This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

UC-NRLF
$B 290 292

YB 40824

Digitized by Google

Edward Waller Claypole

GIFT OF
Prof. R. D. Moody

751t
1874
v.1

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

PINDARI

CARMINA.

CUM

LECTIONIS VARIETATE

ET

ADNOTATIONIBUS.

ACCEDUNT

INTERPRETATIO LATINA EMENDATIOR,
SCHOLIA, ET FRAGMENTA;

NECNON

GODOFREDI HERMANNI DISSERTATIONES
PINDARICÆ, ET INDICES TRES.

A

CHR. GOTTL. HEYNE.

NOVA EDITIO CORRECTA ET EX SCHEDIS
HEYNIANIS AUCTA.

TOM. I.

LONDINI:
SUMTIBUS G. ET W. B. WHITTAKER.
1824.

Digitized by Google

UNIV. OF
CALIFORNIA

Digitized by Google

PA4274
A2
1824
v.1
MAIN

PINDARI

CARMINA

ET

FRAGMENTA.

VOL. I. II. III.

251051

Digitized by Google

Digitized by Google

PRÆFATIO.

Quid in hac Pindari editione propositum habuerim, exponam paucis *.

Pindari Carmina ante xxv hos annos prelis repetenda curaveram: quo consilio, ingenue professus sum in præfatione. Consequutus eram opera mea, quod volebam, ut in promtu essent exemplaria ad scholas interpretando Pindaro habendas, utque studium Pindari inter nostrates accenderetur. Interpretatus eum sum aliquoties; quoties autem novas lectiones instituerem, videbam multa quidem me nondum satis intelligere, incidebam tamen nec minus in loca, in quibus sentiebam, ipsum me antea aut nihil intellexisse aut parum acute vidisse. Interea exarserant studia popularium meorum. Fragmenta collegit et Pindari vitam perscripsit magno cum labore doctissimus I. G. Schneider, qui fuerat in familiaribus meis, tum autem Ar-

* τὸν Ἀργείων τρέφειν ἱερέσιναι πυκνὸν ἐν βραχίοσιν, ut cum Pindaro loquar in Isthm. vi.

[Lipsiensis Pindari Heyniani editio ut nova quadam dote ornaretur, I. D. Reussius, vir illustris, e Bibliotheca Georgia Augusta thesauris mecum communicavit exemplar Gottingense, cujus marginibus varia Heynii manu adscripta sunt. Inde excerpsi quæ in lucem promi posse viderentur, addita singulis hac nota: *Ex Schedis*. De his accessionibus, ab ipso Heynio non destinatis usui publico, ita, spero, judicabitur, ut decet incomparabilia Viri Summi merita, quorum memoriam seri nepotes celebrabunt. Præterea, quæ Heynius *Addendorum* nomine hic illic sparserat, suo quodque loco inserui: operisque ita præfui, ut nova hæc editio locis aliquammultis emendatior jure dici possit. *G. H. Schæfer.*]

Digitized by Google

gentoratum abierat. Erant qui in lyrico in patrium sermonem convertendo desudarent; qui quidem conatus eam habet utilitatem, ut multa sic melius perspicias quam singulis tantum locis ac verbis difficilioribus interpretandis; etsi idem facile homines eo adducit, ut, seu verborum ambagibus seu sententia universe expressa, ea, quæ obscura sunt, obtegantur potius quam aperiantur et illustrentur. Extiterunt, qui aut carmina singula ederent, aut plura uno volumine comprehenderent, adjectis quoque commentariis*. Me ex iis profecisse multum, et in multis, de quibus minus recte statueram, sententiam mutasse, merito ac lubenter profiteor; utpote qui beari me sentiam, si a junioribus, multo magis si a familiaribus et discipulis meis, aliquid proponi videam, quod ipse non animadverteram, aut quod melius ac disertius exponant ipsi. Quæ enim laus major esse potest litteras bonas profitenti, quam exiisse ex ejus disciplina alios, qui ad majora progressi sint, aut accepta ad alia rerum genera transtulerint?

Cum tamen in his virorum doctorum studiis haud pauca animadverterem, quæ sollerti magis commento, quam sermonis græci ratione et indole se tuebantur: multo magis intellexi esse elaborandum in eo, ut orationis Pindaricæ vim et usum rite assequerer, utque carminum sententias singulas clare ac perspicue ante oculos ponerem, enodaremque difficiliora sic, ut et lyricæ orationis vis haud obtunderetur et sententia ipsa esset aperta et expedita.

Quo in conatu fieri potuit, quod interdum accidere

* Recensum eorum dederunt viri docti Harles. Biblioth. gr. Fabric. vol. ii. p. 26. Schummel, Blankenburg in addit. ad Sulzer. Eminuit inter eos, qui in Pindaro studium collocarunt, vir felicis ingenii et variis doctrinæ copiis instructi, Fridericus Gedike, qui nunc iisdem litteris, quas excoluerat, cura sua tuendis præest.

Digitized by Google

solet, ut, dum nimium subtilis essem, mihi ipsi nubeculas objicerem, ab aliis facile dispellendas; etsi altera ex parte sæpe viderim aliter sentientes ne caussam quidem difficultatis quæ subsit perspicere solere, adeoque nec tollere; aut, interpretatione aliqua rejecta, proponere novam, quæ tamen novam quoque reprehensionem, quam non videbant, haberet. Interea, ut graviores saltem errores sive a me sive ab aliis commissos, nominum tamen mentione nulla facta, diluerem, ante hos septem vel octo annos *Additamenta* vulgavi.

Sub idem tempus nuntiatum est, deficere excusa prelo Pindari exemplaria, ita ut nec scholas lyrico interpretando per aliquot annos habere possem; itaque cogitandum erat de nova editione. Dum varia consilia animo verso: audio novam editionem a viro doctissimo, Chr. D. Beckio, parari, adjectis Scholiis, quod valde probabam, notisque illustrantibus; prodiit quoque an. xcii. Volumen primum Olympia, et xcv. alterum Pythia et Nemea complexum. Deposui consilium meum; uti antea ab Apollonii Argonauticis eorumque Scholiis recensendis recesseram, et ex paratis copiis Brunckio, quæ vellet, miseram. Cum tamen viderem post plures annos opus in incili hærere, et vel sic exemplaria paratu facilia et lectionibus habendis idonea deesse: cœpi ipse consilia antiqua retractare, et constitui duplex exemplarium genus curare, alterum scholis habendis accommodatum, sola Græca complexum, alterum cum Scholiis et earum rerum apparatu, quibus is, qui poetam interpretatur, instructus magna difficultatum et molestiarum parte exsolutum se esse sentiat.

Jam in votis erat, ut liceret novam totius operis formam describere, novam Pindari recensionem

Digitized by Google

parare. Huic vero consilio consequendo videbam vires, tempora, ætatem et otium, verbo, deficere omnia, necdum eo rem adductam esse, ut critica feliciter satis ac tuto exerceri possit; expendenda ac præparanda superesse plura; omnino non nisi metris accurate constitutis de toto Pindaro constituendo cogitari posse. Quod itaque animo bene designatum habebam, numeris suis absolutum, facile intellexi relinquendum esse aliis felicioribus; mihi autem arripiendum esse consilium, cui exsequendo par essem; etsi haud nesciebam, quibus incommodis illud premeretur; retinendam enim mihi esse antiquam operis formam, retinendum esse variæ lectionis apparatum, qualem priore opera institueram; ita ut prior editio fundus novæ esset, cui, quantum liceret, nova et meliora superstruerem. Nec tamen vel sic me nihil acturum esse putavi, si in retractanda, emendanda, et locupletanda editione priore me continerem; quæ bonæ frugis in Additamentis haberentur, suis locis insererem et novis copiis augerem.

Quæ cum satis constituta animo haberem: curandum esse vidi, ut cetera consilio congruerent. Quandoquidem lectionem Pindaricam a capite ad calcem, satis subtiliter emendatam redhibere non poteram: nolui nec mutare aliquid in locis singulis; nisi quoties manifesta vitia erant tollenda; apponere malui judicium ac censuram in Var. Lect. et in Notis; nec pro arbitrio pronuntiare (molestum enim esse putavi) ne tum quidem, cum mihi viderer veriora reperisse; saltem non nisi caussis et rationibus appositis; sensus enim me meus docet, non vacare hoc superbia, si, in virorum doctorum dissidiis, quid tibi placeat, præcise pronunties, caussa judicii tui, cur ita censeas, cur alia rejicias, alia admittas, non addita; id quod multo moles-

Digitized by Google

tius accidit in critica, quippe in rebus tenuibus et exilibus occupata, quam in ullo alio doctrinæ genere. Verum, ut dixi, aperte falsa corrigere haud refugi; exactam ad certas regulas dialectum Pindaricam restitui; nisi quoties animo aliis curis districto locus unus et alter me fugit *.

Videbantur mihi tanto majore cura digna ea, sine quibus omnis emendandi impetus et conatus vanus est, (loca enim in Pindaro corrupta, saltem sic, ut sententia ex corruptela laboret, sunt paucissima;) ea scilicet, quæ ad *interpretationem* facerent: ut, quod supra innuebam, carmen lyricum legatur quidem eo cum sensu animi et affectu, quem illud sibi postulat, sententiis tamen singulis satis perspectis et intellectis, nec, ut contenti sint lectores obscura aliqua nec satis explicita verborum ac sententiarum notione. Sæpe enim legi et verti vidi Pindarica scite et eleganter, ut tamen aperte mihi constaret, nec verborum vim nec sententiæ notionem claram ac disertam animis insedisse; satis visum esse, dummodo generalis aliqua enuntiatio redderetur. Cum tamen eos, qui ad Pindarum legendum accedunt, græcis litteris jam aliquantum imbutos esse credere par sit; porro cum relinquenda essent alia iis, qui lectiones aut recitationes in Pindarum instituunt; adjectisque nunc Scholiis multa ex his peti possint; mihi autem brevitatis studium cordi esset: continere me constitui interpretandis et illustrandis iis, quæ aut minus recte passim esse accepta videram, ut tamen neminem refellerem nec aliorum dicta congere-

* Ita effugit oculos meos Ol. ix. 91. ἰφάψας, quod esse debet ἰφάψαις, Ol. vii. 8. et x. 58. ψαύσεως, et P. iii. 190. ἐπιζείσαις. Porro genitivos debebam forte pluribus locis dorice inflectere; ut Ol. xiii. 52. μετὸς τε ναύτᾱ, debebam exarare ναύτᾱς.—P. ii. 170. μαχανόωνα, forte μαχανοῶντα: cum sit μαχανὰ pluribus locis, P. i. 79. iii. 100. 194. etc. P. iii. 47. μηλοδίκᾳ Ποδῶνι, forte μηλοδίκᾳ. Nam sunt μᾶλα aliis locis: ut Ol. vii. 116. Nem. viii. 4. γλιφάεις pro βλιφάεις.

Digitized by Google

rem, aut quæ ipse difficiliora esse et obscuriora senserram. In his quidem postremo loco memoratis visum est versari sic, ut, quoties viderem manere sententiam ambiguam, nec rem ad liquidum perduci posse, varios modos exponerem, quibus sententia erui ac constitui posset; hoc enim modo effici posse, ut aut ipse veriorem rationem invenirem aut ad eam eruendam et inveniendam aliis viam aperirem. Solet enim omnino in hermeneuticis et criticis usu venire idem quod medicis in morbis medendis, ubi is, qui ultimo loco vocatur, remediis, quæ jam ab aliis tentata fuerant, sibi narratis, facilius, interdum casu, incidere potest in novum aliquod remedium, quod ceteris salubrius sit. Quæ si recordaremur, modestius forte sentiremus de inventis quamvis felicibus: nisi enim alii ante nos impedimenta removissent, via nobis libera et expedita haud esset; ita partem gloriolæ nostræ haud exiguam in rebus seu gravibus seu exilibus debemus aliorum, qui ante nos eadem tentaverant, erroribus. Omnino est admodum diversa conditio ejus, qui interpretationem cum critica conjungit, et quidem per totum librum, et ejus, qui criticam solam tractat, et desultorie, delibando quæ voluerit, et subsistendo in iis locis, in quibus aliquid habet quod afferat; cum alteri, si quidem religiose officium boni interpretis tueri voluerit, necessitas imposita sit, ne quid omittat, quod aliis impeditum et obscurum esse possit. Magnam quoque in his vim habet ipsa ætas, et fieri potest, ut senectus timide nimium et caute molestias sibi aliisque creet, cum juventus calore abrepta, quæ primo oculorum conjectui se obtulerunt, pro certis et exploratis habeat. Exhilaratum me sentio, si quem videam tam felicem, ut de nulla re, quam ipse protulerit, aut ipse ambigat aut ab aliis ambigi posse ac debere censeat.

Digitized by Google

Ceterum de Pindari interpretatione omnino ita statuo: cum ille, ut dixi, recte legi non possit, nisi cum sensu aliquo ad lyricum spiritum attemperato, spiritum illum interpretatione grammatica haud dubie frangi; antequam tamen cum sensu isto legi ille possit, grammatice poetam intelligendum esse; alioqui notiones obscuras, phantasmata vaga effrenique impetu ruentia, ægri somnia, ei affingi; expeditis autem iis, quæ singularum sententiarum intelligentiam impedire poterant, instituendam esse alteram lectionem, cum fructu et voluptate sæpius repetendam; ita tandem poetæ sensu nos satis imbutos videri posse.

In varias partes trahebatur animus, quotiescunque lectio et critica ad rem metricam me vocabat. Bene perspexeram, in Pindaro vel maxime eam esse necessariam, refugiebat tamen animus, quoties ad eam accedere constitueram; videbam enim, rem esse quæ multum otii et studii sibi postularet; at alterum mihi deerat, alterum, utpote in subtilitatis genere positum, quod cum rebus ipsis et sententiis parum habet cognationis, ab ingenio meo vix extorquere poteram. Incerta videbam præterea pleraque: ab antiquioribus nihil ad nos de hac doctrina manasse, ne ab Alexandrinis quidem; qui tamen, quantum assequor, ipsi nec studium rei metricæ antiquæ nec notitiam habuere; ea autem, quæ a serioribus grammaticis profecta sunt, nova esse commenta, nominibus ac vocibus pedum, versuum et metrorum obscurata; antiquiorum rem metricam conjunctam fuisse cum musica et saltatione, chororumque variis generibus; enimvero hæc omnia ignorari; porrø choris ea tradita fuisse sine metrorum, per litteras, signave aut nomina, præscripto; sed solo exemplo præeuntis poetæ et choragi; atqui ea, quæ solo oculorum auriumque sensu cognosci recte possunt,

Digitized by Google

quomodo conjectando recte assequamur? Insidebat animo, Pindari metra, eorumque componendorum rationem debuisse esse simplicissimam, ut reliquorum veterum lyricorum; subtiliores enim et exquisitiores numerorum et modorum rationes non nisi per musicos cantus studiosius elaboratos, maxime in scena, accessisse novimus; subrisurumque adeo esse Pindarum, si revivisceret, nominibus his mirificis metrorum auditis. Igitur ad priscæ ætatis simplicitatem revocanda esse omnia statuebam. Suavitatem numerorum in multis sentiebam, si ad numeros et ictus versus recitabam; at enim eundem versum sæpe videbam non uno modo in diversas formas recte dispesci; quamnam præferendam dicerem, non habebam. Supererant alia, in quibus ratio et sensus aurium judiciumque me destituebat. Ad aurium enim judicium pleraque redire, facile erat ad assequendum; at non tam facile assequendum, quale illud Pindari fuisset, aut, si meum sequerer, qua auctoritate hoc stabilirem. Quomodo enim in sermone, cujus usus et vera pronuntiatio ante mille annos exolevit, de tono et accentu, de euphonia et eurhythmia sine hæsitatione statuerem? multo magis, cum in ipsa Græcia, ab antiquissimis inde temporibus, non eadem ubique, nec per omnes ætates, nec per omnem Græciam pronuntiatio obtinuerit? quid de Æolum, Dorum pronuntiatione? quid de dialecto Pindaro propria? qua fide aliis persuaderem, quid Pindari auribus probatum fuerit, quid minus? In ipso patrio sermone videbam quam ambiguum et fallax sit aurium judicium; multo magis in linguis aliorum populorum, e quibus nisi advenas loquentes audieris, de tono et accentu judicare nunquam licet; quid tandem in linguis, quarum usus dudum interiit, audebimus? Græca pronuntiat quisque

Digitized by Google

ad sermonis sui patrii morem, tonum ac rhythmum; ex eo quisque suavitatem numerorum constituit. At quam diversa hæc judicia esse videmus inter eos ipsos, qui eundem sermonem patrium habent! Mihi hiatus auditu sunt intolerabiles; alios iis delectari video. Mihi versus, qualis hic in Pindaro est, Pyth. i. 135. σύν τοί τίν κεν—omni barbarie horridior est; alios ad eum offendere non video. Auditum itaque meum, sensum et judicium, aliis obtrudere refugiebam: inprimis cum, in quas turbas me committerem, facile prævideram. Hæc recte an falso statuerim, nunc non quæro; ingenue tantum profiteor, quæ me tenuerint, ne ulterius progrederer. Intelligebam tamen altera ex parte, necesse esse aliquid, quod ponatur, hypothesin nostri homines dicunt, probabilem aliquam rationem quæ interea teneatur, donec certiora, si modo reperiri possunt, reperta fuerint; probabiliorem in multis ea, quam recentiores metrici sequuti erant; comparandis subtilius carminibus eorumque partibus, h. e. strophis et epodis.

Inter hæc venerat in manus egregius D. Jo. Aloysii Mingarelli libellus; *Conjecturæ de Pindari metris*. Cum in his viderem fundum, cui, saltem ex parte, insistere liceret, applicui me ad senem venerabilem, et per litteras cum eo egi de argumento hoc; erat viri optimi tanta humanitas, ut non modo edoceret me quæ vellem, verum ut etiam a Nic. Schow, qui tum Bononiæ degebat, compellatus et edoctus, gratum se mihi ita facturum esse, offerret, quicquid ipse operæ olim in metra Pindarica parasset. Opibus his an. xc. mihi ditato nihil deerat, quam otium liberale et animus aliis curis expeditus: qui tamen, ex loci mei et muneris rationibus, per omne inde tempus mihi defuit. Cum viri docti, qui jam

Digitized by Google

grandævus, Bononiæ, Abbas generalis, ad meliores abiit nec patriam suam novis rebus turbatam vidit, cum ejus, inquam, ductus litterarum sint minuti lectuque difficiles, meorum autem oculorum ea sit debilitas, ut non nisi magno cum dolore intentiori visui indulgeam: non licuit eo tempore plura tentare, quam ut schedulas sparsas ac solutas colligerem ac digererem, et potiora, quæ se offerebant, excerperem. Nunc opes illas in bibliotheca nostra academica reposui, et aliorum usibus reliqui.

Nam, cum ita, ut dixi, ambigerem, et, ut fieri solet in iis, quibus non satis confidimus, dum animus refugit, rem ex die in diem procrastinarem, et metra excutienda in ultimum operæ locum differrem: opportune evenit, ut viri doctissimi, GODOFREDI HERMANNI, liber *de metris Græcorum* prodiret: in quo videbam eum ita disputare, ut omnes ante se, etiam Mingarellum, superaret; neque esse alium, a quo expositio metrorum Pindaricorum tam feliciter tractari possit. Videbar nunc mihi actum agere velle, si post ea, quæ ab ipso proposita erant, aliquid conarer; fuitque Pindaro fortuna tam propitia, ut, cum eum litteris adiissem, vellet in partes operæ in Pindaro collocatæ venire, et rem longe difficillimam in se recipere, precibus ille meis locum relinqueret; postulavi quoque hoc ab eo, ut, cum ex ipsis metris recte constitutis nova critices materia suppetitura esset, quicquid e doctrinæ copiis aut ingenii acumine afferendum haberet, Pindaro impertiret; a me enim non meam, sed Pindari caussam et commodum in omni hoc negotio spectari. Quæ quam præclare ab ipso peracta sint, docet Commentatio de metris Pindari vol. iii. inserta; ita ut, si nulla alia in re de Pindaro bene meruerim, mihi hæc saltem gratia maneat inte-

Digitized by Google

gra, quod virum doctissimum ad bene de Pindaro merendum excitavi.

Quæ cum ita essent constituta, continui me in præscripto, et omnibus, quæ de re metrica aut critica eram ad poetæ calcem adjecturus, abjectis, ne turbarem aliquid aut aliqua in re molestus essem, perrexi ad Scholia emendanda. Latinam enim versionem satis habui corrigere in iis, quæ manifeste a vera ratione abhorrerent. Scholiis exscribendis tradidi exemplar editionis Beckii: sustuli vitia cum librariorum tum operarum, quantum fieri potuit; adhibito Cod. Gottingensi, saltem in locis suspectis, et ex eo, seu criticis de caussis, correxi plurima: in hoc tamen rerum genere rem inutilem esse credidi de quavis, vel levissima, correctione monere, aut varietatem lectionis adscribere, ubi discrepantia ad ipsum poetam non faciebat, nec alium fructum afferre poterat. Alio enim loco habendus est auctor classicus, alio grammaticus: etsi in suo ordine inter præstantissimos habendus. Possunt tamen in eo codice adhuc latere, quæ me fugerunt; et dignus ille videri debet, quem aliquis ætate junior integrum comparet: sunt enim Scholia ampliora interdum, nec omni bona fruge vacua. Codicis descriptio infra dabitur.

Fragmenta Pindari mihi magis cordi sunt, quam forte aliis videbitur necessarium esse. Ego vero ita censeo, magno nos beneficio obstringere eos, qui scriptorum antiquiorum, quorum pleraque interierunt, omnes reliquias, quæ quidem reperiri possint, conquirunt; multarum enim rerum origines, antiquissimam aliarum auctoritatem, multa exquisitioris litteraturæ, in iis occurrere novi; illustrari alia, et ex iis digestis et illustratis multa scriptorum loca lucem fœnerari. Lyricorum autem fragmenta ex strage

Digitized by Google

poetarum hujus generis servata majoris etiam momenti sunt, quod et sermonis lyricorum, et metrices, et argumenti ab iis tractati vestigia subministrant. Collecta Pindari Fragmenta sunt incredibili cum labore a viro doctissimo, SCHNEIDERO, ante XXIII. annos; facile ab eo impetravi, ut liceret ea retractare, et huic editioni inserere, novo cum instituto, ut ea collocarem alio ordine et digererem secundum scriptores, qui illa servarunt; cum, si hoc novarem, adjecto præterea indice singulorum locorum, ita effecturum me esse viderem, ut in promtu sit, si qua alia fragmenta se obtulerint, suis ea locis inserere, simulque reperire ea, quæ jam in recensu facto habentur. Quæ auxilia et subsidia cum antea deessent: potuerunt in SCHNEIDERI recensu desiderari, quæ in eo latebant, et potuit esse, qui pronuntiaret, fragmentorum partem magnam SCHNEIDERUM fugisse; vellem unum et alterum exemplum appositum fuisset! Carmina Pindari, e quibus fragmenta supersunt, memorata sunt ad calcem in *Ordine Fragmentorum*. Quorum præterea carminum nomina a Suida aut aliis notata sunt, fide non ubique satis certa, ea videri possunt in Biblioth. Gr. Fabricio-Harlesiana tom. ii. p. 78. sq. hic ea commemorare opus non erat.

Ita nec necesse erat, ut de vita Pindari sollennia præmitterem, de qua cum eadem Bibliotheca adiri potest, tum SCHNEIDERI libellus extat. De indole et charactere carminis lyrici Pindarici egerunt multi; inter nos quidem post SCHNEIDERUM præcipue JACOBS in *addit. ad Sulzeri Theoriam art. elegant.* Nec vim lyricam commode satis hominibus nostris nisi vernaculo sermone exponi posse arbitrabar. Iis, qui antiqua curant, sufficiunt nota Horatii et Quinctiliani judicia cum *grammaticorum notitiis*.

Digitized by Google

Reliquum erat, colligere ea quoque loca, quæ passim in scriptoribus e Pindari Epiniciis laudantur; et habeo paratum hujus generis numerum haud exiguum. Cum tamen pleraque sint versūs sententiosi, ita repetiti, ut usum seu criticum seu exegeticum vix habeant magnum, alia sint verborum singulorum notationes, in Etymologo, Hesychio, et aliis grammaticis, ad doctrinæ copias ostentandas haud inutiles, verum a consilio meæ operæ, uti illud circumscripsi, alienæ: singularem his operam impertire nolui; uti nec ex animadversionum et observationum criticarum libris et virorum doctorum commentariis conquirere, quibus quisque modis Pindarica tentaverit; vagatus essem extra oleas, enotassem multa nullo cum fructu, partim perperam conjectata, partim ea, in quæ facile quisque in his litteris versatus et ipse incidat; forte etiam, si judicium adjungere volebam, certaminibus me objecissem, a quibus paullo prudentior quisque abhorret.

Cum Indices, qui in ed. Oxon. prostant, sint lacunosi, parumque diligenter confecti, sunt alii jam parati opera et studio docti juvenis, *Raphaelis Fiorillo*; excreverunt tamen illi ad eam molem, ut Voluminis hujus tertii partem magnam constituant; neque ea quisquam Pindari studiosus æquo animo carere poterit. Sunt enim Indices tres: I. verborum, etiam in Fragmentis obviorum, qui pro fundo omnis orationis poeseos lyricæ haberi poterit, labore molestissimo elaboratus; II. Scholiorum; inserta utrique notabilia e notis, etiam in Fragmentis et in libro de Metris; III. Auctorum veterum in Scholiis laudatorum, cum notatione ipsorum locorum et verborum illustratorum.

Descripsi ingenue formam operæ meæ, reddidique rationem eorum quoque, quæ meditatus eram et ani-

Digitized by Google

mo designaveram, quæ tamen aliis ut perficerent relinquenda esse videbam; curatum a me est, ut ad ulteriora pergentibus via sit expeditior, Scholiorum quoque usu nunc a multis impedimentis liberato; quandoquidem existimo, hominum ordinis mei laudem aliquam esse hanc quoque, si, quo ipsi pervenire nequeant, eo ut alii pervenire possint, effecerint.

Scripsi sub anni XCVIII. exordia, utinam bonis litteris bene auspicata!

Restat nunc, ut e priore editione repetam ea, quæ *de Pindaricæ lectionis fontibus et rivulis* apposita erant; perscripta an. LXXIII. adjectis e seriori tempore *potioribus virorum doctorum studiis in Pindaro* collocatis.

* * *

Fundus Pindaricæ lectionis vulgatæ habenda est *editio Romana*, Zachariæ Calliergi Cretensis opera emendata, qui *post Aldum* alios eosque emendatiores codices contulit, metrici quoque et scholiorum rationem habuit. *Calliergum* neglecto fere Aldo sequutæ sunt edd. sequentes: *Cratandrina*, *Brubachiana*, *Morelliana*, *Stephanianæ*; etsi in una alteraque editione, virorum doctorum opera, nonnulla passim emendata, saltem immutata sint. Fuere autem ad manus editiones Pindari fere omnes; saltem eæ, quæ criticum usum præstarent; eaque opportunitas, quæ bibliothecæ nostræ academicæ debetur, non parvi ad animum meum erat momenti, ut laborem hunc susciperem.

Stephanianarum autem *editionum* discrepantem lectionem deprehenderam multis in locis, donec illud animadvertere licuit: *alteram* an. 1566. novum, sed

Digitized by Google

haud paullo audaciorem, nactum esse correctorem, et ad hanc alteram, relicta priore, quæ tamen multum præstat, exaratas esse editiones Stephanianas sequentes omnes, etiam Paulli Stephani Genevensem 1599. 4. At *Stephanianam priorem* repetitam intellexi in *Plantino-Raphelengiana* et *Commeliniana*. Stephanum autem suspicor exemplar quidem Morellianum tradidisse operis, passim tamen illud inter interpretationem Latinam, quam conficiebat, modo ex Cratandrina et Aldina, modo, multoque magis, ex ingenio et ratione critica emendatum.

Schmidium miratus sum Stephano seposito exemplar Cratandrinum repetiisse; hoc enim eum suis curis adornatum et suis emendationibus interpolatum operis tradidisse, multorum locorum comparatione deprehendi. Primus is fuit, qui post Aldum et Calliergum codices scriptos inspiceret, tres Palatinos et fragmentum Augustanum, de quibus paullo post, de ceteris autem scriptis editisque totoque apparatu Pindarico inferius nonnulla tradentur. Hoc loco monere satis est, virum doctissimum suam poetae recensionem fere totam ad rationes metricas, quamvis lubricas et sæpe parum tutas, interdum etiam manifeste commentitias, exegisse; constituisse tamen plurima egregie, acumenque aliquod etiam tum praestare, cum judicium mentis sincerum et subtile desideres.

Sequuti eum sunt *Oxonienses*, sed parum constanter; nam modo ei adhæserunt, cum deserendus esset; modo deseruerunt, ubi acute ille et præclare veram lectionem restituerat. Subjecerunt illi poetæ verbis, præter subjectas e Schmidio varias lectiones, alias e Bodleianis quinque codicibus enotatas, quibus tamen dubito an ulla in toto poeta lectio emendata sit aut emendari possit.

Digitized by Google

Pindarum mirari licet pro vetustate sua tam parum mendosum ad nos pervenisse. Scilicet vitia, quibus fœdati codices sunt, ad dialectum fere, alia ad metrum spectant; eorum autem mendorum, quibus sententia corrumpatur, multo minor quam in Virgilio et Horatio, ut hos potissimum memorem, est copia. Acque hoc illud est, quod sæpe miratus sum, Homerum et Pindarum, adde Herodotum, antiquissimos scriptores, multo magis incolumes sincerosque esse servatos, quam multos scriptores qui post C. N. vixerunt; utenturque, si lubebit, eo argumento, qui de hebraicorum auctoritate defendenda satagunt. Potuit quidem, nec inficior, ipse orationis ad certos numeros et metra adstrictæ periodisque sententiarum finitis inclusæ habitus, etiam carminis obscuritas, contundere impetum librariorum, ne solita licentia grassarentur. Verum metrorum dimensiones et versuum distinctiones ejusmodi, quales nunc in editis habemus, non fuere in priscis voluminibus, continua fere verborum ambage et circumductu scriptis; unde tam diversæ versuum dimensiones natæ sunt. Obscuritas autem sententiarum tanto molestior esse debuit librariis, cum nec intentatam eam reliquerint, dorica fere forma ad vulgarem, quantum per ipsos fieret, deflexa.

Notabile est in Pindari fortuna etiam illud, quod et paucissimi et admodum recentes hujus poetae codices extant. Vix ad XL. exemplaria, quæ usquam serventur, memorari video; quæ integram περίοδον contineant, paucissima sunt, pleraque Olympia exhibent, alia aliam particulam: at ex iis multa sunt multo recentiora, quam ut ulla eorum auctoritas esse possit. Pleraque enim omnia ex sæculis XVI. et XV. sunt: quæ sæculum XIV. excedant, nulla adhuc

Digitized by Google

vidi commemorata. Probabile itaque fit, casu servatum aliquem codicem hæc tempora attigisse satis integrum, et protractum in lucem a pluribus descriptum esse. Corrupta autem multo magis Olympia sunt, cum Isthmiorum fine, quam Pythia et Nemea. Sed et in aliis scriptoribus hoc animadvertere licet, copia magna codicum integriorem et meliorem lectionem non facile præstari; contra e librariorum stupore vel oscitantia molestam variantis lectionis farraginem nasci, parum aut nihil profuturam, sed multo magis obfuturam etiam criticis studiis.

Quot et quos codices Aldus et secundum eum Calliergus expresserint, non constat. Nec iisdem eos libris per totum opus usos esse liquido cognovimus. In Olympiis Aldus codicem recentem habuisse videtur, qui ad dialectum vulgarem plurima inflexisset et mutasset. Longe meliorem librum expressit in Pythiis et in Nemeis: alium, eumque satis corruptum, in Isthmiis. Calliergus vero in Olympiis statim emendatiores libros adhibuit, plura quoque ex Scholiis, quæ primus apposuit, mutuatus est.

Omnes, quotquot Calliergum exceperunt, editores codicibus scriptis æquo animo caruerunt. Diligentiòr fuit opera Schmidii, popularis nostri, viri, ut erant ea ætate homines, accurate eruditi, qui tres Palatinos ex Elect. Palat. Bibliotheca Heidelbergensi nactus erat, quos Pal. A. B. C. insignire solet. Primus membranaceus fuit, quantivis ille pretii, quantum quidem ex lectione enotata intelligere licet; alter et tertius chartacei, et exigui usus et auctoritatis; tertius cum Aldino exemplari adeo conspirat, ut interdum dubitaverim, an inde transcriptus esset. Priores duo Olympia, tertius Olympia et Pythia continebat. Fragmenti Bibliothecæ Augustanæ a Dav. Hoeschelio collati lectio ad parvam Pythicorum parti-

Digitized by Google

culam spectabat. In Nemeis et Isthmiis scriptum librum omnino nullum habuit Schmidius; sed et in Olympiis et Pythiis pauca vidi, quæ e codd. melius constituta essent a Schmidio aut constitui possent. Tandem novos codices adhibere licuit editoribus Oxoniensibus. Apponemus ea, quæ de illis passim ipsi observavimus.

Sunt igitur ii numero quinque, signis suis notati, quas et ipsi servavimus: Ms. Bodleianus, *C. 71. Ms.* Guil. Laudi, quem simpliciter Bodl. C. laudare solemus, tum notati α. etiam Laudi (qui et ipse Bodl.) β. γ. (est Baroccianus 67). Olympia omnes complectuntur, at Pythia nullus præter C. et γ. et ille quidem in Pyth. quarta videtur deficere, hic autem γ. usque ad Nem. iii. procedere. Tertius hic satis bonus codex est, et in Pythiis fere cum Aldo consentit; sed reliqui vix digni erant, in quorum varietate enotanda viri docti tantam religionem præstarent, cum ea librariorum fere stupori aut studio sinistro dialectum ad vulgarem sermonem revocandi debeatur.

Cum semel hæc animadversa a me essent, utebar iis ad melius ordinandam et disponendam lectionis varietatem: contentus hoc uno, quod a principio propositum erat, ut transferrem, quæ Oxoniensis editionis essent copiæ criticæ. Aldum inprimis diligentius comparabam, cum eum a nemine viderem curiose satis in partes vocatum. Cum tamen variæ lectionis majorem partem ad inanes quisquilias et ineptias librariorum indoctorum aut grammaticorum, dialectum poetæ ad vulgarem sermonem deflectentium, redire intellexissem, unde fructus aliquis nec ad Pindarum nec ad me perveniret: tædio, quod ex enotatione capiebam, ne enecarer, quandoquidem ea, quæ jam exhausta erant, gustum dare poterant, quantum satis esset, varietatis lectionis, quam codices, inprimis

Digitized by Google

Bodleiani, suppeditant: sensim sensimque, et multo magis ab Olymp. inde x. 43. omittere cœpi lectiones nimis leves et meras aberrationes dialective immutationes; nisi alia esset ratio critica, quæ suaderet ut apponerem. Nam in Nemeis et in Isthmiis, ad quæ nullus nec Schmidii nec Oxoniensium codex process. sit, atque etiam in Pythiis, quæ duo tantum codd. alter Bodleianus γ. alter Palatinus C. complectuntur, Aldinæ et Romanæ comparandæ multo diligentiorem addixi operam. Subinde etiam laboris per se tam parum jucundi tædium eo levavi, ut, lectio si qua paullo memorabilior occurreret, ad eam illustrandam subsisterem, et breve judicium, etiam de emendationibus Schmidianis et Pauwianis, subjicerem; multo vero magis tum, cum distinctiones sententiarum mutaveram, hoc mihi sumsi, ut ad enuntationum poeticarum nexum pauca, et breviter, adjicerem. Atque hac quidem parte operæ meæ me puto gratiam aliquam apud lectores Pindari iniisse, quod innumeris in locis pravas distinctiones, quibus sententiæ poetæ misere erant distortæ fractæque, plerumque tacite, sustuli. In tam concisis et, propositione una et altera media omissa, abruptis hiantibusque enuntiationibus, quarum nexum non assequaris, nisi poetæ magnos audacesque animi motus animo et ipse revolvere, divini afflatus tanquam auram alludentem concipere, lyricoque impetu calere possis, interpungendi ratio sæpe est longe difficillima. Supersunt et mihi adhuc non pauca, in quibus ad poetæ sublimes sensus assurgere nequeo, ut statim Olymp. ii. 96. sqq. Schmidium, etiam in interpungendi ratione, sequuntur Oxonienses, nisi quod multo etiam plura hac quidem parte ab iis depravata sunt; Schmidius autem male Stephanum deseruit, qui multa melius distinxerat, pravo vero rhetorices studio, quo morbo illa ætas labo-

Digitized by Google

rabat, ad dispositiones carminum delapsus, sibi ipsi nervos incidit compedesque ingenio injecit, quo minus liberiora poetæ vestigia sequi, *multa* vero *levantem se aura*, ne ex longinquo quidem, prospicere posset.

Studium omnino meum acui meamque operam increscere vidi, quo magis virorum doctorum studia deficerent; quod in Pythiis statim, multoque magis in reliquis animadvertere licet: cum in Olympiis omnium opera calere soleat. Sunt tamen in Nemeis et Pythiis, etiam in Isthmiis carmina, quæ Olympiis meo quidem sensu structuræ felicitate et sententiarum gravitate præstant. Reliqua mea opera in eo versata est, ut carminum verba, quantum quidem litterarum formis fieri posset, exhiberem emendatissima: qua quidem in re studium suum commodarunt juvenes duo eximii, græcisque litteris præclare imbuti, Seminarii philologici Sodalitio in familiaritatem meam recepti, alter *Frid. Pauer*, ad lares Posonienses nunc reversus, alter *Jo Benj. Koppe*, Dantiscanus, ante paucos dies inter Repetentes theologici ordinis adscriptus *: cujus industriæ et acumini inprimis debetur, si, quod spero, nullo graviore mendo fœdatus est poeta. Traditum erat operis exemplar Glasguense, Oxoniensis apographum, sed correctio adhibita ex ipso Oxoniensi; præter vitiosam interpunctionem sphalmata sublata sunt non pauca eaque satis gravia.

Grammatici, inprimis Alexandrini, fuere olim plures, qui Pindarum illustrarunt. Alii aliis locis pas-

* Jucundissima animo insidet duorum horum familiarium memoria, alterius tamen non sine gravi luctu. Nam prior quidem, *Frid. Pauer*, nunc Cancellariæ Regis Princ. Elect. nostri rei militaris a secretis, Hannoveræ floret, alter autem *Jo. Benj. Koppe*, ingenii vi et acumine pollens, et ad exsequenda, quæcunque præclara et utilia visa erant, insigni ardore inflammatus, medio cursu abreptus est, accensendus iis, qui seu temporum seu rerum seu hominum vitio *ploravere suis non respondere favorem speratum meritis*. Certe quamdiu melior sacrorum librorum, inprimis N. F. interpretatio, in laude habebitur, viri præstantissimi memoria erit integra et cara posteris.

Digitized by Google

sim laudantur; sed occurrunt adhuc Ammonii, Aristarchi, Aristodemi, qui ejus discipulus fuit, Artemonis, Asclepiadæ, Didymi Dionysii Phaselitæ, Chrysippi, qui in Nemea et Isthmia commentatus videtur, nomina in Scholiis, quæ habemus *. Sunt autem ea nihil aliud quam apospasmata ex veteribus grammaticis, adspersa passim codicum marginibus, et per insequentes ætates novis aliorum observatis et commentis aucta, atque hinc iterum, modo cum delectu, modo prout fors librariive festinatio vel oscitantia ferebat, in nova exemplaria varie transcripta. Ex iis exemplaribus, quæ in Calliergi manus pervenerant vulgata sunt Scholia quæ habemus, *vetera* dicta, quibus multa præclara fragmenta veterum grammaticorum nobis servata sunt, quæ si periissent, multa in Pindaro nunc ignoraremus. Nihil his Scholiis aliunde accessit, etsi repetita fuerunt in edd. Brubach. Genevens. et Oxoniensi; nam, quæ in hac variis lectionibus ad Olympia interspersa sunt brevia scholia et glossæ interlineares e Bodl. codd., exigui aut nullius sunt momenti. Dubitari etiam potest, si aliorum codicum Scholia comparentur, an ex iis multa erutura sit virorum doctorum industria, quæ vulgatis attexi et inseri mereantur. Subjecta sunt, statim in ed. Romana, ad calcem carminum Olympiorum *Scholia recentiorum*, quæ vocant, Demetrio Triclinio, ut in fronte eorum notatum est, vulgo tributa. Id quod tamen et ibi parum liquida fide fit, et, nisi laciniæ alienæ passim insertæ sunt, Scholio ad Olymp. xiii. 69. p. 156. ed. Oxon. col. 1. f. refellitur, ubi auctor se de Jasone narrationem copiosius ad Lycophronem exposuisse ait. Factum autem hoc in vulgatis sub Tzetzæ no-

* Pleniorem nunc horum recensum habemus in Biblioth. gr. Fabricio-Harles. tom. ii. p. 65. sq.

Digitized by Google

mine ad Lycophronem commentariis ad v. 174. 175. ut adeo, nisi hinc ea transcripta sunt, utrisque Scholiis idem auctor fuisse videatur. Multa in iis sunt grammaticorum seriorum commenta et minutæ quæstiunculæ; ad verborum tamen singulorum et sententiarum grammaticam declarationem haud pauca occurrunt, quæ Pindari studiosos juvare possunt. Eustathii etiam olim Commentarii in Pindarum fuerunt: quorum præfationem satis longam et eruditam manuscriptam in bibliotheca Basileensi se vidisse ait la Croze in ep. ad Jo. Chph. Wolfium Thesaur. Epistol. t. iii. p. 256. Quæ tandem præfiguntur singulis carminibus Scholia περὶ τῶν κώλων, in Olympiis et prima Pythia antiqua sunt, reliqua a Triclinio confecta, qui et priora emendasse fertur. cf. Schol. p. 169. (p. 15. ed. Oxon.). In metris definiendis an ulla antiquiorum grammaticorum fuerit opera, pronuntiari nequit; si fuit ulla, librariorum incuria ea est intercepta. Grammatici seriores de metris multum laborarunt, fama ne aliqua an ratione ulla ducti, incertum est; certe eos multa commenta attulisse, metrum ex una alterave stropha constituisse, reliquasque typo metri semel confecto accommodare voluisse passim manifestum fit. Quæ res toties transversos egit, cum alios, tum Erasmum Schmidium, qui gravem objurgatorem nactus est Pauwium, virum haud dubie græce doctum; sed, ut fastum intolerabilem et agrestem durumque animum viri superciliosi et stomachosi taceam, commentis grammaticis non minus nimium tribuentem, alia pro arbitrio agentem, nova somnia veteribus substituentem. In iis tamen accuratius disquirendis opera nostra occupari nec poterat nec debebat, uti nec in dialecto restituenda: in qua dubito an ad regulas ac præcepta satis tuto nunc res ubique revocari possit.

Digitized by Google

Interpretatio in Pindaro nequaquam critica opera inferior est habenda, quin potius criticam subtilitatem, quæ verborum et apicum vestigia rimatur, multis modis antecellit, multoque plura requirit, quæ cum accurata non modo græcarum litterarum scientia, verum etiam cum ingenii aliqua vi, phantasmatum audacia, lyricoque afflatu et numerorum modorumque sensu conjuncta sunt. Quæ quidem in uno homine esse facile omnia vix arbitror. Quo magis divisis quasi operum vicibus conferenda sunt a singulis, quæ pro virili quisque præstare potest. Itaque constitui olim aliquando alio volumine, si non commentarium perpetuum, locorum tamen præcipuorum illustrationem, difficiliorumque enodationem subjicere, et si qua alia, etiam critici generis, sive in enarrationibus publicis sive in virorum doctorum scriptis occurrerint, addere. Haud enim ignorabam in recentiorum criticorum scriptis occurrere nonnulla, in veteribus vero grammaticis alia, quibus lectio et sententia Pindarica illustrari aut confirmari possit; in his vero conquirendis nunc desidere nolebam. Recepit vero eam operam in se unus ex familiaribus et sodalibus Seminarii philologici, *Jo. Gottl. Schneider**, qui græcæ exquisitioris alicujus doctrinæ specimina jam publice proposuit, idemque, ex quo tempore nobiscum vixit, ingenium suum ad eam humanitatem finxit et expolivit, quam hæ litteræ, quas profitemur, vel nomine suo a nobis exigunt. Idem doctissimus juvenis fragmentorum Pindari collegit apparatum longe copiosiorem eo, quem primus post Mich. Neandrum ad calcem Aristologiæ Pindaricæ Stephanus, et secundum eum Schmidius cum Oxoniensibus vulgarunt. Indicis Pindari ad certam rationem conficiendi partem

* Nunc Professor Academiæ Francofurt. ad Viadrum doctrina scriptisque ealeb. nominis.

Digitized by Google

jam absolvit memoratus supra a me *Koppius*, ornatissimus juvenis, qui idem versionem latinam passim emendavit, quam ex Oxoniensi editione Græcis ut subjiceremus ex librarii utilitate fieri visum est*. Scr. an. LXXIII.

* * *

Pindaricæ lectionis fontes et rivulos paullo ante exposui. Quod vero pollicitus sum, me appendicis seu corollarii loco totum apparatum Pindaricum, quo instructus narrationem illam instituere potui, subjecturum esse: id nunc ut exsolvam necesse est. Feci hoc idem in Tibullo et Virgilio: neque enim aliter et criticorum desideriis et vero etiam tot aliis rei litterariæ utilitatibus, quas præ unius rei criticæ studio aut negligere aut contemnere velle turpe est, consuli posse arbitror. Lectionis enim, seu textus vulgati, quem vocant, alicujus auctoris, origines et caussas nemo facile rite investiget, qui non editionum ante omnia diligentem recensum, operæque in eo scriptore, transcribendo, vulgando, emendando vel corrumpendo, inprimis a renatis inde litteris, collocatæ notitiam accurate elaboratam in manibus habeat.

Apponam itaque, judicio meo, quoties opus esse videbitur, interposito, editionum recensum aliorumque libellorum notitias, qui ad Pindarum studiumque in eo illustrando collocandum aliquo modo spectare possunt. Ita et eorum desideriis satisfaciam, qui ad intelligendum et illustrandum Pindarum copias paratas habere volent; et iis, qui honestam voluptatem libris conquirendis aut notitiis eorum comparandis sequuntur, potestatem faciam, ut et ipsi, quid in copiis suis habeant, cognoscere, et quod a me præteritum ignoratumve sit, explere possint †.

* Quæ sequuntur, perscripta sunt et adjecta *Interpretationi Latinæ* an. LXXIV. emissæ.

† Poteram forte opera hac nunc supersedere, remittendo lectorem ad Biblio-

Digitized by Google

Πινδάρου Ὀλύμπια. Πύθια. Νέμεα. Ἴσθμια. — *subjecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandria.* (omnia græce). Venetiis in ædib. Aldi et Andreæ Asulani soceri, mense Januario 1513. 8. fol. 373.

Præfixa est Aldi Manutii ad And. Naugerium epistola a Maittairio quoque redhibita Annal. t. ii. p. 148. in qua significat, primum hunc esse e scriptoribus græcis, quos excusos emittere constituerit ;— Naugerio se inscribere Pindarum etiam propterea, *quia*, inquit, *sic delectaris hoc poeta, ut sæpe eum tua manu accurate descripseris; puto, ut tibi magis fieret familiaris, tum ut edisceretur a te facilius et teneretur memoria tenacius.* Fieri ergo potest, ut inter recentiores codices sint nonnulli Naugeriano calamo exarati. Nec multum absum, quin ad hos, saltem tanquam fontes, referam Palatinum C. Bodleianum C. et Augustanum. Paullo post subjungit Aldus : *Commentaria autem in Pindarum et ceteros, quos ei adjunxi comites, nec non in Hesiodum, Sophoclem, Euripidem, Æschylum, Theocritum, Oppianum, brevi daturi sumus uno volumine.*

Quod volumen cum aliis Aldi meditatis intercidisse dolemus. In Olympiis eum recentiorem codicem, in Pythiis et Nemeis longe præstantiorem, nec minus veterem, sed corruptum, in Isthmiis expressisse videri, jam in præfatione monui.

Πινδάρου — (græce) *Impressi per Zachariam Calergi* (ita pro Calliergi, Καλλιέργου a Καλλιέργης) *Cretensem* — in ædib. Augustini Cisii (τοῦ Κισίου), ejusdem sumtibus, hortatu Cornelii Benigni Viterbiensis, opera et industria Zachariæ Calliergi Cretensis, ut ex fine intelligitur. M. Augusti d. xiii. Leone x. regnante (a. iii.) Romæ, 1515. 4.

Præstantissima editio, in qua Scholia primum accesserunt, quorum partim comparatione, partim codicibus adhibitis lectionem Pindaricam præclare emendavit vir doctus. Codices quidem ut diserte enumerati sint, frustra aliquis expectet ; sed in Olympiis, Nemeis et Isthmiis meliores Aldinis, in Pythiis deteriores fuisse, usu deprehendimus.

Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. Expressit eam Cratander, Brubach. Morell. Stephan. sed emendatrice manu adhibita.

Præfatio in Pindarum extat in Stephani Nigri e gr. translat.

thecam græcam Fabricianam a V. Cl. Harles locupletatam t. ii. p. 68. sqq. Visa tamen res est cum consilio nostro ita conjuncta, ut omitti vix posset; et subjicienda ac corrigenda erant nonnulla, quæ locum suum desiderabant.

Digitized by Google

pag. 79. Mediolani. Jo. de Castelliono. 1521. 4. sed interpretationem illa Pindari, non editionem, indicit in Gymnasio Mediolanensi. Præfixi sunt octo versus Lampridii ad Cornelium Benignum, quibus ejus munificentia (σοῖς, Κορνήλιε, δώροις) effectum docet, ut hoc opere græco preli ope expresso urbs princeps Roma opprobrio liberata sit, cui obnoxia erat *græcorum librorum typis excudendorum* incuria. Lampridius est Benedictus Lampridius, Cremonensis, Lascaris discipulus, quem Jovius commemoravit.

Florentiæ expressum Pindarum Fabricius ex fide Conr. Gesneri (in Biblioth. univers. pag. 563.) memorat; sed perperam, id quod mihi nunc satis constare videtur.

Pindarus gr. sine scholiis. Basileæ, per And. Cratandrum. 1526. 8. Emendatissima editio, ad exemplar Romanum Jac. Ceporini opera emendatum, comparata quoque Aldina editione. Præfatus est Huldricus Zwinglius satis æquus pro theologo in Pindaricam Musam et pietatem; idem in epilogo adjuncto parentat Ceporini memoriæ, qui opere vix profligato mense Decemb. 1525. studii intemperantia obierat. Nondum annus exierat, ex quo Gymnasio Tigurino litterarum græcarum Professor renuntiatus fuerat. cf. inf. ad 1556. 8.

Pindari Olymp. hymnus primus et secundus latinitate donati, Menrado Molthero *Interprete simul et paraphraste, apud Henricum Gran.* Hagenoæ, 1527. 8. Maitt. t. ii. pag. 690.

—— *e versione Jo. Loniceri latina* (prosaica). Basileæ, 1528. 8. *et ex altera recensione, cum enarrationibus e græcis scholiis et optimis quibusque utriusque linguæ auctoribus decerptis.* Basil. 1535. 4. (et forte jam 1532. quo anno præfixa epistola, in seqq. edd. repetita, scripta est.) *iterum excusæ* Tiguri 1543. et 1560. 8. maj.

Est hæc prima versio latina Pindari: cui deinceps meliores successere. Lonicerum de singulis verbis potius, quam de sententiis fuisse sollicitum, iis quidem locis, quæ inspeximus, facile intelligi poterat.

Italice versa Pisæ 1531. *f. Pindari carmina* narrari video: sed corrupto numero. v. ad 1631.

—— *Olympia et Pythia græce.* Parisiis apud Wechel. 1535. 8. Memorata vidi in Catalogo biblioth. Askew.

—— *gr. cum Schol.* Francofurti, opera et impensa Petri Brubachii. 1542. 4.

E Romana expressam esse liquido mihi constat; in margine variantes nonnullæ lectiones adscriptæ, sed ex ed. Ald. Emenda-

Digitized by Google

trix tamen viri docti manus in ea locasse videtur operam ; ita v. c. Nem. v. 2. ἐλλινύσσοντ' ἐργάζε — partim emendavit, partim depravavit ἐλλινύζοντα μ' ἐργά —.

In Catal. impressor. bibliothecæ Bernensis tom. i. p. 338. etiam *Basil.* 1545. laudari video, quæ nusquam alibi memoratur. Subjicitur tamen ea laudatis jam edd. 1535. et 1542.

— *græce. Hæ victoriæ ad emendatum doctis.* Jacobi Ceporini *exemplum collatæ nunc exeunt* Basileæ per heredes Andreæ Cratandri 1556. M. Septembri. 8.

Nitida editio : sed mera repetitio Cratandrinæ 1526.

Ad apparatum Pindaricum pertinet.

Aristologia Pindarica græco-latina : opera ac studio Mich. Neandri Soraviensis. Basileæ *per Ludovicum Lucium,* 1556. 8.

Quam, ut omnia doctissimi hujus viri scripta, non sine magno fructu conferri a studiosa juventute posse judico.

P. ——— *per Phil. Melanchthonem latinitate donata Basileæ per Jo. Oporinum,* 1558. 8.

Casp. Peuceri præfatio docet, calamo esse eam exceptam ab auditore in scholis a Melanchthone habitis.

P.—— *græce, sine schol.* Parisiis apud Guilielmum Morellum, in Græcis typographum Regium. 1558. 4.

Splendida editio : ad Brubachianum exemplar, sed a viro valde erudito, quem ipsum Morellum fuisse nullus dubito, esse curatam intellexi, Cratandrimo tamen exemplari non adhibito.

Editionem gr. cum Schol. Paris. ejusdem anni memorat Fabricius, perperam et hoc, arbitror.

Odæ nonnullæ ad metra redactæ reperiuntur in libro : *De generibus carminum græcorum Renato Guillonio auctore.* Paris. Andr. Wechel. 1560. 4.

Accedimus ad Stephanianas editiones.

Pindari — ceterorum octo lyricorum carmina — nonnulla etiam aliorum. Omnia Græce et Latine. Pindari interpretatio nova est eaque ad verbum. — Excudebat Henr. Stephanus *Huldrichi Fuggeri typographus* (Parisiis) anno 1560. octonis minoris formæ, seu 16.

De his conf. Stephanor. histor. p. 246. Phil. Melanchthoni sunt inscripta, qui eodem anno xix. Aprilis obiit. In altero tomo post Alcmanis fragmenta Πινδάρου μέλη sequuntur, quæ nulla alia sunt quam fragmenta.

Successit *Editio* ii. *Græco-Latina* H. Stephani, *recognitione quo-*

Digitized by Google

rundam interpretationis locorum et accessione lyricorum carminum locupletata a. 1566. ead. f. (Paris.). Quæ tom. ii. p. 433-468. (non 566.) subjecta sunt, in hac primum edit. accesserunt.

Ed. iii. cum Is. Casauboni notulis, 1586. quas miror in seqq. edd. non esse repetitas. Eminere eam inter Stephanianas ait Gotth. Fridem. Læber in Exerc. crit. in Pindari Olymp. Oden xi. Jen. 1743. sed est illa ad verbum expressa ex edit. 2.

Ed. iv — Excudebat Paulus Stephanus a. 1600. iisdem foliorum numeris expressa est ex secunda. Habeo in manibus *aliam Ed. iv. Lugduni apud Joan. Pillehotte sub signo nominis Jesu* 1598. *eadforma.* et sub f. *Lugduni ex typographio Joannis Hanard, alias Jamet a.* 1589. ex Edit. Stephan. iii. ad verbum expressam, nisi quod ad calcem Epistola Sapphus Ovidiana omissa est.

— *Ed v. Oliva Paulli Stephani* 1612. mera est repetitio Editionis quartæ, sed charactere et charta deteriore, uti et *altera repetitio* 1626. et

Editio vi. Ebroduni ex Societatis Helvet. Cald. 1624. Aliam Paulli Stephani v. inf. ad a. 1599.

Stephanum, cum primum Pindarum excudendum daret, Morellianum exemplar operis tradidisse multis locis manifestum fit, v. c. Ol. ii. 78. 122. viii. 50. ix. 39. 98. Sed comparaverat vir doctus Scholia et ed. Cratandrinam, quam sequutus est, nonnunquam etiam, ubi deserere eam debebat, v. c. Ol. ii. 56. Novum correctorem nacta est altera, qui nonnullo menda sustulit, alia etiam depravavit. Eam tamen expresserunt Stephanianæ reliquæ omnes.

— *gr. lat.* Antwerpiæ *ex officina* Chrph. Plantini. 1567. 8. min. Ad verbum ex Stephan. prima est reddita.

— *opera omnia latino carmine reddita per* Nic. Sudorium (le Sueur) *et ejusdem commentarius in Nemea.* Parisiis, ap. Fed. Morellum. 1582. 8. min. et jam ante, ut memoratum video, 1575. 8.

Aliam video laudari Venetam hoc anno; vitiose, ut arbitror, ut et a. 1592. ap. Fabric. Memorant quoque

Pindarum cum vers. lat. et commentariis Sudorii. Venet. 1598. 8. corrupte et hoc, si quid video. cf. inf. ad 1623.

Franc. Porti *Cretensis Commentarii in Pindari Ol. P. N. I.* (Genevæ.) *Apud Joannem Sylvium.* 1583. 4. (non 1587. ut a nonnullis laudari video.) *Edidit filius, Æmilius, eo tempore Professor Lausaniensis.*

Digitized by Google

Interpretationes multas bonæ frugis inesse posse nolo dubitare; sed delectus ejus, quod tolli possit, plus otii postulare videtur, quam nobis quidem contigit.

Olympia græce, ap. Stephanum Prevosteau. Paris. 1568. 8.

Laudari ea video a Maittair. P. ii. Ind. *Titulus*, inquit, *præfert etiam Pythia, Nemea et Isthmia; editio tamen, quam consului, Olympia tantum complectitur.* cf. mox a 1600.

Commentarii absolutissimi in P. Authore Benedicto Aretio *Bernensi. Excudebat Joannes le Preux.* 1587. 4.

Rarior, sed nullius plane usus libellus, præter ineptam ad rhetorum præcepta argumentorum analysin non nisi vulgaria complexus.

P. — græce, Lugduni Batavorum ex officina Plantiniana, apud Franc. Raphelengium. 1590. 8.

Eam ex Stephaniana prima expressam liquido cognovi. Vide v. c. Ol. viii. 50.

Quarta Pythiorum Ode a Neandro vulgata hunc in modum: *Theocriti Idyllia — Pindari Lyricorum principis Argonautica. Cum expositione grammatica de ore Michaelis Neandri excepta.* Impensis Jacobi Apelii 1596. 8. Inscriptus libellus Guil. Budæo, alumno disciplinæ Ilfeldensis, tum in Academia Basileensi medicinæ studioso, hinc medico Helmstad. et archiatro Ducum Brunsuic.

— gr. et lat. Latinum interpretationem M. Æmilius, P. Fr. Porti *C. P. Linguæ Græcæ Professor* (Heidelberg.) *novissime recognovit, accurate repurgavit et passim illustravit.* Apud Hieronymum Commelinum Elect. Pal. typograph. 1598. 8.

Splendida professio, nihil tamen præstitum, quam ut Stephaniana prima recuderetur. Altera parte, novo titulo præfixo, qui interdum in fronte totius operis occurrit, Lyricorum fragmenta subjiciuntur cum Henr. Stephani diss. in Anacreontem, et hinc p. 171 - 191. *M. Æmilii Porti — breves in Euripidem* (voluit Pindarum dicere) *et aliquot Lyricorum poetarum fragmenta, dum opus typis mandaretur, notæ raptim scriptæ.* Sunt eæ satis jejunæ et vulgaria recoquunt.

— cum Schol. et interpretatione latina ad verbum. Oliva Paulli Stephani. 1599. 4.

Hæc, quod mireris, editio intelligenda est, quoties Schmidius et Oxonienses ad Stephanum provocant. Expressa sunt poetæ verba ex Stephanianis ætate proximis; unde etiam versio repeti-

Digitized by Google

ta. Tertia est editio, quæ Scholia exhibet. In præf. ad Jac. Bongarsium *mendis scatentem se veterem editionem, quæ sæpe aliter in textu, aliter in scholiis scriptum habeat, emendasse* ait Paullus. Scilicet Brubachianam (nam Romanam ne inspexisse quidem videtur) ante oculos habuit eamque ad Stephanianam recensionem alteram correxit: est satis bona editio, etlectoris, qui criticam subtilitatem non sectatur, usibus perquam accommodata. Expectabat Paullus adhuc Is. Casauboni observationes, quas tamen accepisse non videtur.

Aliam Paulli Stephani editionem Pindari a. 1600. quæ *quarta* inter minores est, supra vidimus.

Etiam Parisiensem hujus anni habemus fœturam hujusmodi: *Ex Pindaro Ecloga Græce e typograph. Prevostæi.* Paris. 1600. 4.

cf. Maittair. Annal. t. iii. p. i. p. 837. Græce expressa typis sunt Olymp. iv. v. Pyth. vii. viii. Nem. i. ii. Isthm. iii. v.

In apparatu Pindarico habendum quoque

M. *Æmilii Porti Lexicum Pindaricum.* Hanoviæ 1606. 8.

Accommodatum illud est ad edit. P. Steph. 1599. Doctrina Græcanica grammatica multa in illo viro erat, sed nulla judicii subtilitate subacta.

Editiones Steph. 1612 et 1626. et Ebrodunens. 1624. minore forma supra attigimus.

— *gr. lat. in Corpore poetar. Gr. Jac. Lectii* t. ii. Genevæ 1614 f.

Tandem ad Schmidium perventum est, editorum Pindari facile principem. Non vacat adscribere titulum libri, qui passim manibus teritur:

Πινδάρου περίοδος — *opera* Erasmi Schmidii *Delitiani, Græc. et Mathemat. P. P.* (Vitebergæ) 1616. 4.

Idem, quod nos, sequutus erat institutem vir doctissimus, ut interpretaretur Pindarum lectionibus suis; sed paullo lentius processit. Nam in interpretatione sua Pindarica septem, et quod excurrit, annos consumsit, a. d. inde xxi. Octob. 1604. initio facto; Isthmia autem enarrare æstate demum a. 1611. aggressus est. Vulgaverat ille jam anno hoc 1611. *Pindari plus quam sexcentis in locis emendati specimen.* Inde missi ad eum sunt Jani Gruteri cura tres codd. Mss. ex Elect. Palat. Bibliotheca Heidelbergensi, de quibus supra p. xxii. sq. diligenter dictum est. Sed idem antiquis edd. instructus fuit egregie; laudat edd. quatuor cum manu Viti Winshemii ad se missas, item Romanam;

Digitized by Google

tum Aldinum exemplar Rittershusii cura emendatum, transcriptis quoque nonnullis a Joach. Camerario in margine sui exemplaris adspersis. Sed Rittershusianas illas copias non adeo opimas fuisse, tum ex ipsa re judicare licet, tum ex iis, quæ a Lœbero in supra memorata Exercitatione critica p. viii. narrantur: nam usurpavit ille librum eundem ex Cypriani theologi Gothani bibliotheca. Enimvero Schmidius, doctissimus vir, multo minus videtur tribuisse scriptorum vel impressorum librorum auctoritati, quam certis rationibus metricis, quas ipse sibi ex antiquo metrico, et interdum metro adarbitrium constituto, finxerat, acuteutique et docte, sæpe tamen re nondum satis explorata, cum et ipse metricus vitio laboraret, aut perperam metrum constitueret, aut Schmidius metro ad unam alteramve stropham, nonnunquam ad eam, quam omnium minime sequi debebat, constituto parilos nimis audacter refingeret. Itaque acerbe, et sæpe scurrili licentia exagitatus est a Pauwio, pro istius ætatis more. Quam quidem maledicentiæ et amaræ insectationis infamiam a studiis nostris, quæ ipso nomine humanitatem profitentur, nunc * esse depulsam magnopere gratulamur. Saltem doctus et æquus quisque judex fatebitur, Schmidii acumine et diligentia infinitis locis emendatiorem nos habere poetam; tum in iis quoque, in quibus hallucinatur, ingeniose tamen et sagaciter hariolari virum doctissimum. Exemplar ante oculos habuisse et excudendum dedisse videtur Cratandrinum, deserto Stephano, quem non satis diligenter passim consuluit, uti nec Aldum et Calliergum; id quod merito mireris. Etiam scholia et metaphrasin interlinearem, quam binis ex Palatinis adjunctam fuisse ex Sylburgii Catal. Mss. biblioth. Palat. discere licet, neglexit. In commentario vero opera quidem ejus est haud contemnenda, et doctrina præclara, sed judicium illorum temporum studia et exempla sufflaminabant. Cum enim recte hoc vidissent homines, in omni oratione, etiam ea, quam quis interpretetur, ad argumenti summam, rerumque tractationem ac dispositionem animum esse intendendum, nec, summa ac capite operis omisso, hærendum in singulis voculis et enuntiationibus: errarunt tamen in eo, quod omnem orationem, etiam poeticam, ad rhetorices præcepta, quæ tum ex Melanchthonis vel Chytræi aliorumque libellis addiscere solebant, exigerent. Itaque poetam suum Schmidius ad rhetoricum schema revocatum

* Scripta hæc erant a. lxxiv.

Digitized by Google

ab omni divinore animi vi et impetu prorsus deturbavit, et, dispositionis synopsi cuique carmini præmissa, humi afflixit tanquam pedestrem ex vulgo scriptorem: quo factum est, ut, etsi magna Græcarum litterarum copia instructus, contorte multa et invito carminis lyrici Genio interpretaretur; utque omnino in iis locis, quorum obscuritatem vel difficultatem ut tollas, sensus aliquis poeticæ virtutis vel spiritus audacior et ad Pindaricam sublimitatem assurgens requiritur, infelix fere ille esset opera et interpretatione. In chronologicis, quæ ad Olympiadas et Pythiadas spectant, Sethi Caluisii opera adjutus longius progressus est, quam illo tempore, studio hoc vix inchoato, expectari poterat. Spem tandem fecerat vir doctissimus Lexici Pindarici, seu Πινδαροταμείου, cujus specimen proposuit in præfat. quod tamen intercidisse non dolemus.

Πινδάρου περίοδος — Jo. Benedictus *M. D. et in Salmuriensi Acad. R. Linguæ Græcæ Prof.* — Salmurii 1620. 4.

Titulum operis promissis satis magnificum describere necesse non est; nec minus magnifice plurima pollicetur præfatio. Habebat tamen vir doctissimus, quæ vere de se prædicare poterat: nam in interpretandis sententiis præclara ejus est opera, partim versione recognita et paraphrasi latina primum addita, partim ipsis commentariis, qui, etsi in iis multa vulgaria accumulata sint, bonæ tamen frugis pleni, et præclaro aliquo exemplo ita instituti sunt, ut lyrica oratio verbis vulgaribus græcis illustretur, ex scholiorum fere apparatu non sine judicio excerptis; ut hac quidem parte, quæ enarrationem attinet, Schmidio longe præferendum arbitrer. Sed nec codd. scriptis, quod videri voluit, usus, nec contextum ad metri normam examinatum restituit; sed Schmidianum exemplar exscripsit; etsi operam jam ad Nemea perductam fuisse narrat, cum illud nancisceretur.

Pindari Ol. P. N. I. græce, sumptibus C. Morelli, typographi Regii. Paris. 1623. 8.

Tantum ex Maittairio t. iii. p. i. p. 882. de ea constat: ut et de ea, quæ sequitur:

Pindari Olympia, Latino carmine reddita per Nic. Sudorium. Sumptibus ejusd. eod. anno.

Ex Pindari odis excerptæ genealogiæ principum veteris Græciæ, gnomæ illustres etc. studio Davidis Chytræi. Rostoch. 1695. 8.

Male hoc; nam libro nunc inspecto video a. 1596. reponendum esse.

Digitized by Google

Perventum est ad *Oxoniensem, curantibus Rich. West et Rob. Welsted.* 1697. fol. Modestiam et æquitatem virorum doctorum facile probes; etiamsi doctrinæ subtilitatem, criticum acumen, et subactum in admittendis vel rejiciendis interpretationibus et lectionibus æstimandis desideres ingenium. Textum Schmidianum sequuti sunt, *nisi*, inquiunt, *numeri carminis, aut aliquid aliud, reclamarent.* Sed fatendum est, nec lyricorum metrorum rationes, nec Pindaricæ orationis indolem viros præstantissimos satis esse assequutos, et modo damnasse, quæ retinere, modo retinuisse, quæ damnare debebant. Itaque iterdum mihi ipse displicui, quod non ab initio statim lectiones perperam ab illis mutatas eliminare in animum induxeram. Variantes lectiones ex Schmidiana editione repetiverunt, alias addiderunt, non quidem, quod quis expectabat, antiquis edd. excussis et comparatis: etsi *ex impressis plurimis edd.* varietatem lectionis petitam memorant: sed ex *Bodleianis codd.* exscriptas; de quibus tamen codd. nihil satis diserte narrant; quæ ipsi observaverimus, supra exposita sunt. Versionem servarunt ex Schmidiana, paraphrasin subjecerunt ex Salmuriensi editione, una cum argumentis. Indicem locupletem ipsi confecerunt. Oxoniensium Pindari editorum desideratæ ἀκριβείας specimen proposuit R. Dawes. Miscell. crit. Sect. ii. p. 33-68. (ed. Burg. p. 37.) Pauwium minus acerbe cum iis agere interdum miratus sum.

Repetitus est contextus poetæ ex hac editione, primum edit. Glasguensi, 1744, cum interpretatione latina; et græce 1754. 24. tribus voluminibus nitidissimis, et 1770. 8. 2 voll. Adde Londini 1753. ap. Bowyer. Venet. 1762. 8 *.

Veniunt tandem in recensum hunc.

Jo. Corn. de Pauw Notæ in Pindarum. Traj. ad Rhen. 1747. 8. tum præter *vitam Pindari, Carminum Pindaricorum Fragmenta. Curavit Jo. G. Schneider.* Argent 1776. 4. quæ Volumini hujus ed. tertio inserta sunt. *Friderici Gedike* autem ingenii doctrinæque specimina in Pindaro in nostrum sermonem vertendo et illu-

* Nuntiatum erat, V. C. *Richardum Chandler* novam Pindari recensionem parare; verum ipse privatis litteris mihi significavit, alienum se ab hoc consilio esse. Audivi tamen, ab eo curatam esse codd. Vatic. Pindari comparationem, et Guilielmum Clarke codices Marcianos quinque contulisse in Chandleri usum. Monebo porro, ne in errorem incidas, *Jo. van der Dussen Prodromum novæ Pindari editionis*, Campis, 1769. 8. ad Epitomen Iliadis perperam hoc nomine inscriptam spectare.

Digitized by Google

strando annis LXXVII. LXXIX. et LXXXVI. supra jam memoravi, et nunc iterum debita cum laude memoro. Nec minus novam editionem a V. C. *Chr. Dan. Beck* paratam Lipsiæ: Olympiorum quidem XCII. 8. una cum Scholiis et Obss. crit. et Pythia ac Nemea XCV. una cum Scholiis. [*W. Fr. Hezels Erläuterung auserlesner Oden Pindars für Anfänger und ungeübte Lehrer* —. *Riga.* 1805. 8. Sunt Ol. i. ii. iv. v. ix. xi. xii. xiv. P. i. Inepte et alieno loco argutatur in etymologia vocum. —*Observationes in Pindari Carmen Ol. i. Progr. Theoph. Frid. Welcker. Giess.* 1806. — *Pindari Ol. ii. illustravit M. Car. Gul. Theoph. Camenz. Penig.* 8. vid. *Leipz. Litter. Zeit.* 1806. 126. *St.* p. 2010. — *Gurlitti Progrr.*, quorum potiora v. ibid. 1807. 83. *St.* 1810. p. 618. — *Villoisoni Notæ et Emendatt.* v. Acta Seminar. Lip. i. 1. p. 232. — *Uebers. v. Fähse.* 2 *Bde.* 1804. 1806. v. *Jen. A. L. Z.* 1808. N. 33. *Ex Schedis.*]

Si hic de re libraria ageretur, non de critica: laudandi essent et ii libelli, quibus passim inserta sunt singula carmina Pindarica. Sic Institutionibus Gr. *L. Clenardi* Ode prima repetita (ed. Sylburg. Frf. Wechel. 1598. p. 411.) Olymp. i. Pyth. vii. Nem. ii. Isthm. iii. in *Vorstii* vett. poem. gr. select.; item: Ode tertia in Hieronem a *Jac. Laureo* carmine donata, ad calcem Æliani Var. Hist. latine ab eodem versarum, Ven. ap. Gabr. Jolitum 1550. 8. *Gotth. Erdm. Löberi* Exercitatio critica in Pindari Olympicarum Oden xi. Jen. 1744. qua paullo contortior versuum primorum istius carminis interpretatio affertur. De P. Odis conjecturæ D. *Jo. Aloysii Mingarelli.* Bonon. 1773 *. Sunt forte alia, quæ, dum hæc scribebamus, memoriæ non succurrebant: ut *Dammii* Lexicon Homerico-Pindaricum. Berol. 1765. opus Herculei laboris; in quo utinam Pindarica seorsum ab Homericis vulgasset!

Ut versiones saltem verbo attingam, integrum Pindarum latinitate primus donavit *Jo. Lonicerus*, sub ann. 1528. hinc ex *Phil. Melanchthonis* scholis *Peucerus* vulgavit a. 1556. Meliorem interpretationem *Henr. Stephanus* dedit, ad verbum, ut ipse ait, et ut Philippinam in consilium vocaret: eam emendavit in editione altera, unde in reliquas edd. fluxit. Eandem recognoverunt Æ-

* Illo tempore, quo ista scribebam, nomine tantum et fama notæ. Mox vero, cum eas lectione et usu cognovissem, inter præstantissimos rei metricæ magistros Mingarellum habere cœpi. Curata est diligens ejus censura in Philolog. Biblioth. vol. II. pag. 650. 1774.

Digitized by Google

milius Portus in edit. Commeliniana, et *Benedictus* in Salmuriensi, qui paraphrasin a se confectam adjecit. Novam interpretationem Schmidius adornavit nimis ad verbum, sensu etiam obscurato, et poetica vi penitus sublata; retinuerunt eam *Oxonienses* una cum Benedicti paraphrasi, adjecta ad calcem Sudoriana interpretatione versibus comtis et elegantibus, sed in quibus Pindarus ad Horatianos numeros, sententias et structuras revocatus Horatium mentitur, Pindarum exuit.

Interpretationes recentiorum idiomatum sigillatim enarrare nec vacat, nec necesse est; inprimis, cum ad libellos remittere possim lectorem, in quibus illæ diligenter recensentur. Italicam *Alex. Adimari*, admodum probatam Italis, quæ Pisæ 1631. (non 1531.) prodiit, aliasque nonnullas enumeratas videre licet in *Filippo Argelati Biblioteca degli Volgarizzatori* tom. iii. pag. 203. sq. Accessit nuper *Jo. Bapt. Gualtierus*. (conf. ejusd. præf. p. xi. xii). Vulgati enim ab eo sunt:

'Ολυμπιονῖκαι. *I Vincitori Olimpici di Pindaro, tradotti in Italiane Canzoni ed illustrati con postille da Gianbatista Gautier.* In Roma, 1762. et Πυθιονῖκαι, 1765. 8 maj. græcis ex adverso appositis.

Ornamentis libellus typographicis insignis est: nec deest interpretationi elegantia sua; sed græcæ lectionis interdum ne vestigia quidem in Italo interprete videas, qui omnino ex latina versione et ex Adimaro sapere videtur. Laudatur tamen libellus certatim ab Italis. v. Argelati Biblioteca degli Volgarizzatori. Addizioni tom. v. p. 614. 764. Sunt præterea *Odi scielte di Pindaro di Gius. Mazari.* Sassari, 1776.

Gallicas, etiam singularum Odarum, interpretationes, cum iis, quæ in Commentariis Academiæ Inscript. et Elegant. Litt. occurrunt, videre licet ap. Abb. Guietum *Bibliotheque Françoise* tom. iv. p. 249. Inde a. 1754. *Les Olympiques de Pindare, trad. par Mr. de Sozzy.* 12. prodiere, unde specimina, cum poetæ adversus obtrectatores defensione, inserta vidimus in libello non inelegantur scripto: *Discours sur la Poesie lyrique.* Paris. 1761. 12. (auctore Mr. *Gossart* *.)

Superiore anno duo interpretes Gallici extiterunt Parisiis,

* Diligentius hæc nunc exposita sunt ab Harlesio in Bibl. gr. tom. ii. pag. 75. sq.

Digitized by Google

qui certatim alter ad verbum interpretando, alter sententias omnino reddendo, in Pindaro vertendo et illustrando desudarunt. Alter est *Chabanon*, Academiæ Reg. Inscr. et Elegant. Litt. Sodalis, qui, quæ primum in Commentariis (Memoires de l'Academie des I. et B. L.) tom. xxxii. et xxxv. vulgarat, superiore anno singulari libello emisit: *Les Odes Pythiques de Pindare, traduites avec des Remarques.* Par. 1772. 8. præmissa disputatione super carmine lyrico et Pindarico. Cum essent inter Gallos, quibus ea versio ad verbum facta nimisque adstricta Græcis videretur; successit alius vir doctus, qui liberiore spiritu efferri, et, sententiis ad Gallicæ orationis genium revocatis, Pindarici carminis vim assequi videri voluit libro hoc: *Essai sur Pindare. Contenant une traduction de quelques Odes—avec une Analyse raisonnée et des Notes historiques, poetiques et grammaticales. Le tout précédé d'un Discours sur Pindare et sur la vraye manière de le traduire. Par Mr.* Vauvilliers, *Lecteur et Prof. R. pour la Langue Grecque.* Par. 1772. 8.

Probamus doctorum virorum studium, sermonis patrii amorem, judiciique elegantiam, in altero etiam grammaticum acumen: sed nollemus vanam consumi operam in transferendo eo poeta, qui nullo modo alia lingua reddi potest; multo minus ea lingua, quæ omnium maxime a Pindarica vi, audacia et sublimitate abhorret.

Inter Britannos *Gilbert Westii* interpretatio Odarum nonnullarum (Olymp. i. ii. iii. v. vii. xi. xii. xiv. Pyth. i. Nem. i. xi. Isthm. ii.) Lond. 1749. 8. celebris habetur: cui successit *Henr. Jo. Pye* et *Ed. Burnaby Green* docta opera in tota Pindaro redhibendo. Sed nec has nec Germanicas, quas habemus, interpretationes excutere et comparare satis diligenter licuit, ut quicquam de iis tuto pronuntiare ausim*. Ex Dammii, viri doctissimi, totius poetæ interpretatione non dubito adminicula interpretationis nonnulla passim peti posse, si quis in subsidiis externis bonas horas perdere, nec ex ipso potius poeta sapere maluerit.

Omnino equidem, qui laudem summam studio huic tribuo, operam, in lyrico poeta in patrium sermonem transferendo, ei, qui eam suscepit, video esse posse longe utilissimam ad sermonem patrium poliendum et ornandum, poeticamque, lyricam

* Enumeratæ hæ versiones sunt in eadem Biblioth. gr. ab Harlesio l. l. pag. 76. 77. et a Blankenburg. ad Sulzer.

Digitized by Google

inprimis, orationem locupletandam, ad excitandum ac fingendum instruendumque ingenium; factam autem jam versionem etiam consuli recte posse ab eo, qui ipsum poetam legat, partim in singulis locis; si modo ipsa poetæ sententia expressa sit, non alia, ut sæpe fit, in ejus locum substituta; partim ad totius carminis structuram tanto facilius perspiciendam; lineas quoque et umbram formæ assequentur inde alii, quibus Venerem ipsam haud videre licuerit; sed fore, ut populares nostri Pindari gustum talem inde capiant, quo vel admirationem ejus vel amorem concipiant, admodum dubito. Ut enim poetam intelligas, antiquas litteras animo complecti, rerum a poeta pertractatarum notionem habere, fabulas et historias, in quibus versatur, tenere necesse est: quæ omnia qui habet, is ipsum poetam adibit; qui non habet, ex versione nihil intelliget; quatenus intelligere non est: verba, sed sententias percipere; multo minus tali lectione delectari aut antiquorum hominum sensus induere poterit. Itaque qui in vertendo scriptore ingenioso operam ponit, multo magis sibi patrioque sermoni consulit, quam aliis, qui nec studium satis magnum ad antiqua hæc cognoscenda adhibere solent; verbo, sibi quisque serit, populares parum inde metunt.

Nonnulla alia sunt, quæ in penu Pindarico haberi possint. Sed si utilitatem, non rerum solum copiam spectes, ex iis quoque, quæ jam commemorata sunt, multa esse videas, quibus melius careamus. Disputationes habemus, inprimis Gallorum, multas super lyricorum veterum, interque hos præcipue Pindari, ingenio et indole; in iis quoque, quæ quidem evolvimus, multa vidimus eleganter disputari. Sed juvenum animos, his quidem disputationibus, ab ipsa Pindari lectione avocari nolimus. Pindari omnino lyrica vis, character carminis, et argumenti numerorumque ac modorum ratio, tam diversam habent omnia indolem a ceteris, multo magis a Romanis et a recentioribus, poetis lyricis, ut diversorum generum res comparare et contendere dicendus sit, qui Pindarum ipsum in his quærere velit.

Non pigebit nunc extremo loco subjicere codicum nonnullorum notitias, quæ, dum in studio hoc lectionis Pindaricæ investigandæ versabamur, nobis in manus venerunt. Juvabit uno tanquam obtutu subjectas recognoscere copias omnes Pindaricas, quibus temporum injuria pepercit; etsi haud exiguam

Digitized by Google

partem codicum sub ipsa typographiæ inventæ tempora scriptam esse non obscuris indiciis constat. Eadem tanquam transitione facta, ad codicem, qui nuper nobis oblatus est, deducemur paucis describendum.

Non quidem iis de codicum ætate judiciis, quæ vulgo in libraríis recensibus feruntur, multum tribuimus: esse tamen recentiores Pindari codices omnes, liquido apparet.

Medicea novem scriptos codices habet, quos a Bandinio V. Cl. in Catalogo Codd. Bibl. Medic. tom. ii. p. 81. 128. 178. 195. 196. 197. 202. 203. 209. commemoratos videre licet. Omnes sunt recentiores, et plerique voluminibus iisdem plura alia, v. c. Euripidis, Hesiodi etc. complectuntur. Quatuor Olympia tantum cum scholiis exhibent, Sæc. xiv. xv. xvi. scripti, iisque chartacei, uno bombycino excepto. Olympia et Pythia duo, Sæc. xiv. scripti, alter quidem bombycinus, cum scholiis et glossis interlinearibus, sed in Pyth. quinta deficiens. Restant duo, qui cum Olympiis et Pythiis etiam Nemea et Isthmia continent: alter membranaceus Sæc. xvi. sine Scholiis, alter chartaceus Sæc. xiv. cum scholiis, quæ usque ad finem ultimæ Isthmicæ procedunt, uterque cum x. versibus, de quibus v. ad calc. Isthmiorum. Subjecta Pindaro sunt in utroque volumine alia: in illo Hesiodi opera et dies; in hoc Theocritus, Lycophron et alia. Ex omnibus his codd. saltem ultimo loco memoratum accuratius inspectum esse vellem.

In Vaticana primum Pindari Olympia cum scholiis, tum eadem sine scholiis; decem Odas (nescio an Olympiorum) cum scholiis; porro integrum Pindarum; tum fragmentum ex bibliotheca Alex. Patavii; (cujus alius codex Pindari ad Is. Vossium et hinc in bibliothecam Leidensem pervenit) porro Pindari opera cum vetere Scholiasta, e biblioth. Reginæ Sueciæ, Homeri Batrachomyomachia et aliis adjectis, memorata videmus a Montfauconio; et in bibliotheca Ottoboniana Pindari codicem non antiquum. De Palatinis codd. supra vidimus. Præter tres illos quartus in Vaticanam illatus esse debet, quem Sylburg. n. 99. memorat *. Florentiæ, præter Mediceos supra memoratos, bib-

* Scripsit *Mingarellus* ad me litteris a. 1778. datis: "In Vaticana bibliotheca non quinque vel sex codices Pindari Odas aut omnes aut aliquas continentes asservantur; sed triginta circiter, nisi memoria me fallit, oculis ipsemeis olim vidi, quorum nonnulli perantiqui sunt, etsi decimo sæculo posteriores, plerique vero alii sæculis xiv. et xv. exarati." Porro in Bibliotheca Angelica

Digitized by Google

liotheca Monasterii Ord. Benedict. B. Mariæ Pindarum cum scholiis Sæc. xiii. scriptum: Patavii bibliotheca Theatinorum Olympia: Mediolani Ambrosiana codices servat saltem tres: obscura enim sunt, quæ de iis tradit Montfauconius: et alium bombycinum recentem. Venetiis bibliotheca Grimana * alium recentem a Cæsare Stratego scriptum : (vixit ille medio Sæc. xv. Montfauc. Palæogr. Gr. pag. 82.) S. Marci autem opes librariæ primum habent chartaceum recentem, quo rhetoricis græcis aliisque præmissis subjiciuntur Pindari Olympia et Pythiorum pars cum scholiis Thomæ Magistri et Manuelis Moschopuli, quæ a vulgatis non diversa videntur; duo alios chartaceos recentes Sæc. xiv. quorum alter Olympia et Pythia complectitur; quartus Sæc. xv. membranaceus, Aristophane præmisso, Pindari Olympia, Pythia et Nemea cum scholiis in margine †; quintus tandem Sæc. xiv. chartaceus cum Oppiano Olympia exhibet, scholiis iisdem, quæ supra memoravi, recentioribus instructus. De quibus Theupolus videndus ‡.

In Escurialensi bibliotheca Pindarum, cum Lycophrone, Commentariis instructum, latere Montfauconius narrat. Accuratius tradita expectamus a Michaele Casiri. (Codicis Biblioth. Regiæ Matritensis descriptionem dedit Iriarte p. 445. sqq.)

Codices Bodleianos quinque apud Oxonienses jam supra enumeravi. Nunc hoc unum addam, Codicem ab Oxoniensibus C. 71. Ms. signatum, uno cum codice α, Guil. Laudi munere inter

Pindarum cum Scholiis sæc. ut putant, xiv. perscriptum, chartaceum tamen, se inspexisse, litteris mihi mandavit b. *Siebenkees* Febr. xc. scriptis; convenire eum fere cum ed. Basil. adeoque cum Aldina.

* Falso hoc tradi, docuit me Morellius; fuit ille asservatus olim in Bibliotheca SS. Jo. et Paulli: Montfauc. in Diario Ital. p. 48. et in Biblioth. Mss. pag. 479. Migravit inde in Bibliothecam S. Marci.

† Nemeorum non nisi Odæ quatuor priores extant. Scholia sunt antiqua auctiora vulgatis, teste Morellio.

‡ Omnes hi fuerunt olim Bessarionis Card. Accessit postea, quod me docuit humaniss. Jac. Morellius, codex Strategi paullo ante memoratus; et ex biblioth. SS. Jo. et Paulli alius cod. chart. sæc. xvi. qui Olympia et Pythiorum Odas quatuor sine Scholiis continet. Specimen variæ lectionis ex iis codd. Olymp. carminis primi a. xc. ad me misit idem vir optimus, humanitate inter viros doctos insigniter eminens, quod fidem facit ils, quæ de horum codicum usu suspicatus eram. Docuit me idem vir doctus, immerito me Theupolo tribuisse operam, quæ Antonio Zannetio et Antonio Bongiovannio in Catalogo Mss. S. Marci conficiendo debetur.

Digitized by Google

opes Bodleianas illatum esse. Præter hos codices jam excussos habet bibliotheca Collegii S. Emanuelis Cantabrigiæ Pindari librum scriptum, qui a Pythiis incipit: et ecclesia Westmonasteriensis alium, qui Olympia, Pythia et Nemea comprehendit. Etiam Pindari particulam cum scholiis possedit olim Th. Gale.

Inter Is. Vossii libros tres scriptos codices Pindari nacta est bibliotheca Leidensis, unum bombycinum, Olympia cum scholiis, duo reliquos chartaceos, alterum Olympia, alterum Pythia cum iisdem complexos: omnes, quantum quidem intelligo, recentiores; qua de re tamen viris in litteris Græcis principibus, Valckenario et Ruhnkenio, nostri amantissimis, judicium relinquimus.

Bibliotheca Regia (nunc Reip. Franc) Parisiensis Pindari codices habet ad tredecim: ut mirum sit, nec Chabanonum nec Vauvillerium de inspiciendo libro scripto cogitasse. Omnes sunt recentes satis, nonnulli recentissimi. Plerique Olympia tantum, alii eadem cum Pythiorum parte, alii Pythia et Nemea, totum Pindarum tres tantum exhibent, unus Sæc. xv. alter xvi. tertius bombycinus ad Sæc. xiii. spectare fertur, cum scholiis in margine et glossis inter lineas; unus ille inter omnes ceteros, quem inspectum a viro docto et comparatum cum vulgatis esse velim. Est is n. 2403. Cleomedem Gr. aliaque habens eodem volumine comprehensa.

In Germania tandem Vindobonensis bibliotheca codices Pindari saltem quatuor: Olympiorum binos, alterum cum scholiis; et duo alios, qui omnia Pindari carmina exhibere narrantur: (omnes sunt recentiores, quantum ex Nesselii notitia biblioth. Vindob. assequi licet). Augusta autem Vindelicorum in bibliothecæ publicæ pluteis servat codices quatuor a Reisero p. 78. 81. 83. in Indicem relatos. In primo Demosthenis Orationibus nonnullis subjectæ sunt P. Odæ aliquot. cf. Reiskium in præfat. Demosth. p. lxix. lxx. atque hæc fragmenta esse arbitror, quorum discrepantes lectiones ad Schmidium miserat Dav. Hœschelius: cum eo tempore nondum alius scriptus Pindari liber in ea bibliotheca extaret. Alter* Nemea, quem cum vulgata lectione comparet utinam vir doctus una cum Scholiis in Isthmia, laudatis Reisero p. 79. duo reliqui Olympia exhibent, unus cum Scholiis, ab Adolpho Occone medico scriptus, alter cum glossis interlinearibus. Misit

* Esse hunc in amissis, nuntiatum mihi est.

Digitized by Google

nuper ad me perhumaniter Reiskius varias lectiones cum scholiis, seu potius glossis, e codice Augustano papyraceo recente, quem hunc ultimo loco memoratum esse necesse est. Nec enim ultra Olympia procedit, et ex recentissimis est; eumque aut ex Aldina descriptum, aut cum illa et cum Palat. C. ac Bodl. C. ex eodem fonte fluxisse arbitror *.

Illatus nuper est in bibliothecam Georgiæ Augustæ Codex bombycinus, folio minore, vetustate et situ haud parum attritus, Olympia et Pythia cum scholiis complexus; subjectis Nicandri Theriacis et Alexipharmacis, in quibus permulta alio ordine, quam in vulgatis, exhiberi vidimus, itidem cum Scholiis. In Pindaro quidem Olympiorum prima ab alia manu in charta suppleta est, etiam in Pythiorum ultima viginti novissimi versus. Sæculo XIII. vel XIV. et hic liber scriptus esse videtur. Interpunctione raro sententiæ distinguuntur; litterarum compendia satis frequentia, multo magis in scholiis. Variorum doctorum virorum manibus liber versatus est; hinc et glossæ passim inter lineas adspersæ, et in margine nonnulla adscripta, quæ fere ex recentioribus scholiis excerpta deprehendi. Quotquot quidem adhuc loca comparavi, pleraque vidi conspirare cum ed. Aldina; codicis autem Palatini C. varietatem fere ubique deprehendi; ut et in eam suspicionem inciderim, sitne noster hic codex ille ipse Palatinus? Verum retinet me non tam Schmidius, qui esse eum chartaceum tradit, quam Sylburgii narratio in Catalogo Mss. Græc. bibl. Palat. 40. Pervenit ille ad nos cum aliis ex copiis librariis Jo. Nadleri, Ducis Principis Saxon. Coburg. Meinung. a Consiliis Secret. et Senatus rer. eccles. Præsidis; a quo ex Italia eum apportatum esse, traditum accepimus. Firmat quidem et hic Codex id, quod in præfatione posui, ex scriptis libris, cum omnes tam recentes sint, Pindaro, antiquissimo poetæ, parum auxilii videri esse expectandum: paullo plus ex critica subtiliore, accuratiore sermonis lyrici et dialecti, qua usus est, tractatione, et glossographorum ac grammaticorum aliorumque veterum scriptorum, qui verba ex eo laudant, inspectione; forte etiam ex diligentiore rei metricæ studio. Curabo tamen, ut codex hic dili-

* Est quoque Codex recentior Olympiorum cum Schol. in bibliotheca acad. Lips. quod ex Lœsner. præf. ad Hesiodum didici. Alium Cizensem video ab Hermanno inspectum esse. Alium in bibliotheca Norimbergensi notatum a V. C. *Murr* (*Beschreibung von Nürnberg* p. 95).

Digitized by Google

genter cum vulgatis comparetur: nec, ne nullus omnino inde fructus proveniat, verendum esse video *.

** * **
* ** *

Omnino hoc aliqua cum fide nunc tradere posse mihi videor:

Sæculo XIV. classem codicum exaratam esse, qui Olympia et Pythia complectuntur cum scholiis τῶν νεωτέρων. Sunt hi νεώτεροι Thomas Magister et Manuel Moschopulus Cretensis. Inde per Sæc. XV. invasit studium describendi Pindari multos viros doctos, plerumque e codd. illis recentibus; quod et obtinuit sub primordia Sæc. XVI. antequam Aldina editio (1513.) poetam typis redditum evulgavit. E qua classe sunt codd. Bodl. A. B. Aug. et plerique alii. Prioris generis unus ab amico, cui vel nomine non adjecto gratum me profiteor, doni loco acceptus, et a me bibliothecæ academicæ illatus est, quaternionibus: complectens Olympia cum Scholiis recentiorum solis: charactere admodum minuto exarata. Inter lineas rubro colore, magna tamen ex parte tam subpallido, ut meos oculos litteræ fugerent, adscripta est glossa perpetua †. Cum pluribus locis comparatis intelligerem convenire codicem cum ceteris hujus classis, nolui tempus consumere comparatione totius codicis instituenda. Scholia comparavi multis in locis, passim etiam ex codice emendatiora apposui. Quæ Scholiis præmitti solent, de vita Pindari et de metris, videntur fere ex hac codicum classe fluxisse. Ita quoque convenit cum nostro hoc codice codex Matritensis ap. Iriarte n. cxii. p. 445. sq. Poterit alius me junior et oculis valentior, cui quidem prospectus vitæ longior suppetit, librum totum comparare; etsi fructus ex tali labore vix alius uberior expectari potest, quam ut lectiones enotentur, quas alii jam ex aliis libris notatas modo bonas modo pra-

* Curatum id est in Bibliotheca philologica Gottingensi, 1779. vol. i. p. 8. sq. et 1780. vol. ii. p. 45. Cum varietatem eam jam enotatam in editione Beckii viderem eamque studiose pertractatam persuasum haberem: nolui in ea iterum expendenda operam ingratam consumere.

† Eodem rubro in capite Carminis i. scriptum legitur: τοῦ σοφωτάτου Κυρίου Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου καὶ τοῦ Μοσχοπούλου Κρητὸς Μανουὴλ σχόλια ὅτι ἰδιάδι ἴχει δεχήν. σημειώσεις τοῦ Μοσχοπούλου. Ad calcem codicis subscripta sunt: Ἐτελειώθη ἡ βίβλος αὕτη διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ Γρηγορίου. A Gregorio igitur aliquo monacho scriptum esse librum discimus.

Digitized by Google

vas redhibuerunt; novas aut meliores lectiones quæ fortuna propitia offerre possit, non video.

Ita quoque vidi rem se habere in aliis codicibus, quorum aut lectio varians, aut specimina ad me missa sunt humanitate virorum doctorum, quorum nomina honoris caussa appono.

Varietas lectionis e codd. binis chartaceis Sæc. xv. bibliothecæ Synodalis Mosquensis Pindari Olympia complexis. Prior varios alios libellos poeticos continet, alter scholia habet adjuncta: " auctores Scholiorum notantur Moschopulus et Thomas Magister. " Ex horum scholiis intelligitur, multa ab ipsis in contextu mu- " tata esse propter metrum."

A V. C. Jo. Aloys. Martyni-Laguna varia lectio docte et subtiliter excerpta, ex Fragmento Olymp. x-xiv. quod in bibliotheca Zuickaviensi servatur.

Variam lectionem carminis i. Olymp. e codd. Marcianis Ven. jam supra commemoravi.

E recentissimis est codex chartaceus olim bibliothecæ Rostgaardiensis, nunc bibliothecæ Regiæ Hafniensis, e quo specimen lectionis var. trium priorum carminum a. xci. ad me misit B. G. Niebuhr, Carsteni filius, cujus ingenio et studio mirifice tum delectabar. Continet Olympia, sed carmen xiv. deficit.

Alius Codex chartaceus, quaternis, nitide scriptus, e bibliotheca Ducis Sereniss. Brunsuic. Guelpherbytana, quem inspiciendum mihi eximia cum facilitate concessit meritissimus bibliothecæ præfectus, *Ern. Theod. Langer:* erat ille olim Nic. Heinsio dono missus a Carolo Dati. Complectitur Olympia et Pythia.

Quæ ex his ac similibus enotantur, sunt tantum non omnia varietates e neglecta dialecto, versuum modulo longiore seu breviore, insertis vel omissis particulis δε, γε, τε, et similibus.

Digitized by Google

Digitized by Google

VITA PINDARI

PER ANNOS DIGESTA

CUM

NOTATIONE VICTORIARUM

QUÆ

EJUS CARMINIBUS CELEBRATÆ SUNT

PROBABILI.

Olymp. 65, 1. ante Chr. 520. natus Pindarus. Suidas Ol. 65. Idem pugnæ Salaminiæ anno quadragenarium fuisse ait. Corsini Fast. Att. tom. ii. p. 64. et tom. iii. p. 122. subtilius ex verbis Plutarchi Sympos. viii. qu. 1. p. 717. D. ὁ Πίνδαρος ἐν Πυθίοις γενόμενος ad annum iii. revocat, adeoque ad a. 518. Ita vero in Olymp. 75, 1. nondum a. 39. attigerat.

æt.	*Olymp.*	*Pyth.*	*a. C.*	
22.	70,3	22	498	victor Hippocleas Pyth. x.
30.	72,3	24	490	Xenocrates Pyth. vi. Annus pugnæ Marathoniæ. Eadem Pythiade vel 25. Midas tibia Pyth. xii.
32.	73,1		488	Epharmostus Ol. ix.
36.	74,1		484	Agesidamus Ol. x. et xi.
40.	75,1		480	Pugna Salaminia.
42.	75,3	27	478	Hiero celete Pyth. iii.
44.	76,1		476	Asopichus Ol. xiv.
46.	76,3	28	474	Megacles Pyth. vii.

Digitized by Google

æt.	*Olymp.*	*Pyth.*	*a. C.*	
				Telesicrates Pyth. ix. At Hiero perperam ad h. a. refertur.
48.	77,1		472	Theron Ol. ii. et Ergoteles dolicho Ol. xii.
50.	77,3	29	470	Hiero quadrigis Pyth. i. forte et ii.
54.	78,3	30	466	Telesicrates Pyth. ix.
56.	79,1		464	Xenophon stadio Ol. xiii.
58.	79,3	31	462	Arcesilaus Pyth. iv. et v.
60.	80,1		460	Alcimedon Ol. viii.
66.	81,3	33	454	Thrasydæus Pyth. xi.
68.	82,1		452	Psaumis Ol. iv. et v.
74.	83,3	35	446	Aristomenes Pyth. viii.

Eidem anno mortem Pindari assignat Corsini ad Olymp. $80\frac{2}{3}$. (vitio an errore Ol. 82. 3.) v. diss. ix. tom. ii. pag. 50. sq. 62. sq. De anno mortis varie traditur et statuitur inter Olymp. 78,4. ad Olymp. 87. Fuit Æschyli æqualis; minor natu Simonide, major Bacchylide. conf. Grammaticos de vita Pindari vol. ii. in fronte Scholiorum p. 99. Vixit serior Alcmane ad 150 annos, Alcæo ad 100, Stesichoro ad 50 annos; ut serior, ita politior lyricis ceteris.

Digitized by Google

CARMINA PINDARI

CUM NOTATIONE

VICTORIARUM ET ANNORUM

AD QUOS EÆ PROBABILITER REFERRI POSSUNT.

OLYMPIA.

I. *In Hieronem Syracusanum*, celete.
f. Olymp. 75. 1. a. C. 480. Perperam Schol. Olymp. 73, 1. a. C. 488. At Gelo frater hoc anno quadrigis vicit: secundum Pausan. vi. 9. 32. dictus Gelous, nam Syracusas nonnisi a. 4. Olymp. 75. occupavit. Olymp. 75, 3. successit Hiero: ita Diodorus. De dissensu aliorum v. Corsin. ad Olymp. 75, 1. Hiero iterum vicit Olymp. 78, 1. ap. Schol. [Schneider. ad Xenophont. Hieron. p. 222. — X annos ἐτυράννευσε. v. Aristotel. de Rep. ii. 12. *Ex Schedis.*]

II. *In Theronem Agrigentinum*, curru.
Olymp. 77, 1. a. C. 472. Schol. cf. Isthm. ii. 41.

III. *In eundem:*
eademne an alia victoria, incertum.

IV. *In Psaumidem Camarinæum*, quadrigis.
Refertur ad Olymp. 82, 1. a. C. 452.

V. *In eundem:* eadem Olymp. quadrigis, mulabus, celete victorem.
Schol. ad Ol. v. pr.

VI. *In Agesiam Syracusanum*, mulabus.
Schol. Olymp. 83. vel 84. (a. C. 448. 444.) immo Hierone

Digitized by Google

regnante Olymp. 76. (a. C. 476.) 77. vel 78. Corsini Olymp. 77. cf. Fast. tom. ii. p. 62. sq.

VII. *In Diagoram Rhodium*, pugilatu.
Olymp. 79, 1. a. C. 464. Schol.

VIII. *In Alcimedontem Æginetam*, lucta inter pueros.
Olymp. 80, 1. a. C. 460. Schol.

IX. *In Epharmostum Locrum Opuntium*, lucta.
Olymp. 73. a. C. 488. Schol. ad v. 15. Idem victor Pyth. 30. Olymp. 78, 3. Schol.

X. et XI. *In Agesidamum Locrum Epizephyrium*, pugilatu inter pueros.
Olymp. 74, 1. a. C. 484.

XII. *In Ergotelem Himeræum*, dolicho.
Olymp. 77, 1. a. C. 472. Schol.

XIII. *In Xenophontem Corinthium*, stadio.
Olymp. 79, 1. a. C. 464. Diodor. et al. Eodem die pentathlo. Schol.

XIV. *In Asopichum Orchomenium*, stadio inter pueros.
Olymp. 76, 1. a. C. 476. Schol.

PYTHIA.

I. *In Hieronem Ætnæum*, quadrigis.
Pyth. 29. (Olymp. 77, 3. a. C. 470.) Ætna deducta Olymp. 76, 1. a. C. 476.

II. *In eundem*, quadrigis.
Eadem, an alia, Pythiade, non satis constat.

III. *In eundem*, celete.
Pyth. 27. vel seq. (Olymp. 75, 3. a. C. 478.) Idem vicerat celete Pyth. 26. Olymp. 74, 3. a. C. 482

IV. *In Arcesilaum Cyrenæum*, quadrigis.
Pyth. 31. (Olymp. 79, 3. a. C. 462.) Schol.

V. *In eundem*, curru.
Eadem Pythiade, ait Schol.

VI. *In Xenocratem Agrigentinum*, quadrigis.
Pyth. 24. Schol. Isthm. ii. pr. Ol. ii. 88. 90. (Ol. 72, 3. a. C. 490.) Vicit quoque Olympicis ludis, forte Olymp. 72, 1. Schol.

VII. *In Megaclem Atheniensem*, quadrigis.
Pyth. 28. (Ol. 76, 3. a. C. 474.) cf. Corsin. P. i. p. 60.

Digitized by Google

VIII. *In Aristomenem Æginetam,* lucta inter pueros.
Pyth. 35. (Olymp. 83, 3. a. C. 446.)

IX. *In Telesicratem Cyrenensem,* armatorum cursu inter pueros.
Pyth. 28. (Olymp. 76, 3. a. C. 474.) Idem Pyth. 30. Olymp. 78, 3. a. C. 466. victor stadio. Schol.

X. *In Hippocleam Thessalum,* diaulo inter pueros.
Pyth. 22. (Olymp. 70, 3. a. Chr. 498.) Schol. Etiam Olymp. 72. et Olymp. 73. vicerat. Schol.

XI. *In Thrasydæum Thebanum,* stadio inter pueros.
Pyth. 28. (Olymp. 76, 3. a. C. 474.) et iterum Pyth. 33. (Ol. 81, 3. a. C. 454.) Schol. qui et annotat, eundem Pyth. 28. (Ol. 76, 3. a. C. 474.) puerum diaulo et stadio vicisse.

XII. *In Midam,* tibia.
Pyth. 24. et 25. (Olymp. 72, 3. a. C. 490. et Olymp. 73, 3 a. C. 486.)

NEMEA.

I. *In Chromium Ætnæum,* quadrigis.
Forte Nem. 48. (Olymp. 76, 4. a. C. 473).

II. *In Timodemum Atheniensem,* pancratio.

III. *In Aristoclidam Æginetam,* pancratio.

IV. *In Timasarchum Æginetam,* lucta.

V. *In Pytheam Æginetam,* pancratio inter pueros.
cf. Isthm. v. 21. vi. 4. Schol. vi. 89.

VI. *In Alcimidam Æginetam,* lucta puerorum.
Praxidamas avus victor fuerat lucta Ol. 59. a. C. 544.

VII. *In Sogenem Æginetam,* pentathlo inter pueros.
Nem. 14. (Olymp. 79, 2. a. C. 463.) ex computo Corsini Diss. Agonist. p. 52, 53. ut prima Nemeas procedat ab Olymp. 72, 4. a. C. 489. anno post pugnam Marathoniam; seu Nem. 53. ex antiqua computandi ratione.

VIII. *In Dinidem Æginetam,* stadio.

IX. *In Chromium Ætnæum,* quadrigis,
in Pythiis Sicyone habitis.

X. *In Thiæum Argivum,* lucta,
Argis in Hecatombœis.

Digitized by Google

XI. *In Aristagoram Tenedium*: inito magistratu.

ISTHMIA.

I. *In Herodotum Thebanum*, quadrigis.

II. *In Xenocratem Agrigentinum*, quadrigis.
Ad Thrasybulum ejus filium.

III. et IV. *In Melissum Thebanum*, quadrigis et pancratio.
vid. Not.

V. *In Phylacidam Æginetam*, pancratio.
Post pugnam Salaminiam Olymp. 75, 1. a. C. 480. (v. 63.)

VI. *In eundem*, pancratio.

VII. *In Strepsiadem Thebanum*, pancratio.
Post pugnam Salaminiam Olymp. 75, 1. (ex v. 34. v. Corsin. tom. ii. p. 62, 63.) nisi ad bella antiquiora inter Thebanos et Athenienses spectat locus: Ol. 69. a. C. 504. sq.

VIII. *In Cleandrum Æginetam*, pancratio.
Post eandem pugnam Salaminiam (v. 9. sq).

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Digitized by Google

Digitized by Google

UNIV. OF CALIFORNIA

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ α'.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

ΚΕΛΗΤΙ.

ARGUMENTUM.

Omnium certaminum primarium ac princeps est Olympicum, in quo victoriam celete retulit Hiero, carmine celebrandus 1—37. Sequitur digressio de Pelope, qui Pisam olim et Olympiam occupavit, et intra Altin pro heroe colitur—159. Redit poeta ad laudes victoris, et facit bona vota—ad f.

Στροφὴ α'. Κώλων ιζ'.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Ἄτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·

Hiero Dinomenis f. equo celete victor Ol. lxxiii. a vetere Grammatico traditur; perperam, quantum quidem ex multis rationibus intelligi potest. Syracusanus certe adscribi non potuit ante Ol. lxxiv. 1. qua Gelon frater Syracusas occupavit, Gelæ dominatione Hieroni relicta. Videtur adeo Ol. lxxv. victoria hæc Olympiaca reportata esse. Cf. Pyth. i—ii. iii. Diodor. xi. 38. 48. 49. (et ad e. l. Wessel.) 67. 68. Pausan. vi. 12. p. 479. et 480. Anthol. Steph. p. 506. et Anal. Brunck. Tom. iii. p. 174. cxviii.

1—12. *Inter certamina Olympiacum eminet, ut inter elementa principatum tenet aqua, inter metalla aurum, inter astra sol.* Hæc esset vulgaris oratio: quam, ut poëta lyricus, invertit. ἄριστον: inf. Ol. iii. 75. ἀριστεύει, *principatum tenet*, sc. κατὰ τῶν στοιχείων. Quippe ex aqua crassiore prodiit terra, ex aqua tennata aer, ex hoc ignis. Petitum apparet ex antiqui poetæ cosmogonia, ad sensus

Digitized by Google

Εἰ δ' ἄεθλα γαρύειν
Ἕλδεαι, φίλον ἦτορ,
Μηκέθ' ἁλίου σκόπει
Ἄλλο θαλπνότερον
Ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
Ἐρήμας δι' αἰθέρος·
Μήδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
Φέρτερον αὐδάσομεν·
Ὅθεν ὁ πολύφατος
Ὕμνος ἀμφιβάλλεται

5. *εἰ δὲ ἐθλὰ γ.* emendabat Pauw, parum feliciter, dum vim lyricam non assequebatur. 7. *μηκέτ' ἀελίου* Ald. et Palat. C. emendatum jam in ed. Rom. 9. *ἀμέρᾳ* Pal. C. Hanc tamen non varietatem, sed librariorum stuporem, enotare piget.

singulis rei exponendæ. Omnino hic modus comparandi Pindaricus est, animadversione dignus: videtur eum affectare Theocrit. xvii. 9.

4. Jungenda: *ὁ δὲ χρυσὸς διαφέρει ἰδίοχως* (*κατὰ*) *πλούτου, ἅτε πῦρ αἰθόμ.* (flamma ardens) *διαφέρει πανί.*

5. Pro vulgari: *κατὰ δὲ τῶν ἄλλων.* Nullum certamen est insignius Olympiaco, ut nullum sidus sole clarius.

10. *ἐρήμας δι' αἰθέρος. per vacuum æthera.* Horat. interdiu, vacante cælo cæteris astris.

12. *μήδ' αὐδάσομεν.* post *σκόπει* debebat sequi *μήδ' ἄεθλα.*

13. *Ὅθεν*, ab Olympico certamine. *Ὕμνος* ut persona: etiam inf. Ol. iii. 17. *Πίσα—τῶς ἅκα Διόθεν ὕμνον' ἐν ἀνθεμόεντι Ἀπιδανᾷ*: et ix. 30. x. 118. De sequentibus nondum vidi meliora. Si vel maxime expeditam habes unam vel alteram vocem, non tamen consinunt reliqua. Ita, si *ἀμφιβάλλεται* Hymnus Jovem, sit, *amplectitur*: molesta sunt quæ adjiciuntur: *σοφῶν μητίεσσι πελασθείς. Amplectitur Jovem, ut eum canat per carmina poetarum.* Hunc quis animo æquo ferat! Si ipsum absolute dictum esset: *ἀμφιβάλλεται Κρόνου παῖδα*! ita conveniret cum eo, quod Heinrichs noster comparabat Ol. x. 118. *πλοτὸν Ζηνὸς λευρῶν ἀμφίκεισθαι.* Latet nos usus loquendi vocis *ἀμφιβάλλεσθαι.* Sententia postulat notionem *accedendi, procedendi.* Hymnus *procedit* Olympia, *ἐπέρχεται, παρεγγίνεται, ut celebret Jovem μητίεσσι σοφῶν*, h. e. *διὰ μήτιας, poëtarum curis*, (v. c. Nem. iii. 15.) *per carmina poetarum.* Ita quoque in varietate lectionis *ἰκάμενος.* (quod, ut nunc est, retrahendum est ad *αὐδάσομεν*) latere videri potest *ἱκάμενος* sc. *ipse Hymnus.* Quo quidem modo omnia essent expedita et Pindaro digna: *Ὅθεν ὁ πολύφατος Ὕμνος ἀμφιβάλλεται, (h. e. περιέχεται) σοφῶν μητίεσσι πελασθείς. Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνεὸν ἱκάμενος μέλαθρον Ἱέρωνος ἑστίαν.* Pro *πελασθείς* Pindaricum esse debuit *πελαθείς.* [Verba impediti sensus: *Ζῆνα ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται σοφῶν μητίεσσι* expedita esse Gilb. Wakefield censet iis, quæ præmiserat ex Ev. Lu-

Digitized by Google

Σοφῶν μητίεσσι, κελαινᾶν
Κρόνου παῖδ'· ἐς ὑφνεὰν ἱπόρανοι
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν·

Ἀντιστροφὴ ά. Κ. ιζ.

Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει
Σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν·
Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
Τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα παύσαλου
Λάμβαν· εἴ τί τοι Πίσας τε

15. *μητίεσσι* non modo Steph. sed jam Rom. cett.—*μητίεσσι*, quod metrum postulabat, revocavit Schmidius ex Aldo. 16. *ἱπορόνοι* Pal. A. et B. Bodl. a. Gott. et a. m. sec. *ἱπορόνοις*. Similiter Augustanus. *ἱπόρανοι* Bodl. MS. et C. et in marg. Pal. C. et hoc praestat, ut *αἰθέσειαν*, *ἐς ὑφνεὰν ἱπόρανοι* jungantur, reliqua in medio interjecta sint. 17. *ὑφνεὰν μάκαιραν ἑστίαν* duo epitheta junxit! 19. *σκᾶπτρον* Ald. cum codd. parte: iidem fere cum aliis 21. *ἀρετᾶν ἀ. πασᾶν* et 23. *μουσικᾶς*. Versum 22. recitat Athenæus i. p. 3. B. 27. f. *παυσάλου*. 28. *Πίσσας* Pal. B. Male. Nam brevis syllaba requiritur; et prior in *Πίσα* ubique est brevis, contra quam Pauw contendebat. v. Mingarell. Conject. de Pind. Odis. p. 47.

em ii. 19. *συμβάλλουσα* in *τῇ καρδίᾳ*, et ex Aristoph. Lys. 28. *πρᾶγμ' ἀπηυτομένον πολλαπλοῖ σ' ἀγωνίσμασιν ἠβιστασμένον*. (Silv. P. v. p. 63.) Velim doceri, quomodo hæc sibi mutuam lucem fenerentur. *Ex Addendis.* F. ut Homer. Il. *α*. 535. *ἀμφὶ κεφαλῇ εἴματα βάλλω*. *Ex Schedis.*]

18. *Ἱὸς ἀμφέπει*—Inf. Ol. vi. 158. Siciliæ—*τὸν Ἱέρων πολιάρχῳ σκάπτρῳ διέπων*—.

20. *ἀνδρόμεον* pro *ἀνδρεσόμενος*. Monet Eustath. p. 694. 41. Debebat sequi *ἀγλαϊζόμενος δὲ*, h. e. *λαμπρυνόμενος, κοσμούμενος*.

24. *ἅς, ὡς*. Apollon. Rh. i. 456. accumbebant heroes, *μενέσπιτα δ' ἀμφεκάδεις ἀλλήλοισι πολιῶν, οἷά τε πολλὰ νέα, παρὰ δαῖτι καὶ οἴνῳ Τερπνῶς ἠγερέθοντο—*.

26. *Δωρίαν φόρμιγγα. Δωριᾶν ἁρμονίᾳ ἠρμοσμένην*, quod Ol. iii. 9. *Δωρίᾳ φωνὰν περιαμπίσχει πεδίλῳ*.

28. *Si decus e victoria—adegit te*, e animo mi, *ad canendum*, impellit te.

Digitized by Google

Καὶ Φερενίκου χάρις
Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
ταις ἔθηκε φροντίσιν·
Ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δέμας
Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων
Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν

Ἐπῳδὸς ά. Κ. ιγ'.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν
Βασιλῆα. λάμπει
Δέ οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Λυδοῦ
Πέλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγασθενὴς
Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν,
Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε
Κλωθὰ, ἐλέφαντι φαίδιμον

32. ἴσ' ἰσ' A. Pal. B. 33. Ἀκίντητον Ald. emendatum in Rom. [32, 33. ap. Plutarch. Sympos. ix. 15. *Ex Schedis.*] 35. Συρακούσιον Pal. B. et sic Crat. non Συρακουσίων, quod Schmid. ait. Porro μαν in alterum versum rejicit Bodl. MS. et α. 38. γρ. ἰωσιὰ ap. Schol. et hoc forte verius. Nam *Pelopis colonia* non nisi improprie diceretur seu Olympia seu Pisa. At fuit *sedes*. Πισαίων ἴσχε καὶ Ὀλυμπίαν. Pausan. v. ii. p. 376.—Versus 38-42. recitantur in Schol. ad Lycophr. 156. quod conf. 39. Ἡράσσατο Pal. B. ἐράσσατο Ald. Ποσειδᾶν Bodl. C. Pal. C. Aug. in marg. Gotting. et Ald. recte. vulgo Ποσειδῶν. 40. ἔξε. 41. λε Κ. Bodl. MS. et α. ἔξιλε Ald. et Pal. C.

φροντίδες, *cura*, studium poetæ, quod idem μῆτις, μέριμνα.

33. Homer. Il. ψ. 387. ἄκνυ κίνησεν ὄβεσσι.

34. κράτει δὲ προσέμιξε. νίκῃ ἥρμοσε, προσῆγε, ἐτέλεσε. Pindarica ratio loquendi ex Homero ducta. Notat quoque Eustath. p. 383.

36. λάμπει—*gloria ipsi parta est Olympiæ ex victoria.*

40, 1, 2. Quando Parca eum e *nitente* lebete extraxit, ἔξιλεν, κεκαδμένον (κατὰ τὸν) ὦμον φαίδιμον ἐλέφαντι, pro καὶ ἔκασεν, ἐνέσμησεν αὐτὸν *apposito humero ex ebore.* Fabulam puta ita instructam fuisse: Jupiter, fraude animadversa, Parcam jubet frustra carnium iterum in lebetem conjecta coquere, ut nova pueri forma prodeat: cui cum deesset humerus a Cerere consumtus, apponendus erat humerus eburnus. [F. imitatione Dionysi Zagrei discerpti. v. Creuzer *Symbolik* iii. p. 351. *Ex Schedis.*] Inventum petitum ex vulgari loquendi modo, quo juvenes *pulcris humeris* celebrati comparari solitis cum *ebore; accéptum* autem *a diis* dicebatur, quicquid *insigne* esset. Summam antiquitatem redolet fabula: similis Medeæ commento recoquendi Peliæ ap. Ovid. Met. [Böttiger *Vasengem.* i. 2. 7. *Ex Schedis.*] Carnes autem humanas ad exploran-

Digitized by Google

Ὦμον κεκαδμένον.
Ἢ θαύματα πολλά.
Καί που τι καὶ βροτῶν φρένας
Ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον
Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι·

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Ἐπιφέροισα τιμὰν,
Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν

43. θαῦμα τὰ πολλὰ omnes libri Palatt. et Bodlei. etiam Aug. Gott. sed et sic omnes edd. ante Schmidium; quod varie exposuerunt viri docti. Schmidius Eustathium sequutus θαυματὰ reposuit, ut sit pro θαυμαστά: ut γναστὰ, γναστά. Sicque θαυματὰ ἔργα Hymn. in Mercur. 80. et 439. cf. Ruhnken. Epist. crit. p. 26. hoc tamen sensu θαύματα multo melius a lyrico dicerentur. Hoc sensu θαύματα dixit Eurip. Bacch. 666. (Br. 656.) 715. (705.) Athenæus xi. p. 505. F. ὡς ἀνέγλατεν Πλάτων, πεπλασμένα θαύματα εἰδώς. hoc itaque Oxonienses receperunt, Aretium se sequi professi; sed hic idem ex ingenio refinxerat ἦ θ. non bene; nam subintelligi id poterat in illa lectione: ἦ θαύματα πολλὰ (γίνεται). Mox in καί που τι καὶ oratio jejuna existit. 44. φρένα vulgg. iude a Romana. φρένας ex Pal. A. B. reposuit Schmid. φάτις Ald. et Pal. C. φάτιν Schol. sed hoc ad sequentem versum spectasse videtur, ita ut ejus locum occuparit λόγον, interpretamentum: ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ (ἀλαθῆ) φάτιν. [Beck. conj. σοφῶν, quod alienum a poëtæ mente. Ex Schedis.] 48. ἅτις πάντα Pal. C. 50. ἐπιφέρουσα duo Pal. et duo Bodlei. 51. Importunum τὰ πολλάκις; emendat Gedick. τι.

dum numen appositas habemus quoque in fabula Lycaonis.—Pueri sic restituti amore capitur Neptunus. Fabulam suo more exponit Lycophr. 152. sq.

43—52. Sane multa mirabilia l. fiunt l. narrantur: delectant ea animos, etsi fabulosa, a poetis suaviter narrata. [Boeckh. contendit esse: πολλὰ (ἐστὶ) θαυματά. multa sunt (multæ res sunt) mirabilia. At quidni: θαύματα (ἐστὶ) πολλά. res mirabiles sunt multæ. Ex Schedis.]

44. Eadem sententia Nem. vii. 32. σοφία δὲ πλέπτει παράγουσα μύθοις. cf. Pyth. x. 76. 7. 8.

48. Χάρις δ' (pro γάρ.) nunc generali notione, ut inf. Ol. xiv. χάριτες: ubi v. 7. Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ γλυκέα γίνεται πάντα βροτοῖς. Est adeo venustas, quæ placet, et gratiam adspergit ac Veneres afflat rebus, ut eæ placeant. Aliis locis de poesi, inprimisque lyrica, adhibetur vox a Pindaro. Convenit sententia cum illa vulgari: μόνον τὸ καλὸν φίλει. Theogn. 17. [Gurlitt. speciali notione de poesi intelligit: nec male. Ex Schedis.]

51. ἐμήσατο pro præsenti, μηχανᾶται,

Digitized by Google

Ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
Ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
Μάρτυρες εὐφέρονται.
Ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν
Ἐσλοὺς ἀμφὶ δεκμόναν κα-
λά· μείων γὰρ αἰνία.
Τῖν Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
α πρότερον, φθέγξομαι,
Ὅτ' ἐκάλεσε κε-
τὴν ἐς εὐνομώτατον
Ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι,

Α. Β'. Κ. ιζ'.

Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ,
Χρυσείαισί τ' ἀν' ἵπποις

54. μάρτυρες. Pal. C. Homericum. 58. σὲ δ' Aug. ἀντία 59. πρεσβύτερον, Steph. nec tamen priores Steph. edd. sed Paull. Steph. 1599. 60. ἐκάλεσε κάλεσε Ald. Pal. A. B. Bodl. mutatum in Rom. 61. ἑτᾶς ἐς εὐνομώτατον 62. Ἔρανον, φ. Bodl. β. et γ. Mosq. et sic est emendatum pro vulgari: πατρὶς τὸν εὐν. Ἐς ἔρανον. metro nec intercedente. Molestum erat τόν. Convenit ἐκάλεσε τότε cum v. 32. ἔστι παρ' Ἀλφ. 63. δεῖπνα θεοῖς. Bodlei. C. 66. χρυσείαισι κἂν ἵπποις Pal. C. χ-αισιν ἵπποις—Bodl. α. β.—αισιν δ' ἵπποις Steph. et Bodl. MS. et

efficere solet, ἐπιφέρουσα τιμὰν (nam haec jungenda) *afferendo honorem*, decus, vim, ut placeat.

53, 54. Inf. Ol. x. 66. ἔστ' ἐξελίγχων μόνος Ἀλάθεια ἐνάντιον Χρόνος. Ita et h. l. ἐλέγχει ὁ χρόνος, μαρτύρεται, μάρτυς ἔστι, καταμανύει. arguit commenta etiam poeticis ornamentis blandientia. Respicit locum Xenoph. H. Gr iii. 3, 2. συμμαρτυρεῖ ταῦτ' αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέστατος ἐλεγχόμενος χρόνος ἅπας.

57. μείων αἰνία, ἐλέγχει, pro οὐδεμία. ita in nullam reprehensionem incidit. Ita P. i. 159. μείων ἔστεται μῶμος. et P. xi. 45. οὐ μείονα φθόνον.

57. *Possumus vel sic errare in fabulis exponendis; minore tamen cum culpa et reprehensionis periculo, bona saltem fingendo, non prava.* Referenda haec ad religiosam Pindari mentem, cujus plura argumenta videbimus. Porro habemus hic exemplum mythi alio modo, quam traditus erat, narrati, consilio pietatis.

58. ἅ νιν Ταντάλου, φθέγξομαι, contra quam prisci poetae, τὸν Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι σε—χρυσείαισί τ' ἀν' ἵπποις μεταξῦσαι (μεταξίζειν σε) ποτὶ ἑτᾶ.

[61. ἑτᾶς. quia ante a diis fuerat adhibitus epulis. Ex Schedis.]

Ὕπατον εὐρυσθένεα
Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
Ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
Ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζενὶ τῶὐτ' ἐπὶ χρέος.
Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαι-
μένοι φῶτες ἄγαγον·
Ἔννεπε κρυφᾶ τις αὐτῖ-
κα φθονερῶν γειτόνων,
Ὕδατος ὅτι τε πυ-
ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὰν
Μαχαίρᾳ τάμον καπὰ μέλη,
Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν

γ. quin hæc Ald. et omnium edd. est lectio a Schmidio ex ingenio emendata: nec male. [mala nam pandet ab ἐρεύσαι: ἐρεύσαι καὶ μυκᾶσθαι. Ex Schmidii.] 69. Ἐσ' ἀνείρῃ χ. emend. Pauw, male et hoc. v. Not. [Gilb. Wakefield tentat ἐσ' ἐν' ἐτείρῃ χρόνῳ (Silv. Paris iii. p. 182.), quod factum nolim. Ex Addendis.] 72. ἄγαγον Bodl. β. Aug. 74. ἄγαγον Ald. et pars codd. emendatum in ed. Rom. 78. ἐπ' ἀκμὰν Ald. et Pal. C. emendatum in Rom. 80. ἀμφὶ δεύτατα Athenæus legit (lib. xiv. p. 637. C.) et in secundis mensis accepit. et sic Ald. Morell. Steph. Pal. B. Bodl. C. et γ. Aug. At ἀμφιδεύτατα jam Ed. Rom. et hinc Cant. et alii. Equidem τραπέζαις ἀμφὶ jungam, ut distributas carnes circa mensas innuat. δεύτατα κρεῶν, extremæ partes, accipi possunt: cum humerus tantum consumtus fuerit. Unus ex Schol. δεύτατα τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι habet, et legisse videtur: δευτὰ τὰ κρεῶν, a δεύω. Et sic, vel ἀμφίδευτα τὰ, Pauw emendat, maxult tamen accipere labeti immersa. τὰ κρεῶν abDa Pindericum esse non dubito; notissima res est, ubi de parte agitur, casum secundum poni; adeoque pro τὰ κρέα esse. Ambigo, præstetne τραπέζαισί τ' ἀμφὶ an ἀμφίδευτα, idem quod δευτὰ, cocta. Gnom. cm. τραπέζαισι δ' ἀμφὶ δεῦτα τὰ κρεῶν. Reprimit locum Irenæus c. Hæres. ii. 24. sed nil inde lucreris.

60. ἀνείρῃ χρόνῳ pro ἄλλῳ. ob 71. eadem de causa.
72. ἀπ. ες. τραπεζαίσι τε.
78. ἀμφὶ ἀκμὰν ζέουσι ζέουσαι παρὰ dictum pro ἔδατος ζέοντος παρὰ et hoc pro ὑδατι ζέοι. Est enim ἀκμὰ οἷον διαζέουσα τοῦ ζέοντος.

Digitized by Google

Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

E. β'. K. ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν.
Ἀφίσταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
Θαμινὰ κακαγόρως Εἰ δὲ δή τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμασαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη· κόρῳ δ' ἔλεν
Ἄταν ὑπέροπλον,
Τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμασε, καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
Τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
Εὐφροσύνας ἀλᾶται.

82. ἄτερον Ald. A. Pal. C. (ex interpretatione.) 82. -μαρ- 83. γον μ. Bodl. MS. 84. ἀκίρδεια Pal. C. 85. κακαγόρες. κακαγόρος. κακάγορος. κακαγόρος. aberratt. edd. et scriptt. Veram scripturam jam habet ed. Rom. et hinc Crat. Steph. et rel. 87. κα- 88. καπίψαι Bodl. MS. γὰρ abest Pal. A. B. 88. μίμψαι Aug. [89. κόρῳ δ' ἔλαν ἄταν, ὑπέροπλον ἄταν Eichstädt. Quæst. philol. nov. specim. p. 25. jejune. *Ex Schedis.*] 91. ὑπερκρέμασ- 92. σε. Bodl. C. et β. γ. ὑπὲρ κρέμασε disjunctim Aug. 92. κρατερὸν MS. Bodl. 93. Ἀεὶ Ald. et Pal. C. *al.* in Crat. ed. nihil aliud est quam sphalma typogr. κεφαλᾶς Bodl. α. β. γ. et sic Rom. Brub. at emendate Crat. Morell. Steph. ut jam Aldina habebat.

82. Similia loca Ol. ix. 54. P. ii. 96. Nem. vii. 94.

84. ἀκίρδεια, βλάβη, ut N. v. 30. λέλογχε τοὺς κακαγόρους, pro sollenni ἔλαχε (h. e. καπίλαβε v. ἔλαβε), quod inf. P. ii. 50. 51. Verum et Theocr. iv. 40. σκληρὸς δαίμων—ὅς μ' ἐλελόγχει, et vii. 103.

88. οὐκ ἐδύνατο καταπίψαι μέγαν ὄλβον, *perferre æquo animo felicitatem.* quod P. ii. 48. μανρὸν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον de Ixione. πίψαι proprie *iram reprimere.* Exempla congessit doctiss. Schneider p. 110. Vitæ Pind.

89—94. Nondum vidi, quod satisfaceret, post Additamenta. Non enim satis est exculpsisse aliquid, quod non prorsus absurdum sit. Pindarica quærimus. Videamus, quo lectio vulgata ducat. Tantalus ἔλεν (ἔλαβεν, ut P. ii. 54.) ἄταν ὑπέροπλον κόρῳ, διὰ κόρον, δι' ὕβριος, *arcessivit sibi malum ingens: τόνον* v. 98. τὰν (καθ' ἕν) καπὶς ὑπερκρέμασε λίθον καρτερὸν οἱ αὐτῷ. hic

Digitized by Google

Σ. γ'. Κ. ιζ'.

Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον
Τοῦτον ἐμπεδόμοχθον,
Μετὰ τριῶν τέταρτον
Πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἀλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ ἀμβροσίαν τε
Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
Θέσσαν. εἰ δὲ θεὸν
Ἀνήρ τις ἕλπεταί τι λασέ-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
Τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν

95. ἀπάλαμον Ald. emendatum statim in Rom. Pal. C. et ab alia manu Bodl. [sc. ἀμήχανον, ἄπορον. *Ex Schedis.*] 97. τέτάρτος emendat Pauw, ut sit quartus Tantalus post Sisyphum, Tityum et Ixionem. Argutantur et hærent reliqui Intpp. vett. et novi. Voluit poeta *continuum, quartum post tertium, sine ulla intermissione.* ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ. 102. ἴδιεν Ald. et Pal. emendatum in Rom. θέσαν Bodl. α. β. γ. 103. λαθίμιν (h. e. λάθιν, non λαθεῖν, priore brevi) Steph. non modo, sed sic Ald. Rom. et omnes: nec λασίμεν receptum nisi a Schmidio ex Cod. Canteri Nov. Lect. ii. 5. qui non alius quam Palat. esse videtur; nam sic Canteri Pal. A. B. λασσίμεν Bodl. β.

jejuna sunt *ol αὐτῷ*: quorsum enim ei ipsi? non alii? inprimis cum disjuncta sint; sive *παρεῖρὸν αὐτῷ, gravem ipsi*, malis; et jejunum τόν. In Aug. gl. δι' ἦν, non magis commodum, propter quod malum. Nam ἄτη nunc non est culpa, sed ἰλιὰς ἄτης, ut ἰλιὰς μάχης P. ii. 54. Τοῦτον τὸν λίθον μετιοῦσιν ἀεὶ βαλεῖν κεφαλῆς, *removere a capite cupiens*, ne in se irruat saxum desuper suspensum, *ἐκφοβοῦνται ἀλᾶται, privatur animi tranquillitate*, in anxietate versatur. Hic illa βαλεῖν κεφαλῆς, nullo modo feliciter expedias. [κατὰ τὴν ψυχὴν ἔχων, δυμαίνων, μετεωρῶν, putans, τὸν (λίθον) βαλεῖν (μὴ) κατὰ κεφαλῆς. *Ex Schedis.*] Quapropter locum corruptum esse censeo; nec emendationis fundus idoneus suppetit: cum fabula variis modis tractata et ornata fuerit [cf. Boissonad. ad Philostr. Heroic. p. 638. In Polygnoti γραφῇ Pausan. x. 31. p. 876. auctore fabulæ Archilocho. *Ex Schedis.*] nec constet, quid Pindarus maxime sequutus sit. Τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς γε Ταντάλου λίθον dixit I. viii. 20. 21.— Eurip. Or. 6. κορυφῆς ὑπερκέλλουσα δυμαίνων πέτρων, Ἀΐει πτοεῖται. v. Ibid. 980. sqq. Unde inter argumenta mythica ap. Agath. p. 6. Tantalus ὑπ' ἄκρῳ φερόμενος. cf. ad Antonin. lib. 36. — 49. Eurip. Tro. 635. ψυχὴν ἀλᾶσαι τῆς πάρος δ' εὐτραφίας. de anxietate.

101. οἷσιν δ' ὅν, per quam dii Tantalum immortalem reddiderant.

[105. sqq. Ex Pindari mente fabula ita se habuit. Tantalus interat epulis deorum, filius autem amatus erat a Neptuno: mox post patris reatum in Tartarum detrusi filius a superis dimis-

Digitized by Google

Ἀθάνατοί οἱ πάλιν
Μετὰ τὸ ταχύπτομον
Αὖθις ἀνέρων ἔθνος.
Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
Λάχναί νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

Α. γ'. Κ. ιζ.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὖ-
δοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἐλθὼν
Πολιᾶς ἁλὸς οἷος ἐν ὄρφνᾳ,
Ἄκυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
Πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη.
Τῷ μὲν εἶπε· φίλι-
α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
Ποσείδαον, ἐς χάριν
Τέλλεται, πέδασον ἔγχος

107. ταχύπτομον Pal. A. πάλιν αὖθις, ut apud Homerum. 110. μελαγγένειον conj. Pauw. sed νιν (κατὰ) μ. γ. 114. ἰγγὺς δ' l. Pal. C. et Schol. (ex intpt.) ἴγγυθι δ' Ald. emendatior jam lectio in Rom. 117. εὐερτρίαιναν Ald. 118. παρ' ποδὶ Pal. C. παρ' ποσσὶ Pal. B. 119. τῷ δ' ἴστε Bodl. C. ita saltem τῷ δ' ἴιστε cum Aug. scribendum. 122. τέλλεται id. Aug. cum Schol. ἐτάχυνε. v. inf. Ol. xi. 5.

sus in terram, ubi adultus inter procos Hippodamiæ fuit. *Ex Schedis.*]

109. Ἐν ἐμοῖ ἁλιαίας ἰγένετο—.

111. Scilicet ab Œnomao Pisatidis rege propositæ erant filiæ Hippodamiæ nuptiæ volentibus ambire certamine cruli. Re itaque audita accessit Pelops, Neptunumque, a quo amatus fuerat, ut sibi in certamine adesset, invocavit. ἀνεφρόντισεν pro simplici ἐφρόντισεν, σχεθέμεν (ἔχειν, λαβεῖν Hippodamiam) γάμον, uxorem, γαμετήν. [ἐνοῦμον, precis propositam, προτεθυμένην. *Ex Schedis.*] Ad fabulam v. inprimis Schol. Lycophr. 156.

[118. πὰρ ποσὶ, ἔνια. *Ex Schedis.*]

120. εἰ δῶρα φίλια Κυπρίας, gaudia rapta, *Veneris munera*, (*præmia*. Æn. iv. 33. ad quem vid.) φίλιστα (φίλιστα σὺ κατά) σι ἐς χάριν h. χαρίστατά ἐστι,

Digitized by Google

Οἰνομάου χάλκεον
Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
των πόρευσον ἁρμάτων
Ες Ἅλιν, κράτει δὲ πέλασον,
Ἐπεὶ, τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

E. γ'. K. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
νος ἄναλκιν οὐ φῶ-
τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἵσιν ἀνάγκα,
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων
Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ ἐμοὶ μὲν οὑτοσὶ
Ἆθλός γ' ὑποκείσεται· τὺ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

124—9. versus recitantur in Schol. Lycophr. 156. 127. τρεῖς τι MS. Bodl. Aug. et Schol. Lycophr. 156.—Porro ἁλίσας olim legebatur. At ἁλίσαις est Doricum. Ita Schmid. et sic ex grammaticis legendum esse monuerat jam Casaub. in Notulis ed. Steph. tert. Scilicet ita legerat Gregor. de Dial. p. 94. ed. Koen. idque haud dubie verius. 128. Μνησθῆσαι ἀ. Ald. quod deseruit statim Rom. μνησθῆναι Pal. C. et Gregor. l. l. cum Sch. Lycophr. l. l. cf. Schol. rec. 129. κίν. 130. ἄνους MS. Bodl. et α. β. γ. Verum 129. repetit Damascius ap. Phot. in Vita Isidori p. 1032. 132. Τά τε Gregor. p. cit. perperam, judice quoque Casaub. l. l. 134. οἵτος MS. Bodl. et α. 135. Ἀίθλος Bodl. C. et γ. Aug. 136. δίδου Bodl. MS. et β. Vulgatam laudat quoque Gregor. de Dial. p. 95.

grata memoria habentur: quod Virgilio est: *fuit aut tibi quicquam dulce meum.* Æn. iv. 317. εἶναι ἐς χάριν, ἐν χάριτι πρὸς χάριν, pro χαρίεν εἶναι, ut alia similia.

122. πίδακα ἔγχει, hastam, quam in procos cursu tardatos ipse insequutus immittebat. v. Pausan. viii. 14. p. 629.

129. κίνδυνος, h. l. *facinus audax, aleæ plenum*, οὐ λαμβάνει, οὐ δίκεται, *non admittit* hominem ignavum. [h. in magno periculo audacem esse oportet. ἀγὼν οὐ δίκεται σαπῆν. v. Schweighaus. Opusc. ii. p. 199. *Ex Schedis.*]

133. γῆρας ἕψοι μάταν. quod πίσσαν P. iv. 330. Il. β. 237. pro καταναλίσκειν. [ἀνώνυμον γῆρας, senium inglorium. *Ex Schedis.*]

135. ὑποκείσεται. ego hoc certamen *subiba*. Dicitur quis ὑποστῆναι ἀγῶνα. Simili modo ἀγὼν ὑπέκειται, πρόκειται, ipsi.

Digitized by Google

Ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἀ-
κράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεσ-
σι. τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς
Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖ-
σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Σ. γ. Κ. ιξ.

Ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν
Παρθένον τε σύνευνον·
Τέκε δὲ λαγέτας ἓξ
Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις

138. ὧν abest Pal. C. ἵπποι Ald. Steph. et Bodl. tres. 140. ἔδωκε MS. Bodl. 144. ἓ τίκε λ. Schol. et Steph. et jam Ald. Rom. Morell. Crat. Brub. et Bodl. β. in marg. Vulg. a Schmidio e Pal. A. B. reposita est. τίκε τε Canteri MS. Nov. Lect. ii. 5. Bodl. C. β. γ. 145. μεμαότας Pal. C. et Bodl. β. in marg. μεμαλὼς Ἀρεταῖς, *alumnus Virtutum*. Male tamen habet me, quod μέμαλα non occurrit. Verius adeo videtur μεμαότας ἀρεταῖς, pro (ἐν, σὺν) ἀρετῇ. v. Not. [cf. Huschke de Orphei Argon. p. 26. sq. *Ex Schedis.*] Nomina filiorum sunt ap. Schol. Inter eos Atreus, Thycates: Schol. Il. β. 104-7.

138. οὐδ' ὧν ἀκράντοις ἐφάψατ' ἵπποισι. Est ab ἄπτω, ἐφάπτω, *injungo*; unde Homer. Ἀχαιοῖς κῦδος ἐφῆπται. ἐφάπτεσθαι est adeo *admovere se, accedere, aggredi*. Inf. Nem. viii. 60. κιλεύθοις ἀπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, *insitam, incedam*. P. viii. 86. ἐφάψασθε τέχναις συγγόνοις μαντευμάτων, *tractat paternam artem vaticinandi*. Si esset ab ἅπτομαι, *tango*, deberet esse ἱπίων.

141. ἵπποις ἐν (pro σὺν) πτερῶις. πτεροῦτος. noto genere loquendi. v. I. v. 68. [cf. Böttiger *Var. Gem.* i. 2. p. 195. s. *Ex Schedis.*]

145. Pelops genuit sex filios Ἀρεταῖσι μεμαλότας. Ita scribo: Ἀρεταὶ sunt tanquam Nymphæ nutrices; et ipsi sex Pelopidæ *alumni Virtutum*: μεμάασι, ut alio modo formosus juvenis νέοισι παρθένοις μέλεται P. x. 92. Μέμηλέ τι τινί, διὰ φροντίδος ἐστὶν, ut ad Hom. Schol. s. 876. β. 25. [Μεμαλὼς, qui curæ est, amatur, amabilis, propter virtutes. Addi Dorvill. ad Charit. p. 580. et Huschke Anal. Crit. p. 98. *Ex Schedis.*] Alio ap. eum modo aliquis μέγα σταλάσσει μεμαλὼς dictus est. cf. Hesych. h. v. Nec tamen altera lectio damnanda: ἀρεταῖσι μεμαότας, *acres virtute. μεμαότας, ἐρεμνοῖσιν, ἐν, σὺν ἀρετῇ*. Convenit Homericum: μεμαότες ἱππεῦσι, προθέοντες σὺν ὄχεσφι. Il. β. 818.

146. Nunc Pelops sepultus ad Alpheum pro heroe colitur. ἐμείμασται, ἐντυγχάνει ἐναγίσμασιν—inferiis impertitur, πλησθεὶς (παρὰ) πόρῳ Ἀλφειοῦ. Intra Altin τὸ Πελόπειον τέμενος maceria

Digitized by Google

Ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθεὶς,
Τύμβον ἀμφίπολον
Ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ. τὸ δὲ κλεὸς
Τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις,
Πέλοπος, ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται,
Ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπνοοι.
Ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,

A. δ'. K. ιζ'.

Ἀέθλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' ἀεὶ παράμερον ἐσλὸν,
Ὕπατον ἕρχεται παντὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι

148. πόρῳ Bodl. C. 150. -τάτῳ 151. παρὰ Bodl. β. 152. Τηλόθε MS. Bodl. τῶν Bodl. α. 157. ἀμφιβίοτον MS. Bodl. et sic Rom. Crat. Brub. Ὁ νικῶν δὲ nova sententia, magis lyrice. Alioqui jungi posset cum superioribus. 160. παραμέρου Kletzius ad Tyrtæum p. 43. uti Gesnerum in scholiis emendasse accepimus. Sed et metro hæc lectio adversatur, et παράμερον multo magis cum lyrico spiritu convenit, eodem sensu. Est sic ἐφήμερον, ἐπάμερον et παραμερόεσσα ἐσθλὰ quatuor Bodl. 162. βροτῶν Bodl. α.

circumdatum. v. Pausan. v. 13. pr. cf. inf. x. 30. Non longe abest ara Jovis cineritia: ibid. v. 13. p. 409.

151. τὸ δὲ κλεὸς Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet e longinqua, longe coruscat,* ἐν δρόμοις τῶν Ὀλυμπιάδων sc. ἀγωνίοις, *inter certamina Olympica*: quippe quæ in vicinis locis haudentur: ut Ol. x. 29. ἀγῶνα ἐξαίρετον, ὃν ἀρχαίῳ σάμασι πὰρ Πίλοπος βίᾳ Ἡρακλέης ἐνίσσατο. cf. Pausan. v. 13. Sic Nem. iii. f. Τὸν ἀπὸ Μιγάδων δίδορκεν φάος, *coruscat virtus et laus tua.* et N. ix. 98. ubi Ἑπτορέοις πόλις ἀνθῆσαι Σαμάνδριον χεύμασιν ἀγκὼν dictum erat, tum apud Helorum fl. Ἴδορεν πατὴρ τοῦτ' Ἀγησιδάμᾳ φίγγος ἐν ἁλικίᾳ πρέπον, *illuxit virtutis laus et honor.*

159. τὸ δὲ pro γὰρ — ὕπατον ἔρχεται, *levi.*

162. Redit ad Hieronem. At mihi de præsenti victoria est agendum.

164. Αἰολίδι μολπᾷ supra erat Doriса: Δωρίαν φόρμιγγα v. 26. add. P. ii. 128. Nem. iii. 137. Sunt ergo nomina synonyma. Sane prisci Æoles et Dores non admodum dissimiles inter se

Digitized by Google

Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
Αἰολῆΐδι μολπᾷ
Χρή. πέποιθα δὲ ξένον
Μή τιν' ἀμφότερα
Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
ναμιν κυριώτερον,
Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
ὼν τεαῖσι μήδεται,
Ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἱέρων,

167. ἄμα καὶ Ald. et Pal. C. ἄλλον καὶ Steph. et jam Rom. Crat. Brub. ἄλλον ἢ Schmid. ex Pal. A. et B. reposuit. ἄλλον τινὰ, (καὶ) ἀμφότερα, καλῶν τε ἴδριν ἢ δύναμιν κυριώτερον. Est aliquid in hoc versu, quod, tenue quidem, tamen moretur. Non hic sibi respondet τὲ et ἢ, tum ἴδριν et κυριώτερον. In altero hoc ad ἴδριν supplendum puta μᾶλλον, quod sæpe tenendum est; durius est prius τὲ — ἢ pro τὲ — καὶ, cui facile medearis scribendo καλῶν γε. Sunt plures alii modi succurrendi, quos e Pauw. et Mingarell. repetere nunc non vacat. Præstat scribi, ἄλλον ἢ δέ. Nam respondent sibi τε et δέ. Unum monebo: ne γε ἴδριν hiatu deformari putes, tenendum ἴδριν fuisse inter voces, quibus in pronuntiando digamma præfigeretur. 173. τοῦτο τὸ κ. Bodl. C.

esse potuere, ut nec sermo nec modi cantus. Nisi pro *Thebano carmine* dixit; nam Æoles olim Thebas coluerunt. ὕμνος ἱππικὸς, carmen in certamen equestre: inf. Καστόρειος Isthm. i. 21. P. ii. 127.

165. sq. Satis novi, me non habiturum esse inter eos, qui nunc vivunt, alium hospitio junctum, quem celebrem tanquam præclaris studiis magis imbutum simulque opibus præcellentem. cf. P. ii. 108. sq. καλῶν ἴδριν supple μᾶλλον ἴδριν.

170. ὕμνων πτυχὰς ad ambitus stropharum videtur spectare. Nam πτυχαὶ sunt περιβολαί.

171. Numen ait secundare ejus studia laudum et gloriæ. Varia eorum, quæ sequuntur, fieri potest structura grammatica. Sequar hoc: Debes hoc divino alicui beneficio; *propitium est numen, favet, consiliis tuis, μήδεται.* Si μήδεται τεαῖς μερίμναις jungi potest, novo hoc more fit: nam μήδεσθαί τι vulgo dicitur, ut sæpe apud Homerum, v. c. Il. ν'. 478. Hesiod. Ἔργ. 49. et Ol. vi. 159. ἔργοις μεδόμενος. Apud sequiores est μήδεσθαί τινος. Potest tamen etiam jungi Θεὸς ἐπίτροπος ὢν τεαῖς μερίμναις, μήδεται (αὐτῶν). Ἔχων τοῦτο κῆδος. κηδόμενος. habens hanc curam, tanquam sibi propriam. Ad sensum pari modo p. x. 18. Ἄγαλλον, — ὁ μὲν σὸν τεῖσει μήδεσι τοῦτ' ἔπραξε. tua cura, ope. cf. Ol. iii. 68. vi. 137. Ominatur autem poëta ex hoc ipso victoriam illustriorem, scilicet quadrigarum.

Digitized by Google

Μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
Ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι
Ε. δ'. Κ. ιγ'.
Σὺν ἅρματι θοῷ κλειΐξειν,
Ἐπίκουρον εὑρὼν
Ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἐλθὼν
Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὢν Μοῖσα καρτερώ-
τατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι-

175. γλυκυτέραν. f. γλυκύτερον. ut γλυκὺ τι γαρύσαι Nem. iii. 55. add. Isth. viii. 18. 176. κλεΐ-. 177. ξειν l. MS. Bodl. et a. Rittersh. κλειξῶν recte emendabat. 180. ἐπ' abest Pal. C. et Schol.

174—179. Sententia est aperta: in votis habet, ut Hieroni aliquando victoria quoque curulis Olympiaca obtingat. Ad λίποι v. 174. substitue ὁ θεός. At Schol. substituunt modo Μοῦσα, modo βίος. Ad λίποι revoca μαθήσεως. Non habet γλυκυτέραν quo referas; etsi substituunt νίκην, et Pauw μίξιμναν. Si junxeris ἔτι γλυκυτέραν ὁδὸν λόγων, dictum erit κλειΐξειν adsolute sine nomine. Forte fuit γλυκύτερον, in quod et Gedik. V. C. inciderat. *Si deus porro adfuerit, spero fore, ut etiam dulcius canam.* Saltem in Schol. unus: ἐνήσομαί σου καὶ αὖθις εὐθείᾳ πομπαστὴ γλυκύτερον καὶ ἡδύτερον ὕμνον γράψαι. Sane exemplum omissæ vocis νίκης esset Ol. vii. 150. ἐστεφανώσατο, εὐτυχίαν ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ h. κατ' ἤ. νίκην. νίκῃ σὺν ἅρμασιν, aliasin, esset ex usu poetæ: ut P. xi. 72. *consequuti decus victoriæ cum laudibus.* Nunc σὺν ἅρμασι erit pro ἐπί. Nisi præstat jungere: εὑρὼν ὁδὸν λόγων ἐπίκουρον σὺν ἅρμασι, *per victoriam quadrigarum nactus materiem opportunam carminum.* Nam λόγοι sunt *laudes, carmen*, ut sæpe. Possumus ὁδὸν λόγων simpliciter accipere pro laudibus ipsis, periphrastice dictum, ut ἀληθείας ὁδὸς P. iii. 184. sicque apud alios ἑκὼν κέλευθος, ὕμνος, pro ipsis ἑκών. Malim tamen *viam laudum, ad laudes, materiem laudum.* N. vii. 75. factis præclaris Æacidarum ait sibi esse ὁδὸν εὐρέαν λόγων ὀρθοῦν, *viam laudum* (h. e. materiem) *propriam, peculiarem, ex ipsa familia*; et εὑρὼν ὁδὸν, ut Nem. vi. 92. καὶ ταῦτα μὲν παλαιότερος ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρεν. Jam ὁδὸς ἐπίκουρος, *facilis, expedita*, proprie *iter adjuvans.* Inf. xiii. 137. ipse poeta est ἐπίκουρος, *laudator, patronus*; qui τιμάορος ix. 124. μάστις iv. 6. παρὰ Κρόνιον ἰὼν. tanquam ipse Olympiæ adfuturus poeta. Mons Cronius Alti imminet: Pausan. vi. 20. cf. inf. v. 40.

179. *Equidem laudes tibi servo pulcerrimas.* Notum nunc phantasma lyricum, comparatione laudum et carminum cum sagittis quæ emittuntur a poeta. Feriunt scopum laudes justæ. Vide Ol. ii. 149. 160. ix. 8. xiii. 133. sq. Nem. vi. 47. Isthm. v. 59. Mox jungo καρτερώτατον ἀλκᾷ, δι' ἀλκᾶς, pro simplici καρτερὸν vel ἀλκᾶν. Magna autem est Græcorum libertas in hoc tropo. Etiam τρέφειν pro *appetere*, votis et consiliis. Unde et Horat. *Quid brevi fortes jaculamur evo multa!*

180. ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι — Nova sententia. Hieronem ait consequutum esse summa quæque: neque esse quod votis expeti possit, nisi hoc unum, ut habeat fortunam perpetuam et perma-

Digitized by Google

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦσι βασιλεῦσι. μηκέτι
Πάνταινε τόξοιν.
Εἴη σέ τε τοῦτον
185 Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ
Τε τοσσάδε νικαφόροις
Ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐόντα πάντᾶ.

181. ao· 182. *κορυφοῦσι* tres Bodl. 183. *πάντων* MS. Bodl. 167. *πρόφαντον* Schol. *σοφίαν* Bodl. MS. et C. et Steph. et jam Rom. Crat. Brub. 188. *πάντα* Pal. A. B. tres Bodl. sed *παντᾶ* recte pro Dorum more. v. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 95. Valken. ad Theocr. ix. 4. xiii. 39. Sic *προφᾶ* sup. 75. *ἐμᾶ*. *ἐμᾶ*. conf. Schol. ad Pyth. iii. 65. Nec Toupius audiendus. cf. Inf. ad Ol. iii. 38.

nentem. Sententia fere eadem P. iii. 180—8.

184. *εἰη σε πατεῖν ὑψοῦ τοῦτον τὸν χρόνον. πατεῖν ὑψοῦ*, incedere, vivere, *ἐν εὐδαιμονίᾳ, in fortuna alta, conspicua. τοῦτον τὸν χρόνον.* Substituendum erit aliquid: *διὰ, ἐπὶ, εἰς.* Novissimis his verbibus nondum satis confido. *τοῦτον χρόνον*, substituunt scholia *ἔτι ζῶμεν.* At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potius (*εἰς*) *χρόνον, ad tempus illud, quo victoriam Pisanam consequuturus es.* Hoc tamen parum placere potest. Expectes potius *διὰ πάντα χρόνον, per omnem vitam. τοσσάδε* grammatice non potest esse nisi vel *τοσόνδε*, vel pro *τοσοῦτον, ἐπὶ τοσοῦτον, eousque, ad illud usque tempus.* Vide an praestet: *σε τοσοῦτον, in hac fortuna constitutum*, et *χρόνον, διὰ χρ. diu.* [aut simplic. *σὲ τοῦτον* (*ὄντα*)—. *χρόνον* pro *χρονίως*. Ex Schedis.] *τοσσάδε, pariter diu.*

186. *νικαφόροις ὁμιλεῖν* h. l. dicitur poeta, qui victoribus carmine celebrandis adest. [nisi est pro *σὲ νικαφόρον. in gratia apud te haberi.* Ex Schedis.]—Omnino vix est aliud carmen, in quo ad tot scopulos offendas, quam hoc primum Olympicum, si modo diligentis interpretis officio fungendum tibi esse putes nec in eo acquiescas, si modo probabilem aliquam sententiam verbis affinxeris: id quod in poeta lyrico, in quo ingeniose multa comminisci facile est, haud multum stadii desiderat.

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

VICTORIAM gratulatur Theroni, orto a majoribus, qui multa adversa experti erant, cum vicissitudine tamen fortunæ melioris. 1—82. Theronis laus e certaminibus et impensis in ea factis, opumque magnarum; quas haberet, usu recto ad studia præclara: quorum præmia etiam post mortem expectare licet: interponitur itaque locus nobilissimus de inferis.—149. Revocat se poeta a digressione, quam a reprehensione adversariorum liberat,—159. et vela contrahit in Theronis laudibus.

Theron Ænesidami f. genus ducebat a Cadmo, et quidem a Thersandro, qui inter Epigonos erat, Polynicis, ex Argia Adrasti, filio, Œdipi nepote; (cf. Freron *Defense de la Chronologie* p. 77. sq.) tenebat Agrigentum et Himeram: v. Diod. xi. 48. 49. 53. Filiam Demaratam elocaverat Geloni; quo mortuo frater Gelonis Polyzelus eam duxerat. Is in suspiciones Hieronis fratris adductus ad socerum fugit, qui ad generum tuendum arma Hieroni intulit; fertur tamen interprete Simonide pax esse restituta. Videntur hæc locum fecisse iis quæ de fortunæ vicissitudinibus poeta memorat. Victor fuit Theron Ol. lxxvii. quadrigis. Ejus frater Xenocrates, de quo v. P. vi. Isthm. ii.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

ΑΝΑΞΙΦΟΡΜΙΤΕΣ ὕμνοι,

1. Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι. quatenus concentus est inter lyram et cantum, regit cantus et *moderatur lyram*. Vicissim alio modo et aliis locis lyra regit

Digitized by Google

Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
Ἦτοι Πίσα μὲν Διός·
Ὀλυμπιάδα δ' ἔστησεν Ἡρακλέης,
Ἀπρόμαχον πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας
Ἔνεκα νικαφόρου
Γεγωνητέον ὀπί,
Δίκαιον ξένον,
Ἕρεισμ' Ἀκράγαντος,
Εὐωνύμων τε πατέρων
Ἄωτον, ὀρθόπολιν·

Α. ά. Κ. ιδ'.

Καμόντες οἱ πολλὰ θυμῷ,
Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἄσαν

2. σὺν Διῒ Pal. B. 3. Ἀ excidit Bodl. γ. πρὸ δόξας Bodl. β. 4. vulgo ἔστι, At 55. ἔστι. Ipsi grammatici diversa in hoc statuunt etiam in Homero. 7. ἀμφίθυρα. v. Ol. x. 69. 16. tollit interpunctionem post ἔστη Pauw. 17. Σικελίαν τ' Bodl. β.

cantum, cf. Gatak. Opp. p. 237. Horat. i. 12. *Quem virum aut heroa* etc.

4. *Sæpe in hoc carmine omnia consentiunt; summus deorum, Jupiter, cujus sunt ludi; summus heros, qui certamen instituit; summa victoria quadrigarum; summus vir, victor* Theron. ad 5. sq. cf. iii. 20. x. 51. sq.

7. τὸν l. τὰ ἀμφίθυρα πολέμου propr. manubias, h. l. de ludis factis victoriæ caussa reportatis de Augia, Elide capta. Apolled. ii. 7. 2.

[12. ἔρεισμα. v. Lycophr. 281. Ex Schedis.]

15. Rhodo oriundi Agrigentum ac. cesserant majores Theronis: v. Scholt Rhodum autem insederant cum Argivis colonis: ut e Menecrate Schol. cf. Fragm. Pind. (p. 93. cxvi.) καμόντες— θυμῷ pute h. θυμῷ usu antiquo. At Mingarell. σὺν θ. animose, ut Ol. viii. 8. P. ix. 179.

16, 17. Agrigentum ad Asragantem fluvium: inf. P. xii. 4.

Digitized by Google

Ὀφθαλμὸς, αἰών τ' ἔφε-
πτε μόρσιμος, πλεῦτόν
Τε καὶ χάριν ἄγων
Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
Ἀλλ' ἆ Κρόνιε παῖ Ῥέας,
Ἔδος Ὀλύμπου νέμων,
Ἀίθλων τε κορυφὰν,
Πόρον τ' Ἀλφεοῦ,
Ἰανδεὶς ἀοιδαῖς,
Εὔφρων ἄρουραν ἔτι πα-
τρίαν σφίσιν κόμισσον

E. ά. K. ή.

Λοιπῷ γένει· τῶν δὲ πεπραγμένων,

18 ὀφθαλμοὶ malit Pauw. perperam. 19. in μόρσιμε ultima longa duas breves repræsentat. Sed vereor, ne πλεῦτόν interpretatio diuturnior vocis, v. c. ἐπ' ἄλσει—ἄγων. Suspicionem juvant Schol. 26. σφίσι Bodl. β. γ. Aug. Gott.

[18. Ὀφθαλμὸς i. conspicui, i. gloria, decus, φῶς, ut vi. 27. Ex Schedia.]

19—21. ἕφεπτε aut est pro ἐφίσπετο (cf. Abresch. Animadverss. ad Æschyl. p. 214), insequutus est status rerum, novum—aut felix rerum status ἕφεπτε πεπραγώς, excepit eos (propr. prosequutus est illos, ut P. i. 97. δίωκεν, vel coluit eos, adfuit, ut P. i. 57. iv. 524.) Alterum hoc Mingarellus malebat.—χάριν decus ex opibus, ἄλσος.—ἐπ' ἀρεταῖς γνησίαις, veris, διὰ τὰς ἀρετάς. Mox 23. magnifice dicta: Jupiter moderatur cœlum et Olympica certamina et Olympiam.

26. πάμμεσον ἵνα σφίσι, λοιπῷ γένει, in qui eorum posteri sunt, τοῖς ἐκγόνοις, Thérani et Xenocrati. πάμμεσον, cura, tutore, beneficio, auxilio, patrocinio, carmine meo: σῴζεσθαι.

29. Multa miscentur ad h. l. v. Schol. Est hoc perpetuum ac sollenne poetæ, ut a generali sententia exordium dicendorum faciat. Multas magnasque fortunæ vicissitudines experti erant majores. Ergo sententia generalis: præteritorum malorum remedium unicum, melior fortuna si succeserit.—Qui primo adspectu occurrit sententiarum nexus, est: *eorum quæ juste vel injuste perpetrata sunt, nihil infectum reddi potest.* Atqui hoc sententia Theroni parum honorifica; tum non convenit ei quod sequitur: meliore fortuna subsequente adversarum rerum oblivionem fieri; quod exemplis vicissitudinem fortunæ declaratur. Videtur adeo v. 30. minus bene vulgo ad πεπραγμένων retrahi; sententiam ita sic procedere

Digitized by Google

Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν
Ἀποίητον οὐδ' ἂν
Χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ,
Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
Λάθα δὲ πάσμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
Ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
Ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο πούραις, ἔπα-
θον αἰ μεγάλα. πένθος
Δὲ πίτνει βαρὺ
Κρεσσόνων παρὸς ἀγαθῶν.
Ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις,
Ἀποθανοῖσα βρόμῳ

35. ἐσλῶν reposuit Schmid. e Pal. C. et a pr. manu B. ut prima syllaba corripe-retur. Vulgg. ἐσθλῶν. cf. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 95. Hoc revocat Pauw. 37. πάσμᾳ ἀνακὰς, an fuit ἂν ἰσάς? Est autem vel de tempore, *multo tempore elapso*, ut Ol. x. 9. vel de loco, cœlitus, οὐρανίθεν. 38. ἀναΐδεα ἕ. Pal. C. vitiose, et invito metro, etsi Schol. explicat: ὑψωθεῖσα. 39. ἀθρόοις male Aretius emendat. εὐθρόνοις ex more antiquo deæ et heroinæ, ut reginæ, præclare ad dignitatem declarandam, ut alias χρυσόθρονος. Argutantur Intpp. 42. πίτνεῖ. ita per sententiam efferuntur hæc. Mingarell. conj. πίσνει, pro ἰσίνει, ut narratio continuetur.

puta: *præteritorum*, τῶν παρεγγράπτων ἔργων τέλος (h. e. τὰ παρεγγράπτα) οὐδὲ χρόνος δύναιτο θέμεν ἀποίητον ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν pro, *ullo modo*, nec per fas nec per nefas, h. e. nec solito rerum ordine nec præter morem quicquam e præteritis mutari potest. Ad hanc sensum mutata quoque est interpunctio, quæ erat post παρὰ δίκαν.

39. ἵκεται δὲ λόγος, *decidit in Cadmi filias dictum*. Affectat ita loqui Pausan. viii. 10. p. 620. 13. xii. p. 625—8.

41—3. *Mala eorum superata sunt majoribus bonis* insequutus. Mutatum in sententiam.

Digitized by Google

Κεραυνοῦ, ταννέθει-
ρα Σεμέλα· φιλεῖ
Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

Α. β'. Κ. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ
Μετὰ κόραισι Νηρῆος
Ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅ-
λον ἀμφὶ χρόνον. Ἦτοι
Βροτῶν κέκριται
Πεῖρας οὔ τι θανάτου,
Οὐδ', ἀσύχιμον Ἀμέραν

48. Post hunc versum aliud *κῶλον, φιλέοντι δὲ Μοῖσαι*, appositum in codd. nonnullis, etiam in Gott. et in Aug. c. nota in marg. resecuit ex metri lege is, qui Scholia, quæ *παστέρων* appellant, congessit, Demetrius Triclinius. Lectum quoque in Aldina sustulit Calliergus. Habuere idem Palat. tres et tres Bodl. Ortum versum ex lectionis discrepantia sibi persuaserat Pauw.— 51. *λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ.* [per hyperbaton. v. Boeckh. Commentat. p. x. cf. Ol. vii. 47. viii. 20. Ex Schedis.] 52. *Νηρέος* Gott. 54. *-τὸν* 55. *ὅλον* Bodl. γ. 56. *βροτῶν γε* Bodl. β. γ. Gott. Steph. et Bened. cum Aldo. Scilicet γε sustulit Schmidius auctoribus Pal. A. et B. sed hoc idem jam factum in Rom. quam deseruit Cratander et Steph. sed Brubach. et Morell. paruerunt Calliergo.

47—50. In honore eam habent primores inter deos.

54. *τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον*, pro *διὰ, εἰς. in perpetuum. ἐσαεί.* ut 48. *αἰεί.*

55. *Ἦτοι βροτῶν.* Præparat sequentia per sententiam generalem. Sane incerta est rerum humanarum conditio, et succedunt earum vicissitudines aliæ ex aliis.

56. *οὐ κέκριται, οὐ διακεκριμένον, οὐ δῆλον, σαφὲς ἐστι, (κατά) τι, ullo modo, quando mori mortales oppressura sit.* Similia Nem. vi. 10-13. In seqq. 58-61. sententia est impedita. *ὁπότε* est *quando, cum, quo tempore*, et respondet *τῷ τότε*, aut alii definito: grammatica itaque ratio ordinat verba: *οὐδὲ κέκριται, neque certum est, non constat,* (eo tempore) *quo diem finiemus integra cum fortuna.* Quæ jejuna sunt: sive Ἀμέραν de singulis diebus, sive de novissimo die seu de vita intelligas. Nec quæritur, *quando*, sed *num, πότερον, integra felicitate* morituri simus. Videtur adeo *ὁπότε* requi-

Digitized by Google

Ὁπότε, παῖδ' Ἀλίου,
Ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθᾷ
Τελευτάσομεν.
Ῥοαὶ δ' ἄλλαι' ἄλλαις
Εὐθυμιᾶν τε μίσγει καὶ
Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

Ε. β'. Κ. ή.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε παγχρύσεον
Τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον,
Θεόρτῳ σὺν ἄλβῳ
Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει

59. ὁπότε laborat seu sensu seu usu seu scriptione. Vulgo accipitur ac si esset πότερον. In Schol. redditur πρίν, πυθοῦτο, πότε. et ὁππότε. 60. ἀτειρεῖ Schol. vitiose. 63. εὐθυμιῶν MS. Bodl.—65. ἅ γε Pauw, non male; sed ἅ τι, ἥ τι eandem vim habet. 66. τὸν δ' Bodl. α. β. γ. Et τόνδ' ego praferam: Fortuna, quæ secundum *hunc* rerum cursum, faustam *hanc* conditionem, a majoribus transmissam, servat, retinet, inter opes divino munere datas, alias etiam calamitatem affert etc. τῶνδ' ad ἄνδρας v. 64 referunt, hosque de virili Cadmi stirpe interpretantur: perperam. Nam *vicissitudines bonorum et malorum alias aliæ μοῖραι ἐκ θεῶν, hominibus evenire solent.* 67, 68. unum κῶλον efficiunt in Bodl. γ. Θεόρτῳ δὲ Schol. sed δὲ est particula, qua Scholia in subjicienda interpretatione perpetuo utuntur.

rere τότε in anteced. ὁππότε (*ἐλαφρὰν ἀπὸ μέρους δυσκόλου τότε* sc. *γενομένου*) ἐπὶ τὸ πολ. *nec liquet, mortem nos oppressuram esse tum, cum integro fortunæ statu vitam tranquille finire licebit.* Sin Ἁμέραν de singulis diebus dictum est, erit accipiendum: ne tum quidem μίαν δυσκόλου constat, quum, *quoties diem hilariter integro felicitate exigemus.* Quod vix placere potest.

62—4. *Vicissitudines certæ rerum secundarum et adversarum μοιράων ἐκ θεῶν, hominibus contingere solent, μοιράσασαι, διαίρουσαι.*

65. Quæ sequuntur, aut per sententiam efferri putanda sunt, aut narratione procedere. Si prius: non bene convenit v. 70. ἐξ οὗπερ, eum sequatur ἔλαβεν δ' ἔβαλε. Erat enim sententia finienda post χρόνῳ, et inchoanda nova: ἐξ οὗπερ—τέλεσεν, Ἔλαβεν ἔβαλε Ἐρινὺς πάροιθεν. hic vero obstat δὲ post Ἔλαβεν. Sin posterius, ut narratum sint omnia etiam a v. 65: requiri videtur ἔχει pro ἔχομεν, ἐξ οὗπερ. Ita. Pauca quæ *Fortunam hujus gentis moderatur, (διαίρουσαν, moderans)* secundis rebus subinde vicissim (πάλιν παλιντράπελον pro πάλιν) alio tempore adversas res. ea quæ Œdipus patris cæde ἄγει, piaculum, commisit, et ἄγειν construit.—Quod vt ἄγει probare nolis, est ἄγω de præterito accipiendum; quemadmodum in narrationibus fit.

Digitized by Google

Παλιντράπελον ἄλλᾳ χρόνῳ·
Ἐξ οὗ περ ἔκτεινε Λάϊον μόρσιμος υἱὸς
Συναντόμενος, ἃ δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν σκαλαίφατον πέλεσσεν.

Σ. γ. Κ. ιθ'.

Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐρινὺς
Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
φονίᾳ γένος ἀρήϊον.
Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριστόντι Πολυνείκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Ἐν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμενος' Ἀδραστιδᾶν

70. μόρσιμος Ald. et 71. συναντώμενος cum Gott. 73. Ἰδοῦσα Steph. et omnes edd. inde a Romana; at Ald. Ἰδοῖσα, quod recte e Palat. tribus revocavit Schmidius. Ἰδοῖσα δὲ Pal. B. adverso metro. 74. Ἔπεφνε Bodl. C. οἷ Ald. οἱ Bodl. γ. et August. cum glossa ἴσως, φονεύσασα ἑαυτήν. Et hoc ἴσως οἱ verum esse judico. Nam ἑοῖ, aut potius ἑῷ, quod uno hoc loco occurrit, esset sibi, ἑαυτῇ, sibi ipsi. de quo apud Apollonium de Syntaxi disputatur. unde οἷ, οἱ αὐτῷ. quod ubiit in encliticam οἱ pro αὐτῷ. [v. et Hermann. ad Orph. p. 787. ubi de οἱ in Pindaro. Ex Schedis.] 76. Δὲ excidit Pal. B. 77. ἐριστόντι Gott. 78. νέοις ἐν ἀέθλοις revocavit Schmidius ex Ald. et trinis Palat. ut duæ breves ἐν ἀ- pro una longa sint. At Calliergus sublata ἐν ediderat νέοις ἀέθλοις. Hoc sequitur Crat. Brub. et sic Bodl. C. At Morell. primum: νέοις ἀέθλοισιν, quod Steph. Plant. Commelin. servarunt. 80. Ἀδραστίδαν Steph. et Bened. et omnes edd. Ald. Rom. etc. etiam Schol. ductu, puto, prave exarati metrorum typi, Scholiis præfixi; ita quoque ms. Gott. Ἀδραστιδαῶν Pal. A. Ἀδρα-

73. Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐρινὺς—*Erinnys acris, infesta, cum vidisset ἔργα* illud, ad ubiscendum illud effecit, ut mutua filiorum Œdipi cædes insequeretur. Δὲ potest accipi dictum pro γάρ. ἑοῖ αὐτῷ v. V. L. γένος αὐτοῦ.

76. Θέρσανδρος δὲ ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους Θέρσανδρος,—ἐριστόντι. Ὑπόντιος. ut ap. Homer. Διόντιος dicitur.

78. νέοις ἐν ἀέθλοις non accipiam nisi de certaminibus juvenum; nam opp. μάχαις πολέμου. Locus omnino Epigones respiciet in quorum laudibus etiam ἀγῶνες, ut in laudibus τῶν ἱππικῶν fiere. Mingarellus νέοις pro juvenilis illustrabat ex Eurip. Med. 46. νέα γὰρ φρονεῖ τὸν ἀεὶ παρόντ' φίλον. In v. 79. de bello ab Epigonis renovato agi, dubitari nequit.

Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ῥίζαν, πρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐγκωμίων τε μελέων
Λυρᾶν τε συγχανέμεν.

Α. γ'. Κ. ιδ'.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,
Ἰσθμοῖ τε, κοιναὶ χάρι-
τες ἄνδεα τεθρίππων
Δυωδεκαδρόμων
Ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν,

σεῖδαν Bodl. C. Ἀλφεσιδᾶν Schmidius emendavit ex Pal. B. quod et MS. Bodl. exhibet. Ducit ille ab Ἀλφεσίς, ut plur. pro singulari sit positus. At Ἀλφεσίδαν hoc esset, nec—δᾶν inde fieri posset. Pauw tuetur Ἀλφεσιΐδαν. Equidem malim ab Ἀλφεσίδης repetere Ἀλφεσιδᾶν. Nota ratio, *Adrastidarum germen.* 81. ἀρωγὸς Bodl. β. γ. 82. ἴδε Bodl. MS. ἴχουσι Schmidius emendavit, praeclare, sine codice, quantum video; vulgg. omnes, etiam Gott. Aug. ἴχουσι. Lapsu librariorum propter adstans σφέτερα. Nec ἴχουσι pro ἴχουσι satis idoneum. 87. οἷος malit Pauw. Sed *ipsi*, pro *ipse*, *solus*, saepe occurrit. Ὀλύμπια-γάμος jungebat Gregor. Cor. p. 100. 90. χάριτες 91. ἄνδεα Bodl. β. γ.

93. sqq. Obscurus locus, si de singulis sententiis earumque nexu quaeras. Priora sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summa voluptate frui victorem in certaminibus*, ut jam Ol. i. 157. 8. 9. et universe Ol. v. 34. sq. παραλύεσθαι τῶν δυσφόρων, *a sollicitudine et aerumna liberari*, pro, *frui gaudio*: ut solet poeta a contrariis rem designare; tum τὰ δύσφορα, τὰ δύσφορον, pro δυσφορώτατα. Victoria est ἀμοιβὰ πόνων Ol. viii. 9. τυχεῖν. v. ad Nem. iv. 148. Vulgaris itaque oratio: *et voluptatem, quam victoria affert, experti estis*, mutata est lyrice in sententiam generalem: *Liberat ea res a curis*, facit molestiarum finem, lætitia perfundit, *si quis certamen ingressus victoriam consequitur.* ἀγωνία est id. q. ἀγών. v. Pyth. v. 150. Nem. vii. 15. Haec omnia expedita sunt. At obscura et impedita sunt, quae sequuntur. Certamen curule sine magnis opibus adiri non poterat; adeoque victoria opum et divitiarum tanquam praemium et ornamentum est, et opes laudantur cum virtute, cum studio τῶν καλῶν conjunctae. Ergo ὁ πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος sunt regiae *opes cum*

Digitized by Google

Πειρώμενον ἀγωνίας,
Παραλύει δυσφρόνων.
Ὁ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν
Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν,

95. δυσφρῶν Bodl. β. γ. sed alterum in marg. δυσφρούναν παραλύει Pal. C. et Gott. ex Schol. arripuit. 100. Goes. p. 33. ἀβροτέραν conj.

virtute, aut virtutis et laudum studio. Tribuuntur τῷ πλούτῳ ea, quæ de iis prædicantur, qui opes possident; et nunc ad solum Theronem spectant; *is moderate fert fortunam, et abhorret ab ὕβρει.* Obscurant locum plura: primo, hyperbaton ὁ πλοῦτος—δεδαιδ., tum, indefinitum τῶν τε καὶ τῶν, tandem prædicatum: πλοῦτος ὑπέχων μέριμναν. Ubique jungenda sunt πλοῦτος σὺν ἀρετῇ, adeoque *cum recto usu, cum studio gloriæ*, inprimis ex certaminibus. Ad gloriam dicta spectant ista: δεσπὸς ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν ἀνδρὶ φίγγος, *afferunt istæ opes et laudum studia splendorem vitæ.* Mox τῶν τε καὶ τῶν καιρὸς explicandum arbitror ex proximis: τοῦ συρᾶσθαι ἀγωνίας, (seu *certaminum*, seu generalius, *rerum arduarum*) et τοῦ τυπεῖν, h. e. τοῦ ἐυτυχεῖν, *ut felici successu utatur aliquis.* (*Aliquoties* occurrit hoc τὰ καὶ τά. Modo designat res secundas et adversas, ut P. vii. 24. v. 74. I. v. 66. Aliis locis simpliciter est *hæc et illa*, varia vel *multa*, ut Nem. vii. 80. 81. i. 43. Priorem sensum si h. l. inferas, sententia est: *perfert æquo animo utramque fortunam, severa consideratione adhibita.* Sic Grammaticus acceperat in Schol. Cod. Gotting. Alter sensus accommodatior superioribus, quem sequuntur viri docti: *afferunt opes, quæ virtutem animi comitem habent, opportunitatem variarum rerum gerendarum.*) Nunc enigmatis similia sunt illa: βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν. μέριμνα est vel *studium*, vel *contemplatio.* Ergo πλοῦτος dicitur seu *subjicere*, præbere seu *adhibere considerationem, altam, investigatricem.* Suspiçari sic licet, ex sententiarum nexu, spectare hæc ad *opportunitates, ἀφορμὰς, rerum gerendarum exquirendas*, ut illi, qui opes habent, intentum ad has habeant animum; (etsi vel sic μέριμνα βαθεῖα, ἀγροτέρα difficilius et gravius quid postulare videtur.) aut est *studium rerum præclararum et laudum, altum et acre*, quod *injiciunt, instillant, opes magnæ.* Ita forte idem πλοῦτος, δεσπὸς, propter gloriam rebus præclare gestis partam. Simile fere erit sic illud Pyth. v. 74-76. et pr. πλοῦτος ἀρετᾷ πεπαμένος, ἰδιοδίκας, *est potens, ad res gerendas multum valet.* Quæ sequuntur, εἰ δέ μιν ἔχυ τις, εἶδεν τὰ μέλλον, etc. referenda sunt ad notionem non minus obviam in poeta: *magnas opes, inprimis in civitate libera, plerumque comitatur ὕβρις*, quam h. l. designat voc. ἀπάλαμνοι φρένες: *quicunque* (ὅστις pro ὅστις) *divitias cum virtutis studio conjunctas possidet*, (μὲν non nisi ad πλοῦτον referri potest, tanquam subjectum in proximis: δεσπὸς — at μέριμνα est remotior) *qui dives est virtute instructus, qua ad res præclaras gerendas uti possit, intelligit sibi abstinendum esse ab injuria*, abhorret ab ὕβρει, *quia post mortem, κατὰ γᾶς, is* Ἄιδου, *pœnæ injustos manent*; (ἴσασιν pro εἰσὶν. τὰ δὲ pro τὰ γάρ.) h. e. repu-

E. γ'. K. η'.

Ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος. εἰ δέ μιν ἔχει
Τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποιναὶς ἔτισαν. τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Ἀλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικά-
ζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.

Σ. δ'. K. ιδ'.

Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ἴσα δ' ἐν ἀμέραις, ἄλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
Ἐσθλοὶ νέμονται βίο-
τον, οὐ χθόνα ταράσσον-

101. Ἀ. d. ἀνυμέναιον Ald. adversante metro, et ex interpretatione: et sic quoque Pal. C. cum Gott. Emendatior jam Rom. ἀλαθινὸν adscripto in marg. γρ. καὶ ἀτέναιον. At ἀρίζηλος debuit esse ἀρίζαλος, ut ζαλωτὸς. 103. οἶδε Steph. et omnes cett. edd. οἶδεν tacite recepit Schmid. metro poscente, et cum ipso Bened. 107. γᾶς Bodl. a. 108. φράσαις, doricum et Pindaricum, Pauw jam malebat ἐχθρᾷ—ἀνάγκᾳ Pal. A. ad quæ inferri oporteret φράσαισ' Ἀνάγκᾳ. 109. ἴσαν ℵ Gott. 110. ἴσαις δ' ἐν ἀ. idem Gott. Ald. invito metro. 112. ἐσθλοὶ Steph. ἐσθλοὶ δὲ νέμονται Pal. C. et. Gott. sed hic sine δέ. Repugnat metrum, vitio librarii glossam respicientis. [113. Gilb. Wakefield em. χθ. καράσσοντες. et κινᾶν τις δύναται. e Schol. (Silv. Part. ii. p. 85. 86. alterum tamen hoc ipse damnavit Part.

tans ea, quæ in altera vita manent ἀξιονικίας. Color orationis haud dissimilis est in fragm. Pind. p. 83. lxxxi.

105. [cf. Æschyl. Eumen. 268. Ex Scholiis.] ἀνάλαμνοι ἐνθάδε φρένες, audacitæ, insolentiæ efferatæ, ὑξωνικαὶ 1 et 108. λόγον φράσαις, sententiam ferens, non in gratiam, sed ita ut flecti nequeat, justitiæ immorabili, ἀνάγκῃ ἐχθρᾷ, infesta. Nomen judicis non memorat.

109. ἀεὶ ἐν φωτὶ ὄντες. Ἴσον ℵ—ἴσα ℵ, pariter. h. e. ἰσίους νυκτὸς καὶ ἡμέρας. cf. locum e Threnis in Fragmentis.—ἀπονέστερον βίοτον νέμονται ἐσλοὶ (qui opp. τοῖς ἀναλάμνοις φρέσιν, ὑξωνικαῖς) h. ἀνεπίφθονον ἀνέπαφον. fere ut de Ægyptiis Herodot. ii. 14. cui putes Pindari versus ante oculos fuisse. ἀπονέστερον pro ἀνωνίστερον observat Eustath. ad Odyss. β. 190. p. 1441. 10.

Digitized by Google

τες ἀλκᾷ χερῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίοις
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον εὐορκίαις,
Ἀδακρυν νέμονται
Αἰῶνα. τοὶ δ' ἀπροσόρα-
τον ὀχχέοντι πόνον.

A. δ'. K. ιδ'.

Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς
Ἑκατέρωθι μείναντες
Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς

iv. p. 146.) Ex *Addendis.*] 114. ἰν χειρὸς ἀκμᾷ Ald. et Pal. C. cum Gott. et forte vere. Est certe magis poeticum. Sic ἀκμὰ ποδῶν Isthm. viii. 83. et ἀκμαὶ ἰσχύος sup. i. 156. Metrum antispasticum admittit utrumque. 116. κεινὰν Pal. C. quod eodem redit. Pauw conj. κλινὰν perperam. Est pro διὰ τὴν ἄπορον δίαιταν, βίον. pauper, tenuis, victus, dum vivebant, labores tolerare cogebat, quo nunc sunt levati. 118. 119. Bodl. a. tanquam unum κῶλον exhibet. 122. ὀχέοντι Steph. vitium Morellianæ sequutus. 126. ἔτειλαν Pal. C. cum

116. κεινὰν παρὰ δίαιταν. διὰ ἄπορον δίαιταν. δι' ἀπορίαν, *propter pauperem, tenuem, victum.*

117, 8. Non apponit, *quinam illi dii sint τίμιοι, honoratiores;* ut nec *locum* constituit, in quo *boni* illi versantur. De Olympo non agit; sed de locis inferis. An Pluto, Ἀΐδης, et Proserpina? Hoc et glossa cod. Aug. et Schol. recent. subjiciunt.

123. Redit ad priores illos, ad *bonos:* quos ex locis illis, in quibus post mortem degunt, iterum in vitam redire, tacite innuit. Quod si ii ter vitam, in quam revocati sunt, justitiam colendo exegerint: tum illi migrant ad Croni regiam. Potest illa videri in ipsa Insula Beatorum esse. Verum verba 128. ἔνθα vix hoc admittunt. Videtur potius, antequam ad Insulam illam in Oceano sitam perveneris, regia Croni (forte in extremo Occidente) adiri, et hic *judicium* haberi a Crono, assidente Rhadamantho v. 137-141. Tum mittuntur in Insulam. Alio loco, in Threnis, ap. Platon. in Menone (v. Fragm.) nono anno vitam reddi dixit et hos evadere reges, viros fortes et sapientes; post mortem autem (an tertio?) insequutam fieri heroes.

126. ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν—h. e. κατὰ τὴν ὁδὸν Διὸς, τὴν ἐπὶ

Digitized by Google

Ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
Νᾶσον ὠκεανίδες
Αὖραι περιπνέουσιν· ἄν-
θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
γλαῶν δενδρέων,
Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀνα-

Gott. [Gilb. Wakefield em. ἱστίλασαν. (Silv. Part. ii. p. 3.) Ex *Addendis.*] 129. νᾶσος Casaubon. in Notulis ad Steph. ed. iii. emendabat, dorica forma pro νήσους, ultima correpta (v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 147. 148.), et sic Bodl. MS. et C. a m. pr. cum Gott. Aug. addita glossa, νήσους. Hoc adeo tenendum. νάσος Pal. C. νάσον Ald. 130. περίπνουσι malebat Casaub. caussam non video. 132. ἀπ' 133. ἀγλαῶν Bodl. γ. χερσόθι, π' ἀπ' conj. Pauw. quod Intpp. alios flores terræ, alios arboribus tribuunt. Melius δ' adjunges post δενδρέων. ut sit δενδρέων δ' pro τε. Mingarell. τὰ μὲν χερσόθι, τὰ δ' ἀ-. δενδρέων Aug. 135. χερσὶ Bodl. a. cum Aug. perperam. Vulgatam etiam Gregor. Corinth. habent p. 97.

Κρόνου τύρσιν (regiam) ἄγουσαν. At ἱστίλαν insolens prorsus est; etsi sententia obvia: ἱκαρισθῆναι. Schol. ἱστίλαν, ἱστιλείωσαν, ἵνυσαν. Esset igitur στίλλω nova forma pro στιλιοῦν, ducta a στίλη, tanquam primitivo. Obvium est ἱστιλᾶν pro ἱστιλᾶν habere; in Aug. Cod. glossa est, ἱστιλάνετο, ἱκαρισθῆναι. Ita ἱστιλᾶν, pro ἱστιλᾶν, et hoc pro ἱστιλάνετο. Analogiam haberent hæc. Sed exemplum nondum vidi. Apud Apollonium iii. 277. στίλλεται pro στίλλεται dictum vult Schol. At ibi οἵη τε νέος ἐπὶ φορβάσιν ἵστερος στίλλεται est pro ἐπιστίλλεται, *invadit*. Sup. i. 122. στίλλεται erat pro γίνεται. Saturnus alias in Tartaro, a Pindaro in Beatis Insulis collocatur. In Mon. Regillæ: ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐμβασιλεύει. ubi Salmasius aliam auctoritatem desiderabat. At Visconti V. C. aliam reperit in Picturis Sepulcri Nasoniani tab. viii. ubi a Mercurio anima ad eum sedentem adducitur.—In eod. titulo in Triopio Regilla in Elysium deducta συνάγεται Ῥαδαμάνθυος ἀμφιπολεύει. sedet igitur in cum insigni judicis.

127. Ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν. τὴν ἐπὶ Κρόνου οἶκον ἄγουσαν. Sequentia putes Euripidem ante oculos habuisse in Hippol. 748. sq.

132 Sane ἄνθεμα possint ad duo tantum genera revocari, arborum et aquaticarum plantarum; melius tamen, quod et Mingarell. voluit, δ' apponas post δενδρέων, ut sit: τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων δ', ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει. mutata orationis forma pro τὰ μὲν ἐκ χέρσου seu γῆς, τὰ δὲ ἀπὸ δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὕδατος.

Digitized by Google

πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

Ε. δ. Κ. ή.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος·
Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἕτοι-
μον αὐτῷ πάρεδρον,
Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. ί. Κ. ιδ.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροΐας
Ἄμαχον ἀστραβῆ κίο-
να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·
Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίο-
πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-
νος ἀκέα βέλη
Ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
Φωνάντα συνετοῖσιν· ἐς

136. στεφάνοις Pal. A. C. π. καὶ κεφαλὰς conj. Pauw, ductu Schol. 137. ἐν excidit Bodl. C. et in Aug. est deletum adversante metro. 138. pro Κρόνος, γᾶς Ald. Pal. C. et Gott. 140. πόσις ἀνάντων alii, nescio qui, teste Schmidio. 141. ὕπατον i. πατῆς S. Pal. C. et Gott. ex interpolatione. 142. ἐν τοῖσι ἀλίγονται Bodl. C. a m. pr. 152. φωνήσντα Pal. A. φωνάσντα Pal. C. et B. cum Gott. φωνάσντα Ald. Sive φωνάσντα seu φωνᾶντα scribas, idem est. φωνῶντα Aug. et Eustath. p. 775, 48.

137. βουλαῖς ἐν ἐρθαῖς h. κατὰ κρίσιας δικαίας. Præcessit itaque judicium et sententia, qua admitterentur Manes ad adeundas Insulas Beatas. — Tum Cronus habet assessorem judicii Rhadamanthum, [Osiridem. v. Zoega pag. 296. Ex Schedis.] πάρεδρον ἕτοιμον, πρόθυμον, promtum ad causas dijudicandas, qui semper ipsi adest.

142. ἐν τοῖσιν scil. beatis illis. Achillem igitur Thetis in Insulas Beatorum vexit, seu precibus a Jove obtinuit, ut Achilles in hæc loca veniret. [Estne hæc Leuce? v. Kanne *Mythol.* p. 113. Infra Nem. iv. 79. Ex Schedis.]

146. κίονα, et inf. Olymp. viii. 36.

Digitized by Google

Δὶ τὸ πᾶν, ἐρμηνίαν
Χατίζει. σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾷ·
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσία, κόρακες ὡς,
Ἄκραντα γαρύεμεν,

Α. ἑ. Κ. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον,

153. πᾶν h. l. corripi necesse est; itaque saltem scribendum: πᾶν, et ἐς τὸ πᾶν esse debet idem ac πάντως, ut alias εἰς πάντα. Pauw. conj. ἐς τὸ ἅπαν, i. [Boeckh. πάντων, ut ἅπαν. *Ex Schedis.*] 157. παγγλωσσίαι emendat Canter. N. L. ii. 5. ut sit pro loquacibus. Ita legerat Aristides Oratt. t. iii. p. 47. (t. ii. p. 378. Jebb.) notante Rittershusio et Cantero l. c. et sic Gregor. Cor. p. 98. παγγλωσίᾳ tres Bodl. et sic lib. Barocc. ap. Aristid. l. c. 158. γαρύετον vulgata erat lectio, ut esset dualis pro plurali, damnata jam a Schol. qui meliorem lectionem servavit γαρύομεν, ut sit λάβρει γαρύειν, probatam quoque Dawes. p. 49. conf. Not. [Gilb. Wakefield defendit dualem γαρύετον, ut sit pro plurali γαρύουσι (Silv. Part. i. p. 59.). *Ex Addendis.* γαρύειν πρὸς —, ut ἰρίζειν πρὸς —. v. Wunderlich. Observatt. p. 167. *Ex Schedis.*] 159. ἵρυμα Voss. Cod. ap. Koen. ad Gregor. Cor. pag. 97.

Idem quod sup. 12. ἵρυμα, columen et tutela.

158. ἐς τὸ πᾶν, πάντως, ἑρμηνίαν χατίζει, pro ἑρμηνίας, quæ eloquutio est antiquis; verbis, carmine, reddenda sunt illa animi cogitata. Ait scilicet, se adhuc multa habere, quæ huic digressioni subjungere possit; se enim naturæ beneficio arti lyricæ natum, non studio et usu poetam factum, ut alios, qui inanibus verbis strepant.

155. Τὸ εἰδέναι et alibi prædicat: Ol. ix. 152. Τὸ δὲ φυᾷ πρόσωπον ἔσαν. Nem. iii. 69. συγγονῇ δὲ τις ἀρετᾷ μέγα βρίθει. Ὅς δὲ δαῆναι ἴσχει, ψιφηνὸς ἀνὴρ etc. Mox λάβρει παγγλωσσίᾳ, h. e. πολυλογίᾳ, Homero sunt λαβρηγόροι. In v. 158. malui cum Dawesio stare Misc. cr. p. 52. in restituendo γαρύομεν, et loca, in quibus dualis de pluribus dictus occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: etsi contra sentiunt viri docti, ut Ern. ad Il. α. 566. Koen. ad Gregor. Cor. p. 98. Vauvill. ad Sophocl. Antig. p. 55. Ita res se habet in laudato loco Il. α. 566. et in Il. δ. 452. 3. ubi στεναχὼ συμβάλλετον occurrit, manifestum fit poetam de duobus amuibus cogitasse. Erit sic: μαθόντες δὲ, (qui non ingenio evecti, sed mero studio et usu progressi ad artem lyricam) εἰσὶ λάβρει γαρύομεν (σὺν) παγγλωσσίᾳ, ὡς πόρακες (sc. λάβρει εἰσὶ γαρύειν) ἄκραντα πρὸς ἵρυχα θεῖον Διός. Il. ψ. 478. 9. Ἀλλ' εἰσὶ μάθοις λαβρηγορίαν· οὐδέ σ' ἐτι χρὴ λαβρηγορέων ἔμεναι.

160. Sed redeundum est ad propositum. v. ad Ol. i. 179.

Digitized by Google

Ἄγε, θυμέ, τίνα βάλλομεν
Ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
νὸς εὐκλέας οἴστοὺς
Ἰάντες; ἰατί τοι
Ἀπράγαντι ταύσαις,
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
Τελεῖν μή τιν' ἑκατόν
Γε ἐτέων πόλιν
Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
Εὐεργέταν πρακτίσιν, ἀ-
φθονέστερόν τε χέρα,

E. ℓ. K. ℌ.

Θήρωνος. Ἀλλ' αἶνον ἕβα κόρος

165. Ἀπράγαντα Pal. A. B. Bodl. MS. et *a*. 169. γ' ἰσίων Schol. et edd. ante Schmidium, qui metri caussa refinxit γε cum hiatu. Leg. ἰφ' vel δ' ἰσίων. Saltem τινά γ' ἕκα - τὸν ἰσίων πόλιν. 172. χερ' emendat Pauw. At poeta varietati studet. 173. ἰσίζα Ald. et Pal. C. Mingarellius emendat: Θήρωνος, αἶνον δ' ἰσίζα κόρος. Modo esset αἶνῳ! Est quidem ἰσιζῆναι cum casu quarto, sed de eo qui adit vel supervenit: ut Sophocl. Elect. 492. ἅλιστ', ἄνυμφα γὰς ἰσίζα μιαιφόνων γάμων ἀμιλλήμαθ' ὅσσ' οὐ δίκης. *infausti conjugii studium incessit eos, qui legitimo modo nuptias facere non poterant.* τι λ. Pauw emendat.

166. Similis locus sup. Ol. i. 168. inf. Ol. vi. 36. xiii. 149. ἰσιτανύσας (τὸ τέλος) Ἀπράγαντι h. ἐπὶ Ἀπράγαντα.

167. ἐνόρκιον λόγον *laudem tanquam jurato pro teste editam dixit*, ut λόγος saepe: v. c. iv. 29. et *jurato* alibi similiter, ut vi. 34. μὰ πόλιν τιμᾶν (pro τιμαίσας: ut et Il. ν. 826.) ἐναυόν γε ἰσίων (ἐπὶ vel ἰσιὼν h. *inde ab urbis Agrigenti origine*; C. enim fere annos urbe steterat.) ἄνδρα τινὰ μᾶλλον φίλοις εὐεργέταν πρακτίσιν (*beneficum in amicos animo suo*) ἀφθονέστερόν τε χέρα Θήρωνος.

173-8. Locus impeditus, multis de caussis: nam et ipsa res obscura est, et latent nos facta, quae poeta respicit; varia in Scholiis memorantur, sed ambigua et incerta fide. Κόρος potest esse κόρος, potest et satietas, fastidium esse. αἶνον ἕβα κόρος vix sanum esse potest; at nec melius ἰσίζα, quod in Ald. et Pal. C. est. Potest jungi συνάντεσθαι δίκᾳ, διάγειν δικαίως, potest et esse συνάντεσθαί τιν ὀν δίκᾳ, *aggredi, invadere* jure vel injuria. Tolerabile visum erat, si sic constituerem: ἀλλὰ κόρος οὐ δίκᾳ (σὺν δίκᾳ), ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν (pro ἐξ, ἀπό. Sic P. x. 105. ἀνιλὸν φίλας ὑπὸ μανίας.) συναντόμενος, ἰσίζα αἶνον (deb. ἰσίζα, ἰσίχεται, αἶνῳ, *laudem incessit, impugnat*). Scilicet κόρον puto melius exponi, ut sit *fastidium, invidentia, obtrectatio laudum*, quas modo enarraverat. *At*, inquit, *laudi obstrepit invidia.*

Digitized by Google

Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
Τὸ λαλαγῆσαι θέλων
Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
Ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν
Ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλ-
λοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

177. Alii *κρύφιον*, ut et Pal. A. C. At Ald. *κρυφίον*, ita saltem *κρύφιον δὲ θέμεν ἐσθλὸν* rescribendum, ut et Pauw suasit: sed *ὁ κρύφος*, quod jam Aristarchus docuit, est pro *κρόψις*. v. Valken. p. 351. ad Theocritum. In. Aug. *κρύφον* est scriptum. Quod adjunctum est *τε*, prorsus ratione caret. Licet mutare in *τιθέμεν'*, melius tamen reponas *κρύφον θέμεναι* l. *n.* Jam *ἐσλὸν* Pal. A. C. *ἐσθλὸν* Ald. Pal. B. *κακοῖς* Ald. omisit. Ita ait Schmid. sed nostra Aldina hoc retinet. *ἐσλῶν κακοῖς* Gott. 178. *ψάμμου ἀ.* scribit vel *ψάμμος* pro quarto casu Dorico accipit Pauw cum Mingarello: at multo dignius lyrico vulgatum. 179. *κἀκεῖνος* Ald. c. Gott. *χάρματα* Bodl. C. 180. Bodl. MS. et *a.* ad f. *στίχους εἴδεος* notant *ρπβ'* (182.), licet prior tantum unum *κῶλον* (sup. post v. 48.), alter vero ne unum quidem vulgari numero adjecerit.

Sic alibi in laudibus, quæ nimiæ esse videri possunt: Pyth. viii. 43. *μὴ κόρος ἐλθὼν νείκῃ*. Nem. x. 37. *ἐστὶ δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι*. cf. N. vii. 76. sq. Nec meliora habeo. Vetus Schol. qui reddit: *τὸ δὲ χαραντηριστικὸν, φησὶ τοῦ Θήρωνος ἰκίζεσθαι πολλοὺς, ὡς ὄζειν, δηλονότι, αὐτοὺς προσαγάγεσθαι*: vix ad eam, quam habemus, lectionem spectare potuit. *κόρος* ei est *ὄζειν μετ' ἀδικίας, (οὐ δίκᾳ συναντόμενος)* et *τὸ λαλαγῆσαι, τὸ θορυβῆσαι τῷ λόγῳ, τὸ ὄζειν*. Tribuitur ita *τῷ κόρῳ*, quod faciunt homines, in quibus *κόρος*, *ὄζειν*, est: *hi id agunt, ut obtrectatione obscurent bona alterius facta*. Quæ sequuntur, pendent a *κόρος*, sc. *κόρος*, ille, *ὁ θέλων, τὸ λαλαγῆσαι*, obtrectationem, *θέμεν κρύφον ἐσθλῶν κακοῖς ἔργοις, obscurare laudes alterius maledictis.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΘΗΡΩΝΙ.

ARGUMENTUM.

Profitetur poeta, se Theronem canere velle Olympicum victorem, modo probetur carmen Dioscuris et Helenæ. Inde 17—66. a memoratione oleagineæ coronæ transit ad narrationem de Hercule, quomodo ab Hyperboreis oleam silvestrem petiit, qua Olympia fuit consita. Hanc gratulatur Theroni tanquam decus summum, quod assequi possit mortalis.

Σ. α'. Κ. Ϛ'.

ΤΥΝΔΑΡΙΔΑΙΣ τε φιλοξείνοις ἀδεῖν,
Καλλιπλοκάμῳ Ϛ' Ἑλένᾳ,

1. φιλοξένοις ante Schmidium legebatur inde a Romana. At ille, ut metro consuleret, ex Pal. tribus φιλοξείνοις reposuit, ut jam Aldina exhibuerat.

Inscriptum carmen a grammaticis τῷ αὐτῷ Θήρωνι εἰς Διοξένια. Supplent Scholia Ϛύσιν; eisdem totum hoc, puto, commentum de Theoxeniis a Dioscuris institutis debetur, petitum ex vss. pr. et 71. 72. his quidem male intellectis: quasi de adventu deorum agerent. Dioscuri et Helena heroes, ut pluribus locis, præcipuo aliquo cultu habiti esse debuere Agrigenti, (hocque jam Aristarchus monuerat in Schol.) forte a gente Theronis, aut a tribu Emenidarum, (68. 69.) quos et inf. P. vi. 5. memorat, ex qua ille fuit. Traducta, ut probabile fit, religio Argis; hic enim Castorum fuit religio: vid. Pausan. ii. 22. p. 161. His itaque diis carmen probari cupit, ut alibi aliis diis tutelaribus urbium ac præsidibus. Haud dubie scriptum est carmen in victoriam Olympicam: eandemne cum priore illa an diversam, quis dixerit. Jam autem iidem Dioscuri inter præsides certaminum Olympicorum erant v.

Digitized by Google

Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, εὔχομαι,
Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν
Ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων
Ἵππων ἄωτον.
Μοῖσα δ' οὕτω τοι παρέστα
Μοι νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον,
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

A. ά. K. Σ'.

Ἀγλαόκωμον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν
Ζευχθέντες ἔπι στέφανοι

3. γλυκὺν Pauw. β. χ. 5. Pauw malit ἰερώσαις, ὁ. ὑ. ὀρθώσαις, ἱστᾶσαν, ὑμν. equis præstantissimis. Sensit, ἄωτον non esse posse decus equorum; sed equos præstantissimos. Forte sufficit interponere τ' in ἵππων τ' ἄωτον, celebrare Theronis laudem et præclaros equos victores. Scilicet jungenda sunt cum superioribus Ἀκράγαντα γεραίρων ἵππων τε ἄωτον. 7. οὕτω τοι Pal. C. Schol. probare videtur quoque παρέστω pro παρέστω. adest mihi Musa, ut.

64. Iisdem etiam vult poeta carmen suum ἀθῆν, probari. Τὰ Θεοξένια prorsus sunt aliena ab hoc carmine; sunt enim ea sacra, quibus dii hospites, ξένοι, adesse visi (unde dicti ξενικοί), aut omnino, aut certi dii; ut Apollo et Mercurius Pallenæ, unde Apollo Θεοξένιος: Pausan. vii. 27. Erant Θεοξένια Delphis: ut ex Athen. ix. p. 372. A. patet, et sic alibi alia. Vix: in memoriam religionum ab exteris acceptarum, v. c. ab Ægyptis: ut Creuzer. Ex Schedis.] Φιλόξενοι autem sunt Dioscuri, non propter τὰ Θεοξένια, sed quia σωτῆρες sunt hominum in discrimine versantium: quod Simonidis exemplo constat, inprimis tamen navigantium. Theocr. xxii. 6-9. et 23. ὃ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὃ φίλοι ἄμφω.

4, 5, 6. Est impediti aliquid in his versibus: Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον ὀρθώσαις (seu verius ἰερώσαις). Sensit quoque Mingarellus, qui ἰερῶν ὕμνον recte dici negat; ἰερῶν esse extollere laudibus. Isthm. i. 64. iv. 65. P. iv. 106. (quo l. est confirmare animum.) At. Ol. vii. 38. est διεξοδικῶς λέγειν, laudare, idem quod ἰερῶν ὕμνον. Ductum puta a monumento vel statua; ἰερῶν στήλην. Gravius est, ἵππων ἄωτον esse non posse nisi præstantes equos. [cf. v. 1. 2. viii. 99. Ex Schedis.] Corrigit igitur vir doctus: Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν ὕμνῳ ἰερώσας ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον, hymno extollens ac celebrans præstantissimas Theronis equas, quibus victoriam Olympiæ retulit. Vide in V. L. an melius conjecerim. ὕμνος ἄωτος utique pro ὕμνος ἄωτος dici nequit, nec ἄωτος ἵππων pro ornamento equorum.

7. 8. οὕτω τοι Schol. intp. ut probarent Dioscuris. Melius: Μοῦσα παρέστω μοι, τὸ νέον οὕτω τοι ν. τρόπον ἀγλ. (ὄντι) ἐναρμόξαι φ. Δ. π. Sed nec hoc satisfacit.

Digitized by Google

Πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
Φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν,
Καὶ βοᾶν αὐλῶν, ἐπέων τε θέσιν,
Αἰνησιδάμου
Παιδὶ συμμίξαι πρεπόντως·
Ἄ, τε Πίσα με γεγωνεῖν· τὰς ἄπο
Θεύμοροι νίσσονθ' ἑπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί,

Ε. ά. Κ. θ'.

Ὦ τινι, κραίνων ἐφετμὰς
Ἡρακλέος προτέρας,
Ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων
Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν
Ἀμφὶ κόμαισι βάλοι γλαυ-
κόχροα κόσμον ἐλαίας. τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν
Ἀμφιτρυωνιάδας,
Μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἄθλων,

Σ. β'. Κ. θ'.

Δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα. Ὄγε

12. θεόδματον MS. Bodl. 17. γιγωνῖ malit Pauw. perperam. Supple γιγωνεῖν πρέπει ex v. 12. 18. θεύμοροι Ald. cum Aug. et sic forte olim alii, notante Pauw. θεύμορει Gott. νίσσονθ' MS. Bodl. et Aug. 19. κραίων Rom. 21. Cum aliis locis γλίφαρον scribat poeta, P. iv. 216. Isthm. viii. 99. probabile fit etiam h. l. fuisse γλιφάρων pro vulgari βλεφάρων. 23. βάλῃ MS. Bodl. et C. Aug. Gott. 27. κάλλιστον vitium ed. Pauli Steph. 28. πείσαις, Dorice, ut Pauw quoque monet. 29. -τα ὄγε cum hiatu. Pal. C. λόγῳ,

13, 14. Jungit lyram et tibiam sæpe, Ol. vii. 21. 22. x. 113, 114. Nem. ix. 19. Isthm. v. 34, 35. et tibias appellat *Lydias* Ol. v. 44.

25. Locus notabilis propter veterum inscitiam geographiæ et vagam Hyperboreorum notitiam. Oleaster petitus esse non potuit nisi ex australibus Europæ terris. De Istri fontibus non minus inscite Herodot. ii. 33. 34. Auct. de Mirab. Ausc. c. 112. Repetit sua ex Pindaro Pausan. v. 7. p. 392. sed nil emendatius tradit.

29. sq. Totum locum interpunctione

Digitized by Google

Πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴτει πανδόκῳ
Ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα
Ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς.
Ἤδη γὰρ αὐτῷ,
Πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέν-
των, διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος
Ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,

item Gotting. qui ἴγε habet in marg. Etiam Schol. λόγῳ habuit in suo libro. 30. αἴνει inde a Romana edit. sicque Aug. Gott. At Aldina legebat αἴνει, quod revocavit Schmidius. Mirum est, Grammaticos, Eustathium p 381. et Gregor. Corinth. p. 98. ab αἶνος hoc verbum repetere, ut sit pro ἐπιδείκνυμι. Obvia est suspicio, quam Koenius quoque illo loco proposuit, posse ἄλσει in ea voce latere: ἄλσεις enim haud dubie id. q. ἄλσος. Sed quid tum faciemus τῷ ἄλσει v. 31. si versus mutilus relinquendus non est? Librorum vel veterum scriptorum auctoritas est expectanda; videtur enim ulcus latere, etiam lectione λόγῳ v. 29. id prodente; et Διρέωντα ἴγε facit hiatum intolerabilem. Quid si πίσεις λόγῳ jungimus? *hortatu movens.* Ita non est jejuna vox; est is mos lyrici, generale vocabulum pro deducto ponere, quod formam aut partem notat. πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴνει, (sedi, quam ille incolit) πανδόκῳ ἄλσει, σκιαρόν τε φύτευμα ξ. ἀνθρ. στέφανόν τ' ἀρετᾶς sc. ἴσασιν. Etsi oratio et ita instrui potest, ut αἴνει sit *petiit.* [V. Ahlwardt in Act. Seminar. Lips. vol. i. p. 121. et Villoison ibid. p. 283. *Ex Schedis.* In ipso textu Heynius correxit ἄλσει: ut hanc scripturam unice probasse videatur.] [31. Wakefield. ad Virgil. Georg. ii. 13. corrig. σκ. τὸ φύτευμα. *Ex Schedis.*] 32. ἀρετᾶς Gott.

laborare suspicor, et continuandam orationem esse a v. 24. ad 32. τάν πατρὶ—ἴσασιν Ἀμφιτρυωνιάδας,—δᾶμον Ὑπερβορείων πίσεις, Ἀπόλ- λωνος Διρέωντα, λόγῳ, πιστὰ φρονέων Διὸς αἴνει, πανδόκῳ ἄλσει, σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς. *quam oleam* (πίτυον proprie) *Hercules attulit, precibus datam ab Hyperboreis, memor sani Jovis, arborem umbrosam, hospitalem et virtutis præmium.* Ita retinere licet grammaticorum rationem, ut αἴνει sit ἀπὸ τοῦ αἶνος, ἐπαίνημα, πίμπος τοῦ Διός. Etsi αἴνει pro ᾖνει recte se haberet, ut P. ix. 189. αἴνεον. Nec vero ἄλσει in Ἄλσει mutandum, nam et alibi ἄλσος Διὸς vel Πίσας dixit. ξυνὸν ἀνθρώποις scil. propter umbram, ex σκιαρόν. Potest quoque cum Beckio ἴσασιν—Διὸς αἴνει, πανδόκῳ ἄλσει, bene jungi: h. εἰς ἄλσος, ἐν ᾧ Ζεὺς εἰναῖ. Modo jungantur ista ἴσασιν A. πίσεις λόγῳ. Sequitur v. 33. sq. *Nam jam semel habita fuerant ab Hercule Olympia, victo Augea:* (v. inf. Ol. x. 30. sqq.) *at erat tum locus arboribus vacuus et solis radiis obnoxius:* cf. sup. ii. 5. 7. et x. 51, sq. Post ludos actos ad Cervam aripedem capiendam profectus est: qui fuit proximus ad Augea labor secundum nostrum: diversa narrant alii. Apollod. ii. 7. 2. post omnes xii. labores exantlatos Augeam victum memorat.

35. 36. Ludi habebantur die proximo a plenilunio ejus mensis, cujus novilunium proxime post solstitium æstivum subsequutum erat. Ergo Mé-

Digitized by Google

A. β'. K. ϛ'.

Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν
Καὶ πενταετηρίδ' ἀμᾷ
Θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ.
Ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν
Χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου Πέλοπος.
Τούτων ἔδοξεν
Γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξείαις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἀλίου.
Δὴ τότ' ἐς γαῖαν πορεύεν θυμὸς ὥρμαι-

E. β'. K. ϛ'.

ν' Ἰστρίαν νιν. Ἔνθα Λατοῦς
Ἱπποσόα θυγάτηρ
Δέξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν·
Εὖτέ μιν, ἀγγελίαις Εὐρυσθέος, ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν

38. ἅμα MS. Bodlei. Aug. et alii, ut Ald. v. Ol. i. ext. Quod Toup. Add. ad Theocr. ix. 4. pronuntiat, ἀμᾶ vocem nullam esse, nimis pro arbitrio pronuntiatum esse, docent tot alia similia. 40. ἴθαλλεν Bodl. quatuor, Aug. Gott. ἴθαλλε Ald. 42. θῆξεν tres Bodl. et Ald. 43. ὕμνος MS. Bodl. 45. πορεύεν Dorismus postulat, non πορεύειν. 46. Ἰστριανὴν Steph. et omnes edd. ante Schmidium, sicque Aug. et MS. Bodl. Meminit lectionis etiam Schol. Ἰστρίαν νιν Schmidius ex Pal. C. recepit: idque diserte Scholiastes exhibebat una cum altera lectione Ἰστρία νιν, ut cum A. l. θυγάτηρ jungatur: hoc quidem minus bene. 47. ἱπποσία Bodl. β. γ. 49. πολυγνάπτων Rom. 50. Locum recitat Ælian. H. Anim. vii. 39. Junxit et ille Εὐρυσθέος ἀνάγκα. 51. -ρυσθῆος Aug. ἀ. πρόσθεν Schol. recentiora.

νη χρυσάρματος διχόμηνις (inde a novilunio) ἀντίφλεξιν ὀφθαλμὸν, (illustravit, ad verbum, ex adverso spectantibus, plenum vultum, os, lucem, φῶς, h. e. erat plenilunium) καθ' ἱσπίρας—καὶ—χρίσιν —θῆκε Luna, tanquam tempus, quo illa facta sunt.

41. χῶρος Πίλοπος, Olympia, ἐν βάσσαις Κρονίου (ὄρους i. 178. 9.)

Digitized by Google

Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξον-
θ' ὅν ποτε Ταϋγέτα
Ἀντιθέῳ Ὀρθωσία ἔγραψεν ἱεράν.

Σ. γ'. Κ. θ'.

Τὰν μεθέπταν, ὅτε πὰπείναν χθόνα,
Ἠοιᾶς ὄπιθεν, Βορέα
Ψυχροῦ. τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθείς.
Τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν,
Δανθεπάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου
Ἵππων φυτεῦσαι.
Καί νυν ἐς ταύταν ἑορτὰν
Ἴλαος ἀντιθέοισιν νίσσεται
Σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

Α. γ'. Κ. θ'.

Τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὔλυμπόνδ' ἰὼν,

52. ἀλλ' ὃν Aug. et tamen cum gl. κομίσοντα. 55. ὅθε vitiose Gott. Ald. et Pal. A. B. et Bodl. 56. ἔστιθεν Steph. et omnes vulgg. ante Schmidium, qui Pal. C. et metri legem recte sequutus est. Aldina porro cum Aug. et Gott. στασείς, ut habebant quoque codd. apud Greg. Corinth. p. 99. qui recte ἔστιθεν adscrit. βορέας Bodl. a. cum iisdem codd. Gregorii l. c. 57. σταθείς. Τῶν νιν h. τοῦτον (τινά) νιν. Ita hunc sejunxi. Erat antea: σταθείς τῶν, h. e. ἐξ ὧν, minus lyrice. θαύμαζε Aug. cum altero in marg. 58. ἴσχε Steph. 61. καὶ νῦν recte Schmidius emendavit, metro exigente. Vulgg. καὶ νῶν. 62. ἑορτάσων legit Schmidius, ut ultima producatur; etsi illa produci potest et sine ν finali. νίσσεται et νίσσονται in Bodleianis, perpetua varietate. 63. διδύμοισι Ald. nec male, cum Gott. alioqui media in διδύμοις producta esse dicenda est: quod Schmidius quoque et Pauw viderunt.

56. ἔστιθεν Βορέα. v. ad v. 25.

58. Plin. xvi. s. 89. *Olympiæ oleaster, ex quo Hercules primus coronatus est, et nunc custoditur religiose.*

61. ἐς ταύταν ἑορτὰν, ad victoriam Theronis celebrandam (non ad Θεξίππου). Patet e seqq. et Nem. x. 96. seq. etiam Dioscuros fuisse inter deos præsides ludorum Olympicorum. *Et nunc adest ille propitius sollemni victoris una cum Dioscuris, quos olim jussit præesse ludis, ac ad deos evocato.* Tum interpunxi: τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὔλυμπόνδ' ἰὼν, θανὼν ἀγῶνα νίμειν ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ βιᾶ φαεννύσθαι δαιμόνων ἀφεγγέσιν: est enim ἀγὼν περὶ ἀρετᾶς καὶ ἀφεγγέσιν.

Digitized by Google

Θαητὸν ἀγῶνα νέμειν
Ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι, καὶ ῥιμφαρμάτου
Διφρηλασίας. Ἐμὲ δ' ὧν πα
Θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἐμμενίδαις
Θήρωνί τ' ἰλλδεῖν
Κῦδος, εὐίππων διδόντων
Τυνδαριδᾶν· ὅτι πλείσταισι βροτῶν
Ξενίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

E. γ. K. ϑ.

Εὐσεβεῖ γνώμᾳ φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.
Εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων
Δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον·
Νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἅπτεται
Οἴκοθεν Ἡρακλέος στηλᾶν. τὸ πόρσω

67. διφρηλασίας Aug. 76. αἰδοίστατος Bodl. β. γ. δοιδίστατον emendat Pauw, metri causa. Non capio argutias viri de metro solliciti. Induxit forte Grammaticus in metri typo: Ἰωνικὸν δίμετρον. Videtur is scripsisse Ἰαμβικὸν δίμετρον. 79. τὸ πρόσω Schol.

67—74. *Et nunc victoriam curulem hanc Olympicum Emmenidarum tribui et Theroni non alio quam Dioscurorum studio obtigisse pronuntio: quia eos precipua aliqua religione colunt.* Similis locus est inf. Ol. vi. 137. add. Ol. i. 171. ἰμὶ θαμὰς ἰνοτρόπος, *non possum non, quin eloquar.* στλεῖναι μασδέων sunt *ipsorum Dioscurorum festa.* τραπέζαις ξενίαις de *epulis* sacrorum accipio, quibus adhibentur alii, tanquam hospites.

75—81. *Victori in Olympicis ludis summam* ait *adesse gloriam, qua nulla major expectari possit.* Lyrica audacia hoc declaravit: εἰ δὲ ἀριστεύει μὲν ὕδωρ—τῶν γε. *Si—nunc quoque,* pro: *ut aqua et aurum* (inter elementa illud, hoc inter metalla) *primum tenent locum: sic Thero ad summum felicitatis et gloriæ fastigium pervenit;* νῦν γε Θήρων, ἰκάνων ἀρεταῖς (διὰ ἀρετῶν) οἴκοθεν (h. e. διὰ οἰκείων ἀρετῶν) πρὸς ἐσχατιὰν, ἅπτεται στηλῶν Ἡρακλέος: *extremum terminum attigit.* Hic verborum ordo. Variavit et invertit orationem carminis i. Ol. princ. Addit 81. 2. 3. hæc: *ultra columnas illas procedi non posse, nec cuiquam hoc tentandum esse:* οὐ δυνατὸν ὄπισω. ut Scylax de Cerne

80 Δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον
Καὐσόφοις· οὐ μὴν διώξω. κεινὸς εἴην.

81. οὐ μὴν Ald. et in marg. Rom. οὐ μὰ malebat Mingarell. κεῖνος alii ap. Schol. κεῖνος Rom. εἶη. Schol.

insula p. 53. τὰ ἐπίπονα οὐκέτι ἐστὶ πλωτά. — Pronuntiavit hoc, ut solet, tanquam de se: οὐ μὴν διώξω· κεινὸς εἶην. pro, κενὸν εἶη τοῦτο. Ceterum *fastigium gloriæ ex certaminibus* sæpe sic declarat Pindarus; v. Nem. iii. 35-38. iv. 112-115. Isthm. iv. 18-90. vi. 14-19. quod sequuntur et alii, ut Eurip. in Hippol. 750. Aliud inventum v. ib. Isthm. v. 17. vii. 60 sq. aliud P. x. 42. sqq. et Ol. v. fin. Nem. ix. 109.

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ δ'.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ,

ΙΠΠΟΙΣ.

ARGUMENTUM.

Ad Jovem conversus vota facit pro Psaumide Camarinæo victore quadrigis - 24. Subjicit laudes - 27. quarum veritatem re ipsa argui ait; quod fabula illustrat de Ergino, quem, propter canos risu exceptum, cursus, adeoque ipsa res, pedibus valentem declaravit.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΕΛΑΤΗΡ ὑπέρτατε βροντᾶς
Ἀκαμαντόποδος
Ζεῦ· σαὶ γὰρ ὦραι

1. ἱλατὰς, Aug. πλατὰς, in Gott. gl. διαπρὸ ὕψους. 3. Schmidius parenthesin sustulit, quam Cratandrina intulerat; (σαὶ—ἰσθλοί.) Nil refert, sive apponatur, sive omittatur. Ratio loquendi est frequentissima.

Inscribitur Ἴπποις, quod idem est ac πυθέσθω ἅρμασι. Unde est v. 19. Ψαύμιος γὰρ ἅπαις (ἰσ') ἐχίων. Sic Ἴπποις sæpe in nostro quoque, ut Ol. v. 15. et sic inscripta est Isthm. iii. Diversa fuit victoria hæc, quam ad Olymp. lxxxii. refertur, ab ea, quam carmine sequenti celebrat: v. ad ejus pr.

3. Ζεῦ — ἀλλ' ὅ Κρίνου παῖ — θέσιν. *Excipe propitia mente hymnum in victoriam Psaumidis; nam tuum sollenne poscit me, ut celebrem summam victoriam cor-*

Digitized by Google

Ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς
Ἑλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν,
Ὑψηλοτάταν μάκρυνε ἀέθλων·
Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων, ἔσαναν
Αὐτίκ' ἀγγελίαν
Ποτὶ γλυκείαν ἑσλοί·
Ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις,
Ἵππον ἠνεμόεσσαν ἑκατογ-
κεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου,
Οὐλυμπιονίκαν
Δίκευ Χαρίτων ἕκα-

9. ἑσλοὶ Steph. 10. Ἀλλὰ Κρ. Bodl. MS. etiam Ald. Κρόνα παῖ Schol. recent. 11. Ἰσχὺν alii, nescio qui, apud Schmidium, ut Ætnæ *furnus, caminus* sit, Typhoni ignem spiranti impositus. Ἰσος est onus impositum: ut ἰσχὺν est σίζειν. Æschyl. Prom. 365. cf. Not. τὴν Ἰσον interpretantur σίσμα καὶ βάρος, ut ἰσχὺν est θλῖβειν apud Etymol. M. Scholia recent. σφιγκτῆρα καὶ πόλεως reddunt, ex etymologia arguentibus. In Pal. P. ἴσχυν male. 12. ἐμβρίμου Ald. et Aug. 14. δὲν ξὺν Ald. et Pal. Ci. c. Gotti ex Scholiis. Idem χαρίτων S., quod et Schol. innuunt.

mine lyrico, cum hospes meus sit renuntiatus victor. Hæc lyrice quomodo extulerit, vide. ναὶ γὰρ ἄρα, *tuum sollemne* (Olympicum) ἱλισσόμεναι (*volvens se, rediens anno quinto*) ἔπεμψάν με (πέμπουσι, μεταπέμπονται, *arcessunt me*) μάκρυνε δίθλων ὑπὸ π. ἀοιδᾶς (διὰ, σὺν, nam poeta dicitur μαρτυρεῖν ea, *quæ celebrat*: v. c. Ol. vi. 35.). Mox 7. ἴσαναν, *sonuerunt*, ἤδονται.

11. Ἰσχὺν esse *onus impositum*, dubitari nequit, post illustrationes voc. ἰσχύδανος, a viris doctis propositas: Hemsterh. ad Aristoph. Plutum p. 279. Brunck. ad Lysistr. 294, tum ad Æschyl. Prom. 365. et Gedik. Carm. select. ad h. l. τὴν Ἰσχὺν illustrat. Dawes. Misc. Crit. p. 200.

14. Χάριτες ajunt ad *victoriæ decus, quod consequutus est Pausanias.* Est enim, χάρις sæpe ἡ νίκη, et χάριτες eadem modo: ut χάριτες et χάρις omnino quodvis *decus, laus*; v. c. P. iv. 490. porro *veneficium*, χάρμα P. iii. 127. tum χάρις etiam est *hymnus*, et Χάριτες poetæ lyrico sunt Μοῦσαι loco: quo nihil frequentius, v. c. Nem. iii. pr. Hinc et Χάριτες dicuntur *favere, propitiæ esse victori*, ut Nem. v. extr. et potest sic etiam h. l. Χαρίτων scribi, ut sit Χαρίτων ἕνασι, *Charitum, quibus victoriæ decus debetur, beneficio, propter victoriam.* Sic Διὸς ἕνασι Isthm. v. 37. Similiter Κάστορος ἕνασι P. v. 10. 11. N. vii. 22. et sic aliquoties.—*Excipe, Jupiter Ætnæe, Hymnum hunccce, Κῶμον.* In voc. Κῶμος adjuncta est hymno notio pompæ victoris, dum carmen accinitur: nam mox ille v. 19. Κῶμος ἥκει (ἐπὶ) ὀχέων Ψαύμιος. In personam autem illum mutari a poeta, obvium est.

Digitized by Google

τι τόνδε Κῶμον,

A. a. K. ε'.

Χρονιώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετᾶν.
Ψαύμιος γὰρ ἦκει
Ὀχέων ὃς, ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς
Πισάτιδι, κῦδος ὄρσαι
Σπεύδει Καμαρίνᾳ. Θεὸς εὖφρων
Εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς· ἐπεί μιν
Αἰνέω, μάλα μὲν
Τροφαῖς ἕτοιμον ἵππων,
Χαίροντά τε ξεινίαις πανδόκοις,
Καὶ πρὸς ἀσυχίαν φιλόπολιν
Καθαρᾷ γνώμᾳ τετραμμένον.
Οὐ ψεύδεῖ τέχνᾳ
Λόγον. θιάτειρά τοι
Βροτῶν ἔλεγχος.

18. Ψαύμιος Ald. tres Pal. et tres Bodl. Aug. Gott. v. ad v. 7. Ἴασι Ald. et Pal. C. G. 19. ὄχεων vel κῶμος vel φάος· ait Pauw, Non capio. An vir doctus voluit continuare sententiam? Ἴασι—κῶμον. Χρονιώτατον φάος ὀδ. ἀ. Ψαύμιος γὰρ ἦκει ὄχεων, h. e. φέρων· adducit carmen laudes virtutum Psaumidis. Ita vero particula γὰρ molestiam facit. Nec minus in Misgurelli Conjectur. p. 60. ὑμνεῖ κῶμον. Χρονιώτατον φάος ι. ἀ. Ψαύμιος γὰρ ἦκει ὄχεων, vehens. Immo est locus ὀχέων. 21. ἵμερον Aug. c. gl. ἡμῖνας, τροφάς. 24. ἴσυχον Steph. (vitium operarum edd. Pauli Stephani.) 25. ξενίαις Gott. sicque rescribit Pauw, ut Epionicum metrum sit. Equidem his metrorum nominibus parum tribuo; et alter versus, qui hunc respondet, sup. v. 19 defendit vulgatum. χαίροντά τε. Cum μὲν praecesserit, debuit sequi χαίροντα δέ. 26. vulgo ἠσυχίαν. 27. τεθραμμένον. aliud vitium Crutand. et Steph.

29. Dixerat: *non contaminabo laudem mendacio*, hoc est veram laudem eloquar, *quam ipsa res verum esse arguet.* Hoc dixit: *experientia*, ipsa res, eventus, verum *arguit*, ἐλέγχει. Eadem sententia erat Ol. i. 53.

Digitized by Google

E. K. ιβ'.

Ἅ περ Κλυμένοιο παῖδα
Λαμνιάδων γυναικῶν
Ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
Χαλκοῖσι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν
Δρόμον, ἔσιπεν Ὑψιπυλείᾳ,
Μετὰ στέφανον ἰών·
Οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι·
Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
Φύονται δὲ καὶ νέοις
Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ
Θαμὰ, καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας
Ἐοικότα χρόνον.

31. ἅπερ καὶ Κλ. Gott. 32. γυναικῶν Bodl. β. γ. male. 34. χαλκοῖσι δ' ἐν Ald. χαλκέοισι Gotting. recte, dummodo ει pronuntiando contrahas; sicque Brubach. in marg. at χαλκοῖσιν δ' ἐν Rom. et seqq. edd. Videtur ad metri normam correxisse Schmidius. 35. Ὑψιπύλαιαι Bodl. C. quasi esset casus quintus, δ' Τ. 37. ταχυτῆτι Bodl. γ. Antea interpungebatur: ἰγώ· ταχυτᾶτι χεῖρες δὲ κ. 38. Ἴσσον Bodl. C. Aug. 40. ἐν ἀνδράσιν Bodl. C. Aug. 41. Θαμὰ, παρά τι τὸν ἁ. legisse videtur Metricus, monente Pauw. πὰρ Aug.

81. Vid. Schol. Sufficit tenere, in certaminibus adventu Argonautarum in Lemno ab Hypsipyle habitis prodiisse ad cursus (et quidem ἀγλίονα, ut v. 34. patet) certamen Erginum jam ætate provectum. Exceptus risu femiuarum, mox victor ad præmium ab Hypsipyle repetendum accedens, *Ecce me*, ait, *pedum velocitate satis valentem; nec minus manuum virtute et animo.* Ergo et in hoc ipsa res arguebat Erginum pedum velocitate et corporis robore valere. Debuit autem hoc ex antiquiore Argonauticorum scriptore notum esse.

39. Volunt Psaumidem *canum* certasse, et in eo *comparationis vim* quærunt. Addunt quoque Psaumidem jam senem fuisse, ex Olymp. v. 51. Omnia sunt aliena. Immo vero est hoc epiphonema poetæ. *Fieri interdum potest, ut aliquis mature canus sit, juvenili tamen vigore et robore utatur.* [Pro vulgari: ita ille, etsi canus adspectu, virtutem juvenilem ipsa re probavit. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ϛ'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΨΑΥΜΙΔΙ,

ΑΠΗΝΗ.

ARGUMENTUM.

Poeta urbi Camarinæ gratulatur civem victorem, intexta ejus laude - 38. tum facit bona vota.

Σ. α'. Κ. ιϑ'.

ΥΨΗΛΑΝ *ἀρετᾶν καὶ*
Στεφάνων ἄωτον γλυκὺν

In inscriptione additum in codd. *τιθείσῃ, ἁ. καὶ πίλῃσι.* indocte. v. Not. Schol. vet. *αὕτη ἡ ᾠδὴ ἐν μὲν τοῖς Ὠκρίοις οὐκ ἦν. ἐν δὲ τοῖς Διθύρμῳ διαφέρεται λέγεται Πινδάρου.* Quæ illa *Ὠδαῖς* sc. *ἀντιγεγραφα* sint, ignoratur. *Originalia* interpretatur Schmidius; sic "*ἐν τοῖς Διαγεγράφοις*" esset legendum. Sed ad hæc provocare vix potuit Grammaticus. Pauwii emendatio vix memoratu digna *ἐν τοῖς ἐλαχίστοις, in paucissimis.* Probabile mihi fit, *τὰ Ὠδαῖς* esse *vulgaria*, quæ in bibliothecis habentur. Apud Eustath. p. 960, 21. *τὸ κοινῶς λεγόμενον σχιδάκιον, ἤ σχιδίον λόγον ἐστὶν Ὠδαῖον.* Videtur vox serioris usus fuisse. Quicquid est, saltem liquet hoc, abfuisse olim a nonnullis exemplaribus hoc carmen. Porro Aldina cum Aug. aliter ac vulgg. inde a Romana carmen distinxerat; pro una enim Strophe, Antistrophe et Epodo ternas habet; scilicet Strophe v. 1—7. Antistrophe 8—14. Epodos 15—19. et sic in Antistrophe et Epodo. Omnino ea, quæ in vulgg. Epodos est, vix recte ita appellar potest, cum sit Strophæ et Antistrophæ par, quod insolens plane est, ut Pauw quoque monuit, quem vide in Notis p. 32. qui tres Strophas faciendas esse censet; id quod ipse faciendum

Victoria fuit parta cursu mularum currui junctarum, ut patet ex v. 6. *ζεῦξε ἀκύπους.* Adscitus ille fuerat Olympiis Ol. lxx. v. Paus. v. 9. Male grammaticus inscripsit pro sola *ἀκύπῳ* tria ex v. 15. Spectat Ode ad aliam Olympiadem quam superior.

Digitized by Google

Τῶν Οὐλυμπία,
Ὠκεανοῦ θύγατερ,
Καρδία γελανεῖ
Ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ
Ψαύμιός τε δῶρα·
Ὅς, τὰν σὰν πόλιν αὔξων,
Καμαρίνα, λαοτρόφον,
Βωμοὺς ἐξ διδύ-
μους ἐγέραρεν ἑορ-
ταῖς θεῶν μεγίσταις,
Ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμ-
πταμέροις, ἁμίλλαις,
Ἵπποις, ἡμιόνοις τε, μουναρμονιᾷ-
ά τε. τὶν δὲ κῦδος
Ἀβρὸν νικάσας ἀνέθηκε, καὶ
Ὃν πατρὸς Ἄκρων' ἐκάρυξε, καὶ
Τὰν νέοικον ἕδραν.

Σ. β'. Κ. ιθ'.

Ἶκων δ' Οἰνομάου καὶ

esse censui. 3. τῶν Ὀλυμπία Ald. 7. Ψαύμιος et hic Ald. tres Pal. et Bodl. a. cum Aug. Gott. recte: nam sic Dorice. At Ψαύμιδος est vulgaris forma. 9. Καμαρίναν Ald. cum Pal. C. et Gott. et mox 11. ἀγέραν. 16. τε Bodl. β. γ. sed alterum in margine. 17. νικάσας Ald. recte, vidi f. νικάσαις. Vulgo νικήσας. 20. Ἶκων reposui metri causa, pro ἴκτωρ. Ald.

5. *Camarina* λίμνη tanquam una e Nymphis Oceanidibus exhibetur. Alluit urbem *Hipparis*, inf. 27. qui etiam in numis occurrit, juvenili specie, capite cornu instructo. v. nunc Eckhel V. C. Doctr. Num. t. i. p. 199. De urbis originibus v. Diodor. xi. 76.

11. ἱαρταῖς. Suppleo et accipio ἐν ἱαρταῖς θεῶν μεγίσταις pro singulari in *solenni Olympico, inter sacrificia et certamina, quæ habentur per quinque dies, a die* xi-xvi. *curru, mulis et celete.* Nec hæc de Psaumide, sed universe erant accipienda. ἀγέραν autem tanquam victor, sacro facto in sex aris xii. deorum, cum in singulis essent duo σήκωμα, v. c. Jupiter et Neptunus: v. Pausan. v. 14 et Schol. ad h. l.

20—38. Camarina a Syracusanis bis vastata restituta erat Ol. lxxix.

Digitized by Google

Πέλοπος παρ' εὐηράτων
Σταθμῶν, ὦ πολι-
άοχε Παλλὰς, ἀεί-
δει μὲν ἅλσος ἀγνὸν
Τὸ τεὸν, ποταμόν τε Ὤανον, ἐγ-
χωρίαν τε λίμναν,
Καὶ σεμνοὺς ἀχεστοὺς, Ἵπ-
παρις οἵαν ἄρδει τρεφαντὸν,
Κολλᾷ τε σταδί-
ων θαλάμων ταχέας
Ὑψίγυιον ἄλσος,
Ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος
Τόνδε δᾶμον ἀστῶν.
Αἰεὶ δ', ἀμφ' ἀρεταῖσιν, πόνος ἀμπάλ-
λα τε μόρσιμος πρὸς
Ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.
Εὖ δὲ ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-
ταις ἔδοξαν ἔμμεν.

Pal. A. B. tres Bodlei. Aug. et Rom. cum Brubach. in margine. 22. ὑμετ-
τῶν Bodl. β. γ. vitio librarii. 25. Ὤανον et Ὄανον in Schol. legitur. Ὄανον
sine ι in Gott. Ed. Brub. in marg. alias Ὤανος (voluit Ὤανις) καὶ Ὦνις. 32. ἐπ'
Pal. C. et Aug. Uterque a pr. m. Idem cum Gott. et Ald. ἀμαχανίας propius
ad Dorismum. 34. Erat ἀεί. Verum αἰεὶ legendum cum Pauw. propter
versum antitheticum sup. 10. Et sic Aug. tum Ed. Rom. Crat. et rel. Versum
34. 35. respicit Themist. Orat. viii. pr. et Or. xxi. p. 246. A. B. ed. Hard.
36. πρὸς ἔργον. 36. Κινδύνῳ Bodl. β. γ. 36. Κεκαλυμμένῳ Schol. legit.
κεκαλυμμένου Schol. ad Isthm. iv. 52. 37. Nondum mihi persuadere possum,
tam turpem hiatum a Pindaro venisse εὖ δὲ ἔχοντες. f. δέ γ' ἔχοντες. Pro σοφοὶ καὶ
Jacobs animadverss. p. 188. conj. σοφιστάί.

Damonidis magna videtur in nova urbe extruenda fuisse opera; non idem ei novum splendorem paravit victoria Olympica obtinenda. Refertur ea ad Ol. lxxvii. In seqq. vereor ne imponi nobis patiamur a grammaticis, quasi in fluvio Hippari ratibus advecta fuerint ligna ad urbem extruendam. Ne sic quidem fluvius dici posset πολλᾶς Σταλάμων. Verum Pausanias ille est, qui suis opibus adjuvit colonos novas domos sibi extruentes. Illustrat victor suam urbem, adsoque et lucum, Palladis, et Oanum et Lucum, sed eumdem

Σ. γ'. Κ. ιθ'.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον,
Τιμῶν τ' Ἀλφεὸν
Εὐρὺ ῥέοντ' Ἰδαῖ-
όν τε σεμνὸν ἄντρον,
Ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι, Λυδίοις
Ἀπύων ἐν αὐλοῖς,
Αἰτήσων πόλιν εὐα-
νορίαισι τάνδε κλυταῖς
Δαιδάλλειν· σέ τ', Ὀ-
λυμπιόνικε, Ποσει-
δανίοισιν ἵπποις
Ἐπιτερπόμενον, φέρειν γῆρας εὔ-
θυμον, ἐς τελευτὰν

42. *βίοντ'* reposui ex Ald. et Gott. probante Pauw, pro *βίοντα*; prima in Ἰδαῖον longa est, et spondeus pro dactylo requiritur. 45. *ἐτέων* MS. Bodl. et C. Aug. 47. *τάνγε* Bodl. *a*. 48. deb. *δαιδάλλειν* et 51. *φέρειν*. 49. *Πασειδανίοισιν* Pal. A. B. Bodl. MS. et C. 52. *τελευτὰν* Bodl. *γ*.

ἰχνεύειν (*alveum*, non, canalem), Ἴστασεις οἶσιν ἄρδει στρατὸν, (populum pro *urbe*). Nunc ad Psaumidem spectant reliqua: *κελλᾷ τι* (*κέλλα*, pro *ἐπέλλα*, præstaret, et Ἀι, ad *δείδει μὴ*) *ταχίως ἅλσος* (h. πλῆθος) *ὑψίγυιον θαλάμων σταδίων· magnum ædificiorum numerum celeriter educit, ἐσ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν, incolumitate, conditione læta, populo restituta.* Fecit ille hoc cum impensis suis magnis: hoc in seqq. ornat generali sententia v. 34—36. *in magnis conatibus*, cœptis, rebus, (*ἀμφ' ἀρεταῖσι*, sæpe pro ipsis factis, v. c. Ol. vi. 14. et inde pro certamine et victoria) *labor et impensa nititur adversus fortunæ aleam*, h. e. *semper virtute et sumtu certatur ad consequendam rem arduam, discriminis plenam* (propter incertos exitus et successus). [*in magnis causis labor et impensa certat, certatim se adjungit augeturque, in re ad exitum perducenda, circumdata periculo, h. aleæ plena. Ex Schedis.*] *πόνος* et *δαπάνη* junguntur in his, ut inf. Isthm. i. 58. 59. vi. 14. 15. Πόνοι respicit ὁ πάθοντες, ut statim vi. 14. *ἀρεταὶ ἀπάθοντοι* sunt res gestæ *ἄνευ πόνου. ἄπονοι.*—37. Εὖ δὲ ἴσχοντες, *at qui læto successu utuntur*, (εὖ πράξαντες, *εὐτυχοῦντες*) *habentur viri prudentes etiam a civibus suis*, h. e. laudes ferunt.

44. *Λυδίοις ἐν αὐλοῖς*. Memorantur quoque Ol. xiv. 24. Nem. iv. 73. viii. 25. Nec tamen dicam, proprie ne sint accipienda an tantum pro epitheto ornante.

48-53. Junctura verborum: *καὶ*

Digitized by Google

Τίων, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὑγίεντα δ' εἴ τις ὅλβον
55 Ἄρδει, ἐξαρκέων πτεάτεσσι, καὶ
Εὐλογίαν προστιθεὶς, μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι.

55. ἐξαρκῶν tres Pal. Bödl. MS. et a. Ἄρδει: licet conjicere ἀλδεῖ, auget. Sed v. Not.

(αἰτέοιν τὸν Δία, δοσι) γᾶρας ἀθάνατον φέρειν σι, Ψαῦμι Ὀλυμπιόνικε, ἱππιοχαίτεον Π. Ἴππως, ἵ τιλεσσὰν υἱῶν παρισταμένων etc. *Te, Jupiter, ut rogem, — et ut te, o Psaumi, senectus tranquilla deducat* (tibi contingat). Interpunxi nunc post ἀθάνατον. Gravior sententia est υἱῶν παρισταμένων ἵ τιλεσσὰν, *ut superstites sint liberi parentibus*: quæ votorum summa est.

v. 54. ad f. nondum satis expedita habeo: quia ἄρδων ὄλβον et ὄλβον ὑγίεντα dicta sunt nove, et quidem tropice et ambigue. Age simplicissima ratione utamur. Sententiarum nexus est hic: si quis magnas opes, quibus ad res præclaras gerendas utitur, et optatum successum habet, (fere ut v. 34. sq.) is summam felicitatem est adeptus. ἄρδειν est ποτίζειν, *rigare*; plantæ quæ riguntur, aluntur, ut crescant, ut perennent; unde et ἄρδειν pro αὔξειν: cf. Intpp. ad Eurip. Suppl. 207. (ubi νηδὺν intellige *Telluris*). αὔξειν est voc. quo poetæ sæpe ad ornatum utuntur pro tenuiore ἴσχειν, φέρειν, sed cum notione magnitudinis et amplitudinis adjuncta: ut Latini poetæ *alere*, *fovere* pro habere. Isthm. vii. 42. μέγιστον πλοῦτον αὔξειν pro ἴσχειν. Igitur verba reddo: *si quis alit, fovet, divitias ita, ut ex opibus suis impensas faciat, sustineat*, (ut v. 34. 35. nam ἐξαρκῶν πτεάτεσσι, διὰ πτεάτων. Nem. i. 47. est φίλους ἐξαρκῶν, et ἐξαρκῶν simpl. pro παρέχων. Nem. vi. 103.) *et gloriam consequatur*: *nam is summa quæque assequutus est.* Sententia est Isthm. v. 16. ubi pro hoc est σὺν ὄλβῳ. Ὄλβον ὑγίεντα ex linguæ ratione non aliter dici posse arbitror quam *fortunas integras, stabiles, rectas*, sc. quia sint bene partæ, οὐ τοσοῦντα. ὑγιὴς est τέλειος. qualis est ὄλβος φυτευθεὶς σὺν θεῷ, adeoque παρεμμενόντων ἀνθρώποισιν N. viii. 27. 28. Novissima: μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι, Pindarico more de eo, qui summam felicitatem assequutus est. Simile est iis, quæ ad Ol. iii. 75. sq. notata sunt. Ornavit idem hoc P. x. 42. sqq. Isthm. v. 17. sq. cf. P. i. 191. sq. Ductum ex h. l. ap. Isocr. Epp. iii. f. οὐ γάρ ἐσ λωϊὸν ἐστιν, ἢ θεὸν γενέσθαι. [Æschyl. Eumen. 532. ἐξ ὑγιείας φρενῶν ὄλβος, *felicitas ex mente sana*. Opp. ἕξεις. ὄλβος ἀληθὴς, ἀρεταῖς διδαιδαλμένος, Ol. ii. 96. alienus ab ἕξει. V. nunc Creuzer in *Studien* 1810. i. p. 131. *Ex Schodiis.*]

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ϛ'.

ΑΓΗΣΙΑ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩΙ.

ΑΠΗΝΗ.

ARGUMENTUM.

Agesias genus ducebat ab Iamo Apollinis filio ex Evadne, Æpyti Arcadis filia, vate nobilissimo, a quo Iamidæ dicti; adeoque et ipse vates et sacrificus ad aram Jovis Olympiæ *, (v. 7 et 118) et idem vir fortis. 1 — 17. Poeta eum laudat Adrasti dicto de Amphiarao; — 36, inde redit ad laudes auctoris stirpis, Iami, et fabulam de ejus natalibus, nutritione et accepta a parente Apolline vaticinandi arte narrat, et Iamidas celebrat. —128. Maternum genus victor ducebat ex Arcadia, cognatum cum Thebanis, itaque hoc quoque laudat. — 148. Transit inde ad laudes victoris et bona vota sic, ut Æneæ, chori magistro, præcipiat,

* Nam ex ea familia abierant in alias terras nonnulli, ut Spartam ap. Pausan. iii. 13. p. 237, alii Syracusas: qui tamen jus suum Olympiæ sacrificandi retinuisse videntur. Nobilem Iamidarum familiam in Elide aruspicina fuisse, docet quoque Cicero de Div. i. 41, et Pausan. vi. 2. p. 455, qui ad Pindari ἔργα provocat.

Σ. ά. Κ., ιά.

ΧΡΥΣΕΑΣ ὑποστάσαντες εὐ-

1. ἰθυτχεῖ vitiose Ald. et MSS. Pal. B. ἰθυτχεῖ Bodl. MS. 1. ἰθυ-

1-13. Ordo sententiarum obscuratur per particulas, quarum usus in Pindaro parum severe, ut solet in antiquioribus, est constitutus. Nam ἢ est pro

Digitized by Google

τειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
Κίονας, ὡς ὅτε δαπτὸν μέγαρον,
Πάξομεν. ἀρχόμενοὺς δ' ἔργου, πρόσταπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές. εἰ
Δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
Βαμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν
Πίσᾳ, συνοικιστῆρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρα-
κουσᾶν· τίνα κεν Φύγοι ὕμνον
Κεῖνος ἀνὴρ ἐπικυδέοις ἀφθόνων
Ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς;

2. χεῖ Bodl. β. γ. Aug. 4. ἀρχομένους omnes edd. et scripti, etiam Aug. Gott. At ἀρχόμενους Schmidius reposuit ex Luciani Hippia v. 7. et recte, tanquam elegantius et carminis, inter cetera præclari, dignitati convenientius. Verborum ordinem et interpunctionem Pauw sic fatere volebat: Χρυσίας — πίσας ὡς, ὅτε δαπτὸν μέγαρον, πάξομεν ut sit ὡς πάξωμεν, ὅτε δ. μ. sic ἀρχομένους ἢ est pro οὕτω καί. nec vidit doctus; ita vim lyricum splendidi exordii infringi, dum illud ad vulgarem verborum ordinem revocat. Immo vero: πάξομεν ὑποστάσαντες πίσας πρόθεν, ὡς ὅτε μέγαρον (στηγόμεν) δαπτόν. Comparandum erat vel Carminis primi exordium. 5. χρὴ θέθαι Themist. Or. ix. scilicet memoriter laudans. Jungebat Mingarell. εἰ δ' εἴη μὲν (δ) Ὀλυμπιονίκας β. μ. ταμίας. 7. βαμῷ τε μάντει Rom. et Crat. dorice. ita vulgaris verborum structura esset. 8. ΠΙΣΑ Bodl. β. γ. συνοικιστῆρ bene revocavit ex Aldina Schmid. accedentibus Palatt. tribus. Romana cum ceteris vulgg. et binis Bodlei. συνοικισστὴς, quæ vulgaris forma est. 9. κεῖνος et φύγῃ Gott. 10. κεῖνος Rom. ἐπικυδέοις mavult Dorvillius; monente Pauwio.

sai, pro γάρ, pro οὖν. Ex vulgari fatione erat: *Carminis præstantioris exordium facere par est splendidum, tanquam ædibus magnificis vestibulum columnis ornatum.* Nunc comparans et comparatum commiscet poetarum more. Pro πάξω πρόθυρον θαλάμου ὑποστήσαν πίσας, dixit: ὑποστάσαντες πρόθεν πίσας πάξωμεν, ὡς ὅτε sc. πάξωμεν μέγαρον δαπτόν. Mox ἀρχομένους ἢ est pro γάρ. tum εἰ ἢ pro, cum vero.

8. συνοικιστὴς, non ipse, sed habuit majores, qui Syracusis condendis adfuere, συνοικίσαντας. Adscripserat Mingarell. οἰκιστῆρας pro οἰκιστῆρας ap. Æschyl. (vii. in Theb. 19).

9. Συρακουσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον κεῖνος ἀνὴρ ἐπικυδέοις, pro εἰ τινα ὕμνον μὴ ἐπικυδέοις ἔν; quem hymnum ille non consequatur, οὐχὶ πανὸς ἂν ὕμνου ἐπιτύχοι; ἐν ἀοιδαῖς ἀστῶν ἀφθόνων, h. ἀοιδήμους ὄντας ἀστῶν, a civibus invidia vacuis. Pergit v. 13. *Jam talis hymnus convenit tibi, victor. Ἴσον ἔχων πόδα ἐν ταύτῃ πεδίλῳ: ita ut hic calceus tibi conveniat*: non debuit indignum carmine esse ex istius ætatis sensu. Etiam deorum ac dearum πεδίλα diligenter memorant poetæ. Addit epitheton ποδὶ δαιμόνιον pro ἀνδρὶ δαιμονίῳ.

Digitized by Google

A. ά. K. ιά.

Ἵστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδί-
λῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ
Οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις,
Τίμιαι. πολλοὶ δὲ μέ-
μνανται, καλὸν εἴ τι πονεῦῃ.
Ἀγησία, τὶν δ' αἶνος ἕτοιμος, ὃν ἐν
Δίκᾳ ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰ-
κλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάραον
Φθέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τέ νιν
Καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.

E. ά. K. ιδ'.

Ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελε-
σθέντων, Ταλαϊονίδας

15. ἐν ναυσὶ κοίλαις. Monebat Mingarell. "talia epitheta (per se otiosa et mere ornantia) rarius apud Pindarum occurrere, quam apud Homerum." Nec mirum, cum lyrico sit brevitati studendum. 17. μέμνανται MS. Bodl. 18 Mingarellus scribebat Ἀγησία, ut pro Ἡγησίας dictum esset Dorice Ἀγησίας. Erit tamen vel sic adspiratio tollenda. Habemus quoque in Pindaro ἀγησίχορος P. i. 6. Ἀγησίδαμος Ol. x. et Ἀγησίμαχος N. vi. 36. 19. γλώσσας, utalibi, pro vulg. γλώσσης repono. Οἰκλείδαν per diæresin omnes scripti Palatt. et Bodl. etiam ed. Brubach. et Steph. sed adversus metricam legem. 20. Ἀμφιάραον Palatini, et Bodl. MS. et C. Aug. Gott. a pr. m. et edd. Rom. et Brub. Ioniamum recte aliæ deseruerunt. 24. Ad hunc versum in Rom. et Brub. edd. appictum τὸ χ. Haud dubie Grammatici notare voluerunt insolentiam formæ πυρᾶν τελεσθέντων pro τελεσθεισῶν· etsi nec in Atticis, nec inter Dores exempla desint passim a viris doctis

14. *Quod si tu non sine impensa et discrimine* (quandoquidem spe excidere poteras) *victoriam obtinuisti: hoc ipsum nunc facit gloriosam victoriam.* conf. v. 84—86.

18. Ἀγησία, τὶν δ'. Idem color P. viii. 84. sq. et al.—ἀπὸ γλώσσας, ut iterum P. iii. 2. Seqq. ex antiquo poeta: [Adrasti μελιχέφατος γλῶσσα ap. Tyrtæum. At vix ex nostro colligas, eloquentem fuisse: ut putat Boeckh. in Platon. Min. p. 245. *Ex Schedis.*]

23. Simplicissimum est jungere: πεσὼν τελεσθέντων ἐπὶ πυρᾶν, *consumtis cadaveribus septem rogorum*, h. e. quæ distributa erant per septem rogos, ut suum quæque turma haberet rogum.—ἐν Θήβαισι ad τελεσθέντων, in *agro Thebano*, impetrata a Thebanis, Thesei interventu, sepeliendi venia.

Digitized by Google

Εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος·
Ποθέω στρατιᾶς
Ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, ἀμφότερον,
Μάντιν τ' ἀγαθὸν,
Καὶ δουρὶ μάρνασθαι. τὸ ναὶ
Ἀνδρὶ κώμου δεσπότᾳ
Νῦν πάρστι Συρακοσίῳ.
Οὐ φιλόνεικος ἐὼν,
Οὔτ' ὢν δύσερίς τις ἄγαν,
Καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσας,
Τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρήσω. μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Σ. β'. Κ. ια'.

Ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἡ-

notata. Miror sane Pauwium contra contendere et pronuntiare, sine dubio scribendum esse συλισθωσῶν. Manifestum est Pindarum, si quidem verba sic junxit, συλισθέντων non ad rationem grammaticam, sed ad senum attemperasse. Nam στρεβλοὶ nullorum sunt quam *mortuorum*: ad hos genus retulit. cf. Schol. Nicand. Ther. 339. ubi ναυαψυχθέντες ἀνάνδρως. Similis caussa ejus, quam vocant emallagen, etiam aliis exemplis subest. At nec indigemus ea h. l. v. Not. Ταλασθῶς Aug. vitiose. 25. ἐν Θήβαις γε Pal. C. 31. Νῦν πάρεστι editum primum a Calliergo. Aldus Πάρεστι Σ. cum Pal. C. et Bodl. aliquot et Gott.; quod mutasse videtur Grammaticus, qui metro metuebat. πάρεστι durum pronuntiat Pauw; ipse emendat: Νῦν πάρ' ἐσ Σ. h. e. πάρεστι ποτέ σε; *quodammodo*. Si tamen mutare volebat, erat propius ad manus Νῦν ἔστι, quod solleune, cujus gloss fuit πάρεστι, in contextum illata. Συρακοσίῳ Aug. et Aldus cum sequent. edd. quod recte correxit Stephanus, ad metri normam, adstipulante Gotting. 32. 33. diverso ordine Ald. οὔτε δύσερις (vitiose) ὢν οὔτ' ὢν φιλόνικος ἄγαν. Ita et Pal. C. et Gott. et οὐ δύσερίς τις ὢν οὔτ' ἂν φ. ἄ. Bodl. C. et β. γ. et Aug. a m. sec. Utraque ratio ferri potest. Quod nunc legitur, Calliergus primus excudit, firmatum a binis Palat. nisi quod ἄν habent, alter saltem a manu secunda. οὔτε φιλόνικος Scholiastæ socordia dedit. 36. ἐπιτρέψουσι Bodl. β. γ. 37. Ἀλλ' ὦ φίντις Schol. puto, explicative. Idem φίντις, pro φίλτις, pro φίλστις sc.

[27. ὀφθαλμ. v. Ol. ii. 18. *Ex Scholiis.*]

32. *Etsi aliquoi non fastile contendo cum repugnantibus, hunc tamen, etsum jurato, laudabo*, eodem encomio impertiam, *Musis suffragantibus.*

37. Ὦ Φίντις. *Parat sibi viam ad episodium de Iasone. Ut ego summam mihi*

Ἀλλ' ἄγε μοι σθένος ἡμιόνων,
Ἀ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν παθαρᾷ
Βάσομεν ὄχον, ἵκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν
Καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ
Ἄλλαν, ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
Ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ ἑπεὶ δέξαντο. χρὴ τοίνυν ὕλας
Ὕμνων ἀναπτυνάμεν αὐταῖς.
Πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον,
Δεῖ σάμερόν γ' ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ.

Α. β'. Κ. ια'.

Ἄ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ, λέγεται
Παῖδ' ἰοδόστεφον Εὐάδναν τεκέμεν.

argumentum carminis ex rebus Iami. Hunc ita effinxit: Utar hac mularum victoria opportune ad repetendas laudes stirpis Ageidæ; deducant me eæ mulæ eadem via, qua Olympiam properarunt illæ, ut cursu certarent; nam eadem via Pitanam, quæ vicina urbs est ad Eurotam, pervenitur, in qua Iamus, stirpis auctor, natus est. Hic est fundus lusus ingeniosi, lusus tamen; si recte judico. Similis locus est Pyth. iv. pr. Interpolita sunt v. 44. 45. χρὴ τοίνυν ὕλας ὕμνων ἀναπτυνάμεν αὐταῖς propter id ipsum (quod στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ δέξαντο) laudis aditus debetur ipsis in carmine. Πρὸς Πιτάναν δὲ, lyrice: Carminis argumentum nunc esto Pitana, (Eurotæ f. quæ e Neptuno Evadnen concepit, Iami matrem). [51. Pitana filiam Evadnen dedit Æpyto edocendam. 57. Evadne ab Apolline compressa Iamum peperit. Ex Scholiis.]

Digitized by Google

Κρύψε δὲ παρθενίαν ἀδῖνα κόλπους.
Κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ τέκε
ποιᾶ ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν
Ἥρωϊ παρασίκιν δόμεν Εἰλατίδᾳ
Βρέφος γ', ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισάνᾳ, λάχε τ' Ἀλφεὸν οἰκεῖν.
Ἔνθα τραφεῖσ', ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας πρῶτον ἔψαυσ' Ἀφροδίτας.

Ep. β'. K. ιδ'.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἄρτεμιν ἐν παπὶ χρόνῳ
Κλάπτουσα θείῳ γόνου.
Ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνά δ', ἐν θυμῷ πίσας
Χόλον οὐ φατὸν ἀ-
ξεία μελέτᾳ, ὤχετ' ἰὰν
Μαντευσόμενος
Τεύτας περ ἀγλάτου πάδας.
Ἃ δὲ φοινικόπεπλον
Ζώναν καταθηκαμένα,
Κάλπιδά τ' ἀργυρέαν,

cepit ex Brub. ed. cui præivit Rom. Gott. et Aldus: ἐκλάπτουσα ex glossa, quam Cratander et reliqui retinuere. 51. πρόψε δὲ reposuit idem Schmidius ex Rabat. B. C. add. Aug. Vulgg. πρόψαι δὲ τ. Aug. vel. παρθενίᾳ. habes hoc e Schol. rec. in quibus grammaticus: ἴσως δὲ δεικτ, κάλλιον "παρθενίᾳ" γράφων, pro ἐν τῇ παρθενίᾳ, ἐν τῇ δεικτῇ παρθένος ἦν ὕπνος. quam jejune. Idem præstare hoc ipso sit, si παρθενίᾳ legeris (pro ἡ παρθένος): hoc enim et magis perspicuum esse, et magis sic sibi constare syntaxin. Non igitur sensit, quanto magis lyricum sit παρθενίαν ἄδῖνα, pro ἀδῖνα τὴν παρθένιον. 52, κυρίῳ recte defendit Schmidius adversus audaciam nonnullorum, qui refingebant κυρίῃ. 55. γ' omissum in Ald. tribus, Pal. binis. Bodl. et Gott. 56. ἱλαχέ τ' Gott. 61. Πυθῶν' ἐς Gott. 65. γάς' erat; quod volunt esse pro πρὸ—non placet Pauwio, et reponit illa πρὸ, ut tribrachys sit pro iambo. Sed præstat scribere ταύτας πρὸ, quidem et subintelligere ἴχνια. ἀνλάτου Bodl. β. γ. 66. ἃ δὲ Bodl. γ.

60. Jungenda sunt οὐδ' ἔλαθ' Ἄρτεμιν ἐν παπὶ χρόνῳ κλάπτουσα θείου γόνου, h. e. ἔχουσα, gestans fetum ventre, ὑγκυμονοῦσα ἐν θαλάμοις. Respondent sibi ὁ μὲν 61. et ἃ δὲ 66.

Λόχμας ὑπὸ κυανέας
Τίκτε θεόφρονα κοῦρον.
Τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας παῤῥύμη-
τίν τ' Ἐλευθὼ συμπαρίστασέν τε Μοίρας.

Σ. γ'. Κ. ια'.

Ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠ-
δῖνός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος
Ἐς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν νιζομένα
Λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὼ
Δαιμόνων βουλαῖσιν ἐ-
θρέψαντο δράκοντες, ἀμεμφεῖ
Ἰῷ μελισσᾶν, καδόμενοι βασιλεὺς
Δ' ἐπεὶ πετραίσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ
Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
Εἵρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι·
Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

71. τᾷ μὲν Bodl. β. γ. 71. παῤῥύμητίν 72. τ' Ἐλευθὼ, συμπαρίστασέν. Ald. cum Palat. C. et Gott. vitiose et ex glossa. Emendatum in Rom. τε ante μοῖρας abest ab Aug. 73. ἦλθε ante Schmidium, qui metro jubente prætulit ex Pal. A. B. ἦλθεν δ'. et sic Pauw scribere jubet. Idem emendat ὑπὸ σπλάγχνων. v. Not. 74. ἐρατᾶς. v. Not. an Σ' ἱερᾶς fuit? ἐρανὸν γ' Matthiæ, ut ref. ad φάος. 79. καδόμενοι ex Ald. Eam male deseruit Rom. cum seqq. edd. quæ habent καδόμενος. 83. γεγάκειν. Ergo γεγάκω et γεγάκω ex γίγνομαι. Fuit, censeo, γεγάκειν Dorice.

73—76. Non satisfacio mihi in seqq. Non placet in lyrico repetitum ὑπὸ et ὑπ', nec tamen ὑπὸ accommodatum satis. Forte glossemati cessit ἔρα, et fuit: ἦλθεν δ' ἔρα σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ'. Nam ὑπὸ σπλάγχνων tenendum est; etiam inf. Nem. i. 53. de Hercule: ἐπὶ σπλάγχνων ὑπὸ ματέρος αἰνέσαι θυμὸν ἰς αἴγλαν — ὠδῖνα φόβαν — μέλεν. videtur ὑπὸ esse pro ὑπέρ. Perno ὠδῖνος ἐρανᾶς! quale hoc epitheton! Esset potius ἐρανὸς Ἴαμος. An dicendum est, ὠδῖνα h. l. esse pro utero, ventre, dictum, ut P. iv. 175. γαστὴρ πολλὰ est? Aut ὠδῖνα ἐρανὸν dixit ab effectu? γλυκεᾶν? partum jucundum? Forte interpungas: ἦλθεν—ἰς φάος. αἰνέσαι τὸ μὲν συζυγίαν λιπὼν χαμαί. erit λοιπομένην, dolens; expectabam puerum συζύγιον, vagientem. αἰνέσαι video bene etiam superioribus adhærere; deabus adstantibus 71. 72. facilem partum expectes.

Digitized by Google

A. γ'. K. ιά.

Πατρός· πέρι θνατῶν δ' ἔσε-
σθαι μάντιν ἐπιχθονίοις
Ἔξοχον. οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
Ὡς ἄρα μάνυε. τοὶ δ' οὔτ' ὧν ἀπόυσαι,
Οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο, πεμ-
πταῖον γεγενημένον. ἀλλ' ἐγ-
κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπει-
ράτῳ, ἴων ξανθαῖσι καὶ πομπορφύροις
Ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν
Σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλᾶι-
σθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ

E. γ'. K. ιδ'.

Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Τερπνᾶς δ' ἐπὶ
Χρυσοστεφάνοιο λάβεν
Καρπὸν ἥβας, Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβάς,
Ἐκάλεσσε Ποσει-

86. ἐκλείψειν 87. γενεὰν Bodl. C. 90. ἐγκρύπτετο Pal. C. et Gott. metro reclamante. [Boeckh. Comment. p. x. ἐν σίνῃ. et jungit cum σχοίνῳ. *Ex Schedis.*] Porro βατίᾳ τ' ἐν ἀπειράνῳ ediderat Aldus. Sic et Gott. Sed est ἀπείρονος, ἀπείρατος, vox in tragicis obvia, et ἀπείρονος, a πεῖρας vel πεῖρος. Pro syllaba ρα brevis requiritur. Leg. ἀπυ-ρίνῳ, ut ap. Homer. πίσσος ἀπείρονος. Heinrichs Obss. p. 9. conj. ἀπηράνῳ. Alterum βατίᾳ agnoscit Eustath. p. 351. extr. 92. ἀκτῖσι. Pauw emendat ἄκρασι. Hoc est: χαλᾷ ἀντὶ χρυσῷ. Pindaricam audaciam non agnoscere modo, sed et mirari amplectique debebat in *roris guttis sole adverso rubescentibus et splendentibus.* hac imagine adjuncta δρόσους, quibus humectatur puellus, βρέχεται, præclare ἀκτῖσιν dixit ξανθὰς καὶ πομπορφύρους. 96. Primo Lyricus λάχεν, non λάβεν, solet dicere. Tum ἥβας habet duplex epitheton, μεσσῷ nullum. An fuit τερπνὸν δ' ἰ. ? ὄνυμ' Pal. B. 97. Ἀλφιῷ μέσσῳ καταβὰς pro εἰς Ἀλφειὸν, *in medium Alpheum ingressus.* ut alias ii, qui Neptuno preces faciunt, ex littore in maris vada procedunt. cf. Ol. i. 114. sq. Scholiastes tamen dubitationem de lectione hujus loci facit: ἐκεῖθεν-νέει δὲ, inquit, παραγινόμενος εἰς Ἐπίδαυρον ηὔξατο ἐν μέσῳ γὰρ Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδίας ὁ Ἐπίδαυρος etc. In hæc quomodo ille inciderit, si nostram lectionem habuit, equidem non assequor.

Digitized by Google

δᾶν' εὐρυβίαν ὃν πρόγονον,
Καὶ τοξοφόρον
Δάλου θεσμιώτας σκοπὸν,
Αἰτέων λαοτρόφον
Τιμάν τιν' ἑᾷ κεφαλᾷ,
Νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀὼν
τερθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς
Πατρία ὅσσα, μεταλλα-
σέν τέ μιν· Ὄρσο, τέκνον, δεῦρο πάγ-
κοινον ἐς χάρεα ἵμεν, φάρμας ὄπισθεν.

Σ. δ'. Κ. ιά'.

Ἴκοντο δ' ὑψηλοῖο πέ-
τραν ἀλίβατον Κρονίου
Ἔνθα οἱ ὦπασε θησαυρὸν δίδυμον

99. Πυθιᾶν' Ald. et Pal. C. Dorice, pro quo vulgatum obtinebat Πυθιᾶδ'. 101. Θεσμιώτας Rom. et hinc aliæ. Dorismum ex Aldina revocavit Schmidius. σκοπὸν Bodl. C. 102. λαοτρόφον Ald. active, qui alit, fovet, ditat, cives suos. Magis decorum regibus, quam quod aluntur ipsi. At Romana et reliquæ, etiam Schmidius λαότροφον, ut passive exponatur. In Schol. utrumque occurrit. Equidem prius præferam. 104. νυκτὸς ὑπ' αἴθριος Ald. 106. Cum μεταλλᾷν sit *exquirere, investigare*, Pauw opinatur scribendum esse: "μετὰ πάλσιν εἵ μιν. ut sit μετά μιν πάλσιν, *ad eum accessit: πιλάω, πλάω, πλάζω.*" Saltem hoc exposuissem: *arcessivit eum ad se*: est tamen vel sic multo durius id, quam quod vulgatum est: μετέλλασέν τέ μιν. Quid autem intercedere: dicemus, quo minus μεταλλᾷν simpliciter poetæ sit *compellare*? cf. quoque ad P. i. 101. [μεταλλάσσασά *l.* Hermann. ad Orph. p. 788. *Ex Schedis.*] 108. χάρεα Pal. C. et Ald. cum Schol. rec. 110. ἀλίβατον Rom. Brub. Steph. prima: et sic Bodl. β. γ. at Crat. et Steph. altera cum reliquis, etiam Schmidiana, ἁλίβατον. Eadem scripturæ varietas, quæ in ἁλίβατος et ἀλίβατος: quæ etiam in Schediis ad h. l. occurrit. cf. Hesych. sub h. v. Æolicam est adspirationem tolli.

107. *Age, fili, sequere me, qua parte vox mea præcedit, huc Olympiam, in qua erunt aliquando magni hominum conventus*: ita interpretamur χάρεα πάγκοινον, ut ad φανήνῃν referatur; possis quoque laudare v. 116. Nescio tamen an præstet: *in locum, quo nos conveniamus.* Χάρεα πάγκοινος simpl. ἡ κοινή. *in locum communem convenire* etiam latine dixeris. Inde processerunt uterque ad collem Cronium, Olympiæ imminentem, ibique Apollo Iamum arte vaticinandi impertivit, tum quidem arte augurali, mox etiam extispicina, τῇ δὲ θυμάτων μαντείᾳ, quæ tamen latius etiam ad flammam, victimas et alia spectasse videtur. —φανὰς 112. nude positam de *cantu avium* accipere, video quidem, quam præceps sit; nec tamen res et verba aliud suppeditant.

Digitized by Google

Μαντοσύνας· τόκα μὲν, φαντὶν ἀκοῦσιν
Ψευδέων ἄγγυιστον· ἐῦ-
τ' ἄν δὲ Θρασυμήχανος ἐλθὼν
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαιδᾶν,
Πατρός θ' ἑορτάν τε πτίσῃ πλειστόμβροτον,
Τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τόθ' αὖ
Χρηστήριον θέσθαι κέλευσον.

A. δ'. K. ια'.

Ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἑλ-
λανας γένος Ἰαμιδᾶν.
Ὄλβος ἅρ' ἔστετο. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς,

112. ἀκούειν esse debuit pro vulg. ἀκούειν. 114. δὲ post ἐῦ excidit in Rom. et hinc in aliis. At Ald. exhibuerat cum aliis Pal. 115. Θάλλος Bodlei. γ. Ἀλκαιδᾶν Pal. B. et Bodl. MS. perperam. 116. πατρί θ' Ald. Pal. C. et Gott. Tum duplex copula offendit Pauwium, qui alteram in γε mutandam censet. Non repugnabo; sed commode junge possunt: ἑορτάν τε—τεθμόν τε. Tandem πλειστόβροτον Palat. A. et Schol. 118. ἀκροτάτῳ manifeste est emendandum, ut in Rom. Crat. Brub. diverte expressum. Emendaverat quoque sic Gesnerus in scholiis suis, et hinc Klotz. ad Tyrt. p. 44. τόν' αὖτοι Ald. τόν' αὐτῷ Pal. C. Gott.; duo hæc vocabula Pal. B. plane omittit. Mirum vero τόν hic scribi, cum paullo ante v. 112. scriptum esset τόκα. τόθ' pro τόθι conj. Goes. ad Æschyli Agam. p. 62. 121. Haud dubie distinguendum post Ἰαμιδᾶν, ut fecimus. Sic jam expressum est in Rom. edit. Sic quoque Pal. C. 122. Ὄλβος δ' ἅρ' idem Pal. C. Gott. et Aldina, quæ cum illo codice idem exemplum constanter sequitur.

118. Ut antea interpungebatur: ἀέθλων, Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ· ἵνα β. erat juncta. Sane ara Jovis erat in Altî, in qua habebantur agones. Vix tamen dubito interpungendum esse: Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τόν' (vel potius τόν') αὖ χρηστήριον θέσθαι κέλευσον. Nam τὸ μαντεῖον, τὸ δὲ θεμένου, fuit in ara Jovis: ut sup. 7. vidimus: cum hic ex Iamidis Agesias sit βωμῷ μαντεῖον ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ. Intelligenda autem est ara maxima Jovis Olympii ante Pelopium: ut sup. Ol. i. 148. vidimus. Ea ab Herculе dicebatur facta; ut idem Altîn et lucum instituerat: sup. Ol. iii. et inf. Ol. x. 51. sq. eratque e cinere victimarum exstructa, saltem aucta. v. Pausan. v. 13. Videntur sacra in hac ara fecisse et Iamidas consuluisse de victoria certaturi: ut colligas ex Ol. viii. pr.

122. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς—puta per sententiam universe dici, quæ de Iamidis erant memoranda.

Digitized by Google

Ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται. τεκμαίρει
Χρῆμ' ἕκαστον. Μῶμος ἐκ
Δ' ἄλλων κρέμαται φθονεόντων
Τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον
Δρόμον γ' ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτι-
στάζει χάρις εὐκλέα μορφάν.
Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος,
Ἀγησία, μάτρωες ἄνδρες

Ε. δ'. Κ. ιδ'.

Ναιετάοντες, ἐδώρησαν θεῶν
Κάρυκα λιταῖς θυσίαις
Πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως,
Ὅς ἀγῶνας ἔχει
Μοῖράν τ' ἀέθλων, Ἀρκαδίαν
Τ' εὐάνορα τι-
μᾷ· κεῖνος, ᾧ παῖ Σωστράτου,
Σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ,
Κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.

124. Μῶμος δ' ἐξ ἄλλων Schol. Bodl. a. et Aug. 126. πρώτους Ald. quod recte præfert Pauw. vulgato πρῶτον. ἐπὶ δωδ. Rom. 127. γ' post δρόμον debetur ed. Romanæ. Aldinæ, codd. Palat. et Aug. excidit. 128. ποτιστάξει Pal. C. Gott. Ald. et hinc Brub. in marg. εὐκλεᾶ Gott. μορφὰν Bodl. γ. 129. Κυλλάνους MS. Bodl. ὄρους Ald. Aug. ἔρους Palat. omnes, duo Bodl. Gott. perperam. 131. δώρησαν Schol. et Gott. 132. Turbat Pauw, dum λιταῖς non, ut P. iv. 385., pro λιταμευσιμαῖς dictum esse, quod primam corripit, sed a λιτὸς, *exiguus, tenuis*, prima longa, dictum esse contendit, ipso metro repugnante, quod brevem postulat. Meliora v. in Notis. 139. κρίνει MS. Bodl.

129. Nova sententia. Debet Agesias victoriam Mercurio a majoribus coli solito. Similis color Ol. iii. 67. sqq.

132. λιταῖς dictum pro λιταμευσιμαῖς; nam prima brevis esse debet; est enim versus prosodiacus. Non a λιτὸς, *tenuis*, *exiguus*, quod habet primam longam, ut e Callimacho constat; a λῖς, communi origine cum λιῶς et λισσός; at λίσσομαι, λίτομαι, λιτὸς, adeoque λιτὴ, scil. εὐχή. Hinc et λιταὶ ἱκεσίδαι Pyth. iv. 385.

Digitized by Google

140 Δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ
Γλώσσᾳ ἀπόνας λιγυρᾶς,
Ἅ μ' ἐθέλοντα προσέλκει
Καλλιρόοισι πνοαῖς. ματρομά-
τωρ ἐμὰ Στυμφαλὶς, εὐανδὴς Μετώπα,

140. τιν (σε) pro τιν' legisse putabant Oxonienses Schol. recent. et idem exhibet Steph. nisi operarum vitium est. Nec video, quam opportuna inde sententia exeat. 141. ἀνοαῖς emendat Pauw. quod ipsi condonabimus. Multa periclitantur Intpp. Sed v. Not. 142. προσίρσει Ald. cum omnibus Palat. et tribus Bodl. et Gott. Sic quoque Schol. vetus, qui accipit: δόκησις ἥτις θέλοντί μοι καὶ βουλομένῳ προσπίπτει ὑπὸ τινῶν τῶν αὐλῶν πνοαῖς, ut fere Schol. 144. Στυφα-

140—3. Non sine lyrico tumore dicta hæc tropis confusis. Vult dicere: *esse adhuc aliud quid, quod se ad ortum materni generis victoris ex Arcadia commemorandum impulerit;* esse enim Thebanis communem originem maternam ex Arcadia; quandoquidem Thebe, a qua urbs nomen duxit, fuit filia Asopi, qui Bœotiæ fluvius est, ex Metope Ladonis filia; atqui Ladon Arcadiæ fluvius est. conf. inf. Nem. iv. 36. et ibi Schol. Isthm. viii. 34. sq. Hinc et vindicarunt sibi fabulas Arcadum Bœoti, ut de Atlante. v. Paus. ix. 20. p. 749. Jam volebat dicere: *est quod impellat me,* δοκεῖ μοι εἶναι ἀκόνη ἐπὶ γλώσσῃ, *videor mihi habere in lingua cotem,* ac si in cote acuatur lingua ad sonos edendos acutos, suaves: *ea cos* (invitamentum) *impellit me jam alias proclivem ποαῖς, πρὸς ῳδὰς, ad suaves sonos,* ad canendum. Ut in tropum cotis incideret, facit hoc, quod Græci dicunt γλῶσσαν ἀξίειν, et ἀξύνεσθαι γλῶσσαν, στόμα. Si *acuitur lingua* vulgari sermone: affinxit *cotem* ut poeta, *quæ acuitur lingua ad eloquendum,* ut ferrum ad secandum. Etiam in pedestri diceres: *mentione Arcadicæ originis facta παροξύνομαι πρὸς τὸ λέγειν.* Simili tumore seu audacia, quam et Gulenus reprehendebat, (locus est in fragm. Pind. p. 88. xcvii.) dixit Pindarus Pyth. i. 166. impedita sententia: (*esta verax,* ἀλήθεια,) ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονα χάλκεα γλῶσσαν. Hic χαλκεία dixit pro ἀξύνει, novo tropo, forte etiam duriore: *procudere, acuere linguam, orationem, ad dicendum verum, non simulate.* Proprie dicta, verba sunt ἀψευδῆ, hinc lingua ἀψευδὴς, et cum traxit ad ἄκμονα, ut esset ἀψευδὴς, quo procuduntur vera, ἀψευδῆ, ἀληθῆ. Simile est illud Antimachi in Analect. Brunck. t. ii. p. 115. versus χαλκευτὰς ἰν' ἄκμονι Πειρίδων, *versus procusus;* et Horat. *versus male tornatos* (simpl. pro cusos) *incudi reddere,* ut ferrum iterum conflatum refingitur. Simplicius dixit Ol. xiii. 14. ἔχω καλά τι φρένας, τόλμα τέ μοι εὐθεῖα γλῶσσαν ἐρεύσι λίγειαν. (ubi ἐρεύειν fere quod h. l. προσέλκειν, alias ἐγείρειν, ut Ol. ix. 72. Nem. i. 16. x. 39.) τόλμα καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις ἵστησιν id. Ol. ix. 122. Proprie est vox ἀξίειν. Et ἀξύνεται ἡ φωνὴ πρὸς τὸ λίγειν. Inservit cos ad acuendum. Videtur nunc sibi habere cotem in lingua, quæ *acuat vocem,* itaque illa est λιγυρὰ, *canora cos.* Jam lingua seu vox proclivis est ad eloquendum vel canendum, adeoque ea lacessit poetam *ad eloquenda* ea, quæ adhuc animo habet: προσέλκει πρὸς πνοάς. Est adeo δόξαν ἔχω ἀκόνας, pro ἀκόνη δοκεῖ μοι εἶναι ἐπὶ τῇ γλώσσῃ. *Est aliquid, quod me impellat, ut aliud quid adjiciam. Non possum quin hoc addam.*

Digitized by Google

Σ. ε'. Κ. ια'.

Πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔστι-
πτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
Πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματεῖσι πλέκων
Ποικίλον ὕμνον. Ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥ-
ραν Παρθενίαν κελαδῆσαι·
Γωναί τ' ἔστιτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλα-
θέσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν

λὰς Pal. A. perperam, et ἐσπθὰς Bodl. C. 147. ἀνδράσι idem. αἰχματεῖσι Gott. ut Nem. v. 13. et al. vulgo per υ editum αἰχματαῖσι. 151. γωναί τ' ἔ. malit Pauw. Respicit locum Plutarchus t. ii. Opp. p. 995. E. 152. ἀλαθέσιν primum dedit Steph. scilicet Ed. Steph. altera usque ad quintam 1612. At Ed. 1620. iterum ἀλαθέσιν cum Ald. et ceteris, quod et in Aug. Tædet minutiarum: sed his ipsis assequutus sum hoc, ut mihi constaret, quoties Schmidius de ed. Steph. loquitur, ei non primam, sed secundam; quæ seu socordis seu auda-

143. Scilicet fuit, ut paullo ante dixi, cognatio aliqua inter majores Thebanorum et maternum genus Iamidarum ex Arcadia oriundum. Nam Thebe fuit filia Asopi, Bœotiæ fluvii, ex Metope, Ladonis, Arcadiæ fluvii, filia. Thebes sororem videbimus inf. (Nem. iv. 36. ubi vid. Not.) Æginam; add. Paus. v. 22. extr.

148. Ὄτρυνον νῦν. Nova forma transitus ad alia. *Meminero etiam hoc carmine Junonis*, et v. 156. *Syracusarum cum Hierone.* Conversus ad χαλκηλάτου Æneam, præcipit, quæ canenda sint a choro; nam hi sunt ἑταῖροι; ἔστω δὲ γνῶναι, *jube eum manifestum fore, non cadere in nos vetus proverbium: Bœotos esse stupidos; sed te multorum hymnorum esse peritum:* hoc ornate declarat: *cum esse ἄγγελον ἐρθὸν, verum nuncium, ἐμμανῆ, esse eum scytalen Musarum*, h. e. memoria tenere hymnos, tanquam librum, quo illi scripti sunt; et comparat *cum oratore, in quo dulcis potus*: solent enim sæpe carmina cum mello, vino, potione, comparari: ut statim vii. 12. Tam diversos tropos misceri, in Pindaro ferendum est.

150. Ad Arcadicam generis materni originem spectare videtur et hoc, quod Junonis Parthenias memoratio fit a monte Arcadiæ Parthenio, tanquam patriæ deæ. Alioqui Parthenia Juno ad Samum pertinet: ut v. c. e Callim. et Apollon. i. 187. 8. et aliunde constat.

151. Æneam, forte et ipsum Thebanum aut Bœotum, arte sua declarare jubet, quantum canu ac choro ducendo excellat; ita ut in eum vetus proverbium de Bœotorum stupore haud cadat, Βοιωτία ὗς. v. Fragm. Pind. pag. 49. ex Schol. et Strab. vii. p. 495. A. Male audiit ὗς eadem notione, pro stupido, ut inter nos asinus. ὗς Ἀθηνᾶς. γνῶναι videtur h. l. transitive dictum, ut et Schol. accepit, γνωρίσαι, notum reddere, celebrare; ut inf. xiii. 3. γνόφαμαι, ὀν γνῶσιν ἔθω.

Digitized by Google

Τν. ἐσσὶ γὰρ ἄγγελος ἁδὺς,
Ἡϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς
Κρητὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν.

A. ε'. K. ια'.

Εἶπὸν δὲ, μεμνᾶσθαι Συρα-
κουσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
Τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων,
Ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
Ἀμφέπει Δάματρα, λευ-
κίππου τε θυγατρὸς ἑορτὰν,
Καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀβυλόγοι
Δέ μιν λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ
Θραύσοι χρόνος ὅλεον ἐφέρπων.
Σὺν δὲ φιλοφροσύναις ὐπεράτοις
Ἀγησία δέξαιτο κῶμον,

E. ε'. K. ιδ'.

Οἴκοθεν οἶκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων

cis correctoris manum experta est, aut ex seqq. aliquam ante oculos fuisse. *si* ἐφοίτησεν, quod Schmidius in notis excitat, sphalma typographicum esse videtur, ita tamen locum recitat Galen. Protrept. c. 7. f. 155. κρητὴρ κανῶν sycophanta. Aristoph. Acharn. 935. κλητὴς conj. Goes. in Agememn. p. 62. v. Net. ἀοιδᾶν Bodl. γ. 157. Συρακοσᾶν τε Ald. Συρακουσᾶν τε Rom. Συρακοσᾶν τε Pal. C. Gott. 158. σκάπτῳ Aug. 162. Αἰτναίου a m. sec. Aug. ἰάλεμος Bodl. β. γ. 165. σὺν δὲ φιλοφροσύνας ὐπεράτοις Pal. A. a m. pr. et Bodl. α. 167. Mingarell. illustrationem petit ex Liban. Epp. 149. et 358. Sed is tantum alludit ad h. v. οἴκαδε οἶκαδε.

156. *Iovem* Ἡ, *praecipe porro*, ut chorus celebret Hieronem.

165—173. Excipito Hiero victorem redeuntem Syracusas. Poeta cum *Stymphalo* Arcadiae venire dicit, unde *origo* alterius matrimo deuta. Κῶμον ergo e Stymphalo nunc redire putandus Syracusas: οἴκαδε οἶκαδε, et et Ol. vii. 6. Nam si victorem καμάζοντα, Olympia reducem, Stymphalum ingressum esse diceremus, argutum magis esset quam verum. At alterum est lyricum, victorem altera patria Stymphalo redire Syracusas: quia ex his locis venit, quae Olympiae victoria sunt. [Si duplex patria, deductus victor primo Stymphalum; inde Syracusas. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Τειχέων ποτινισσόμενον,
Ματέρ' εὐμάλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας.
Ἀγαθαὶ δὲ πέλον-
τ', ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς
Ἐκ ναὸς ἀπε-
σκίμφθαι, δῦ ἄγκυραι. θεὸς
Τῶνδ' ἐκείνων τε κλυτὰν
Αἶσαν παρέχοι φιλέων.
Δέσποτα ποντόμεδον,
Εὐθὺν δὲ πλόον, καμάτων
Ἐκτὸς ἐόντα, δίδοι, χρυ-
σαλακάτοιο πόσις Ἀμφιτρί-
τας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄξ' εὐτερπὴς ἄνθος.

168. Τειχέων dissyllabum est. ποτινισσ. MS. Bodl. et Aug. προσνισσ. Bodl. γ. 169. ματέρ' MS. Bodl. εὐμάλοιο. Debuit εὐμήλοιο scriptum esse, ut μᾶλα alibi et sup. i. 19. πολυμήλῳ in Σικελίᾳ. 173. ἀπισχίμφθαι cum Pal. C. exaravit Schmid. Alii, ut Aug., ἀπισχίμφθαι recte. Tum deb. esse τῶν τ' i. τε. 174. κλυτὰν Bodl. β. γ. 175. παρέχοι φιλέων Δ. Gott. 178. δίδου Ald. et Pal. C. cum Aug. et Gott. non δίδοι. cf. sup. i. 136. 179. πόσις ultima producitur. v. Pauw. Itaque Mingarell. πόσις τ' vel πόσις δ' Ἀ. 180. ἐυτερπὴς Bodl. β. γ. quod metro vim facit.

169. ματέρα Ἀρκαδίας: *metropolin* Arcadiæ vix bene dixeris Stymphalum. μήτηρ est urbs, quatenus nutrit cives. Sic infra ix. 51, 32. Opuntem appellat Λοκρῶν ματέρα. [urbem simpl. *Ex Schedis.*]

170. Ἀγαθαὶ δὲ πέλονται δύο ἄγκυραι, (ὅσαι) ἀπισχίμφθαι pro vulgari: ἀγαθόν ἐστιν, ἴσχειν δύο ναυτίδας, ἀντὶ τοῦ ἴσχειν δύο ἀγκύρας, ut possint demitti, ἀπισχίμφθαι. Eustath. Il. ε. p. 1140. l. 20. καὶ ἄγκυρα παρὰ Πινδάρῳ σκίμπτεται. Sic et ἔρεισον P. iv. 399. Duxit hinc Epictetus suum illud: οὔτε ναῦν in μιᾶς ἀγκύρας, οὔτε βίον in μιᾶς ἐλπίδος ἐρμιστέον. in fragm. Stobæi Serm. cx. unde Upton. p. 771. habet.

175. Neptunum invocat, tanquam auctorem stirpis Iamidarum v. 48. δίδοι φιλέων, *da propitia voluntate.* Melius tamen jungitur cum παρέχοι φιλέων.

179. χρυσαλάκατον præstare de aurea colo accipere, quæ deam decet, putabat Toll. ad Apollonii Soph. lex. p. 714. Si tamen ἠλακάτη omnino designat lignum teres, arundinem, adeoque sagittam, colum, fusum, partem mali: quidni etiam *hastile*, adeoque *hastam* s. *sceptrum* declaraverit? Dianæ epitheton est ap. Hom. Il. ω. 183. et υ. 70.— 180. ἐμῶν δ' ὕμνων ἄξ' εὐτερπὴς ἄνθος pro simpl. τοὺς ἐμοὺς ὕμνους. *fac ut hymnus meus placeat.* ἀέξειν est *alere, fovere, amplecti*, tum *illustrare, honorare.* [Cf. not. ad Callimach. h. in Dian. 34. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΔΙΑΓΟΡΑ ΡΟΔΙΩ,

ΠΥΚΤΗ.

ARGUMENTUM.

PROFITETUR poeta, se celebrare velle victorem Rhodium, -35. cujus genus celebrandum sibi sumit -43. Cum genus ille paternum ducat a Tlepolemo, narrat, quomodo is perpetrata cæde Licymnii abierit Rhodum ex responso Apollinis, in quo insula per imbrem aureum in ea factum declarata fuerat -61. Inseruntur fabulæ de Rhodi originibus et primo quidem de Palladis natalibus, aureoque imbre, et antiquissimo Palladis sacro sine igne fieri solito, per Heliadas instituto, et de muneribus a Pallade impertitis -99. tum de Rhodi origine et caussa insulæ Soli consecratæ, e quo tres heroes oriundi fuere, trium insulæ urbium conditores -141. Colitur Tlepolemus tanquam heros, etiam certaminibus, quibus Diagoras victor fuerat; unde procedit poeta ad ceteras ejus victorias enumerandas -159. Subjiciuntur bona vota.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΦΙΑΛΑΝ ὡς εἴ τις ἀ-

πόνᾳ. dictum ut παλαιστῇ et alia, sc. πόνᾳ παίσαντι. ut in Ald. Rom. et aliis παίσαντι τὸν ἀΘ' Ὀλυμπιάδα. vel πόνᾳ πλαστῇ, ut Bodl. γ. legisse videtur. Alias συγμῇ sollenne erat. 1. ὁστί τις Schmidius novavit. Omnes præter Pal. C. scripti et editi ὃς εἴτις. eodem redit, sed hoc retinebo.

1-12. Pulcherrimum locum sic ordina: ὁστί τις — διαβάσεται — ἐνίδηται τί μιν ζ. — (αὖτα) καὶ ἐγὼ ἐλάσιμμαι. ergo pro διαβῆναι καὶ ἐντίδηται. tum pro ὁστί

Digitized by Google

φρειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν,
Ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοισαν δρόσῳ, δωρήσεταί
Νείανίᾳ γαμβρῷ προπίνων
Οἴκοθεν οἴκαδε, πάγχρυσον, κορυφὰν πτεάνων,
Συμποσίου τε χάριν, κᾶδός τε τιμάσας ἑὸν, ἐν δὲ, φίλων
Παρεόντων, θῆκέ μιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς·

Α. ά. Κ. ιά.

Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν,
Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις
Ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρτὸν φρενός γ', ἱλάσκομαι
Ὀλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικῶντεσσιν. ὁ δ' ὄλβιος, ὃν
Φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.

2. Ἀμπέλου ἔνδον. Ordo verborum ab Oxoniensibus profectus est, ad doctum unius Bodl. C. ne metri leges violentur. Vulgo ἔνδον ἀμπέλου. Cum quarta syllaba producenda sit, Schmidius fieri id posse putabat propter liquidam λ, nec male. Sed Pauw monet in versu trochaico ditrochæum bene poni. καγχλάζουσαν Aug. 5. νιανίᾳ emendavit Schmidius metro consulturus. Vulgg. νεανίᾳ. Sed Pauw et hic monet, in iambico iambum repræsentare recte spondeum. 8. κᾶδος Bodl. γ. et τε mox omittit Bodl. C. malim pro hoc γε. 14. ἀνδράσι Bodl. α. 15. γ' omittunt tres Bodl. Ang. Gott. Ald. 16. Ὀλυμπίᾳ a Schmidio ex Pal. A. et B. repositum est. propter antitheticum v. 5. cett. Ὀλυμπιάς. Sic et Aug. a m. sec.

τις ἀφνειὸς ἱλὼν σὺν χειρὶ δωρεῖται, est ἀπὸ χειρὸς ἀφνειᾶς. ἐκ χειρός. et pro ἐν φίλοις παρεοῦσι θῆκε dixit ἐνίθηκε, φίλων παρεόντων. Mingarell. ἐν δὲ accipit pro ἐν τούτῳ δὲ, et ita. Sane nil impedit, absolute ἐν positum accipi: ut et alibi occurrit ap. Homer. et iuf. Ol. xiii. 31. 32. Ἐν δὲ Μοῖσ' etc. Ad 12. cf. N. iii. 134.

Digitized by Google

Ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζω-
θάλμιος, ἀδυμελεῖ
θ' ἅμα μὲν φόρμιγγι, παμφώ-
νοισί τ' ἐν ἕντεσιν αὐλῶν.

Ε. ά. Κ. ιγ'.

Καί νιν ὑπ' ἀμφοτέρων
Σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
Ὑμνίων παῖδ' Ἀφροδίτας
Ἀελίοιό τε, νύμφαν
Ῥόδον, εὐθυμάχαν
Ὄφρα πτολίεθρον ἄνδρα παρ' Ἀλ-

21. θαμᾶ Gott. pro Σ' ἀμᾶ. 23. Καί νιν debetur et hæc scriptura Schmidio. Vulgo καὶ νῦν invito metro. 24. τὰν Bodlei. γ. 25. Ἀμφιτρίτας alii apud Schol. vet. diversam eamque vulgarem Rhodi genealogiam sequuti. v. Schol. et Apollod. i. 4, 5. 27. Minus bene interpungebatur post Ῥόδον εὐθυμάχαν. Melius εὐθυμάχαν ad πτολίεθρον ἄνδρα referunt alii, quibus Pauwius accedit, cum Schol. recent. et vetere : hic quidem etiam εὐθυμάχον scriptum exhibet, forte interpretandi gratia. Sane εὐθυμάχης, ut Χρυσομάχης, et alia, Pindarico similius esse videtur, quam alterum εὐθυμάχα ab εὐθυμάχος; etsi Ῥόδος nympha non minus bene eo epitheto ornari posset, quam Θήβη πολίεσσος sup. Ol. vi. 145. Versum respicit Æschines Epist. iv. pr.

19. sq. Alio tempore alium celebravi carmine : nunc Damagoram : *Musa cum lyra et tibia invisit modo hunc modo illum.* ζωθάλμιος, ἡ θάλλων τὸν ζωὸν πνοιῆς, quod βαθάλμιος Hymn. in Ven. 168: ubi vid. 162. 5. 6.

23 - 35. Ordo : καὶ νὺν κατέβαν (τὸν δὲ ἔχνμαι) ὑμνίων Ῥόδον σὺν Διαγόρᾳ, certo ad celebrandam insulam et victorem. Nisi magis lyricum esse putes : σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν etc. Olympia cum victore procedo ad laudandam Rhodum in honorem victoris. Eam Nymphan dixit τροπικῶς, ut mari habitantem, ut Nereides πόντιαι, Ἄκται, ὁμότιμοι, καὶ Ἀφρόδιτας Ἀελιοῦ τε, Νύμφαν Ῥόδον εὐθυμάχαν ἔθρεψε πτολίεθρον ἄνδρα αἰνέω — κατέβα τε Δαμάγητον — γαίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ. Ita interpunctionem emendo. Etiam Mingarell. v. 24. κατέβαν in insulam Rhodum accipit, et comparat Ol. viii. 67. δῦρε. et sup. v. 170. ubi ὦμος Stymphalo advenit. [εὐθυμάχᾳ ἄνδρα, qui ex adverso pugnat, recta in hostem tendit, ut εὐθυρρηγής, εὐθυτενής et alia. Sicque Pyth. iv. 148. εὐθὺ ἰὼν, Ol. xiii. 133. εὐθὺν βάμεν. Idem est apud Hom. Ἰθὺς μάχεσθαι· Ἰθὺς ἀνατείζειν. Gilb. Wakefield explicat *legitimum pugnatorem* Silv. Part. i. p. 76. *Ex Addendis.*] Quæ in medio posita sunt, sic jungo : στεφανωσάμενοι πυγμᾶς ἄεθλα, *certaminis præmia sibi imponendo*, παρ' Ἀλφιῷ καὶ παρὰ Καστταλίᾳ. Sic N. vi. 32 - 34. Ἔρεια δὲν' Ἀλφιοῦ στεφανω-

Digitized by Google

φειῷ στεφανωσάμενον
Αἰνέσω, πυγμᾶς ἄποινα,
Καὶ παρὰ Κασταλίᾳ,
Πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκᾳ,
Ἀσάνᾳς εὐρυχόρου
Τρίπολιν νᾶσον πέλας
Ἔμβόλῳ ναίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.

Σ. β'. Κ. ιά.

Ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ

33. εὐρυχόρου edd. inde a Romana. At Ald. cum tribus Palat. et Gott. εὐρυχόρου, quod metro flagitante recepit Schmidius. Similis varietas, seu potius corruptela scripturæ apud Homerum in eadem voce occurrit Il. β. 498. et sæpe alibi, quam viri docti sic expediunt, ut dicant longam vocalem corripi. Mirum est non vidisse Grammaticos, χορὸν esse etiam ipsum locum, in quo choreæ habentur; adeoque eundem locum esse elegantius εὐρύχορον, qui vulgari modo est εὐρύχωρος. Res ex Homero satis nota. Vide v. c. Odyss. θ. 264. Πίσλυγον δὲ χορὸν θοῖον ποτέσσιν. 35. Ἐμβόλῳ primus videtur Steph. scripsisse. Ceteræ, etiam Gott. cod. (quo alludit Aug. ἐμβόλων superscripto οὐ) Ἐμβόλω, ut Doricus genitivus sit; quod equidem præfero. νίσσονας Rom. in quo quis argutari possit; sed manifestum sphalma est. 36. τοῖσιν. γρ. καὶ τοῖσιν Ed. Rom. in marg. Hinc alii repetunt. Est quoque τοῖσιν in Aug.

σάμενος. — 32. ἀδόντα Δίκᾳ, *probatum Justitiæ*, adeoque *virum justum*.

35. Ἐμβόλῳ. De loco quæritur, primum sitne nomen proprium *Embolus* vel *Embolum*, an poeta a forma rostri vel cunei locum quendam sic appellaverit; alterum, sitne in Rhodo ille locus quærendus, an in Asia opposita. Utraque ratio partim in scholiis proponitur, sed sine idonea auctoritate, partim ab interpretibus defenditur. Donec mihi de loco et de re aliunde constabit, sequar id quod simplicissimum: ναίοντας πέλας τρίπολιν νᾶσον τὴν (scil. παρὰ τὸν) Ἔμβολον Ἀσίας εὐρυχόρου, et accipiam de Peræa, quæ Rhodo objecta est, ita ut in cuneum fere exeat: ut in tabulis geographicis cernere licet. Alioqui ex scholiis illud arridet, quod aiunt locum esse juxta Arycandam Lyciæ, olim Embolum, mox Trierem dictum. De altero hoc ex Plinio et Strabone constare aiebat Schmidius; sed ii de Triere Syriæ loquuntur, cujus et Stephanus Byz. meminit. Itaque de uno atque altero melior fides exspectanda.

36-40. Jungenda: τοῖσιν, per appositum, Ἡρακλέος εὐρυσθενεῖ γόνῳ· ὧς ἰδίαν ἀγγελίαν διαθῆναι λόγον pro ἀγγελίαν, *præconis more laudes pronuntiare*, ut P. ix. 2. 3. ἰδίαν ἀγγελίαν γεγενῆν. διαθῆναι Schol. ἀφιερῶσαι, διακηρῦξαι, εἰπεῖν. erit ergo ἐξαγγείλασθαι ἐθέλω? Præstat retinere lyricum illud, de quo supra ad Ol. iii. 5. dictum est. ἐθέλων ὕμνον est ductum a columna, monumento, quod erigitur; uti et Isthm. i. 64. ξυνὸν ἐθέλουσι καλόν. ξυνὸν λόγον *laudem communem* toti genti.

Digitized by Google

Ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
Ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶ-
σαι λόγον, Ἡρακλέος
Εὐρυσθενεῖ γένναᾳ. τὸ μὲν γὰρ
Πατρόθεν, ἐκ Διὸς εὔ-
χονται· τὸ δ' Ἀμυντορίδαι
Ματρόθεν Ἀστυδαμείας. Ἀμφὶ δ' ἀνδρώ-
πων φρεσὶν ἀμπλακίαι
Ἀναρίθματοι κρέμανται.
Τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑρεῖν,

Α. β'. Κ. ιά.

Ὅ τι νῦν, καὶ ἐν τελευ-
τᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
Καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνη-
τον νόθον σπάπτῳ θένων

38. ἀγγίλων Aug. Ald. Rom. et al. emendatum ἀγγίλλων a Steph. 39. λόγων, ut παντὸν λόγων sit pro παντὸς λόγου, Schmidius reposuit, ut metro succurreret. Omnes scripti et editi λόγον, quod expeditam sententiam exhibet. Ut metro fulcrum ne desit, est Pauwii medicina λόγον γ', Ἡ. 45. ἀναρίθματοι Aug. a m. sec. v. ad N. x. 86. 46. ἔστι δ' ἀμάχανον G. Sane rotundius. ἀμάχανον Bodl. C. et Schol. 47. ἐν καὶ Bodl. C. et γ. Aug. Gott. cum Ald. nec id spernendum. [v. Boeckh. Comment. p. x. Ex *Schedis.*] ἔ καί νυν ἐν καὶ τ. Gott. 48. τέχυ vel τέχῃ Pauw. malebat. Scilicet caliginem objecit viro docto, forte et priscis Intpp. prava distinctio, quam correximus. Sensus est vel: τοῦτο δ' ἀμάχανον (ἐστὶν) εἰρεῖν, (ὅστι ἐστὶν) φέρτατον, ὅ τι νῦν (συγχάνει), καὶ ἐν τελευτᾷ ἀνδρὶ τυχεῖν: *difficile est illud assequi, ut felicitas, quæ nunc adest, etiam ad mortem usque homini contingat;* vel, ut in Nota. Est enim τὸ φέρτατον et τὸ ἀγαθὸν et τὸ εὐτυχές. Pindaricum autem est, sententia ex facto narrando prærepta viam sibi ad narrationem parare. 50. σπάπτῳ duo Palat. et Bodl. et Aug. perpetua varietate. v. sup. i. 19.

46. Similem locum cf. N. v. 25. sq. Sententia inde a 43. vulgari modo sic se haberet: Multa committunt furore et animi impetu abrepti homines, dum non vident, id quod in præsens invat, quandoquidem viam vel cupiditatem explent, in posterum magnam calamitatem ipsis esse allaturum. Per sententiam generalem exponit, quod de Tlepolemo narrandum erat: is errore animi ira occæcati Licymnium fratrem aviæ ex pellice occidit, cum nec reputasset, exulandum sic sibi fore e patria domo. cf. V. L. ad 48.

Digitized by Google

Σκληρᾶς ἐλαίας ἔστασ' ἐν Τί-
ρυνθι Λικύμνιον, ἐλ-
θόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας,
Τᾶσδε ποτὲ χθονὸς οἰκιστῆρ χολωθείς.
Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ
Παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. Μαν-
τεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθών.

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας
Εὐώδεος ἐξ ἀδύτου, ναῶν πλόον
Εἴπτε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς
Στέλλειν ἐς ἀμφιθάλασσον

51. ἔστασ' ἰν emendavit Calliergus. ἔστασιν T. Ald. et Pal. B. Ang. ἔστασαν T. Pal. C. 53. Scholiastes legisse creditur: ἐλθόν τ' ἐκ δ. Male, si quidem ita legit. Midea Licymnii erat mater, Electryonis pellex, qui ex conjuge, Lysidice, Pelopis f. Alcmenam susceperat, unde ille h. l. Ἀλκμήνας νοσίγονος υἱός. Licymnium igitur ex thalamo matris Mideæ prodeuntem occidit Tlepolemus. Sic saltem Pindarus. Nam aliter fabula tractata fuit ab aliis, inprimis a Tragicis, ut ex Apollodoro ii. 8. 2. et Diodoro iv. 38. intelligitur. 56. παρέπλαξαν reduxerunt Oxonienses MSS. suis obtemperantes; sic et edd. ante Schmidium, qui παρέπλαγξαν ex Pal. C. recepit: quod sane sollenne est; idque et alibi Pindarus sequitur. Nem. x. 10. Οὐδ' Ὀδυσσεὺς παρεπλάγχθη. Nec aliter Schol. vet. legerant: αἱ δὲ—προσέτι ἐργαῖ ἦσι τοὺς τοιούτους σοφοὺς διαφθείρεσθαι ποιοῦσι. Oxonienses ex Scholio Bodl. MSS. laudant: πλάξω, πλακῶ, facere futurum πλάξω, unde ἔπλαξεν. Vellem id aliunde probatum dedissent viri docti! Apud Hesychium quidem: ἀνεπλάξαντες legitur, ἀνεπλανήθησαν. sed manifesta est corruptela pro ἀνεπλάγξαντες. A πλάζω, πλάγγω, est πλάγξω. Sed πλάξω et πλακῶ dorica dicenda esset forma pro πλήξω ex πλάσσω. Hactenus h. l. παρέπλαξεν ferri possit. 57. ἐς θεὸν satis nunc illustratum a viris doctis est, ut nemo cum Schmidio emendet, ἐς θεοῦ. Porro pro ἐλθὼν ἐλθὼν dorismus postulat, monente quoque Pauw. Nimis multa tamen sic fuissent per totam Pindarum mutanda. 59. ἐξ ἀδύτου ναῶν, interpunxit Ald. et omnes edd. ante Schmidium, qui bene ναῶν (h. πλῶν) πλόον junxit; quod poeticum est; *adytum templi* esset pedestre, etiamsi cum Schmidio ναῶ, pro ναοῦ, legeretur. 61. ἀθῦτ' ἐς Schol. et Ald. idem Rom.

55. *al δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν. σοφόν.* Sunt sic accipienda: *Etiam prudentem virum ira ad prava facta abducere solet.* Fere quod Homer. Il. δ. 549. χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλον ὀΐδανε νηπύτιον τό περ φρονέοντα. Jungenda autem antecedentibus, et universe sunt dicta, cum esse deberet: *atque sic eum perturbatio animi ex ira ad tantum facinus perduxit.*

Digitized by Google

Νομὸν, ἔνθα ποτὲ
Βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας
Χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν,
Ἀνίχ' Ἀφαίστου τέχναισι,
Χαλκελάτῳ πελέκει,
Πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν
Ἀνορούσασ', ἀλάλα-
ξεν ὑπερμάχεις βοᾷ.
Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Τότε καὶ φαυσίζοτος

in margine, etiam Gott. habet: haud dubie pro ιδθύνει, ex glossa male intellecti σείλλει, unde et in Bodl. MS. et C. fluxit σείλλε; et Aug. σείλ, cum gl. σείλλει, cum tamen σείλλειν pro σείλλειν sit. 62. Νόμον alii apud Schmidium, incommode. Ceterum prava interpunctio in hoc loco totius carminis flumen tanquam agger objectus morabatur: Νομόν. Ἔνθα ποτέ.— Immo vero Oraculi verba respexit in his, quæ sequuntur: *Jussus est Tlepolemus concedere in eam insulam, in qua aliquando aurum pluisset.* Dum fabulam narrat poeta, phantasmatum vi et copia abreptus mox ad alia, quæ cum fabula conjuncta sunt, progreditur v. 71. usque ad v. 141. 63. Respexit h. l. Aristides t. i. p. 546. cum aliis apud Meurs. in Rhodo i. 17. etiam Strabo xiv. p. 964. C. 64. χρυσίοις et χρυσίωσεν in Schol. occurrit. 71. φαυσίζοτος Bodl. MS. et C. et Aug. a m. sec. cum. Gott.

[62. sqq. Vid. Birg. Thorlacii *explicatio mythi archæologici de insula Rhodo, quem Olymp.* vii. 62—99. *Pindarus inseruit*, in Prolus. et Opusc. Acad. t. i. num. 8. p. 97. sqq. *Ex Schedis.*]

71. sqq. *Ut fabularum ordinem et nexum, impetu ac spiritu poetæ turbatum, teneas, hæc monenda sunt: Palladem Rhodii apud se natam tradidisse videntur.* Pluerat autem aurum in Rhodo (v. 64. πόλιν dictum pro χώραν, insulam). [v. Wunderlich. Observat. in Æschyl. p. 191. *Ex Schedis.*]) nata Pallade. Inhabitabant tum insulam Heliadæ. Hos jussit pater Sol primos inter omnes alios Palladi sacrum instituere. Jam autem erat in Rhodo antiquissima Palladis ara, in qua fiebant sacra ἄπυρα, mera libatione et frugibus. Hujus sacri originem nunc a præcepto Apollinis repetit poeta. Jam v. 71. sq. sententia est: *Sub idem tempus, cum Pallas esset nascitura, Sol monuerat, jusserat filios suos observare eam jamjam futuram, ut, nata dea, antevertendo alios, primi aram deæ in loco conspicuo exstruerent, et sacro in eo facto, cum Jove Palladem propitiam sibi redderent.* ὑπερμάχεις pro ὑπερνάλεις. τὸ χρέος potest esse vel χρῆμα, vel *quod injungitur, quod præstandum est*, ut aliquoties ap. Pindar. unde πρόσσειν (pro, ἐπιπρόσσειν) χρέος. Τότε δή, *illo natalium Palladis tempore.*

Digitized by Google

Δαίμων Ὑπεριονίδας
Μέλλον ἔντειλεν φυλάξασθαι χρέος παισὶν φίλοις,
Ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν
Βωμὸν ἐναργέα, καὶ,
Σεμνὰν θυσίαν θέμενοι,
Πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν Κόρᾳ τ' ἐγχειβρόμῳ· ἐν δ' ἀρεταὶν
Ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώποισι προμαθέος αἰδώς.

A. γ. K. ιά.

Ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ

73. Ἔντειλε (Ald. Brub.) Steph. ἔντειλε Aug. c. gl. ἐντείλατο. 75. Διῒ Pal. C. 77. σεμνὴν Bodl. γ. 79. ἐγχειβρόμῳ Schol. rec. 80. ἔβαλε Ald. 81. προμαθίος primum Romana et hinc aliæ. Metri caussa προμαθίος scripsit Schmidius, ut jam exaratum in Ald. et Aug. a pr. m. Quod vero Prometheum huc induxerunt, et Προμαθίος αἰδὼς pro Προμηθεὺς αἰδήμων accipiebatur, vix provide erat factum; præstat illud a προμαθὴς ducere, ut προμαθὴς ipse sit Sol, qui monuerat filios, quid factu opus esset: ita tamen, ut in sententiam mutatum et γνωμικῶς enuntiatum esse vel ex voc. ἀνθρώποισι appareat; *Reverentia et fides provido habita*, (si quis obtemperet prudenter monenti) *hominum animis virtutem et alacritatem instillat quidem. Fieri tamen potest, ut obscura caligo oblivionis offuscet mentem et rerum gerendarum rationem rectam animo et memoria excutiat, excidere faciat.* Quod et tum accidit Heliadis. Nam de his, non de Tlepolemo agitur. 82. μὰν Bodl. γ.

73. μέλλον, εἰς τὸ μέλλον. Heliadis ex poetæ mente præceperat Sol, ut primi omnium sacrum facerent Minervæ cum Jove. Fuit scilicet apud Rhodios antiquissima religio Palladis Lindiæ, cum sacro ἀσύλῳ, quæ ab Heliadis repetitur. Spectat huc narratio, fuisse antiquum vaticinium, Minervam deam præsidem fore ejus populi, qui primus ei sacrum faceret. Præverterunt Rhodii, sacro facto, sed ἀσύλῳ. Ita Athenienses sibi visi sunt Rhodiis hanc gloriam præripuisse. vid. Diod. v. 56. et Schol.

79. αἰδὼς προμαθίος, *reverentia erga prudentem*, h. eum qui prudenter monet, ἐγχέλλει (pro ἐμβάλλει) ἀνθρώποις ἀρετὰν καὶ χάρματα, *solet instillare hominum animis robur et alacritatem.* Æschyl. Suppl. 709. τὸν πόλιν κρατοῦνθ' προμαθὴς εὐπειθόμενος ἀρχά. *magistratus providus.* Hæc generaliter extulit, cum vellet dicere: Heliadas paruisse deo. De his v. inf. 131.

82. Iterum hoc γνωμικῶς pro vulgari: *Paruere illi quidem parentum moni-*

Digitized by Google

Λάθας ἀτέμαρτα νέφος,
Καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρ-
Θὰν ὁδόν γ' ἔξω φρενῶν.
Καί τοι γὰρ αἰθούσας ἔχοντες
Σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὖ·
Τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
Ἅλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοισι μὲν ξαν-
Θὰν ἀγαγὼν νεφέλαν,
Πολὺν ὗσε χρυσόν· αὐτὰ
Δέ σφισιν ὤπασε τέχναν

83. ἀτέμαρτα Schmidius emendavit, ut metro caveret. Vulgo ἀτέμαρτον. quod tamen ipsum Pauw defendit, si colon in anapæsticum resolvatur, ut tum pro anapæsto dactylus sit. 85. γ' inseruit primum Rom. Deest Bodl. MS. et γ. c. Aug. 86. καὶ τοὶ γὰρ h. οὕτω malit Pauw, et sic Aug. c. gl. οὕτω. 88. Τεῦξαν δ' ἰν ἀ. Aug. 89. κείνοις tres Bodl. 90. ἀ. νεφ. Ζεὺς Ald. et Pal. C. in fine additum habent, quod metrum non fert. Durissimum tamen videtur etiam Pauwio, ut nomen Jovis subaudiendum sit; itaque ipse conjicit: Ζὰν (pro Ζᾶν, Ζεὺς) οἵσι μὲν vel κείνοισι μὲν Ζὰν Ἀνταγαγὼν vel Ἀν' ἀγαγών. parum feliciter. Meminisse debebat vir doctus, sollenni more omitti Ζεὺς in voc. ὗσε, et ad ὗσε Ζεὺς subintelligendum esse et h. l. Mingarell. conj. κείνοις δ' μὲν—. 92. σφιν Steph. et Bodl. C. Interpungebatur post πᾶσαν. Melius aut omnino non, aut sic interpungitur: Αὐτὰ δέ σφισιν ὤπασε, τέχναν πᾶσαν ἰσοθέων Γλαυκώπις, ἁ. χερσὶ πρατεῖν· ut sit: αὐτὰ δὲ Γλαυκῶπις ὤπασεν αὐτοῖς, πρατεῖν ἰσοθέων ἁ. χ. (κατὰ) τέχναν πᾶσαν.

tis; verum obliti sunt ignem apportare. Hunc sic extulit: *Solet interdum fieri, ait, cum curare aliquid volumus vel maxime, obscura oblivionis caligo offundat mentem, ut ductum rerum gerendarum rationem animo excutiat, excidere faciat. Scilicet et Heliadæ obliti sunt ignem ad sacrum apportare.*

88, 89. Dicendum erat: *ἅλσεα ἱερὰ fecerunt et deæ τέμενος consecrarunt, in eoque aram ad sacra.* Fuit sane πεδίον καὶ ὑλήεν μετὰ acropolis secundum Aristidem in Rhodiaca. ἅλσος pro τέμενος, ut de Hercule Olymp. iii. 24. sq. x. 41. Subtilior esset ratio, ἅλσος, accipere ἀπὸ ἅλσος, et τεῦξαν, absolute, ut βῆξαν. *Litarunt sacro sine igni facto in luco.* [l. σὺν ἀτάρτοις ἱεροῖς. *Ex Schedis.*]

89. sq. Redit ad superiora v. 63. Nata Pallade imber aureus decidit; at ipsa dea, recens nata, imbuit Heliadas omni ad artes exercendas sollertia, facto sacro delectata. Imber quidem aureus manifestavit præsentiam numinis. Scilicet ut omnino præsentia deorum similibus prodigiis declaratur, sic et aureo imbre. Apolline nato in Delo omnia facta sunt aurea: v. Hymn. Hem. in Apoll. 135. sq. Callim. in Del. 260. et de Inacho in Lav. Pall. 49. Unde fluxisse quoque videtur figmentum magnæ felicitatis Midæ, ut omnia ejus tactu in aurum mutata esse dicerentur. Videri potest Homericum πλοῦ-

Digitized by Google

E. γ'. K. ιγ'.

Πᾶσαν ἐπιχθονίων
Γλαυπῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν.
Ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἐρτόν-
τεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι
Φέρον. ἦν δὲ κλέος
Βαθύ. Δαέντι δὲ καὶ σοφία
Μείζων ἄδολος τελέθει.
Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ
Ῥήσιες, οὔπω, ὅτε
Χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ ἀθάνατοι,
Φανερὰν ἐν πελάγει
Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ
Ἁλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι.

Σ. δ'. K. ιά.

Ἀπέοντος δ' οὔτις ἔν-

105. βένθεσι Rom. et al.

τεσι κατίχειν Il. β. 677. Pindaro ante oculos fuisse.

98. Δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει. Sententiam, brevitate obscuram meliorem interpretationem non habeo, quam Schmidianam: *perito artis etiam permagna intelligentia sine fraude, sine prætigiis magicis, obtingere potest.* Scilicet respici suspicor *Telchines*, qui olim in Rhodo fuere, mirabilibus operibus et ipsos claros, sed cum veneficii infamia: v. Diodor. v. 55. Iis nunc opponuntur seriorum artes. τοῦ δαίνος γένεται (ἔστι δύνασαι) τέχνη μεγίστη (quam μείζων, major quam aliis, ut sæpe ponitur), ἄνευ δόλου, γοητείας. Dixit universe, quod pergere debebat narrare de Rhodiis: *magna eorum erat celebritas, et excellebant operibus arte et ingenio, non prætigiis*, ut olim Telchinum in eadem insula, *elaboratis*. Sententia a v. 95. procedit: *Loca publica urbis habebant artis opera viventibus et incedentibus similia; et erat gloria eorum magna.* Nec, quod vulgo de Telchinibus narratur, prætigiis illi hac in re usi sunt; nam *ei, qui usum rei habet, ars summa etiam sine prætigiis contingit.*

100. Ut a Pallade artes acceperant Rhodii: ita propitius ipsis fuit Sol, cui tanquam γέρας assignatum fuit inter ceteros deos insula. Hinc nova digressio. Est autem hæc orbis terrarum divisio diversa ab illa distributione, quæ post bellum cum Titanibus facta est apud Hesiodum in Theogonia, quando dii suum quisque γέρας accepere.

Digitized by Google

δειξεν λάχος Αελίου·
Καί ῥά μιν χώρας ἁπλάρω-
τον λίπον ἁγνὸν θεόν.
Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλ-
λεν θέμεν. ἀλλά μιν οὐκ
Εἴασεν· ἐπεὶ πολιᾶς
Εἶπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας
Αὐξομέναν πεδόθεν
Πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώ-
ποισι, καὶ εὔφρονα μάλοις.

A. δ'. K. ιά.

Ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα
Χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
Χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὅρ-
κον μέγαν μὴ παρφάμεν,
Ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι,
Φαενὸν ἐς αἰθέρα μὶν
Πεμφθεῖσαν ἑᾷ κεφαλᾷ
Ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύτα-

109. λίσσον Ald. ut etiam tres Palatt. Bodl. a. et Gott. Revocandum hoc fuit pro λίσσοθ'. Etsi Aug. habet λίσσοθ', ἴλισσον. Nam, ut jam a Dawes. p. 51. (54.) Misc. cr. monitum, est λισσέσθαι τινὸς et λισσῶν τινα, cum quarto casu, ut λαβεῖν τινα et λαζέσθαι τινός. sicque alib. cf. Not. ad Isthm. viii. 125. Ut vero syllaba producatur, Dawes confugit ad digamma Æolicum in voc. ἁγνός. 115. αὖξον Gott. sed syllaba producenda erat. 116. μάλοις duo Bodl. et Schol. 117. πέλασσε Ald. c. Gott. 119. ἀνθρώποις sphalma Steph. 120. παρφάμεν conjectat Schmidius Pal. C. legisse, in quo adscripta erat glossa παραζῆσαι, at v. Notam. Repugnat in altero hoc metrum; nam in παρφάμεν media longa ex βάμεναι, cf. P. iv. 69. 124. ἔσσεσθαι Schmid. ex uno Palat. invito Panwio. Vulgo omnes ἔσεσθαι.

[110. μνασθέντι, ἀνάμνησιν ποιοῦντι, pro μνήσαντι. an ambienti? Ex Schedis.]

119. θεῶν δ' ὅρκον μέγαν μὴ παρφάμεν. παραφάναι aut est solenni notione decipere: ita est, ne deciperet, sed vere sibi juraret per Stygem; aut est recusare: tum μὴ παρφάμεν est idem ac φάμεν, s. φάμεναι, φάναι, non recusare pro dicere, eloqui.

124 6. Ex sermonis indole et usu

Digitized by Google

σαν δὲ λόγων κορυφαὶ
Ἐν ἀλαθείᾳ πεποῖσαι.
Βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς

E. δ'. K. ιγ'.

Νᾶσος· ἔχει τέ μιν ὀ-
ξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατὴρ,
Πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων.
Ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεὶς
Τέκεν ἑπτὰ, σοφώ-
τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων
Ἀνδρῶν παραδεξαμένους,
Παῖδας· ὧν εἷς μὲν Κάμειρον,
Πρεσβύτατόν τε Ἰά-
λυσον ἔτεκεν, Λίνδον τ'. ἀπάτερθε δ' ἔχον,
Διὰ γαῖαν τρίχα δασ-
σάμενοι, πατρωΐαν

126. ἀλαθείᾳ Ed. Rom. et Bodl. MS. Emendata scriptura erat jam in Ald. ut et alterum πεποῖσαι jam ab Aldo expressum video, quod deseruit mox et vulgarem scripturam πεποῦσαι reduxit Romanus cum ceteris omnibus, etiam Schmidio. πεποῖσαι revocarunt Oxonienses, sed nec monito lectore, ne de hoc quidem, quid in Bodleianis invenissent. Hoc et Pal. C. exhibebat, Pal. B. c. Gott. πεποῦσαι, sed emendatum π a m. sec., et Pal. A. πεποῦσαι. 128. μιν ὁ 129. ἐξιᾶν γενέθλιος Aug. Mallet δὲ μιν Mingarell. post βλάστε μέν. 129. ἐξεῖαν Brub. Rom. et hinc aliæ. ἐξιῶν Bodl. γ. 135. εἷς μὲν Cercaphus est natu maximus, qui Camirum, Ialysum et Lindum, conditores trium urbium, suscepit. δὲ καὶ τινες γράφουσιν, pergit Schol., ὧν εἷς μὲν K. πρεσβύτατος τε. Obstat tamen adjectum τε, saltem in γε mutandum. Sed præstat vulgatam retinere. 137. εἶσιν Ald. Gott. Eadem ἑ. δ' ἰ- 138. χθονὶ διὰ γ. et 138. τρίχα cum Bodl.

alius verborum sensus esse nequit quam hic: *eventum suum vere habuere dicta.* πεποῦσαι ut πίσωσιν, a sortibus ductum: ut Ol. xii. 14. πολλὰ δ' ἀνθρώπους παρὰ γνώμαν ἔπεσεν. ἐτελεύσαν. ἐν ἀλαθείᾳ, σὺν ἀλ. pro ἀληθῶς, *vero eventu.* ἐτελεύσαμεν πεποῦσαι ornate pro simplici; et πεφραὶ λόγων sunt ipsi λόγοι, ut λόγων πεφραὶ ἐρθαὶ Pyth. iii. 141. pro λόγοι ἐρθοὶ, *dictum verum.* Sic ἔργων τέλος pro ἔργον Ol. ii. 33. Sunt autem h. l. λόγοι vel *verba jurisjurandi* simpliciter, vel cum *Solis postulatis.*

Digitized by Google

Ἀστίων μοῖραν· πέπληνται δέ σφιν ἕδραι.

Σ. ἑ. Κ. ιά.

Τόθι λύτρον συμφορᾶς
Οἰπτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
Ἵσταται Τιρυνθίων ἀρ-
χαγέτᾳ, ὥσπερ θεῷ,
Μάλων τε πνισσάεσσα πομπὰ,
Καὶ ῥίσις ἀμφ' ἀέθλοις.
Τῶν ἄνθεσι Διαγόρας
Ἐστεφανώσατο δίς· κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ
Τετράκις εὐτυχέων,
Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ,
Καὶ πρανααῖς ἐν Ἀθάναις.

Α ἑ. Κ. ιά.

Ὅ, τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἕ-

143. ἵσταται Schmidius emendaverat; nulla nec auctoritate, nec necessitate. Τιρυνθίῳ Pal. A. 145. μάλων pars Bodleianorum. 147. ἄνθεσιν vulgg. Rescidit τὸ ν Schmidius metri caussa. [148. ἡ Ἰσθμῷ, ut Ol. viii. 64. N. v. 69. *Ex Schedis.*] 149. Post τετράκις malit interpungere Pauw; et εὐτυχέων Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ jungere: quod sane minus durum. Quæritur, quid subintelligendum sit in ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ. Schol. νίκας ἴσχει. (cf. sup. ad i. 175.) Pauw τέχνᾳ. Mingarell. ἀμίλλαις. Nec male. Sic per ellipsin τῇ ἑσπερίᾳ, τῇ πρωϊαίᾳ.

141. Τόθι. *Jam hic*, in hac insula, *Tlepolemo tanquam heroi sacrum fit cum certamine publico*: λύτρον, *compensatio laborum*. Tlepolemo tanquam heroi honores habiti a Rhodiis, nec modo inferiis factis, verum, tanquam deo, victimis cæsis et certaminibus institutis. Debuere esse dicta τὰ Τλαπολέμια. Cæsus ille ad Trojam a Sarpedone: Il. ε. 655. sq.

147. Similis locus Ol. xiii. 45. sq. x. 124. sq. Sequentia certamina partim e Schol. partim ex Pausan. et ex ipso poeta passim facile possunt illustrari. Add. Excerpta Philemonis ap. Villois. ad Apollonii Lex. Hom. p. 856. Sed video de his certaminibus jam docte notata esse multa a Beckio in Not. ad Schol. p. 464.

[152. Τῶν Ἡραίων præmium clipeus et corona. Pausan. ii. 24. Et clipeus in templo Junonis affixus, qui in pompa ferebatur. v. not. ad Callimach. L. P. 35. v. infr. N. x. 41. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

γναι μίν· τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
Ἔργα καὶ Θήβαις· ἀγῶνές
Τ' ἔννομοι Βοιώτιοι·
Αἴγινα, Πελλάνά τε, νικῶν-
θ' ἑξάκις· ἐν Μεγάροι-
σίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα
Ψᾶφος ἔχει λόγον. Ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ νώ-
τοισιν Ἀταβυρίου
Μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου
Τεθμὸν, Ὀλυμπιονίκαν

E. é. K. ιγ'.

Ἄνδρα τε, πὺξ ἀρετὰν
Εὑρόντα· δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν,
Καὶ πόθ' ἁστῶν, καὶ ποτὶ ξεί-
νων· ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν
Ὁδὸν εὐθυπορεῖ,
Σάφα δαεὶς, ἅτε οἱ πατέρων
Ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν
Ἔχραον. μὴ κρύπτε κοινὸν

156. Κ' Αἴγινα malit Pauw, ne copula desit. Aldus et Gott. Πελλάνα τι, Αἴγινά τε ν. 157. Μεγάρισιν Steph. exhibet nescio errore an consulto. 158. σίν τ' propter metrum legendum censebat Schmidius. Vulgg. σί τ'. 160. τῶν Ἀταβ. mavult Pauw. 164. δίδων Bodl. tres cum Schol. rec. perpetua aberratione. 165. ποτ' vel πόθ'—ποτὶ ξείνων ἰσὼ in Bodl. C. exciderat.

[153. In Arcadia τὰ Δύκαια. Ol. xiii. 154. *Ex Schedis.*]

158. *οὐχ ἕτερον, non alium*, eundem, *titulum* (nam hic est λόγος) *habet columella* (ψῆφος λιθίνη, στήλη) *posita Megaris*: sc. et ibi eum victorem fuisse. Mox 162. jungere fere malim ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν, (ut v. o. Ol. iii. 4.) ἄνδρα τε πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα (h. νίκην.)

[160. mons Rhodi. Strab. xiv. p. 968. v. Apollod. *Ex Schedis.*]

168. *σάφα δαεὶς* (ἰστέον) ἅτι οἱ ἐξ ἀγαθῶν πατέρων (ὄντι, γεννηθέντι) φρένες ὀρθαὶ ἔχραον· *mens bona*, disciplina domestica bona nutrita, *monet* (pro χρέωντι, χρησμῳδοῦσι, h. e. παραινοῦσι), scil. in magnis opibus retinendum esse sensum æquitatis et modestiæ.

Digitized by Google

Σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνα-
κτος, Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν. ἔχει
Θαλίας καὶ ὠδῖνες. ἐν
Δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου,
Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσουσιν αὖραι.

172. Ἐρατιδᾶν Ald. cum Pal. C. Gott. et Schol. Ἐρατιδῶν Bodl. β. γ. Vera lectio jam a Calliergo prodita: tribus nomen apud Rhodios esse creditur. Post Καλλιάνακτος interpungunt, et seqq. in unam sententiam cogunt Melanchthon et Canterus Nov. Lect. iii. 17. et, ut nunc video, etiam Pauwius, in quo tamen Aldus jam præiverat: nec tamen probo. In illis ἐν δὲ μιᾷ latet ratio precum ad Jovem factarum: *μὴ πέσοι, serva incolumem stirpem plurium filiorum Diagoræ ex filia Callianacti nupta susceptam, cum tribulibus Eratidis. Sane et tota urbs* (an Ialysus?) *lætitiam de victoria D. communicat. Adeo tamen incerta et instabilis est rerum humanarum conditio, ut sine cura tua provida, o Jupiter, stare nequeant.* Hæc ut lyricus extulit. 173. Θαλίας Bodl. γ. sed piget talia transcribere. Ad ἔχει Θαλίας adscripserat Mingarell. Theocr. xvii. 22. ubi Hercules inter deos ἔχει Θαλίαν.

173. Nexus sententiarum: *μὴ πέσοι—serva, ne sine perire—nec læta hæc fortuna ullo gravi casu evertatur.* Hoc expressit a caussa: *nam variæ sunt fortunæ vicissitudines,* μεταβολαί, s. μετατροπίαι, ut dixit Pyth. x. 32. αὖραι, ut πνοαὶ ἀνέμων. P. iii. 186—8. διαιθύσσουσιν exquisite de celerrimo motu: pro, *emergunt, succedunt.*

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ή.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΠΑΙΔΙ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

GRATULATUR Alcimedonti victoriam Olympicam consequuto, ut paullo ante frater Timosthenes victor fuerat renuntiatus in Nemeis;—27. prædicat insulæ Æginæ felicitatem hanc, ejusque laudes subjicit, quas ab ipso conditore Æaco repetit:—40. quem Apollo et Neptunus in muris Trojæ exstruendis socium operis habuere—69. Inde laudes Melesiæ aliptæ—97. Meminit quoque poeta tribulium Blepsiadarum,—101. Iphionis et Callimachi cognatorum vita jam defunctorum.—109. Bona vota.

Σ. ά. Κ. Υ.

ΜΑΤΕΡ ὦ χρυσοστεφάνων

Inscriptum in codd. carmen: Ἀλκιμιδόντι παιδὶ παλαιστῇ, Τιμοσθένει παλαιστῇ, ἀδελφῷ αὐτοῦ Νίμεα, καὶ Μελησίᾳ ἀλείπτῃ. Inscriptiones Carminum a Grammaticis profectas esse nemo facile dubitet; sed si quis dubitet, vel hoc exemplo doceri potest, titulum Pindaro non deberi. Inepte enim Grammatici eorum, quorum mentio fit in carmine, nomina Alcimedonti, in cujus laudem scriptum est carmen adjunxerunt. *Alcimedon*, Ægineta ex Blepsiadarum tribu, inter cujus majores Iphion et Callimachus erant (v. 106 sqq.) Ol. lxxx. inter pueros lucta vicit. Ejus frater erat Timosthenes, Nemeis victor; magister autem Melesias, qui olim et ipse Nemea inter pueros lucta, mox adultus pancratio victoriam obtinuerat, hinc ad magisterium gymnasii se contulerat. v. 71. sq. παιδὶ omissum in

Digitized by Google

Ἀέθλων, Ὀλυμπία,
Δέσποιν' ἀληθείας· ἵνα μάντιες ἄνδρες,
Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, παραπει-
ρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου,
Εἴ τιν' ἔχει λόγον, ἀνθρώπων πέρι
Μαιομένων μεγάλαν
Ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
Τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν.

A. ά. K. ιϑ'.

Ἄνυσαι δὲ πρὸς χάριν εὐ-
σεβέων ἀνδρῶν λιταῖς.

Rom. et seqq. Sed v. inf. 72. 86. ἀδελφῷ αὐτοῦ aberat Bodl. β. et Νίμια a Bodl. γ. 2. Ὀλυμπία reposuit Schmidius metro obsequutus ex Pal. A. B. Vulgo Ὀλυμπεία. 3. ἀληθείας MS. Bodl. 10, 11. Ἄνυσαι δὲ—λιταῖς. Lectio hæc expressa est in Schol. vet. a pluribus grammaticis: dissident ii tantum judicio, quid supplendum sit. Alii id, quod de Jovis voluntate scire avent. Alii τὰ μαντεῖα, *dantur responsa piorum precibus, ὡς χάριν, propitia in eos Jovis voluntate.* Possunt plura substitui ad explendam sententiam: τὸ παραπειρᾶσθαι Διὸς ἄνυσαι, pro γίγνεται. Aut etiam ἄνυσαι, ἀνύσαι, sc. ἃ μαίονται. Si vero ἄνυσαι active dictum, ut ἀνύσαι P. ii. 89. 90., est Ζεὺς ἄνυσαι. In Schol. vet. legitur: "secundum nonnullos Asclepiadem scripsisse λισαὶ, ut sit ἄνυσαι—λισαὶ," nota illa figura, de qua vide ad Ol. xi. 5. ut verbum singulare cum nominativo plurali jungatur. Cum hoc judicium sit unius grammatici, qui forte doctrinæ subtilitatem in scripturæ vitio ostentabat, cum in ejus exemplari excidisset ς in λισταῖς, nolo ei tantum tribuere, ut lectionem relinquam grammaticæ magis consentaneam.—In Pal. A. et B. et Bodl. omnibus cum Aug.

5, 6. Male distinguebatur: εἴτιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι; nam, λόγον ἔχειν περί τινος, vix græce dicitur. Verum jungenda sunt: Iamidæ (v. Ol. vi. 118.) sacris ab iis, qui ad certamina accedunt, factis, παραπειρῶνται Διὸς, περὶ ἀνθρώπων μαιομένων, *Jovis mentem explorant super, de, viris, εἴ τινα ἔχει λόγον, φροντίδα*, sc. αὐτῶν, *ut respiciat eos, propitius iis sit victoria largienda.* [Xenoph. Mem. Socr. i. 4. 18. τῶν θεῶν περὶ ὧν λαμβάνης διαπονίων, εἴ τι σοὶ διιλέσθαι περὶ τῶν ἀδήλων ἀνθρώποις συμβουλεύειν. *Ex Schedis.*]

7, 8. Junge: μαιομένων θυμῷ (h. e. σπουδαζόντων) λαβεῖν (pro ἐπιλαβεῖν) ἀρετὰν μεγάλαν, *altam laudem ex victoria consequi*, (ut ἀρετὰ paullo ante Ol. vii. 163. ἄνδρα νικᾷ ἀρετὰν εὐρόντα, h. e. νίκην, nam est ἀρετὰ *omne id, quo quis præstat aliis, excellit: vis animi, corporis:*) τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοὰν, h. e. victoriam, recreationem post tot ærumnas et labores, ut Ol. ii. 93—95. Ol. i. 157.

10. Ἄνυσαι δὲ πρὸς χ. *rata autem hæc fiunt ex voto piorum hominum ad preces factas.*

Digitized by Google

Ἀλλ', ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος,
Τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν
Δέξαι. μέγα τοι πλέος αἰεί,
Ὦ τινι σὸν γέρας ἔσπεται ἀγλαόν.
Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
Ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοὶ
Σὺν θεοῖς εὐπραξίας·

E. ά. · K. ιά.

Τιμόσθενες, ὕμμε δὲ κλάρωσεν Πότμος
Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὃν μὲν
Ἐν Νεμέᾳ πρόφατον,
Ἀλκιμέδοντα δὲ πὰρ Κρόνου λόφῳ
Θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.

legitur aliud vitium: πλαρίσσεται πρὸς χάριν ἰσοτίμων δ' ἀνδρῶν λοτοί, quod ex interpolatione ad glossam facta profectum est; nec audiendus Pauw, qui duplicem olim lectionem fuisse pronuntiabat. In v. 12. redit ad Olympiam v. 1. 2. sollenni formula ἀλλ' ὅ. Porro ἰσοτίμοις Ald. et Pal. C. cum Gott. quod et in scholiis occurrit. 13. στεφαναφορίαν Schmidius recte, et sic jam Rom. Crat. At Ald. Brub. Steph. et al. στεφανοφορίαν, adverso metro. 14. σὺ ex Rom. profectum. Ald. tres Palat. duo Bodl. μέγα τοι cum Aug. quod præferam, ut magis Pindaricum. 15. ἔσπετ' vitium Stephan. 16. ἦεν. Mirum poetam maluisse hoc, non ἦν. 18. ἰσοπραξίας Schmidius ex Palat. A. B. emendavit, metro monente. Vulgg. omnes ἰσοπαγίας. 19. ὕμμι Steph. emendavit, propius ad dorismum. Al. ὔμμι. Aldus quoque δ' ἰχλάσσατ. Bodl. γε πλάσσατο. [δ' ἰαλάξ. Boeckh. Comment. p. x. Ex Schedis.] 20. ὃν μέν. Etiam hanc lectio Schmidii acumini critico debetur, suffragante Pal. A. et B. Vulgg. inde a Rom. σὺ μὲν adversante metro. [ex interpr.—ὃς σ' ἐν μὲν Boeckh. l. c.—Ceterum non est illud ὃς μὲν—ὁ δὲ—pro ὁ μὲν—ὁ δὲ—. v. Sturz. de dial. Alex. p. 206. Ex Schedis.] At Ald. ὃς σε μὲν, haud dubie lenius, si ita dispescas: ὃς σε μὲν Νεμέᾳ πρ. Hoc etiam Mingarell. amplectitur. Jejunum, hiante metro, ὃς σε Ἐν N. Pauw propinat. 21. πρόφατον omnes ante Schmidium. Sic et Schol. πρόφατον, ex φάω, h. e. φαίνω, eodem sensu Schmidius ex Pal. B. reposuit, metri caussa. φατὸς, πρόφατος, celeber. 22. δὲ omittunt Bodl. β. γ.

[16. ἄλλα ἀγαθά. Ex Schedis.]

19—23. Dixit lyrice pro: ὑμᾶς δὲ, Τιμόσθενες καὶ Ἀλκίμεδον, στέφομες ἰαλάμενοι (σὸν) Διὶ γενεθλίῳ, propitio Jove vestrorum natalium præside, τὸν μὲν—τὸν δὲ — Mox 23. θῆκεν idem στέφειν.—24. Similia loca Nem. iii. 32. 33. Isthm. vii. 30.—28. Eadem Æginæ laus P. viii. pr. et 31. Nem. iv. 19.

Digitized by Google

Ἦν δ' ἐσορᾶν καλὸς ἔργῳ
Τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων,
Ἐξένεπε, κρατέων
Πάλᾳ, δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν·
Ἔνθα Σώτειρα, Διὸς ξενίου
Πάρεδρος, ἀσπεῖται Θέμις

Σ. β'. Κ. δ'.

Ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅ τι γὰρ
Πολὺ, καὶ πολλᾷ ῥέπει,
Ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν,
Δυσπαλές. τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων
Καὶ τάνδ' ἀλιερκέα χώραν
Παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις

25. κατ' εἶδος Ald. 26. ἐλέγχων Ἐξένεπε malo jungere sensu et distinctione cum Pauw., non cum ἦν. 30. Vulgo distinguitur post πολὺ, ut accipiatur hoc pro πολῶν ὄχλος, ὄχλος. Omnino interpretes laborant in hoc loco, qui saltem sic ex eorum animo erat interpretandus: *magnam hominum multitudinem institutis vitæ, studiis et consiliis inter se dissimilem*, qualis mercatorum Æginam commeantium est, *regere judicio recto et singulis causis convenienter difficile est.* Sed præstat simpliciter accipere verba, uti se offerunt, ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπει *quod multum et multas in partes, varie, inclinat*, cujusmodi peregrinorum negotia et causæ sunt, in quibus jus sæpe varium, incertum et obscurum est. 31. πολλᾷ Schmidius ex Pal. A. B. et Schol. Accedit pars Bodleianorum. Vulgo: πολλά. Porro ῥέπει Schol. 33. Post ἀθανάτων interpungit Ed. Rom. quin etiam Ald. et Brubach. Primum distinctionem sustulit Ceporinus in Ed. Cratandr. vel Scholiis monentibus. 34. Καὶ δ' Bodl. C. 35. παντοδαποῖς ὑπέστασε Ald. παντοδαποῖς ὑπέστασε Bodleiani cum Aug. metro saltem sic incolumi, sed cum hiatu.

[29. Θέμις, etsi dea, tamen exercetur. Non est δεσπὸν Θεὸν: etsi per δεσπότην redditur. *Ex Schedis.*]

30—34. Male interpungebatur post διακρίνειν. Jungenda sunt: δυσπαλὲς (ἐστὶ) διακρίνειν (σὺν) ὀρθῇ φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν, (non imperite): debebat sequi τὰ πολλὰ ὄντα καὶ βίαιονται πολλᾷ, dixit: (lucus) ὅ, τι πολὺ, καὶ πολλᾷ βίᾳ, *quod multiplex est et multis modis variat*, pro rerum, temporum, personarum rationibus: ut sunt jura, causæ, negotia mercatorum. conf. V. L. Fuit igitur apud Æginetas species aliqua ejus, quod nos *judicium mercatorium* appellamus.

Digitized by Google

Κίονα δαιμονίαν,
(Ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
Τοῦτο πράσσων μὴ πάμοι·)

A. β'. K. δ'.

Δωριεῖ λαῷ ταμιευ-
ομέναν ἐξ Αἰακοῦ·
Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον
Τεῦξαι, καλέσαντο συνεργὸν
Τείχεος· ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
Ὀρνυμένων πολέμων
Πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
Λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

E. β'. K. ια'.

Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον
Πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς,
Οἱ δύο μὲν πάπετον,
Αὖθι δ', ἀτυζομένω, πνοὰς βάλον·

V. 37 et 38. ab aliis in parenthesin inclusi, nec male. 38. πάμῃ Bodl. β. γ. 41. Ποσειδᾶν pars Bodl. MSS. cum Aug. in quo et ωστε pro τε. 43. τεύξειν MSS. Bodl. quatuor. 44. male in Schmid. et Oxon. post πεπρωμένον interpungitur. Ordo est: ὅτι πεπρωμένον ἦν, νιν (τὴν Ἴλιον) ἀμπνεῦσαι καπνὸν etc. h. καταφλιχθῆναι. 47. ἀμπνεῦσαι καρπὸν Aug. 50. πάπετον constanter primæ edd. πάπτεσον primum Morell. et ex hac Steph. prima et deinceps aliæ; sed altera Steph. dedit: πάπτεσον. Pal. C. πάπτιτον. Aug. πάπτιτον et a m. pr. πάπτιτον. Apud Homer. πάπτησον prò πατέπτησον aliquoties, ut Il. α. 593. 51. αὖθί τ' scribendum esse, bene monet Pauw. ἀτυζόμενοι Ald. et fere omnes Bodl. Aug. cum Schol. ψυχὰς Ald. Scholion τοῦ πτοᾶς.

37. 38. in parenthesi interposita sunt, pro voto: *utinam insula sit præsidium tale adeuntium eam per omne tempus!* Tribuitur hoc tempori tanquam id efficienti, ex poetico more.

[42. στέφανον pro στεφάνην. v. Schol. Orph. Argon. 764. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσας.
Ἔννεπε δ' ἀντίον ὁρμαί-
νων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς,
Ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται,
(Ὥς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
Πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός·)

Σ. γ. Κ. Υ.

Οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. ἀλ-
λ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται
Καὶ τετράτοις. Ὡς ἄρα θεὸς σάφα εἶπας,
Ξάνθον ἵππειγεν, καὶ Ἀμαζόνας εὐ-
ίππους, καὶ ἐς Ἴστρον, ἐλαύνων.

55. *τεᾶς* emendatum a Schmidio, pro *τεαῖς*, quod ubique legitur. Rotundius tamen alterum esse negari nequit. 56. *χυρὸς* Bodl. γ. 57. *ὃς* Rom. et al. *ὁς* Ald. et Pal. C. cujus Schol. *κατὰ* exponit; idem *Κρονίου*. 58. *βαρυτόνου* Bodl. γ. 60. *Ἵξεται, peribit, cadet*, conj. Pauw, perperam veritus, ne *ἄρξεται* cum *τετράτοις* male dicatur. At quam frequens is poetarum mos bina vel plura verba copulandi, quæ ex parte tantum grammatico significatui respondent nominis ejus, ad quod referuntur! 61. *τέτρασι* Bodl. C. *τετάρτοις* β. γ.

55. seqq. Jungenda sunt *ἁλίσκεται οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν*. Scilicet Apollo dixit: *ea parte, qua tu, Æace, murum duxisti, capietur Pergamus, tuorum quidem posterorum opera: sed eveniet hoc prima et quarta generatione, ἄρξεται, γενήσεται, τὸ ἁλίσκεσθαι, σὺν τοῖς πρ.* pro *σὺν τῷ πρώτῳ καὶ τετάρτῳ παιδί, per Telamonem et Neoptolemum. ἐνίσω ἐρυμάτων, propius accedens.* At Schol. reddit: *συνεχιζόμενος εἰθέως*, ut sit *ἐρυμάτων ἐν φρενὶν, interpretatur portentum extemplo versans animo.*

62. An alia sit auctoritas, qua constet Apollinem ab Amazonibus cultum fuisse, ita ut eas nunc adire dicatur, ignoro. Tum si Xanthus est Lyciæ, mira est profectio per Lyciam ad Amazonas et ad Hyperboreos, quos per Istrum designat, ut sup. Ol. iii. Nam diversa loca eum commemorare, quæ ille forte adire possit, vix poetam deceret. Magis consentaneum esset, Apollinem ad unum certum locum properare, ut Neptunus ad Isthmum, non tria diversa loca et sacra adire: nam adeunt dii loca, in quibus præcipua religione coluntur. Verum nec hoc poetam velle puto; sed Apollo tendit ad Hyperboreos, qua via ducit, ex prisca, terrarum situs ignoratione, per Amazones in borealibus locis habitantes; Xanthus autem est Troadis fl. inde a quo iter in septentrionem ingreditur. Ad eum relicti equi pabulum carpebant, ut apud Homer.

Digitized by Google

Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμὸν ποντίαν
Ἅρμα θοὸν τάνυεν,
Ἀποτέρπων Αἰακὸν
Δεῦρ' ἀν' ἵππους χρυσέας,

A. γ'. K. ϛ'.

Καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐπο-
ψόμενος δαῖτα κλυτάν.
Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν.
Εἰ δ' ἐγὼ Μειλησία ἐξ ἀγενεί-
ων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ·
Μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος.
Καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς
Ἐρέω ταύταν χάριν·
Τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

E. γ'. K. ιά.

Ἐν παγκρατίῳ. τὸ διδάξασθαι δέ τοι,

64. ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ Ald. cum Schol. doctius et a vulgari magis recedens. 67. ἐν ἵπποις Bodl. γ. cum Triclinio. Ut nunc interpungitur, heros Æacus avectus est divinis equis; at, si post δεῦρε interpungas cum Pauw., ipse deus vectus est equis: quos cursus appellat, sive, quod ἵππος pro curru dicti sive, quod omnia divina sunt aurea. Respexit et ornavit locum Apollon. iii. 1240. 70. ἐν ἀνθρωπίνοις Aug. ἔστται in Schol. 71. Μιλησία Ald. tres Palat. quod et ipsum ferri poterat. v. Pauw. Μιλησία jam Rom. ed. exhibuit. 74. Νεμέᾳ MS. Bodl. Κἐν N. malit Pauw. at ἐν centies omittitur. 76. Pauw. interpungit: τὰν δ' ἔπειτ', ἀ. 77. ἐν παγκρατίῳ Ald. Pal. C. Brubach. in marg. eodem sensu et metro. 78. βαί-

70. sq. Viam sibi parat ad laudem Melesiæ, aliptæ: in qua interserenda invidiam deprecatur. *Non omnibus eadem probantur. Si ego itaque laudes Melesiæ carmine repeto a victoria, quam ipse olim inter pueros lucta retulit: invidi me non reprehendant. εἰ δ' ἐγὼ Μιλησία ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ* pro *εἰ οὖν ἀναστίχω, percurro, pertexo laudes carmine.* Sic ἀναδραμεῖν et alii; item ἀνιλθεῖν, ut apud Euripidem.

73. *μη νίς με φθονέτω.* cf. Schneid. Vita Pind. p. 117. Scilicet ex heroum ætate petitum, qui non minus saxis pro telis utuntur. Invidia autem potere aliquem dicitur.

75. *ταύταν χάριν* paullo durius pro *τὴν αὐτήν. commemorare enim possum similiter cum olim inter pueros Nemeis vicisse, et postea ἐν ἀνδράσι pancratio.*—76. Junge *ἐν παγκρατίῳ διδαχθῆν.*

Digitized by Google

Εἰδότι μαίτερον. ἄγνω-
μον δὲ, τὸ μὴ προμαθεῖν.
Κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες.
Κεῖνα δ' ἐκεῖνος ἂν εἴποι
Ἔργα περαίτερον ἄλλων,
Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει,
Ἐξ ἱερῶν ἀέθλων
Μέλλοντα ποθεινοτάτων δόξαν φέρειν.
Νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων,
Νίκαν τριακοστὰν ἐλών·

Σ. δ'. Κ. δ'.

Ὅς τύχᾳ μὲν δαίμονος, ἀ-
νορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν
Ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις
Νόστον ἔχθιστον, καὶ ἀτιμοτέραν
Γλῶσσαν, καὶ ἐπίκρυφον οἶμον·

τερον, trisyllabum, quod plerumque occurrit μαΐτερον. Scilicet sic est pronuntiandum. 80. ἀπειράτων Ald. vitio. 81. κεῖνα δὲ κεῖνος idem Ald. cum Aug. τῶνα δὲ τῶνος δ' εἴποι ad dialecti normam a poeta scriptum fuisse suspicatur Pauw. 90. τίτρασιν Ed. Steph. et jam Morell. quod metro postulante probat Pauw. sicq. Aug. Vulgg. τίτρασι. 92. γλῶσσαν tres Bodl. cum Aug. quod Æolicum, non γλῶττων. γλῶσσαν Ald.

77-80. τὸ διδάξασθαι—*Melior est alipta is, qui ipse certamina ingressus est. Contra imperiti hominis est, docere velle alios quæ ipse antea non didicerit. Inexperti homines nihil habent, cui satis firmiter insistant;* sed fluctuant in artis præceptis tradendis. 81. *Itaque iste ista* quod attinet *certamina docere potest doctius, quomodo aliquis victoriam consequatur.* κεῖνα ἔργα pro παρ' ἐκεῖνα, in ἐκείνοις ἀγῶσιν, in quibus ipse victor fuit. [ἐκεῖνος, Milesius. *Ex Schedis.*]

88-92. In vulgari interpretandi ratione sensus quidem, τίτρασι παῖδας νίκησε, bene se habet: sed vix expedias grammaticam in ἀπεθήκατο νόστον ἔχθιστον ἐν γυίοις τίτρασι παίδων. Nam ἀποτίθεσθαι non est *reddere*, (Triclin. ἀντὶ τοῦ ἐπιθῆναι: quo usu aut exemplo?) et quid ἐν? Ad sermonis itaque usum sic constituere malim: ὃς (σὺν) τύχᾳ μὲν δαίμονος, (h. σὺν δαίμονι, *deo juvante*) ἀνορέας δὲ οὐκ ἀμπλακὼν ἐν τίτρασι παίδων γυίοις, *et virtute usus in quatuor pue-*

Digitized by Google

Πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
Γήραος ἀντίπαλον.
Αἶδα τοι λάθεταί
Ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

A. δ'. K. ιά.

Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν
Ἀνεγείροντα φράσαι
Χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
Ἕκτος οἷς ἤδη στέφανος περίκειται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.
Ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος
Καννόμον ἑρδόμενον.

93. ἐνέπνευσε tres Bodl. 96. πράξας scribendum pro πράξαις. monuit etiam Pauw. 98. ἀνιγείροντα Aug. 103. κὰν νόμον Ald. Rom. Brub. Mo-

vis, (quibuscum luctatus est; erant scilicet duo paria, quibus successit ipse Ἰφιδέος) ἀπεθήκατο (*amovit a se*) νόσον ἴ. etc. h. τὴν ἧττων. cf. Pyth. viii. 119. sq. Sic ἀποθέσθαι νῖκος κρισσόνων Ol. x. 47. Porro γλῶσσαν ἀτιμοτέραν, ut loquerentur sine auctoritate; opp. victorum jactantia. Alio in carmine ἀγενεῖαν dixerat: v. Fragm. lvi.

93. *Avum victor juventæ quasi reddidit, et effecit, ut vitam ei producat lætitia.* Hoc iterum enuntiavit generatim.

96. Ἄρμενα πράξας ἀνήρ. εὖ πράσσειν (opp. κακῶς πράσσειν) est *bene rem gerere, successum habere*, quod idem est *felicem esse*. Ol. xi. 4. εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει, Ol. iv. 7. ξείνων εὖ πρασσόντων. Pro εὖ nunc ἄρμενα. [sc. τῷ θυμῷ. *Ex Schedis.*] ut πράσσειν ἀνεία pro κακῶς Pyth. viii. 72. ἰσχυρῶς πράσσειν ap. Atticos. Hoc modo sane fieri potest, ut πράττειν et πάσχειν possint latine iisdem verbis interdum reddi: non autem πράττειν et πάσχειν eandem notionem per se habent; ita εὖ πάσχειν et εὖ ἀκούειν, *bene rem gerere* et *laudem consequi*, Pyth. i. 191, 2. Isthm. v. 17. N. i. 46. Ergo *avus, cui tam prospera fortuna fuerat, ut nepotem victorem videret, vitam recreatus gaudio producit.*

97. *At mihi etiam Blepsiadarum tribulium memoratio cum laude est facienda, e quorum medio sextus jam victor renuntiatur, et quidem luctæ et pugilatus.* Ἄωτον ἰσχύνων χειρῶν pro ἄωτον νίκης τῶν χειρῶν. De hoc cf. dicta ad iii. 5. 6.

102-3. Tandem et mortuorum in carmine mentionem facit poeta, *Callimachi* et *Iphionis*. Videtur Iphion vita excessisse tempore inter victoriam et carmen interjecto, nuntio tamen de victoria accepto: itaque is ἀκούσας τῆς Ἀγγελίας nuntiat in inferis Callimacho. Pro Ἀγγελία inf. xiv. 29. est Ἠχώ. μέρος τι (sc. eorum quæ in carmine memorantur) ἐστὶν ἑρδόμενον κατὰ νόμον καὶ θανοῦσι, *quod, tanquam inferiarum honos, persolvitur mortuis rite.*

Digitized by Google

Καταπρύπτει δ' οὐ κόνις
Συγγόνων κεδνὰν χάριν.

E. δ'. K. ιά.

Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσας Ἰφίων
Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν
Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
Κόσμον Ὀλυμπία, ὅν σφιν ὤπασεν
Ζεὺς γένει. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς
Ἔργα θέλοι δόμεν· ὀξεί-
ας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
Εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν
Μοίρᾳ Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·
Ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον,
Αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

rell. Aug. *κἄννομον* Steph. pr. et hinc reliquæ, qs. *καὶ ἔννομον. κανόμον* Schmidius recte, ut jam emendaverat Ceporinus in Cratandr. h. *κατὰ νόμον*. Porro *ἐθεμίσων* Schmidius refinxerat, paullo audacius, probante tamen Pauwio. [106. In textu Heynius correxit *ἀκούσας*.] 109. *ὅν σφιν Ζεὺς γένει* 110. *ὤπασεν*. Ald. 110. *ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς* dorice Steph. jam præiverat Aldina, pro *ἐσθλὰ* et *ἐσθλοῖς*.

Non enim terra occultat cognatorum gloriam, quo minus ad inferos perveniat, h. e. resciscunt illi suorum superstitum gloriam.

113. Deprecatur invidiam Fortunæ in tanta felicitate. Recte subjectum constituitur, *εὔχομαι, μὴ τὸν Διὸς ἀμφιθέμεν Νέμεσιν μοίρᾳ καλῶν*, (h. *ἐπιστῆσαι, ἐπιζαλεῖν*.) *Nemesin* dicit *διχόβουλον, infestam*, ut *δίχα νοεῖν, δίχα φράζειν* apud Homer. *Ἀλλὰ* (Ζεὺς) *ἄγων* (*ἐκάγων*) *βίοτον ἀπήμαντον, αἴξοι αὐτούς τε καὶ πόλιν, bect* (ut Callim. in Jov. 95. *οὐκ ἀρετῆς ἄτερ* etc.) *αὐτοὺς* s. *πολίτας, s. victorem et gentem* ex *γένει* v. 110.

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Θ'.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩ ΟΠΟΥΝΤΙΩ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

A LAUDIBUS victoris exorsus statim ad Opuntis, urbis patriæ, laudes progreditur; — 33. ut eas celebret, ingenio si satis valeat, quod solius naturæ beneficio debeatur — 62. Redit ad urbis laudem et orginem. Deucalion et Pyrrha post diluvium consederant circa Opuntem in Locride, reparata humana gente. Locrus erat improles, cui Jupiter compressam a se Opuntis ex Elide adductam filiam matrimonio junxit. Appellatus ille avi materni nomine Opus rexit urbem Opuntem; in qua heroes fuere et (119) victores certaminum, in quibus Epharmostus. Hinc ejus laudes.

Σ. ά. Κ. ιϛ'.

Το μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
Φωνᾶεν, Ὀλυμπία

2. φωνᾶεν Schol. Nem. iii. 1. omnes edd. et codd. præter Bodl. a. qui dissoluit φωνῇ ἐν, quod Schmid. ex Pal. B. recepit, ut ἐν φωνῇ Ὀλυμπίᾳ dictum sit pro σὺν vel διὰ φωνῆς Ὀλυμπικῆς, h. qualis Olympiæ auditur vel audiri solet. Ita fere

1. sq. Sensus lyricus docet, μέλος φωνᾶεν esse docte dictum, ut Lat. poetis epitheton *canorum, vocale;* idem μέλος, καλλίφωνος (ὕμνος) ὁ τριγλύφος κιχλαδὸς (ἐν) Ὀλυμπίᾳ, ἄρσεν etc. *Etsi sollenne illud carmen, Callinicus, trinis strophis*

Digitized by Google

Καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδὼς,
Ἄρχεσε Κρόνιον παρ' ὄ-
χθον ἀγεμονεῦσαι
Καμάζοντι φίλοις Ἐφαρ-
μόστῳ σὺν ἑταίροις·
Ἀλλὰ νῦν ἐπαταβόλων
Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
Δία τε φοινικοστερόπαν
Σεμνόν τ' ἐπίνεσιμαι
Ἀκρωτήριον Ἄλιδος
Τοιοῖσδε βέλεσσιν,

Schmidius et Pauwius accipiunt. Verum meliores curæ docent magis poeticum esse μέλος φωνᾶεν. carmen canorum, quod canitur. Ordo autem verborum hic: Τὸ μὲν Ἀ. μέλος φωνᾶεν, ὁ Καλλίνικος τριπλόος κεχλαδὼς (ἐν) Ὀλυμπίᾳ, παρ' ὄχθον Κρόνιον ἀγεμονεῦσαι Ἐφαρμόστῳ καμάζοντι σὺν ἑταίροις φίλοις, ἄρχεσεν (ἄν). Apparet enim, Olympiæ victorem inter amicos et populares ad eum confluentes post victoriam statim sollenni pompa et chorea incessisse, forte per stadium, inter tibiarum et lyræ cantum, ad quem Archilochium carmen Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ canebatur. Hoc est καμάζειν. Porro κεχλαδὼς mallet Pauw. Videtur fuisse χλάζω, ut κλάζω, κράζω, unde κεχλάζω; et χλάζω, unde κίχλαδα, dorice κίχλαδα, unde α producitur. Etiam Aug. gl. κιχληδὸς, ἰσοτχάσας. At est qui insonuit, φωνησάς, cani solitus. cf. inf. ad P. iv. 318. 4, 5. Κρονίῳ παρ' ὄχθῳ ediderat Schmidius, ut metro serviret. 8. ἐπατοβόλων Bodl. C. a pr. m. 11. Pauw conj. ἐπίνεσα a νίεσθαι, ἔχεσθαι. v. Not. 13. βίλεσσιν præclare Schmid. ex Pal. C. reliqui omnes μίλεσσιν. Me tenet vox τοιοῖσδε, quæ non satis magnam constans, *Olympiæ cani solitum*, (vid. V. L.) *sufficere poterat: nunc tamen aliud accinam* in victoriam Olympicam; quæ declaratur, e more, per Jovem et per Olympiam: quæ designatur nunc per Elidem a Pelope olim occupatam. καλλίνικος ὕμνος expresse Nem. iv. 26. nec tamen ubique cum Musgravio ad Eurip. Med. 45. substituendum putabo; est enim καλλίνικος i. q. νικητήριος, et occurrit καλλίνικον ᾠδὴν, ἄεμα, χάεμα, καλλίνικος στάλη inf. Pyth. xi. 70. et ipsi victores καλλίνικοι, ut P. i. 63. Hiero. Quidni igitur καλλίνικον στέφανον in Euripidis loco feramus? In Archilochi hymno Καλλίνικος erat *Hercules*, et hinc hymnus, cujus exordium erat: Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ, appellatus et ipse Καλλίνικος.

11. ἐπίνυμαι βίλεσσιν ἀπὸ τόξων Μοισᾶν Δία. Insolens sane hoc: ἐπινίμεσθαι βίλεσί τι. Forte sic expedias: νίμειν, νίμεσθαι βίλη ἐπί τι, diceres in pedestri quoque oratione: *distribuere, ad varias res dirigere sagittas.* Exquisitius nunc ἐπινίμεσθαί τι βίλεσι· more poetarum sollenni in similibus.

[13. nunc simili laude celebra. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Τὸ δήποτε Λυδὸς ἥρως
Πέλοψ ἐξάρατο κάλλι-
στον ἔδνον Ἱπποδαμείας.

A. ά. K. ιϛ'.

Πτερόεντα δ' ἴει γλυκὺν
Πυθῶνά δ' ὀϊστόν. οὗ-
τοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ,
Ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν
Φόρμιγγ' ἐλελίζων
Κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος, αἰ-
νήσαις ἕ καὶ υἱόν·
Ἄν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ
Σώτειρα λέλογχεν
Μεγαλόδοξος Εὐνομία.
Θάλλει δ' ἀρεταῖς, ἴ-
σον τε Κασταλίᾳ παρ' Ἀλ-

vim habere videtur, etiamsi reddas, *talibus*, respectu vss. 8. 9. aut, *hisce* telis, *hoc* carmine. 15. ἐξάρατο Bodl. MS. et *a*. 16. Ὄφρα γ' Pauw in medium profert, ut anapæsticum sit colon. 22. ἐξ Ὀπόεντος· αἰνήσαις ἕ καὶ υἱόν. Ita distinguere jubet cum Ald. et Rom. Pauw. ut αἰνήσαις non sit pro αἰνήσας, sed nova sententia: *laudes eam et civem ejus, quæ*. Equidem vix sequar. 27. Ἴσον Aug. Ἴσον Bodl. β. γ. et ed. Rom. 28. -σίν τι K. omnes edd. et codd. Bodl. καὶ tacite refinxit Schmidius, ut metro caveret, perperam sollicitus: nam antispasti variant millies, monente Pauw.; sed hic elegantius legi arbitratur Κασταλίαν. Jam alius veniet, et profitebitur se malle Κασταλίας, ut ad βιᾶθεν referri possit. Est pro ἐν Καστ. h. e. ἐν Πυθοῖ, Pythiis. [Boeckh. Comment. p. xi. sq. Θάλλει δ' ἀρεταῖσιν Ἔν τι Κασταλίᾳ παρὰ Ἀλφεοῦ τι βιᾶθεν. *Ex Schedis.*]

17. Memora quoque victoriam Pythicam. οὗτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ, *non vanas laudes attinges; ex merito laudabis.* Pyth. vi. 37. χαμαιπετεῖ δ' ἄρ' ἴσως οὐκ ἀκέρσιν αὐτῷ, *non irritam vocem Nestor emisit.* Nec alia est γνώμα κενὰ χαμαιπετεῦσα Nem. iv. 65, 66. *consilium inane, irritum.* Fuerat autem Epharmostus jam ante Olympicam victoriam victor Pythiis, v. 17, 18. et una cum Lampromacho fratre vel cognato Isthmiis, v. 124.

23. αἰνήσαις ἕ καὶ υἱόν, Opuntem, tanquam nympham seu deam, ejusque urbis civem, tanquam deæ sobolem. pro αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ τὸν πολίτην.

24. ἄν Opuntem urbem, bonis legibus et reip. administratione claram.

Digitized by Google

φειοῦ τε ῥέεθρον·
"Οθεν στεφάνων ἄωτοι
Κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείρον-
τι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

Ε. ά. Κ. ι.

Ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν
Μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς,
Καὶ ἀγάνορος ἵππου θᾶσσον
Καὶ ναὸς ὑποπτέρου, παντᾶ
Ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
Εἰ σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ
Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι
Κᾶπον· κεῖναι γὰρ ὅπασαν
Τὰ τέρπν'. ἀγαθοὶ δὲ
Καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες

Σ. β'. Κ. ις'.

Ἐγένοντο. ἐπεὶ ἔναν-

32. *ματέρα* Pauw expolivit, ut simile faceret colon strophico suo v. 16. cf. v. 58. 36. *ναὸς* Bodl. γ. et mox *ταύτην* et *παλάμῃ*. Sed hæc non tam pro varietate notari, quam pro stupore librarii haberi debebant. *παντᾶ* Steph. refinxit. v. ad Ol. i. f. 39. *ἐξαίρετον* sphalma est Steph. et quidem ex Morell. 43. *ἀνδρία πῶς ἄν* et *ἀνδρίον* in Schol. occurrit.

38. *σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ*. Novo tropo poesis per *Musarum vireta*, hortum, seu arbusta, declaratur: ea *colit* poeta, si læto cum arborum proventu, *manu fausta* id facere putandus est: hæc est *χεὶρ*, *παλάμη*, *μοιρίδιος divina*: per quam declaratur ingenium divinitus datum. Grammatici, dum *δαιμονίᾳ μηχανῇ καὶ τέχνῃ* reddunt, usum loquendi Pindaricum sequuti sunt, quo aliquid dicitur fieri, contingere, *σὺν Διΐ*, *σὺν Διΐᾳ*, *σὺν τύχᾳ Διῶν*, et Ol. x. 25. *Διῒ σὺν παλάμᾳ*. itaque et h. l. *σὺν μοιριδίῳ παλάμᾳ*, *colit Musarum vireta, juvante deo*; pro quo *σὺν παλάμᾳ Διΐᾳ*, *δαιμονίᾳ*, dicere poterat; vel *σὺν μοίρᾳ Διῶν*, Ol. ii. 37. dixit igitur *σὺν παλάμᾳ μοιριδίᾳ*. Est idem mox *κατὰ δαίμονα*, quod alias is *Διῶν*, ut Pyth. i. 79. h. e. *Διΐᾳ μοίρᾳ*. *Fortes et ingeniosi viri nascuntur deorum numine, voluntate. Nam si hoc ita se non haberet, quomodo Hercules tam animosus esse potuisset, ut vel cum diis pugnaret* etc.

Digitized by Google

τ' ἂν πῶς τριόδοντος Ἡ-
ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν;
Ἀνίκ' ἀμφὶ Πύλον σταδεὶς
Ἥρειδε Ποσειδᾶν.
Ἥρειδέν τέ μιν ἀργυρέῳ
Τόξῳ πολεμίζων
Φοῖβος. οὐδ' Ἀΐδας ἀκι-
νήταν ἔχε ῥάβδον,
Βρότεα σώματ' ἃ κατάγει
Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν
Θνασκόντων. Ἀπό μοι λόγον
Τοῦτον, στόμα, ῥίψον·
Ἐπεὶ τόγε λοιδορῆσαι
Θεοὺς, ἐχθρὰ σοφία· καὶ
Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν,

45. σκύταλον ex MSS. Bodl. reposuerunt Oxonienses pro vulgato σκυτάλην quod esse debebat σκυτάλων. et sic jam exhibuisse Aldum video. utrumque τὸ βάκτρον designat. 47. ἥρειδε Schmid. e suis emendavit. Vulgo ἤρειδε. Ald. ἤρδε. At versu seq. ἤρει δὲ τί μιν, ubi Romana statim emendatiorem habet lectionem. Ποσειδᾶν vulgg. Ποσειδᾶν Ald. Gott. Beck. recte. 48. ἀργυρῷ Schmid. intulit. ἀργυρέῳ Ald. Rom. et ceteræ edd. cum Pal. C. Bodl. γ. Aug. quod eodem redit, si contracte legas. Veteres autem contracte pronuntiarunt, non scripserunt. 50. Ἀΐδας Bodl. C. 51. -τον Bodl. γ. 52. σώματα Schmidius extulerat, quod metrum ita postulare credebat. ᾗ Bodl. γ. et v. 54. omnes Bodl. Θνητόντων.

47. Ποσειδᾶν ἤρειδέ μιν, *eum repulit, repressit.* Est, ut puto, petitum a lucta, in qua alter alterum ἐρείδει, *obnixus protrudere laborat et prosternere.* Diversum est ἐρείδειν (scil. ἑαυτὸν) *ire, enare, nare.*

50—59. οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον, etc. pro: καὶ Ἅιδης ἰσόπαλον, ἀνίσχει, ἀνίσταται. *et Pluto hastam intentavit in ipsum suam, qua ille animas ad Orcum ducere solet.* ῥάβδος de hasta, (nam ea utitur h. l. pugnando,) quæ nunc, ut sæpe, pro sceptro est, quo *ille* compellere umbras dicitur, ab aliis *Mercurius.* De Herculis descensu ad Cerberum auferendum malim intelligere, ne iterum ad Pylum redeat poeta, de quo jam actum erat v. 46. Variis modis potuit etiam hoc Herculis facinus a poetis tractari. βρότεα σώματα dixit, quæ Homerus εἴδωλα καμόντων.

57—59. Bene enodavit Schol. *narrare de diis turpia, accedit ad vesaniam:* similia illis Ol. i. 82. Refugit poeta

Digitized by Google

A. β'. K. ιϛ'.

Μανίαισιν ὑποκρίκει.
Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοι-
αῦτ'. Ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
Χωρὶς Ἀθανάτων. φέροις
Δὲ Πρωτογενείας
Ἄστει γλῶσσαν, ἴν', αἰολο-
βρόντα Διὸς αἶσα,
Πύῤῥα Δευκαλίων τε, Παρ-
νασσοῦ καταβάντε,
Δόμον ἔθεντο πρῶτον· ἄτερ
Δ' εὐνᾶς, ὁμόδαμον
Κτησάσθαν λίθινον γόνον.
Λαοὶ δ' ὀνόμασθεν.
Ἔγειρ' ἐπέων σφὶν οἶμον
Λιγύν. αἴνει δὲ παλαιὸν
Μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

67. νέσσως Bodl. C. inepte. 70 κτισάσθαν aut, quod scribendum erat, κτισσάσθαν, defendit Schmidius pro ἐκτισάσθην a κτίζειν. Nec tamen id aliunde, quam, sive vitio, sive correctoris interpolatione, primum in Morell. et hinc in Steph. ortum videtur. Ald. Rom. et hinc aliæ κτησάσθαν, recte utique et ad metrum et ad sensum: *sibi comparârunt*, monente etiam Pauw. Sic quoque MSS. Bodl. Aug. et Schol. cum Eustath. p. 23. extr. 72. Ἴγειρ' ἰαίων σφὶν οἶμον λιγύν. Sane οἶμος, οἶμοι, proprie via, qua plectrum per fides oberrat: tum et cantus; et ἰγείρειν ἀοιδὴν, Μοῦσαν, λύραν, obvia sunt. Elegans tamen est conjectura. Gedikii ὄχον, quod et Pyth. iv. 3. Nem. vi. 49. occurrit. Heinrichs conj. αἶνον. ἄχημα videtur habuisse in suo libro Schol. vetus: τὸν τῶν ἰαίων λιμένα παθήμασιν εἰς τὸν ὕμνον τυθέντα. 73. λιγύν γ' metri caussa scribere suadet Pauw, et v. seq. οἶνόν γ'. vide ad v. 16. 32.

a narratione numine indigna, pugna inter deos facta. παγχάσθαι pro λήγειν, at cum notione ostentationis. σιμόνασθαι, *placere sibi nimium in Herculis laude.* παρὰ πομπὸν, παρὰ τὸ δέον, *plus quam fas est*, sc. detrahendo deorum laudibus. Κρίσιος proprie lyricen, qui fides pulsat et sonum elicit, hinc κρίνειν, *sonare*: unde et fides κρίνουσι. nunc ὑπορρίπτειν, ὑπηχεῖν, *succinere, respondere cantu.* Hæc forte Schol. dicere voluit.

72—74. Pedestre esset: molire, move carmen novi argumenti, quod genus carminum delectare solet. Om-

Digitized by Google

E. β'. K. ι.

Νεωτέρων. Λέγοντι μὰν
Χθόνα μὲν καταπλύσαι μέλαιναν
Ὕδατος σθένος· ἀλλὰ Ζηνὸς
Τέχναις ἀνάπαυσιν ἐξαίφνας
Ἄντλον ἐλεῖν. κείνων δ' ἔσσαν

75. μὰν Bodl. a. 78. ἄμπαυσιν Ald. et hinc in marg. Rom. item Schol. ἀνάπαυσιν August. ἀνάπαυσεν Pal. A. B. ἄμπαυσιν qui legant, teste Schmidio, non invenio. ἐξαίφνας codd. Bodl. 79. λαεῖν Palat. A. B. et Bodleiani, Scholion τοῦ ἁλεῖν.

nino Locrenses mythi non multum a poetis tractati esse videntur. Tum 75—79 narratio est, aquas obruisse solum; mox eas refluxisse iterum Jovis opera, numine. In 78. sq. puta subjectum esse τὸν ἔντλον, τὸ πλῆθος ὕδατος. has aquas ait ἁλεῖν ἄμπαυσιν, refluxisse.

79. κείνων δ' ἔσσαν etc. Videamus primo, quid verba per se, et ordine suo constituta, suggerant. De *Opuntiorum majoribus* agitur. Dicuntur fuisse *Deucalion* et *Pyrrha*, aut ipsi, aut ex iis nati. At iidem sunt ἀρχᾶθεν κοῦραι φύντας Ἰαπετιονίδας, κορᾶν τε θυγατέρων Κρονιδᾶν. *origine tenus progenies stirpis Iapeti et filiarum primorum Cronidarum.* Hic hæremus. Deucalion et Pyrrha avum habuere Iapetum et Asiam: hi duxere ortum ab Oceano, et fuere inter Titanes. At enim, quomodo majores illi simul esse potuerint κοῦραι κορᾶν θυγατέρων Κρονιδᾶν, *nati e filiabus primorum Cronidarum*, obscurum est. Primores Cronidæ sunt Jupiter, Neptunus, Pluto. Ex iis itaque filiæ natæ esse debuere, quæ matres erant factæ majorum Locrensium. Atqui has ignoramus. His tamen quomodo occurri possit, video: poetice pluralis pro singulari poni solet, dictumque adeo est nihil aliud, quam majores duxisse ab Iapeti stirpe, et ab una filia Jovis Saturnii. Atqui ignoratur etiam hæc. Tum vero nova et gravior difficultas oritur e temporis notatione: πρίν—. Nam majores illi v. 79. a Deucalione et Pyrrha orti, debuere esse *ante Locrum*: πρὶν v. 85. Reponas: πρὶν absolute positum esse, *antea*, κατὰ τὸ πρίν, seu, ut Schol., κατὰ τὸ παλαιόν. Sic ipse aliquando tuebar locum. At enim parum proficias. Nam primo nimis abrupta esset oratio:—βασιλῆος αἶσι. Πρὶν Ὀλύμπιος ἀγκιμὸν—μίχθη. Manet porro omnis reliqua difficultas *in filiabus* seu *Cronidarum* seu *ultius Jovis*. Ad hoc πρὶν tanquam ad scopulum impacta omnis hæret interpretatio. Nam *inter Deucalionem et Locrum* non alii intercessisse feruntur quam *Opus et ejus filia* a Jove ad Locrum adducta: addas licet ex Schol. Amphictyonem, Deucalionis f., Locri patrem. Itaque in intervallo isto non esse potuere ὀγχόριοι βασιλῆος αἶσι. Multo minus assequi licet, quinam fuerint κοῦραι κορᾶν θυγατέρων Κρονιδᾶν, seu θυγατέρων Κρονιδᾶν, h. e. Διὸς, *ex filiabus Jovis nati*. nec prodest, si κόρας legeris: nam ne una quidem *Jovis filia* inter Deucalionem et Locrum fuisse memoratur. Opuntis autem filia et serior est, et ex Jove Locrum, non puellam, peperit.—Potest interpretatio sic institui, ut v. 81-84 tanquam *in medio posita* includantur, et πρὶν v. 85. referatur non ad βασιλῆος αἶσι, verum ad κείνων δ' ἔσσαν χαλκάσπι-

Digitized by Google

Χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι
Ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος
Φύτλας κοῦροι κορᾶν τε φερ-

82. Turbatissima hæc sunt et verbis et sensu, e vulgata lectione vix intemerata; multoque magis e Scholiis. Grammatici Protogeniam, Deucalionis et Pyrrhæ filiam, eandem esse volunt, quæ Locro nupta fuerit et a Jove compressa: sic etiam apud Schol. Apollonii lib. iv. extr. legitur. Ex Pindari mente Locrus, Deucalionis et Pyrrhæ filius, Locridem tenebat, quo parentes concesserant v. 68. Ad hunc Jupiter in matrimonium adduxit Opuntis ex Elide filiam, gravidam in Mænali recessu ex deo factam, unde prognatum puerum Locrus pro suo filio suscepit, et ab avo materno Opuntem appellavit. De Protogenia Pindarus nihil memorat, nisi quod v. 63. *Opuntem* Πρωτογενίας *δουν* dixit. Ab aliis illa commemorata est, tanquam Aëthlio nupta, e qua Endymion susceptus, qui Elidem tenuit et Epeo regnum reliquit, a quo Epei dicti. v. Pausan. v. 1. At in Pindaro obscura et impedita est oratio, quod majores Locrensium a Deucalione et Pyrrha orti origine stirpis Iapeticæ, iidemque e filiabus (nam *κόραι* non esse possunt *amicæ*, sed sunt *filiæ*: ut Musæ *κόραι Διός*) primorum e Cronidis orti dicuntur. Variis modis versavi et tentavi versus, ut ad fabulas vulgares sententiam accommodarem. v. Not. Emendabam quoque *φιτράτου Κρονίδαν*, pro *φιτράτου*, quo *Jupiter* est; et *κόραι τε*. At ignoratur non minus ejus *filia*, quam *filiæ*, quæ hic locum habere possit. Tum urget illud *πρὶν*, quod omnes modos emendandi et interpretandi turbat. Si scripseris *κοῦροι κόραι τε φιτράτου Κρονίδαν. ὁ δ' Ὀλύμπιος*—omnia sublata videas: at quam multa mutata! Ita redii ad ea, quæ in Notæ extrema parte posita sunt. 82. *κορᾶν* Bodl. Cod. et *a*. In Aldina sic legitur: *ὁ. πρόγονοι*

ὑμέτερον πρόγονοι: *orti ab illis fuere majores vestri, antequam Jupiter Opuntis filiam ad Locrum adduxit*: ut sic majorum memoratio ornetur: *ἐκχᾶθεν κοῦροι Ἰαπετιονίδος φύτλας κορᾶν τε φιτράτου Κρονίδαν, viri ab Iapeto orti et a filiabus Jovis*; ut universe dicat: majores Epharmosti esse ortos a filiabus Jovis. At enim ignoratur, quinam inter majores hos sive e filiabus sive ex una filia Jovis nati fuerint. Nam Opuntis filia Opuntem filium peperit, non filiam. Esset, adeo statuendum, ignorari a nobis origines Locrorum, et inter Deucalionem et Locrum interesse potuisse plures generationes, in his ductas a Jovis filiabus seu filia. Nexus tamen verborum et sententiæ *filias Jovis cum Iapeti stirpe conjungit*: *ἐκχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας κοῦροι κορᾶν τε φιτράτου* (vel *φιτράτου*) *Κρονίδαν*. Iapetus Urani fuit filius, adeoque Uranidas expectes; Cronidæ locum non habent.—Ex his itaque colliga: Pindarum fabulam sequi a vulgari diversam nobisque minus notam *de puella, ex Iapeti stirpe, a Jove amata, e qua progenies fuit, quæ Locridem tenuit jam ante Deucalionem*. Sic omnia bene procedunt: v. 79. *ἐκεῖνον, ab istis* (Deucalione et Pyrrha puta) *genus duxere majores vestri, origine prima illi ex Iapeti stirpe prognati, et a filiabus Jovis*, (potest esse dictum indefinite pro una, si non admittas *κόραι τε*) *indigenæ reges hujus regionis ante Locrum, patrem Opuntis adoptivum*. Hunc autem Locrum et Opuntem ad multo seriores, quam vulgo fit, annos detrusit; nam Opuntem facit æqualem Menœtio, Patrocli patri: 104. sq.

Digitized by Google

τάτων Κρονιδᾶν, ἐγ-
χώριοι βασιλῆες αἰεί.

Ἀ. γ'. Κ. ιϛ'.

Πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμών,
Τὰν παῖδ' ἀπὸ γᾶς Ἐπει-
ῶν Ὀποῦντος ἀναρπάσας, ἵππαλος
Μίχθη Μαναλύσιον ἐν
Δειραῖς, καὶ ἔνεικεν
Λοκρῷ, μὴ παθέλοι μιν αἰ-
ὼν, πότμον ἐφάψας,
Ὀρφανὸν γενεᾶς. Ἔχε
Δὲ σπέρμα μόγιστον
Ἄλοχος. εὐφράνθη τε ἰδὼν
Ἥρως θετὸν υἱὸν,
Μάτρωος δ' ἐπάλεσσέ μιν
Ἰσώνυμον ἔμμεν,
Ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ
Τε καὶ ἔργοισι. πόλιν δ' ὤ-
πασεν λεῶν τε διαιτᾶν.

Α. γ'. Κ. ιϛ'.

Ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι,
Ἔκ τ' Ἄργεος, ἔκ τε Θη-

ἀρχᾶθεν, i. φύντα, παῖδα παρὰ τοῦ φερσέπτου Κρονίδᾶ. 86. Ὀπουντος ἀπὸ Ald. γᾶς MS. Bodl. et a. 87. Ὀνόντου et ἐπερσέπτου Ald. Junt. Bodl. γ. 88. Μίχθη. Schmidii commentum est, ut doricum sit προμίχθη. Scilicet ut μίχθεν pro ἐμίχθην. De hoc nemo dubitat; nec idem non fieri potest in singulari. Pauwius recipere ait Antispastum varietatem; seu, quod idem est, primæ versus Glyconii regio Pyrrhichium, Iambum, Trochæum et Spondeum admittit. cf. Hephæst. p. 33. [91. In textu Heynius correxit ἐφάψας.] 92. ἔσχε Bodl. C. 97. Ἰσσόνυμον Rom. 98. ἐνίζουσιν Schmidius ex Commelin. et Plantin. memorat, vitiose exaratum; sed vitium hoc jam in Stephanianis occurrit, et primum a Morellio venit. 100. λαῶν τε emendat Pauw. v. ad v. 16. 82.

Digitized by Google

Ἐᾶν, ἰὼ Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισᾶται·
Τία δ' Ἄκτορος ἐξόχως
Τίμασεν ἑταίρων
Αἰγίνας τε Μενοίτιον.
Τοῦ παῖς, ἅμ' Ἀτρείδαις
Τεύθρανος πεδίον μολὼν,
Ἕστα σὺν Ἀχιλλεῖ
Μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς
Τρίψαις ἀλίαισιν
Πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
Ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι
Μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν
Νόον γ'. ἐξ οὗ Θέτιος γό-
νος οὐλίῳ μιν ἐν ἄρει

E. γ'. K. ι.

Παραγορεῖτο, μήποτε
Σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι
Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς. Εἶην

103. *οἱ δ' Ἀ.* Ald. Emendatum hoc statim in Rom. *Ὁ Ἀ.* quod neglectum in edd. seqq.; post Cratandrinam revocavit Schmidius Canterum sequutus Nov. Lect. v. 27. Ferri tamen potest alterum *οἱ δ'*, utpote in Phalaecio. Tum Bodl. C. *Πισᾶτ.* 108. *Τεύθρανος* Schmid. refinxit, ut respondeat antitheticis, seu Pindarico. Legitur ubique *Τεύθρανος.* 114. *βιατὰν* Ald. *βιατὰν* Bodl. γ, Ex *βιάτα βιατὰν*, ut ex *βιάζω βιατὰν*, pro *βίαιος.* 115. *γ'* abest Ald. et Pal. trinis, binisque Bodl. male, si Pauwium audias. 116. *ιν* Ald. *οἱ* Pal. C. *ἀλλᾳ* Pauw propter hypothesin *v.* 16. 32.

117. Spectant haec de Patroclo narrata ad Antehomerica, copiosius exposita haud dubie in Cyprio carmine. Nonnulla inde colligas ex Tzetzae Antehom. 269. seqq. ubi cf. Not.

119. seq. *ἄνω ἑρπετὸν ἀναχάζων* etc. Videtur sententia haec esse: Possem procedere (*ἀγαγεῖν, ἀναχάζειν, ἐπεῖν* [narrare. N. x. 25. Ex Schedis.]) in digressione; *habeam quae dicere possem; esset etiam ingenii audacia et sin.* [*πρόσφορος* pro *φερέμενος, ἐπιχειρήσας.* Ex Schedis.] At Aliud est quod ago: *Veni, adsum,* (*ἦλθον*) *ut commemorem plures victorias, quas Epharmostus cum Lampromacho* (fratre vel cognato) *consecutus est, σχεδὸν τ' ἀρετῇ τε, propter hospitis necessitudinem et praeclaram virtutem victoriis.* Currus Musarum, quo poeta fertur, lyricum inventum, cf. Pyth. x. 102. Nem. ix. 17. Isthm. ii. 3. viii. 134.

Digitized by Google

Εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι
Πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
Τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις
Ἔσποιτο. πρόξενία δ' ἀρεταῖ
Τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίαι-
σι Λαμπρομάχου μί-
τραις· ὅτ' ἀμφότεροι κράτησαν

Σ. δ'. Κ. ιϛ'.

Μίαν ἔργον ἀν' ἀμέραν.
Ἄλλαι δὲ δὴ ἐν Κορίν-
θου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
Ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρ-
μόστῳ κατὰ κόλπον·
Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀν-
δρῶν. παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
Οἷον ἐν Μαραθῶνι, συ-
λαθεὶς ἀγενείων,
Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων,
Ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν;
Φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ

120. Εὑρησιεπὴς statim Rom. recte. Ald. ὑρισιεπής. sic et Schol. et MS. Bodl. ἰθρισιεπὴς alter a m. pr. 122. ἀμφιλαφὴς Cratand. δυναμία Plant. 124. τιμαορὸς legere mavult Pauw. Certe in τιμάορος est ao junctim uno sono efferendum. Tum Ἰσθμίαις τε leg. offert Pauw, ut copula accedat, qua cum superioribus hæc conjungantur. 129. Post χάρμαι interpunctionem mutavimus; est enim Ἐφαρμόστῳ statim ad ἄλλαι δὴ δ' ἐγένοντο assumendum; nam de hoc solo nunc agitur. ταὶ δὴ καὶ, aliæ autem victoriæ ei contigerunt Nemeis: nec addit, duæne an plures. 132. ἴσχε tres Bodl. 134. οἷα Schmidius metri causa pro οἷον δ'. quod ferri potest in Glyconio. Ex Pindari tamen usu retinui οἷον. 138. ἐξυρεπεῖ Ald.

[124. τιμάορος. laudator. ut 148. σύνδικος. Ex Schedis.]

[137. ἄγγυε. φιάλαις. Erat ἀγὼν χρυσοῦς. Ex Schedis.]

138. φῶτας δ' ἐξυρεπεῖ δόλῳ ἀντῶντι δαμάσαις. δόλος ἐξυρεπὴς est simpl. ἐξύς, et δόλος, calliditas luctatoris. Adjungitur alterum epitheton ἀντῶντι. Licet conjectare ἀντώντι τε, ipse non prostratus, μὴ πεσὼν, ut et Schol. explicat. Sed doctius est, id ipsum in epitheton mutari, ut τε sit ἀντώς.

Digitized by Google

Ἀπτῶτι δαμάσσαις,
Διήρχετο κύκλον ὅσσᾳ
Βοᾷ, ὡραῖος ἐὼν καὶ
Καλὸς, κάλλιστά τε ῥέξαις;

A. δ'. K. ιε'.

Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ
Θαυμαστὸς ἐὼν φάνη
Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου·
Καὶ ψυχρᾶν ὑπὸτ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν
Πελλάνᾳ φέρε. σύνδικος
Δ' αὐτῷ Ἰολάου
Τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευσὶς ἀγλαΐαισιν.
Τὸ δὲ φυᾷ, κράτιστον ἅπαν.
Πολλοὶ δὲ διδακταῖς

139. δαμάσσας Schmid. ex Pal. A. B. vulgo δαμάσας, infestum metro. 143. Παρασίῳ Rom. et al. 145. Δυαίου Bodl. a. c. male. Distinctionem post φάνη sustuli, quæ totum locum obscurabat. Est enim: Τὰ δὲ (scrib. δὲ τὰ στρεχθέντα) ἀμφὶ πανάγυριν Ζηνὸς Δυκαίου (ἐν πανηγύρει, in Lycæis Pausan. viii. 2. et 38.) Θαυμαστὸς ἐὼν φάνη στρατῷ Παῤῥασίῳ, populo Arcadiæ. 150. ἰναλία γ' Rom. et Brub. At Ald. ἰναλία τ', unde correxit statim Ceporinus, ut nunc legitur. 151. ἀγλαΐαισιν. μίμνουσι τὸ δὲ Ald. et mox v. 155. ὃ. ἀντίθαι. 152. πάρσονον Schmidius refuxerat, sine caussa metro et hic metuens. Nova ab hoc versu procedit sententia. [Cf. Ol. ii. 154. Nem. iii. 69. *Ex Schedis.*]

143. Videndum, annon et hæc per exclamationem efferri præstet: ut inde a v. 134. ὃν δὲ pro ὃς, sic nunc τὰ δὲ (pro ὰ δὲ, h. ὰς)—Δυκαίου; καὶ ψυχρᾶν ὑπὸτ'—φέρε;

[147. φάρμακον αὐρᾶν Gilb. Wakefield bene illustrat Hipponacteo choliambo χλαῖναν, φάρμακον χίονος ap. Schol. Lycophr. 855. quæ Homero est ἀλεξήτηρος. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*]

[149. Cf. Isthm. v. 40. *Ex Schedis.*]

[151. ἀγλαΐαι. decora. *Ex Schedis.*]

152. sq. Victorem dicit a natura ad luctam esse factum, ideoque tot victorias esse consequutum. Usurpant versum rhetores, in his Libanius ὑπὲρ τῶν ἐρχομένων (Reisk. to. iii. p. 364. 23), qui et laudat similes sententias Euripidis (Orest. 126. 7. add. Bacch. 317) et Sophoclis. Pergit v. 156: quod non est a natura profectum, molius sitetur. ἅπαν δὲ θεῶ,

Ἀιθέων ἀρεταῖς πλέος
Ἥρουσαν ἑλίσσαι.
Ἄνευ δὲ θεοῦ, σεσιγα-
μένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆ-
μ' ἕκαστον. Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι.

E. ϛ. K. ι.

Ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι.
Μία δ' οὐχ ἅπαντας ἅμμε θρέψει
Μελίτα. σοφίαι μὲν αἰπειναί. Τοῦτο δὲ προσφέρειν ἔθλον,
Ὀρθιον ὤρυσαι θαρσέων,
Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν
Εὔχειρα, δεξιόγνιον, ὁρᾶν-
τ' ἀλκάν, Αἰάντειόν τε δαί-

156. ἄνευθε ἢ MS. Bodl. et Ald. 157. γ' omittunt MSS. Bodl. 158. μ' ἕκαστόν γ' emendat Pauw. vide v. 16. 32. 160. οἷσι vitiose Oxon. 161. μὲν MSS. Bodl. 163. ὤρυσαι Rom. Crat. Brud. Morell. Aldus tamen jam ediderat ὤρυσαι (ἐκτίσαντο), quod revocavit Steph. θαρσεῖν Bodl. et a. 166. αἰάντειόν τε δαί- 167. τι Ald. αἰάντειόν γε δαι- 167. οἱ. Rom. et seqq. etiam Schmid.

σεσιγαμένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον, pro vulgari, οὐ σκαιόν ἐστι, σεσιγῆσθαι χρῆμα ἕκαστον οὐ σὺν Διῒ (γιγνὸν, ante v. 152. σὺ φυᾷ), h. e. *quem non natura finxit ad aliquam rem, tantum abest, ut is gloriam consequatur, ut potius turpiter se det; ut adeo præstet nihil de eo dicere.*— Pergit v. 158. *Nec enim omnes iisdem studiis canere possunt: sed γὰρ ἄλλαι ἄλλῳ ἄλλῃ πεφύκασι, alia studia* (in aliis rebus, ingenii dotibus accommodatiora) *frugiferiora sunt*; pro hoc dictum est: *alia via alterius ducit præpollentem, quam alia*, h. e. alter hoc studio, alter alio feliciores progressus facit. σοφίαι μὲν αἰπειναί, *artis aliqua excellere, difficile est, αἰπεινὸν ἔργον, σοφὸν εἶναι.*

166. Hunc supersles dicta ad victorem transfert: qui insignia præsidia ad luctam a natura habuit. προσφέρειν (ἐπὶ πρὸς τὸ) ἔθλον τινὸς h. προσφερόμενος, προσελθών.—δαιμονίως, σὺν δαίμονι, εὐφυῶς. Puta autem poetam aut se alloqui, ut interdum facit, aut chori præcipere. Ultimos versus 166, 7. ita accipe: Victorem Olympia reducem ex more victorum solleuni sacra fecisse heroi indigeti, Ajaci Oilei f., et coronam deo consecrasse. Nisi dicas, simpliciter verba esse interpretanda: *qui victoriam Olympicam adeptus heroem indigetem novo decore ornavit.* Nam victores honorem et decus afferunt, ut patriæ, ita et diis patriis. Verum in hunc sensum oratio esset paullo ambitiosior et ornamentis oneratior.

Digitized by Google

Σ' ὅς Οἰλιάδα νι-
κῶν ἱπποστρφάνωσε βωμόν.

αἰάντιόν τε Pal. A. *αἰάντιόν γε* Pal. B. quod Oxonienses receperunt, vix tamen dignum, in quo quicquam novarent. Gravius erat mendum, quod ubique legitur in altero versu *-τε δὲ σ'*, quod metri causa Schmidius mutavit in *Σ' δὲ O.* Pauw offert de suo: *Σ' δὲ σ'* vel *Αἰάντιόν τε δαί- Σ' δὲ O.* Porro Ἰλιάδα Ald. Rom. et rel. errore sollenni. Commelin. Ὀϊλιάδα, quod metrum respuit. Sed Οἰλιάδα, quod Schol. recent. diserte exhibent, recte Schmidius vulgavit: *δὲ καὶν ἱπποστρόφωσε βωμὸν Αἰάντειον* Οἰλιάδα (pro Οἰλιάδου, v. Schol. recent.) *δαιτὶ*, h. e. *in δαιτί, inter epulas sollennes coronavit aram.*

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Γ.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ ΛΟΚΡΩ

ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩ,

ΠΥΚΤΗ.

ARGUMENTUM.

Ex promisso quod dudum debitum erat, id nunc se persolvere ait poeta et victori et urbi Locrorum—19. et ipsi aliptæ Ilæ, a quo confirmatus erat Agesidamus victor inter pueros, ne succumberet—27. Transit poeta paullo abruptius ad ludos ab Hercule Olympiæ institutos, victis Molionidis, mox et Augea Elidis rege. Memorantur victores in his ludis—93. Ad horum ludorum exemplum celebratur Jupiter in carminibus in victorum honorem cani solitis; etiam in præsenti carmine, quod victoris et Locrorum laudem celebrat—ad f.

Σ. α'. Κ. η'.

ΤΟΝ Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι
Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς

Ἀγησιδάμῳ Α. Ε. addunt Ald. et Bodl. β. γ. Ἀρχιστράτου παιδί. Victor pugilatu Ol. 74.

Fuit Agesidamus victor pugilatu le παιδῶν, ut constat 21. seq. 1—8. *Non animo excidit victor Agesidamus; inscriptum animi tabulis est ejus nomen. Vos, Musa et Veritas, avertite a me opprobrium promissi erga hospitem non servati:* ἰωτὴν, h. e. ἴνιδες, ψιυδίαν, τοῦ ψιύδους, quatenus fallit fidem datam. Tum ἐρέυσετον ἐρθᾷ χειρὶ, δικαίᾳ.

Digitized by Google

Ἐμᾶς γέγραπται. γλυκὺ γὰρ αὐτῷ
Μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθ'. Ὦ
Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ, καὶ θυγάτηρ
Ἀλάθεια Διὸς,
Ὀρθᾷ χερὶ ἐρύκετον ψευδέων
Ἐνιπὰν ἀλιτόξενον.

A. α'. K. ή.

Ἔκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος
Ἀμὸν κατήσχυνε βαθὺ χρέος.
Ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖ-
αν ἐπιμομφὰν ὁ τόκος ἀνδρῶν.
Νῦν, ψᾶφον ἑλισσομέναν
Ὅπα κῦμα κατα-
κλύσσει ῥέον· ὅπα τε κοινὸν λόγον
Φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

E. ά. K. ϑ'.

Νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Δοκρῶν

3. ἰμᾶς. Putabat Mingarellus p. 25. legendum esse ἀμᾶς priore longa propter 36. 53. 61. 78. Atqui 11. 28. manum retinent.— 4. ἐπιλέλαθε Bodl. γ. 7. Mingarell. eleganter conj. ψευδέων—ἀλιτόξενον. 9. ἐπιλάθε Aug. nec hoc male. 10. ἰμὸν κατασχύνει Ald. emendatum in Rom. Wakefield Silv. Crit. P. i. p. 14. emendat βραδὺ χρέος ingeniose. At βαθὺ familiare pro μέγα. ut βαθὺ πλοῦς Ol. vii. 98. ἰσθλὸν Ol. xii. 17. et al. 12. ὁ abest Ald. et τίνος θνατῶν cum Pal. C. 14. Fuit olim ἔστιν et ἔστις apud Scbol. vet. Male interrogando hæc efferebantur; est ἔστι, non στῖ. Subintell. Νῦν στοιῶν δεῖ, ἔστι. aut simile quid. 15. κατακλύσσει Edd. vett. usque ad Morell. et Steph. pr. in quibus κρατακλύζω. iterum antiquam revocavit Stephan. altera cum seqq. reliqua variant. κατακλύσει Palat. tres et Aug. cum gl. κλύζω, quam et recent. Schol. habent; male. Est *allusione propellet, volvet.* 17. Νέμει ἀνέκλωσαν τό-

9. ὁ μέλλων (ab eo inde tempore ἐπέμενος, procedens) χρόνος, ἔκαθεν ἐπιλθὼν, *quod longo inde spatio effluxit,* κατήσχυνε χρέος, h. e. ἔλιγξεν ἐμὶ χρέος ἐφείλοντα, *redarguit me debiti non persoluti.*

12. *Nunc videndum est, quid primum carmine victori et urbi consecrato attingendum sit.* κοινὸν λόγον, *communem utriusque laudem,* bymnum, ut Ol. vii. 38. 39. ξυνὸν λόγον.

Digitized by Google

Ζεφυρίων· μέλει τέ σφισι Καλλιόπα,
Καὶ χάλκεος Ἄρης. Τράπε δὲ Κυκνεία
Μάχα καὶ ὑπέρβιον Ἡρακλέα· πύκτας
Δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν Ἴλᾳ φερέτω χάριν
Ἀγησίδαμος, ὡς Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.
Θήξας δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτὶ
Πελώριον ὥρμασε κλέος ἀ-
νὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ.

Σ. β'. Κ. η'.

Ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες.
Ἔργον πρὸ πάντων βιότῳ φάος.

λις Λεπρῶν Pal. C. ἀτρέπτιον etiam Ald. At unus ex Schol. νῦν γὰρ ὁ τραχὺς πόλις Λ. (sc. τὸν χάριν ἀσυνίμυ) legit; nam ait: τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἱππιδαλασσίδιος. αὐχὴς γάρ φησιν· οἵ τ' ἀργίλοφον πὰρ Ζεφύριον πολίσσαν —καίτοι τραχεῖα οὖσα, εὐνομεῖται. Præstat vero vulgaris lectio. 18. ἐπὶ Ζεφυρίων Ald. [19. In textu Heynius correxit Κύκνεια "ut ᾖ sit."] 21. Ἰόλᾳ Ald. et Pal. C. item unus ex Schol. Ἴλᾳ Rom. et seqq. quod et ipsum in Schol. item Ψλᾳ, quod et Crat. in marg. Erat Ilas Agesidami ἀλείπτης seu magister. 22. Ἀχιλεῖ recte scripsit Schmid. cum Pal. C. metri gratia. Vulgo Ἀχιλλεῖ. 23. Erat antea φῶν' vel φῶς', a φώς, pro ἀνήρ. φύντ' i. h. αὐτὸν φύντα πρὸς ἀρετὰν, vetus Scholiastes legerat, *cum ipse indole egregia uteretur, ad virtutem esset natus*, haud dubie elegantius. Cratander idem in margine habet, ex Scholiis. 27. Legebatur ἔργων. sic sensus saltem erat: *Victoriam sine labore pauci consequuti sunt, quæ quidem satis illustris sit*; φάος βιότῳ, (vel βιότου, ut vett. edd. quas Morell. et

19. *Nec Ilæ memoratio abesto, qui puerum, jam fere victum, quod et Herculi accidit, ut victor evaderet, hortatu confirmavit, eique adfuit; ut Achilli Patroclus.* De *Herculis* pugna cum Cycno diversa narrat Hesiodus. At noster sequutus esse videtur Stesichorum, ut ex Schol. colligo. Fuit inter Stesichori carmina *Cycnus. Patroclus* autem adfuit Achilli in pugna cum Telepho: sup. ix. 107. confirmatus, ut ex h. l. patet, ab eo, ne cum ceteris Achivis fugeret. Debuit et hoc in Autehomericis expositum esse.

23. φύντ' ἀρετᾷ, πρὸς ἀρετὰν, ex sollenni Pindari sententia, φυᾷ, natura alicui, etiam ad certamina, factum esse debere: v. c. P. viii. 62. et sup. Ol. ix. 52. Tum h. l. de *puero* victore agitur; alienum adeo φώς, ἀνήρ. Hæsi in τῷ τι, quod alienum est a sententia, si ad solum Agesidamum refertur. Patet substitui γε. Verum poeta putandus est, quod non videram, per sententiam communem extulisse; ἔρμασέ τε dictum pro ἑρμόσει ἄν, ἑρμῶν δύναιτο ἄν.

27. Nondum vidi melius, quam quod posui in Var. Lect. Obtigerant victori adversarii validi, nec multum abfuerat, quin victoria excideret. *Paucis* (quos æquus amavit Jupiter) *obtingit hoc, ut*

Digitized by Google

Ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι
Θέμιτες ἦρσαν Διὸς, ὃν ἀρχαί-
ῳ σάματι πὰρ Πέλοπος·
Βίᾳ Ἡρακλέος
Ἐκτίσσατο, ἐπεὶ Ποσειδάνιον
Πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

A. β'. K. η'.

Πέφνε δ' Εὔρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτριον

Steph. primæ deseruere) *Ἔργων πρὸ πάντων, lux, decus vitæ præ omnibus facinoribus.* Impediti aliquid his inesse facile sentis. Bodl. C. *Ἔργῳ, facto præclaro præ omnibus lux ornamentum vitæ*: quod placet Oxoniensibus, displicet Pauwio. Equidem sic acciperem, ut *Ἔργῳ* esset pro *ἐν Ἔργῳ, διὰ Ἔργου.* per *victoriam* vitæ splendor summus accedit. Aldus ediderat: *Ἔργου π. π.* Hoc recepi: donec melius quid allatum fuerit. Ita *Ἔργον* opponitur alteri, *χάρμα ἄπονον*, et est, *certamen cum labore et ærumna susceptum*: id vero certamen *vitæ decus, seu gloriosum est præ omnibus certaminibus.* Aut si quis universe sententiam efferre malit: *Successus sine labore paucis contigit: at labore partus præ omnibus decus est vitæ*, h. is demum præclarus et illustris est. Sane *πρὸ πάντων* jejunum esse videtur, sive sit neutrius, sive a *πάντες*. Suspicabar, *Ἔργων περίφαντον* olim scriptum fuisse: altera tamen ex parte *Ἔργον, victoria* cum labore, *illustre vitæ decus* est. Vetus quoque Schol. ita legit et accipit: *ἡ δὲ νίκη τῷ βίῳ αὐτῶν ἴσον φάος.* Potest quoque uterque versus in unam sententiam contrahi, quod Beckium sequi video: *ἄπονον δ' ἵλαθεν χάρμα πασῶν τινες Ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος.* Quæ tamen non minus dura sunt. 28. *ἐξέλεθρον* unus ex vett. Schol. legisse videri potest: *ὃν τινα ἀγῶνα· ἐξ βωμῶν ἀριθμὸν ἔχοντα* sc. xii. deorum. Sed perperam et invito metro. Quod vero Schmidius addit, etiam Aldum et Pal. C. ita legere, non inspexit Aldinam, in qua hic recte legitur: *ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀ.* sed mox post *πὰρ Πέλοπος* pergit Aldus: *βωμὸν ἐξέλεθρον Ἡρακλέης*, haud dubie ex Scholio interpolato textu. 29. *Θέμιτες* codd. Aug. Gott. omnes vett. edd. et ipsa Schmidiana, Dorice pro *Θέμιστες*: quod cur Oxonienses in *Θέμιδες*, quod vulgare est, mutarint, non assequor. *Θέμιτες* prima Steph. vitiose, et hinc aliæ. Est autem pro *Θέμις* et hoc pro *Θεσμὸς*, festi lex. 31. *Ἡρακλέης* Bodl. C. 32. *Ἐκτίσσατο* Schmidius correxit ex Ald. et Pal. B. vulgo *Ἐκτίσατο*. *Ποσειδάνιον* male pars Bodl. ut mox, *Κλεατῶν*. et sic toties commune pro exquisitiore Dorico libri illi infimæ notæ refinxerunt, ut monere pigeat. Itaque in posterum talia non attingam, nisi ubi alia causa accesserit. Displicet hiatus. An fuit—*σσαν' ἴσην* Π.

victoriam ducunt) *consequuntur.* Altera vero ex parte *victoria ea demum vitæ decus affert, quæ cum labore conjuncta fuit. Ἔργον* est *certamen*, h. l. *σὺν πόνῳ* vi oppositi. *πρὸ πάντων, ante omnes alios.* Est adeo id. q. Ol. xi. 4. *εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει.*

33. Cteatum et Eurytum, Moliones filios e Neptuno: v. Apollodor. ii. 7. 3. p. 150. et ibi Not. p. 450. sq. Paus. v. 2.

Digitized by Google

Ἀέκοντ' ἐπὶν μισθὸν ὑπέρβιον
Περάσσοιτο. λόχμαισι δὲ δοκεύσας
Ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε καπεί-
νους Ἡρακλέης ἰφ' ὁδῷ·
Ὅτι πρόσθε ποτὲ
Τιρύνθιον ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν,
Μυχοῖς ἄμενον Ἀλιδος,

E. β'. K. ϛ'.

Μολίονες ὑπερφίαλοι. Καὶ μὰν
Ξενατάτας Ἐπειῶν βασιλεὺς, ὅπιθεν
Οὐ πολλὸν, ἴδε πατρίδα πολυκτίανον
Ὑπὸ στερεῷ πυρὶ πλαγαῖς τε σιδάρου
Βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας ἴζοισαν ἐὰν πόλιν.

35. ἀέκοντ' Ald. recte. Hoc enim antiquum est: binis syllabis pronuntiandum. [In textu Heynius correxit Ἄκοντ'.] 41. μυχοῖσιν vitiose Morell. et Steph. Porro ἄμενον revocavi ex Ald. et Pal. B. cum tribus Bodl. Gott. Aug. et ἄμενοι Pal. C. *sedentem, commorantem.* Romana: ἄμμενον, tanquam ab ἄπτω, *nexum hærentem,* ἐμμένον, *qui penetraverat in interiora Elidis.* Ita vero ἀμμένον erat scribendum. [Probat Hermann. de Dial. Pind. p. xii. *Ex. Schedis.*] Possis suspicari, vitium inesse et fuisse ἄμενοι — Μολίονες. num *hi in insidiis latuerant.* At vero non satis convenit quod adjectum est μυχοῖς Ἀλιδος. Dicimus itaque, Herculis copias *insedisse tum loca Elidis;* nec in poeta urgenda est vox μυχοῖς; est nihil amplius quam, *copias Elidem esse ingressas.* 42. Noluit ergo Pindarus, metro forte vetante, cum Homero Il. λ. 749. Μολίονι scribere? ut nec Ibycus apud Athenæum ii. p. 58. A. 43. ἴπποθεν — et mox ἴδεν Ald. emendatum in Rom. Hactenus sufficiat etiam talia ex Aldina notasse, unde declarari possit illud, quod in præfatione posui: Pindari, quem nunc habemus, fundum esse editionem Romanam, quæ vitia Aldinæ, prosodica imprimis, ad metricam legem correxit. Nunc quidem, ubi semel ea de re constiterit, emendatiore textu recte uti præstat, quam ejusmodi librariorum allucinationes iterum enotare. 45. ὑπὸ στερεῷ πυρί. Videri potest epitheton ad σίδηρον spectare; sic legendum esset per hyperbaton dictum στερεῶ — σιδάρου. Verum πῦρ στερεὸν est *indomitus ignis.* Convenit πυρὸς μένος.

35. Molestum est ὑπέρβιον, ut ad Αἰγίαν retrahatur. μισθὸς ὑπέρβιος esset ingens. Melius ipse Hercules esset ὑπέρβιος. [46. ὀχετὸς pro ῥεῦμα, βίαιον. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἄπορον.
Καὐκεῖνος ἀβουλίᾳ, ὕστατος
Ἀλώσιος ἀντήσας, θάνατον
Αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν.

Σ. γ'. Κ. ή.

Ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἕλσας ὅλον τε στρατὸν
Λεΐαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλπιμος
Υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος
Πατρὶ μεγίστῳ· περὶ δὲ πάξαις
Ἅλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθαρῷ
Διέκρινε. τὸ δὲ
Κύκλῳ πέδον ἔθηκε δόρπου λύσιν,
Τιμάσας πόρον Ἀλφεοῦ

Α. γ'. Κ. ή.

Μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν, καὶ πάγον

48. ἀβουλίᾳ Ald. et Pal. C. cum Schol. Vet. sed contra metrum. 51. ἕλσας scribunt vett. edd. ἕλσας dicunt esse pro ἐλάσας. Enimvero dicendum sic: ἕλω et ἵλω fuisse antiquas formas, unde et εἷλον superest. Inde invaluit ἐλαία. 55. Ἅλτι Pal. B. et sic scriptum olim fuit in multis, ut ex Scholiis apparet, ut etiam Aristodemus illud emendare necesse habuerit Ἄλτει. Mirum est, ita turbari potuisse in hac voce. Veram scripturam agnoscit Pausan. v. 10. ubi h. l. respicit. Ἅλτις nomen luci proprium, pro ἄλσος, quod etiam ἅλσις esse debuit; hujus luci ambitum Hercules dimensus est et septo inclusum secrevit in loco patenti, hoc enim est ἐν καθαρῷ. nolim ad loci sacri religionem referre cum Schol. et Pauwio. 57. Κ. δάπεδον Ald.

47. *Contentionem cum fortioribus semel susceptam difficile est finire*; cum ii semel provocati non nisi vindictæ cupiditate expleta discedant. Eadem sententia Nem. x. 135. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώπων ἐμπλεῖν κρεσσόνων.

48. Nescio an præstet ὕστατος ἁλώσιος disjungere et ἀντήσας per se positum accipere, ἀντήσας (τοῦ Ἡρακλέος) θάνατον αἰπὺν, *gravem, odx ἐξέφυγεν.*

Ad 51. cf. O. ii. 5. sq. iii. 20. sq.

54. στεφανώσας διακόσμησε, τέμενος ἐπεσάσατο. Nam lucum serius plantavit Hercules ab Hyperboreis redux sup. iii. 24. unde ἐν καθαρῷ, *loco tum aprico, nudo et vacuo.*

56. τὸ δὲ πύλῳ σῖδον. Inf. 92. τέμενος. *Intra Altin fecit esse, constituit, locu epulis sacris*: δόρπου λύσιν, h. e. aut δόρπου λύσιν τοὺς παυηγυρίζοντας, *solvendum curis animos*, aut καπάλυσιν εἰς δόρπον, ἐν δόρπῳ, hospitium epularum habendarum. Epulæ autem ipsa sacra comitantur. conf. inf. 92, 93. Sacrum fit Alphæo fl. cum xii. diis.

Digitized by Google

Κρόνου προσεφθέγξατο· πρόσθε γὰρ
Νώνυμνος, ἅς Οἰνόμαος ἄρχε,
Βρέχετο πολλᾷ νιφάδι. Ταύτᾳ
Δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ
Παρέσταν μὲν ἄρα
Μοῖραι σχεδὸν, ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος
Ἀλάθειαν ἐτήτυμον

E. γ'. K. ϑ'.

Χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω
Κατέφρασεν, ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν

61. *νώνυμνος* Schol. recent. cum Pal. A. et MS. Bodl. qui exponit *ἄνιν ὕμνον*, et Aug. Alius in iisdem Scholiis *νώνυμνον* legit, unde Aldinum forte fluxit *νώνυμον*, ut jungatur, *βρέχετο νώνυμνον*, pro *νωνύμνας*. Media ea in voce saltem est producenda syllaba. 62. *πολλᾶ* Ald. 67. *τὸ δὲ ἀφανὲς* ex Schol. unus legit. Aldus: *τὸ δ' ἐς ἀφανὲς ἰὼν πρόσω*· quæ singula metri lex redarguit. Paullo durior omnino est hujus loci oratio: melius tamen ad *Χρόνον*, quam ad Herculem referas. 68. *κατέφρασέν γ', ὅπα* vel *κατέφρασεν, χ' ὅπα* pro *καὶ ὅπα*, emendat Pauwius, ut metrum fulcint. Idem pluribus locis tentatum; nescio an satis ex rei necessitate. Nam ultima tonum habens, in primis sequente adspiratione, produci potuit, etsi natura brevis esset. Ut interrogationi locus esset, ex alterius Scholiastæ sententia, deberent esse *πῆ* et *πῶς*. Possis suspicari fuisse,

61. *ἅς* per *ἵως* declaratum est a Schol. vet. et ab Hesychio: v. Koen. ad Gregor. p. 81. add. Brunck. ad Aristophan. 173. Supplendum est *ἐφ' ἧς ἡμέρας*. Ex *ἅς* ducebat Schneider Fragm. Pind. p. 100. cxlii. Dictum autem, *quamdiu Œnomaus regebat*, omnino puta, pro, *antiquo tempore*.

62. *Ταύτᾳ δ' ἐν* — Lyrica vis in seqq. inest admirabilis; consecrandæ Alti adstitere *Μοῖραι* et *Χρόνος*: quandoquidem *fatale* erat institutum et *per longum tempus* duraturum. Omnino *Μοῖραις* Pindarus ingeniose utitur. Supra nascenti Iamo vati adstiterant Ilithyia et Mœræ Ol. vi. 71, 72. cf. Nem. vii. 1. Idem *Τύχην* inter Mœras retulerat in deperdito carmine. v. Paus. vii. 26. p. 591. Fuit enim Hymnus ejus in Fortunam, quantum intelligo ex eod. iv. 30. extr. *Χρόνος ὁ ἐξελέγχων ἅπαντα*, quod sup. Ol. i. 53. *Ἀμέραι δ' ἐπίλοιπον μάρτυρες σοφώτατον*.

67. *τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν* sc. *ὁ Χρόνος*. *ὅπα. tempus procedens obscurari non passum est*, sed servavit memoriam posteritas, *quo loco, præda divisa, e manubiis Hercules litaverit et quomodo ludos instituerit.* [*probavit nunc serius tempus eventu, vere fata sic statuisse. Ex Schedis.*] *τὰ ἀεθλόθετα* sunt h. l. *δόσις ἀεθλόθετις*, nisi pro *τὰ ἀεθλόθετα* dictum esse contendas. Par hæsitatio in Ol. ii. 7. *Ὀλυμπιάδα — ἀεθλόθετα*, quod et per appositionem *τὰ ἀεθλόθετα*, pro *ἀεθλόθετα*, et *τὰν ἀεθλόθετα*, accipi potest. Deficiunt nos exempla usus utriusque formæ. Potest *κατέφρασεν* accipi pro *καταφράζω*, *τοῦτο σαφῶς, ὅπα, servat memoriam posterum tempus, docet adhuc, servata rei memoria.*

Digitized by Google

Ἀφρόδιτα διελὼν ἔθυε, καὶ πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα ἔστασεν ἑορτὰν,
Ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ νικαφορίαισί τε.
Τίς δὴ ποταίνιόν γε λάχε στέφανον
Χείρεσσι ποσίν τε καὶ ἅρμασιν,
Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος
Εὖχος, ἔργῳ καθελών;

Σ. δ'. Κ. η'.

Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον,
Ποσσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
Οἰωνός· ἦκεν δὲ Μιδέαθεν
Στρατὸν ἐλαύνων. ὁ δὲ πάλᾳ κυδαίνων Ἔχεμος Τέγεαν.
Δόρυκλος δὲ τέλος
Πυγμᾶς φέρε, Τίρυνθα ναίων πόλιν.
Ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

Α. δ'. Κ. ή.

Ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ἠείδετο.

πανάφρασεν, ut Tempus alloquatur, aut se, aut Musam. [Distingue post *πανίφρασιν*. Nunc nova sententia. Ex *Schedis*.] *πολίμου* δὶ major pars Bodl. et sic Rom. ed. cum seqq. *πολίμω* ex Ald. tacite revocavit Schmid. De interpunctione in seqq. v. Notam. 70. *ἃς' ἔστασεν* Ald. Malim hiatum tolli: *ἅρα γ' ἔστασεν*. 17. *σὺν* 'O. Pal. C. *πρῶτα* Morell. exaravit, et hinc Steph. 72. *ποταίνιονἴλαχε* Ald. [In textu Heynius correxit *ποταίνιον ἴλαχε*. et 71. extr. posuit signum interrogandi.] et mox *ποσί τε καὶ ἅρμασι*, hoc cum Pal. C. et *ἐνδόξαν*. 76. *εὐθύτονον* Ald. Rom. cum edd. ante Schmidium, qui *εὐθύτερμον* reposuit, quantum quidem video, ex ingenio; scilicet perperam de metro sollicitus; neque vero, si ex libro habuit, aliud quid illud est, quam interpretamentum *τοῦ εὐθύτονον, τὸ μὴ ἔχον καμπὴν τέλειον*; ut bene Schol. in quo *ἐπ' εὐθείας, sive εὐθεῖαν*, redditur. 82. primam in *Τίρυνθα* corripi notabile est. 83. *ἐν Τ.* Morell. et Steph. et hinc reliquae edd. 84. *ἀπὸ* M. pro *ὁ ἀπὸ Μαντινέας*. *σᾶμ' Ἀλιφθόιον* lectio erat Ald.

72. *Age quis—ἀγώνιον θέμενος εὖχος*, consequutus victoriam certaminis. *ἐν δόξᾳ, ἐνδόξως, gloriose, σὺν δόξᾳ, ἔργῳ καθελὼν, certamine, pugilatu, adversarium prosternens*, h. e. superans. Meliorem interpretationem petii a meliore interpunctione. Nam vulgatum erat:—*ἅρμασιν ἀγώνιον, ἐν δόξᾳ θέμενος, εὖχος ἔργῳ καθελών*.

Digitized by Google

Κἄκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν.
Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πίτρῳ,
Χέρα κυκλώσαις, ὑπὲρ ἅπαντας,
Καὶ συμμαχίᾳ δόρυδον
Παραίδυξε μέγαν.
Ἐν δ' ἔσπερον ἔφλεξεν εὐάντιδος
Σελάνας ἐρατὸν φάος.

E. δ': K. ϑ'.

Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖ-

Rom. et reliquarum edd. adversus metro. Neque aliter Scholia: in quibus tantum dubitatur, sitne pro σῆμα Ἀλιῤῥόδιον h. συμεῖον καὶ δῆλα Ἄ. an Σᾶμ' Ἄ. aut, ut alii, Σᾶμος Ἄ. ut Semus sit Mantineus, victor. Semum autem Mantineensem curru, vicisse, versu ex Theseide, quam Diphilo hic adscribitur, declaratur: Τρίψας δὲ πώλους, ὃς ὁ Μαντινεὺς Σᾶμος, Ὃς πρῶτος ἅρματ' ἤλασεν παρ' Ἁλφειῷ. ita legendus ille locus in Schol. Sed hunc Semum Halirrhothii filium fuisse alibi non constabat; nec Halirrhothius, Neptuni f. Herculis tempore vixerat. Scilicet in versu Hesiodi, quo de Halirrhothio, Perieris et Alcyones filio, egerat: Ἦσι δ μὲν Σᾶμον καὶ Ἁλάζυγον, υἷας ἰοδλοὺς, alii Σᾶμον legerant. Didymus autem ἁλιῤῥόδιον Neptunum dictum prodiderat a movendis fluctibus; Mantineam vero Neptuno sacram adeoque *Neptuniam* esse, Bacchylidæ auctoritate ostenderat: Ποσειδάωνι δὲ μάντιν εἰς (leg. Ποσειδάωνι, ὃς Μαντινῆς,) τριόδοντα χαλκοδιδέλτους ἐν ἀσπίσι φορεῦντες, h. *tridentem in clypeis habentes, Mantineensium more*. Mirum est, Grammaticos non vidisse, omnia hæc adversari metro; saltem ἁλιῤῥόδιον scribendum erat. Schmidius ex Pal. A. et B. adde Ang. reposuerat: Σᾶμος ἀείδετο: pro quo Oxonienses dederunt Σ. ἀείδετο, nescio an ex Bodl. MS. sed alterum magis erat metro consentaneum. Pauw nova voce audacissime conjicit, fuisse a Pindaro proditum: Σᾶμος ἁλιῤῥοθεῖ, *curru incedens strepitum ciet*. Sed omnes illas turbas videtur dedisse glossa ad Σᾶμος adscripta, qua eum Halirrhothii filium fuisse notarum fuerat. 85. Κἄκοντι Schmidius ex Pal. A. B. Ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε Rom. et rel. Ald. ἄκοντι δὲ Φ. τ'. 86. Ordinem verborum vulgarem mutaverat in Πίτρῳ δ' Ἐνικεὺς Πᾶκος μᾶκος Schmidius, nec apparet, qua de causa. μᾶκος (ἰς μᾶκος) Πᾶκος (σὺν) πίτρῳ pro Πᾶκος πίτρον. Sic ἢ αὖ (ἴδιον) Φαίακες ἴδιόν Ol. 9. 188. Ἐνικεὺς conjicit Pauw, quod notius nomen sit et mensura certius. 87. Χέρα κυκλώσαις. Ap. Homer. Ol. 9. 189. τὸν ῥα περιφραδέως (sc. χειρὶ). putes et hic esse Χειρὶ s. Verum exquisitius est χέρα κυκλώσαις. ἀνάντων Ald. et Pal. C. 89. παραίδυξε, a παραδύνω, primum editum a Morell. hinc a Steph. et alii vet. Schol. Sed παραίθυξε, quod multo præstantius est, ab αἰθύσσω, *fulgere et cum fulgore movere*, recte Schmidius revocavit: παραίνησεν. Supra vocem vidimus neutraliter positam vii. 175. et P. i. 169. et eo alludunt Ald. παραίδυξε, Rom. παραίδυξε, quod sequitur Brubach. et Pal. A. παραίθυξε. At Cratander emen-

Digitized by Google

σι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
Ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι καὶ νῦν,
Ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀχερώχου,
Κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος,
Ὀρσικτύπου Διός γ' ἐν ἅπαντι κράτει
Αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα.
Χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον

datam exhibet lectionem, quæ et in Schol. recent. occurrit. [Comparat Huschke Anal. crit. p. 33. Horat. i. 4. 5. minus commode. *Ex Schedis.*] 94. *ἀρχαῖσι* sphalma primum in Morell. inde in Steph. illatum. [In textu Heynius correxit *καὶ νῦν.*] 95. Primum in interpretatione difficultas inest; de qua vid. Notam. Tum adversus metrum pugnat versus in voc. *χάριν* sequente *νίκας.* Pauw emendat Χάρι, ut Gratiam alloquatur: *Ἐπωνυμίαν, Χάρι, νίκας ἀγερώχου Κελαδησόμεθα*, id est *νίκην ἐπώνυμον.* Non satis placet, et a Codd. auxilium expectandum censeo: videtur enim vox excidisse, et in ejus sedem glossa venisse, quæ ad *νίκας* adscripta erat. Suspicabar *εὖχος* illud fuisse. Nam *τὸ εὖχος* pro *νίκη*, a nostro frequentatur. Beckius pro *χάριν* in ipso contexto *ἄγε* edidit. [In Sch. fere accipitur pro *εἰς χάριν. Ex Schedis.*] 96. Turbant plures casus quarti sine copula positi. Exputare licet plures modos jungendi et refingendi. Verum nullus adhuc obtigit, qui satisfaceret. Modum, quem equidem sequar, vide in Nota. [In textu Heynius comma, quod nunc post *βίλος* positum est, transposuit post *Διός*, delevitque proxime sequens *γ'*.] Pauw *βροντᾶν καὶ σ. βίλος* emendat: eoque ducit Ald. *βροντᾶν.* [97. *ἐν ἅπαντι κράτει.* h. e. *σὺν μεγίστῳ κράτει*, cum summa potentia, *κρατιερῶς. Ex Schedis.*] 98. *ἀραρότα* Romana, Aldinam male deserens, et hinc reliquæ vulgg. [99. *χλιδῶσα* pro *γλυκῦα. Ex Schedis.*]

90, 91. Nam plenilunio habiti ludi Olympici. conf. sup. iii. 35.

94-98. Hæc equidem sic expediebam: Jovis laudes in hymno in victorem Olympicum primum locum occupant: igitur *ἀρχαῖς προτέραις* (*προτέρῳ ἀρχῇ*) *ἑπόμενοι*, *ei, quod in primis sollennibus factum*, [*instituto in ipsis initiis. Ex Schedis.*] *obsequendo, etiamnum in victoria Olympica celebranda Jovem memorabimus* [*canam hymnum Olympicum, τὸν ἐπινίκιον ὕμνον τὸν Ὀλυμπιακόν. Ex Schedis.*]: pro Jove dixit, *κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βίλος, ἐρσικτύπου Διός γ'* (præstat *σ'*) *ἐν ἅπαντι κράτει αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα* (sc. *τῇ χειρὶ αὐτοῦ*) [l. simpl. *αὐτῷ κεραύνια, ὃν ἔχει. Ex Schedis.*] *fulmen ardens, quod manu ille tenet, jacit summa cum vi*, ὃν pro *σὺν*, *ipse summus rex, κράτος ἔχων ἅπαν, μέγιστον.* Jam adjunge ad hæc ea, quæ præmisit, per appositum: *canemus hæc, hymnum*, h. e. argumentum hymni, *in victorem, Olympicum: ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου*, vel *κατὰ, εἰς, χάριν*, vel, quod præferam, per appositionem: *βροντὰν—χάριν.* Proprie *νίκη* erat *ἐπωνυμία*, victoria *Olympica* dicta, sed doctius transtulit ad *χάριν, decus, hymnum. ἐπώνυμος* æque dici atque *ἐπώνυμος*, dubitare non debebam, v. Pyth. i. 58. Ut cum uno e Schol. pro *clarum, celebre*, accipiamus,

Digitized by Google

'Αντιάξει μελέων,

Σ. ϛ'. Κ. ή.

Τὰ παρ' εὐκλεΐ Δίρκᾳ χρόνῳ μὲν φάνεν.
'Αλλ' ὥστε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ
Ποσειδανὸς ἥκοντι νεόταται
Τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ τοι θερ-
μαίνει φιλόστατι νόον·
'Επεὶ πλοῦτος ὁ λα-
χὼν ποιμένα ἑπακτὸν ἀλλότριον,
Θνάσκοντι στυγερώτατος·

Α. ε'. Κ. ή'.

Καὶ ὅταν, καλὰ ἔρξαις, ἀοιδᾶς ἄτερ,
'Αγησίδαμ', εἰς 'Αΐδα σταθμὸν
'Ανὴρ ἵκηται, πενεὰ πνεύσαις
Ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν.
Τὶν δ' ἀδυεπὴς τε λύρα
Γλυκύς τ' αὐλὸς ἀνα-
πάσσει χάριν. ἔχοντι δ' εὐρὺ κλέος

101. εὐκλεΐ Ald. [χρόνῳ μὲν—junge: ἀλλὰ παρ., ὥστε παρ. ἐστι παῖς. Ex Schediis. In textu post φάνεν comma positum.] 103. Pauw emendat: παῖς ἐξ—ἥκοντι, τι πάσατι τὸ πάλιν ἤδη. Satis scabre. Sed vulgata sic accipienda: πατρὶ—ἥκοντι ἤδη τὸ πάλιν νέσατι, pro vulgari: ἥκοντι εἰς τοὔμπαλιν τῇ νέοτητι, h. in id ætatis, quod juventuti ex adverso est, h. ad provectam ætatem: sic Ol. xii. 15. ἵμπαλιν τᾶς νέοψιος h. ἀνθᾶς. 105. φ. νόον Pal. C. scholio apposito οἶον. perperam. 108. Θνάσκοντι. primo pede spondeo, ut in Glyconio. vide v. 58. Explananda autem erat sententia ex græcismo, ut dictum sit pro: στυγερώτατόν ἐστι Θνάσκοντι, τὸν πλοῦτον λαχεῖν ποιμένα ἀλλότριον ἑπακτόν. alienum hirtum. 114. 115. ἀνα-πάσσει Ald. et Pal. C. affingit. Sed alterum usu elegantium hominum tritum, ut ἐπιπάσσειν, gratiam affundere. 115. ἐρίφοντι pro ἔχοντι Ald. sed invito metro. ἔχειν h. l. est παρέχειν, quod et aliis in locis apud Pindarum occurrere memini: καὶ παρέχοντί σοι κλέος Π.

non satis caussæ esse videtur; secus quam Musgravio tom. iii. Eurip. in Suppl. p. 338. ad Or. 1013. videbatur. Mox 99. 100. μελῶν μελέων jungenda: *quæ carmina serius quidem in lucem prodeunt*: debebat sequi: ἀλλὰ παθεῖν γε, ὡς.

[100. ἀντιάξει· ἀναντήσει, scil. τῇ ἀκοῇ. Ex Schediis.]

Κόραι Πιερίδες Διός.

E. ε'. K. Υ'.

Ἐγὼ δὲ, συνεφαπτόμενος σπουδᾷ,
Κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
Δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων, παῖδ' ἐ-
ρατὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα· τὸν εἶδον
Κρατέοντα χερὸς ἀλκᾷ, βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον,
Κεῖνον κατὰ χρόνον γ' ἰδέᾳ τε καλὸν
Ὥρᾳ τε κεκραμένον, ἅ ποτ' ἀν-
αιδέα Γανυμήδει τὸν πότμον ἄ-
λαλκε, σὺν Κυπρογενεῖ.

119. Δ' abest Ald. 120. Versus laborat. Schmidius conjiciebat ἀρετῶν, et Oxonienses rationem inierunt: ἐρατὸν δ'. tamen vel sic, incommoda vocula inserta, metrum claudicat. Pauw voce trajecta legit:—παῖδα Ἀρχεστράτου ἐρατὸν αἴνησα. Succurri potest leniore ope:—καταβρέχων Ἀρχε—στράτου (vel τω) ἐρατὸν τίνος αἴνησα. Adscriptum erat inter lineas παῖς, quod insertum turbas fecit. 121. χερὸς vulgg. Emendavit Schmidius ad metri legem ex Ald. et Pal. C. Contra huic deerat γ' versu seq. 123. κεκραμένον Rom. Sed producitur α illud natura. v. inf. Pyth. x. 65. a κεράω, ex κιρνάω. 124. Erat ἅ τ' ἀναι-δέα Γανυμήδει. Ut ultima in ἀναιδέα producta sit, Pauw monet, scribendum esse ἀναιδᾶ pro ἀναιδία ab ἀναιδὴς, quod vix est grammatice probum. Melius Aldus: ἅ ποτ' ἀ-ναιδέα Γ. ut ια contracte legatur. Pro τὸν πότμον Ald. Rom. et omnes edd. ante Schmidium Ϟάνατον, quod is nec monito lectore mutavit ex Palatt., ut credere licet: recte tamen, alterum enim scholion est, *proterum mortem*. [Boeckh. Comment. p. xiii. ἅ ποτε Ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ. uno versu. *Ex Schedis.*]

117. In sqq. verba hunc in modum jungenda arbitror: ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος, *prosequens te, victorem, amplexus* (σὲ) σπουδᾷ κλυτὸν Ϟνος Λοκρῶν, *studiose* eodem carmine *celebro Locros*, (dictum ut περιβάλλειν τινὰ, amplecti, ἀμφαγαπάζεσθαι, *fovere, colere.*) μέλιτι δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων παῖδ' ἐρατὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα.—v. 122. post χρόνον γ' comma delevi. κεκραμένον ὥρᾳ, ut alias μιχθέντα, pro ἁρμόσαντα. Alias ὥρᾳ μίγνυσθαί τινι. P. x. 65. εἰστι γῆρας πίπρασται γενεᾷ, h. e. εἰ πάρεισι. At et πλεῖστος πεκραμένος ἀρετᾷ Pyth. v. 2. 3. qui Ol. ii. 96. πλεῖστος ἀρεταῖς διδαιδαλμένος. Suavissimum est, quod v. 123-5. de Ganymede ob pulcritudinem immortali facto subjicitur: *Juventa cum Venere infestam mortem ab eo propulsavit.*

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ια'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ.

ARGUMENTUM.

VICTORIÆ sibi postulant carmina, quibus earum memoria ad posteritatem propagetur—7. inprimis victoria Olympica, ceteris insignior: quare Pindarus Olympicorum victorum se laudes lubenter canere profitetur—10. Hoc nunc se præstare Agesidamo, Locrorum Epizephyriorum laudibus adjunctis—15. quippe qui, e Locride Græciæ in Italiam profecti, antiquos mores retinuerint, et laudum studia, carminumque amorem cum virtute adhuc servent.

Σ. ά. Κ. ς'.

ΕΣΤΙΝ ἀνθρώποις ἀνέμων ὁτὲ πλείστα
Χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων

Ἀγησιδάμῳ omittit Bodl. MS. Præstabat simpliciter inscribere; Ἀγησιδάμῳ πάλῃ. Apponitur in vulgg. ὕϊππος, quod haud dubie debetur Grammaticis, petitum ex sup. Oda v. 12. quem versum male interpretes ad hanc alteram Oden referunt, ut hujus novi carminis accessio illo priore promittatur a poeta; cum ibi sententia

1-6. Sententiam et alibi repetit: *certaminum labores et factorum laudes desiderare hymnorum præmia*: v. c. Nem. iii. 10. διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου· ἀσθενεῖ δὲ μάλιστ' ἀοιδὰν φιλεῖ. Tum forma sollennis est: ἰσχὺν—ἰσχὺν—εἰ δὲ, *non magis quam, similiter ut*. Respondent autem sibi illa: *homines modo sereno cœlo, modo pluvio indigent*, adeoque hoc votis expetunt. Faciunt autem hoc

Digitized by Google

Ὀμβρίων, παίδων Νεφέλας.
Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει, μελιγάρυες ὕμνοι
Ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων· τέλλεται
Καὶ πιστὸν ὄρνιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

A. α'. K. ς'.

Ἀφθόνατος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις

absolute efferatur. Potest carmen ad aliam victoriam, potest quoque ad unam eandemque spectare; potuit illud cum superiore carmine mitti, tanquam epistola, quæ illud commendet; potuit etiam maturius mitti. Postremum hoc Mingarellus statuebat [et Boeckh. *Ex Schedis.*], collocandum esse Carmen ix. ante x. Nam v. 14. *promitti* carmen; forte idem illud, quod nunc *decimum* est. 1. Ἔστιν ἐν ἁ. duo Bodl. invito metro. ἐπὶ scripsit secundum grammaticorum canonem Schmidius. vulgo ἔτι. 4. εἰ καὶ Schmid. edit. sphalma. 5. In omnibus edd. interpungitur: Υ. ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, Καὶ π. unde opinio Grammatici in rec. Scholiis orta, jungi etiam h. l. verbum singulare nomini plurali. cf. sup. ad Ol. viii. 10. 11. Schmidius se adduci passus est, ut v. 4. μελίγαρυς ἀοιδὴ scribere mallet; excidisse enim in nonnullis edd. ὕμνοι: sed vitium hoc est unius Plantin. Idem Schmidius Urbanum lib. ii. (nescio an is Martinus Urbanus sit, cujus Institutiones grammaticæ græcæ Aldus vulgavit) pro τέλλεται, τέλεται habere narrat; depravate.

agricolæ, ut tanto lætior agrorum proventus sit. Adeoque sensus est: *non magis agricolæ salubri tempestate opus habent, quam victores hymnis ad messem laudum.* Nam sequitur: *Si quis in certamine secunda fortuna utitur*, h. e. victoriam consequitur: (vid. sup. ad Ol. viii. 96.) *hymnis indiget, μελιγαρέων ὕμνων χρῆσις πλείστη ἐστίν.* Hoc mutavit: *μελιγάρυες ὕμνοι* sc. *εἰσὶν, ὧν χρῆσις πλείστη ἐστὶν, ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων, laudum seratum*, h. apud posteros, *causæ ac semina.* Ut N. i. 11. *ἀρχαὶ βέλτιναι μέλεος ὑγιαμίου.* Ita melius expeditum locum puto quam antea factum. In ceteris maneo in hoc, enallagen, quam Grammatici hic quærunt, ut ὕμνοι τέλλεται jungantur, locum non habere; et sic in aliis locis, in quibus eam quæsivere; ut sup. Ol. viii. 10. 11. Isthm. i. 38. v. 73. 74. Quod nisi alia fuere exempla in deperditis Pindari, perperam hanc figuram Pindaricam appellarunt Grammatici, (vid. Eustath. in Il. ξ. 387.) inque his Herodianus περὶ σχημάτων a Villoisono vulgatus in Diatribe p. 98. In Hesiod. 9. 321. τῆς δ' ἓν τρεῖς πέφαλαι, potuit pro ἦσαν dictum esse: ἔσαν, ἴσι, ἦν. In Euripid. Bacch. 1339. est δίδεσαι,—τελάμωνες φυγαὶ distinguendum. Etsi omnino eam damnare nolim: quandoquidem simili usus habetur *neutrorum pluralium cum verbo singulari* junctorum; et fuere in sermone antiquiore multa ad grammaticam subtilitatem nondum satis constituta. cf. de hoc schemate Ruhnken. ad H. in Cer. extr. add. Beck. ad h. l. et viii. 10. In Pindaro igitur accipio:—λόγων· τέλλεται καὶ πιστὸν ὄρνιον μεγάλαις ἀρεταῖς, *per eosdem hymnos maxima fides fit præclaris factis.*—7. *Laudes hac inprimis Olym-*

Digitized by Google

Οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἀμετέρα
Γλῶσσα τοιμαίνειν ἐθέλει.
Ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἐσαεὶ πραπίδεσσιν.
Ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου παῖ, τεᾶς,
Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν

E. α'. K. ι'.

Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
Ἀδυμελῆ κελαδήσω, τῶν Ἐπι-
ζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
Ἔνθα συγκωμάζατ', ἐγγυάσομαι
Μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν,
Μήδ' ἀπείρατον καλῶν,
Ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν, ἀφίξεσθαι. Τὸ γὰρ
Ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ

8. ἴγκειται Ald. 10. ἐσαεὶ deerat Ald. 14. ἐπιζε - 15. φυρίων Bodl. γ. ἀλέγων [i. e. αἴξων, fovens, celebrans. *Ex Schedis.*] omittit MS. Bodl. 16. Pravam distinctionem post ἴσθι συγκωμάζατ, etiam Pauwio damnatam, sustuli. Est enim; ἴσθι συγκ. ὦ Μοῖσαι. ἐγγυάσομαι (ὑμᾶς) ἀφίξεσθαι (σφέ) μιν (sc. τὸν γενὰν, h. τὸ γένος Δοκρῶν, αἴξων) στρατὸν μὴ φυγόξενον etc. 17. φυΘξενον Bodl. C. vitiose. — 19. αι a sec. manu pro ᾳ MS. Bodl.

pices victores manent. ἀνάκεινται vel a donariis, quæ consecrantur, vel a thesauris, qui reconduntur.

8. τὰ μὲν ἀμετέρα γλῶσσα τοιμαίνειν ἐθέλει, *quare lingua mea tibi*, aut melius omnino, *victoribus Olympicis*, (nam mox ad Agesidamum transit) *hanc laudem procurare studet.* Deest pronomen τοῦτον τὸν αἶνον. Latet in μὲν, pro quo legendum esse puto μίν. τὰ pro ἃ, δι' ἅ. Nisi hoc feceris, dicendum erit, ἃ esse non grammatice, sed ad sensum dictum, pro ὃν αἶνον. *pascere laudem*: ad claram notionem quomodo tropum revocem, non habeo. τοιμαίνειν sensu tropico vix aliter accipi potest quam pro *alere*, τρέφειν, αἴξειν, *servare, custodire, providere.* Debebat sequi: *divino enim munere hanc laudes carmine ornandi vim possideo.* Hæc lyrice extulit v. 10. sqq. *non nisi divinitus (φυᾷ, δι' εὐφρ/ας) aliquis ingenio pollet*: quod Ol. ix. 42. σοφὰ κατὰ δαίμονα ἔδοξε λγένεσθε (χίνεσθαι). Scilicet ἐκ θεοῦ, ut ἐκ θεῶν jam vidimus. At ἐσαεί? an non languet? Forte sic constitues, ut sit: ἀεὶ γὰρ σοφός τις ἐστὶν ἐκ θεοῦ. Mox v. 13. κόσμον, ὅρκον.

19. τὸ γὰρ ἐμφυὲς etc. Dixit pro: ἐστὶ γὰρ τοῦτο ἐμφυὲς ἔθος τῶν Δοκρῶν, etsi ii jam in aliam terram coloni deducti sunt. αἴθων ἀλώπηξ. Est ὁ ἀλώπηξ, eritque adeo ὁ καὶ ἡ αἴθων, *fulva s. rava vulpes.*

Digitized by Google

Οὔτ' ἐρίθρομοι λέοντες
Διαλλάξαιντο ἦθος.

21. οὔτ' ἰ. λέον- 22. τις διαλλάξαιντο ἦθος. Ita versus disponunt Bodl. C. et a. sioque metricus postulat facere, monente quoque Pauwio. 22. est hiatus. In Homero ἦθος habet digamma; non in Pindaro: v. Ol. xiii. 16. Nem. viii. 60. Forte—αιντ' ἂν ἦθος.

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ιβ'.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩ,

ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

Cum victor Ergoteles hoc Fortunæ deberet, quod patria, Cnosso, exul ab Himeræis receptus secundas res habuerat: Fortunam invocat, ut Himeræis propitia sit, cum ejus ab nutu pendeant omnia—6. consiliorumque successus eventusque incerti et obscuri—13. sæpe contra quam speratum fuerat—18. Ipse victor domi in obscuritate consenuisset, nisi Himeram patria exul pervenisset, ubi in civitatem receptus certamina obiit, et plures victorias est consequutus.

Σ. ά. Κ. ϑ'.

ΑΙΣΣΟΜΑΙ, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου
Ἱμέρᾳ εὐρυσθενεῖ ἀμ-
φὶ πόλει, Σώτειρα Τύχα.

Ἐργοτέλει Ἱμεραίῳ δολιχοδρόμῳ. addit Aldina: Ὀλύμπια καὶ Πύθια καὶ Ἴσθμια πυξάσαντι ἀζ' Ὀλυμπιάδα. Eadem in duobus Bodl. in alio additum: Ἐργοτέλει τῷ υἱῷ τοῦ Φιλάνορος. Scilicet debentur hæc, ut aliquoties jam monitum, Grammaticis. Indocte autem huc retracta sunt, quæ de victoriis Pythicis et Isthmicis sub finem carminis memorantur. Carmen enim scriptum est victori Olympico. Notus autem est Ergoteles etiam ex Pausania, qui cum h. l. conferendus lib. vi. 4. f.

Digitized by Google

Τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
Νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι,
Καὶ γοραὶ βουλαφόροι· αἴγε μὲν ἀνδρῶν
Πόλλ' ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω
Ψεύδη μεταμώνια τέμνοι-
σαι, κυλίνδοντ' ἐλπίδες.

A. ά. K. Σ'.

Σύμβολον δ' οὔ πώ τις ἐπιχθονίων
Πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσ-
σομένας εὗρεν θεόθεν·
Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.

ubi, statua ejus in Alti memorata, hoc adjicit: in titulo Himeræum fuisse adscriptum, etsi Cnosso Cretæ oriundum, sed turbis civilibus pulsum ab Himeræis receptum civitateque et honoribus affectum maluisse patriam edere Himeram. Hæc eadem patent hac Oda v. 19. sqq. Quod autem Pythicam et Isthmicam victoriam, Scholiastes sequuti, viri docti ad insequentem Pythiadem XXIII. et Isthmiadem adeo IVII. rejiciunt, in eo falluntur. Necessario enim Olympicam victoriam, quam hic carmine suo ornat, antecessisse debent illæ. 1. Ψὶ λίσσομαι Pal. C. seu casu seu stupore librarii, qui signum appositum, quo ad scholion lector ablegari solebat, pro littera ψ habuit, nec dignum, in quo quis hæreat. v. Oxon. edd. et Pauw. 2. Ἰμέρᾳ primum invexit ed. Rom. prave; recte a Schmidio revocata Steph. lectio: Ἰμέρᾳ. Aldina jam Ἰμέρᾳ. ἐρευθεῖσ' pro ἐρευθεῖ frustra scriptum videtur: nam metrum non respuit ἐρευθεῖσ' sequente vocali; quod Pauw quoque monuit. — 3. ἀμφιπόλοις Ed Brubach. sicque legerat Schol. ut ab ἀμφιπολεῖν sit, h. στεφάνοις, σῴζει. Laudat quoque Homericum: ἷς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Ferrem, si tertio casui jungi illud constaret. Nunc præstat λίσσομαι ἀμφὶ πόλιν Ἰμέρᾳ. 6. Vulgg. ante αἴ γε plena distinctione utuntur. 7. καὶ δ' præclare emendavit Schmidius. Vulgg. ubique τὰ δ', quod et sensum et metrum jugulat. [Tuetur Hermann. nec male, ut sit: *nunc, nunc, τὰ μὲν* omisso. *Ex Schedis.*] 8. ψεύδη primum comparet in Morell. et hinc in Stephanianis. At Ald. Rom. et rel. ψευδῆ. sic et MS. Bodl. Tum Ald. τέμνου- σαι. 10. οὔπωτις et mox οὗτος in Bodl. 13. στυφόωνται Ald. quod casu et ipsum sensum habet: *inflantur, intumescunt et efferuntur*, nec tamen satis commodum. στυφλόωνται Bodl. C.

6. Continuo orationem: Τὶν γὰρ— βουλαφόροι, αἴγε μὲν ἀνδρῶν (sc. εἰσι, διά σου) πολλὰ ἄνω, (κατὰ) πολλὰ ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω, (naves fluctibus jactari vides: pro, *incertum eventum habent*) τέμνουσαι ψεύδη μεταμώνια, *percurrentes fraudes inanes, expectationes vanas, quibus sibi illudunt* (tanquam naves percurrunt mare).—v. 13. proprie homines sunt στυφλοὶ (ἔστι) φράζεσθαι τὰ μέλλοντα, *ad providendum id, quod futurum est*; transtulit hoc ad ipsam contemplationem: *esse eam cæcam*, ἡ φράδη στυφλόωνται, στυφλή ἐστι.

Digitized by Google

Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
Ἔμπαλιν μὲν τέρψιος· οἱ δ', ἀνιαραῖς
Ἀντικύρσαντες ζάλαις,
Ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἐν μι-
κρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

E. á. K. l.

Υἱὲ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεά κεν,
Ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ,
Συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ
Ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν·
Εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα
Κνωσίας ἄμερσε πάτρας.
Νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος,
Καὶ δὶς ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
Θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις, ὁμιλέ-
ων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.

17. ἰσθλὸν vulgg. ἰσλὸν Ald. Steph. 20. ἐνδομάχας conj. Erasmus in Adagiis. perperam. [Æschylus Eumen. 850. (864) ἐνοπίον δ' ἔρριθος οὐ λέγω μάχην. *Ex Schedis.*] 26. ἐν Πυθῶνος Ald. et Pal. C. recte pro hiatu ἐν Πυθῶνι Ἰ. — 28. παραπολίαις junctim legit Pauw.

14, 15. πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν, *eveniunt*, ἔμπαλιν τῆς τέρψιος, pro ἀντιρρῆ. ut P. xii. 56. ἔμπαλιν γνώμας.

20. ἐνδομάχας δ' ἀλέκτωρ pro ἔστι τιμὴ ἀλέκτορος, galli gallinacei, qui in corte pugnat. Opponitur gallus, qui publicis certaminibus alitur. Cum gallus in Himerensium numis obvius sit, facile in hanc comparationem poeta incidere potuit. Móx v. 24. δ' excidisse monuit Jacobs noster Animadverss. p. 8. etsi jam aliquoties supplendum esse vidimus. Et v. 27. βαστάζειν pro *exaltare*, *clarum reddere*, ut et Isthm. iii. 14. dictum secundum vulgare ἐναίρεσθαι, unde et ὑψοῦ φέρειν P. x. 109. et μετέωρος de gloria. ὁμιλέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις, civis adscriptus ab iis, ad quos inquilinus accesserat. Himeram thermis nobilem fuisse satis constat. [De thermis cf. Numism. et Zoega t. ii. p. 130, 124. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ,

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ARGUMENTUM.

Xenophontis victoris laudem cum patriæ, Corinthi, laudibus conjungit. A Corinthi laudibus initium facit — 39. Inde Xenophontis victorias enumerat — 68. Redit hinc ad Corinthum, et ex ejus originibus narrat fabulam de Pegaso a Bellerophonte domito; subjungit v. 133. laudes tribulium Oligæthidarum et bona vota.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΤΡΙΣΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΝ ἑταιρέων
Οἶκον, ἄμερον ἀστοῖς,

στωδιῖ δρόμῳ. Ita vulgo in editis a Romana inde legitur, seu indocte seu corrupte. Aut enim στωδιὸς aut στωδιοδρόμος erat dicendum. Cur itaque Aldinam deseruerunt editores? in qua inscripta Oda: Ξενοφῶντι Κορινθίῳ στωδιοδρόμῳ, καὶ πυγμῇ, νικήσαντι τὴν πδ' Ὀλυμπιάδα. Hæc eadem fere in MSS. Bodl. leguntur. Est etiam, quod jam notatum viris doctis, Olympiadi lxxix. adscriptus Xenophon Corinthius apud Diodorum xi. 70. et Dionys. Halic. ix. 61. (p. 618.) etiam apud Pausan. iv. 24. ubi numerus Olympiadis undetricesimæ corrupte circumfertur. Pater, ut in Schol. ad v. pr. notatum, *Thessalus* nomine, Ol. lxix. victor renuntiatus fuerat; cursu quidem, ut infra v. 48. patet, stadio tamen eo Olymp. Ischomachus victor fuit; ergo de diaulo vel dolicho accipiendum, ut Corsinus quoque

Digitized by Google

Ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι
Τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίου
Πρόθυρον Ποσειδᾶνος, ἀγλαόκουρον.
Ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασίγνηταί τε, βάθρον πολίων,
Ἀσφαλὴς Δίκα, καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, ταμίαι
Ἀνδράσι πλούτου, χρύσεαι
Παῖδες εὐβούλου Θέμιτος,

A. ά. K. ιά.

Ἐθέλοντι δ' ἀλεξεῖν Ὕβριν, Κόρου

mónuit ad eam Olymp. Avus fuisse videtur *Præodorus* in Isthmiis victor. v. inf. 56. sq. Erant autem ex *Oligæthidarum tribu*. cf. v. 137 sq. In eundem Xenophontem Olympionicen scolion scripserat Pindarus, cujus versus apud Athen. xiii. p. 573. 4. habentur; quos vide in Fragmentis. Simul autem cursu et pentathlo cum vicisse iisdem Olympiis, testantur v. 41, 42. [De metro trium ultimorum versuum cujusque strophæ v. Boeckh. Comment. p. xxi. sq. *Ex Schedis.*] 1. Τρισολυμπιονίκας Brubach. et Morell. sed præli vitio. Ceterum interpretes inanem collocant operam in exputandis trinis Olympicis victoriis. 5. Ποσειδᾶνος. Nescio cur repente in hoc carmine Ποσειδᾶνος scriptura erat adscita. 6. γὰρ ex Ald. et trinis Pal. repetiit Schmidius: quod et fragm. Matth. habet. Rom. et cett. ἐν τᾷδε δ' ς. nec id male. 7, 8. Immutarat lectionem omnium codicum Schmidius tanquam duriorem, hoc modo: *κασίγνηταί τε, Δίκα, πολίων — ἀσφαλὲς βάθρον, καὶ ὁ.* 8, 9. *ὁμότροφος* in Schol. occurrit. 11. Interpunctionem post Θέμιτος mutavi, ut junctura cum anteced. manifesta sit. 12. ἀλέξειν aiunt Oxon. legere Steph. Atqui sic non nisi unica Pauli Stephani 1599. Hanc ergo pro textu Stephaniano habuere. — 12, 13. Κόρου *maxime* Ὕβριν dictam non concoquunt viri docti. Nam satietatem aiunt antecedere insolentiam; sic quoque noto Theognidis versu haberi Sentent. v. 53. Τίκτει τοι κόρος

3. Θεραπεύοντα τοὺς ξένους, φιλοξενοῦντα γνώσομαι, *celebrabo*: v. ad Ol. vi. 151. 5. *Eunomia, Dice, Irene*, Hesiodo Horæ, Themidis filiæ Th. 901. 2, Th. Eæ v. 9. ταμίαι, ab ὁ ταμίας. *Horis* rerum copia tribuitur quoque apud Theocritum et alios: v. Valken. ad Theocrit. p. 394. — Reprehendi potest in poeta, quod, cum Δίκην deam fecisset cum ἐυνομίᾳ, nunc eadem appellantur *βάθρον πολίων*, quod abstractis conveniebat, non personis. ὁμότροπος h. l. concors.

12. Ὑβρίζ. δ' ἀλεξεῖν Ὕβριν. Erant hæc jungenda cum superioribus: *παίδων καὶ* Ὑβρίζοντι. Otiosa vox esse videtur Ὑβρ-

Digitized by Google

Ματέρα θρασύμυθον.
Ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
Εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.
Ἀμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
Ὑμμιν δὲ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νικαφόρον ἀγλαΐαν
Ὥπασάν γ' ἄκραις ἀρεταῖς

ὕβριν. Quid ergo? Schmidius per hypallagen ait esse explicandum. Mirum vero, si *mater* et *filia* promiscue permutari possunt. Stephanus in Schediasm. v. 4. pro *κόρον* scribit *φθόρον*, et Pauwius *κότον*. Quis vero poetas omnes ad unam formulam adigere ausit? quidni et ipsa illa insolentia elati secundo fortunæ cursu animi fastidium creet, ut in præsenti rerum florente statu non acquiescant cives, sed novis studeant? vid. Notam. 13. Θρασύθυμον Ald. 19. ὤπασαν ἅ. Ald. ὤπασάν σ' ἅ. Rom. et seqq. Contraxit id Schmidius in ὠπάσανθ'. At ἐπάζειν est *præbere*. ἐπάζεσθαι, *comitem adsciscere*. Ex parte Bodleianorum Oxonienses restituerunt ὤπασάν γ'. Est enim ordo verborum: Horæ ὤπασαν πολλὰ (πολλάκις) νικαφόρον ἀγλαΐαν (πολλὰς νίκας) ἀνδρῶν ὑπερηλθόντων

λοντι. Unus e Grammaticis optative accipit. Aliquoties hoc verbo utitur poeta periphrastice, ut tamen *τοῦ paratum esse, cupere, studere*, locum teneat. Pyth. i. 121. θέλοντι δὲ—αἰεὶ μίσυν στυθμοῖσιν ὁ Αἰγιμιῶ. Sic Nem. viii. 17. item vii. 32. ubi per μέλλει reddi potest: quemadmodum etiam N. xi. 51. Unde et θέλων et ἐθέλων, *propitius*. Sic Ol. vii. 36. ἐθελήσω τοῖσιν—διερθῶσαι λόγον· quod alias esset εἰ ἐθέλων διερθόω. xi. 9. ἐθελήσω, *propositum mihi est*; ut et ἐθέλω Isthm. i. 20. P. ix. 1. Ol. xi. 9. Porro Τβριν Κόρου μανίαν dixit, ut in Oraculo Bacidis ap. Herod. viii. 77. πρωτιστὸν Κόρον, Τβριος υἱόν. ubi vid. Wessel. Scilicet utrumque recte se habet: Κόρος Τβριν, et Τβρις Κόρον procreare potest. E copiis rerum natum, *fastidium* animum ad *insolentiam* et *injuriam* aliorum adducit: et *insolentia*, arrogantia, facit, ut copias nostras et fortunas *fastidiamus*, alienaque appetamus. Multas autem civitates Τβρις perdiderat. Τβρις καὶ Μέγνητας ἀπώλεσε—Theogn. 1098. [δυσεπιβούλας ὕβρις τίνας Æschylus Eumen. 530. *Ex Schedis.*]

16. Ἀμαχον δὲ—ad seqq. traho, adeoque ad Corinthios: *qui non κρύψαι, exuere, possunt generosam indolem.* Ait: ἔχω—habere se multa alia in Corinthiorum laudem, nec sibi deesse vim et animum ad ea eloquenda. (Sententia eadem Ol. vi. 140. ix. 122.) Nec posteros defecisse a virtute majorum, οὐ δύνασθαι κρύψαι τὸ ἔμφυτον ἦθος. Hoc universe extulit per sententiam.

17. παῖδες Ἀλάτα sunt ipsi Corinthii. Aletes Heraclidarum dux Corinthum occupaverat; cujus posteri per C annos usque ad Bacchidem regnarunt: Pausan. ii. 4. conf. Vellei. i. 4, 3. et ibi Ruhnken. add. Schol. ad h.l. Τμμιν ὤπασαν—ἐνέβαλον Ὥραι. Primo *Horæ* pro tempore; tum tribuitur tempori, quod in tempore factum est. *Diversis temporibus inventa sunt antiquitus multa a Corinthiis.* Ea per exempla declarat. Verum poeta hæc ita extulit, ut aliorsum in iis opus sit, non interprete.

Digitized by Google

Ὑπερλθόντων ἱερῶς
Εἰν ἀέθλοισιν, πολλὰ δ' ἐν
Καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

Ε. ά. Κ. ιά.

Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρ-
χαῖα σοφίσμαθ'. ἅπαν δ' εὑρόντος ἔργον.
Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν
Σὺν βοηλάτᾳ Χάριτες
Διθυράμβῳ; τίς γὰρ ἱπτεί-
οις ἐν ἔντεσσιν μέτρα,

(τοὺς ἄλλους) ἄκρους ἀρίστους. 20. ὑπερλθοῦσιν Pal. A. B. et tres Bodl. cum fragm. Matth. ex indocta interpolatione Græculi librarii, qui non videbat, ἀγλαΐαν ὑπερλθόντων jungi. 25. Antithetici versus docent, ἐξέφανεν, quod vulgo editum erat, minus recte legi, cujus penultima longa est ex ἐξίφανεν. Emendandum ἐξίφανεν vel ἐξέφανεν, et hoc unus e Schol. legerat; nam reddit ἐξεφάνησεν. Monuit quoque Pauw. Aldus cum cod. Gott. ἐξίφανεν. Corruptela eadem erat in Homero Il. Ψ. 553. π. 299. Porro Διωνύσου Schmidius emendavit metri caussa. Διονύσου Ald. Rom. Crat. Brub. at Morell. Stephan. et rel. Διωνύσσου, hoc perperam, cum penultima per se sit longa. 27. τίς γὰρ l. Ald. et in Schol. Male illatum erat τίς δὲ cum hiatu.

24. τοῦ εὑρόντος. Scilicet alii inventis facile addere possunt. σοφίσματα, *inventa*, ut apud Æschyl. Prom. 469.

25—27. *Invenerunt illi Dithyrambum.* Χάριτες Διωνύσου vix esse possunt nisi *carmina, hymni, σὺν* Διθυράμβῳ βοηλάτᾳ, *cum choro.* βοηλάτης et a βοὴ et a βοῦς ductus esse potest; præmium victoris bos. cf. Bentl. in Phalar. p. 170.

27. 28. τίς δὲ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα ἴθυνε; Manifesta res: invenisse Corinthios artem equorum domandorum; verba perplexa. Ex Schol. nil proficias; mira Didymi sententia proponitur, qui ad rotam figulinam hoc traxit. Multis olim tentatis simplicissima esse arbitror hæc: ἔντεα ἵππεια dicta pro ἔντεα ἵππων, ut inf. Nem. ix. 51. 52. ἅμιλλος χαλκείοις ἵπποισιν ἱππείοις σὺν ἔντεσιν, ubi est agmen ἱππέων καὶ ἱππείων. Sunt ea haud dubie *frenum*, quo equus regitur. Jam quid μίτρον aliud esse potest, quam ipsum *moderamen? ἰθύνειν* est *constituere, invenire.* μίτρα ἐν ἔντεσι, h. σὺν, pro διὰ ἐντείων, sunt *moderamen per frenos*, ut adeo sit: *quis constituit*, h. e. invenit, *moderamen equorum ope frenorum? τίς ἴθυνε μίτρα διὰ ἐντείων ἱππείων*; Ex vulgari ratione epitheton ad μίτρα erat revocandum, μίτρα ἵππεια, pro μίτρα ἵππων. μίτρον autem de cursu moderando eodem prorsus modo dictum habes ap. Æschyl. Choeph. 794. 5. Ἴσθι (Pauw. emend. ἴσχει) δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον (Orestem) ἐὸν ζυγίου' ἐν ἅρμασι πημάσιν, ἐν δρόμῳ προσιθύνειν μίτρον. ubi μίτρον ἐν δρόμῳ προσιθύνειν est *moderari cursum.*

Digitized by Google

Ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰω-
νῶν βασιλῆα δίδυ-
μον ἔθηκ'; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος,
Ἐν δ' Ἄρης ἀνδρεῖ νέων
Οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

Σ. β'. Κ. ιά.

Ὕπατ', εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας,
Ἀφθόνατος ἔπεσσιν
Γένοιο, χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
Καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων,
Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον·
Δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τε-
θμὸν, τὸν ἄγει πεδίων
Ἐκ Πίσας, πεντάθλῳ ἅμα

30. δίδυμον Bodl. C. 31. ἐπίθηκ'. Ald. unde in marg. Brubach. 34. Ὀλυμπίαις

29—31. ἢ (*vis*) θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλῆα δίδυμον ἔθηκε. Strepitum hunc verborum et tumorem nolim excusare, nec tamen tam absurde locutus esse videri debet, ut vocabulum tropicum ornaret per ea, quæ in rem proprio nomine dictam cadant. ἀετὸς, ἀέτωμα, fastigium est triangulare in fronte et in postico templi. Verum ab initio aut aquila pro fastigio fuit; quod Winckelmannus suspicabatur; aut, quod probabilius, in tympano, quod speciem Delta habet, h. in area fastigii, (quæ anaglypha summæ artis interdum habuit, v. c. in Parthenone, v. Paus. i. 24. p. 57. in templo Delphico, x. 19. p. 842.) fuit ab initio aquila expressa. Ita sentiebat Visconti V. C. in Museo Pio-Clem. tom. iv. p. 7. [Tacitus Hist. iii. 71. (in Capitolio) *sustinentes fastigium aquilæ*. ad q. l. cf. Ferlet t. ii. p. 129. sq.—Boettiger *N. T. Mercur* 1799. II. St. p. 233. a similitudine fastigii i. aquila demittente alas. *Ex Schedis.*] Sententia adeo est: *quis invenit aquilam in templorum fastigiis in fronte et in postico sculptam?* In templo Delphico duæ erant aquilæ aureæ, ut inf. P. iv. 6. an vero in templi fronte, non reperio.

35. ἀφθόνατος ἔπεσσιν γένοιο, *propitius sis precibus;* at χρόνον ἅπαντα potius ad sqq. spectant; itaque post γένοιο interpunxi.

38. καὶ εὔθυνε τὸν οὖρον τοῦ δαίμονος τοῦ Ξενοφῶντος, *fortunam*, ut gubernator ventum secundum velis. Et *propitius adspice πῶμον.*

39. τεθμὸν ἐγκώμιον reddit ὕμνον Schol. Malim ipsum πῶμον, pompam victoris, quia τὸν ἄγει πεδίων in Πίσας adjecit.

Digitized by Google

Σταδίου νικῶν δρόμον· οὐκ
Ἀντεβόλησεν τῶν ἀνὴρ
Θνατὸς οὕτω τις πρότερον.

A. β'. K. ιά.

Δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελί-
νων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν
Φαιέντα. Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ.
Πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ' Ἀλφεοῦ
Ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάπειται.
Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου
Θ', ἁλίῳ ἀμφ' ἑνί. μη-
νός τέ οἱ τωὐτοῦ κρανααῖς
Ἐν Ἀθάναισι τρία μὰν
Ἔργα ποδαρκὴς ἀμέρα
Θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις.

E. β'. K. ιά.

Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις. ἐν
Δ' ἀμφιάλοισι Ποσειδᾶνος τεθμοῖσιν

42. δρόμον. ἀν- 43. τεθέλησεν τῶν Ald. 47. Νιμέα τ' accentus a Schmidio constitutus, accidente tamen Gott. Omnes alii (τὰ) Νίμεά τ'. [Sic Heynius in textu correxit.] 53. τρία μεν Rom.

[47. ἀντεβόλ. cf. Herodot. i. 174. *Ex Schedis.*]

48. sqq. ad patrem, Thessalum, victoriis multis insignem, spectant.

54. ἀμέρα ποδαρκὴς, communi temporis et dierum epitheto, *velox dies*; ut *dies longa, brevis, tarda, celeris*, poetis pro consilio dicitur. Dies igitur κατὰ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀμφιθήκε κόμαις τρία κάλλιστα ἔργα, h. e. στεφάνους. Uno eodemque mense tres victorias est consecutus Athenis; diversis forte cursus generibus; Schol. memorat σταδίου, δίαυλον, ἱππιστὶ δρόμου.

56. (καθ') Ἑλλώτια (Corinthi in Minervæ Hellotidis honorem habitis ludis) ἑπτάκις universe dictum esse debet: ἑπτάκις, quod elici potest ex ἔργα τ. ἀμέρα θῆκε κάλλιστα ἀμφὶ κόμαις ἑπτάκις, septenas victorias omnino abstulit, diversis scil. temporibus.

57—60. *Isthmiis autem Thessalus simul cum patre clariores etiam victorias abstulit.* Solet autem victoria declarari per decus et lætam jucundamque recordationem per totam vitam; tunc: αἴγλης

Digitized by Google

Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
Τέρψιές θ' ἕψονθ' ἑρίτι-
μοί τ' ἀοιδαί. ὅσσα τ' ἐν Δελ-
φοῖσιν ἀριστεύσατε,
Ἤδὲ χόρτοις ἐν λέοντος.
Δηρίομαι πολέσιν
Περὶ πλήθει καλῶν. ὡς μὰν σαφὲς
Οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν

58-60. Duplex hujus loci est lectio. Omnes edd. ante Schmidium: *μακρότεραι Τέρψιές θ' ἕψονθ' ἑρίτιμοί τ' ἀοιδαί*: in qua lectione per se nihil est quod reprehendas. Nam Thessali cum Ptœodoro parente conjunctim narrantur victoriæ Isthmicæ, ut sit ἕψονται (sc. *αὐτῷ, τῷ Θετταλῷ,*) *σὺν πατρὶ Πτ. major voluptas et insignior gloria ex Isthmicis ei aderit* (per totam vitam), *parta est.* Neque aliter Schol. a Demetrio Triclinio collecta. In antiquis Scholiis cum eadem lectione alia profertur, quam Schmidius recepit, Pauwio probante, *μακρότεραι Τερψίᾳ θ' ἕψονθ' Ἐρετίμῳ τ' ἀ.* ut, Scholiasta docente, Terpsias frater Ptœodori sit, Terpsiæ autem filii Eritimus et Namertidas, aut secundum alios unus Namertidas, Eritimus dictus, fuerint. Res nunc non facile expedienda. Parum suave videri potest tot nomina apponi; at, quod subjicitur: *innumerabiles* esse victorias, melius dictum esset de pluribus, quam de duobus. Potuere gentiles ejus nominis esse: potuere etiam nomina ex his ipsis versibus et nominibus appellativis elici. Certe Xenophontis pater *Thessalus* cum avo *Ptœodoro* iisdem Isthmiis victores esse debuere, etsi diversis temporibus. ἕψονται τέρψις, *aderunt* Thessalo, *manebunt*, h. e. *fruetur jucunditate et laude* ex his victoriis *perpetua*. Pauw. conj. ἕψανθ' pro ἕψαιτο. 60, 1, 2. distinxi et a sequentibus diremi: ut per exclamationem efferantur Nam vulgata interpunctio sententias elumbes reddebat: ὅσσα θ' ἐν Δ.—λέοντος, *Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν.* si vel maxime reddas: *Quod ad certamina Pythica et Nemea attinet, multi sunt, cum quibus vos de numero victoriarum contendere possitis;* ut ad se transferat, quæ de illis pronuntiare volebat. [63. In πολέσιν ν paragogicum delevit Heynius.] 64. ὡς rescripsit Schmid. cum Ald. et Palatinis. Rom. et al. ὥς. MS. Bodl. μήν.

et *ἀοιδαὶ ἕψονται, aderunt ei et patri* ex victoria *ἐν σεβμοῖς Ποσειδῶνος sollenni Isthmio.*

60, 1, 2. *Quot victorias in Pythiis et Nemeis reportastis!* Convertitur oratio ad omnes quos memoraverat, Xenophontis patrem et avum cum ipso Xenophonte.

63. Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν, *provoco multos alios ad contendendum cum iis de numero decorum.*

64. ὡς μὰν — pro vulgari: *quorum decorum tantus est numerus, ut non magis eum, quam arenarum, enumerare possim.* Similia Ol. ii. extr. ὡς οὐκ ἂν εἰδείην, *ita ut nequeam.* Potest etiam per exclamationem efferri.

Digitized by Google

Ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

Σ. γ'. Κ. ιά.

"Επεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον· νοῆ-
σαι δὲ καιρὸς ἄριστος.
Ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς
Μῆτίν τε γαρύων παλαιγόνων
Πόλεμόν τ' ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν
Οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ. Σίσυφον μὲν
Πυκνότατον παλάμαις,
Ὡς θεόν· καὶ τὰν πατρὸς ἀν-
τία Μήδειαν δεμέναν
Τὸν γάμον αὐτᾷ, ναὶ σώ-
τειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις.

69. ἐγὼ δὲ ἴδιος f. fuit. ἐγὼ γὰρ ἴδιος. καὶ προπόλοις, h. ὑπηρέταις, sociis navalibus.

76. αὐτᾷ ναὶ Ald. sic respondet illis.

67. sqq. Revocat se ab ulteriore commemoratione laudum victoris, et transit ad publicas Corinthiorum laudes. *Enimvero temperandum mihi est laudibus victorum celebrandis; præstat Corinthiorum laudes prosequi, quas cum victoris laude conjunctas esse velim.* ἔπεται δ' (ἐστὶν) ἐν ἑκάστῳ μέτρον. νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος, pro ἄριστον δὲ (h. ἀγαθόν) ἐστι, νοῆσαι, τὸν καιρὸν, τὸ εὔκαιρον, quod cuique rei, loco et tempori conveniat; quod inf. P. ix. 135. ὁ δὲ καιρὸς ἁμοίως πάντοις ἴσχει πορφυρᾶν.

69. Junctura verborum: ἐγὼ, ἴδιος σταλεὶς, οὐ ψεύσομαι γαρύων ἐν κοινῷ ἀμφὶ Κορίνθῳ μῆτίν τε παλαιγόνων, πόλεμόν τε ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν. In his σταλεὶς non est missus, sed a navigatione petitum est, *in altum evectus*: dicitque hoc poeta *de laudibus*, quibus commemorandis indulget, *cum tanquam plenis velis per altum fertur*. Pyth. ii. 113. εὐανθέα δ' ἀνεβάσαμαι στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ πελαδίων, *navem conscendam, in altum evehar.* ἴδιος σταλεὶς, *privata navi evectus*, privato consilio, *ad privatas laudes celebrandas ingressus* [ἴδιος, *laudandi victoris causa. Ex Schedis.*] ut Nem. vi. 55. *Bassidarum tribus* ἴδια ναυστολίουσιν, ἰγνύμια *proprias habent laudes.* γαρύων ἐν κοινῷ (καινῷ), *communicata cum Corinthiis laude, publice,* μῆτίν τε παλαιγόνων πόλιμόν τε ἐν (σὺν) ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν, τὸν σὺν ἀρετῇ γενόμενον, h. ἀριστὸν ἐν πολίμοις. γαρύων οὐ ψεύσομαι, h. e. οὐ ψευδῆ γηρύσω. Σίσυφον sc. γιγενῆναι et τὸν Μήδειαν—γιγενῆναι σώτειραν.

73. Sisyphus Corinthius fraudibus inclitus h. e. sagacitate in excogitandis rebus. *σοφὸν* ei tribuit Theognis 702.

75. Medeam *parantem sibi nuptias*, maritum, ἀντίον πατρὸς, παρὰ γάμων πατρός.—77. πρόπολοι sunt ἡρῶες, adeoque ipsi heroes, Argonautæ.

Digitized by Google

Α. γ'. Κ. ιά.

Τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου
Τειχέων ἐδόκησαν
'Επ' ἀμφότερα μαχᾶν τέμνειν τέλος·
Τοὶ μέν, γένει φίλῳ σὺν 'Ατρέως,
'Ελέναν κομίζοντες· οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
Εἴργοντες. ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόντα τρόμεον Δαναοί.
Τοῖσι μὰν ἐξεύχετ', ἐν ἄστεϊ Πειράνας σφετέρου
Μὲν πατρὸς ἀρχὰν καὶ βαθὺν
Κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον,

Ε. γ'. Κ. ιά.

"Ος τᾶς ὀφιώδεος νί-

78. Ut nunc interpungitur: Τὰ δὲ καὶ—εἶργοντες· in Λυκίας accipienda sunt cum Schmidio et Pauwio: καθ' ἃ δή, *quando vero pugnarunt ad Trojam, Glaucum ex Lycia timuerunt Danai*, sive melius: τὰ δὲ πρὸ Δ. τυχίων, ἐδόκησαν etc. *quod vero ad pugnas ad Trojam attinet, habiti sunt.* Cum tamen tota oratio a superioribus 70. 71. pendeat: οὐ ψεύσεται γαρέων ἀμφὶ Κορίνθῳ (h. *dicam quæ vera sunt de Corinthiis.*) Σίσυφον μὲν—καὶ τὸν Μήδειον—jungi quoque potest: τὰ δὲ καί ποτ' i. h. e. καὶ (ἐκεῖνα, καθ') ἃ ποτε ἐδόκησαν τέμνειν τέλος μαχᾶν, (*pugnas finire* ante Trojam, *ut pugnæ summa apud eos esse putaretur,*) τοὶ μὲν—τοὶ δὲ ἀπὸ πάμπαν εἶργοντες. 'Εκ Λυκίας δὲ etc. Ita δὲ pro γὰρ dictum recte a Schol. censetur, quod Schmidius in δὲ mutaverat; producitur autem δὲ propter sequentem duplicem consonam. 85. μὰν ad metri legem legendum. Monuere Schmid. et Pauw. pro μίν.

78. τὰ δὲ πρὸ Δαρδάνου τυχίων, h. *mutà tà, quod attinet ad res Trojanas*, in bello ad Trojam gesto (cf. Var. Lect.). *in existimatione fuere*, habiti sunt, *ab utraque parte*, in utroque exercitu, *momentum pugnarum afferre virtute sua* (ἐν ἀλκᾷ pro δι' ἀλκῆς ἀλκῇ).

[80. μαχᾶν τέμνειν τέλος, *pugnæ summam constituere*, l. a judicio l. ab oratione, l. a navigatione, l. a cursu. *secare mare, viam.* Ex Schedis.]

82. νομίζοντες, de conatu, *repetentes*. Erant autem Corinthii annumerati Mycenis Il. β. 569. cf. Paus. ii. 4.

85. (ἐν) τοῖσι μὰν — respicit Il. ζ. 152. sq.—87. σφετέρου πατρὸς—δέ latius de avo: nam Glaucus erat Hippolochi f. Bellerophontis nepos: ibid. Il. ζ. 197. 206.

Digitized by Google

ὁν ποτε Γοργόνος, ἦ πόλλ', ἀμφὶ κρουνοῖς
Πάγασον ζεῦξαι ποδέων, ἔπαδεν,
Πρίν γε οἱ χρυσάμπυκα κούρα χαλινὸν Παλλὰς ἥνεγκ'· ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
Ἦν ὕπαρ· φώνασε δ' εὖδεις, Αἰολίδα βασιλεῦ;
Ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέχευ, Καὶ Δαμαίῳ μὶν, θύων Ταῦρον ἀργὸν, πατρὶ δεῖξον.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Κυαναιγὶς ὐ ὄρφνᾳ πνάσσουσί οἱ Παρθένος τόσα εἰπεῖν Ἔδοξεν. ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθῷ ποδί. Παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας,

98. Δαμάσῳ Bodl. a. Δαμίῳ et mox δεγάσσα, seu potius δεγᾶσσα, invito metro, Ald. cum Pal. C. 100. Prima in πνάσσουσι longa officit metro. Obvium est conjicere, occupasse eam vocem locum synonymi ὑπνῶσι, in quo et Pauw incidit, sed eo relicto ad aliam emendationem præceps fertur satis incommodam: πνοῶσι· quia πνάσσω a πνοὰ dednctum videri potest. Mingarellus quatuor priores versus strophæ per totum carmen aliter dispertiendos esse censebat: itaque et h. l. 100. κυαναιγὶς ὐ ὄρφνᾳ 101. πνάσσουσί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν 102. Ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἔπαλτ' 103. ὀρθῷ ποδὶ· παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας.

94. 5. ἐξ ὀνείρου δ' ἦν ὕπαρ, *ex somno statim evigilavit.* ὕπαρ est *visum vigilanti oblatum*, ὄναρ *per somnum:* ut ex notis locis Odyss. ν. 547. ω. 90. constat. Jam h. l. *id quod somniabat, mox erat res vera.* Interposita hæc (ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ) a poeta per parenthesin. φώνασε δ' scil. ἡ θεά. Omnino narravit ut lyricus. Verus ordo rerum hic erat: Polyidum vatem consuluerat Bellerophon super Pegaso domando; ejus jussu in templum Minervæ incubatum venit; cum freno inde redux ad vatem, didicit, quæ curanda essent, etiam ex monito dem. Erat autem Corinthi ξόανον καὶ ἱερὸν Ἀθηνᾶς Καλλιθόης. v. Pausan. ii. 4.

97. φίλτρον dixit *frenum*, θέλγρον, quo domantur adeoque mitigantur equi. Δαμαίῳ πατρὶ, nam ipse Bellerophon habitus est Neptuni et Eurynomes f. ταῦρον ἀργὸν, non candidum; nam Neptuno niger taurus mactabatur; sed ἀθαλῆ, pinguem.

99. δεῖξον accipio de ritu offerendi et consecrandi.

Digitized by Google

Ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν,
Δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ πᾶσαν τελευτὰν
Πράγματος, ὥς τ' ἀνὰ βω-
μῷ θεᾶς ποιτάξατο νύ-
κτ', ἀπ' ἐκείνου χρήσιος· ὅπ-
πως τέ οἱ αὐτὰ Ζηνὸς ἐγ-
χειπεραύνου παῖς ἔτορεν

A. δ'. K. ιά.

Δαμασίφρονα χρυσόν. ἐνυπνίῳ
Δ' ὡς τάχιστα πιθέσθαι
Κελήσατό μιν. ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ
Καρταίποδ' αὖ ἐρύῃ Γαιάοχῳ,
Θέμεν Ἱππίᾳ βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ.

Similiterque in antistropha, et in ceteris. 101. τόσα reste Schmidius. Vulgo τύσα, inimicum metro. 108. ἐπ- 109. πως idem ex Rom. nam Crat. et seqq. ὅ—πως. [Sic Heynius in textu correxit.] At Ald. ὡς—τέ οἱ. 111. χρυσοῦν revocavit Schmid. ex Brub. qum Romanam expresslt. Ald. vero et Crat. Morell. cum Steph. et hinc seqq. et parte codd. Bodl. χρυσὸν, haud dubie elegantius. At desideratur syllaba longa. Ut producat syllabam, Pauw tibicine eam fulcit χρυσὸν γ'. At enimvero ex Mingarelli distributione versuum (v. ad v. 100.) nil mutandum: 111. δαμασίφρονα χρυσόν. 112. ἐνυπνίῳ δ' ὡς τ. πιθέσθαι 113. κελήσατό μιν. ὅταν 114. δ' εὐρυσθενεῖ — γαιάοχῳ. 114. αἰρέῃ, ut metro consuleret, et quia Schol. rec. ἀιρέῃ (ἀντὶ τοῦ ἀναιρέῃ) exhibet, (Aug. ἀν' ῥέῃ cum gl. ἀναιρέσιν, θέσιν) Schmidius refinxit, admodum dure, pro vulgari αὐτερέῃ, quod saltem scriptum relinqui, αὖ ἐρύῃ, (notum ex Il. α. 459. sc. victimam) et contracte ac *dissyllabum* pronuntiari debet. Pauw πρὸ αὖ ἐ· tribrachyn pro iambo positum habet: quod non probo. Aldus: ἀναρέῃ, vitiose, seu pro αὖ ἐρύῃ, seu pro ἀναρέῃ, quod etiam Steph. alteram obsidet. Tandem γαιάοχῳ dici posse non dubito, ex Dorico γᾶς pro γῆς, γαῖα, veram, an α tum productum sit, dubito. praeferam itaque γαιάοχῳ, quod et Aldus effert: in hoc enim α longum ex α, γαιάοχος. Legitur quoque in Isthm. viii. 5. P. iv. 58. 115. Ἰσθμίᾳ alii ap. Schmid. et Oxon. vera lectio esset ἰσθμίᾳ. Sic solet.

108. ἀπ' ἐκείνου χρήσιος: μετὰ τὸν χρησμοσυρὸν ἐκείνου, μετὰ τὸ τὸν Πολλίδαν χρῆν, μαντεύεσθαι. Mox 111. δαμασίφρονα lyrice dixi χαλκοῦν.

114. καρταίποδα h. ναΐῳν σφάξαι. Jubet Polyidus, sacro Neptuno facto, aram Minervae exstruere: sc. Χαλκιοίκῳ Paus. ii. 4.

Digitized by Google

Πληροῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὄρκον
Καὶ παρὰ ἐλπίδα πού-
φαν κτίσιν γ'. ἦ τοι καὶ ὁ καρ-
τερὸς ὁρμαίνων ἔλαβεν
Βελλεροφόντας, φάρμακον
Πραῦ τεύχων ἀμφὶ γένυ,

E. δ'. K. ιά.

Ἵππον πτερόεντ'. ἀναβὰς
Δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν.
Σὺν δ' ἐκείνῳ καί ποτ' Ἀμαζονίδων
Αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλ-
πων ἐρήμου τοξόταν βάλ-
λων γυναικεῖον στρατὸν,
Καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν,
Καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.

116. Ἡ non est in Ald. sed θεῶν una syllaba potest pronuntiari. 118. γ' excidit MS. Bodl. et a. etiam Aldinæ, in qua πτῆσιν, vitiose, ut et v. sq. ἴλε pro ἴλαθι. 121. γίνει Bodl. et Ald. quod contracte legendum, et in idem vulgaris scriptura γίνε resolvi potest: γίνε pro γίνει. Aug. γίνε'. Necesse tamen non est. 123. ἴσαιξεν Rom. et hinc aliæ. it. bini Bodl. et Aug. 125, 126. Miror poetæ placuisse duo epitheta uni voci tributa, altera relicta sine epitheto: telis petiit Amazonas ἀπὸ κόλπων αἰθέρος ψυχρᾶς ἐρήμου. expectares ψυχρῶν ἀπὸ κόλπων. Declarat autem Scythiam, Amazonum sedem. [129. In ἔπεφνεν Heynius delevit ν finale.]

116. δύναμις θεῶν πλησῖ πτίσιν (ἀπὸ τοῦ πτίζειν, pro πράσσειν) h. e. δύναται θεὸ πλεῖν πρᾶγμα. tum παρ' ἔλπιδα καὶ παρ' ὅρκον declarat rem, quæ eventum habet præter spem, h. e. contra quam speraveris et juraveris, eam eventuram esse. κόφαν πτίσιν malim jungere, ut sit res facili successu. [ut fiat κόφως. Ex Schedis.] Nam etsi ἁπλῆς κόφη per se bene dicatur, non tamen video, quem commodum sensum h. l. fundat; at si prius teneas, videtur locus sic constitui posse: ad eventum adducere valent dii etiam rem præter opinionem facilem, h. e. ita ut sit facilis. Mox 120. φάρμακον, frenum, quod v. 97. erat φίλτρον. In re magica sunt synonyma. Et 123. 4. σὺν ἐκείνῳ, Pegaso imidens. ἐνόπλια χαλκωθείς, h. ἐνοπλισθεὶς χαλκῷ. Præstat, puto, ἐνόπλια ἴσαιζεν, bellico more. Apud Callim. in Del. 133. clipeus hasta percussus ἐλίλιξεν ἐνόπλιον, ut fit in pugna.

Digitized by Google

Διαστιγάσομαι αὐτῷ μόρον.
Τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι
Ζηνὸς ἀρχεῖαι δέχονται.

Σ. ί. Κ. ιά.

Ἐμὲ δ', εὐθὺν ἀκόντων ἴεντα ῥόμβον, παρὰ σκοπὸν οὐ χρὴ
Τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χερῶν.
Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις, ἑκὼν

130. διαστιγάσομαι tres Pal. et sic Aldus edidit, pro διαστιγάσομαι, ita scriptum, quoniam ω uno sono efferenda sunt. Similiter Isthm. i. 88. στεφανώσαιτον. Videtur adeo hoc et doctius et verius. At Scholia ipsa alterum agnoscunt. Porro αὐτῷ Rom. pro αὐτῶ. sed αὐτῷ doctius. Aldus vero διαστιγάσομαί οἱ μόρον ἑκὼν, invito metro. 132. ἀρχεῖαι Rom. et hinc al. ἀρχαῖαι Schmid. cum Ald. Pauwius hoc *antiqua*, illud *regia Jovis præsepia* significare autumat. τὸ ἀρχεῖον, *tabularium*, nota vox est, serior tamen; arguens fuisse ὁ, ἡ, τὸ ἀρχεῖον, *quod ad imperium et regnum spectat, regium*. ἀρχεῖαι φάτναι sunt adeo τοῦ ἄρχοντος. nec simili significatu ἀρχαῖος, ut sit *regius*, occurrit. Quid Schol. vet. legerit, non liquet. Recentior ἀρχαῖαι habet. 133. ἀκόντων—ῥόμβον. Significat ῥόμβος *rotam, turbinem*. At h. l. requiritur *rotatio*. Et fuit antiqua vox ῥόμβος pro κίνησις, quam ex Euripide in Pirithoo illustrat Schol. Apoll. Rh. iv. 144. cui ῥομβὼν idem est. Hesych. ῥόμβος. δῖνος. 136. ἑκὼν dictum volunt pro ἄκων, quod Aldus quoque exhibet, et Schol. rec. Præstat ἑκὼν, sollenne Græcorum, lubens volens. Etiam Pauw hoc maluit.

130. Etiam Homerus reticescit novissima Bellerophontis fata Il. ζ. 200. seq. Pegaso excussum Bellerophontem, cum in cœlum conenderet, innuit infra Isthm. vii. 63. sq. add. Horat. iv. 11. 26. At Pegasus receptus in Olympum: etiam Hesiod. Θ. 284. sq. ubi etiam Jovis fulmina gerit. Itaque h. l. *præsepe* ejus in Olympo. Non de sidere cogitandum; quod est præsepe *Asellorum* juxta Cancrum: Arat. Dios. 160. sq. Alia narratione inter sidera relatus *Pegasus*; Arat. 205. sq. Eratosth. c. 18. Hygin. P. A. ii. 18.

133. *At mihi videndum est, ne digressione facta evager*. Ne 135. in articulo τὰ hæreas, puta esse dictum pro τὰ πλεῖστα βαλέων, ut sæpe apud Homerum πολλοὶ pro οἱ πλεῖστοι. καρτύνειν est pro sollenni ἰεμένων χερί. ut Apollon. Rh. ii. 332. ἀλλ' ἐν παρτύναντες ἑαῖς ἐπὶ χερσὶν ἰεντὰ. καρτύνειν pr. *vim addere, cum vi movere, regere*, nunc *valide emittere tela*.

136. Nondum satis confido lectioni, quam habemus; nec satis placet, quod olim ipse junxeram Μοίσαις et Ὀλυμπιονίκαις ἐπινικοις, ut ἐπινικος Μοίσαις alio sensu dictus sit, quam tribulibus: illarum quidem ἀνηρίτους, *famulus, sacerdos, vates*, bis *patronus, laudator*. Nam sunt diversa. Potius sic, etsi durius, constituam: (σὺν) Μοίσαις ἵλεως ἐπὶν ἐπινικος Ὀλυμπιονίκαις (καὶ τὰ) Ἰσθμοῖ τε, τά τ' ἐν Νεμέᾳ (πρόχθεντα), venio etiam tribulibus victoris promtus laudator, patronus, ut alias testis laudum; pro simplici: Est mihi etiam tribulium victoris

Digitized by Google

Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἴσαν ἐπίπουρος
Ἰσθμοῖ, τά τ' ἐν Νεμέᾳ. Παύρῳ δ' ἔπει θήσω φανέρ' ἀθρόα, ἀλαθής τέ μοι ἔξορκος ἐπέσσεται· ἑξηκοντάκι γὰρ Ἀμφοτέρωθέν γ' ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.

A. i. K. id.

Τὰ δ' Ὀλυμπία αὐτῶν ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι.

137. Ὀλιγαιθίδαισιν Ed. Rom. sed statim ex Ald. emendavit Ceporinus in Crat. 138. Dubitat Pauw, an malit: Ἰσθμοῖ τ', (debebat θ') ἄ τ' in N. Certe jungenda cum anteced. ἴσαν ἐπίπουρος Ἰσθμοῖ. Sic fere sup. Ol. ix. 124. πρεσβυτέρᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἴλαθι τιμάορος Ἰσθμίασι Λ. μίτρωσε. Schema autem fere ut P. iv. 232. νόστησεν ἴν θ' ἁμίερεν. 140. ἔξορκος pro ἔρκος dictum esse et sententia arguit, et interpretum auctoritas firmat. Durum tamen, et sine exemplo. Pauw conj. μοι ἐξ ἔρκος, ut ἐξ sit pro ἔξω, publice. Lenior medicina foret: ἀληθής τί μιν ἐξ vel τ' ἐμοῦ ἐξ ἔρκος ἐπέσσεται. h. ἐξ ἐμοῦ ἔρκος, ut saepe poetae. 141. ἑξηκ. δ' ἀμ- Ald. 142, 143. Supplendum ὑγίνετο, vel cum Schol. ἀντιφθέγξατο ἀπροόπτως. [γ' Heynius delevit.] 144. ἴσασιν jejuna oratio. Videtur laborare, etsi λελέχθαι et φαίην accipiendum poetice ex usu pro *celebrare*. *Satis jam memoravi antea* (pr. et 45—8.) *Olympicam victoriam.*

mentio facienda, qui Isthmiis et Nemeis sexagies victores fuere. ἴσαν, ut xiv. 27. μόλον, pro ἴσχομαι [Similiter κάρυξ ἴσαν N. iv. 120. *Ex Schedis.*]

143—149. Valde concise dicta sunt quæ sequuntur. βοὰ sc. ὑγίνετο. 144. *Olympicæ Oligæthidarum victoriæ jam antea celebratæ sunt:* sive alio carmine, seu solius Xenophontis victoriæ Olympicæ fuere, supra 41—48. memoratæ; et v. 1. τρὶς Ὀλυμπιονίκαν dixerat. Sequentia grammatice non satis expedio. τόνε substituendum erit ὅτι ἴσχοι. Debebat sequi: ὅτι δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρχοι. *si porro Fortuna, Genius natalis, adfuerit.* Exciditne structura poeta, an scripserat ille: εἴης δαίμων, ut reliqua (νῦν δ' ἵλαθι μὲν, ἐν θεῷ γε μὲν τέλος) in medio sint interjecta? Ut nunc verba sunt, reliqua sic expedio: νῦν δ' ἵλαθι μὲν, *nunc saltem spero, me ea esse celebraturum.* ἐν θεῷ γε μὲν τέλος, *eventus utique est in dei manu.* Δεῖ Ἐνυαλίῳ τε ἰαδόσαιν κρέοντεν τοῦτο, *Jovi et Marti hoc permittemus effiore.* Cur tamen Marti, non possem exputare: Mars enim cum ἀγῶσι nihil unquam commune habuit; nec veteres Grammatici expedire hoc potuere. Fuit forte Mars praecipuo tribulium honore coli solitus. εἰ δαίμων γενέθλιος ἔρχοι quoniam ἔρχοι, non ἔρχοι, scriptum est, male optative dictum accipere, ut interpositum sit: *utinam fortuna, quæ inde a natalibus adfuit Oligæthidis, Genius natalis, porro adsit.* Forte quoque scriptum fuit εἴης

Digitized by Google

Τά τ' ἐσσόμενα τότ' ἂν φαίην σαφῆς·
Νῦν δ' ἔλπομαι μέν. ἐν θεῷ γε μὰν
Τέλος. εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρποι,
Διῒ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσ-
σειν. τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ Παρ-
νασσίᾳ, ἀμφ' Ἀργεῖ δ' ὅσ-
σα, καὶ ἐν Θήβαις. ὅσα τε
Ἀρκάσ' ἀνάσσων, μαρτυρή-
σει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ,

Ε. έ. Κ. ιά.

Πελλάνα τε, καὶ Σικυὼν,
Καὶ Μέγαρ', Αἰακιδᾶν τ' εὐερκὲς ἄλσος,

148. εἰ δ' utinam vero, optative, Mingarell. quoque accipit. v. Not. 149. Δὶ una syllaba pronuntiandum. 150. Παρ- 151. vacíφ. ἐν Ἄργει δ' Ald. At Calliergus emendavit prius, Παρνασσίᾳ ἀμφ'. alterum autem corrupit Ἄργει τε, ὅσ-. Ut nunc est, repositum est a Schmidio ex Pal. A. et B. 151, 2. Pauw interpungere jubet: ἀμφ' Ἀργεῖ δ', ὅσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε. malit quoque ὅσα δ', hoc quidem non male. Sed priora cum admiratione sunt efferenda: ἀμφ' Ἀργεῖ δ' ὅσσα, καὶ ἐν Θήβαις; ὅσα τε (sc. ἐν) Ἀρκάδ'; aut, quod verum esse arbitror, ὅσα τ' ἐν Ἀρκάδ'. At quæ sequuntur, nulla idonea ratione expediri possunt; etsi aliquando, ut id efficerem, laboravi. Pauw emendabat ἄναστον v. 153. pro ἄναστον sc. Xenophontis cognati vel gentiles. Quæ ipse arioler, vide in Nota.

utinam. εἴθε δαίμων γενέθλιος ἔρποι! Δῖ —ἔρχεσθαι, ἔρχεσθαι, procedere. Est autem δαίμων γενέθλιος, ingenita virtus athletica, ἀρετὴ συγγενὴς, εὐδεξία συγγενὴς, Nem. iii. 70. πότμος συγγενὴς, Nem. iv. 68. v. 73, 4. Est hic δαίμων Ξενοφῶντος sup. v. 38. et δαιμονίαν εὐχὴν Ol. ix. 164. Ad Oligæthidas autem omnia spectant, non ad unum Xenophontem.

153, 4. Lectio haud dubie est corrupta. Primum ara, βωμὸς ἄναξ (ἔρους) Ἀναίου? tum ἄναξ ἀνάσσων! Equidem vitium natum suspicor e glossis quæ irrepserunt: fuerat pro ἀνάσσων, ἄναστος μαρτυρέσει Ἀναίῳ βωμός. nam Jupiter est ἄναξ Ἀναῖος. Invasit locum vocis versus ultimæ, quæ excidit, glossa ἄναξ. An repetitum fuit ἄλσος? Ita sic constitutus erit locus: ἄλσος τε (malim ἄλσος τ' ἐν) Ἀρκάδ'; ἄναστος μαρτυρέσει—σει Ἀναίου βωμὸς, ἄλσος Πελλάνα τε καὶ Σ. ut pendeant sequentia a μαρτυρέσει. scil. quot victoriæ fuerint. Et sententia hæc: *Quot victoriæ fuerunt in Arcadia reportatæ ab Oligæthidis! Testis esto ara Jovis Lycæi, quam multæ fuerint:* testantor certamina in Lycæis habita. [Pausan. viii. 38. p. 679. *Ex Schedis.*]

156. ἐυερκὲς ἄλσος simpl. *septus lucus*, quia ille tanquam locus sacer. Describitur τὸ Αἰάκειον a Pausania ii. 29.

Ἄ τ' Ἐλευσὶς, καὶ λιπαρὰ Μαραθών,
Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου
Καλλίπλουτοι πόλισς, ἅ τ' Εὔ-
βοια. καὶ πᾶσιν κατὰ
Ἑλλάδ' εὑρήσεις ἐρευνῶν
Μάσσον', ἢ ὡς ἰδέμεν.
Ἀλλὰ κούφοισιν ἐπεύσαι πόσιν,
Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ θυδόν
Καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκείαν.

157. Μαραθὼν 158. τ' αἴθ', ὑπ'. Aldus. Poiset ferri Μαραθών—θ' αἴ θ' ὑπ'. sed ταί θ' ὑπ' eodem redit. 163. Primus pes, ἀλλὰ, peccat in metrum. Schmidius conj. σὺ δὲ, quod et recepit Beck. Pauw vero argutius: Ἄστ, π.—ut sit Ἄστ Ζεῦ. quod Mingarell. mutat in ἀνὰ πόφωσι δ' ἐπεύσαι ποσὶν, Ζεῦ, τέλει. ut sit ἀνὰ πόδας. Wakefield. Silv. Crit. ii. p. 97. Ἄρα π. Ah usquam ἄρα sic principio ponatur, dubito; utique in Pindaro non memini occurrere. [*Mirari* se hanc mutationem, Heynius scripsit in *Addendis*.] Idem τέλει σ' αἰδῶ δίδου, quam non satis assequor. τέλει, *efficere ut*, dictum, ut ap. Æschyl. vii. ad Th. 633. τελεῖ θ', ὡς πόλις εὐτυχῇ. 164. Ζεῦ τέλει', αἰδῶ τε δίδει Camerar. conjiciebat, scilicet emendans Aldinam, in qua Ζεῦ τέλει ἀλδᾶ τε δίδει. Male autem hæc interpretes arbitrantur poetam de se prædicare. Spectant haud dubie ad Oligæthidas cum superioribus inde a v. 136. quibus apprecatur auctoritatem et honorem inter cives cum vitæ felicitate.

στρατίαν στερεόμματος λεπτοῦ λίθου—στοῦ στερεόλου δὲ ἐστὶν ἰλαρᾶς στρόφαγξ ἐν παλαιοῖ. καὶ βαμὸς ἐστιν, οὐ πολὺ ἀνίσχων ἐπὶ τῆς γῆς. ὡς δὲ καὶ μνῆμα οὗτος ὁ βαμὸς τῆ Αἰακιδῆ λιγύφωνον, ἔστιν ἐν Ἀπολλόδ. De voce v. Timæum Lexic. p. 124. c. not. Bähnk.

162. βάθεσιν, *majora numero, plura*, ἢ ὡς ἔθειν, ἥθεσιν, *quam ut recenseri ea possis*. Tam multæ fuere Oligæthidarum victoriæ!

162. Ad tribules: fac ut illi porro incedant levi, inoffenso pede, πόφωσι, h. cursu non gravato, h. e. ut vitam agant tranquillam sine offensa. ἀλδᾶ ἠδὲ καὶ εὐτυχίαν. pro virtute posuit αἰδῶ, reverentia, auctoritatem ac dignitas, quam virtus apud cives affert.

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ιδ.

ΑΣΩΠΙΧΩ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

Invocantur Gratiæ, interpositis earum laudibus, ut victorem, qui Orchomenius erat, propitio numine excipiant—28. Tum memoratio fit patris jam vita defuncti.

Σ. ά. Κ. ιή.

ΚΑΦΙΣΙΩΝ ὑδάτων λαχοῖ-
σαι αἵ τε ναίετε καλλίπωλον ἕ-

Etiam hujus odæ inscriptio a Grammaticis[a] varie exarata est. Post στασὶς inserunt Καλλιόπης edd. inde a Romana, quod Schmidius omisit. Aldus cum MS. Bodl. præterea adjectum habet: παίσανι τὸν ος' Ὀλυμπιάδα, ex Scholio, in quo tamen ος' legitur. In Olymp. hoc lxxvi. victorem stadio fuisse Scamandrum Mitylenæum, ex Africano, Diodoro et Dionysio satis constat. Itaque puerorum stadio Asopichum vicisse, recte censuerunt viri docti, etsi ex v. 32. per se necessario id cogi non potest. Casu itaque στασὶς, quod vitio in epigraphe relictum fuit, hic locum suum merito tuetur. Primum autem puerorum cursus et luctæ certamen institutum Ol. xxxvii. Pausan. v. 8. p. 394. extr.

1. Diis patriis ubique commendat poeta victores; itaque Orchomenium Gratiis, quas Orchomenii a primis inde ætatibus coluere; quod satis constat vel e Pausania.

Digitized by Google

δραν, ἃ λιταρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ,
Παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
Κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι.
Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα
Γίνεται πάντα βροτοῖς·
Εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς
Ἀνήρ. οὔτε γὰρ θεοὶ
Σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ

Inscribitur Carmen in edd. εἶδος μονοστροφικόν. et quidem ἀνάμειον. duæ enim strophæ sunt diversi schematis, cujus rei exemplum aliud in Pindaro nullum extat. Alio modo, ut totum carmen in Strophen et Antistrophen dispescatur, id refinxit Dawes Misc. crit. p. 66. (68.) interpolatis tamen pro consilio nonnullis. Aliter Mingarellus p. 29. 43. sq. Aliter tandem, tribus syllabis versui additis Vauvilliers (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* to. xlvi. p. 231. sqq.) Equidem his, quæ tam lubrica sunt et incerta, parum confido. 1. Καφισίων dederat Schmidius adstipulantibus MSS. Bodleianis. Miror itaque, Oxonienses veterem lectionem reliquarum edd. repetiisse, Καφισίων. Non enim alius occurrit, qui *Cephisum*, Bœotiæ fluvium, Καφισὸν dixerit. Contra recte dictus Καφισὸς pro Καφισὸς, nec metro cavendum erat, nam media semper producitur, v. c. inf. Pyth. iv. 82. sin vero metro metuebatur, saltem Καφισσὸς scribi poterat, ex Καφισσὸς, v. Paus. x. 33. Il. β. 522. 523. etsi vetustiores, suo more, uno tantum sibilo extulerunt. Depravatio *Cephesos* etiam in latinis codd. occurrit. v. Heins. ad Ovid. Met. iii. 343. 1—2. λαχοῦσαι in primo versu integrum et in altero Αἴ τε—Πέραν habet Brubach. c. seqq. edd. ex Ald. nec aliter fere Metricus. αἵτε puta dictum pro simplici αἵ, αἵτινες. [λαχοῦσαι (vitiose expressum—σαν) αἵτε Νιλάτε s. l. distinguit vss. Boeckh. Commentat. p. xiv. *Ex Schedis.*] 2. καλλίκαλον MS. Bodl. et γ. et sic forte Schol. legerat, qui εὔγεων interpretatur; pro diversa lectione quoque Schol. rec. laudat. Sed alterum non deterius, sive a bonis equorum pascuis, sive a cura equorum alendorum et ad certamina mittendorum. [7. In textu Heynius correxit τά τε τερπνὰ—.] 9. ἤ τις ἀγλαὸς Bodl. C. 11. χαρίτων Oxonienses ex Bodl. C. receperunt: vel furca ejiciendum. Nusquam enim casus pluralis secundus per ω effertur nisi in prima declinatione. Vulgo ubique. χαρίτων.

7. σὺν γὰρ ὑμῖν, pro δι' ὑμᾶς, ut σὺν θεῷ. Ceterum sententiam jam vidimus Olymp. i. 48.

9. εἰ σοφὸς prout. quod et Homericum. *Gratiis* subest *notio delectandi* et *placendi*: *placemus* autem *ingenio*, *pulcritudine*, *splendore vitæ*; idque fit *beneficio* Gratiarum. [v. Herder in d. Werk. z. Litter. v. K. vi. p. 215. *Ex Schedis.*]

10—18. οὔτε γὰρ—*quid? quod nec ipsi dii*—Etiam ipsi *deorum vitæ*, quæ epulis et choreis exigitur, adsunt Gratiæ, πάρεδροι Apollinis et carmine, ut apud Homerum Musæ, celebrant Jovem. At quatenus πάντων ἔργων ταμίαι ἐν οὐρανῷ dici possunt? puto, *rerum omnium*,

Digitized by Google

Κοιρανέοντι χορούς,
Οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων
Ταμίαι ἔργων ἐν οὐρανῷ,
Χρυσότοξον Θέμεναι
Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
Αἶναον σέβοντι πατρὸς
Ὀλυμπίοιο τιμάν.

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Πότνι' Ἀγλαΐα, φιλησίμολπέ
Τ' Εὐφροσύνα, θεῶν πρατίστου παῖδες,
Ἔπακοοι νῦν, Θαλία τε ἐ-
ρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
Κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ
Κοῦφα βιβῶντα· Λυδίῳ γὰρ
Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ
Ἐν μελέταις τε ἀείδων
Μόλον· οὕνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια

19. Cum statim v. 21. ἱερασίμολπος Thalia recurrat, Pauwius refingit hic: φιλησίδοξος. Potuere tamen plura locum habere, φιλησίπομπε, φιλησίθυτε. At vitium latet in v. 21. prodente in hiatu. [ὦ πότνι' Ἀ. φιλησίμολπέ θ' - Ἐλθέ. Boeckh. Comment. p. xiv. *Ex Schedis.* In textu ante Πότνι' additum ω.] 21. Θαλία τε 22. ἱερασίμολπε Ald. cum MS. Bodlei. f. τ' ἱερασιμ. 24. Λυδίῳ 25. γὰρ Ἀ. Ald. cum MS. Bodl. nec multum diverse Metricus. vid. Pauw. 27. ἵμολον' οὕνεκ' Ald. cum Bodl. At Μίλ'. οὕνεκ' Ὀ. legisse suspicatur Metricum Pauw; itaque refingit: Λύδῳ γὰρ Ἀ.—ἀείδω, Μίλ', οὕνεκ' Ὀλυμπιονίκας ἁ Μ. h. μολὶ, *ades Thalia.* Sed μόλον ad ipsum vatem spectat. Interpunctionem correximus, quæ

que vitam deorum beatam reddere possunt. Tum illæ σέβεσι τιμὰν, *summam dignitatem, majestatem Jovis,* h. carmine celebrant Jovem. Apud Eurip. Hel. 1360. illæ placant Cererem ob filiæ raptum iratam.

21. ἱκάνοις νῦν γίνεσθε. [Improbat Boeckh. ad Ol. i. 43. *Ex Schedis.*] Sequentia tamen lyricus ad solam Thaliam convertit, unde et v. 28. σὺ ἵκανες, etsi Gratiarum omnino beneficio victorem declarabat.

22. τόνδε κῶμον, *pompam victoris incedentem, canendo hymnum,* ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ, *quod victoria est parta.* Mox 26. μελίταις sunt *ipsum carmen modis Lydiis attemperatum.*

Digitized by Google

Σεῦ ἕπεται. Μελαντειχέα νῦν δόμον
Φερσεφόνας ἴθι, Ἀχαΐ,
Πατρὶ κλυτὰν φέρουσ' ἀγ-
γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρα ἰδεῖᾳ υἱ-
ὸν εἶπας ὅτι οἱ νέαν
Κόλποισι παρ' εὐδόξοις Πίσας
Ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων
Πτεροῖσι χαίταν.

in hac Ode admodum sensum turbabat, inprimis v. 24. 28. 29.—*Adeste, fautæ, dum victoris pompa ducitur et hymnus canitur, quandoquidem vestro beneficio victoria parta est.*—ἀμνέων corrupte edd. Ald. et Rom. emendatum in ed. Crat. 28. μ. νῦν δόμον Ald. MSS. Oxon. et Schol. recte, nam secundum Scholiasten metricum Asclepiadeus versus est. νῦν ab aliis erat omissum. 29. ἰλθὶ pro ἴθι Ald. cum Pal. C. prave. Ἀχαΐ, h. ὦ ἀχαΐ, de *Fama*, quam in Orcum ad patrem Asopichi pervenit, ut filii victoriam perferat, dici, bonus Schmidius dubitare non debebat: erat Ἀγγελία supra Ol. viii. 106. Idem perperam Περσεφόνας edere maluit. 31. ἴδῃ l. rescripsit Schmidius. Vulgo omnes ἴδῃς l. nec res eadem redit. v. Pauw. ἴδῃς ἴδοῖς Bodl. β. γ. vitiose. 32. νίον MS. Bodl. 33. Πίσσας Bodl. C.

32. Κλεόδαμον ἴδῃς ἴδοῖς, ᾗτις εἶπας, ὅτι ex græcismo, pro εἶπας, ὅτι ὁ υἱός οἱ ἐστεφάνωσε. Vulgari scilicet ratione totus locus sic constitueretur: φέρουσα ἀγγελίαν πατρὶ Κλεοδάμῳ, ὅτι ἡ νίὸς αὐτοῦ ἐστεφάνωσε. Sub. fin. στεφὰ ἀέθλων lyrica audacia. Ἄεθλα dicuntur *coram coronare*; jam gloria et lætitia evolat victoris animus; unde στεφὰ ὑπὲρ inf. Pyth. ix. extr. ad quem loc. vide. Simili fere modo στεφάνωσε ὕμνον dixit Isthm. v. 80. 81. pro quo etiam poterat dicere στεφὰ ὕμνῳ. Et h. l. dicere poterat ἐστεφάνωσε χαίταν ἄεθλοις στεφάνοις vel στεφανοῖς, ut ἄεθλα sint pro στεφάνοις dicta, ut sup. xiii. 54. ἔργα ἅπτων ἀμφὶ πάμαις h. στεφάνοις e victoriis.

ΤΕΛΟΣ.

Digitized by Google

ΠΥΘΙΑ.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ά.

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Laudes carminis ita adornat, ut lyræ potentem vim et efficaciam in ipso Olympo declaret,—24. nec refugere ejus dulcedinem nisi impios, in quibus Typhœus, cui Ætna, imposita est,—56. ad cujus montis radices nova urbs, Ætna, condita erat, cujus civem se per præconem pronuntiari jusserat Hiero;—64. quod in bonum omen vertit poeta et bona vota pro urbe facit—81. Facit quoque vota pro Hierone laudibus ejus interpositis—111. Mentionem denique injicit Dinomenis filii—115. Nunc preces ad Jovem facit pro Hieronis felicitate cum respectu ad superiorum temporum ærumnas et calamitates—156. Subjungit bona consilia et monita.

Σ. ά Κ. ιβ'.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ, Ἀπόλλω-

Συρακουσίῳ male adjectum erat in titulo. Nam Aetnaeo se nunc voluerat pronuntiari Hiero. Nova urbs condita erat Olymp. lxxvi. 1. V. Diod. xi. 49. Strab. vi. p. 414. A. mox soluta Ol. lxxix. 4. V. Diod. xi. 76. In hoc intervallo victoria Hieronis Pythica obtigit Pyth. xxix. Olymp. lxxvii. 3. ante C. N. 470. 1. Alii

1. [Carminum vis est summa et ad delectandum et ad terrorem injicien-dum. *Ex Schedis.*] Lyram alloquitur, seu invocat. Nihil tamen subjungit in

Digitized by Google

νος καὶ ἰοπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·
Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχὰ,
Πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
Ἀγησιχόρων ὁπόταν τῶν φρομίων
Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.
Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
Ἀενάου πυρός. εὖ-

jungunt χρ. φόρμιγξ Ἀπόλλωνος, καὶ—v. Schmid. et Not. 5. Laudat ἀγησίχορα πρόσιμια et Stesichori Μῶσαν ἀρχεσίμολπον Athenæus iv. 27. et ex eo Eustath. ad Hom. Od. δ. p. 1480, 11. πῶδα ἀρχίχορα dixit Eurip. Troad. 151. 6. τῶν φρομίων emendavit Schmidius, puto ex libris. Nam et Bodleianorum pars ita exhibere videtur. Vulgo προμίων. 8. σβεννύεις revocavit Schmid. ex Cratandrina, quæ sequitur Aldinam. Ita novam et diversam citharæ laudem subjicere putandus est poeta. Vulgg. inde a Rom. σβεννύῃς, quod non bene ad sensum pendet ab ἐνέτων. αἰχματὰν exponit βίαιον Schol. Æschyl. Prom. 405. ubi

seqq. quod invocationi huic respondeat; v. c. *adsis mihi*, aut simile quid. Scilicet est id subintelligendum; poeta, animi æstu abreptus, processit ad alia. χρυσία φόρμιγξ Ἀπόλλωνος si jungatur, καὶ languet; multo magis: καὶ κτέανον s. κτῆμα. *O aurea Apollinis lyra et simul instrumentum.* Manebo igitur in naturali verborum ordine: Χρυσία φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ Μοισᾶν κτέανον σύνδικον. dictum hoc ornate pro simplici: φόρμιγξ σύνδικος Ἀπόλλωνος καὶ Μουσῶν. Est κτέανον τὸ κτῆμα, quod quis habet, tractat; et σύνδικος, qui alterius causam agendam suscipit, defendit, *patronus*, hinc omnino συνήγορος, *adjutor*. [Ol. ix. 148. *Ex Schediis.*] Lyra Apollini canenti et Musis chorum in Olympo ducentibus accinit, adeoque illum et hunc adjuvat, partes et operam suam præstat. Similiter δόναξ πιστὸν χορευτᾶν μάρτυρες Pyth. xii. 48. In nostro et Romano sermone nulla est vox, quæ aut huic aut illi vocabulo satis respondeat; lyram *arbitram*, *sociam*, *amicam*, dicas forte; vim vocis Græcæ sentias facile, etsi assequi simili voce non liceat. Mox v. 4. βάσις est *incessus chori* ad rhythmum, cum quo ihitium fit choreæ, ἀγλαΐας ἀρχὰ, *festivitatis, festæ lætitiæ*. Tum etiam cantus eorundem χορευτῶν ex lyræ cantu pendet; pro ἀοιδοὶ nominat ἀοιδούς. 6, 7. *quoties tu preludis hymno.*— Spectant seqq. 8—24. *ad Musarum choros in Olympo in epulis deorum.* cf. Il. α. 601. sq. Ita reliqua adjici poterant: *fulmen languescit molli carminis dulcedine; id quod Jovem placatum* designat, dum fulmen non vibrat manu, sed seponit; *aquila demulcetur, ut obdormiscat; ipse Mars sic, ut alii dii, carmine delinitur.* Itaque 8. σβεννύεις καὶ—*etiam ipsum* fulmen. In v. 9. sqq. locum Homericum Il. ψ. 87. sqq. de columba malo inhærente Pindaro ante oculos fuisse, ingeniosa est Schneideri conjectura. Certior esset illa, qua quis Callimachum ad h. l. respexisse diceret in Del. 233. sq.

Digitized by Google

δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

A. ά. K. ιβ'.

'Αρχὸς οἰωνῶν· κελαινω-
πιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν
'Αγκύλῳ κρατὶ, γλεφάρων
'Αδὺ κλαῖστρον, κατέχευας. ὁ δὲ κνώσσων
'Υγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
'Ριπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν
'Εγχέων ἀκμὰν, ἰαίνει παρδίαν
Κώματι. κῆλα δὲ καὶ

ωχμὸν pro βίαν. Nimis laxe: est *fulmen hastae more vibratum.* 10. Exciderat in Oxon. δ' post αἰετὸς. 12. χαράξαις, χαλάξας, vitia in Bodleianis. 15. βλεφάρων. Debuit scriptum esse γλεφάρων. cf. sup. ad Ol. iii. 21. 16. κλαῖστρον vulgg. Aliqui κλαύστρον, inquit Schmidius, vel κλιῖθρον, quod vulgare erat. Sed deerat versui syllaba; itaque Schmidius emendaverat: ἐγκατέχευας. Melius Oxonienses per dimresin κλαΐστρον scripserunt: κλαύστρον, κλαΐστρον, κλαΐστρον, κλᾶστρον. Porro κατέχευσας Bodl. β. γ. 18. κατασχόμενος Ald. Pal. C. Bodl. C. Gott. librarii vitio, ut equidem arbitror. 19. τραχεῖαν producta syllaba requiri Schmidius observat. Sed α natum hic ex η. 21. κώμῳ Bodl. α. γ. et sic Ald. quam glossa est ex indocta interpretatione, quasi κῶμα ex κῶμος ductum sit. Est vero haud dubie *sopor, somnus, quo opprimitur violentus* (βιατὰς, βίαιος, ut Ol. ix. 114.) *Mars.*

17. ὑγρὸν νῶτον. Per se et origine sua τὸ ὑγρὸν nihil aliud aut fuit aut esse potest quam *humidum, liquidum.* Accessere inde notiones, ut fit, ab adjunctis: ut sit *molle,* hinc ut sit *flexile, mobile,* fere quod Latinorum *lubricum.* ὑγρὸν μέλιν equi dixit Tryphiod. 79. Etiam h. l. νῶτον ὑγρὸν per se et vi vocis nihil aliud esse potest, quam *flexile, inflexum.* [Theocrit. xxv. 206. κίρκος ὑγρόν. *flexum. Ex Schedis.*] Nam quod *intumuit,* addunt viri docti tacite ex altera voce αἰωρεῖ. Nec magis vi vocis ὑγρὸν esse potest *tumidum,* quam *fluctuans.* ὑγρὰ κίλιτθα θαλάσσης ex antiquo sermone servarunt poetæ, ut tot alia, tanquam perpetua nomina: in quibus si aliam rationem tenere vellemus, in argutias et tricas innumeras nos essemus illaqueaturi.

21. κῆλα δὲ καὶ Δαιμόνων θίλγει φρένας. [ac si κῆλα λύσας essent! *Ex Schedia.*] Offendere potest καὶ, quasi non Mars et ipse inter deos sit. Suspicari

Digitized by Google

Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀραφί τε Λατοίδα σοφίᾳ βαθυπόλπων τε Μοισᾶν.

E. α'. K. ιδ'.

"Οσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν Πιερίδων αἰόντα, Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον "Ος τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν πολέμιος, Τυφὼς ἑκατονταπάραγος· τόν ποτε Κιλίκιον δρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν

83. -τοῖδι Oxon. et Aldina rescripsere pro -τοΐδα, quod Romana primum intulit, etsi et duas breves pro una longa metrum ferat. σοφίᾳ primus metro poscente dedit Morellus, quem sequitur Steph. Aptiquiores omnes σοφίαι. 25, 26. versus laudat Plutarch. de Superstit. p. 167. C. [et Sympos. ix. 14. Ex Schedis.] 27. ἀνώνυμα sphalma ed. Cratandr. II. δ' ἔλουσαι Cod. Augustanus apud Schmid. [29. Thiersch conj. ἐν οὐρῷ Ταρτάρου. bene. ut Il. β. 783. Ex Schedis.] 31-36. leguntur ap. Strab. xiii. p. 950. ubi et alius de Typhone locus e Pindaro, quem v. in Fragmentis. 32. δρέψε Rom. et sett. δρέψεν Schmidius cum Ald. et Crat. 33. -νυμόν τ' Ald. adverso metro.

possis αἴλά τε. Sed δὲ est pro γὰρ, nam etiam deorum animos delinit cantus: in quibus ipse Mars vim carminis sentit. ἀμφὶ σοφίᾳ Λατοΐδα τε Μουσᾶν τε. pro διὰ σοφίας, arte, ut 155. ἀμφὶ ἀρετῇ.

25. ὅσσα δὲ—pro ὅσους. [at carmina terrent quoque persequendo injustes. Ex Schedis.] Respicit locum Plutarch. Opp. t. ii. p. 1095. E. Sensus: πάντα τὰ θεομισῆ κατὰ γῆν καὶ κατὰ πόντον καὶ κατὰ Τάρταρον ἀτύζεται αἰόντα βοὰν Πιερίδων. (Respondet v. 56. Absit a me, ut θεομισὴς sim: εἴη, Ζεῦ, εἴη τοι ἀνδάνειν.) Itaque v. 29. καὶ ἀτύζεται ὁ Τυφώς. ἀτύζονται Schol. vult esse ἀπεστρέφονται, averruntur; at ἀτύζεσθαι est ἐκπλήττεσθαι, παρέσεισθαι, perterrefiunt. Saltem est λανθάνεσθαι, ut ap. Hesych. Porro ἐν Ταρτάρῳ κεῖται Typhòs; et tamen mox Ætnæ est substratus. Scilicet Tartarus nunc non dicitur ut in Theogoniis; sed est simpliciter *quod sub terra est*. Mox v. 34. 35. sapienter poeta in obscuro positum reliquit phantasma, ne in cogitationem admittas, quomodo eidem monstro Italia supra Cumas (h. e. campi Phlegræi) eum Sicilia imposita esse possit; etsi caput campis illis, pectus Ætnæ subjectum fingere liceat.

Digitized by Google

Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι
Σικελίᾳ τ' αὐτοῦ πάρεξει
Στέρνα λαχνήεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνυπες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἁπλάτου πυρὸς ἀγνότατοι
Ἔκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
Αἴθωνα· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας

35. De metro v. ad v. 171. Σικελίᾳ τ' erit proceleusmaticus pro pæone quarto. 38. νιφόεσσ' et χάος. Sed νιφετὸν et χάος jungere solenne poetis, v. c. Il. *n*. 7, est enim alterum cum significatu procellosæ tempestatis conjunctum. 41. ἐρεύγονται Rom. et Crat. cum Bodl. β. γ. Sed emendate Bmb. cum seqq. secundum ed. Ald. Dubitat Pauw, an non poeta dederit ἔκτακεν πυρὸς ἀγνότατόν τε μυχῶν παγαί. At vbi in Pindari lectione tentato quomodo illa epithetorum translocatio insolens videri poterat? Est autem ἁγνὸν ignis epitheton simpliciter ornans, et a natura ignis petitum, quæ etiam in lustrationibus spectabatur; neque adeo probanda conjectura viri docti in Act. Erudit. Lips. 1749. Novembr. p. 646. et Bentordi Cantabr. 1751. *alvéreται*. 43. τὸ ν in ἀμέραισιν et mox in ἔρφναισιν addiderunt Oxonienses, monente Schmidio. 44. De Ætna interdiu fumum et caliginem, noctu

40. Ol. lxxv. 4. sex annis ante hanc Hieronis victoriam Ætnæ incendium Siciliam vastaverat; aliud antiquius memoratur, nec tamen plura de eo constant; etsi in Empedoclis tempora illud incidere debuit secundum narrata de ejus morte; tertium est illud, de quo Thucydides loquitur iii. extr. Ol. lxxxviii. 2. ante C. N. 421. anno post secundum quinquagesimo. Docuere multi. v. ad Diod. t. i. p. 161. cf. Gedike et nuper Wernsdorf P. M. to. iv. p. 378. Aristoteles tamen, si modo is auctor est Mirab. Audit. cap. 113., jam sæpe Ætnæ incendium insulam incursasse ait.

42. *Mons Ætna nocturnis mirus incendiis*; Plin. iii. 8. 14. v. Strab. vi. p. 420. B. (274.). Itaque v. 44-46. sunt tantum ornamenta flammæ: *noctu ardet*; nam dies flammæ adspectum oculis subducit, nec nisi fumus in conspectum venit. Apud Virgilium per intervalla et vices flamma et fumus variant: vid. Æn. iii. 572. sq. Mox v. 47. Ἀφαίνεται ἠερινὸς jungenda esse patet. Sunt iidem, qui paullo ante 42. νυκτιφλοί, scil. πυρές. et ἠερινὸν est *monstrum*, *portentum*. v. Valken. ad Theocrit. p. 399.

Digitized by Google

Φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόντου πλάκα σὺν κατάγῳ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν
Δεινοτάτους ἀναπέμπει τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέσθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι,

A. β'. K. ιβ'.

Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-

etiam flammas, per tenebras scilicet sub conspectum venientes, eructante ea est nota. vide ad Virgil. iii. Æn. 371. sqq. Sed Pauwium h. l. tenet illud, quod *noctu saxa evomere* dicitur Ætna, quasi id non æque fiat interdiu. Itaque ipse emendat *φέρει* pro *πίπτει*. Qua in re cum acute viderit alterum, miror, eum non æque vidisse, in nova hac lectione inferri aliud quid, ut scilicet *cinis* evomatur, quod interdiu non minus fit quam noctu; reliqua autem, inprimisque *τὸ σὺν παπάγῳ*, parum convenire cineri. Itaque maneamus in vulgata eamque ad poeticam normam moremque exigamus, quo, cum altero membro simpliciter dicendum esset: *ἐν ἔρφασι φοίνισσα κυλίνδεται φλέξ*, ne nude id poneret, vestivit et exornavit splendide ex adjuncto: *φλὲξ πολυδαμίνα φέρει* etc. Poetam autem in his ad dialecticam subtilitatem revocare velle, calumniari est. 49. θ. *βίσθαι* August. *πυθίσθαι* Pal. C. syllaba in utroque deficiente. θ. *τι πυθίσθαι* Bodl. C. et θ. *τι βίσθαι* Bodl. β. γ. cum ed. Ald. sed recte præfert Pauw vulgatam. 50. *παριόντων* vacare dicit Pauw, et emendat *παριόντων*, quod tamen minus lyricum esset. [51. post *ἀκοῦσαι* Heynius signum colli posuit.]

49. *πίπτει θαυμάσιον προσιδέσθαι* pro simplici *θαῦμα βίσθαι*, uti sequitur, *θαῦμα δὲ καὶ* (in) *παριόντων ἀκοῦσαι*, h. e. *si ex iis audias, qui Siciliam adiere.* Videri potest sententia sic infringi et pedestri orationi similior fieri, cum in poeta requiratur: *visu audituque* (propter tantos fragores) *horrendum*: itaque olim *θαῦμα παριόντων* jungebam. Vulgaris enim ratio magis conveniret historico: ut Diod. i. 36. *Τὸ δὲ γινόμενον περὶ τὴν ἀνάδυσιν τοῦ Νείλου τοῖς μὲν ἰδοῦσι θαυμαστὸν φαίνεται, τοῖς δ' ἀκούσασι παντελῶς ἄπιστον.* Cic. Verr. iv. 39. *Quod cum illis, qui aderant, indignum, qui audiebant, incredibile.* Adde 56. de *hastis gramineis.* At *θαῦμα ἰδέσθαι* etiam apud Hesiod. Sc. H. 140. 218. 224. *θαῦμα μέγα φράσασθαι.* Sophocl. Elect. 761. (Br. ed.) [*Τοιαῦτά σου ταῦτ' ἐστὶν, ὡς μὲν ἐν λόγοις, Ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἶδομεν, Μίγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.* Justin. iv. 1, 9. de freto Siculo: *neque experientibus modo terribile, verum etiam procul visentibus.* e Theopompo petita. *Ex Schedis.*]

Ad 52. sq. cf. Æschylum Prom. 351-366. sq. Sensus est, Typhonem includi inter fundum scruposum et montem impositum. *οἷον* pro *ὡς ἐνδίδυται τοῖς πεφυκόσι*, simpl pro. *monte*, cui respondet *solum, cui incubat.* [*οἷον* pro *οἵπερ, sic*

Digitized by Google

λοις δέδεται κορυφαῖς
Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον πεντεῖ.
Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἀνδάνειν,
Ὅς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
Γείτονα· Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέσιπέ νιν ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου

E. β'. K. ιέ.

Ἄρμασι. Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις
Ἐς πλόον, ἀρχομένοις πομ-
παῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα γὰρ
Κἀν τελευτᾷ φερτέρου νό-
στου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος

56. ὃν τιν ἀ. Morell. et al. 65. πρῶτον Bodl. β. γ. 66. ἐρχομένοις Schmidius reposuerat ex Augustano, et sic laudari ait locum a Schol. ad Nem. i. Vulgo omnes ἀερχομένοις, quod displicebat, quoniam jungebant ἀερχομένοις ἐς πλόον. Immo vero πρώτα, (non πρῶτα, ut exaratum ab Oxoniens.) χάρις ἐς πλόον. (sc. γίνεται,) ἀρχομένοις (αὐτοῖς τοῦ πλόου) πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. Vidit quoque Pauw. 68. φερτέρα Bodl. β. γ. cum Ald.

hoc modo, τοίως. l. per exclamationem, ὡς! Ex Schedis.]

[56. Væ iis qui diis exosi sunt! Ego vero utinam sim θεοφιλής! Ex Schedis.]

66. Nondum nota displicet. πρώτα χάρις ἐς πλόον, [ἐν πλόῳ. Ex Schedis.] ἀρχομένοις (πλόου) πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. possis quoque jungere: ἐλθεῖν οὖρον ἐς πλόον. At Vauvilliers ad Sophocl. to. ii. p. 59. not. damnato ἐρχομένοις, quod olim ipse probaverat, ἐς πλόον ἀερχομένοις jungit, ut sit auspicantibus, libantibus, sacrificantibus. Dura sane oratio.

69. ὁ δὲ [γὰρ. Ex Schedis.] λόγος—φέρει. Ratio, quæ par est inter navigationis initia et urbem recens conditam, affert spem post tam faustum fortunæ casum, ταύτῃ ἐπὶ συντυχίᾳ, ἐς τὸ λοιπὸν, in posterum, ἔσεσθαι sc. τὴν πόλιν—fere ut Ol. ii. 32. ἔπεται δὲ λόγος Κάδμου κούραις.—73. σὺν θαλίαις εὐφώνοις,

Digitized by Google

Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σί τε ἵπποις τε πλουτᾶν
Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστόν.
Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασσῶ τε κράναν
Κασταλίαν φιλέων,
Ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ
Τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς,
Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἕλπομαι

72. hoc emendatum ex Bodl. C. metro postulante. Vulgo ubique: στεφ. Ἰστωσίν τε πλουτᾶν. In quibus veriorem lectionem adhuc quaero. Nam deest subjectum: *Ætnam urbem*. Fuit forte στεφάνωσί νιν Ἴστωσι τε. Mox πλουτᾶν καὶ ὑμνασαὶν σν. Ἴστωσι τε σὺν i. q. est σὺν pro διά. 74. Δάλου ἀνάσσων omnes ante Schmidium; poterat ferri tribrachys ex sententia Pauwii. Receptum erat Δάλου' ἀνάσσων. [Hermann. ad Orph. p. 722. *Ex Schedis.*] Δαλίου Bodl. C. Δάλου Bodl. β. γ. quod pro vero habeo. In principio Λύκιε καὶ est Pæon quartus. v. ad 191. 75. Παρνασῶ erat, recte; haud dubie ea antiquior scriptura: sed in aliis locis regnat in edd. recentior forma geminato sibilo. 78. Perperam Schmidius Scholiasten arbitratur τιλίμεν legisse: κράνεν καὶ συμπεφύκεν explicat τὸ τιθέμεν pro τιμᾶσθαι. Idem conj. εὐανδρῶν sed nota alia forma non est quam εὐανδρᾶσθαι. Scilicet putabat ad εὔανδρόν τε χώραν repetendum esse τιθέμεν. Enimvero satis patet, ordinem esse verborum: τιθέμεν νόῳ (ἐντιθέναι νόῳ vel τιθέναι εἰς νοῦν) ταύτην χώραν τε εὔανδρον. 84. βιαταὶ tres Bodl.

h. l., λιὰ θαλιῶν. *epulas* pro festis sollennibus dicit, in quibus carmina canuntur. Mox 77. ταῦτα est pro τοῦτο, *omen illud*. et 79. μαχαναὶ πᾶσαι, μαχανὴ πᾶσα, h. πάντα ἃ μαχανῶνται βροτοὶ σὺ ἀρετῇ ἰσονῶν.

Ant. v. 82. novum sententiarum ordinem orditur Pindarus: sc. de laudibus Hieronis, quas v. 82-86. justas ac debitas esse ait, et deberi summas; Similia inf. Nem. vii. 106. sq.

Digitized by Google

Μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὑσεί τ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
Μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.
Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὅλ-
βον μὲν οὕτω καὶ πεσάνων δόσιν εὐ-
θύνοι, παμάτων δ' ἐπίλα-
σιν παράσχοι.

A. γ'. K. ιβ'.

Ἦ ἄν ἀμμνάσειεν, οἵαις
Ἐν πολέμοισι μάχαις
Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
ν', ἀνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμὰν,

86. ἐκρίψαις ex Bodl. C. receperant Oxon. Productum ᾱ ante ῥίψαις. Porro ἀμεύσεσθαι Bodl. β. γ. etiam ἀμεύσεσθ' Ald. quod Mingarell. probat. Vulgg. ἀμείσεσθ'. De voce v. Hesych. qui ἀμείσεσθαι, διαθεῖν, περιμένεσθαι interpretatur, commode ad h. l. Pauwius eam ab ἄμη operose deducit. Vix dubites, quin fuerit ἀμέω, ἀμείω, ἀμεύω et ἀμείσω. Sic σπάω, σπῶ, σπῶ, σπεύω et σπείσω. Nec absimilis τρίσω ex τρέω, θλίσω ex θλάω. 91. ἀμμνάσειεν emendavit Schmidius pro ἀναμνήσειεν tacite: non enim egregius vir, quoties stipulam de via tollebat, Quiritum fidem testabatur. Nec tamen necesse erat id facere, cum metrum non cogat. Vulgo, ἂν μνάσειεν. οἷαις ed. Rom. aiunt Oxonienses. exemplar nostrum ὅλαις exhibet. 94. In εὑρίσκοντο subjiciunt Interpretes, præeuntibus Scholiis, *Hiero cum fratribus, et Therone*; quod sane durissimum, cum in ceteris regnet singularis numerus. Possis non minore jure subintelligere *homines*, vél *Siculi* et *al μάχαι*. hoc quidem melius. Pauw emendatione egere locum opinatus scribit; παρέμει- νεν, ἵν' εὑρίσκοντο θ. π. τιμάν. Vauvilliers, qui olim Larcherium

87. εἰ γὰρ pro εἴθε. *Sit modo felicitas perpetua et integra!* εὐθύνοι proprie *ventus secundus* navem propellit, seu *gubernator* regit, nunc fortuna.

91. [pro ἀναμνήσειεν, ἀναμνᾶναι γὰρ, *memoria tenet ipse, quæ*—. *Ex Schedis.*] Quæ sequuntur usque ad v. 108., subnata e memoratione ærumnarum, παμάτων, in parenthesi posita sunt; redit v. 109. ad eadem vota, in quibus v. 87-90. substiterat. Lux hinc toti loco affunditur. *Sane memor esse potest, quot prœliis discrimina adierit, quibus sibi dignitatem regiam paravit et regias opes firmavit.* Repetit sententiam inf. Pyth. ii. 108. sq. παρέμεινεν potentius quam παρεγένετο.

94. εὑρίσκοντο ad Hieronem cum fratribus, etsi durum est, referunt; quorum opera ille in bellis gerendis usus est; præivit jam unus e chol. Malim repetere *al μάχαι* εὑρίσκοντο. v. V. L.

Digitized by Google

Οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
Πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. Νῦν γε μὰν
Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων
Ἐστρατεύθη. σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλά-
νωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλ-
κει τειρόμενον μεταλλά-
σοντας ἐλθεῖν

sequutus, doctissimum virum, proposuerat: ἀ νίχ' (pro ἀ νίκα) ἰυρίσκοντα, quod contortum est et metro adversatur, mox ad Sophocl. Electr. p. 33. emendat ἰυρίσκοντε, et ἰυρίσκοντα vir doctus in Nov. Act. Lips. 1749. Novembr. p. 646. (ubi multa parum feliciter in hanc Oden proposita sunt, ut et a. 1754. p. 301. sq.). Inter Mingarelli tentata erat: ταρίμενόν γ', ἴν' ἰυρίσκοντε Ϝ. τ. τ. Si quid mutandum, lenius est, quod suspicabar: ἰυρίσκοντα Ϝιῶν ταλάμας ut Pyth. ii. 72. δίλον Ϝίσαν Ζηνὸς ταλάμαι. 97. ἰφίεσαν Aug. invito metro. 98. μιν φίλον καί τις. Noluit ergo poeta dicere φίλον τις? [αὐτὸν ὄντα φίλον αὐτοῦ πρόσχρον. Ex Schedis] 101. μεταλλάσοντας a μεταλλᾶν habet saltem rationem; etsi in metrum peccat. Legitur vulgo μεταλλάσ—σοντας, quod et in grammaticam et in sensum peccat. Paul. Steph. alterum λ omisit; sicque Pauw emendat μεταλάσοντας a μεταλάζω, ex λάζω, λάζομαι, λαμβάνω, ut abducerent secum. non male, modo de usu τοῦ λάζω activa forma constaret. Sollenne est λάζεσθαι. Occurrit tamen λάζω apud Etymol. M. nec caret analogia, est enim ejusdem originis cum λαμβάνω, ex λάω, λάζω, et λαμβάνω ex λάβω vel λήβω. At quis probet non emendationem; sed ariolationem? An latet μαντύσν, quod Pindarus frequentat? ut fuerit: τειρόμενόν γε, μαντεύ-σοντας. [f. μεταβάσοντας. βάζω, βιβάζω unde, arcesso. Ahlwardt. μεταμίψοντας. Ex Schedis.]

96. sq. Νῦν γε μάν. Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis grammatici ex Philoctetis memoratione. Verba suppeditant tantum hæc: *Hieronem ab iis, qui alienis fuerant animis, ut iis auxilium ferret, arcessitum esse. Ad Philoctetis ille exemplum arma sumsit; quem inimicus* (Ulysses), *necessitate urgente, superbi alioquin animi, blandis verbis demulsit.* [Tanquam alter Philoctetes, qui, ab iis, a quibus in Lemno relictus fuerat, nunc ope ejus implorata, Trojam adiit, ab iis, qui eum antea contemserant, (a Therone) precibus expetitus militatum ivit. *Ex Schedis.*] *Narrant Scilicet* etc. Νῦν γε. ergo hoc diversum a superioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poetæ in digressione per fabulas ad comparationem memoratas.

98. Hæreo in hoc, præstetne σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον—ad Hieronem referre, an ad Philoctetem, ad quem utique spectant seqq. φασὶ δὲ pro γάρ. [De Philoctete v. Philostrat. jun. 17. (Opusc. v. p. 192.) *Ex Schedis.*]

[99. τις. Schol. Theronem intelligit. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

E. γ'. K. ιέ.

Ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν·
Ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
Ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν
Ἔραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
Πείθεό μοι ποιναὶ τεθρίππων.
Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
καφορία πατέρος.
Ἄγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ'. K. ιβ'.

Τῷ πόλιν κείναν θεοδμά-

109. Cum syllaba abundare videatur, Schmidius conj. Ἱέρωνί τις ἰρθωτὴς, vel Ἱέρωνι Διὸς σωτῆρ. probant prius Oxonienses. Sed Διὸς una syllaba est efferendum, quod Pauw monuit. Mingarell. conj. οὕτω δ', Ἱέρων, Διὸς δ. π.—ὃν ἔρασαι, π. δ. ut Hiero sit vocandi casu. [Ita Heynius in textu correxit.] πίλυ aliqui ap. Schmid. nescio qui. 110. τὸν γε Bodl. C. τὸν προσέρποντα Ald. quod Pindaricum est. 112. Δεινομένη scribit Ald. καὶ περὶ Δεινομένην Cod. Aug. 113. πείθεό μοι Chorlambus pro Paeone quarto, qui requirebatur. Forte fuit πίθεό μοι, quod et Mingarell. conjiciebat. [Sic Heynius in textu correxit] v. ad 191. 118. κλεινὰν Aug. Cod.

109. *Similiter utinam*—Redit ad 88, 89. καιρὸν δόδους, *eventum*, qui ab *temporum opportunitate* pendet. cf. Nem. viii. 6.

116. [Ἴστω, *post ista*: ut solet poeta ad alia procedere. Vix bene pro ὕστερον, *olim. Ex Schedis.*] Αἴτνας βασιλεῖ. Pergit nunc poeta, quod toties facere solet, paucis versibus diversorum laudes complexus, ad Jovem celebrandum; unde inf. 130. Ζεῦ, σίλυ. Jam τῷ v. 118. intellige, *Jovi Ætneo, cui novam urbem condidit et dedicavit Hiero: et quidem legibus et institutis Doriensium.*

Digitized by Google

τῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὑλλίδος στάθμας Ἴερων
Ἐν νόμοις ἔκτισσε. θέλοντι δὲ Παμφύλου
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
Ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες, αἰ-
εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ
Δωριῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄν-
θησεν αἰχμᾶς.

A. δ'. K. ιβ'.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-

[121. Ἴσχεν'. Ἰφίλεντι Boeckh. Comment. p. xxviii. *Ex Schedis.*] 125. Δωριῆς, quæ apertior Dorica ratio, Rom. et al. Δωριῆς ex Ald. repetitum. 130. Ζεῦ τέλει', omnes vett. edd. nisi quod Crat. Ζεῦ, τέλει' αἰεὶ δέ. nec excidit apostrophus nisi in Pauli Stephani edd. incuria, pnto. Idem tamen est, τέλει an τέλει' scribas; nam est τελέω et τελείω. Supplet Schmidius: Ζεῦ τέλει ταῦτα ἅ αἰτῶ. Ita vero sequentia laborant; nec videntur Ζεῦ τέλει ad superiora spectare; nullæ enim preces antecesserunt. Necesse adeo ad seqq. referre. Sed tum ἅ retrahendum est, fitque trajectio dura pro τέλει ἅ αἰεὶ τ. Ita sane præstat scribere γε, quod

120. Ætnæ coloni Dorici erant generis, Geloi, Megarenses et Syracusani; arcessiti quoque advenæ erant alii e Peloponneso ad quinque millia: Diod. xi. 49. Iis relictæ *leges patriæ et instituta Doriensium* (de quibus disertius actum in *Opusc. acad.* to. ii. p. 217. sq.). Ab *Hyllo*, Herculis filio, tanquam primo duce Doriensium in Peloponnesum incursantium, etsi ille cæsus ab Echemo Arcadum rege, et dilatus fuit reditus in L annos, appellantur nunc *leges* Doriensium νόμοι Ὑλλίδος στάθμας: et mox eædem *leges Ægimii*, Αἰγιμιοῦ τεθμοί: et appellantur Dorienses *posteri Pamphyli et Heraclidarum*; scilicet fuit *Ægimius* inter generis Dorici majores: cujus filii *Pamphylus* et *Dymas* profectioni in Peloponnesum interfuerunt. v. Apollod. ii. 8. 3. extr. ubi cf. Not. p. 515. add. inf. Pyth. v. 96. Nacti erant posteri sedes in Laconica et *Amyclas* obtinuerant.

In v. 123. enallage temporis est, res præterita tanquam præsens, ναίοντες *qui olim habitarunt, οἱ κατάμεινε.* [immo, qui habitant, postquam venerunt. *Ex Schedis.*] Etiam ἴσχον vi plusquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. Sæpe hoc animo tenendum erat; ut Nem. ix. 130. φεῦγε, *fugerat.*

130—6. Locus impeditus, in quo expediendo nec olim feliciter versatus sum,

Digitized by Google

τῶν' Ἀμένα παρ' ὕδωρ
Αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνδράσιν.
Σύν τοί τίν κεν ἀγητὴρ ἀνὴρ
Υἱῷ τ' ἐπιστελλόμενος δᾶμόν τε γέ-

jam Pauw maluit. Nec tamen ita res est expedita: duplex enim accusativus, qui sequitur, ambiguum facit, utrum sit subjectum: num *αἶσα διακρίνει λόγον*, an *λόγος διακρίνει αἶσαν*? Utraque ratio durissima est. Præstat priorem sequi: *fac, ut conditio populi Ætnæi et regum talis sit, ut constituat verum nomen, veram famam* (Dorici instituti), *laudem*, (ut sæpe λόγος in Pindaro) *inter homines*; h. fac, ut Ætnæi dicantur vere frui Doricis institutis; ut sit pro: *τὰλα, τοὺς ἀνδράσιν λόγιον ἰσόμοις, (ἀλαθῆς) τοιαύταν αἶσαν* (Doricam) *δοτῶν καὶ βασιλεῦσι διακριθῆναι, constitutam esse*. Esset tertia ratio, ut interpungatur post *βασιλεῦσιν*, sicque fieret, *τὰλα τοιαύταν αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν, (ἅσσα αἰνοῦσι) διακρίνειν ἴσυμον λόγον ἀνδράσιν*: *hanc conditionem (fortunam) semper præsta civibus et principibus, seu regibus, ut justitiam colant.* ἴσυμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota sunt. Egerat autem in superioribus de legibus Doricis, ad quas urbs nova temperata fuerat. v. 120. sqq. Incommodum tamen in hanc sententiam est voc. *ἀνδράσιν*. 131. *Ἀμενάν* Bodl. C. Amenanum Strabo appellavit lib. v. p. 240. B. et sic in numis Catanæorum. Ab hoc tamen loco Ionica forma aliena. Ut *Μενέλαος* et *Μενέλας*, similiterque multa alia: sic et *Ἀμένας* et *Ἀμένας*. 134. *τίς κεν* Aug. male. Vix mihi persuaderi patiar, *κεν* hæc monosyllaba a Pindaro profecta esse *Σὺν τοί τίν κεν*. Etsi sententia bona est: *σὺν τεν, te*, Jove, *adjuvante*, tuo numine, *τοὶ, tunc, ἀγητὴρ—τρέφοι κεν*. Necdum tamen vidi melius. Conjiciebam: *σὺν τοῖσιν κεν—ἰστιαλλόμενος. commune cum iis* (populo et filio) *imperium tenens.* ἀγιστὴρ Bodl. C. et Ald. 135. Hærent in *υἱῷ τ' ἰστιαλλόμενος* Schmidius et Pauwius. Alter *ἰστιαλλόμενος ἀγητάς τι* jungit, ut sit *dux exortus*. Nihil vidi durius. Alter *υἱὸν*-legit, nempe ut cum *τρέφοι* jungatur; (nam cum *ἰστιαλλόμενος* jungi nequit, quod requirit casum tertium.) Et hoc præferendum: *ἀνὴρ ἀγητὴρ ἰστιαλλόμενος τρέφοι υἱὸν τε δᾶμόν τε ἐφ' ἁσυχίαν σύμφωνον*. Videtur enim Hiero filium Dinomenem novæ coloniæ præfecisse, ut ipse olim a fratre Gelone Gelæ, Thrasydæus a patre Therone, tyranno Agrigentino, Himeræ, præfecti fuerant [cf. Aristotel. de Rep. v. 10. p. 306. E. *Ex Schedis*]: filium adeo in potestate retinere sibique certa ratione obnoxium habere et potuit et debuit. Obvia est causa, cur *υἱὸν* abierit in *υἱῷ*, propter *ἰστιαλλόμενος*. 135. *δᾶμόν τε γε-* 136. *φυ* Ald. *δᾶμόν τε γα-φέρων* Rom. et ceteræ edd. quas metrum refellit;

nec nunc satisfacio. Sensum sic satis aptum esse video: *Jupiter, fac, ut Ætnæa civitas vere Doriensium institutis uti dicatur.* Sed hæc ex verbis extorquenda sunt fidiculis: ut sæpe vidimus sententias satis probabiles ex Pindaro elici, uno et altero verbo tanquam in consilium adhibito, reliquis tacentibus. Mox v. 134. *σὺν τοί τίν κεν*: hiulcum hoc vix a Pindaro proficisci potuit. Conjicere licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari.

Digitized by Google

ρων τρόποι σύμφωνον ἐφ' ἀσυχίαν.
Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον
Ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ,
Ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν,
Τὰν πρὸ Κύμας·

Ε. δ'. Κ. ιέ.

Οἷα Συρακοσίων ἀρ-
χῷ δαμασθέντες πάθον,
Ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν

nisi δᾶμον γεραί - ρων τρ. legas. Sed nullo modo commoda exit sententia, etiamsi jungas: *filio præcipiens eumque honorans tradat ei populum*, si vel maxime τρόποι pro ἐντρόπως dictum velis: quod tamen improbo, est enim: *ad concordiam et tranquillitatem animos convertere*. Itaque paruit Schmidius correctioni Ceporinii in Cratandrina: γέ-ρων. 136. τρίπω Bodl. γ. porro ἐφ' exciderat Rom. ἐς ἡσυχ. Aug. ἡσυχίαν vulgo. 142. Συρακοσίαν metro monente emendavit Schmidius pro -ω. 143. δαμασθὲν super adscripto ν Bodl. γ. Post πάθον interpunxisse videtur Scholiastes et junxisse: Ὠκυπ. ἀ. ναῶν Ὅς σφιν etc. et præferendum hoc præ altero: πάθον ὠ. ἀπὸ ναῶν.

137. sq. ἰδὼν ad Jovem referunt Scholia; mihi videbatur hoc otiosum esse; at hostes a nova expeditione deterreri possunt recordatione cladis prioris acceptæ. ὁ Φοίνιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς dictus pro *copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et Etruscorum; eas viderant* cladem ad Cumas acceptam.

140, 1. ὕβριν pro ὕστατον dixit. Gelonis et Hieronis res gestas in h. l. confundebant veteres et recentiores interpretes. In v. 139—141. respiciuntur soli Etrusci Cumanos bello aggressi victique ab Hierone, qui Cumanis auxilia misit, navali prœlio Ol. 76. 3. v. Diodor. xi. 51. At in seqq. simul ad Carthaginienses, et ad hos mox solos, oratio est conversa, victos ad Himeram fl. simul classe incensa a Gelone, fratribus operam conjunctam præstantibus, Ol. 75. 1. eodem anno et die, quo pugna Salaminia facta. vid. Herodot. vii. 165. sqq. Diodor. xi. 20. sqq. et Schol. h. l. ex Ephoro.

142. οἷα conjunctum esse debebat cum antecedentibus; nunc sunt diversa. Suspicabar, copulam excidisse: οἷα Συρακοσίων τ' ἀρ-χῷ (pro ὑπ' ἀρχοῦ, a Gelone) δαμασθέντες (Pœni) πάθον· ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ἵς σφιν etc. ut sequentia penderent a superioribus: ὄφρα ὁ ἀλαλατὸς ἰδὼν ὕβριν, οἷά τε πάθον. Videbatur mihi hoc lyrico convenientissimum esse, qui idem plura ac diversa cumulata brevibus complecti, structuram autem mutare et in diversis membris novare solet. Sed in hoc nemini meum sensum obtrudo. Ad rem conf. Nem. xi. 66. sqq. ἀλαλατὸς v. 139. pro exercitu poni, nihil habere potest, quod mira-

Digitized by Google

Ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν,
Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
Δουλίας. αἱρέομαι
Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
Μισθόν· ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω
Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·
Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλόστοξοι·
Παρὰ δὲ τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένευς τελέσαις,

147. Pro *αἱρέομαι* temerario conatu Schmidius *ἁλίσμαι* rescripserat a Metrico deceptus. Versus est trochaicus dimeter brachycatalectus. v. Pauw ad v. 30. Pro trochæo spondeus locum occupat. Aldus, quod nemo observat, exhibet: *δουλίας* (hoc metro convenit pro vulg. *δουλείας*). *ἀρέομαι τὰν-* vitiose tamen, nec quicquam profeceris, si *ἀρέομαι*, ab *ἀρέω*, unde *ἀρέσασθαι* Homericum procedit, deducas. Mingarellus emendabat *ἰρέομαι*, habens forte in animo sup. Ol. viii. 75. *ἰρέω τανὸν χάριν*. At sequitur statim v. 49. *ἰρέω*. Dawes Misc. crit. p. 55. probante Vauvilliers ad Sophocl. Ajac. 77. *ἀρέομαι*, quod Atticis est *ἀροῦμαι*. Id vero est ab *αἴρω*. *αἴρεσθαι μισθὸν* notum est ex Iliad. xii. 435. At enim aliena est ab h. l. significatio. Non *accipit* h. l. *mercedem* poeta, sed *laudem probat*, celebrat. Itaque acquiesco in *αἱρέομαι*, quod est *probo, ego mihi sumo*. 149. *ἰρέων τὰν* Ald. Rom. et rel. Sustulit *τὰν* metro obsequutus Schmidius. *δ' αὖ ἰρέω* Bodl. γ. quod et ipsum respuit metrum. 151. *Μῆδοι μὲν* ex Bodl. C. receperunt Oxonienses: poterat relinqui vulgatum: *Μήδιοι*. Referendum autem ad sensum, de duplici victoria, non grammatice exigendum, *ταῖσιν*. 152. *παρὰ δὲ τὰν* idem Bodl. C. Adscitum erat e Rom. *πὰρ δὲ*, ut trochæus procedat, pro quo in vulgari lectione dactylus *πὰρ δὲ γε* erat. At v. inf. ad v. 191. 154. *Δεινομένευς* Rom. et sqq. relicto Aldo cum Bodl. γ. *Δεινομένους*. Mox post *αἱρέομαι* et *ἰρέω* expectabam *τελέσαμι*. *Ad Himeram autem Dinomenis filiis* (Geloni, Hieroni, Polyzelo, Thrasybulo) *laudem*, (carmen encomiasticum) *quam hostibus victis virtute sua consecutionem faciat*; est perpetuum hoc poetarum, ut *θέμεσθαι, κλέος, κόσμον*, et similia, *ἁλαλὰν* inf. Nem. iii. 104. pro pugna et pro acie pugnantium memorent.

[145. mersis navibus. *Ex Schedis.*]

147. sqq. *Ἀθηναίων μισθὸν αἱρέομαι χάριν* (*τὰν*) *πὰρ Σαλαμῖνος, Atheniensium laudem* (si Atheniensium laus mihi celebranda est) *prefero* (*αἱρέομαι*, præ omnibus aliis laudo) *decus* (*χάριν*) *ex pugna ad Salaminem* [l. *αἱρ. χάριν, μισθὸν παρὰ Σ. præmium virtutis ad S. Ex Schedis.*]; *Spartanorum vero* (l. *Σπάρτᾳ*, pro *τῶν Σπαρτιατῶν*) *celebrabo pugnam ad Platæas; at Dinomenis liberis a pugna ad Himeram laudes sunt petendæ*. cf. V. L. *μισθὸν* dixit pro præmio, laude ex victoria; ut Nem. vii. 39. cf. Isthm. i. 71. sq. Sic aliquoties *ἄεθλα*.

Digitized by Google

Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρεταῖς,
Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. ἰ. Κ. ιβ'.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις
Ἐν βραχεῖ, μείων ἔσται
Μῶμος ἀνδρῶπων. ἀπὸ γὰρ πόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἀπάδις.
Ἀστῶν δ' ἀκοὰ πρύφιον θυμὸν βαρύ-

quasi sunt, pertenum. [Gurlitt. *persolvam.* P. ii. 24. *Ex Schedis.*] et jam Pauwium conjectasse video: *τέλεσαι· μ', ὃν ἐδέξαντ'—*. At *τελέσαις* non bene tentatur. Aut enim universe dixit secunda persona, pro *τελέσαι δέ τις*, uti statim v. 157. *εἰ φθέγξαιο*, aut ut se ipsum alloquatur, ut sæpe facit. Durius esset referre ad *ἐμὲ τελέσαις*. Similis locus est Nem. ix. 92. sqq. 157. *καιρὸν*, erit subintelligendum *κατὰ καιρόν*. quod sane durum. Malit Mingarell. *καιρῷ* vel *καίρ' εἰ φθ.* 158. *συντανύσαις* communi forma Ald. cum binis Bodl. 159. Laudat Eustath. p. 610. *μείων λόγος*. memoriter. an *ψόγος* voluit? quod tamen metrum respuit. 161. De *αἰανὴς*, quod et iv. 424. occurrit, et *αἰανὸς* [Soph. Aj. 681. *Ex Schedis.*], h. e. *αἰνὸς*, vid. præter Stephanum Hesych. h. v. Sed *ἀανίδας* laborare videtur: etsi id pro *ἀανάδας* dictum dicas. Deberet ita, puto, ex *ἄδω*, *ἀφῶδες* doctum id esse, de quo nil constat. *Πρωτίδας* metrum respuit, etsi Scholia per *δυνείας* explicant. Itaque Pauwius delabitur ad *ἴωας*. Homero pro mente frequentatum, ut forte hoc idem *ἴωας* vel *ἴωις* pronuntiatum fuerit, et conjicit: *ἀκείδας* vel *ἀκίδας*. Equidem recte conjectasse Pauwium censeo, sed pronuntiandum esse dorice, *ἀκίδας* [Æschyl. Suppl. 95. *Ex Schedis.*], *precordia*. [Emendationem suam esse dicit Hermann. de Dial. Pind. p. xvii. *Ex Schedis.*] Nec *πρωτίδας* aliam originem habere videntur, quam quod fuit *παρὰ τὰς ἀκίδας*. Aldina exhibet *ἰλακίδας* cum Pal. C. et Aug. binisque Bodleianis: quod placebat Mingarello. [Probat Gur-

157. seqq. Sententiarum ordo sic decurrere videtur: *Laudes adhuc Hieronis percurri; molestus quidem auditu invidis; enimvero summa brevitate usus sum.* Hac se, insigni cum arte, uti poeta aliquoties declarat: v. Pyth. iv. 439. sqq. ix. 133. sqq. qui locus prorsus cum hoc convenit. cf. Nem. iv. 53-66. x. 35. sq. Pyth. viii. 40. sq. Ait adeo *γνωμικῶς*: *si breviter, καιρίως, laudes celebraveris, complexus potissima capita paucis: minus faciunt illæ invidiam. Contra vero fastidium molestum* (productæ laudis) *obtundit animos*, offendit.

162. Ordo verborum: *Ἀστῶν δὲ μάλιστα θυμὸν βαρύνει ἀκοὰ ἐπ' ἀλλοτρίοις ἐπαίνοις πρύφιος*, pro quo *θυμὸν πρύφιον*. vulgare erat *ἀκοὰ ἐπαίνων ἀλλοτρίων*. [*fama.* Gurlitt. *Vorrüge, die ihm fremd sind.* et *μάλιστα ἐπ' ἀ. ἐπ.* jungit. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

νει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
Ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,
Μὴ παρίσει καλά. νώ-
μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν. ἀ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

A. έ. K. ιβ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσ-
σει, μέγα τοι φέρεται
Πὰρ σίθεν. πολλῶν ταμίας
Ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
Εἴπερ τι φιλεῖς ἀποὰν ἀδεῖαν ἀ-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
Ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ

litt. pro διανοίας. ut P. ii. 89. I. ii. 64. *Ex Schedis.*] Goes. conj. ἴσιδας, *nimia laus providam curam retardat.* Sed peccat prima in ἴσιδας in metrum. 164. οἰκτιρμὸς Bodl. C. οἰκτιρμοῦ Gott. Versum exprimit Palladas in Anal. Brunck. t. ii. p. 433. 114. 165. μὴ παρίσει Schmidius e conj. interpolaverat, tantum ut planiorem orationem redderet. Id vero quis in Lyrico ita curet, ut lectionem mutet? 171. πὰρ σίθεν. Mingarellus malit τὸ πὰρ σίθεν. 176. ἐξιεῖς hic malit Pauw, ut jungantur cum seqq. Ita esset: *Sic splendidus, sed ita ut isto*

165. Poeta commendat justitiæ et veritatis studium. καλὰ sunt studia honesta, h. e. laudum.—167. Durissimus tropus! *acue linguam* ad vera dicenda. Pro hoc: *in incude veritatis procude verba vera.* [ut *cudere versus.* Gurlitt. incidit in *tela* a poeta emitti solita: sed tum laudes. *Ex Schedis.*] De his v. dicta ad Ol. vi. 142.

169. παραιθύσσει videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, a scintillis petitum, quæ cudendo ferro emicant: nisi hoc nimis acute dictum est. Potest tamen esse vel εἴ τι φλαῦρον παραιθύσσει πὰρ σίθεν, vel εἰ ἀ γλῶσσα παραιθύσσει τι, transitive, ut Ol. x. 88, 89. μέγα φέρεται, πὰρ σίθεν, *quia a te profectum illud est.* Desciverat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis: Diod. xi. 67. Inde 172. ἀμφοτέροις, *veris et falsis*, ex vss. 165 et 169. nam φλαῦρον vi oppositi est pro ψεῦδος. [melius pro ἰσοτελίς. *Ex Schedis.*

[173. præclaræ tuæ indoli obsequendo. τοῖς ἐγγενέσιν ἥθεσι, τῷ τρόπῳ, animo liberali. ἐργὰ sic P. ix. 76. et ap. Herodot. v. Gurlitt. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Ἰστίον ἀνεμόεν.
Μὴ δαλωθῇς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ-
τραπέλοις. Ὀπιθόμβροτον αὖ-
χημα δόξας

Ε. έ. Κ. ιέ.

Οἷον ἀποιχομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει
Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς·
Οὐ φθίνει Κρείσου φιλόφρων ἀρετά.

splendore (sumtu in eum facto) *non cogaris sordida lucra captare, quo splendori satisfacias.* Verius sententiæ disjunctæ sunt. Porro *ἄσεις* vulgg. invito metro: quod Schmid. ex August. Cod. mutavit in *ἄσῃς*. 177. Pro *ἀνεμόεν* MS. Bodl. *ἀμετράσας* ex glossa; nam et Aldus: *Ἰστίον ἀνεμόεν πετάσας*. 178. *ὦ* excciderat Rom. in qua versus sic constitutus: *μὴ δαλωθῇς φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις*. claudicante metro: eamque sequuntur edd. vulgg. Schmidius vidit vitium et, ut Aldina expressum habet, legere jubet: *μὴ δαλωθῇς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ-τραπέλοις*. et consentit Pal. C. Aug. Bodl. C. et Gott. Omnesque tamen dederunt *ὦ φίλε, εὐτραπέλοις κέρδεσι*' ex Bodl. γ. in quo turpis est hiatus. Itaque ad Aldinam et codd. lectionem redii. 179. *ὀπισθόμβροτον* Ald. Rom. Crat. quod Brubachiana cœpit mutare in *ὀπισθόμβ*. Recte emendavit Schmidius: est enim *ὄπιθεν* pro *ὄπισθεν*. At Bodl. C. depravatius: *ὀπισόβροτον*. 184. *φθίνει* malit Schmidius, ut prior corripiatur. Fieri tamen

178. Monet poeta Hieronem, ne adulatorum vocibus aures præbeat, v. 179. *κέρδη* non sunt de lucro, sed, quod jam monuere viri docti, de adulatorum, qui *εὐτράπελοι*, *faceti* ipsi sunt, fraudibus intelligendo. [*εὐτράπελος*, *gesandt.* pr. de corpore agili. *Ex Schedis.*] Concinit Diod. xi. 67. *Qui successerat Geloni, Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est: ἦν γὰρ φιλάργυρος καὶ βίαιος, καὶ παθόλου τῆς ἀγελάστου καὶ παλαιᾷ γαθίας τὰδιλφοῦ ἀλλοτριώτατος.* [Cf. Aristotel. de Rep. v. 11. 10. *Ex Schedis.*] Lucem hinc fenerantur et alia loca Pyth. ii. et iii. Duplici autem modo sententia constitui potest; aut sic: *Noli te pati circumveniri fraudulentis adulatorum blanditiis, laudibus. Non adulatorum voces, sed gloria post mortem superstes, a poetis et historicis tradita, declarat posteris, qualis aliquis fuerit.* Ita accipiendum (is) *λογίοις καὶ ἀοιδοῖς* ex perpetuo more pro *διὰ λογίων κ. ἀ.* Sunt autem *λόγιοι* historici, puto. Etiam sic N. vi. 51. Commentator sententiæ est Diodor. xi. 38. Ex altera ratione, si *λογίοις καὶ ἀοιδοῖς* tertius casus sit, quibus traduntur a fama mortuorum regum laudes, sententia exoritur hæc: *ut ea post mortem demum ad poetas et historicos perveniat, iisque declaret, qualis vita regum fuerit.* Hæc interpretatio molestior est, et hoc quoque incommodi habet, quod et *vivantes* reges ab historicis et poetis celebrari possunt et celebrantur. [Contra Gurlitt. *Ex Schedis.*]

184. *Crœsus adhuc laudatur propter benevolentiam et facilitatem.* Videntur hospites eum adiisse plures, exemplo Solonis; et forte eodem spectant munera per urbes et templa Græciæ ab eo dedicata.

Digitized by Google

Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυ-
τῆρα νηλέα νόον
Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις.
Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
ρόφιαι κοινωνίαν
Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται.
Τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἄθλων·
Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοῖ-
ρ'. ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
Ὅς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ,
Στέφανον ὕψιστον δέδεκται.

idem in φθίνω, monet Pauwius. Scilicet post Homerum φθίνω priore correpta usu habitum, ut ap. Tragicos; v. c. Eurip. Alc. 291. ζωσῶν· φθίνει γὰρ καὶ μεταίτιος νέφ. Etiam noster corripit sic inf. iv. 471. v. 161. 187. αἰσχρὰ— φάμα Schol. seu ex glossa seu varietate scripturæ. 191. Qui vulgo legitur versus, εὖ δὲ παθεῖν, οὐ πρ. Δ. a Schmidio, male de metro sollicito, est conclamatus. Librorum et vett. edd. lectio est: οὐ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἄθλων, proba, etiam Pauwio judice. ἄθλων tamen refingere possis: ut etiam Bodl. γ. exhibet. Sollicet non observatum erat a viris doctis, Hagnaello exempto, primum pedem in hoc versu esse Paonem quartum; quod v. 74. docere poterat; itaque male corrupti fuerunt vss. 113. 152. add. 35. 74.

188.—190. In carminibus juvenum inter epulas cani solitis nulla Phalaridis fit mentio. κοινωνίαν οὐ δέχονται μιν κοινωνὸν, quatenus non admittunt ejus nomen in carmine, nec adjungunt aliis quos celebrant; adeoque omnino non eum memorant. μαλθακὰν, suavem, (ἐν) παίδων ὀάροισι, cantibus inter epulas. hinc epitheton ὑπωρόφια.

191. *Bonum successum habere* [εὖ πράττειν. *Ex Schediis.*] *prima est felicitas.* ἄθλον, *præmium, bonum. Præclare factorum laudatores habere proxima felicitas.* εὖ παθεῖν: conf. ad Pyth. iii. 186. Sententia et ab aliis expressa: forte ante oculos locus fuit Euripidi Hippol. 1016. sq.

[194. ἕλῃ. l. vicerit, l. consequutus fuerit. *Ex Schediis.*]

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΙΕΡΩΝΙ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Ad Syracusas conversus poeta se eis hymnum ferre propter Hieronis victoriam curulem nuntiat—23. deberi Hieroni hymnum propter summa viri merita: quod illustrat antiquo Ixionis dicto, qui ingrati animi pœnas luit. Inde e v. 89. sententias subjungit, quibus narrationem firmet, et a v. 96. se ab opprobrio male-dicentiæ in heroem purgat. Inde v. 101. ad Hieronis laudes progreditur: contigisse ei sapientiam cum virtutis et fortunæ bonis. A v. 125. bona consilia et monita subjungit.

Σ. ά. Κ. ιέ.

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΕΣ ὦ Συρά-
κοσαι, βαθυπολέμου

Quibus ludis victoria hæc curulis, nam curulem fuisse dubitari nequit, parta fuerit, disputant grammatici ad v. 9. [Prius in festis epulis in urbe Ætna, deinde Syracusis celebratam esse opinatur Kuithan *Versuch* p. 16. Ad Olympicam refert Gurlitt. nam aliquam obtinuisse narrat Pausanias i. 8. et Ol. i. 176. pollicetur. *Ex Schedis.*] Ex voc. πώλοις v. 19. nolim argumentum petere; nam poetice pro ἵπποις omnino dicitur sæpe. Constat certe inter eos, Pythicam non fuisse, et carmen aliunde alieno loco esse insertum. Thebis fuisse missum carmen ἐπινικίμαιον, e v. 6. et 125. intelligitur; cujus generis tamen fuere plura in hoc ipso volumine. Quam ideneum tale carminis genus sit

Digitized by Google

Τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν
Ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν
Δαιμόνιαι τροφοί·
Ὕμμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν
Φέρων μέλος ἔρχομαι
Ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος·
Εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾇ πρατέων
Τηλαυγέσσιν ἀνέδησεν Ὀρ-
τυγίαν στεφάνοις,
Ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδος·

4. *Ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν.* Debet hoc esse ex *ὁ σιδαροχάρμης*, adeoque *Ἵππων* ab *οἱ Ἵππα*, non ab *αἱ Ἵππαι*. 6. *λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθηνᾶν* (deb. saltem *Ἀθηνᾶν*) olim emendaverat Dionysius Phaselites, quod non Pythiis, sed in Panathenæis victori Hieroni scripta esse prodebatur a nonnullis hæc Ode. v. Schol. ad v. 1. Perperam. Nam missum a Pindaro Thebis. *ὕμμιν* Oxon. ex ed. Commelin. cett. *ὔμμιν*. Æolice s. Dorice. 7. *μέλος—ἀγγελίαν* pro *τὸ ἀγγέλλειν*.

lyricæ poesi, equidem non dicam. Inter *ἰγκώμια* fuisse suspicetur aliquis ex v. 24. sqq. Ad v. 127. *ὑπορχηματικὸν* facit Grammaticus; fuere autem Pindari *ὑπορχήματα*: vid. Fragmenta p. 26. sqq. et p. 7. Ipse poeta *Καστόρειον* appellat v. 127. quod nomen æque obscurum est, et probabile fit, nihil aliud significare quam *ἱππικόν*. Ol. i. 163. *ἱππικῷ νόμῳ*. cf. Pyth. xii. 92. Isthm. i. 21. *ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ὕμνῳ*. Non enim eo modo licet accipere, quo *τὸ Καστόρειον μέλος* dictum fuit apud Lacedæmonios, quod ad rhythmum *ἐμμελῶς* est referendum: carmen quod canebatur instante prœlio. Apud Plutarch. in Lycurgo p. 53. prœlio jam committendo rex jubet *τοὺς αὐλητὰς αὐλεῖν τὸ Καστόρειον μέλος*. v. eund. de Musica Opp. t. ii. p. 1140. C. Pollux, iv. 78. cf. Klotz ad Tyrtæum p. 166. Omnino in Hieronem carmina fuere Pindari plura: ut nolim ariolando otium perdere. v. Fragmenta p. 7. sqq.

3. Syracusæ *τέμενος Ἄρεος*, non, puto, quia in Martis tutela erant, aut ejus cultu insignes; sed simpliciter, quia bellicosi erant Syracusani; ut de Locris Ol. x. 19. *μέλει δέ σφισι χάλκιος Ἄρης*.

12. *Ortygiam* insulam *ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος*. nam Dianæ fuit ea insula sacra, Diod. v. 3. unde Ortygia Nymphas inter Dianæ inf. Nem. i. 3. Et erat Dianæ templum in insula: v. ap. Dorvill. Sicul. p. 196. sq. *ποταμίας, τῆς Ἀλφειοῦ* ait Schol.—Noti sunt amores Alphei Peloponnesii fl. et Amthusæ fontis Ortygiæ. Diana Alphæa colebatur in Elide, Paus. vi. 22. Ambit tamen insulam Anapus fluvius.

Quod v. 16. sq. Diana, Mercurius et Neptunus quadrigas ad certamen adornant, ut ad Isthmia hoc trahatur, vellem esse aliquid, quod cogat ita statuere; etsi et in templo Neptuni Isthmii signa eorum deorum memorantur ap. Paus. ii. 2. At bene Diana memo-

Digitized by Google

Τᾶς οὐκ ἄτερ κείνας ἀγαναῖσιν ἐν
Χερσὶ ποικιλανίους
Ἐδάμασσε πώλους.

A. α'. K. ιε'.

Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρ-
θένος χερὶ δίδυμα,
Ὅ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς,
Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον,
Ξεστὸν ὅταν δίφρον
Ἕν θ' ἅρματα πεισιχάλινα καταζευ-
γνύῃ σθένος ἵππιον,
Ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ

13. κείνας—πώλους. Suspicari in promtu est, fuisse κλεινάς. 17. χερὶ repetiit ex Ald. Schmid. Alii χειρὶ, quod Iambicum metrum respuit. δίδυμα Ald. Rom. et al. ut Diana vit δίδυμα. minus bene. 20. Mingarell. conj. δ' ἐν δίφρον ἴν δ'. 21. ἅρματα post δίφρον displicent Pauwio: emendat itaque ἡνία-τα, ut haec sint ζυγὰ et lora: quem tamen significatum alicunde non firmat, nisi quod ait, polysemon esse vocem et ab εἴρω ductam. Multa argutantur Scholia; est in his: ὅταν καταζωγνύῃ σθένος ἵππειον (h. τοὺς ἵππους) ἐν δίφρου ξυσὸν ἅρματά τε πεισιχάλινα, ut ἐν aeolice et dorice pro εἰς (ἐνς, unde factum ἐς, mox prodnctum εἰς, et ἐν) posita sit. Exempla laudant Maittaire de dialectis et Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 163. Eustath. in Il. ε. p. 722. 6. Salmas. ad Inscript. Herodis p. 68. Valken. ad Theocr. p. 364. Expeditior est junctura: ὅταν Hiero ἐγκαταζωγνύῃ σθένος ἵππειον (εἰς) δίφρου ἅρματά τε. 22. Scrib. ἵππειον pro ἵππιον.

rata est, quia ejus templum in Ortygia erat: Mercurius propter certamina, unde ἐναγώνιος dictus, et Neptunus propter equos domitos, ut toties: Pyth. vi. 49, sq. Ol. v. 49.

24. ἰοχέαιραν pro τηλεβόλον. *Alii poetae celebrant alios. Hiero celebratur a Locris propter merita in eos:* depulso Anaxilao tyranno, qui bello eos oppugnare aggressus erat. Praeparat autem sententiam: inter omnes alios Hieronem esse celebrandum. *Resonant*, adeoque *canuntur* φάμαι ἀμφὶ Κυδῶνα, *carmina in Cinyram*, ex solenni vocis usu in hymnis: ut Hymn. in Bacchum: Ἀμφὶ Διώνυσον —μνήσομαι. et κε. Ἀμφὶ Παναθήναια θεὰ μάχην ἄρχειν' ἀείδειν. Eurip. Troad. 511. et alibi. Sicque ἀμφὶ δόμους et e Terpandro ἀμφί μοι δόμους, sc. cano Musa; ut in Hymn. Hom. xvii. ἀμφί μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ὑμνειν Μοῦσα. Aliter se habet ἀμφὶ δόμοις h. ἀμφί μοι ἔστω, *adest mihi*: ut in Aristoph. Nub. 595. Ἀμφί μοι αὖθις Φοῖβε δοκεῖ. Confusa pro-

Εὐαχέα βασιλεῦσιν ἄ-
ραον, ἄπτον ἀρετᾶς.
Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κυ-
ρᾶν πολλάκις φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ
Χρυσοχαῖτα προφρόνως
Ἐφίλησε Ἀπόλλων

E. á. K. ιδ'.

Ἱερᾶς κτίλον Ἀφροδίτας.
Ἄγει δὲ χάρις φίλων
Ποί τινος ἀντὶ ἔργων
Ὀπιζομένα· σὺ δ', ὦ Δεινομένεος παῖ,
Ζεφυρία πρὸ δόμων

25. εὐαχέα Pal. C. et Gott. et sic ex Schol. uana: ἡ ἐφ' ᾧ ὕμνον αἴρειν. Ad εὐαχὲς pro εὐαχὲς doctæ sunt disputationes Toupii in Epist. crit. p. 144. Emendation. in Suid. t. iii. p. 304. Koppiers. Obss. philol. p. 89. quas omitto, quia ad Pindarum nihil faciunt. 29. χρυσοχαῖτα dorica forma (ut ἱερεύς pro ἱερεύς et alia, v. c. μανίσω, πφιλημμένα, apud Homer.) refinxerat post Bittershusium Schmidius, ut ditrochæum recuperaret. Auctoritatem desiderabant Oxonienses: quam suppeditat utique Aldina. Ferri tamen posse ait Pauw spondeum. 33. τοί τινος divisim scripsi, ut par erat, monente quoque Pauwio, et Ald. Romanaque premente. Male vulgo τοίτινος, in quo tricantur interpretes. Schmidius Jacem. Spigelii conjecturam in textum receperat, τοίμιον esse enim τοιοῦτον poetæ pro retributione. Utique τοὶ jejunum est. Licet substituere τοί. ἄγει δέ τις (sane τὸν ὕμνον ex 25, 26.) χάρις ἐπιζαμένα τινὸς ἀντὶ ἔργων φίλων, gratia mens donaverunt aliquem (devenerandi causam) pro beneficiis acceptis. [sobet enim grata in aliquem mens esse. *Ex Schedis.*]

sim hoc. Mingarell. malit Κύπριον—Κυπρίων, agi enim de regibus omnino a poetis laudatis, non a poetis Cypriis sigillatim. Occurres, si carmina a Cypriis cani solita intelligas. Idem v. 31. ἱερᾶς Ἀφροδίτας ad templum Veneris a Cinyra conditum refert, cujus ipse sacerdos fuerit. Fabulæ de Cinyra esse debuere plures et variæ: v. Meurs. in Cypro ii. 11.; modo is Veneris fuit amasius, modo Apollinis, ut h. l. v. Notas ad Apollodor. p. 925. et paullo ante 822. 3. Præferam adeo distinctionem ἐφίλησ' Ἀπόλλων ἱερᾶς, κτίλον Ἀφροδίτας, tanquem simpliciorem, et ordinem, Pindarum diversum a vulgari ratione esse amplexum. De voce κτίλος [pr. *cicur. Ex Schedis.*] multa videri possunt ad Hesych. h. v. ad Herod. iv. p. 331. add. Schol. ad Pindar. h. l. ad Nicand. p. 23. ad Iliad γ. 196. Sufficit h. l. esse *amasium, delicias.*

35. πρὸ δόμων, in sollemnibus publicis; puellarum choro ducto, aut in chorea puellaribus.

Digitized by Google

Λοκρὶς παρθένος ἀπύει,
Πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων
Διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.
Θεῶν δ' ἐφετμαῖς
'Ιξίονα φαντὶ ταῦτα
Βροτοῖς λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ

37. ἀμαχάνων ed. Rom. sed ex Ald. statim dorica forma retracta in Crat. 38. δρασσὶ' Oxonienses ex Bodl. C. reposuerant, ut δρασσῶσα ἀσφαλὴς sit δρασσῶσα ἀσφαλῶς, *libere ante domos discurrens*, ἀπύει. Sed primo forma passiva verbi nota non est; δρασσῶσα vel δρασσοῦσα scriptum esse debuit; tum humilis quoque ac pedestris exiret oratio, ut quidem viri docti eam instituunt. Revocanda ea erat ad elegantiorem sententiam: ut δρασσὶν ἀσφαλὴς sit a navium cursu sumtum, οἰκοδρασσὶν h. εὐτυχεῖν. Vulgata lectio erat δρασσὶ', quam Pauwius tuetur, ut δίζεσθαι sit pro *vivere* ex Homerico noto: ἐμοῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ διζησέμενος. sed et hoc infringit poeticam vim. Saltem Locra puella, liberata metu, securitatem ore vultuque prodat, adeoque *tueatur fidenter et libere*: ut contra *oculis incertis errare* solent *timentes*. Sic fere Schol. δίζησεται ἱλαρόθριξ. ἀσφαλῶς Pal. C. et Ald. cum Bodl. γ. interpretamentum est. Supra doctius etiam dixerat ἐρῷν ἀλκάν, Ol. ix. 166. Non tamen aliunde nota est forma ἱδρόων et δρασὺς, mirumque est poetam non maluisse δρασσῶσα vel δρασσοῦσα, ab ἵδρασον, ex ἵζω, dicere. [Non debebam de forma δρασὺς dubitare. Occurrit ea in Fragment. Scolio ii. 4. p. 11. *Ex Addendis.*] 41. πτερόεντι Rom. ed. haud dubie typographi vitio: retinuerunt tamen edd. sequentes præter Commelin. cum tamen Aldina expresse haberet πτερύεντι, quod recte revocavit Schmid. assentientibus Pal. C. Gott. et Aug. cum Schol. quem v. ad h. l. cf. ad Virg. Ge. iv. 484., ubi *vento* ex eo declarari potest, quod Asclepiades in tertio τῶν τραγῳδουμένων narraverat nonnullos tradere: ὑπὸ γὰρ λίνης καὶ θυελλῶν αὐτὸν ἐξαρασσόμενον διαφθαρῆναι φασίν. unde alii poetæ turbinem procellosum in rotam vento procellōso circumactam, τροχὸν ἀνεμόεντα, πτερόεντα, ὑπόπτερον, transformasse videntur; ut factum in aliis fabulis Æolicæ gentis: hoc enim genus fabularum deprehenditur esse minus scitum ceteris et a sequioribus poetis passim immutatum. Ipsa fabula de nube et de Centauris non aliunde orta videtur, quam quod ii, qui Pelion montem inhabitabant, ad Ixionem genus suum referentes, ab aliquo vetere poeta a celeritate cursus νέφεσφιν, οἱ νεφεσσόεντες τὴν αἶραν, *aërem secantes*, et ἱππονέφελαι appellati erant. Ex αἶρα facta νεφέλη,

38. δρασσὶ' ἀσφαλὴς, metu liberata, adeoque *vultu erecto*, hilari, secura ipsa et rebus fidens. [Anaxilaus, rex Rheginorum, Locros Epizephyrios adortus, Hieronis monitu pacem fecerat. *Ex Schedis.*]

39. seq. φαντὶ δὲ Ἰξίονα κυλινδόμενον ἱρεσσαῖς θεῶν etc. Ex dicto Ixionis videtur Virgilius petiisse suum. *Discite justitiam*, Æn. vi. 620. ubi conf. et ad Ge. iv. 424. Ad nostrum v. Schol. Od. φ. 303. et Schol. Eurip. Phœn. 1197. pleniora ap. Musgrav. ad v. 1220. alia apud Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 96.

Digitized by Google

Παντᾶ πυλινδόμενον·
Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
Ἐποιχομένους τίνεσθαι.

Σ. β'. Κ. ιέ.

Ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
Γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μακρόν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον,
Μαινομέναις φρεσὶν
Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ
Λάχον πολυγαθέες·
Ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀάταν ὑπεράφανον

et hinc reliquæ nugæ, de Junonis tanquam aëria amplexibus. Depravatior alia lectio est Bodl. γ. πυρίου. forte, πυρίνει. 44. ἰωιεχαμένους Cod. Aug. et Bodl. γ. quæ vulgarior ratio, pro ἰωιέχιωθαί τινα χάρεσι, vel, χαρίτων ἀμοιβῇ, et h. l. ornatius, ἰωιεχαμένους τίνεσθαι. 48. γ' male excidit ed. Rom. et hinc aliis. 49. φρεσὶν ex φρεσὶν, (φρὴν, φρὰν) receperat Schmidius ex Aug. et, ut ait, ex aliis quibusdam, nescio quibus. Vulgg. φρεσίν. Miror eum non vidisse, a produci, nec in φρεσὶ quicquam displicere posse.— 50. ἐράσσατο Schmid. ex Ald. et August. vulgo ἐράσατο. etiam codd. 52. εἰς, quod et Bodl. γ. habet, metro monente subjecit Schmidius pro ἐς. Ita quoque mox ἄρσεν Oxonienses ex Schmidii monito pro ἄρσε receperunt. ἀάτᾱν editum erat Æolicum pro ἄτην, ἀάτην, molica inter duas vocales adspiratione, quam melius ἀFάτᾱν scripseris, quam, ut nunc exarabatur, ἀάτᾱν. Dawes Miscell. crit. p. 181. ἀwάτᾱν. add. Knight p. 56. Cum tamen in omnibus aliis Digamma neglectum et extritum sit: (qua de re agam alio loco accuratius;) melius, puto, antiqua illa Græcorum ratione omissa, nostram scripturam sequemur, simpliciter ut exaretur ἀάτᾱν. Pauwius ea de caussa vocem damnat, quod subjici ait plane tautologum: ἐξαίρετον ἴλε μόχθε. itaque præclare emendare sibi visus est: ἀwάτᾱν, scilicet, quod alias ille dicere solet, lutea pro aureis subjiciens. Non vidit

48. δεῖν τοὺς βροτοὺς τὸν ἰκεργέτην ἰωιέχεσθαι (efficere, ut Ol. iii. 72.) ἀμοιβαῖς ἀγαναῖς, benevola retributione, καὶ τίνεσθαι, h. e. ἀνταμείβεσθαι. Et mox ἔμαθε τοῦτο σαφὲς, σαφῶς, sc. ὅτι δεῖ τοὺς εὐεργέτας ἀνταμείβεσθαι. Nam ipse, quod diis gratiam nullam retulerat, ingrati animi pœnas luit in inferis. Similis carminis color erat sup. Ol. i. 97. sq. ubi ἀποστέψας μόχθον ἄλλου εἰς ἄλυτον πόνον. Mox 47. ἑλὼν poetæ idem quod ἔχων, ut aliquoties.—51. λάχον itidem pro ἔτυχον. ἢ ἔχεται ἐν ὕβρει. Ita verba vulgaria abhorret poeta.

52. *Animi felicitate ferocientis insolentia in magnam calamitatem cum adduxit.* ὑπεράφανον pro *ingens* accipere præstat, quam *stultitiam arrogantiæ plenam.* τάχα ἢ pro γάρ.

Digitized by Google

Ὧρσεν. τάχα δὲ παθὼν ἑοικότ' ἀνὴρ
Ἐξαίρετον ἕλε μόχθον. αἰ
Δύο δ' ἀμπλακίαι
Φερέπονοι τελέθοντι· τὸ μὲν,
Ἥρως ὅτι τ' ἐμφύλιον αἷμα πρώ-
τιστος οὐκ ἄτερ τέχνας
Ἐπέμιξε θνατοῖς·

A. β'. K. ιέ.

Ὅτι τε μεγαλοκευθέεσ-
σιν ἔν ποτε θαλάμοις
Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶ-
το. χρὴ δὲ καθ' αὑτὸν αἰεὶ
Παντὸς ὁρᾶν μέτρον.
Εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀ-
θρόαν ἔβαλον ποτὶ

vir doctissimus, ἄτην h. l. non esse, ut vertunt, *damnum*, sed *scelus*, et hinc contractam *culpam*, *qua pœnam et malum damnumque*, adeoque et μόχθον, *aliquis sibi arcessit*. Notæ sunt omnes istæ notiones ex Homero, interque eas etiam illa *piaculi, culpæ, fasinoris et improbitatis*, ut in illis: Ἀλεξάνδρου ἵνεκα ἄτης, Ὅς νίκησεν θυέεσι. Tandem ἀτηρόφιλον Cod. Aug. invito metro: referunt scilicet eam vocem grammatici ad τὸν. Sed dignius poeta est: ἄτη ὑπερήφανος, *crimen insolens, ingens*. 54. ἵλα bene ex Ald. repetiit Schmidius; est pro ἵλαθι. Sup. Ol. i. 89. πῆμ' δ' ἵλαν ἄτην. *sibi arcessivit, subiit*. A Romana inde vulgg. ἴσχε. saltem deb. ἴσχε. 57. ἔστι γε vel ἔστι τε monet refingendum esse Pauwius, ut tribrachys pro iambo sit, non pyrrhichius. At sic hiatus infertur. 59. ἐνίμιξε in Schol. occurrit. 65. Καπάνεια 66. ἐρᾶν nonnulli ap. Schol. invito metro.

56. φερέπονοι τελέθοντι. pro ἐγίνοντο. ἔφερον αὐτῷ πόνον. τὸ μὲν, ἔστι τε et v. 60. (τὸ δὲ) ἔστι τε μεγάλως ἐν θαλάμοις.

57. ἐμφύλιον αἷμα pro φόνον, et σὺν ἄτῃ τέχνης h. σὺν τέχνῃ, *necem ex dolo ac fraude*, accipio, quam *primus intulit inter homines*, primus perpetravit: Deioneo socero, dotem postulante, fossa prunis plena, concremato. v. Schol. ad h. l. Schol. Apollon. Arg. iii. 62. Schol. Eurip. Phœn. 1192. cf. ad Hygin. fab.

57. van Stav. p. 121. [Lustratus tamen et expiatus est a Jove. v. Schol. et Æschyl. Eum. 438. 715. *Ex Schedis.*]

63, 4. Quod vulgari modo diceres: Fecit autem id temere, nec pro conditionis mortalis modulo. Similis sententia Pyth. iii. 106. sq.

66. Constitueram locum sic: εἰναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἵππον'. ἐπεὶ Νηρίλφ etc. ut sit: ἔβαλον (ἐμβάλλουσι) πρόσπονον καὶ

Καὶ τὸν ἴσον᾽. ἐπεὶ νεφέλα παρελέξατο,
Ψεῦδος γλυκὺ μειδήσων, ἄϊδρις ἀνήρ·
Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ
Πρέπεν οὐρανίᾳ
Θυγατέρι Κρόνου· ἄν τε δόλον
Αὐτῷ θέσαν Ζηνὸς παλάμαι, κάλὸν
Πῆμα. τὸν δὲ τετράκναμον ἔπραξε δεσμὸν,

66, 67. Locus corruptus. Miror, Pauwium ulcus hic latens non attigisse. Turbas interpretum v. ap. Schmid. et Benedict., qui rationem hanc sequuntur, ut καὶ τὸν ποτὶ ἴσοντα sit pro προθίσοντα, προσίσοντα, *ad* inconcessa *etiam hunc accedentem.* parum commode. Saltem dicendum esset, poetam πρσσίσειν ponere ut ἐφικέσθαι, pro ἐπιτυχεῖν, *consequi, quod volumus, frui.* Tum vero in metrum peccat ἴσοντ᾽ prima longa: ut saltem aoristo efferendum sit, ἰκόντ᾽. modo id tempus in usu fuisse constaret. Saltem, quo etiam Ald. et Rom. inprimisque Crat. ducunt, interpunctio mutanda, εἶναι δὲ παράτροπος ἐς κακότατ᾽ ἀθρόον ἴζαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἴσοντ᾽. (pro ἴσοντα.) ἐστὶ *v. Illegitimæ vero nuptiæ in magnam sæpe calamitatem conjiciunt* (ἴζαλον, conjicere solem) *homines. Incidit in illas, attigit eas, earum culpam contraxit, etiam hic Ixion, quandoquidem etc.* Ut *pœnam* et *culpam*, sic *crimen*, poetis πρσσίσειν, προσίσχεσθαι dictum invenias. Scholiastes junxit: αἴ καὶ εἰς κακότητα ἐνίζαλον τὸν Ἰξίονα, ut suspiceris, eum legisse ἴζαλόν ποτε καὶ τόν. modo, quod sequitur, ἴσοντ᾽ aut ἰκόντ᾽ attigisset. Jacobs Animadverss. p. 289. conjecturam proposuit: ἴζαλον. ποτὶ κοῖτον ἰκὼν ἐστὶ N. aut lenius ἴζαλον ποτὶ κοῖτον ἰκόντ᾽ [*ipsum accedentem ad amplexum Junonis.* Probat Gurlitt. *Ex Schedis.* Etiam Heynius in textu posuit κοῖτον.] pro ἰκόντα. ingeniose; modo de aoristo ἰκὼν constaret, ut, priore brevi, metro caveatur. At ubique occurrit ἱκάνω, ἱκάνεις, priore brevi; et ἵκω priore longa, ut præsens sit. 69, 70. ὑπεροχωτάτᾳ et οὐρανίᾳ scribunt vett. edd. recte in tertium casum translata ea a Morellio. ὑπεροχωτάτᾳ (κατὰ) εἶδος jungi jubet Pauw: nec tamen minus bene ipsa nubes ἴκρισις κατὰ τὸ εἶδος τῇ ὁ. Porro οὐρανίου—Κρόνου habet Schol. seu quod sic legit, seu quod Οὐρανίδα (pro -δου) habuit. Bodl. C. et Gott. οὐρανιᾶν: nesciunt, quæ hæc forma sit, Oxonienses; est vero pro οὐρανιῶν θεαινῶν, (Οὐρανιδᾶν alienum esset) adeoque præclara lectio: ὑπεροχωτάτᾳ—Οὐρανιᾶν, *præstantissimæ inter deas.* ut sup. Ol. θ. 83. φέρτατος Κρονιδᾶν de Jove. 71. ἄν γε malit Pauw, quod et ipse malim.

τόν. (ἰκὼ τοῦτον.) Vitium tamen subest. cf. V. L.

70. Nubes ἴκρισις (κατὰ τὸ) εἶδος, *similis erat Junoni.* ut jam Schol. ὁμοία ἦν. Usum hunc vocis illustrarunt jam viri docti, Jacobs l. c. p. 37. etiam Gedike laudabat Eurip. Alcest. 1121. εἴ τι σοὶ δοκεῖ πρίτιν γενέσθαι.

73. τὸν δὲ pro γάρ. nam *arcessivit sibi* Ixion *rotam*, cui illigatus est. χαλκέους δεσμοὺς dixit Apollon. iii. 62.

Digitized by Google

Ε. β'. Κ. ιδ'.

Ἐὸν ὄλεθρον, οὗ· ἐν δ' ἀφύκτοι-
σι γυιοπέδαις πεσὼν,
Τὰν πολύκοινον ἀνεδέ-
ξατ' ἀγγελίαν. ἄνευ δ' οἱ Χαρίτων τέκε
Γόνον ὑπερφίαλον,
Μόνα, καὶ μόνον, οὔτ' ἐν ἀν-
δράσι γερασφόρον οὔτ' ἐν θεῶν νομοῖς·
Τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον. ὃς
Ἵπποισι Μαγνη-
τίδεσσιν ἐμίγνυτ' ἐν Πα-

75. Vulgo major distinctio ante Ἐν δ' ponitur. 76. πεσὼν—deb. esse πεσὸν, ut legitur Ol. vii. 126. P. v. 65. At sibi non constat scriptura hac in voce: nam ἵστων, πίσων, aliquoties occurrunt. 77. ἀνδέ - ξατο legit Schmidius et sic Bodl. γ. sed -ον ἀν- tribrachys esse potest pro iambo. Bodl. C., omisso ἀνδέξατο, v. 78. κὶν ἀγγελίαν habet. Est autem ἀνδίξατο pro ἀνδείξατο, declaravit, pronuntiavit, illam sententiam (tanquam præconio). Nam antiquis δίκω pro δείκω, δικνύω. Respicit locum Tzetza Chil. vii. 20. sq. 80. ἐν ἀνθρώποισι Aug. e scholio. 81. ἐν θεῶν νόμοις. Pauw inclinat in δόμοις. quidni νομοῖς, h. sedes, loca deorum, exquisitius? Habet tamen et νόμος suam laudem. 82. τραφοῖσα Ald. pro τραφεῖσα, at Romana τράφουσα, et hinc cett. Aiunt Dorum esse, retrahere acutum. Respicit locum Eustath. ad Il. β. p. 338. 84. Apud Galenum lib. iii. de usu part. qui locum hunc lau-

78. Monstrosum illum, ἄχαριν, peperit nubes μόνον, cui similis alius non est natus, et ipsa μόνη, cum nulla alia femina tale monstrum ediderit, οὔτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον, οὔτ' ἐν θεῶν νομοῖς, non honoratum, pro invisum, detestandum. Virgilianum: *nec deus hunc mensa, dea nec dignata cubili est.* Hic Centaurus nondum est forma equina: fœdo tantum est adspectu. At ii, quos ex equabus ille anscepit, sunt veri Hippocentauri v. 86. sq. Diverso ergo ab aliis modo mythum narrat Pindarus. Mingarellus a monstrosa forma hoc ipsum ducit, quod, a puellis non admissus, ferarum amores sequi coactus est. Plutarch. Amator. p. 751. D. locum Pindari non accurate inspexit, dum ait: χάρις ἡ τοῦ θήλεως ὑπωπτεύθη τῷ ἄρρενι πίπλησθαι πρὸς τῶν παλαιῶν· ὡς καὶ Πίνδαρος ἴφη τὸν Κένταυρον ἄπιν Χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι. Atque etiam alter Schol. ad h. l. ἄπις συνουσίας exponit et usum vocis exemplis declarat. Dici quidem χάρις de amoris usu, notum satis est: illustratum quoque ad Timæum Lexic. Platon. h. v. at non *sine concubitu* natum est hoc monstrum; [contendit hoc Böttiger *Vasengem.* i. 3. p. 118. scil. non vera Junonis amplexu usus? an, non vera Juno erat, sed amplexus? atqui vel sic erat concubitus. sic etiam Gurlitt. *Ex Schedis.*] sed natum illud est *inconsultum.*

Digitized by Google

λίου σφυροῖς. ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς
Θαυμαστὸς, ἀμφοτέροις
Ὁμοῖοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν
Κάτω, τὰ δ' ὕπερθε πατρός.

Σ. γ'. Κ. ιέ'.

Θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται· Θεὸς, ὃ καὶ πτερόεντα Ἀετὸν κίχεν, καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται Δελφῖνα· καὶ ὑψιφρόνων τίν' ἔκαμψε Βροτῶν, ἑτέροισι δὲ Κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. Ἐμὲ δὲ χρεὼν Φεύγειν δάκος ἀδινὸν, κακαγορίαν. Εἶδον γὰρ, ἑκὰς ἐὼν, τὰ πόλλ' ἐν ἀμαχανίᾳ

dat et poetam male reprehendit, ἐμίγνυτ' δὲ τε - λευφόρων legitur, haud dubie librariorum vitio, et mox τὰ ματρὸς μὲν et τὰ δ' ὕπερθεν. 91, 92. Erat —πτερόεντ' αἰ - ετὸν κίχε, καὶ 9. At αἰ - ετὸν Ald. quod Schmidius revocaverat. Sed prima regio hoc versu etiam iambum, seu, ut cum græcis Metricis loquamur, pro Ionico a majore - - υ υ Pæonem secundum υ - υ υ recipit. Cum Mingarello tamen scripsi — πτερόεντα 92. ἀετὸν, ut as pro una syllaba sit; tum κίχεν καὶ —. 97. Δίκαιον nonnullus legere ait Benedictus: qui illi sint, non occurrit.

Vss. 85-88. declarat eos esse διφυεῖς. τὰ μὲν κάτω in τῆς ἵππου μητρὸς ἴσχοντες, τὰ δὲ ὕπερθεν in πατρὸς Κενταύρου, *corpore equino*, pectore et capite humano, sed fœdo. Non igitur signa Centaurorum venusta ista norat Pindarus, quæ ad nos pervenerunt.

89. Γναμολογεῖ poeta ἐπὶ τῷ Ἰξίονι, respectu v. 71. sq. *Omnia numen exsequitur pro voluntate, habitu, et quidem celerrime ac potenter*: [h. l. de ulciscendo scelere: exigit pœnas certissime. Ἀετὸς eum assequitur. *Ex Schedis.*] hoc 91-96. κίχε pro κιχάνει. Sicque reliqua.

96. De superstitioso metu, ne nimis multus fuerit in probris Ἀετὸς Ixionis exponendis, accipiendus locus, similis duobus aliis, Ol. i. 82. sq. et Nem vii. 94. 150. sq.

98. Ἰδὼς de tempore. Vixerat Archilochus ante eum cc. fere annis. Ἰδὼν ἰόν: vulgaris ratio ἀνὴρ ἴδων Ἰδὼς, qui

Ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλό-
γοις ἔχθεσιν πιαινόμενον. Τὸ πλου-
τεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου
Σοφίας, ἄριστον.

Α. γ'. Κ. ιε'.

Τὺ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευ-
θέρᾳ φρενὶ πεπορεῖν,
Πρύτανι, κύριε πολλᾶν
Μὰν εὐστεφάνων ἀγωνιᾶν
Καὶ στρατοῦ. εἰ δέ τις
Ἤδη κτεάτεσσί τε καὶ περὶ τιμᾷ

105. Scripti et editi habent πιπαρεῖν. Diu hæsi, quid sequerer. Vetat religio critica tam antiquam lectionem mutare; est tamen ea haud dubie vitiosa et ex calami errore propagata. Habet quidem Hesych. πιπαρεῖν, ἐνδιῆσαι, σαμῆσαι, et πιπαρεύσιμον, εὔφραντον, σαφές. Ductum illud esse deberet ex πείρω, πίπαρα, et πιπαρίω, πιπαρεῖν. At nec extant talia verba, nec analogia succurrit, nec est tamen unde sensum idoneum elicias. Enimvero agitur de munificentia: ea πορεῖ, πορίζει, πίπορε, πιπορεῖ. Sane πιπορεῖν supra adscriptum habebat August., quod et Æmil. Portus conjectabat Schmidiusque non improbabat: est enim ad analogiæ normam formatum a πορίω, πίπορα, πιπορεῖν. Hesychii auctoritas nil aliud declarat, quam ipsum aut grammaticum, quem exscripsit, in corruptum codicem incidisse. Affert certe et ipse Hesychius alio loco πιπορεῖν, δοῦναι. Et Schol. ad nostrum locum πιπαρεῖν, ἢ πορίζειν καὶ παρασκευάζειν ἢ παρασχεῖν, καὶ πλουσίους ἀποδεῖξαι. Atqui hæc sunt interpretamenta τοῦ πιπορεῖν. 107. μὲν Steph. et al. edd. cum MS. Gott. [Heynius in textu scripsit μίν.] 109. κτεάνεσσι Aug. [περὶ v. pro ἐν l. περιγινέσθαι. *Ex Schedis.*]

ante me visit. Novi eum criminationibus indulgentem sæpe in discrimen esse adductum. ἐν ἀμαχανίᾳ γεγονότα. Paullo ante maledicentiam appellat *infestam belluam, ἀδικὸν θάνος.*

[101. βαρέα ἔχθη, odia, pro, odiosæ res, dicta. Huschke de fabb. Archil. in Matthiæ Miscell. philol. i. p. 30. *Ex Schedis.*]

Ab 101. ad laudes Hieronis viam parat generali sententia: Τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον. Sententia est expedita; nam sæpe eam recoluit et variavit poeta: εἶναι σοφὸν, καὶ μετὰ σοφίας πλουτεῖν. Nunc invertit eam poeta: πλουτεῖν σὺν σοφίᾳ. pro hoc ornatius erat: σὺν πότμῳ σοφίας. tum ampliavit: σὺν τύχᾳ πότμου. Ita νιν v. 104. refero ad τύχαν πότμου σοφίας. [Heynius correxit: refero ad τὸ πλουτεῖν.] De ipsa laude cf. locum Diodori ad Pyth. i. 179. laudatum.

108. Cum his laudibus compara Pyth. i. 95. Ol. i. 165. sq. [στρατὸς λαός. ut alibi quoque et apud Æschylum. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Λέγει ἕτερόν τιν' ἀ-
ν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
Χαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κεντᾷ.
Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι
Στόλον ἀμφ' ἀρεταῖ
Κελαδέων. νεότατι μὲν ἀ-
ρήγει θράσος δεινῶν πολέμων· ὅθεν
Φαμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπείρονα δόξαν εὑρεῖν,

E. γ'. K. ιδ'.

Τὰ μὲν ἐν ἱπποσόαισιν ἀνδρά-
σι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν
Πεζομάχαισι. βουλαὶ
Δὲ πρεσβύτεραι ἀπίνδυνον ἐμοὶ ἔπος
Ποτί ῥα πάντα λόγον
Ἐπαινεῖν παρέχοντι. Χαῖ-

112. *κεντᾷ* emendat Pauw. non male. [Sic in textu Heynius correxit.] *κεντῇ* dorica forma edd. vett. usque ad Morell. etsi fere iota subscriptum iis deest. *contendit, contradicit ille temere, mente vana, (σὺν) χαύνῳ πραπίδι.* — 121. *πεζομάχαις* vulgo ante Schmidium, qui emendavit ex Ald. et Pal. C. *πεζομάχοισι* Aug. cum Bodl. γ. 123. *ποτὶ ἔπαντα* revocaverat Schmidius ex Aldo (sed in habet *ποτί ῥ' ἔπαντα* et sic Bodl. γ. *ποτί ῥα πάντα*). Vulgo a Romana inde, *ποτὶ πάντα*.

113. Ad verbum : *Pulcram* [Pro *Pulcram* Heynius scripsit : *Coronatam propter victoriam.*] *navem conscendam laudes tuas praedicando* h. e. *in altum evectus laudi vela dabo.* [de laude per longinquas terras dispersa. *Ex Schediis.*] cf. sup. ad Ol. xiii. 69.

115. *ἀρήγει, patrocinatur, testatur laudes juventutis, illustrat eam, fortitudo in armis.*

Ad v. 118. Dawes Misc. crit. p. 255. observat, *εὑρεῖν* nunquam pro *nancisci, consequi*, dici ; sed *εὑρέσθαι*. Recte vero apud Atticos ; non autem apud Pindarum : vide v. c. Isthm. i. 60. Pyth. ix. 197.

122. *σύνεσι δί σευ, πρεσβυτέρων γεγενότος, vocem mihi, cui nemo repugnet, dixisse, ad omnem laudem, (λόγον) laudanti mihi te, praebet. ἔσσι ἐμὶ ἐπαινῶν σι* pro *ἐπαινοῦντι. παρέχων ἔπος*, ut *παρέχων ὕμνον πολὺν* Nem. vi. 57.

124. *χαῖρε*, quæri potest, utrum tanquam in fine epistolæ adjectum sit, ut sit *Vale*, [Correxit Heynius *Salve.*] an interpositum, tanquam jam advenerit et Hieroni adstet cum carmine, *Salve.* Sic et Nem. iii. 132. Si tamen accura-

Digitized by Google

ρε. τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν
Μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται.
Τὸ Καστόρειον
Δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς
Θέλων ἄθρησον χάριν ἑπταπτύκτου
Φόρμιγγος ἀντόμενος.
Γένοι' οἷος ἐσσὶ μαθών. καλός τοι

127. sqq. Sustuli interpunctionem post Θίλων. Misere lancinant poetam interpretes etiam veteres. Si lectio vera est, sententia et ordo, arbitror, est hujusmodi: *mittitur tibi* (Thebis Syracusas) *carmen hoc trans mare mercis more* (et, ut poeta, addit) *Phœniciæ.* (quæ transportari et vehi navibus solet. Nihil amplius.) τὸ Καστόρειον δὲ (τοῦτο τὸ ἔπος), χάριν φόρμιγγος ἑπταπτύκτου ἐν (pro διὰ) χορδαῖς Αἰολίδεσσι, ἄθρησον ἀντόμενος Θίλων. *carmen autem hoc, beneficium, munus, lyræ stantis septem chordis Æolicis* (h. ad Æolicos modos attemperatis) *adspice benevole occurrens, excipiens,* h. accipe benevole. At mihi probabile fit, post χορδαῖς sententiam esse finiendam; jungenda autem superiora extruso δ' vs. 128. τόδε μὲν μέλος—πέμπεται, τὸ Καστόρειον ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς. [Sic Heynius in textu correxit.] *carmen hoc lyricum ad te mittitur trans mare Thebis Syracusas.* Θίλων ἄθρησον etc. *propitius adspice hymnum.*—Τὸ Καστόρειον, proprie genus certum carminis ad pyrrhichen cani solitum, h. l. hæc ipsa nostra Ode est. Schol. ἐπεχωμασεν δὲ μέλος, τὸ Αἰολικῷ ῥυθμῷ συνεταγμένον. Plura de Castoreo carmine docte ibidem exponuntur: hic tamen simpliciter victoriam ἑπτάπτυκτον declarare vox videtur. [V. Hermann. de Dial. Pind. p. xix.—De pyrrhiche v. Plato de LL. Plutarch. in Lycurgo. *Ex Schedis.*] [129. Θίλων. Boeckh. Comment. p. xxviii. corr. ἐμόν. *Ex Schedis.*] 131. Γένοι δ' οἷος vulgg. omnes ante Schmid. cum Bodl. C. invito metro. Mingarellius

tius expendo, prior ratio videtur esse verior: *Vale. Mitto hoc carmen ad te—accipe illud animo candido, nec columniis aliorum de me corrupto.* [Sequentes versus loco postscripti, quod dicitur. *Ex Schedis.*] Quam bene autem hæc interponantur et subsidente jam spiritu poetico subjungantur reliqua, præcepta maxime ethica, equidem haud diffiteam.

In 127. Καστόρειον. v. ad pr. hujus Carm. v. 1. 2. [Isthm. i. 21. *Ex Schedis.*

[129. adspice et accipe carmen propitium. *Ex Schedis.*

131. sq. [Respicit locum Galeni de part. corp. hum. sub fin. *Ex Schedis.*] Locus, qui sequitur, vix unquam satis in luce constitui poterit, quia sunt brevia enuntiata, [sententiarum vel sapientum more. *Ex Schedis.*] abruptim posita et cum respectu ad res, quas ignoramus. Ponam nonnulla, quæ mihi verisimilia visa sunt. [Cf. Huschke l. c. ad v. 101. *Ex Schedis.*] Primo καλός τις est in Steph. et C. Legam itaque: Γένοι', οἷος ἐσσί, μαθών, (ἐκ μαθήσεως, *institutione sapientium,* οἷος ἔμαθες εἶναι) καλός τις. *nec sine te corrumpi adulatorum falsis laudibus, qui, ut pueri simium, etiam turpes principum mores laudant.* πίθων [πίθηκος. *Ex Schedis.*] παρὰ παισὶν ἐπὶ καλός (sc. *habetur,* νομίζεται, καλεῖται). Monet, ne sinat se corrumpi adulatorum assiduis laudibus. At bonus princeps

Digitized by Google

Πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ

Σ. δ. Κ. ιέ.

Καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ
Πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
Ἔλαχε καρπὸν ἀμωμή-
των, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν
Τέρπεται ἔνδοθεν·

em. γενοῦ δ', οἷος. οἷος ἐσσὶ, μαθών. in μαθήσεως. recte ut Nem. vii. 100. μαθὼν δέ τις ἄν ἰφοῦ. ipsa re edoctus. qui me norit. Nec aliter dictum puto in Plat. Apol. S. 26. ὅτι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἄγει. sciens, monitus, non per ignorantiam. καλός τις ed. Steph. (Pauli Steph. 1599.) et Bodl. C. Variis iisque diversis modis interpungitur in his et seqq. Longum esset, singula exponere. Sequar quod maxime probo. Videntur vss. 131. 2, 3. sic accipiendi et interpungendi: Γένου', οἷος ἐσσὶ μαθὼν, καλός τις. πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ (sc. λέγεται) καλός. v. Not. Nisi et hoc per exclamationem dictum accipias. 135. ἀμώμητον, quod legebatur, repugnat metro. Itaque recepi emendationem Jacobsii Animadverss. p. 290. φρενῶν—ἀμωμήτων.

(pro hoc *Rhadamanthus* memoratur) εὖ πέπραγεν h. εὖ πράσσει, *laudem consequitus est*, ὅτι ἀμώμητος, ἀμώμων, ἦν τὰς φρένας, καὶ μὴ ἐξαπάτητος ταῖς κολακίαις. nam πέπρωται est pro ἐπέρωτο. Intelligitur autem hinc, Rhadamanthi laudes priscis carminibus frequentatas fuisse. οἷα ἔπρωται αἰεὶ (οἷον, ἅ, sc. τὰ πέρεσθαι ταῖς ἀοιδαῖς), *quod semper contingere solet*, (sic ἔπεσθαι, *adesse*, v. c. Pyth. iii. 190.) παλάμαις (διὰ παλαμῶν) ψιθύρων βροτῶν, *susurronum, adulatorum artibus*. Nunc malim jungere: ἔμαχον καιρὸν ἀμφοτέρους διαβολῶν ὑποφάτας,—ἴσασι, κἄξεσι τι. *Sunt utique certissimum malum.*—Durum manet ἀμφοτέρους, quod et *cum quem* et *apud quem calumniantur* respicere necesse est. Sin sit ab ἀμφότερα, *utraque re*, nil commodior fit sententia. *Calumniarum isti vates et interpretes vulpibus plane similes sunt moribus.* κἄξεσι τι, *nec utilitatis studio*, ut Pyth. iii. 96. Nunc ex v. 142. seq. manifestum fit universe dicta esse, inde a v. 138. sq. quæ *de se et Hierone* accipi voluit, *non vident illi, se mihi nihil nocere posse*. Constat autem Hieronem indulsisse ἀνακοινωνοῖς, qui poetæ ψίθυροι, *susurrones*, sunt. v. Aristot. de Rep. v. 11. [pr. ubi ille suspicax ἀνακοινωνὸς ἐξέστησε. f. de Syracus civibus invidis Hieroni. *Ex Schedis.*] Diod. xi. 61. et Wessel. 23.

134, 5. ἔστι φρενῶν ἔλαχε καρπὸν ἀμωμήτων. ornate pro, ἔστι ἔχει φρένας ἀμωμήτους, *quod præclaram prudentiam habebat*, adeoque se adulatoribus palpandum non præbebat. Sed quid per καρπὸν φρενῶν intelligemus? *experientiam* et *maturitatem animi?* [cf. Æschyl. vii. ad Th. 595. *Ex Schedis.*] Puto λαχεῖν καρπὸν dictum, ut καρποῦσθαι vulgo pro ἔχειν dicitur.

Digitized by Google

Οἷα ψιθύρων παλάμαις ἔπεσ' αἰεὶ
Βροτῶν. ἄμαχον κακὸν
'Αμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες,
'Οργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι.
Κέρδει δὲ, τί μάλα τοῦτο κερ-
δαλέον τελέθει;
"Ατε γὰρ εἰνάλιον πόνον ὀ-
χοίσας βαθὺ σπευᾶς ἑτέρας, ἀβά-
πτιστός εἰμι, φελλὸς ὥς,
Ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας.

A. δ'. K. ιέ.

'Αδύνατα δ', ἔπος ἐκβαλεῖν

138. οἷα Pauw exclamationem esse volebat. Sic jejuna exoritur oratio. Præstat οἷα ἔπεσε: *quod fere solet evenire fraudibus adulatorum.* Quæ sequuntur, aut interpungi possunt, ut expressimus, aut interpungi sic: Ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς—ἰνδοθυ· οἷα ψιθύρων παλάμαις ἔπεσ' αἰεὶ βροτῶν, ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις. Διαβολιᾶν ὑποφάτιες ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι, κέρδει τι. Sic enim puto, legendum esse. Inde nova sententia: τί μάλα etc. Convenit in uno et altero Aldus. 140. Pauw secundam in διαβολιᾶν produci monet. Mingarellius nil novi esse ait, si choriambum tribrachys cum iambo sequitur.— 142. κέρδει Β, τί μάλα—esset exponendum cum Schol. *quod autem ad lucrum attinet.* Atqui hoc esset κέρδος Β, vel κέρδη δέ. Itaque suspicabar κέρδει τι, ut jungatur ἴκελοι Ὀργαῖς κέρδει τι ἀλωπέκων. [Bene Huschke κερδεῖ, *vulpi.* ἡ κερδώ. *Ex Schedis*] ἀτενὲς, *intente*, adeoque *valde, prorsus.* 144. εἰνάλιον emendavit Schmidius: poterat tamen et ἐνάλιον ferri. v. Pauw. εἰνάλιον πόνον aberratio cod. Aug. 144, 145. ἰ. χοίσας Ald. cum Pal. C. et Aug. 147. ἕρκος in Schol. legitur. 148. ἀδύνατον δ' ante Schmidium legebatur; is metro postulante ejecit δ'. Quod nunc legitur, ex Augustano codice Schmidius notaverat, receptum ab Oxoniensibus. Sed et alterum ἀδύνατον δ' ferri posse, Pauw contendit.

[139, 140. cf. Herodot. vii. 10. 7. *Ex Schedis.*]

142. Puto esse: τί μᾶλα τοῦτο κέρδος γίνεται αὐτοῖς; sup. Od. i. 84. ἀνέρδυον dixerat. *Ego semper superior evado:* h. e. non opprimor his calumniis, *suberi in maris superficie supernatanti similis.*

144-9. Sententia hæc est: ἅτε γὰρ (ναυτὴ) εἰνάλιον πόνον (in piscatione) σπευᾶς ἑτέρας ἰχοίσας βαθὺ, (reliqua vetis parte alte descendente, submersa,) ἀβάπτιστός εἰμι etc. *ita equidem suberis instar, veti appensi, semper supra maris superficiem nato. fieri enim non potest, ut fraudulentus ejusmodi homo aliquid loquatur, quod viris prudentibus probetur.* [ἰχοίσας pro ἰχουμένας, ergo neutraliter. al. ἰχεῖν πόνον Ol. ii. 128.

Digitized by Google

Κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς
Δόλιον ἀστόν. ὅμως μὲν
Σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν
Πάγχυ διαπλίκει.
Οὔ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἴη
Φιλεῖν· ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἄ-
τ' ἐχθρὸς ἐών, λύκοιο δίκαν ὑποδύσομαι,
Ἀλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς.
Ἐν πάντα δὲ νομὸν εὐθύγλωσ-
σος ἀνὴρ προφέρει,
Παρὰ τυραννίδι, χὠπόταν ὁ

151. ἄγαν metro adversatur: prima debebat esse longa. Enervis quoque et exilis est sententia; quid enim διαπλίκει? et ἄγαν nil nisi interpretamentum est τοῦ πάγχυ. Pauw ἄρα reponit. Mingarellus ait aeque conjici posse: ἀνήρ, αἰεί. οὗτος. οὗτος. ἀνδρ. ἄκων. Attamen vel sic manet διαπλίκων sine sensu idoneo. Paullo melius conjicere me puto ἄκρας. *etsi inter bonos auctoritas ejus verbis est nulla; tamen, dum omnibus adulatur, malum utique texit, calamitatem machinatur, noxam facit. Non eadem mihi adest impudentia* etc. 153. οὐχ οἱ Bodl. C. Male. οὗ οἱ usus consecravit: rationem vide ad Homerum.—[155. ἰὼν corrig. Huschk. Anal. Crit. p. 249. de Archil. p. 40. Idem leg. v. 157. νόμον, *civitatem legibus constitutam. Ex Schedis.*] 157. ἐν' Portus conj. non male. Sed aiunt et hic ἐν pro εἰς positum esse. cf. sup. ad v. 21. Forte scriptum fuit: σκολιαῖ· σιν. πάντα δὲ v. h. παντὰ δὲ π. νομὸν l. ἀ. προφέρει, *praestat.* 159. χ' ὁπόταν et mox χ' ὅταν ed. Commel. et Plantin. ex ed. Steph. pr. quam illae expressere.

Cf. Æschyl. Choeph. 503. *Ex Schedis.*] Possunt haec ad certas hominum temporumque rationes esse a poeta dicta. Nunc de iis parum constat. In Baechylidem, Pindari aemulum et calumniatorem, jaci ea, Scholiastes narrat.

150. *Apud bonos talis homo nullam fidem invenit; at, multitudini assentando, magna mala affert.* Lego: σαίνων ποτὶ πάντας, ἄκραν διαπλίκει. v. V. L. *texit mala.*

153. οὗ οἱ μετέχω θράσεος, *impudentia in adulando.* Non ei similis sum simulando. Nulla simulatione utor.—154. ἔστι δὲ ἐχθρὸς ἰὼν πρὸς ἐχθρὸν, ἀναθέσσομαι ἴδιοις σκολιαῖς. Est ἀναδραμεῖν cum persequi canis more—*etiam per obliquas semitas subeundo, modo hinc modo illinc irruendo.* πατέων (κατ') ἄλλα ἄλλοσε. Nisi est: ἄλλα ἄλλοσε τε, pro (κατ') ἄλλα καὶ ἄλλα. [Ex Archilocho esse expressa, monuit Huschk. l. c. *Ex Schedis.*]

157-161. *Omnibus in civitatibus, sit resp. monarchica, democratica an aristocratica, vir verax et probus* προφέρει vel τὰ πράγματα, *auget, beat, prodest,* vel ἄκρος, *eminet auctoritate pollet.*—ἀνὴρ λάξρας συρανὶς πυρῇ τὴν πόλιν, *cum turbulentus populus rempubl. administrat, tenet.* οἱ σοφοὶ sunt *optimates.*

Digitized by Google

Λάβρος στρατὸς χρῶταν πόλιν οἱ σοφοὶ
Τηρέωντι. χρὴ δὲ πρὸς
Θεὸν οὐκ ἐρίζειν,

E. δ'. K. ιδ'.

Ὃς ἀνέχει ποτὲ μὲν τὰ πείνων,
Τότ' αὖ δ' ἑτέροις ἔδω-
κεν μέγα κῦδος. Ἀλλ' οὐ-
δὲ ταῦτα νόον ἰαίνει φθονερῶν. στάθμας
Δέ τινος ἑλκόμενος

160. λαῦρος, ut solebant librarii superiorum saeculorum exarare, seu, ut Pal. C. λαύρος, ed. Rom. et hinc cett. Schmidius repetiit λάβρος. 161. Vulgo lectum ταρέοντι ab ἔστιν pendet: adeoque in grammaticam peccat. Sed leg. ταρέοντι. et sic exaratum video in Ald. 163. τὰ πείνων divisim metro monente Schmidius. τὰ πήνων poetam scripsisse, monet Pauw. Sic tamen mox etiam τόκα pro ποτὲ scriptum esse debet. Vulgo: τὰπείνων. 164. ποτὲ δὲ αὖθ' ἑ. vulgo editum et scriptum; quod et ferri poterat, anapaesto pro iambo posito. Metro metuens refinxit Schmidius, ut nunc legitur. [ποτὲ μὲν—τότ' αὖθ' Hermann. de Dial. Pind. p. xiii. *Ex Schedis.*] 165. κε vulgo ante Schmid. 166. Lectio haec a Schmidio mutata erat: δὲ ταῦτά γε νῶν, perperam, ut metrum fulciret. 167. ἰλπόμενοι Oxon. mutarant ex Bodl. C. ut ad φθονερούς referretur. Vulgo ubique: ἰλπόμενος. Movit viros doctos, quod mox omnes inde a Romana edd. exhibent: μαχανῶνται. Sensum vero non eliciunt, sed tanquam fidiculis exprimunt interpretes, quod non vident, ἴλπεσθαι de libripende dictum: *dum enim invidus tanquam in libra trutinat bona, quae aliis eveniunt, lance quidem plena*

161. Sequitur generalis propositio et nova sententia aditum ad sequentia parans. *Non contendere licet cum providentia* etc. Ad sententiam cf. P. viii. 108. sq. Jam frequentata illa ab Hesiodo Ἔργων pr. et Archiloco ap. Stobaeum Frorileg. Gesn. p. 561. 50—v. 163. τὰ πείνων intelligo *adulatorum* Pindarum apud Hieronem calumniantium; ergo ἰσόμοις (*probis*) ἔδωκεν, δίδωσι, κῦδος, (*laudem adcrescit*, supra ἀείχει, ὑψοῖ.) ταῦτά γε. pro τοῦτο, quod improborum istorum causa superior est, *nec hoc eorum animum explere potest.*

166-170. Invidum se ipsum exercere, nota est sententia; hanc sic extulit: ὁ νῶν τῶν φθονερῶν ἰνίοχος pro ἡνιοχεύει ἴλιγξ πρὸ ἡμιτρύτου ἴλιγγος ἔδωκεν ἰᾷ πρόσθε καρδίᾳ, *creat sibi dolorem*, arrodit animum. Jam hoc fit, dum dolet, bona aliorum suis bonis majora esse: ἴλιγγεν, *ponderat, trutinat*, (ὥσπερ κατὰ στάθμας τινὰς πιέσσῃς, *lance, quae vergit in alteram partem* (dum bona aliena majora esse aestimat). Vs. 171. redit ad 161. 2. et ἀρήγει 173. *prodest, consultum est*; fere ut supra 115. *patrocinatur.*

Digitized by Google

Περισσᾶς, ἐνέπαξεν ἕλ-
κος ὀδυναρὸν ἐᾷ πρόσθε καρδίᾳ,
Πρὶν ὅσα φροντίδι μηχανῶνται τυχεῖν.
Φέρειν δ' ἰλαφρῶς
Ἐπαυχένιον λαβόντα
Ζυγόν γ' ἀρήγει. ποτὶ κέντρον δέ τοι
Λακτιζέμεν, τελέθει
Ὀλισθηρὸς οἶμος. ἀδόντα δ' εἴη
Μὲ τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν.

et depressa, pectori ille suo vulnus infligit acerbum, πρόσθε πρὸν τυχεῖν (ἰχώρων,) ἵνα μηχανῶνται (ille φθονεροί. Scilicet νοῦς φθονερῶν modo jungitur cum singulari ἰλαρόμενος, modo subjicitur pluralis spectans ad φθονερῶν.) φροντίδι. haec sollicitudo haud dubie eo tendit, ut felicitati alterius detrahat. 168. ἐνέπαξεν. etiam hoc mutandum fuit Oxoniensibus in ἐνέπαξαν. 171. μηχανῶνται emendaverat Ceporinus in Crat. et hinc Schmidius. Romana et hinc vulgg. μηχανῶνται. v. ad v. 167. Aldus et Bodleiani: μηχάνηται. nec male. 173. γ' fulcrum Oxon. et Bodl. γ. restituerunt. Deerat in cett. Schmidius μ' inuenerat, minus bene. 175. ἄδοντα Ald. ἄδοντα Rom. Crat. Brub. tandem ᾄδοντα, vel ᾄδοντε, tanquam ab ᾄδων, ᾄδιν, Morell. Steph. et al. Schmidius refinxit ἄδοντα, placentem, recte haud dubie. Sed Oxonienses putarunt, ἄδοντα posse esse ab ἄδω, quod nunc ἀδίω est. At non viderunt, primam in ἄδω, etiamsi in usu esset, esse longam, in ἀδίω esse brevem. Et ἀδῶν, ἀδῶν toties in Pindaro occurrit.

173, 4. Nota res vel ex Act. Ap. ix. 5. 6. v. Valken. Orat. p. 380. — Sententiarum igitur ordo inde ab 131. ad f. ita procedere videtur. Poeta monet Hieronem, ne deliniri se patiatur ab adulatoribus, qui, dum eum demereri videri volunt, alios calumniantur; quod ipsi poetae accidisse videtur; — 142. etsi ipse, vitae integritate munitus, opprimi eorum calumniis nequeat. — 147. Apud viros enim probos nullam istorum criminatorum esse auctoritatem, etsi illi assentando cunctis magna mala creare possunt, — 152. se contra nec simulare amicitiam nec odium dissimulare. — 156. Nec se sibi in hoc more displicere; viros enim simplicibus et candidis moribus in omnibus civitatibus probari. — 161. Quod si fortuna modo bonis modo malis propitia esse solet: est id aequo animo ferendum; — 165. etsi ne hoc quidem (puto: quod ipsi secundis rebus utuntur) hominum istorum, dum alienis bonis invident, cupiditates exsatiat: aliorum enim bona semper trutinantes et potiora suis esse opinantes, animum arrodunt, donec ea, quae machinantur, assequuti fuerint: (ut adversarios bonis suis exuant)— 170. ad extr. Praestat sua sorte esse contentum.

Digitized by Google

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΙΕΡΩΝΙ,

ΚΕΛΗΤΙ.

ARGUMENTUM.

Hiero, cum victor Pythiis renuntiabatur, gravi morbo laborabat. Ab hoc processit poeta, dum in votis habet, ut bonæ valetudini ille restitui possit. Vota hæc ita eloquitur: Chironem adesse vellet, qui Æsculapium educavit: poetico spiritu abreptus fabulam interponit 14 — 78. de Æsculapii natalibus, tum 79 — 110. de ejus arte et fortuna; nunc redit ad vota sua, et precatur deos — 140. Subjungit consolationem a conditione humana petitam, in quam omnibus numeris perfecta felicitas haud cadit; — 190. tandem exemplum æqui animi in se ipso proponit.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

ΗΘΕΛΟΝ Χείρωνά κε Φιλλυρίδαν,
Εἰ χρεὼν τοῦθ' ἁμετέρας ἀπὸ γλώσ-

σίλφιον. Victoriam esse Pythicam dubitari nequit. Bis Hieronem victorem Pythiis fuisse aiunt Pyth. xxvi. et xxvii. Atqui tum ille nondum erat τύραννος; quo nomine non nisi Olymp. lxxv. 3. adeoque Pyth. xxvii. ornatus fuit: Diod. xi. 38. et 67. Dicendum igitur, carmen serius scriptum esse. [aut, quod præstat, loco suo motum esse ex alio Carminum genere. *Ex Schedis.*] cf. Gedik.

Digitized by Google

σας κοινὸν εὔξασθαι ἔπος,
Ζώειν τὸν ἀποιχόμενον,
Οὐρανίδα γόνον εὐ-
ρυμέδοντα Κρόνου,
Βάσσαισί τ' ἄρχειν Παλίου
Φῆρ' ἀγρότερον,
Νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἷ-
ος ἐὼν θρέψεν ποτὲ
Τέκτον' ἀνωδυνίας
Ἄμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιὸν,
Ἥρωα, παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

5. ἱερομίδοντος in Schol. occurrit, quod metrum non fert. 9. νοῦν Schmid. refinxit; sicque mss. Bodlei. sed et νόον recte. v. Pauw. Interpunctionem Oxonienses secundum ed. Rom. post φῆρ' collocatam volunt. Chiron φὴρ ἀγρότερος, *monstrum silvestre*, h. *Centaurus*. 10. θρέψεν ποτὲ ex Ald. et Aug. revocavit Schmid. A Romana inde: θρεψί ποτε. 11. τέκτον' ἀνωδυνίας omnes edd. et scripti, quod emendavit Schmidius τέκτονα ex Schol. qui ὑγείας παρασκευαστὴν interpretatur, et ex Pal. C. ubi illud supra adscriptum erat. Nec equidem dubito ita recte a Schmidio esse scriptum. Defendit tamen vulgarem scripturam Pauw, ut τέκτονα ἀ, ipse sit Chiron. Equidem non assequor, ex veteris sermonis genio quomodo Chiron, tanquam medicus, *filius bonæ valetudinis et salutis* dici possit: ita enim explicandum esset. Codicum quidem Pindari multo minor est auctoritas quam Scholiastæ; nam quantum intelligo, omnes sunt admodum recentes, et omnes, quotquot habemus, editiones non nisi duorum codicum auctoritate nituntur, adeoque pro binis tantum codd. sunt habendæ. Exhibet tamen Bodl. γ. quoque τέκτονα et τέκτονα νωδυνίας Gott. 12. fulcrum γ' post γυιαρκέος inserit Pauw. ad v. 26. 13. ἥρωα ex Rom. edebatur: at ἥρως ubique alibi. ἀλεξητῆρα vulgo omnes ante Schmidium, prave. Emendavit ille, ut nunc est, metro, etymo et Pal. C. Augustanoque suffragantibus.

3. κοινὸν ἔπος s. sollenne ac vulgare, s. commune omninm. Gedikius de *publicis votis* accipit; etsi loca laudata Ol. vii. 170. x. 15. xiii. 69. Nem. iv. 20. id haud arguunt: ubique enim est *commune cum aliis*; hoc tamen ipsum potest accipi et reddi *publicum*. A v. 9. digressio fit; nec redit ad suas preces Pindarus nisi v. 111. *Utinam*, ut dixi, *Chiron adhuc viveret, et ego eum ad te adducere possem!*

7. ἄρχειν. Habitabat in Pelio Chiron; sed, utpote in heroe, in majus auget; ut et ἱερομίδοντα adjecit. et 9. νόον ἀνδρῶν φίλον pro ἀνδρᾶσι.

[12. γυιαρκὴς, *validus*. ut γυιαλγὴς. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

A. ά. K. ιγ'.

Τὸν μὲν εὐΐππου Φλεγύα θυγάτηρ
Πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλει-
θυίᾳ, δαμεῖσα χρυσέοις
Τόξοισιν ὑπ' Ἀρτέμιδος,
Εἰς Ἄϊδα δόμον ἐν
Θαλάμῳ κατέβα,
Τέχναις Ἀπόλλωνος. χόλος
Δ' οὐκ ἀλίθιος
Γίνεται παίδων Διός. ἀ
Δ' ἀποφλαυρίξαισά μιν
Ἀμπλακίαισι φρενῶν,
Ἄλλον αἴνησεν γάμον, κρύβδαν πατρὸς,
Πρόσθεν ἀκερσεκόμᾳ μιχθεῖσα Φοίβῳ,

E. ά. K. ιέ.

Καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν.

14. φλεγυία vet. edd. usque ad Steph. item Bodl. γ. prave. Sustuli interpunctionem post θυγάτηρ, quæ Schmidio laqueos induebat. Jungendum: τὸν μὲν πρὶν τελέσσαι h. πρὶν τιλέσαι αὐτὸν h. ἐκτιλέσαι, ἐκτιῦν, partui maturum, σὺν Ἐ. μ. *Lucina adjuvante.* 18. Ἄΐδα Oxonienses ex Bodl. C. Antea: Ἄΐδαο, contracte legendum. porro ἐν θαλάμῳ Pauw emendat, non invenuste. Vulgo interpretes hyperbaton esse volunt, pro, δαμεῖσα ἐν θαλάμῳ. Ego sic poetam accipio. Volebat et debebat dicere: *telo percussa mortua est*, adeoque ex veteris Græciæ disciplina, et Homerico more, ἐν θαλάμῳ ἀντίθεον ut femina. [Gurlitt. in puerperio. *Ex Schedis.*] Pro hoc dixit: ἐν θαλάμῳ εἰς Ἄΐδα δόμον κατέβα. Ita, si non probandum, excusandum saltem est. 23. ἀποφλαυρίξασα ante Schmid. 26. ἀκερσεκόμᾳ Bodl. γ. 26, 27. Pessime hic erat distinctum post Φοίβῳ. Im-

14. Phlegyæ filia, *Coronis.* v. Apollod. iii. 10. 3. conf. Not. p. 695. [In numo Pergami. Choiseul *Voy. en Grece* t. ii. pl. v. 11. *Ex Schedis.*]

17. ὑπὸ τόξων pro ὑπὸ τόξων, διά. vid. inf. 64. h. ex partu mortua est.

25. Varie interpungi potest. Rationem receptam firmat Apollodor. l. l. τὸν δὲ παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην Ἰσχυῒ συνοικεῖν. [v. Clavier ad Apollodor. p. 427. *Ex Schedis.*] αἴνησεν, *probavit, consensit in alium amorem.* Inf. iv. 396. καταινησάν τε λοετρὸν γάμου.

27. καθαρὸν h. l. *sacrum*, θεῖον. Quæ sequuntur, de primo amoris sensu dicta accipe. Nam v. 43. demum Ischys ad-

Digitized by Google

Οὐκ ἔμιειν' ἐλθεῖν τεράπεζαν νυμφίαν,
Οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν
Τμεναίων· ἄλικες
Οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
Ἐσπερίαις ὑπὸ κου-
ρίζεσθ' ἀοιδαῖς· ἀλλά τοι
Ἤρατο τῶν ἀπεόν-
των. οἷα καὶ πολλοὶ πάθον.
Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀν-
θρώποισι ματαιότατον,
Ὅστις, αἰσχύνων ἐπιχώ-
ρια, παπταίνει τὰ πόρσω,
Μεταμώνια θη-
ρεύων ἀπρᾴντοις ἐλπίσιν.

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀάταν

mo vero μιχθῆνα Φοίκῳ καὶ φ.—παθάρεν. Præire tamen poterat viris doctis Aldus. Neque sequentia accipienda puto, ut omnes faciunt, de nuptiis ab ea occupatis: quorsum enim: ἀλλά τοι ἤρατο τῶν ἀπεόντων? sed illa, amore saucia, vitavit omnes æqualium congressus; nec intererat sollennibus epulis et festis, ut, quoties deducenda erat sponsa; sed amore absentis amatoris tabescebat Ischys Arcadis, quem mox, ubi ille advenit, in amplexus suos recepit. 28. Novum exorditur locum; itaque non refingendum est οὐδ' ἴμειν', quod Aldus habet. νυμφιδίαν Bodl. C. et omnes edd. ante Schmidium, qui de metro sollicitus νυμφίαν refinxit: Pauw improbat; versus sane alterum fert; versibus tamen 69. 110. 151. convenit alterum, quod sequor. 32. Erat ὑπαιζοίζεσθαι in edd. more grammaticorum composita effingendi. Est παιζίζεσθαι ὑπ' ἀοιδαῖς, agere juveniliter, ludere, inter cantus, παίζειν, saltare. [38. Gilb. Wakefield mutat ἔστιν ἀσχάλλων ἰωιχ. (Silv. Part. iii. p. 175.) *Ex Addendis.*] 42. Scriptum et editum erat αἰάταν. Immo ἀϜάταν. Scribitur melius ἄάταν, quandoquidem digamma hoc uno in verbo servatur temere. Iterum Pauw suum ἀπάταν inculcat. perperam. v. sup. ad Pyth. ii. 52. Porro τοι ταύταν Ald. idem ἀζάταν.

venit et ejus amoris fructu illa potitur. sid. V. L. cf. inf. Pyth. ix. 35. sq.

35. πάθον. πάσχουσι. ut multi animo affecti esse solent. [at illa exarserat amore Ischyis. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Καλλιστόλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλ-
θόντος γὰρ εὐναστὴ ξείνου
Λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας.
Οὐ δ' ἔλαθε σκοπὸν ἐν
Δ' ἄρα μηλοδόκῳ
Πυθῶνι τόσσ' εἰσάϊεν
Ναοῦ βασιλεὺς
Λοξίας κοινᾶνι παρ' εὐ-
θυτάτῳ, γνώμαν πιθών,

49? λῆμα vitiose Pal. C. et cum Schol. Ald. et Rom. sed emendatum in Crat. λῆμα Κορωνίδος, ut ἰς Τηλεμάχου, noto more, pro Κορωνὶς ἀάσθη. λῆμα a λῶ, (unde θέλω,) φρόνημα, θράσος, τόλμα. 48. ἰδυῖα restituit Schmidius, ut par esset metrum antithetico. vulgo ἰσάϊ. Firmatur vestigiis in Aldina lectione: τίσσας, ἔϊεν. 50. κοινᾶν Gott. cum Schol. ξυνᾶνι emendabat Valken. ad Theocrit. p. 227. quæ forma occurrit apud Xenoph. in Cyrop. Vide vii. 5. 35. et ibi Hutchins. Est ea Attica. In Pindaro tamen infra quoque v. 84. ἱλλίων ξυνάσεις est; et occurrit promiscue in Pindaro ξυνὸς et κοινός. At h. l. metrum requirit κοινᾶνι. 51. πιθὼν Schmidius refinxit pro πεισθὼν ex metri lege, recte, Pauwio quoque judice, ut sit: παρασιθὼν γνώμαν κοινᾶνι εὐθυτάτῳ, πάντα ἴδυῖαι νόῳ. interpretationem non addit Pauwius: erit illa forte hæc: inducens, judicium, h. e. se, ad credendum, (non alieno teste, sed) sua mente, quæ omnia statim sibi communicat, ad se refert, h. animadvertit et videt. Utut hæc mitiges, dura sunt; duriora etiam apud Schmidium. Oxonienses vero ne vident quidem, diversa esse πιθὼν et πεισθῆναι, adducere ad credendum et adduci. Quid? si, sublata interpunctione post Λοξίας, jungamus cum antecedentibus: Ἐν δ'- ἰδυῖαν κ. τ. λ. Λοξίας κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ, γνώμαν πιθὼν, πάντα ἴδυῖαι νόῳ. sensit, percepit id, apud animum suum etc. Et sic jam Schol. accepisse videtur: ἐν δὲ Πυθῶνι ὃν ὁ Ἀπόλλων ἐκμάθοι τῷ ἱερῷ νόῳ τὸ ἁμάρτημα. Aldus dedit: γνώμᾳ (pro γνώμᾳ) πεισθών. Sic quoque Bodl. γ.

46-54. Enimvero Apollo Delphis speculans hoc rescivit, et furtum puellæ deprehendit, [potius: non latuit aliquem qui resciscere. deprehensa illa est, sc. ab ipso Apolline, deo omniscio. Ex Schedis.] ἰδυῖαν pro ἰσθῆσα. σκοπὸν de Jove ultore haud diverso sensu vid. in Æschyl. Suppl. 386. Si σκοπὸν non de *Apolline*, verum de *corvo* esse accipiendum dixeris, cum verbis luctaris. Quoquo te vertas, ne contortis quidem modis melius quid efficias, quam naturali interpretatione, quam dedi: *non ab alio Apollo, verum a se hoc didicit*: ἰδυῖα παρὰ νόῳ πάντα ἴσαντι (pro παρὰ νόου, vel ἐν νόῳ, σὺν ν. ut P. ii. 159. παρὰ τεμενίδι pro ἐν), κοινᾶν εὐθυτάτῳ, *qui ipsi veracissime omnia communicat*. Sententias quidem facile, hæc esse nimis ornata; multo magis adjecto, ἰδυῖα, *animum adducens*, h. e. *se ad credendum adducens*. *Corvum* indicem Pindarus ignorat. κοινὸν est idem qui κοινωνὸς, qui communicat aut aliis aut sibi, est ergo *animus arbiter, consilii cogitatorum*.

Digitized by Google

Πάντα ἴσαντι νόῳ,
Ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται· κλέπτει τέ μιν
Οὐ Διὸς, οὐ βροτὸς, ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

A. β'. K. ιγ'.

Καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα
Ξεινίαν κοίταν ἄδεμίν τε δόλον,
Πέμψεν κασιγνήταν μέγει
Θύοισαν ἀμαιμακέτῳ
Ἐς Λακέρειαν. ἔπεὶ
Παρὰ Βοιβιάδος
Κρημνοῖσιν ὤρσει παρθένος.
Δαίμων δ' ἕτερος
Ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμά-
σατό νιν. καὶ γειτόνων
Πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμᾶ
Δ' ἔφθαρεν, πολλάν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς
Σπέρματος ἐνθορὸν αἴσασεν ὕλαν.

56. Vulgo ante Schmidium: ξυλαν. [63. Heynius in textu scripsit ἰδαμάσ-.] 66. ἴφθαρεν pro ἰφθάρσαν. quis dubitet? male Rom. et al. ἴφθαρε. [probat ἴφθαρεν Gilb. Wakefield Silv. P. iii. p. 175. *Ex Addendis.*] σ. γ' ἐν ἴῳ Pal. C. et Aug. metro non invito; etiam sic Aldus. 67. ἰνθορόν. Schneider conj. ἰνθορεν, quae vox rarior pro ἔγκυον, *pregnans*, est ap. Nicandr. Ther. 99. Ita esset *flamma ex uno semine* (scintilla) *gravida*, concepta *consumsit silvam*. Paullo tumidius. ἰνθορὸν est, *ex una scintilla ignis invadens silvam consumsit.*

59. *Lacerea* fuit in Pelasgiotide Thessaliae, haud longe a Pelio: cf. Not. ad Apollod. p. 625. sq.

62. Duplex modus est accipiendi hunc; aut: *Idem malum fatum, quod eam ad furta pellexerat, etiam interitum ei adstruxit.* δαίμων ἕτερος, *adversus, infestus.* Copiose illustravit Bentl. ad Phalar. s. ix. tum Lennep. ad Phalar. Epp. 23. Valken. in Diatr. p. 112. quod Latinis est, *non suus deus:* ut Tibull. iii. 3. 28. aut: δαίμων δ' ἕτερος ἰδαμάσατό νιν, σφέψας ἐς κακόν: *fortuna iniqua illum perdidit adducendo in perniciem.* [ac. κακὸν potest esse *culpa, flagitium*, et *poena, pernicies.* — 65. ἐπαῦρον ἁ, οὗ κακοῦ. ἁ. αὖρῆς. hoc melius, et El. σ. 610. βασιλῆος. *Ex Schediis.*]

Digitized by Google

E. β'. K. ιέ.

Ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ
Σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμε
Λάβρον Ἀφαίστου, τόθ' ἕσ-
πεν Ἀπόλλων· οὐκ ἔτι
Τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἀμὸν ὀλέσσαι
Οἰκτροτάτῳ θανάτῳ,
Ματρὸς βαρείᾳ σὺν πάθᾳ.
Ὡς φάτο. βάματι δ' ἐν
Πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ
Ἄρπασε. καιομένα
Δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά.
Καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων
Πόρε Κενταύρῳ, διδάξαι
Πολυπήμονας ἀν-
θρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

Σ. γ'. K. ιγ'.

Τοὺς μὲν ὦν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων

70. τότ' ἔστιν Gott. 72. Male Schmid. refinxerat ἰλίσθαι. 75. Aristarchus scripserat: βάματι δ' ἐν τριτάτῳ. v. Schol. mirum Grammatici acumen! Simpliciter poeta dicit, etsi splendide, utpote de deo, uno gressu facto Apollinem eripuisse flamma puerum, quem mater utero gestabat. 78. διέχαιν Schmid. emendavit; Pauw διέβαιν. Utrumque durius quam vulgatum, ut exprimatur, *flammam disiliisse, diffusamque deo viam fecisse, qua incolumis transiret.* διαχίσθαι, διέστη. Namque hoc ipsum διαφαίνειν vi etymi esse potest. Et quam multa alia a poeta audacter novata passim occurrunt! Audiendus erat saltem h. l. Scholiastes. 80. πῶρε ex Ald. et Pal. C. Schmidius. Romana et sqq. πόρεν.

83. Locus classicus de veterum medicina, quæ verius chirurgia fuit. Sunt, qui *ulcere sponte nato* laborant, tum qui *vulnere* seu cominus seu eminus illato: tandem qui *ex æstu* vel *ex frigore vitium* corporis contraxerunt. Medicinæ autem *carmina, potiones, amuleta* et *sectio*. Amuleta non modo superstitiosa, sed et radices herbæque salutares, collo appensæ, sane conveniunt genio istarum ætatum. Non male tamen Gedike de herbis accipit, quibus illigantur partes corporis seu vitiatæ ac læsæ, seu ex morbo, v. c. rheumatismo, morbo arthritico, œdemate laborantes.

Digitized by Google

Ἑλκέων ξυνάονες, ἢ πολιῷ
Χαλκῷ μέλη τετρωμένοι
Ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,
Ἢ θερινῷ πυρὶ περ-
θόμενοι δέμας ἢ
Χειμῶνι, λύσαις ἄλλον ἀλ-
λοίων ἀχέων
Ἔξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς
Ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
Τοὺς δὲ προσανέα πί-
νοντας, ἢ γυίοις περιάπτων πάντοθεν
Φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς.

Α. γ'. Κ. ιγ'.

Ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται.

84. Bodl. C. ξυνάοις. saltem esse deberet ξυνάοιεν. At ξυνάων, quod Ionibus ξυνέων, Atticis ξυνῶν. v. Valken. ad Eurip. Phoen. p. 161. et sup. ad 50. 94. στρέφ-των Schmidius induxit male metro ruenti timens. Praestat vulgaris lectio: στρεμάντων. conf. Pauw. Induxere τὸ στὶς pro στρὶ etiam in alia loca. vid. Schneid. ad Demetr. p. 156. [στριάμματα, στρίαντα. Strab. xv. p. 1047. A. *Ex Schedis.*] — 97. Ἰσχυσιν Oxon. et MSS. Vulgg. Ἰσχυσι. Vide laudatum hunc locum ab Athenag. pro Christian. 25. p. 116. Clem. Alex. pag. 25. [Cyrill. c. Julian. vi. p. 201. *Ex Schedis.*]—

84. Ἰλαίων ξυνάονες sunt οἱ σὺν ἕλκεσιν ὄντες, ἕλκος ἔχοντες. ξυνάων, ναιωνὸς, supra ναιὼν v. 50. ξυνάων ap. Hesiod. Theog. 590. 601. ξυνάονας ἴσχων ἀργαλέων. [add. Coluth. 278. *Ex Schedis.*]

In v. 87. 88. *febres* quærebam aliquando et ipse, seu frigidam et ardentem seu æstivas et auctumnales: sed græca in hanc notionem deflecti posse non videntur: στρεθόμενοι δέμας, *populatum corpus habentes, πυρὶ θερινῷ ἢ χειμῶνι, igni æstivo aut hieme.* Et sunt reliqua omnia ejusmodi, ut *chirurgicam* operam desiderent, non clinicam.

96. Mira fabulæ novatio, qua Æsculapius pro ope medica ab ægrotis nostra iniqua exegerit, ita ut etiam promissa magna auri vi a morte revocaverit aliquem. [Attingit Tertull. Apolog. c. 14. cf. Creuzer *Symbolik* t. ii. p. 357. *Ex Schedis.*] Habebunt igitur nostri medici, si qui sunt, qui lucro inhiant, qua se tueantur, auctoritatem auctoris artis medicæ. Prorsus diversa antiquiores narraverant. v. Apollod. p. 234. sq. et Not. p. 701. sq. Similem novationem vides apud Horat. ii. 18. 34. *nec satellites Orci* (Charon) *callidum Promethea Revexit auro captus.* — δίδυται, pro πεπό-ται. ἔσσων ἴσχει τοῦ χρυσοῦ. Mox ἀλωτόν, *morti damnatum.*

Digitized by Google

Ἔτραπεν κἀκεῖνον ἀγάνορι μι-
σθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς
Ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι,
Ἤδη ἁλωκότα. χερ-
σὶ δ' ἄρα Κρονίων
Ῥίψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοὰν
Στέρνων καθέλεν
Ὠκέως· αἴθων δὲ περαυ-
νὸς ἐνέσκηψεν μόρον.
Χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ
Δαιμόνων μαστεύοντα θνατοῖς φρεσὶ,
Γνόντα τὸ πὰρ ποδὸς, οἵας εἰμὲν αἴσας.

E. γ'. K. ιέ.

Μὴ, φίλα ψυχὰ, βίον ἀθάνατον
Σπεῦδε· τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχοσυνάν.

99. *καμόντα* vulgo ante Schmidium, qui et mox *ἁλωκότα* mutavit, quod in vulgg. erat. *καμόντα* jam Ald. exhibuerat. 102. *βίψας*, vulgare, Ald. et alii apud Schmidium. Interpungi malit *βίψας δ' ἀμφοῖν*. Pauwius, ut jungantur *καθίλεν ἀμφοῖν ἀμπνοὰν*, *βίψας* διὰ pro *διαβίψας*. Non minus bene junges *βίψας διὰ στέρνων*, vel *βίψας δ' ἀμφοῖν καθίλεν ἀμπνοὰν στέρνων*. Vulgare erat, *διαβίψας ἄμφω τῷ πεπρωμένῳ*. Trajectus est uterque, et Æsculapius et is, quem in vitam restituerat, eodem fulmine. Aliud est fulmen in medium inter duo jactum ap. Apollod. ii. 5. 11. p. 137. et ii. 6. 2. 103. *καθίλεν* a Schmidio est. Vulgo invito metro *καθεῖλεν*. idem ex Clemente Alex. qui h. l. repetiit, laudat *ἀμπνοάς*. 105. *ἐνέσκηψεν* scribendum, Pauwio monente, pro —*ψε*. 108. *γνόντα* cod. Aug. et, metro monente, Schmidius, repudiato vulgari: *γνόντας*. 111. *ἄνεχεν ἴσαν* vulgo ante Schmidium, quod in metrum peccat. Bodl. C. *ἴσαι*— 112. *ἰν ἴσι*. Pauw mavult: *ἄνεχ' ἴσαις*, vel: *ἄνεχε παῖσι*, duplici vocali ante vocalem correpta: quod parum placet.

106. *χρὴ* (*τινὰ*) *μαστεύειν παρὰ δαιμόνων τὰ ἐοικότα θνατοῖς φρεσὶ, γνόντα*. Similis sententia sup. ii. 63.

111. Redit posita ad primos carminis versus. Antecedentes versus 109. et 110. adhuc ad superiora refero, et jungo cum *χρὴ τὰ ἐοικότα*. *Itaque non est vita immortalis affectanda*; (exemplo Æsculapii moniti sumus) *sed aggrediendæ res quæ fieri possunt. μαχανὰ*,

Digitized by Google

Εἰ δὲ σώφρων ἄντρον ἔναι'
Ἔτι Χείρων, καί τί οἱ
Φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
Ἀμέτεροι τίθεν· ἰ-
115 ατῆρά τοί κέν μιν πίθον
Καί νυν ἐσλοῖσι παρα-
σχεῖν ἀνδράσιν θερμᾶν νόσων
Ἦ τινα Λατοΐδα
Κεκλημένον ἢ πατέρος.
120 Καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἰ-
ονίαν τέμναν θάλασσαν,
Ἀρέθουσαν ἐπὶ
Κράναν, παρ' Αἰτναῖον ξένον,

115. Impediti nescio quid in seqq. Unus ex Schol. aliter legisse videtur, nam, ἰκάλεσα δ' ἀοιδῇ, ἰατρὸν ὄντα, παρασχεῖν τῷ Ἱέρωνι τῶν ναυτικῶν νόσων ἀπάλεξίν τινα. Ordinem verborum, ut nunc se habent, apposui in nota. Καλεῖν γὰρ ἰατρὸν bene dicitur: unde hic proprie acceptum malo πεπλημένον ἰατῆρα. (nam ad μὲν Chironem referre, durius esset.) non, ut volunt, πεπλημένον υἱὸν Λατοῦς. sin vero ita vel maxime jungerem, dicerem esse pro ὄντα dictum, non, ut Pauwius vult, ut poeta se parum credulum illis deorum stirpibus innuere velit. Tale quid quis in simili loco cogitet? [ut medicum, ipsum venientem præbere vocatum tibi θερμῶν νόσων ἄπτα.—ἐσλοῖσι pro εὖ ἐσθλῷ. *Ex Schedis.*] 116. Καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 117. ἀνδράσιν scribendum, monente Pauw. et v. 120. ἐν ναυσὶν. Vulgo sine ν. 122. ἐπὶ πρῶναν hoc versu editum erat ante Schmidium. prave. Emendate legebatur in Bodl. γ.

instrumentum, *opera*, ars, *opus ipsum*, res. Sup. P. i. 79. μαχαναὶ πᾶσαι, *quicquid efficitur, omne captum, ausum.* ἀντλεῖν, *exhaurire, tolerare, perficere,* πειρᾶν ἀνάγκην. [*adhibe operam, effice opus, rem in tuis viribus positam. Ex Schedis.*]

[112. *si carmine meo instillare ipsi voluntatem, eum movere possim. Ex Schedis.*]

115—119. Juncturam teneo: εἰ, ἔστιν δέν μιν (*exoraturus eum cum*) παρασχεῖν καὶ τὸν ἀνδράσιν ἰσλοῖς ἰατῆρά τινα πεπλημένον (*arcessitum*) θερμᾶν νόσων, ἢ (παῖδα) Λατοῦς (Apollinis, qualis Æsculapius fuit, quem in disciplina habuit) ἢ πατρός (erit: *Jovis filium*: atqui is esset ipse Apollo). Alia via si tentes, τινὰ esse potest neutrum, ut sit παρασχεῖν τινα, *remedia*, ἢ Δ. ἢ πατρός, *aut Apollinis aut Jovis.* Ita tamen mihi displicet nude positum τινά. [Hermann. et Gurlitt. πεπλημένον Λατοΐδα ἢ πατρὸς esse ut τίνος πεπλημένος ap. Euripid. *cujus filius.* Admodum frigide. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

Ὃς Συρακόσσαισι νέμει, βασιλεὺς
Πραΰς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς,
Ξείνοις δὲ θαυμαστὸς πατήρ.
Τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
Εἰ κατέβαν, Ὑγίειαν ἄγων χρυσέαν
Κῶμόν τ', ἀέθλων Πυθίων
Αἴγλαν στεφάνοις,
Τοὺς ἀριστεύων Φερένικος ἔλεν Κίρρᾳ ποτέ·
Ἀστέρος οὐρανίου,
Φαμὶ, τηλαυγέστερον κείνῳ φάος
Ἐξικόμαν κε, βαθὺν πόντον περάσσαις.

Α. δ'. Κ. ιγ'.

Ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω

124. In edd. interpungitur Σ. *νίμει*, recte si ἐν Σ. accipis; non vero, quasi *νίμειν* cum tertio casu jungi possit. Primæ edd. exhibent Σ. *νίμει βασιλεῦς*, quod esset *νίμει*, (absolute) *βασιλεὺς* Σ. 130. Etiam hic prava interpunctio seriorum editionum Κῶμόν τ' ἀ. Πυθίων, Αἴγλαν *στεφάνοις*, molestiam faciebat. 133. *ποτὶ* sane otiosum: etiamsi carmen interjecto post victoriam tempore missum esse dixeris. Pauwius conj. Ἴλεν Κ. *ποτὶ* vel Ἵλ' ἐν Κίρρᾳ *ποτὶ*, non invenuste. 136. *περάσαις* Rom. —*σας* Ald. Metrum requirit *σσ*. [In textu Heynius alterum *σ* delevit.]

124. Interpungendum: ἐς (ἐν) Σ. *νίμει* [τὰ πράγματα. *Ex Schedis.*] *βασιλεὺς πραΰς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θ. π. Si venirem adducens ad ipsum δύο χάριτας, χάρισμα, Ὑγίειαν* (nam est in personam mutata) Κῶμόν *τε*. In seqq. turbat *τὸ στεφάνοις*. Inter plures jungendi rationes præferenda videtur hæc: Κῶμον, *hymnum* αἴγλαν *στεφάνοις* (pro *τῶν στεφάνων*) ἀέθλων Πυθίων, *qui illustrat victorias Pythicas.*

[134. *ἀστέρος οὐρανίου*, solis. *Ex Schedis.*]

137—140. Ante ædes Pindari fuit sacellum Magnæ Deæ, et signum Panis. In hac ædicula, vel ante eam, hymnos a puellarum choris cani sollenne esse debuit, et quidem sacris seu teletis nocturnis. In Schol. ex Aristodemo narratio exstat, qua ipse Pindarus con-

Digitized by Google

Ματρὶ, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον
Σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
Σεμνὰν θεὸν ἐνύχιαι.
Εἰ δὲ λόγων συνάμεν
Κορυφὰν, Ἱέρων,
Ὀρθὰν ἐπίστα, μανθάνων
Οἷσθα προτέρων·
Ἓν παρ' ἐσλὸν, πήματα σὺν
Δύο δαίονται βροτοῖς
Ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὦν
Οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
Ἀλλ' ἀγαθοὶ, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

139. *μέλπονται* emendationi Schmidianæ debitum, metro poscente. vulgo: *μέλπωνται*. 143. *ἐπίστα* ex h. l. notatur pro *ἐπίστη*. Non est enim ex *ἐπίστασαι*. tum esset *α* breve. 145. *σὺνδυο* Schol. et edd. fere habent præter Crat. Immo vero: *συνδαίονται*. aut *σὺν* absolute, *una διανέμουσι*. Tum apud Plutarch. de consolat. p. 107. B. *δαίνυνται* legitur, sed et reliqua ibi depravata. Quod vero Homericum locum Il. *ω*. 527. sqq., parum congruente sententia, huc vocant veteres et alii intpp., parum recte faciunt. (Aliter nunc video acutissimum Knight statuere p. 79.) Ad Homericum autem locum illustrandum Scholion Pindari negligendum non est.

didisse æditulam fertur. Est præterea locus huc faciens in Παιᾶσιν, quem v. in Fragmentis. *Pan* autem *σύνδεσις τῆς Ῥέας*: ut monent Schol. et ex iis Wessel. ad Diodor. tom. i. p. 227. 31.

141. *εἰ δὲ*, forma Pindarica, pro vulgari: *quandoquidem tu*. *λόγων* sunt *litteræ, carmina, sapientia, doctrina* in Pindaro quatenus doctrina et sapientia e *priscis poetis* tum hauriri solebat. *κορυφὰ λόγων*, ut *κορυφὰ ἀρετῶν, ἔργων, πυθμένων*, dictum esse potest non uno modo: vel ut sit *summa λόγων, doctrinæ*, vel *quod summum est* ac præstantissimum in *λόγοις*. Tum vero omnino ornat, et *κορυφὰ λόγων* est idem quod simpliciter *λόγοι*, adjuncta notione, *præclara* sapientia, doctrina. Tandem *κορυφὰν ἐρθὰν λόγων* dictum pro eo, quod proprie erat *κορυφὰς λόγων ἐρθῶν, vera sapientia ac doctrina*. *εἰ ἐπίστα συνίμεν* pro *εἰ συνίης*, et *οἶσθα μανθάνων, ἔμαθες, (παρὰ) προτέρων, a priscis poetis*. Fuit scilicet carmen, e quo sententia, quæ sequitur, depromta est; nec tamen locus Homericus Iliad. *ω*. 527. sqq. cf. V. L. 145.

149. *οἱ ἀγαθοὶ* vi oppositi sunt *σοφοί. sapientes*. *τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω*, Scholiis præeuntibus, a veste ducunt. Non necesse est; Pindaro est: bona, quæ in re sunt, *evolvere, explicare, eruere*, et in luce collocare, nec, animo in adversa fata tantum defixo, se excruciare. Mox 151. *δέρκεται πόνων ὑπὸ σφ, respicit, eum comitatur, adest ei*.

Digitized by Google

E. δ'. K. ιε'.

Τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται.
Λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται,
Εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας
Πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλὴς
Οὐκ ἔγεντ' οὔτ' Αἰακίδᾳ παρὰ Πηλεῖ,
Οὔτε παρ' ἀντιθέῳ
Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν
Ὄλβον ὑπέρτατον οἵ
Σχεῖν, οἵτε καὶ χρυσαμπύκων
Μελπομενᾶν ἐν ὄρει
Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις
Ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἁρ-
μονίαν γᾶμεν βοῶπιν,

151. Ex Scholiorum auctoribus unus aliam lectionem habuisse videtur: *τὸν γὰρ δὴ τῶν λαῶν ἡγεμόνιον πλοῦτον καὶ τύραννον ἡ ἐξ ἀρχῆς ἱδρύσατό σοι παιδεία.* Ut nunc legitur, et recte, puto, universa accipienda sententia: *εἴ τινα ἀνθρώπων, τοὺς τυράννους δίκαιόν ἐστι (ἐφ᾽ᾧ, respicit, adest ipsis) ὁ μέγας πότμος.* 154. ἴγένθ' et παὶ ante Schmid. legebatur, qui metro consuluit. sed in verbis tricatur. haud dubie dictum est pro *παρεγένετο οὔτε Πηλεῖ Αἰακίδᾳ, οὔτε παρεγένετο Κάδμῳ.* Bodl. γ. Τεί-νεθ' οὔθην et παρά. Mingarello ἴγενθ' durum videbatur: mavult ergo οὐκ ἴγενθ', ut in Syzygia trochaica pes secundus sit anapæstus. Occurrit tamen ἴγενθ' alibi quoque, ut in Theocr. i. 88. ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἴγενθο. 156. λ. γε μὰν edd. ante Schmidium, qui expulit γε. deest etiam MSS. Oxon. 161. ὁπόθ', sc. ὁ μὲν, quod facile intelligitur ex sequente ὁ δέ. Pauwio tamen hæc nimis impedita videntur; itaque emendat: ἅ γ' ὅθ'.

153. sq. At non potes ab omni parte felix esse; quæ sors nemini unquam contigit. Hæc ut poeta exsequitur ad duo heroes rem revocando.

154. *οὐ παρεγένετο οὔτε Πηλεῖ, οὔτε Κάδμῳ.*

159. *ἐν ὄρει*, in Pelio monte, inter nuptias cum Thetide. cf. Nem. v. 40. sq. Quæ quis non meminerit ex Catullo? Et 161. ὁπόθ' (ὁ μὲν) Α.—ὁ δὲ Νηρ. —Videtur ante oculos h. l. habere Isocr. Encom. Evag. 4. Similis locus fuit in Fragm. Pindari (p. 35. vi. Schneid.). cf. Theogn. 15. et laudd. a Wernsdorf. Poet. min. Lat. tom. iv. p. 463. Summæ autem *felicitatis* declaratio apud antiquos: *cum diis versari, in deorum convictum admitti*, ut supra de Tantalo et Ixione vidimus.

Digitized by Google

Ὁ δὲ Νηρέος εὐ-
βούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

Σ. ε'. Κ. ιγ'.

Καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις·
Καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον
Χρυσέαις ἐν ἕδραις, ἔδνα τε
Δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
Ἐκ προτέρων μεταμει-
ψάμενοι καμάτων
Ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν.
Ἐν δ' αὖτε χρόνῳ,
Τὸν μὲν ὀξείαισι δύγα-
τρες ἐρήμωσαν πάθαις
Εὐφροσύνας μέρος αἰ
Τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς πατὴρ
Ἦλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνα.

167. pronuntiandum χρυσαῖς. 168. Male interpunxisse videntur veteres, si Scholia inspicias. cf. Pauw. Eundem tamen miror malle jungere, μεταμψάμενοι χάριν Διός: vellem addidisset interpretationem commodam.

165. conf. inf. Nem. iv. 106. sq.

167. Ἴδια, munera et Thetidi et Harmoniæ allata a multis poetis celebrantur.

168. (διὰ) Διὸς δὲ χάριν (*beneficio Jovis*) ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν (*ἀνώρθωσαν τὸν νοῦν*) in προτέρων καμάτων μεταμψάμενοι, *vicissim e prioribus calamitatibus* (nam uterque exulabat) *animum* vel *receperunt, recrearunt*, vel *confirmarunt*.

173. Duplex est hujus loci interpretatio. Alia antiquior, quam naturalis verborum ordo suppeditat, quamque veteres sequuntur: τὸν μὲν δύγατρες αἱ τρεῖς (Ino, Agave, Autonoe, sup. Ol. ii. 39.) ἐρήμωσαν εὐφροσύνας μέρος (ἀφείλοντο αὐτὸν μέρος ex poetico more: ἐρημοῦν τινά τι, pro κατά τι) πάθαις ὀξείαις (pro διὰ παθῶν). Sic supra dictum erat Ol. i. 94. εὐφροσύνας ἀλᾶται, *felicitate caret, infelix est*. εὐφροσύνας autem μέρος haud dubie *ex pristina felicitate partem*; nam non omni felicitate exciderat Cadmus. Altera ratio a Schneidero proposita et a Gedikio probata hæc est: τὸν μὲν δύγατρες ἐρήμωσαν ὀξείαις πάθαις, εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς, *ipsæ lætitiæ paternæ pars*. Moneri potest: primo non erant pars, sed ipsæ totam *paternam felicitatem* constituebant: nulli alii erant Cadmo liberi; tum vero non *orbarunt eum*: non enim mortuæ sunt, sed in calamitates inciderunt, duæ autem (*Ino* et *Semele*) deæ factæ.

Digitized by Google

A. ε'. K. ιγ'.

Τοῦ δὲ παῖς, ὃν περ μόνον ἀθανάτα
Τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ
Τόξοις ἀπὸ ψυχὰν λιπὼν
Ὧρσεν πυρὶ καιόμενος
Ἐκ Δαναῶν γόον. Εἰ
Δὲ νόῳ τις ἔχει
Θνατῶν ἀλαθείας ὁδὸν,
Χρὴ πρὸς μακάρων
Τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλ-
λοτε δ' ἀλλοῖαι πνοαὶ
Ὑψιπετᾶν ἀνέμων.
Ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται,
Ὃς πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσας ἔπηται.

185. Impeditus locus; v. Not. 189. In Schol. et edd. ante Schmidium ἄλβος δ' οὐκ. Forte: ἀνίμων, ἄλβος οὐδ' ἐς μ. 190. Alter Scholiastarum ver-

182. Novus sententiarum ordo. Vss. 185. sq. χρὴ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. non adeo proclive est, grammatice hæc expedire. εὖ πάσχειν nihil aliud est nec esse potest, quam *bene res gerere, bonum successum habere, felicem esse, laudem consequi.* v. P. i. 191. Nem. i. 46. Isthm. v. 17. Jam τυγχάνοντα potest esse neutrum plurale, ut sit: χρὴ τὸ πάσχειν (κατὰ τὰ) τυγχάνοντα πρὸς μακάρων, *sapiens felix est in iis quæ a diis ipsi contingunt.* Potest et esse χρὴ τὸ πάσχειν (αὐτὸν) τυγχάνοντα (h. ἐπιτυγχάνοντα, *si consequitur* aut *hoc ipsum, ut æquo animo ferat fortunam,* aut *si consequitur id quod voluit, si successu utitur*; nam τυχῶν, τυγχάνειν absolute sic ponitur, v. c. Ol. ii. 93.) πρὸς μακάρων (παρὰ θεῶν). Nisi dixeris, esse ornate dictum τυγχάνοντα εὖ πάσχειν pro simplici εὖ πάσχω, aut pro τυγχάνειν πρὸς (παρὰ) μακάρων, καὶ εὖ πάσχειν. Dura est ellipsis in omnibus his modis. Restat tamen tertia ratio, ut sit tertius casus τυγχάνοντι, ut sit εὖ πάσχειν τῷ τυγχάνοντι πρὸς θεῶν, h. l. τῷ τυγχ. *in eo quod obtingit a diis.* In hoc dura est elisio τοῦ ι. Sententia enim omnino sic procedere videtur inde a v. 182. εἰ δέ τις. *si quis* (h. e. quisquis) etc. *Sapiens bene fert utramque fortunam; felicitate fruitur, quatenus a diis hoc ipsi obtingit; at* (187.) *alio tempore aura mutatur; nimis magna felicitas hominum non diu persistit eodem in loco.* ἔθνεα ἀλαθείας v. 184. *via sapientiæ, vera ratio,* nescio an jungenda sit cum θνατῶν, *quantum quidem illa ad mortale genus spectat.*

186. ἄλλοτε δ' ἀ. prorsus ut Ol. vii. f. ὑψιπετᾶν non esse potest ab ὑψιπέτης, ης, sed ab ὑψιπέτης, ου.

190. Corrupta est lectio; nec pro-

Digitized by Google

E. ἑ. K. ιέ.

Σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
Ἔσσομαι· τὸν δ' ἀμφέπονθ' αἰεὶ φρεσὶ
Δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν
Θεραπεύων μαχανάν.
Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ὄλβιον ἀρέξαι,
Ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὐ-
ρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
Νέστορα καὶ Λύκιον

sum cum supp. conjunxit; v. Not. 192. φρεσὶ] Rom. Crat. et φρεσὶ Ald. Brub. et al. quod revocavi. v. mox ad iv. 194. 198. Intulit sequentibus facem Schmidius, prælucente uno ex grammaticis. [195. Ad μοι Heynius adscripsit σοι et 196. ad ἀρέξαι *parare tibi*. v. Not.] Vulgo 198. sq. legitur: Νέστορα καὶ Α. Σ. ἀνθρώπων φάτις ἐξ ἰ. παλαιτάτων, γίνεσθε οἷα δόμοισιν. Γνησιωμένοι δ' ἀρετὰ etc. Obscura et deficiens oratio, quam explent Grammatici supplendo in prioribus ἴχει. Sed *Nestorem et Sarpedonem, ἀνθρώπων φάτις*, h. *φάτιας, fabulas hominum, de quibus viris tam multa fabulantur poetæ, γινόσκομεν* ἐξ ἰστίων etc. *notos habemus ex carminibus* etc.

cedit, quocunque te verteris. Ne cum seqq. jungas, sententia ipsa intercedit. Igitur ad antecedentia referre necesse est; sententia est perspicua: *nimis magna felicitas non est stabilis.* ὁ μέγας ὄλβος ἀμόνιμος ἐν βροτοῖς Eurip. Or. 340. cf. Med. 1228. 9. *Non durat felicitas humana, quæ nimis magna obvenerit.* ἰσιζείας ἴσχειν est idem ac ἰσιζείαν, de magna *copia abruente.* Verum molesta sunt δὲ et σὺν' ἄν. in his vitium latet. Jam propter ἴσχειν tenendum erit σὺν' ἄν pro ἴσχειν. Restat igitur vox δέ, corruptelæ sedes. Exputabam multa; sed nondum vidi, quod pro Pindarico habere possem.

191-7. Nunc, quod universe pronuntiare voluit, more suo *ad se* transfert: *Fortuna mea modulo accommodabo mores meos; in rebus modicis modice, in lautis vivam laute. Fortuna præsente utar pro facultate. Sin autem mihi* [*tibi. Ex Schedis.*] *lauta fortuna obtigerit, spero in posterum laudem et famam magnam me consequuturum esse* [*spero me tibi carminibus meis laudem paraturum esse insignem.* Hoc sibi tribuere solent poëtæ. *Ex Schedis.*] Ita de se dixit, quæ universe accipi vult. δεινόν θεραπεύειν (pro δεινόν καὶ θεραπεύειν, *colam, utar.* ut δεινῶν ἀρετάν.) φρεσὶ κατ' ἐμὰν μαχανὰν, *pro meo modulo, pro facultate mea,* τὸν δαίμονα ἀμφίπονθα, h. *παρόντα μοι.* In seqq. 195. olim in Additam. alienam sententiam inferre volebam; at enim videndum est, quid poeta senserit, non, quid sentire debuerit, ad nostrum quidem sensum ac morem. Scilicet cum v. 198. novam sententiam subjicere putandus est poeta; qua tacite suis carminibus honorem asserit.

Digitized by Google

Σαρπηδόν', ἀνθρώπων φάτις,
'Εξ ἐπέων κελαδεν-
νῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ
Ἁρμοσαν, γινώσκομεν. ἀ
Δ' ἀρετὰ κλεινᾶις ἀοιδαῖς
Χρονία τελέθει.
Παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές.

200. κελαδινῶν omnes priscæ edd. defecit Brub. et hinc aliæ : κελαδεινῶν.

205. *At paucis facile est hoc consequi*, sc. ut eorum virtus carmine immortalitatem (saltem duraturam famam) consequatur.

Digitized by Google

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

In Arcesilai, regis Cyrenes, honorem carmen se aggredi professus, statim, Cyrenes mentione facta, quasi numine afflatus, ad origines coloniæ progreditur, et Medeæ vaticinium memorat Euphemo, uni ex Argonautis, datum—94. subjuncta simul interpretatione ex oraculo Delphis Batto dato de colonia in Libyam deducenda—118. Inde fabulam de Argonautarum profectione orditur;—438. ubi occiso dracone et vellere recuperato reliqua brevibus complectitur ad 467. Inde bona monita subjungit. Est carmen solito longius, fabulam argumento substernens, quæ ad originem gentis Battiadarum præclare accommodata est, et ad hoc consilium unice spectare videtur. Carmina longiora, in quibus Mythi exponerentur, fuere plura, inprimis Stesichori. Subjecta autem a 467. bona consilia et monita haud parum a natura carminis lyrici recedunt; nec satisfacit ratio viri docti alioqui ingeniosa, qua carmen ita defendit, ut Damophili persona comparetur cum Jasone, et ad hunc summa carminis referatur; eam refellit totum carminis argumentum et consilium ad Arcesilaum spectans. Sunt vero similia carmina adjectis sub finem monitis Pyth. i. ii.

Digitized by Google

Σ. ά. Κ. ιδ'.

ΣΑΜΕΡΟΝ μὲν χρή σε παῤ ἀνδρὶ φίλῳ
Στάμεν, εὐίππου βασιλῆϊ Κυρά-
νας, ὄφρα κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσίλᾳ,
Μοῖσα, Λατοίδαισιν ὀφειλόμενον
Πυθῶνί τ' αὔξῃς οὖρον ὕμνων.
Ἔνθα ποτὲ χρυσέων
Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος,
Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλ-

Ἀρκεσιλάῳ. Est Arcesilaus iv. inter regés octavus: in Arcesilao v. regnum desiit Ol. 87. 1. v. ad Diod. to. ii. p. 550. 1.— 4. Ante Schmidjum: Ἀωϊδίμων, quod et ipsum ferri posse ait Pauw. idem ὀφιλομένων malit ad ὕμνων. equidem vulgatum præferam ut exquisitius. Pompæ victoris et incessui, tum et choro cum hymno, qui canitur, tribuitur a lyrico στλοῦς, στόλος, et tandem οὖρος. Is, qui pompæ et choro interest, cantum adjuvat tanquam cursum navis, adeoque αὔξει οὖρον. 7. αἰετῶν ex Ald. Schmidius intulerat: ut supra quoque Pyth. ii. 91. fecerat, pro ἀετῶν, cum longa syllaba requiratur. Ait tamen etiam Metricus, dimetrum Ionicum ἐσσε a minore ἀνακλώμενον quod ad syllabam correptam spectat. Similis versus infra 48. cf. Pauw. itaque bonum esset αἰετῶν. Mingarellus tentabat ἀετῶν Ζηνὸς πάρεδρος. At novum et insoleus: Jovis aquila, Διὸς ἀετός. Requiritur Διὸς ἔρνος. Oritur sic suspicio, glossema locum vere vocis occupasse. Et videtur fuisse ἐρύχων. Insiderunt in hoc jam Mingarell. et Dawes pag. 55. ex Ol. ii, 159. Addi potest Isthm. vi. 77. add. Valken. ad Theocr. pag. 402. et Burgess pag. 359.

1. Ἄμμιον μὲν Μοῦσα παρασπᾶται, ἀείσῃς, debet, ut edisit ipsi pompæ victoriæ, in qua hymnus canitur. Similis locus Ol. vi. 46. sq.

5. αὔξῃς οὖρον ὕμνων, *adjuves, secundes, cantum.*

6 15. Ἔνθα (ἐν ᾗ Πυθῶνι) ποτὲ ἡ ἱέρεια ἔχρησεν, ὡς—κτίσειεν (sc. Βάττος)—καὶ ἀναπομπεύσειε νιν Μαλίοις ἵπποις τὸ σῶμα Φοίβας, vaticinium in memoriam revocavit, ut inf. 96. quippe quod nunc exemtum habebat.—7. *Duæ* illæ *aureæ aquilæ*, juxta tripodem Delphicum collocatæ, videntur locum dedisse notæ fabulæ de binis aquilis a Jove volare jussis (apud Schol. et Strab. ix. p. 643. A. unde in Fragm. Pind. p. 40.), ut de medio continentis constaret. In eodem templo Pindarus Κυλινδόνας aureas canentes finxerat in fragmento Pæanum apud Pausan. v. Schneid. Fragm. p. 38. Ad seqq. de *Battо* legendus Herod. iv. 155.—8. ὧν ἀποδάμου Ἀπόλλωνος συχόντος, quia, quoties Pythia vaticinatur, deus ἐνδημεῖ, *præsens est.*

Digitized by Google

λαινος τυχόντος, ἱέρεα
Χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον
Καρποφόρου Λιβύας, ἱερὰν
Νᾶσον ὡς ἤδη λιπὼν
Κτίσσειεν εὐάρματον
Πόλιν ἐν ἀργινόεντι μαστῷ,

A. ά. K. ιδ'.

Καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαι-
Θ' ἑβδόμᾳ παὶ σὺν δεκάτᾳ γενεᾷ
Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ζαμενὴς
Παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος,
Δέσποινα Κόλχων. εἶπε δ' οὕτως
Ἡμιθέοισιν Ἰά-
σονος αἰχματᾶο ναύταις·
Κέκλυτε, παῖδες ὑπερ-
θύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
Φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἁλιπλάγ-

9. *τυχόντος ἵρεα* Ald. Rom. cum seqq. Steph. prima cum ceteris *ἱέρεα*. Schmidius retraxit alterum, quod et Scholiastes in suo codice habuit, sed, ut fulciat metrum, γ' interseruit. Præfert tamen Pauw *τυχόντος ἱέρεα*, ut tribrachys pro spondeo vel iambo sit. 10. Sustuli interpunctionem importunam *χρῆσεν, οἰ.* — *Λιβύας·* pravæ interpretationis canssam. Est notissimus græcismus pro vulgari: *χρῆσεν, ὡς οἰκιστὴς Βάττος λιπὼν* etc. 13. Scripsi *κτίσσειεν*, metro jubente, pro *κτίσειεν*. 14. *ἀργινόεντι* est quatuor syllabarum. 20. *ἡμιθέοις τοῖς* Ι. Bodl. C. 21. Erat *αἰχματᾶο*. Quidni *αἰχματᾶο* cum Aldo et Gott. ut Ol. vi. 147. et al. 24. *ἁλισπλάκτου, a mari percusse*, pro quo putant *ἁλισπλάγκτου* quoque dictum esse, quod a *πλάζω* melius ducitur.

14. Cyrene in colle erat posita: vid. ad Pyth. v. 31. quem *λευκόγειον, cretaceum*, fuisse, ex epitheto *ἀργινόεις* apparet.

24. sq. Puta hoc vaticinium a Medea pronuntiatum fuisse in reditu Argonautarum per mare Ægæum, juxta insulam Theram, gleba in mari dilapsa, v. 67. sq. cujus tamen pars adhæserat littori. *φαμὶ, prædico*, ex hac gleba in mari natante *πόρον Εὐάφου*, Libyen, *φυτεύσεσθαι* (pro *κτίσειν*) *βίζαν ἀστεῖον, esse pariturum*, edituram, *germen urbium*, Cyrenen, metropolin aliarum urbium in Libya. [h. *in Libya orituram esse Cyrenen. μελησιμβρότου* i. e. *μέλαινα ὕδατι, μέλαινα*,

Digitized by Google

κτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο πόραν
Ἀστέων ῥίζαν φυτεύ-
σεσθαι μελησίμβροτον
Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.

E. α'. K. ιγ'.

Ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων
Ἵππους ἀμείψαντες θοὰς,
Ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν
Δίφρους τε ναμάσοισιν ἀελλόπαδας.
Κεῖνος ὄρνις ἐπτελευτά-
σει, μεγάλαν πολίων ματρόπολιν
Θήραν γενέσθαι, τόν ποτε
Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς

25. Bene a Schmidio repudiata interpunctio Scholiastæ et ed. Romanæ γᾶς Ἐπάφοιο, cum de Cyrene in Libya ex Thera oriunda agatur. Scilicet jungenda: Ἐπάφοιο πόραν ποτὲ φυτεύεσθαι ἀστέων ῥίζαν in τῇδε γᾶς. 32. Δίφρους γε malit Pauwius, sed jung. ἀνία δίφρους τε.

διὰ φρενοῖδος οὖσαν τῶν βροτῶν. Ex Schedis ἁλισπλάγκτου γᾶς. ἁλίσπλαγκτος est, qui in mari errat, ut apud Apollon. ii. 11. Argonautæ ἁλίπλαγκτοι: et Pan apud Sophoclem, qui in littore et promontoriis errat. Si insulæ epitheton est, debet passive accipi. quæ a mari qlluitur. Putant idem esse, quod ἁλίπλαστος, ab undis percussa, quod epitheton esset insulæ, ut ἁλίπυστος. Salamis Σαλαμὶς ἁλίπλαστος ap. Æschyl. Pers. 307. Et est quoque h. l. in Gotting. cod. ἁλισπλάστου. Verum h. l. agitur de gleba in mare missa et in aquam dilapsa, quo in loco ac tempore Medea vaticinata est, inde insulam aliquando mari prodituram, Theram, unde colonia in Libyam deducenda sit. Hæc Heynius sic mutavit: — dilapsa eo in loco ac tempore, quo Medea vaticinata est, inde aliquando Thera insula coloniam in Libyam deducendam esse.] Paullo aliter res exposita ap. Apollon. iv. 1750. sq.

29. Cyrenæi (ex ῥίζα ἀστέων) ναμάσοισιν ἀνταμείψαντες, tractabunt, permutato vitæ genere, habenas et currus pro navigiis: et hinc eliciendum verbum idoneum ad prius: antea occupati in delphinis piscandis erunt occupati in tractandis equis, h. e. ἀντὶ ποσσοῖν ἔσονται ἡνιοχοῦντες.

33. κεῖνος ὄρνις — ἦν ποτε — Εὔφαμος ἰδίξατο. Exitum ita habebit istud ostentum, ista gleba, quam Euphemus aliquando acceperat Euphemus aliquando acceperat a Tritone. [infra 60. Ex Schedis.] v. Apollon. iv. 1551. sq.

34. μεγάλαν πολίων ματρόπολιν. potest et esse μεγάλαν vel μεγαλᾶν πολίων. Sed præstat ματρόπολιν ornari epitheto.

Digitized by Google

Λίμνας Θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ
Γαῖαν διδόντι ξείνια
Πρώραθεν Εὔφαμος καταβὰς
Δίξατ'· αἴσιον δ' ἐπί οἱ Κρονίων
Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν·

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
Ναῦ κρημνάντων ἐπέτασσε, θοᾶς
Ἀργοῦς χαλινόν. δώδεκα δὲ πρότερον
Ἀμέρας ἐξ ὠκεανοῦ φέρομεν

37. Θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ. pro ὑπὲρ Διὸς sollenni more; sed impeditur oratio dupliei dativo. Nescio an praestet Θεῶν ἀνέρι ἴδμεν εἰδομένων cum edd. Rom. et Crat. legere, ut etiam Pauw emendabat: ἰδίξατο τὴν βῶλον (h. l. τὸν ἔρυθα, ὑπὲρ) Διὸς εἰδομένου ἀνδρὶ) διδόντι γαῖαν, a deo, qui se assimulaverat viro praebenti ipsi glebam. Videtur tamen hoc durius esse alterο. 43. κρημνάντων. Putes fuisse κρεμνάντων, a κρεμάω, κρέμνημι, ut sit: συστρεμνάντων (αὐτῶν) ναῦ τὴν ἄγκυραν, h. e. πλέειν ἤδη αὐτῶν μελλόντων. Necesse tamen non est. Nam sunt etiam formae κρέμνάω, κρέμνημι. v. Etymol. in κρέμνη. [Æschyl. vii. ad Theb. 231. Ex Schedis.] Eurip. Herc. fur. 521. et ibi Intpp. in his Musgr. ἐκρέμνω e Nicandro habet Antonin. Lib. 13. f. et κατακρεμνῶντο est in Hymno in Bacch. 39. ἐπέστασεν, quod hic et inf. Pyth. x. 52. occurrit, pro ἐπέβησε dictum arbitratur Pauw, hocque ab ἐπιθέω (a θέω, θοός), supervenio, accurro, deducit. Aliter Portus et Schmid. Donec meliora edoctus fuero, manebo in hoc, νέω et ἐπνέω esse ejusdem originis cum νῶ, νάω, νέω, νάω. Et νέω factum νέννω. ἐπνέννω pro ἐπινεύω, ἐπινεγκέω, ἐπίηχμαι. Tandem θοᾶς Bodl. Ox. perperam.

40. Male in edd. adhaeserat punctum in fine versus; nam verba procedunt: ἐπέκλαγξέν οἱ βρ. et interposita sunt in medio: (αἴσιον — βροντάν.) et jungenda: δίξατ', ἐπίνα.

42. ἐπίνα (ὁ Διὸς) ἐπέστασε, quando ille supervenit, v. V. L., illis navem solventibus, κατὰ τὸν ἀνέμλουν in τῆς Τριτωνίδος.

45. φέρομεν, portaveramus, tum ἐξ Ὠκεανοῦ. Scilicet secundum commenta argonauticae navigationis ducta e Colchide nave circa oram continentis, (sive ad communem rationem ab occidente, sive, id quod firmare videntur 447. 8., ab oriente versus austrum; nam et ab oriente angustissimos orbis terrarum fines esse credidit antiquitas) ab australi ora Africae, (quando quidem Africam, ab austro versus mare mediterraneum, non longo intervallo extendi putavit eadem rudis antiquitas) terram ingressi, navem portarunt versus septentrionem itinere facto per deserta Africae usque ad paludem Tritonidem, cujus veram naturam ac situm non magis cognitum habebant; hic iterum in aquam immissam Argo freto, quod inde creditum est procedere, in mare mediterraneum deduxerunt. Declarata haec nunc sunt diser-

Digitized by Google

Νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμων
Εἰνάλιον δόρυ, μή-
δεσιν ἀνσπάσσαντες ἀμοῖς.
Τουτάκι δ' οἰοπόλος
Δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν
Ἀνδρὸς αἰδοίου προσοψιν
Θηκάμενος. φιλίων δ' ἐπέων
Ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλ-
θόντεσσιν εὐεργέταις
Δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκερῆς
Κώλυεν μεῖναι. φάτο δ', Εὐρύπυλος
Γαιάοχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα
Ἔμμεναι. γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους.
Ἂν δ' αὐθὶς ἁρπάξαις ἀρούρας
Δεξιτερᾷ προτυχὸν

47. *εἰνάλιον* metri caussa Schmidius pro *ἐνάλιον*, et *μήδεσιν* cum Pal. C. pro *μήδεσσιν*. Male hic per *νῶτον* Syrtes intelliguntur. Sunt *νῶτα γῆς ἐρήμου*. Gravius errant vett. Grammatici. Sed Argo super continentem humeris Argonautarum deportata fuit usque ad paludem Tritonidem, hanc vero vetustas in mare mediterraneum longo freto immitti credidit. 48. *ἀνσπάσαντες* erat; sed syllaba longa requiritur. Similiter erratum 416. monuerat Mingarellus. 50. *ἐπῆλθεν. τὸ ν* adjecerunt Oxoniens. ex Bodl. γ. 53. *ἔρχεται* Ald. 57. *κώλυεν* Oxon. cum ν vulgo abesset. *Ἀλλὰ — μεῖναι* sunt in parenthesi. 58. *Γαιάοχου* et *Ἐννοσίδα* de uno Neptuno dictum displicet Pauwio, qui emendat *Γαιόχοις*, scil. Eurypylo, *terram tenenti, possidenti*. Debebat usum hunc vocis docere. Sed non infrequens poetis est, unum ex frequentatioribus epithetis, ut *Ἐννοσίγαιος*, *Ἐνοσίχθων*, et hic *Ἐνοσίδης*, pro ipso nomine ponere, et adjicere aliud epitheton. 60. *ἁρπάξας* Ald. et duo Bodl. ut mox v. 65. *ἀντιξέσας*. 61. Cæteris gram-

tius in Schönemanni nostri *Geographia Argonautarum*. cf. Notas ad Apollod. i. 9. 24. Aliam rationem Apollonius sequitur, qui inde a Syrtibus viam ad Tritonidem monstrat.

56. *ἀλλὰ γὰρ—μεῖναι* possunt in parenthesi posita haberi.

59. *γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους, καὶ ἁναξ-ώδεις—μάσσοντες*. pro vulgari: *Cum autem audiret*, intelligeret, *nos festinare, glebam, quæ forte ad manus erat, arreptam pro munere hospitali obtulit. ἰμάσσοντες*, (ὅστι) *δοῦναι*.

Digitized by Google

Ξένιον μάστευσε δοῦναι.
Οὐδ' ἀπίθησέ νιν, ἀλ-
λ' ἥρως, ἐπ' ἀπταῖσιν δορὼν,
Χειρί οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις
Δέξατο βώλακα δαιμονίαν.
Πεύθομαι δ' αὐτὰν κατα-
κλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
Ἐναλίᾳ βᾶμεν σὺν ἅλμᾳ,
E. β'. K. ιγ'.
Ἑσπέρας, ὑγρῷ πελάγει σπομέναν.
Ἦ μάν νιν ὄτρυνον θαμὰ
Λυσικόνοις θεραπόν-
τεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες.
Καί νυν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νά-
σῳ κέχυται Λιβύας εὐρυχόρου
Σπέρμα, πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἴ-
κοι νιν βάλε πὰρ χθόνιον

matieus παραυχὼ, quod vulgare foret, scribendum censuerat. v. Schol. 62. ξίνιον, non ξίνιον, scribo c. Schmidio secundum Aldum, ut Ionicus a minore sit.— 63. νὶν pro tertio casu, ut νἱν, cum Schmidio haberi posse, recte negat Pauw. Durum tamen cum Grammatico vetere accipere: οὐδ' αὐτὸν ἀπίθησε τιμοίσαις πρὸς τὴν ὑποδοχήν. Forte a poeta fuit scriptum: οὐδ' ἀπίθησεν μὲν. neque vero ille recusavit. οὐδὲ μὲν, ἀλλά. Nisi suppleas οὐδ' ἀπίθησεν (αὐτῷ κατά) νιν pro κατ' αὐτὸ τὸ ξίνιον. [Hermann. ἀπίθησεν ἵν ad Orph. p. 788. pro αὐτῷ. Sic et Boeckh. Ex Schedis.] 71. νιν Schmidius ex Pal. C. euphoniæ caussa. adde Schol. vulgo, μιν. ἕτερον διεφθάρθαι φυλάσσειν νιν. Novum hoc, ἑτέρην τινί. 73. τίσειν scribere voluerunt Oxonienses: metro jubente cum Pauwio. 74. καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 75. ἐυρυχόρου, quod et Gotting. habet; idem recte refinxit pro ἐυρυχώρου. conf. ad Olymp. vii. 33.

63. οὐδ' ἀπίθησέ νιν. pro οὐδ' ἀπίθησε τῇ Εὐρυτύλῃ (κατά) νιν, (αὐτὸν, sc. τὸν ἄρυρας, vel αὐτὸ, τὸ ξίνιον) nec abnuit ipsi, quantum hospitale munus spectabat, sc. quo minus acciperet, h. e. non recusavit accipere.

74. sq. Nunc iniquo casu accidit, quod h. l. mari mersa fuit gleba; nam si delata fuisset ab Euphemo domum Tænarum, ibique in solum projecta, quarta statim generatione oraculum eventum habiturum fuisset, tempore profectionis Heraclidarum in Peloponnesum. At nunc susceptæ e Lemnia muliere prolis posteri aliquando e Laconica migrabunt Theram, et ex hac Battus coloniam deducet in Libyam generatione xvii. inde ab Euphemo. (v. 16.)

Digitized by Google

Ἄϊδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν
Εὔφαμος ἐλθὼν, υἱὸς ἑπ-
πάρχου Ποσειδάωνος, ἄναξ,
Τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ
Τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις·

Σ. γ'. Κ. ιϐ'.

Τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων
Αἵμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς
Εὐρεῖαν ἄπειρον. τότε γὰρ μεγάλας
Ἐξανίστανται Λακεδαίμονος Ἀρ-
γείου τε κόλπου καὶ Μυκηνᾶν.
Νῦν γε μὲν ἀλλοδαπᾶν
Κριτὸν εὑρήσει γυναικῶν
Ἐν λέχεσιν γένος, οἵ
Κεν, τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν
Νᾶσον ἐλθόντες, τέκωνται

80. Ποσειδάονος scribunt Rom. et al. male. reposuerat. Sed et vulgatum recte se habet. sicque MSS. Bodl. Pauwio monente. Edd. μάν. Ald. appinxerat.

83. ἐπιγεινομένων Schmidius

88. μὲν requirit metrum;

90. λέχεσι Rom. sed ν jam

78. Delevi interpunctionem post ἱερὰν, nam sunt jungenda Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὔφαμος ἐλθὼν, pro ἀνελθών. Erat rex Tænari. cf. 309.

84. σὺν Δαναοῖς, *Achivis*, qui ejecti fuere a Doriensibus, ducibus Heraclidis. ἐξανίστανται pro ἐξαναστήσονται. [ἀνάστατοι γενήσονται. *Ex Schedis.*]

88. Ex *vulgari* narratione Lemnum adierant Argonautæ *in profectione versus Colchos*. Hoc sequuti veteres grammatici laborarunt in h. l. et in εὑρήσει supplent meliores ἄνευρον ex v. 85. ut subjectum sit: γένος κριτὸν (in) γυναικῶν ἀλλοδαπᾶν ἐν λέχεσιν vel γένος ἐν λέχεσιν γυναικῶν utrumque parum suaviter. At *Pindarus* eos *in reditu* Lemnum adduxit; v. inf. 448. ubi post vellus abductum, et navigationem per Oceanum factam, Λημνιᾶν ἔθνος γυναικῶν admoventur. Nec aliter verba h. l. constitui possunt quam: *nunc ille* (Euphemus) *suscipiet progeniem ex peregrina femina*: νῦν γε μὲν εὑρήσει ἐν λέχεσιν γυναικῶν ἀλλοδαπᾶν (pro ἐν λέχει γυναικὸς) γένος κριτὸν, οἵ τέκωνταί κεν (pro ἅ τέξεται) φῶτα, *Battum*, h. e. *e qua progenie, ubi in hanc insulam Theram venerint*, σὺν τιμᾷ θεῶν, *honore hoc ils divinitus constituto*, (v. 128. 463.) *nascetur Battus*. In νῦν γε et τέκωνται consentiunt veteres: τέκωνται ad Heraclidarum descensum in Peloponnesum, et νῦν ad solutam glebam apud Theram referentes. πελανοῦχῳ ἀρούρᾳ v. 93. sunt simpl. *fertilis, pinguis*. Et πελάσῃ v. 98. pro πλήσῃ, ut ap. Homer.

Digitized by Google

Φῶτα πελασγεφέων περίαν
Δεσπότην· τὸν μὲν παλυ-
χρύσῳ πατ' ἐν δώματι
Φοῖβος ἀμμνάσει θέμισσιν,

A.' γ'. K. δ'.

Πύθιον ναὸν καταβάντα, χρόνῳ
Τοτέρῳ πέπεσσι πολεῖς ἀγαγὲν
Νείλοιο πρὸς πῖον σέμενος Κρονίδα.
Ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔ-
στιχον δ' ἀπίνητοι σιωπᾷ
Ἥρωες ἀντίθεοι,
Πιτνὰν μῆτιν κλύοντες.
Ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυ-
μνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ

96. ἀμνάσει novaverant Oxonienses perperam ex suis codd. (et ed. Ald.) syllabam sic corripi posse arbitrati; cum tamen ne desideretur quidem brevis syllaba. recte omnes alii ἀμμνάσει pro ἀναμνάσει, ut jam supra vidimus Pyth. i. 91. Mingarell. ipsum ἀναμνάσει locum tueri censebat; nam versum trochaicum a dactylo posse incipere. 97. Erat χρόνῳ Δ', sive pro δι, sive δή. tanquam importunum expunxerat Schmidius: recte, etiam Panwio judice, nisi cum eo γ' legas. Suspicatur quoque ille, fuisse forte olim Δισσίῳ, proque eo glossa δοσίῳ illata, remansisse δ. 99. Tentat Panw Μιλέως, voce nova Μιλεύς procusa, quasi pro Μιλίχιος Ζεὺς dici possit. Cur vero in lyrico poeta miratur Libyam per Nilum declarari? Supra v. 28. Διὸς Ἄμμωνος Θέμιδλα nominaverat, quæ non minus longe absunt. *Nilus* autem *Saturnius*, quoniam Nilus ab Ægyptiis Osiridis et Jovis nominibus fuit condecoratus. conf. Jablonsky Panth. Ægypt. lib. ii. c. i. §. 4. lib. iv. c. i. §. 14. ubi virum doctiss. locus hic non fugit. [100. v. Schol. rec. ad Sophocl. Antig. 1053. *Ex Schedis.*]

[97. ναὸν καταβάντα? pro ἀναβάντα? *Ex Schedis.*]

99. Ægyptus dicta pro Libya: poetarum more. Et mox 100. ἦ ῥα Μηδείας αὖσαι ἦσαν αἱ ἰητῆρον στίχες, *vaticinii series*, tale erat vaticinium. 103. μῆτιν. 106. χρεμάν. [monitum grave. *Ex Schedis.*]

105. ἐν τούτῳ λόγῳ, quod *in hoc Medeæ vaticinio* est memoratum, *Pythiæ oraculum, quod* quidem non ad quæsitum, sed *sponte illa effata est*, ἔρδωσι, *te, o Batte, constituit*, sc. coloniæ deducendæ auctorem; nisi malis, *animum tuum erexit et adjecit novæ coloniæ consilio.* Mox 112. τὶς ποινὰ, *quæ liberatio.* Nam ποινὰ est remuneratio, permutatio, adeo etiam *mali in melius.*

Digitized by Google

Χρησμὸς ὤρθωσεν μελίσσας
Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ
Ἅ σε χαίρειν εἰς τρὶς αὐ-
δάσασα, πεπρωμένον
Βασιλεῖ ἄμφανεν Κυράνας,

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον
Ποινὰ τίς ἔσται, πρὸς θεῶν.
Ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ
Νῦν, ὥστε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ,
Παισὶ τούτου ὄγδοον θάλ-
λει μέρος Ἀρκεσίλας· τῷ μὲν Ἀπόλ-
λων ἅ τε Πυθὼ κῦδος ἐξ
Ἀμφικτυόνων ἔπορεν

110. Κυράνᾳ Bodl. C. non male hoc, vel potius Κυρήνᾳ, ut et Schol. cum ms. Gott. legisse videtur; exquisitiore structura. In ἄμφανεν recte attextum ν ab Oxon. 113. Pauw legendum censet ἦ μάλα δὴ μέτα καὶ Νῦν, ut μέτα sit pro μέτεστι: *vaticinium illud* (v. 109. 110.) *adeo certum et verax, ut non modo regnaverit ille, sed et regnent nunc ejus posteri.* Nihil vidi durius et contortius. Itaque, donec melius aliquid ex melioribus libris prolatum fuerit, non pigebit acquiescere in vulgato hyperbato: μετὰ ταυτί. Proclive est μετὰ mutare in μέγα, ut sit μέγα μέρος, *magna progenies.* Nisi μέγα θάλλει præferas, pro μεγάλως. 114. Νῦν τοῦ γε Bodl. γ. ita φ. ἦρος ἀκμᾷ de juventa accipiendum. Bodl. C. Νῦν φοινικανθέμου τι ἦρος ἐν ἀκμᾷ, vitiose. 115. μετὰ—ταυτὶ τούτου, *inter, e posteris hujus Batti,* dudum insidebat animo, et idem video nunc ex Bodl. C. landari. Vulgo erat τούτοις. sic saltem esset: ἐν τοῖς Κυρηναίοις τοῖς νῦν. 116. μέλος Pal. C. *membrum, gradus,* interpretatur Schmidius. Malim pro μέλημα, *cura,* dictum accipere. Si μέρος verum est, progenies ex ordine quæque pro parte totius stirpis habita videtur. 118. ἀμφικτιόνων legit unus ex Schol. qui interpretatur: ἐκ τῶν τῶν περιοίκων. Amphictyones præerant Pythiis.

113. *Arcesilaus, octavus a Batto, nunc regnat: ὄγδοον θάλλει μέρος, progenies.* Stirps est totum aliquid, cujus sunt partes generationes. ἔαρος ἦρος ἀκμᾷ, *virescit tanquam verno tempore.* Molestum est hyperbaton μετὰ ταυτὶ τούτου, nam sic haud dubie legendum pro τούτοις, *inter posteros hujus Batti.* 116. μέρος non dubito verum esse; utitur hac voce Pindarus aliquoties *de singulis rebus ejusdem generis;* ut Pyth. xii. 20. τρίτον μέρος ἀδελφεᾶς, *tertia soror.* Nem. iii. 128. pro *ætatis gradu:* sic et inf. hoc carmine v. 279. 280. γυναικῶν μέρος ἀλικίας.

Digitized by Google

Ἱπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ
Μοίσαισι δώσω, καὶ τὸ πάγ-
χρυσον νάκος κριοῦ. μετὰ γὰρ
Κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομ-
ποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας;
Τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαν-
τος δῆσεν ἄλοις; θέσφατον ἦν Πελίαν
Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν
Χείρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀναμπτοις.
Ἦλθε δέ οἱ κρυόεν
Πυκινῷ μάντευμα θυμῷ,
Πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐ-

119. *ἱπποδρομίας* Ald. 124. *Τίς μὲν* Bodl. C. ad *δέξατο* deficit *αὐτούς*. Mingarell. conj. *τίς σφας*. *ἀρχὰ* bene Oxon. e Scholiis restituerunt. vulgo *ἀρχή*. *δέξατο* sc. *τοὺς Μινύας*, exquisite. ut *casus, errumnæ, aliquem excipere*, ei contingere, dicuntur, sic h. l. caussa navigandi, *ἀρχὰ ναυτιλίης*. 126. *ἄλλης* Bodl. γ. inepte. 131. *πὰρ* ex Pal. C. et Ald. repetiit Schmidius. A Romana invectum erat *παρά*. [Respicit Pausanias x. 16. p. 835. *Ex Schedis.*]

119. *ἱπποδόσου αὐτὸν Μοίσαις*, ut Latini, *tradam Musis* sc. canendum. 122. *θεόπεμποι τιμαί*, eædem quæ *θεία τιμή. τιμὴ θεῶν* 91. *honos divinitus destinatus, ut ex ea gente reges essent Cyrenes, ortum habuit* inter navigationem, in Tritonide palude.

125. Sententia per se est obvia: *quid coegit eos hoc discrimen adire?* Sed quæritur de poetica orationis forma. Subjectum est *κίνδυνος*, ad quod subeundum erant obligati, coacti. Tribuuntur ei hic, quæ τῇ Ἀνάγκῃ conveniunt et tribui solent; ut adeo sit *κίνδυνος, summum discrimen*, quo quis tenetur; adeoque *necessitas*, qua adigitur *ad hoc vel illud faciendum*. Jason vitæ in discrimine versabatur, si patrui Peliæ jussa exsequi nollet; adeoque hoc ipsum discrimen, tanquam *caussa navigationis susceptæ*, eum constringebat tanquam *clavis* affixum, (poetica ratio vel ex Horatio nota) quo minus elabi posset. Est adeo *τίς κίνδυνος, quodnam discrimen*, quod evitandum ipsi erat, (nisi hoc faceret, adeoque, *quæ necessitas*) adegit ipsum? Vix enim satis placet: *quænam pericula subire fatale fuit?* ἄδαμας poetarum more receptum est, ut a Romanis *ferrum*. De lapide adamante, pro sua ætate, Pindarus vix cogitare potuit.

128. *χείρεσσιν ἢ βουλαῖς, aperta vi aut insidiis.*

Digitized by Google

δένδρεον ῥηδὲν ματέρος·
Τὸν μονοκρήπιδα πάντως
Ἐν φυλακᾷ σχεδέμεν μεγάλᾳ,
Εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ
Σταθμῶν ἐς εὐδείελον
Χθόνα μόλῃ κλειτᾶς Ἰωλκοῦ

A. δ'. K. ιδ'.

Ξεῖνος, αἴτ' ὢν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνῳ
Ἦκεν, αἰχμαῖσιν διδύμαισιν, ἀνὴρ
Ἔκπαγλος. ἐσθὰς δ' ἀμφότερόν μιν ἔχεν,
Ἄτε Μαγνήτων ἐπιχώριος, ἁρ-
μόζοισα θαητοῖσι γυίοις,
Ἀμφὶ δὲ παρδαλέα
Στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους.
Οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι
Κερθέντες οἴχονθ' ἁγλαοὶ,
Ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσ-
σον. τάχα δ', εὐθὺς ἰὼν, σφετέρας
Ἐστάθη γνώμας ἀταρ-

133. μονοκρήπιδα, etsi a κρηπὶς, recte. v. Suid. h. v. Est μονόκρηπις, ut μονόχαιτος. 138. αἴτ' ὢν vett. edd. mutatum in ed. Morell. in αἴθ' ὤν. at est pro εἴτ' οὖν, quod frequens est. 104. ἔχεν ex Pal. C. emendatum a Schmidio. Iuvito metro omnes ἴσχεν. ἐσθὰς ex Herodiano illustrat Eustath. p. 287. med. 141. ἄτε non est pro ἅτε, sed syllaba brevi ἄτε, καθ' ἁ, pro ὡς. debebat ἅτε μὲν sequi ἄτε δὲ παρδαλέα, ἡ στέγετο. [Video me errare. ἄτε pro ἅτε: nam longa esse debet. Ex Schedis.] 142. ἀρμόζοισαν Bqdl. C. male. [143. Gilb. Wakefield scribit παρδαλίᾳ. (Silv. Part. i. p. 77.) Ex Addendis.]

140. Vestitus partim indigenæ erat, partim exteri advenæ.

144. Erit, ut nunc est, loquendi forma: ἡ παρδαλὶς ἐστέγετο ὄμβρους φρίσσουσα, pantheræ tergum avertebat imbres horridos, horrorem corpori injicientes. ἐστέγετο pro ἔστεγε. [et hoc, tegendo avertere, στέγειν—. Sic Æschyl. vii. ad Theb. 218. 236. Ex Schedis.] At si παρδαλίᾳ legas, ipse ἐστέγετο (στέγῃ τὸν) ὄμβρους.

Digitized by Google

βάτοιο πειρώμενος
Ἐν ἀγορᾷ πληθοντος ὄχλου.

Ε. δ'. Κ. ιγ'.

Τὸν μὲν οὐ γίνωσκον. ὀπιζομένων
Δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ τόδε·
Οὔ τί που οὗτος Ἀπόλ-
λων. οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι πόσις
Ἀφροδίτας. ἐν δὲ Νάξῳ
Φαντὶ ϑανεῖν λιπαρᾷ Ἰφιμεδέι-
ας παῖδας, Ὦτον καὶ σὲ, τολ-
μάεις Ἐπιάλτα ἄναξ.
Καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος
Θήρευσε κραιπνὸν, ἐξ ἀνι-
πάτου φαρέτρας ὀρνύμενον·
Ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτά-
των ἐπιψαύειν ἔραται.

Σ. έ. Κ. ιδ'.

Τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι

150. *ἀναβάσσασθαι* mss. Bodleiani, it. Ald. 153. *καὶ* otiosum esse videtur, nisi forte sic adjuves: *ex iis tamen*, qui eum animadvertebant, fuit qui etiam diceret. Conj. *εἶπεν τόδε*. vel *εἶπέν τιν* pro *dixit forte*. 154. Interrogatio a Schmidio illata erat, qua melius caremus, est enim mirantis et exclamantis. 159. *Ἐπιάλτα*, Dorica forma, sola Crat. et Schmid. Vulgo ubique vulgare *Ἐφιάλτα*. 161. *κραιπνὸν γ'* Mingarell. ut metrum fulciat. 165. Si Pindarus sibi constare voluit, aut grammatici volebant sibi constare, debebat scribi *ἀμειβόμενοι*, et sic ubique; nunc semel scriptum occurrit Nem. xi. 17, *συμμειδόντων*.

150. *πειράμενος* h. l. *πεῖραν δοὺς, experimentum animi sui imperterriti edens.*

156. Recte Charis reprehendit continuari comparationem tertio exemplo, et post deos memorari Aloidas, homines monstrosa corporis statura, et vasti corporis Tityum. Etsi poeta omnem rem ad corporis robur et proceritatem retulisse videtur. *Νάξῳ λιπαρᾷ, fertilis*, ergo vitibus; alias *clara*.

163. *Ὄφρα τις, ut alii, ejus exemplo admoniti, ab illegitimo amore abstinent.* Si-

Digitized by Google

Γάρυον τοιαῦτ'. ἀνὰ δ' ἡμιόνους
Ξεστᾷ τ' ἀπήνᾳ προτροπάδαν Πελίας
Ἵκετο σπεύδων. τάφε δ', αὐτίκα παπτήναις ἀρίγνωτον πέδιλον
Δεξιτερῷ μόνον ἀμφὶ ποδί. πλέπτων δὲ θυμῷ
Δεῖμα πρόσεννεπε· ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεαι
Πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς
Ἐξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοισι μὴ ψεύδεσι
Καταμιάναις εἰπὲ γέννᾳν.

A. έ. K. ιδ'.

Τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγαθοῖσι λόγοις
Ὧδ' ἀμείφθη· φαμὶ διδασκαλίαν
Χείρωνος οἴσειν. ἄντροθε γὰρ νέομαι
Παρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με κοῦραι θρέψαν ἀγναί.
Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις
Ἐνιαυτοὺς, οὔτε ἔργον

168. Interpungebatur τάφε δ' αὐτίκα, π. 169. -πτήναις leg. monente quoque Pauw. Cum mox 178. sit καταμιάναις, putes fuisse quoque παπτάναις. 177. Mingarellus conj. ἰχθίστοις σι μὴ ψ. nec male. 180. διδασκαλίας Bodl. C. exquisitius, sed minus concinne h. l. 182. χαρικλῆς Crat. vitiose. χαρικλοῦς vulgari forma in Bodleianis. 184. ἐνιαύσιος vitium ed. Commelin. 185. οὔτ' Rom. cum cett. οὔτι Schmidius. Sic Bodl. C. et Ald.

milia Pyth. ii. 63. iii. 106. ἔρασαι, metro docente, est pro ἔρησαι. ab ἔρω vel ἔρημι.

174. τίς ἀνθρώπων, quæ femina te partu edidit? πολιᾶς γαστρὸς, λευκῆς, ut λευκὴ σάρξ, λευκὸν σῶμα, candidum corpus. ornans epitheton. v. inf. 194.

180. *Institutus sum a Chirone.* φαμὶ (ut Homer. εὔχομαι) οἴσειν (ἴσχειν, εἰληφέναι. Ita φέρειν pro ἴσχειν sæpe, ut sup. Ol. vii. 95-98.) διδασκαλίαν Χείρωνος, διδαχθῆναι παρὰ Χ. Ad rem of. Nem. iii. 92, 93.

185. οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος ὑστεράσειλαν πέσοισιν εἰπὼν, nil iis de discessu se dixisse ait; nec rem ipsam, discessum, nec cau-

Digitized by Google

Οὔτ' ἔπος εὐτράπελον
Κείνοισιν εἰπὼν, ἰκόμαν.
Οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων
Πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομένην

186. εὐτράπελον a Schmidio profectum est: in codd. est ἐντράπελον, vox aliunde ignota. Nec aliter legerat Scbol. vetus: εἴωσι δ' ἐκπληρόσας ἐναντοὺς παρὰ Χείρωνι, οὗτε ἔργον οὔτε λόγον ἐπαίσιον ἀναίδυντον ὑπὸν παρεγενόμην εἰς τὰ οἰκεῖα, τὴν ἀρχὴν καὶ βασιλείαν στυγοῦσαν ἀναλαβεῖν τοῦ πατρὸς Αἴσονος, ὑπ' ἄλλου νῦν παρὰ (non κατὰ) τὸ δίκαιον οὖσαν. Apparet, hic cum legisse vocabulum, quod contrariam vim haberet τοῦ εὐτράπελος, quod ad *mores commodos, faciles* et *facetos* spectare in confesso est. Pergit tamen Scholion: εὐτράπελον δὲ, ἀναίδυντον, αἰσχρὸν, ἢ ἐντρέψασθαι ἄν τις. ἢ ἐναντίον καὶ αἰσχρὸν, ἢ ἄν τις ἐντραπείη. Qui ultima adjecerunt, possunt alter ἐντράπελον, alter ἐντράπελος legisse videri. Alterum hoc, ut dixi, in omnibus editis et scriptis occurrit, et defenditur acriter a Pauwio, ut sit turpe, ἢ ἐντρέπει, *rubore suffundit.* Igitur hoc ad xx. annos pertinere necesse est, per quos *obsequiosum se præstiterat Chironi alumnus*, ita ut sine offensa cum iis se vixisse significaret; neque se discessisse, quia haberet, quod de Chirone conquereretur. Cum tamen vox ἐντράπελος nusquam occurrat, sed tantum δυστράπελος et εὐτράπελος, quod et in Scholiis, etsi perperam, insertum est, cumque ne analogiam quidem habeat ἐντράπελον, reliqui in poeta, quod jam in P. i. 178. obvium, receperat Schmid. Ita verba licet *ad discessum* referre *clam ab generoso adolescente, qui juvenili calore et impatientia abripi se passus erat, factum, nec ullo facto vel verbo mutrioribus significatum*: οὔτε ἔ. — εἰπὼν, ἰκόμαν etc. Sic temeritas adolescentis in seqq. mira videri non debet, cum alioqui Chironis prudentiæ parum fuisset consentaneum, immittere sic adolescentem in manifesta pericula et insidias. Ita εὐτράπελον erit fere *humanum, obsequiosum, pium.* Accedit quod lectio εὐτράπελον etiam in Cod. Gotting. reperitur. Schneider ad Demetr. p. 154. comparat versum Aristoph. Vesp. 466. οὔτε τιν' ἴχων τρόφασιν, οὔτε λόγον εὐτράπελον, ubi esse videtur πιθανὸν, *probabile.* Sin autem ad ἐντράπελον redirem, non tamen cum vetustis grammaticis acciperem immorigerum, sed potius ab ἐντραπῆναι ducerem, ut sit ὁ ἐντρεπόμενος, *qui reverentiam præstat, habet.* Debuisset nutritius aperire consilium suum nutritoribus, saltem reverentia eorum et amore motus, ut obsequiose veniam peteret et valediceret. 187. πείσαιεν mavult Pauw, quod v. 182. 3. non nisi feminæ memorantur. Scilicet, si hoc legeretur, tum ille emendasset alterum, quod et ipsum satis frequens in poetis. Et hic Chiron ipse subest. 188. Interpretes veteres et recentes, etiam Pauwium, tantopere hærere potuisse in voce ἀρχαίαν, ut per epenthesin pro ἀρχὴν dictam vellent, aut, quod Chœris grammaticus maluit, ἀρχὰν ἀγαπᾶν emendarent, admodum miror. Nihil magis obvium est, quam ἀρχαίαν — τιμὰν v. 192. sibi respondere. Tanti erat, ut, quod fecimus, post πατρὸς interpungeretur.

sum probabilem communicavi. [l. nec causam, nec officiosam vocem valedicendo. Ex Schedis.] Sed vid. V. L.

188. κομίζων, ὥσπερ ἀναμιμίζων, ἀναλαβεῖν, (τὴν) ἀρχαίαν τιμὴν πατρὸς—οὐ κατ' αἶσαν, οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, βασιλευομένην, quæ tenetur nunc (sc. ab ulio.)

Digitized by Google

190 Οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε
Ζεὺς ὤπασεν λαγέτᾳ
Αἰόλῳ καὶ παισὶ, τιμάν.

E. é. K. ιγ'.

Πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν,
Λευκαῖς πιθήσαντα φρεσὶν,

190. *οὐκ αἶσαν* Ald. 191. *ὤπασεν* ante Oxon. 193. *νιν*, quod Dorum est, legi videtur in ms. Bodl. et præfert id h. l. Pauw. *νιν* sc. *τὴν ἀρχαίαν τιμήν*. Posset quidem *μὲν* Πελίᾳ per appositum accipi, ut forte Isthm. vi. 106. Sed hoc durius. 194. *πιθήσαντα* Morell. et Steph. hincque reliquæ, vitiose. *φρεσὶν* reposuerant Oxonienses etiam h. l. vix bene.

193. *πεύθομαι γάρ νιν.* Est ordo verborum: *τὸν Πελίαν ἀνοσιωλῆσαι (ἀφιλίσθαι, ut σιλάσαις κρῆνα* pro *ἀφιλὴν* Pyth. xii. 28.) *νὺ (αὐτὸν, τὴν τιμὴν) ἀμετέρων* (nam sic leg.) *τεκέων ἀρχιδικᾶν.* Ductum hoc ab *ἀρχίδικος*· cujus tamen verum sensum constituere difficile est. *ἀρχιδίκης* dictum esse potest ut *χειροδίκης*, *cui jus est in manu*, adeoque *cui jus est in regnando*, qui juste regnat. Composita tamen ab *ἀρχὴ* videntur a significatu *principii* ducta, ut *ἀρχίναυες*, *ἀρχίθεωροι*, *ἀρχίπλοοντες* apud Sophocl. El. 72. *ab initio dives, quique antiquas opes sibi vindicat ac tenet*, ut ibid. 1393. *ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἴδρλια.* Erit ergo *ἀρχιδίκης, δίκαιος ἐπ' ἀρχῆς.* Quo confici puto, scribendum esse *ἀρχιδίκαν* [et sic Heynius in textu scripsit.] sc. *τιμὰν, quam olim jure tenuerunt parentes.* [qui ab initio jus (regnandi) habuere, h. potestatem. *Ex Schedis.*] Si hæc collegeris, videbis, doctum esse Scholion ad h. l.

194. *λευκαὶ φρένες* ex eo genere epithetorum est, in cujus interpretatione nos fugit veterum auctoritas; ex etymologia autem vel a tropo variæ elici possunt. Philostrati et Dionis Chrysost. auctoritas ad Pindarum vix magna esse potest, non magis ac Grammaticorum seriorum. In Hesychio et Suida cumulata sunt interpretamenta: *λευκαὶ φρένες. μανήμεναι. ἢ λαμπραὶ, ἢ ἀγαθαὶ, ἢ ἥμεροι.* Jam habes, unde, quod placet, eligas. Video tamen, singula ex contexto conjectura esse deducta, quemadmodum in nostris scholiis: *φρένες ἀνίαντι.* Hominem *mollem, desidem*, a corpore *albo*, *λευκὸν* dici, nil miror; at enim admotis machinis opus est, ut *λευκαῖς φρεσὶν* inserviat is significatus. Peliam enim hominem mollem antiquitas non tradidit, nec contextus docet. Eqaidem sequebar simplicissimum: servarunt poetæ *multa epitheta* ex antiquitatis usu, *per se otiosa*, verum honorem et auctoritatem *ex vetustate* habentia. sic *ὄδους ὑγρὰς, γάλα λευκὸν*, paullo ante v. 75. *γυναῖκες πολιαὶ*, pro *λευκαί*. [*ἴας πολιὸν* Hesiod. O. et D. 492. *candidum. Ex Schedis.*] simili modo *φρένες* modo sunt *ἀμφιμέλαιναι* ap. Homer. propter sanguinis colorem, et ap. Hesiod. Sc. H. 429. *θυμὸν—πελαινὸν πίμπλαντα πάτας.* modo *λευκαὶ*, ab omento; nam ineptam grammaticorum interpretationem, etiam in Schol. Pindari, nil moror. Ita *splendidam bilem* Horatii comparabam cum *vitrea bile* Persii, quatenus intumuit; viscerum utique inflatorum superficiem multo magis

Digitized by Google

Ἀμετέρων ἀποσυ-
λᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων·
Τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον
Φέγγος, ὑπερφιάλου ἀγεμόνος
Δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὡσ-
εί τε φθιμένου δνοφερὸν
Ἐν δώμασι θηκάμενοι μετὰ κω-
κυτῷ γυναικῶν κρύβδα πέμ-
πον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
Νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, Κρονίδᾳ
Δὲ τράφεν Χείρωνι δῶπαν.

195, 6. ἀμετέρων—ἀρχεδικᾶν Ald. et Rom. nisi quod duplici accentu habet: ἀρχεδίκᾶν, unde Cratandrina ἀρχεδίκαν emendavit; at ceterae servant ἀρχεδικᾶν. Ut ex Scholiis apparet, lectio haec, ἀμετέρων ἀρχεδικᾶν, grammaticum Chaerin auctorem habet, ἵν' ᾖ, τῶν ἀμετέρων πατέρων τῶν ἀρχεδικῶν (explico: δικαίως τὴν ἀρχὴν κατειληφότων) ἀποστερῆσαι αὐτὸν τιθέμενοι (sc. με v. 193.) At ἀρχεδίκαν et quantum ex Schol. intelligere licet, ἀμετέρων legerant alii, eo sensu, ut exponerent, τὴν ἀρχὴν, ἣν κατὰ δίκην—εἶχον οἱ ἐμοὶ γονεῖς. Oxonienses ἀμετέρων receperant, relicto ἀρχεδικᾶν, arbitrati, illud alterum esse doricum pro ἀμετέρων. Vellem viri docti animadvertissent ac docuissent, etiam a nominibus in—ος genitivum pluralem eo modo efferri; est enim ἀρχεδίκης vel—ας ποτὲ δικάζειν. Quod infra Pyth. xii. 33. occurrit αἰλᾶν, dubitationem non tollit. Itaque retinenda puto ἀμετέρων—ἀρχεδικᾶν ποτέων. Nec dissentit Pauwius. 201. μίγα n. Pal. C. additum Scholium: μυστικῶς. 201, 202. μετὰ κωκυτῷ (pro κωκυτοῦ) tuto scribi posse arbitror pro μετὰ κωκυτῷ. κρύβδαν vulgo. κρύβδα, postulante iambico, emendavit Schmidius, assentiente Bodl. C. 204. κοινάσαντες ed. Commelin. sphalma. Est κοινάω. cf. inf. v. 236. 205. τραφὶν Ald. Doricum. Sed Dores aiunt retrahere accentum: itaque etiam τράφιν.

nitere constat. Nihil afferre me, quod cogere possit, bene memini; tantum meos sensus eorumque rationes expono. Versatur res in eo genere, in quo videndum est, primo *quid sit probabile per se*, tum *quid sit probabilius ceteris*; quandoquidem, *quod liquido constet*, non habemus. In his, in quibus nihil est, quod ad consensum compellat, dissensum aliorum quis paullo liberalior aegre ferat?

199. κᾶδος θηκάμενοι δνοφερὸν ἐν δώμασιν ὡσεὶ φθιμένου (ἐμοῦ) s. *funus facientes*, κωκυάμενοι, s. *luctum atrum*, tristem, *exorsi*.

204. νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, *communicantes iter nocti*, noctem solam habentes *consciam consilii*, h. e. clam noctu. [fere ut Eurip. Ion. 956. 7. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Σ. ϛ'. Κ. ιδ'.

Ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων
Ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων,
Κεδνοὶ πολῖται, φράσσατέ μοι σαφέως.
Αἴσονος γὰρ παῖς, ἐπιχώριος, οὐ
Ξείναν ἱκόμαν γαῖαν ἄλλων.
Φὴρ δέ με θεῖος Ἰά-
σονα κικλήσκων προσηύδα.
Ὡς φάτο. τὸν μὲν ἐσελ-
θόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός.
Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν
Δάκρυα γηραλέων γλεφάρων·
Ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ
Γάθησεν, ἐξαίρετον
Γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

Α. ϛ'. Κ. ιδ'.

Καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι
Ἦλυθον, κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγ-

210. ξείναν γε legit, ne pede laboret versus, Pauw. Mingarell. ἱφικόμαν vel ἐνικόμαν. Malim ἱσικόμαν. 211. φὴρ δέ με revocavi. Oxon. ed. vitio operarum φὴρ γέ με. 213. ἰσελθόντ' Schmidii hortatu Oxon. recepere; vulg. εἰσελθόντ'. 214. ἔγνον ὀφθαλμοὶ haud dubie cum Bodl. C. legendum: ἔγνον pro ἔγνωσαν. ut ἴδον, ἶδεν, ἴσταν. Ita etiam Pauw censuit. Vulgo ἔγνων, adversante metro: quocirca Schmidius ἔγνω ὀφθαλμὸς substituerat. 215. πομφόλυξαν Bodl. γ. [illegible]am apud Hesych: similis scriptura ex hoc exemplo, non, ut ibi fit, declaranda: πομφαλύζει, τρίμει. 216. βλεφάρων vulgare primus Steph. intulit: ejecerunt iterunt Oxonienses.

207. λιπποστάσιοι, majores, h. nobiles, qui quadrigis vecti sunt junctis equis candidis.—Mox 209. ἐπιχώριος, οὐ ξένος ἱκνέομαι.

217. Erat γάθησεν ἐξαίρετον, Γόνον—. Melius, puto, interpungitur: ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν, ἐξαίρετον γόνον βλέπων, κάλλιστον ἀνδρῶν· h. περιγάθησε (πᾶσ') ἦν ψυχὴν, ἐν ψυχῇ.

220. κασίγνητοι patris Æsonis.

Digitized by Google

γὺς μὲν Φέρης, πρώταν Τυρηίδα λιπών,
Ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως
Δ' Ἄδματος ἦκεν καὶ Μέλαμπος
Εὐμενέοντες ἀνε-
ψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ
Μειλιχίοισι λόγοις
Αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
Ξείνι' ἁρμόζοντα τεύχων,
Πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν,
Ἀθρόαις πέντε δρακὼν
Νύκτεσσιν ἓν Ϝ' ἀμέραις
Ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον.

222. Τυρηίδα quadrisyllabum est, ut ηι una sit syllaba. [Τυριῇδα Heynius correxit.] Quorsum ergo Τυρηΐδα scribitur? 223. Ἀμυθὰν, ut Ἀλαμάν. Etsi est Ποτιδᾶν. Verum est quoque Ποτιδὰν, v. Valk. ad Eurip. Phœn. p. 65. Kœn. ad Gregor. p. 93. Ἀμυθᾶν Bodl. γ. quasi pro Ἀμυθάων contracte. 224. Ἶσεν Bodl. γ. et Ald. eadem vi. 225. ὑμνιῦν cum quarto casu junctum, non cum tertio, notabile visum, etiam Schmidio. Pauwius ἀνψιῷ reponendum putat. Ita et ἀνψιῶ locum haberet. Miror ei non in mentem venisse, ὑμνίοντ' ἐς ἀνψιόν. ὑμνιόντες de duobus. potest tamen ὑμνιῦν esse *benevole aliquem excipere*, et εἰς subintelligi. Sed verum est: ἦσις (κεχὶς) ἀνψιόν. tum ὑμνιόντες, *benevolentia adducti*. 230. ἰν Oxonienses ex Bodl. γ. reposuerant, pro ἐς, ut illud Doricum sit. Audio: sed potest etiam librarii lapsus esse, ut malim hactenus vulgare ἐς retinere, ut sit: *ad omnem hilaritatem eos intendit, incitavit, invitavit.* ἰνάνυν, ἰνίνυν, etiam in Glossariis occurrit. Sin vero ἰν magis placet, ut placet, tamen et hoc cum τάνυεν jungendum: ἰνάνυν κ. τ. 232. Mingarell. conj. νύκτεσσί τ' ἦν Ϝ' ἀμέραις. Vulgatum est doctiore junctura dictum pro ἰν νύκτεσσιν ἀμέραις τε.

222. Τυρίαν πρώτην haud ignobilis. [apud Pheras, in vicinia Iolci. *Ex Schedis.*] v. doctiss. Eckhel Numism. anecd. p. 86.—[Pelias et Neleus e Tyro et Neptuno. Æson, Amytheon, Pheres e Tyro et Cretheo. *Ex Schedis.*]

226. ἰν δαιτὸς μοίρᾳ. Schol. ἰν μέρει, *participes eos reddendo convivii*, h. excipiens eos epulis. Hoc videtur simplicissimum; portio epularum unicuique hospitum contingit. Mox 229. ξείνια sunt ipsæ epulæ, et 230. ἰνεάνυν πᾶσαν εὐφροσύναν, *hilaritatem maximam* in eorum animis *explicuit, excitavit.* ἰνείνυν, ἰνανύειν, fere ut αὔξειν, pro vulgari αὐξάνειν. [Ad Tibull. i. 5, 76. laudavi ex epigrammate apud Reinesium, illustrato a Valken. Diatribe p. 233. Ζῆθος πάλαι τύπας αὔξων εὐφροσύνας. *Ex Addendis.*]

Digitized by Google

E. ϛ'. K. ιγ'.

Ἀλλ' ἐν ἕκτᾳ, πάντα λόγον θέμενος
Σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνὴρ
Συγγενέσιν παρεποι-
νᾶθ'. οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἶψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
Ὦρτο σὺν πείνοισι. καί ῥ' ἦλ-
θον μέγαρον Πελία' ἐσσύμενοι
Δ' εἴσω κατέσταν. τῶν δ' ἀκού-
σαις, αὐτὸς ὑπηντίασεν
Τυρσῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά.
Πραΰν δ' Ἰάσων μαλθακᾷ
Φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον
Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων·
Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου,

236. *συγγενέσι* male Rom. et seqq. Schmidius Aldum pro se laudare poterat. Tum *πᾶσι ποινᾶθ'* omnes edd. ante Schmidium, qui metro monente et suffragante Pal. C., cui duo Bodlei. succinunt, emendavit *παρεποινᾶθ'*. ut tamen appareat, unde *πᾶσι* venire potuerit, non male Pauwius conjecit, fuisse olim in libris scriptum *συγγενέσι* vel —*σιν ποτιποινᾶθ'*. 239. *-θεν μέγαρον Πελία δ'* editum erat ab Oxon. quod a sermonis ratione alienum est; unde eos Pauwius satis acerbe exagitavit: nam ℞ eo loco stare non potest. Edd. vulgg. *-θεν Πελία μέγαρον· ἐσσ.* Schmidius syllabæ cavere volens rescripserat *μέγαρόν δ'*. nec male pro *μεγαρόνδε*. unde puto adhæsisse ed. Oxon. Verum melius vocibus permutatis *μέγαρον Πελία* offerebat Bodl. C. 240. *εἶσω* Schmid. quod Bodl. C. firmat. Vulg. *ἔσω*, recte in metro Iambico, monente Pauwio. 241. *ὑπαντίασεν* Ald. 246. *Ποσειδᾶνος* Ald. *Ποσειδᾶνος* Rom. et seqq. *Ποσειδᾶνος* Oxon. exhibuerant ex Bodl. C. Est tamen perpetuo Pindaricorum exemplarium usu per *σ*, *Ποσειδᾶνος*.

234. *παρεποινᾶθε θέμενος* (*προθέμενος*) *omnem rem, λόγον σπουδαῖον*, pro *σπουδαίως θέμενος, serio, accurate.* et illi 237. *ἐπίσπεσθε, assensi sunt, probarunt.* Nisi simplicius est: *comites se ei adjunxerunt.* Statim enim cum iis surgit de mensa.

246. Jason *exorsus est prudentem sermonem.* *κρηπὶς, fundamentum*, pro exordio. Sic inf. vii. 3. et Fragm. p. 71. de victoria navali ad Artemisium parta: *ὅτι παῖδες Ἀθηναίων ἰδάλοντο κρηπῖδα ἐλευθερίας. Ποσειδῶνος Πετραίου* majore littera scribendum; erat enim locus Thessaliæ, in quo ludi Neptuno habiti fuere. vid. Schol. Apollon. iii. 1243.

Digitized by Google

Σ. ζ. Κ. ιδ'.

Ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον,
Τραχείαν ἑρπόντων πρὸς ἐπίσδαν ὅμως.
Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ, θεμισσαμένους
Ὀργὰς, ὑφαίνειν λοιπὸν ὅλεθρον.
Εἰδότι τοι ἐρέω·
Μία βοῦς Κηθεῖ τε μάτηρ
Καὶ θρασυμήδει Σαλ-
μωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
Ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέν-
τες σθένος ἀελίου χρύσεον
Λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφί-
σταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει

249. τραχεῖαν Bodl. C. Sed in τραχεῖαν h. l. *a* longa est ex *η* Ionica. In vulgg. ἐπίσδαν δ' ὅμως. Omnino δ' tollendum erat, ut jam a Schmidio factum: abest quoque a cod. Gotting. Repugnat usui et metro; est enim iambelegus. Aldus prave: ἐπίσδαν δ'. 255. τρίταισιν δ'. Abest *ν* in edd. sed adesse debet, nisi iambus pro spondeo sit; monente quoque Pauw. τρίταις δὲ in Bodl. C. 258, 9. ἀφίστανθ' (aut, ut secundum grammaticorum leges scribendum, ἀφιστᾶνθ') Chm-

249. Esse τραχεῖαν ἐπίσδαν, τὸ μέλλον τραχὺ, recte Schol. in quo sunt alia de voce ἐπίσδα, quæ proprie ἁμάρτημα μεθύστερον declarat, nunc omnino τὸ μέλλον. Multa de ea, quæ nonnullorum vocabulorum fortuna fuit, disputarunt viri docti, olim Etymol. M. Suidas, Hesych. et ad hunc Hemsterh. tum Ruhnken. ad Timæum h. v. Comparantur cum repotiis; de quibus docta est Wernsdorfii disputatio. Est autem ordo: θνητῶν μὲν φρένες (εἰσὶν) τραχεῖαν ἐπίσδαν (αὐτῶν) πρὸς ἐπίσδαν h. e. καλὸν τὸ μέλλον, (etsi in mala futura irruunt, parant sibi calamitates futuras) ὅμως ὠκύτεραι εἰσὶν, αἰνῆσαι κέρδος δόλιον πρὸ δίκας, *proclives sunt, præcipites, ad præferendam justo utilitatem per fraudem.* [fere ut Apollon. iv. 1017. *Ex Schedis.*]

250. Θεμισσαμένους ὀργὰς, *moderantes, regentes, animos*, providere, ut feliciter agamus in posterum.

253. Eadem femina βοῦς, τουτέστι γυνὴ, *Enarea.*

258—260. Sunt verba paullo impeditiora. αἰδῶ παλόψαι erit, *tollere, extinguere*, ut κρύψαι pro ἀφανίζειν, δίκην, *reverentiam* seu pietatem *cognatorum*; hoc fit odiis mutuis. εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, (ὥστε αὐτὴν scil. τὴν ἔχθραν) τὴν αἰδῶ παλόψαι, *quæ talis sit, ut tollat pietatem.* Ita est: *Parcæ* (custodes recti

Digitized by Google

Ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι.

A. ζ. K. ιδ.

Οὐ πρέπει νῶιν χαλκοτόροις ξίφεσιν
Οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων
Τιμὰν δάσασθαι. μᾶλά τε γάρ τοι ἐγὼ
Καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίη-
μ' ἀγρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούρας
Ἀμετέρων τοκέων
Νέμεαι, πλοῦτον πιαίνων.
Κού με πονεῖ τεὸν οἶ-
κον ταῦτα τορσύνοντ' ἄγαν:
Ἀλλὰ, καὶ σκᾶπτον μόναρχον,
Καὶ θρόνον, ᾧ ποτε Κρηθείδας

ris legebat, nec improbante Grammatico in Scholiis, ἵν' ᾖ εὐσυνεκὲς ὁ λόγος· ἀφίσταντο autem Μᾶλλον, εἰ μᾶλλον ἐν τῷ γένει ἡμῶν διαφορὰ γενέσθαι, ὥστε πρὸς ἀναίδειαν τραπῆναι. Etiam sic Aldus excusum dedit. At Rom. cum cett. ἀφίστανθ', sive ut ἀφίσταντο sive ut ἀφίστανται sit; hoc quidem mellius: *recedunt Parcæ, aversantur;* adeoque cognati οὐκ ἀγαθῇ μοίρᾳ χρῶνται. [ἀποστατεῖ θέμις Æschyl. Eumen 411. *Ex Schedis.*] 260. Reliqui interpunctionem post ὁμογόνοις, etsi ea aut omitti aut etiam post πάλαι cum Aldo transferri poterat: est enim quod Schol. ait: ἐὰν δέ τις ἴσχῃ ὁμογόνοις γενηθῇ, ὥστε καλύπτειν τὴν αἰδῶ καὶ ἀκυρώσειν, τοιοῦτοι, μὴ αἰδεῖσθαι sc. αὐτούς. *ita ut pudorem, quem sibi agnati et cognati mutuum debent,* h. pietatem, reverentiam et amorem, *deponant, exuant.* 261. νῶν Oxon. ante νῶιν, quod Schmidius monet per synizesin esse legendum. recte: sed cur diæresis infertur? exarandum haud dubie νῶιν, pronuntiandum νῶν. νῶ Bodl. γ. vitium est χαλκοτόρεις Romanæ edit. sphalma, in omnibus deinde editis servatum, recte secundum Scholiasten emendatum est a Schmidio. Ald. χαλκοτόρεις cum. Bodl. γ. Versum recitat Tzetza ad Lycophr. 175. 262. ἀκόντεσσιν, adjecto ν, legendum, metro jubente, monet Pauw. 263. μᾶλα. atqui Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 267. νέμεαι diserte Ald. at Rom. νέμῃς. forte ex scripturæ compendio. emendatum ex Aldo in Cratandrina. 271. καὶ θρόνον erat editum. Plus lyrici spiritus habere mihi videtur, si legatur: καὶ θρόνου, ut quoque ex Bodl. C. notatum video. Scilicet: Ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον, Καὶ θρόνου, ᾧ—δίκας, Τὰ μὲν ἄνω ξυνᾶς ἀνίας Λῦσον ἄμμιν. *Sed et sceptrum et thronum, hæc* (τὰ, ταῦτα, solito more, ut ad utrum-

et justi) *aversantur,* abhorrent ab adspectu, *ortis inter cognatos odiis, quibus pietas et reverentia mutua inter eos tollitur.* 268. κού με πονεῖ. πονεῖν h. l. active. cf. Brunck. in Anacreont. p. 111. et τορσύνοντα pro αὔξοντα, *non me male habet, quod hæc tuas opes valdè augent,* tuis copiis accedunt.

Digitized by Google

Ἐγκαθίζων ἱπποτὰις
Εὔθυνε λαοῖς δίκας,
Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

E. ζ. K. γ'.

Λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ
Αὐτῶν ἀναστήσῃ κακόν.
Ὣς ἄρ' ἔειπεν. ἀπᾶ
Δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας· ἔσομαι
Τοῖός. ἀλλ' ἤδη με γηραι-
ὸν μέρος ἀλικίας ἀμφιπολεῖ·
Σὸν δ' ἄνδος ἧξας ἄρτι κυ-
μαίνει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν
Μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἐὰν

que σπᾶσον et θρόνον referatur) *redde nobis sine omni tua et mea molestia.* Saltem sic accipiam vulgare σπᾶσον—καὶ θρόνος—τὰ μὲν etc. Vulgo subintelligunt: σοσῖ με, h. ἀλγύνει. 273. λαοῖς Schmid. metri gratia. vulgg. λαοῖσι. 276. Triplex olim in libris fuit varietas, ut ex Schol. apparet: ἀναστάσῃ, (docta lectio: *ne quid mali inde oriatur*) ἀναστήσῃ (quæ et futuri medii et indefiniti 1. subjunctivi esse potest: ex grammaticis aliqui pro ἀναστήσωσι dictum volebant) et ἀναστήσῃς, ut in edd. legebatur, quod secundæ lectionis interpretamentum esse videtur: nam ἀναστήσῃ ab—σαμαι eodem significatu accipi potest, contra quam Scholiastes fecit.—νεώτερον pro μεῖζον. 277. Ἀπᾶ aut potius ἀπᾷ pro ἀπῇ dictum Schmidius, ἀπᾷ etiam scribendum esse Pauwius censent: esse enim ab ἀπὰ, ἡ ἡσυχία, quæ ap. Hesych. interpretatio extat. Vox manifeste convenit cum ἄπα, Dorice ἄπα, h. ἠρέμα καὶ ἡσύχως, in quo *a* corripitur, antiquo usu. Probabile fit fuisse olim ἄπη vel ἀπὴ, quod *lenitatis* significatum haberet, inde factum (ἐν vel σὺν) ἄπῃ, ἅπᾳ, unde ἅπα, ἅπα factum, item (παν') ἄπαν vel ἀπὰν, quod Grammatici, Etymol. et Eustath. a χαίνω ducunt. Certe hinc ἴσαλος et ἄπαλος (v. Hesych. h. v.) formatum, et hoc brevem syllabam habere, patet ex Homerico ἀπαλαμήδεος. 278. ἀνταγόρευσεν pro ἀντηγόρευσεν, unde secunda est producta. ἔσομαι—σοῖσιν vulgg. quod mutavit Schmidius metro monente, et mss. Bodl. addicentibus. 281. σοῦ δ' ἄ. vitium, quantum video, solius edit. Schmid.

274. τὰ μὲν, *quod ad ista attinet*, ea quidem *redde mihi, ne inde* (ἐξ αὐτῶν, διὰ τοῦτον) *inopinum tibi arcessas malum.*

283. Veterator Pelias simulat, se religione teneri expiandæ ἄτης, piaculi, quod regni exitium minari videretur. Sunt autem placandi Manes Phrixi, parentis Athamantis et Inus injuria patrio solo pulsi et in Colchide mortui. Cæsum eum edit Valer. Fl. i. 47. sqq.

Digitized by Google

Ψυχὰν κομίξαι Φρίξος, ἐλ-
Θόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους,
Δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν,
Τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη

Σ. η'. Κ. ιδ'.

Ἔκ τε ματρυιᾶς ἀθέων βελέων.
Ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν
Φωνεῖ. μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ,
Εἰ μεταλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὀ-
τρύνει με τεύχειν ναῒ πομπάν.
Τοῦτον ἄεθλον ἐκὼν
Τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
Καὶ βασιλευέμεν ὀ-
μνυμι προήσειν. καρτερὸς
Ὅρκος ἄμμι μάρτυς ἔστω

285. -θόντα erat; -θόντας non modo ed. Brub. cum Bodl. γ. sed omnes vett. usque ad Steph. idque metrum postulat. 288. ἐκ τῶν prave Rom. et sqq. donec Schmid. iterum emendavit sec. Ald. 291. εἰ μεταλλάσσον τι conj. Pauw. nam *somnium*, inquit, *erat apertum et omnis dubii expers.* recte; sed de somnio dubitari poterat, an divinitus missum et an ei parendum esset. Igitur aditur deus, an quid super somnii veritate et auctoritate ex deo explorari possit: εἰ μεταλλατόν τι. 292. ὀ. σὲ Rom. et seqq. Bene Schmidius ex Ald. revocavit με, probantibus etiam Oxon. et Pauw. 294. τέλεσον edd. At τέλεσον ex Aldo legendum esse, ut Ionicus a minore sit, monuerunt Schmid. et Pauw. καί τοι pro σοι.— 297. ἄμμι invectum in ed. Morell. et Stephanianas. Pauw distinguere jubet: π. ὅρκος ἄμμι· μάρτυς ἴ. Non satis assequor. Sed ordo verborum hic erat faciendus: μάρτυς ἔστω ἄμμι ἀμφοτέροις Ζεὺς ὁ γενέθλιος, καρτερὸς ὅρκος. Jupiter ὅρκος,

ubi hæc ornat. Apud Apollon. ii. 1198. Jovis ira placatur. κέλεται γὰρ Φρίξος (ἰμὶ) κομίξαι ψυχὰν ἰόν. Notabile κομίξειν, *curare*, de sacris factis, de inferiis. Eo sensu κομιδὴ quoque occurrit.

291. εἰ μεταλλατόν τι, *num quid comperiri posset super somnii consilio*: h. e. an possem resciscere aliquid, sitne viso obtemperandum. μεταλλᾶν non modo est *quærere*, sed et *comperire*. καὶ (ὁ Ζεὺς) ὀτρύνει ἰμὶ, ὡς τάχος τεύχειν ναῒ φομπὰν, h. στέρνειν τῆα, *instruere ac deducere in mare.*

294. μοναρχεῖν spectat ad imperium, βασιλεύειν ad dignitatem regiam, honorem, munera, ut sup. 270. σπάσσον μόναρχον, καὶ θρόνος etc.

Digitized by Google

Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
Σύνθεσιν ταύταν ἐπαι-
νήσαντες οἱ μὲν ῥίζεν.
Ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

Α. ἡ. Κ. ιδ'.

Ὄρνυεν πάρυπας ἐόντα πλόον
Φαινέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδα-
ο Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκαμαντομάχαι
Ἦλθον Ἀλκμήνας δ' ἐλικοβλεφάρου
Λήδας τε. δοιοὶ δ' ὑψιχαῖται
Ἀνέρες, Ἐννοσίδα
Γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν,
Ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄ-
κρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος
Ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη

quatenus per eum juratur. [Heynius in textu et post Ὄρνυεν et post Ζεὺς posuit comma.] 301. Ἀτὰρ metri caussa Schmid. pro αὐτὰρ, quod teneri poterat judice Pauw. 302. ἴδην Bodl. C. qui metro refellitur. ἰόντα, *conscensam cuivis navigationem*, refinxerat Schmidius, argute, sed temere. ἰόντα est γινόμενον (γενησόμενον), τὸν δίξαντα, ut Schol. *constitutam navigationem*. Aut dicendum simpl. ὄντα pro εἶναι, ἔσεσθαι. 303. πάντα Rom. et al. Revocavit παντᾶ post Ald. Stephanus. Utrumque ferri posse censet Pauw. 305. Ἀλκμάνας repente hic editum: cum ubique sit Ἀλκμήνα. etiam in Theocrito. 310. Pro τῶν μὲν Schol. legerat τῷ μὲν, ut ad Neptunum referatur, cui ex filiis decus nascitur.

298. Ζεὺς γενέθλιος nunc, rebus jubentibus, aliter quam Ol. viii. 20 esse debet πατρῷος, *gentilitius* stirpis Æolicæ. Est autem γενέθλη, itidem ut γένος, et *natalis* et *genus*.

[305. Hercules et Dioscuri. *Ex Schedis.*]

306. ὑψιχαῖται, ut βαθυχαῖται, refer ad juvenilem vigorem. [Euphemus et Periclymenus. *Ex Schedis.*]

308. αἰδεσθέντες ἀλκὰν multis modis exponi potest. Præstat, puto, ad Jasonem referre: *virtutem Jasonis reveriti*, h. e. admiratione virtutis ejus.

310. Euphemus et Periclymenus, Neptuni ille filius ex Europa, hic nepos ex Neleo et Chloride, Tityi filia; Neleus autem et Pelias e Tyro suscepti Neptuno: istis *cumulata est gloria ex novo hoc navigationis ausu*. ἐκράνθη, *συντετέλεσται, perfecta est.*

Digitized by Google

Σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ, φορ-
μικτὰς, ἀοιδᾶν πατὴρ
Ἤμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς.

E. ἡ. K. ιγ.

Πέμπε δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους
Υἱοὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον,
Τὸν μὲν Ἐχίονα, πε-
χλάδοντας ἤβᾳ, τὸν δ' Ἔρυτον. ταχέως
Δ' ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα

318, 9. *πεχλάδοντας*. Supra Ol. ix. 3. *πεχλαδὼς* occurrebat ductum a *χλάζω*, dorice *χλάδω*. unde *α* productum. Ab hoc factum esse debet *πεχλᾶδω* (non *πεχλαδάω*, ut Schmidius facit) pro *πεχλάδω*, unde *πεχλᾶδων*. *πεχλάδοντας* scripsi pro *πεχλαδόντας*. nam *α* producta esse debet; neque adeo aoristus secundus locum habet h. l. Scholiastes exponit *πλήθοντας*, ut Etymol. M. *πεχλαδὼς* (Ol. ix. 3.) *ἀντὶ τοῦ· ὁ πλεθύων*. Pergit Scholiastes: *ευρίως δὲ πλῆθος*, (vel *χλαδὸς*, cf. Hesych. h. v. et Pauw ad h. l.) *ἡ μετὰ ἤχου τῶν ὑδάτων ῥύσις, μιμητικῶς εἰρημένη. ὡς καὶ βρέμος πυρός*. Illud *χλῆδος* a *χλάζω* ductum esse debuit, hoc autem a *χλᾶω*, (a quo Etymol. M. *ἴχλος* ducit) *χλάω*, *χλάζω*, *χλάζω*. Fuit et *χλίω* pro *θρέπτω*. unde *ἐγχλίων* Æschyl. Suppl. 921. et *χλιαρός*. cf. inf. ad ix. 66. Duplex autem significatus hic verbis inesse videtur primum copiæ, proprie aquarum, tum strepitus, quem multæ aquæ fluentes faciunt. Alter significatus supra Ol. ix. 3. alter vero, ille prior, h. l. obtinere videtur, ut sit *juventæ vigore plenum esse*, *πεχλάδειν ἥβῃ*. cf. Abresch ad Hesych. his voce. Sup. 281. *ἥβη πυραίνει*. Quod autem altero loco pro interpretatione in Scholiis affertur: *τῇ τῆς ἀκμῆς ἐπιτείνουσαι θερμῇ*, suspicor Scholii auctorem vitiose *πεχλιδόντας* legisse, vel *πεχλιδόντας*, tanquam a *χλίω*, *χλιδὴ*, *χλιδᾷν*. Apud Hesych. *πεχλιδόντα*, *ἀνθοῦντα*. Bodl. C. *πεχλαδόντας* cum metri vitio. 319. *τόν σ'* malit Pauwius. *Ἔρυτον*, metro monente, ex Apollonii aliorumque auctoritate emendavit Schmidius. Superiores edd. vitiose: *Εὔρυτον*. *ταχίως* Gott. 320. *παγγαίου* vett. edd. Primum emendatum a Morellio. Notus mons Thraciæ ad fl. Nestum.

313. *ἐξ Ἀπόλλωνος* potest variis modis accipi, ut Mingarell. monet: *ab Apolline missus*: tum *ἐξ Ἀπ. φορμικτὰς, citharœdus ab A. edoctus*. Præfero *ἐξ Ἀπόλλωνος* scil. *γένος* v. 308. pro *ὁ Ἀπόλλωνος παῖς*. Ponitur in medio heroum a Jove, Neptuno, Mercurio, ortorum. Alii Œagri filium faciunt Orphea. Doctum est Scholion ad h. l.

318. *πεχλάδοντας ἥβᾳ*, a *πεχλάδω*, *πλήθω*, *juvenili vigore*, tanquam succo, *turgentes*. v. V. L. Mox 321. *καὶ γὰρ* pro *porro*, ut Lat. *nam*. formula variandi nexum ac progressum narrationis. 322. *ἴννυσι*, instruxit ad iter et misit.

Digitized by Google

Ναιεταόντες ἔβαν· καὶ γὰρ ἑκὼν
Θυμῷ γελανεῖ δᾶσσον ἔν-
τυνεν βασιλεὺς ἀνέμων
Ζήταν Κάλαΐν τε πατὴρ Βορέας
325 Ἄνδρας πτεροῖσιν νῶτα πε-
φρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
Τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοι-
σιν πόθον γ' ἔνδαιεν Ἥρα

Σ. Ϛ'. Κ. ιϛ'.

Ναὸς Ἀργοῦς· μή τινα λειπόμενον
330 Τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν
Αἰῶνα πέσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ
Φάρμακον κάλλιστον ἐᾶς ἀρετᾶς
Ἁλιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις.
Ἐς δ' Ἰαωλκὸν ἑπεὶ

323. Ἴν—τνεν Ald. bene. In vulgata Ἴν—τνεν Pæon secundus pro Ionico erat. Dicta hæc pro: ἔβαν Ζήτης Κάλαΐς τε. αὐτοὶ γὰρ etc. 325. πτεροῖσιν Mingarell. ut 161. pro πτερῶσι. [Gilb. Wakefield in Boreadis transfert alas ab humeris in caput pone aures, πτερῶσιν ὦτα. Sic quoque in Apollon. Rhod. i. 221. ἀμφὶ δὲ κόμαι in ἀμφὶ δ' ἰν ὦσι. (etsi non memini usquam dictum aliter quam ὦλαι vel ὠσί.) Silv. Part. i. p. 27. Ex Addendis.] 326. πτερυσσόντε Bodl. C. 327. παμπαλαιῷ Pal. C. cum Sebolio: βαρὺν, μίγας, et Bodl. C. Gott. minus argute. Licet incidere in παμπειθὴς Ἥρα. Sed magis accommodatum παμπειθὴς πόθος. Nec est alienum a Pindaro geminare epitheta. 330. Erat τὸν ἀ. Ut laboranti in capite versui succurreret, Schmidius τόνδ' refinxit, Pauw τόν γ'. At Aldus verum suppeditat τὰν, ut Dores τὰν αἰῶνα dixerint, quomodo alia eodem genere præter communem morem extulerunt. 334. Edd. ante Schmidium ἐς δ' Ἰ. claudicante metro. Sed vir ille doctiss. emendavit ἐς δ' Ἰαωλκὸν vel ἐς δὲ Ἰωλκόν. hoc in edd. receptum firmat Codex Bodl. C. At præstat prius, ne inferatur hiatus.

330. τὸν ἀκίνδυνον αἰῶνα ἀκίνδυνον, pro ἀκινδύνως, παρὰ ματρὶ, ut ἴψιον Ol. i. 132. consumere vitam.

332. φάρμακον ἀρετᾶς, ut τὸ ἄκος Nem. iii. 29. sc. proprie *crummatum et laborum delinimentum.* Sic N. iv. 2. πόνων πεπαυμένων ἰατρὸς ἀρίστος ὑφεσώνα, *laborum finitorum, exhaustorum, optima medela, refectio, lætitia ex successu.* Remedium lenit vulnus, dolorem; laboris lenimen, φάρμακον, est gloria; pro labore est ἀρετὰ, quæ facit, ut illum toleremus.

Digitized by Google

Κατίβα ναυτᾶν ἄωτος,
Λίξατο πάντας ἐπαι-
νήσαις Ἰάσων. καί ῥά οἱ
Μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλά-
ροισι Διοπροπίων ἱερῶν
Μόψος ἄμβασε στρατὸν
Πρόφρων. ἐπεὶ δ' ἐμβόλου
Κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

Α. Σ. Κ. ιδ'.

Χρυσέων χείρεσσι λαβὼν φιάλαν
Ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ πατρὶ Οὐρανιδᾶν
Ἐγχειπέραυνον Ζῆνα, καὶ ἀκυπόρους
Κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐπάλξει,
Νύκτας τε, καὶ πόντου κελεύθους,
Ἁμετά τ' εὔφρονα, καὶ
Φιλίαν νόστοιο μοῖραν.
Ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντ-

335. *κατίβαν ἀνδρῶν* Ald. perperam. cf. Pauw. *ναυτᾶν* Gott. pro vulgari *ναυτᾶν*. 336. *ὀρνίχεσσιν* ἰν. Bodl. G. 339. *Διοπροπίων* scriptum in omnibus: arguitur in eo Pauw. Sed recte emendavit Schmidius *Διοπροπίων* ex Scholiasta, qui veram lectionem habuit, *μαντεύμασιν* interpretatus; et alter: *τοῦ μαντείου χρεσμοῦ*. 345. Schmidius et Oxonienses duplicem accusativum, alterum personæ, Ζῆνα, alterum rerum, quas petit Jason, constituendo poeticam vim attenuant et prorsus conficiunt. Quin lyrice dicitur invocare Jason cum Jove Mare, Ventos, Vias maris, Noctes, Dies, Reditum. 346. *ἀνέμων* Bodl. C. minus bene. 347. *Νύκτας τε καὶ πόντου κ. τ. λ.* emendat Pauw. unde clumbis et humilis oratio exstitit. Trajectio verborum in lyrico carmine ferenda; quid? quod et spiritum poetæ auget. 348. *ἁμετα* prima edd. emendatum in Cratandr.

341. De discessu parando jam sup. 46. verba vidimus. De appulsu inf. ix. 80.

346. *ἐπάλξει* refero ad omnia voc. *εὔφρονα*, pro vulgari: *precatur, ut sint propitii et secundi fluctus, venti, dies, noctes.* [Arcades in certis *τελεταῖς Θέσπιν Ἀφροδίτην καὶ Φοίβαν καὶ Βρομίαν*. Pausan. viii. 29. pr. *Ex Schedia.*] *ἵματα ἀνέμων* et inf. ix. 85. occurrunt.—347.

ἄϋσε βροντᾶς αἴσιον
Φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖ-
νες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι.
Ἀμπνοὰν δ' ἥρωες ἔ-
στασαν θεοῦ σάμασι
Πιθόμενοι. πάρυξε δ' αὐτοῖς

E. Σ. K. ιγ'.

Ἐμβαλεῖν κώπαισι τεραστόπος, ἀ-
δείας ἐνίπτων ἐλπίδας.
Εἰρεσία δ' ὑπεχώ-
ρησεν ταχείᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄπορος.
Σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξεί-
νου στόμα πεμπόμενοι ἦλυθον. ἔν-

353. Malebat Mingarell. στερρᾶς ἄπο ῥηγνύμεναι. 354, 355. Ἀμπνοὰν δ' οἱ ἥρωες—ἔστασαν Bodl. C. Pauwius ἀμπνοὰν—ἔστασαν ineptum censens emendat ἐν πνοὰν ἔστασαν, ut ἐν pro ἐς dictum sit: *steterunt ad ventum*, h. *ventum exspectant*. Quod an minus durum sit, quam alterum, et quam inexemplum, nolo dicere; et quae tum vis inest sententiae; *confisi auguriis expectarunt ventum?* Ex altera parte bona est sententia: *augurio fausto confirmatos, recreatos, fuisse heroum animos*. 356. πιθόμενοι emendavit Schmidius. Sed et πιθόμενοι recte se habere aiebat Pauw h. l. et ad v. 301. 357. τερασπόπος Bodl. C. vitiose, et mox ἰώπων. 360. ταχυᾶν proclare Schmid. emendaverat, metro postulante, et ex Scholiorum et Pal. C. auctoritate. τραχυᾶν invito metro revocarant Oxon. τραχεῖᾶν Ald. Suspicor tamen vel sic verius esse ταχεῖᾶν e perpetuo poetarum usu. ἀνιχώρησεν cum Mingarello scribo; sed id non necesse erat ante τρ. 361. ἰθξίνου Bodl.

πόντου πίλωθα sunt aut ipsum mare, in quo navigatur, aut navigatio; precatur πελάσθαι εὐφρόνης. [ἀνίμου πίλωθα Od. ν. 80.—Similia in Orph. 335. *Ex Schedis.*]

354. Si ἀναπνοὴν ἱστάναι pro ἀναπνέειν, recreari, animo confirmari, defenditur, dicendum est, esse pro πεπεῖσθαι, aut illustrandum id erit ex simili formula, ἀρθῆν, σπᾶσαι ψυχήν. Ἴσχε σπᾶσαι in Odyss. σ. 11. et μῆνιν σπᾶσαι Sophocl. Œdip. 699. unde et omnino potest σπᾶσαι reddi per ἴσχειν. ut in eo, quod commode laudavit Gedik. ex Eurip. Iphig. in A. 786. 9. σπᾶσαι ἐλπίδα. habere metum; ad quem locum Markland. alia attulit: unde patet, σχάσασθαι pro σπάσασθαι Tyrwhittum ingeniose quidem conjectasse, nec tamen vere. In nostro loco ἱστάναι ἀμπνοὴν simile est ei, quod sup. P. iii. 171. ἔστασαν ἀρθὴν παρείαν.

Digitized by Google

Θ' ἁγνὸν Ποσειδάωνος ἕσ-
σαντ' εἰναλίου τέμενος·
Φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα
Ταύρων ὑπᾶρχεν· καὶ νεό-
κτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.
Ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενοι,
Δεσπόταν λίσσοντο ναῶν,

Σ. ι. Κ. ιδ'.

Σύνδρομων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον
Ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμοι γὰρ ἔσαν
Ζωαὶ, κυλινδέσκοντό τε κραιπνότεραι
Ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλ-
λ' ἤδη τελευτὰν κεῖνος αὐταῖς
Ἡμιθέων πλόος ἄ-
γαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἐν-

γ. ex interpr. 363. *ἕσσαντο τέμενος. ἵω, ἵζω, καθίζω*, sollennia sunt *de ædibus, templis, aris ponendis*. At ab *ἵστημι* ducentem usus et analogia destituit. 366. *πόντιστον* Ald. Gott. et Pal. C. cum Bodl. C. *θεόκτιστον*, quod ed. Rom. submisit, a Neandro inde exponitur, *a natura factum*. Saltem esset reddendum *θεῖον*. Mingarell. *a deo jussum*. Sed revocandum est antiquum. Ceterum impeditus locus, et in altera parte enervis ac fluxa sententia erat: *φοίνισσα—ὑπᾶρχεν, καὶ—θέναρ. aderant victimæ et ara*, post illa: *ibi Neptuni delubrum constituerunt*. Sed peccabat et hic interpunctio, et jungenda sunt, *ἕσσαντο τέμενος καὶ πόντιστον λ. β. θέναρ*. Illa autem, *φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα Ταύρων ὑπᾶρχεν*, in medio sunt, sollenni lyrici more, v. c. sup. vss. 56. sqq. [Heynius in textu parentheseos signis inclusit verba *Φοίνισσα—ὑπᾶρχεν*.] 367. *λίθων* Oxon. ex Bodl. C. receperunt. Schmidius *λίθου* emendaverat. Vulgo *λίθινον* legitur, quod metro non repugnare, si anapæstus pro iambo positus accipiatur, contendit ac defendit Panw. 368. *λίμενα* in Stephanianas irrepsit, hinc in Plaut. Commel. 374. *αὐτῶν* Gotting. minus bene. 376. Sane magis consentaneum foret scribi *ἐς Φ.*—

365. *φοίνισσα—ὑπᾶρχεν* in parenthesi sunt includenda. Sacrum hoc xii. diis factum Apollonius memorat; at cum Pindaro consensit Timostheues. v. Sch. Apollon. ii. 532.

374. *τελευτὰν* sc. *τοῦ κυλίνδεσθαι*, adeoque *στάσιν*, lyrice, quasi mortem exhibuit, ut motu privati essent scopuli; quemadmodum antea *ζωαὶ* erant, *moventes se*, mobiles.

Digitized by Google

ἦλυθον, ἔνθα πελασ-
νώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
Μίξαν, Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ.
Πόντια δ' ὀξυτάτων βελέων
Ποικίλαν ἴυγγα τε-
τρακνάμου Οὐλυμπόθεν

ἰνήλυθον. Pauw in Φ.—ἰνήλυθον, æolico more, præfert. [ἴκτινον ἦλυθον Boeckh. in Commentatt. p. xiv. *Ex Schedis.*] 378. Κόλχοισιν postulat metrum pro Κόλχοισι. 379. Iterum peccabat interpunctio et junctura verborum. Jungenda sunt: ἰς Φᾶσιν ἰνήλυθον Αἰήτῃ παρ' αὐτῷ. reliqua in medio posita. 380. ὀξυτάτων Pal. C. et ed. Rom. Brub. ac seqq. ante Schmidium, qui ἰοξυτάτων revocavit ex Aldo et Crat. qui certe id exhibent. πόντια βιλίων, ut πότνια θηρῶν Diana Iliad. φ. 470. Sic *potens armorum*. 381, 2. τε-τρακνάμου edd. et codd. etiam in Schol. auctores, qui laborant interpretando ἴυγγα τετρέπναμον. Sed τετρακνάμου' præclare emendavit ex Schol. Schmidius, et in eo jam Stephanus in suis edd. præiverat, unde edd. Commelin. et Plant. quas Schmidius laudat, petierunt. τετρακνάμοιο πάλῃ (h. τροχῷ, *rotæ quatuor radios habenti*) ἀλύσῳ (docte pro ἀλύτου vel ἄλυτον) ἰυζικάκεια ἴυγγα. Sic enim jungenda sunt verba; et: ἴδρις Οὐλυμπόθεν ἀνθρώπους. Supra Pyth. ii. 74. τετράκναμος ἄτμὸς Ixionis occurrebat. 382. Οὐλυμπόθεν metro postulante Schmidius. Vulgo: Ὀλυμπόθεν. Pauw minus bene rescribere jubet: τετρακνάμοιο Ὀλυμπόθεν.

377. Pronior in hoc sum, ut πελασνῶπας Κόλχους dictos putem *nigros adspectu*, seu simpl. *nigros* (ut sup. P. i. 13, 14. πελασνῶπιν ψαίλαν) respectu originis ex Ægypto: vid. Herodot. ii. 104. ὅτι μιλάγχροές εἰσι καὶ οὐλότριχες. Κόλχοισι βίαν μίξαν, ut χεῖρας, *pugnarunt*. Fuere quoque inter Argonautarum rerum scriptores, qui cum Colchis pugnatum esse dicerent. Nescio tamen, an simpliciter h. l. accipiendum sit pro ἐμίχθησαν, παρεγένοντο. pro ἐαυτοῖς, ἑαυτῶν βίαν. ut βίᾳ Ἡρακλέους.

380—395. Si vulgari oratione utaris, sententia hæc est: *tum primum adhibitum est philtrum a Venere ad Medeam Jasonis amore irretiendam*. Iynx *torquilla Linn.* esse creditur secundum Aristot. Hist. A. ii. 12. Plin. xi. 48. s. 107. variis nominibus vulgo, recte an falso, impertita, *frutilla*, *verticilla*, *motacilla*; mobilitate sua adumbrare credita æstuantis amoris agitationem; quæ ut etiam augeretur, illigata avis rotæ circumagebatur. Est de ea ave locus præclarus in Schol. ad h. l. quibus add. Theocr. ii. 17. c. Schol. et Intpp. ad Xenoph. Memor. Socr. iii. 11. 17. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 62. sq. [Böttiger *N. Teutsch. Mercur* m. Mai. 1810. *Ex Schedis.*] Ἴυγγα simpl. pro *delinimento* (vid. Salmas. ad Solin. p. 662. a.), aut potius pro *cupiditate* dixit Pindarus inf. Nem. iv. 56. ubi Scholion aliud doctum in avem mutatam narrat Iyngem, filiam Echus vel Pithus s. Suadæ, quæ Jovem ad Jus amorem pellexerat. Phantasma poeticum haud insuave. [Venus tum primum Olympo hominibus attulit, inter eos vulgavit usum iyngis, illigatæ rotæ, edocuitque Jasonem carmen. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Ἐν ἀλύτῳ ζεύξασα κύκλῳ

A. ί. Κ. ιδ'.

Μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν
Πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοι-
δὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν·
Ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοι-
τ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλὰς αὐτὰν
Ἐν φρεσὶ ναιομέναν
Δονέοι μάστιγι Πειθοῦς.
Καὶ τάχα πείρατ' ἀέ-
θλων δείκνυεν πατρωΐων·
Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσα-
σ', ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
Δῶπε, χρίεσθαι. καταί-
νησάν τε κοινὸν γάμον
Γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μίξαι.

386. ἐκδιδάσκησεν Ald. cum Palat. C. ἐκδόσκησεν cum Gott. Rom. et seqq. unde emendavit, ut nunc est, Schmid. λιτὰς ut Ol. vi. 132. 387. Μηδείας. Videtur legendum esse Μηδείαν. Nam dicitur quis ἀφελίσθαι τινά τι. Subjectum est Αἰσονίδαν. 392. πατρωΐων a Schmidio, probante Mingarello. Vulgo: πατρῴων, invito metro. 394. ἀντίτομα, *resistentia*, conjectura Spigelii, felix vim Schmidio, damnata Pauwio. Certe ἀντίτομα bene se habet, habito respectu ad *herbas sectas*, quibus in re magica utebatur Medea, ut essent antidotum, alexipharmacum gravium dolorum ex flamma, quam tauri spirabant.

390. In μάστιγι Πειθοῦς nescio an satis feliciter notionem petam a flagro, quo turbo agitur: quod in curarum animos versantium memoratione adhibuit Tibullus: *Namque agor, ut per plana citus sola verbere turbo, Quem celer adsueta versat ab arte puer*, et Virgil. Æn. vii. 378. seqq. ad quem vide. Alias dictum occurrit μάστιξ de terrore Panico in Rheso 37. et de Κυδοίμῳ ap. Tryphiod. 595.

391. πείρατα, *summam eorum, quæ infuncturus esset pater Æetes.*

395. Interpunge et ordina hunc in modum: ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν δῶπε, χρίεσθαι (*ut iis se inungeret*), σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσασα, *postquam oleo ea miscuerat.* ἀντίτομα ad Eurip. Alcest. 974. illustrat Jacobs Animadverss. p. 36.

[396. pacti sunt nuptias in futurum tempus, in reditu. cf. 452. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

E. *l.* K. ιγ'.

'Αλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν
Μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο
Καὶ βόας, οἳ φλόγ' ἀπὸ
Ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο πυρὸς,
Χαλκέαις δ' ὁπλαῖς ἀράσσε-
σκον χθόν' ἀμειβόμενοι· τοὺς ἀγαγὼν
Ζεύγλᾳ πέλασσεν μοῦνος. ὀρ-
θὰς δ' αὔλακας ἐντανύσαις
Ἥλαυν', ἀναβωλακίας δ' ὀργυι-
ὰν σχίζε νῶτον γᾶς. ἔεισ-
πεν δ' ὧδε· τοῦτ' ἔργον βασιλεὺς,

401. Schmidius refinxerat versum: *Παιδὸν γενίων καμμίονα στυρὸς*, ut conveniret cum antitheticis. Nihil mutabis, si videris, pro iambo esse anapaestum *γενίων*, et *στυρὸς* una syllaba efferendum; bene sic sibi constat iambelegus. 403. Potest oratio continuari usque ad v. 407. ut *ἴωνιν δ' ὧδε* apodosis sit, reliqua autem interjecta a *τοὺς* inde (pro *οὕς*) ea, quæ Æetas facere solitus sit, exponant. Sed præstat apodosin constituere *τοὺς* h. *τούτους* d. ut Scholiastes quoque facit: ut Æetes exemplo quasi arationis proposito invitet Jasonem, aut potius ab arduo labore deterreat. Itaque v. 408. *Τοῦτ' ἔργον τελέεις* etc. 404. *πέλασσεν*, ut in antitheticis, spondeus. Erat *πέλασσε*. 405. *ἰντανύσας* vulgari forma editum ante Oxon. 406. Pro *ἐργυὰν* perperam Schmidius malebat *πέλεθρον*, ut spatium perarati agri, seu jugerum, exprimeretur. [*ἐρέγυιαν* Harmann. de Dial. Pind. p. ix. *Ex Schedis.*] Vocem istam *ἀναβωλακίας* cum *γᾶς* junxit Schol. *τῆς ἐν τῇ τριβῇ τοὺς βώλους ἄνω στρωφώσης*. Schmid. et Oxon. *ἐργυὰν ἀναβωλακίας* jungunt. Pauw emendat *ἀναβωλακίας* vel—*αίᾳ*. [Heynius in textu scripsit *ἀνὰ βωλακίας*.] 408. More poetæ liceret hyperbaton facere et *βασιλεὺς* referre ad *ἴωνι*, ne *βασιλεὺς, ὃς τῆς ἀρχῆς πάλαι*, otiosam facit orationem. Attamen necesse hoc non est; sed *rex, quisquis tandem ille est, qui nunc regendo præest.*

404. sq. Æetes *ἰρθὰς αὔλακας ἰντανύσας ἥλαυνε* diplici modo potest dictum esse: aut *ἰντανύσας* sc. *τοὺς βόας ταν' αὔλακας ἰρθάς*. aut *ἰντανύσας τὰς αὔλακας ἰρθὰς, recta ducens, secans, sulcos.* ut Schol. *ἐπ' εὐθείας ἥλαυνε τὰς αὔλακας. ἀναβωλακίας γᾶς* recte Schol. *ἐν τῇ τριβῇ τοὺς βώλους ἀναστρεφούσης.* Mox v. 406. *ἐργυὰν* male olim de altitudine sulci interpretatus sum, Scholiasta fraude; est *de arationis mensura* accipiendum. Ut suo exemplo seu doceret seu deterreret, Æetes ducit sulci speciem *ἐπ' ἐργυὰν, per tres cubitos*, pro spatio quovis.

Digitized by Google

Ὅς τις ἄρχει ναὸς, ἐμοὶ τελέσαις
Ἄφθιτον στρωμνὰν ἀγέσθω,

Σ. ιά. Κ. ιδ'.

Κῶας αἰγλᾶεν χρυσέᾳ θυσάνῳ.
Ὡς ἄρ' αὐδάσαντος, ἀπὸ κρόκεον
Ῥίψαις Ἰάσων εἷμα, θεῷ πίσυνος
Εἶχεν ἔργου. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει,
Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς.
Σπασσάμενος δ' ἄροτρον,
Βοέοις δήσαις ἀνάγκας
Ἔντεσιν αὐχένας, ἐμ-
βάλλων τ' ἐριπλεύρῳ φυᾷ
Κέντρον αἰανὲς, βιατὰς
Ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν ἀνὴρ
Μέτρον. ἴυξεν δ' ἀφω-

409. στιλίσσας ante emendationem Schmid. 411. χρυσέᾳ θυσάνῳ, secundo casu, an errore typographi, Ald. et Rom. 414. Legebatur αἰόλλει cum injuria metri. vid. Not. Pauw rescribit αἰόλει ab αἰόλω. Aldus corrupte: πῦρ δέ νιν οὐ καὶ ἄλλει. 416. σπασσάμενος refinxi, ut syllaba producatur. 417. δῆσεν invexerat Rom. sed revocavit δήσας (aut, Pindarico more, δήσαις) Schmidius ex Aldo et Pal. C. Pauw δῆσέν γ' olim lectum fuisse suspicatur. 422. ἴυξεν e Pal. C. Schmidius. vulg. ἴυξιν. etiam hoc usitatum fuisse Pauw pronuntiat.

410. ἄφθιτον. v. Isthm. viii. 89.

414. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει rescribendum est cum Pauwio metri caussa. Repetit ille ab αἰόλω pro αἰόλλω. Hesiod. Sc. H. 399. ὃν' ἔμφασις αἰόλλεται, *variantur colore*. Ita ipsi fuit αἰόλει præsens pro imperfecto. Sane ab αἴολος factum esse debuit αἰόλλω, et hoc αἰόλλω. Fuit tamen etiam αἰολίω, quod Etym. M. habet, et ex Platonis Cratylo laudatur. Ita αἰόλλει erit pro φόλει. Notio autem vocis est certa: est κινεῖν. jam ut *movere aliquem* vel vulgari oratione dicitur de *animi motu*, recte Schol. per ταράσσειν exposuit. Similiter συρίφιον, δονεῖν, κινεῖν poetis. Et ἰφισμαὶ 415. sunt *præscripta a Medea medicamina*.

417. βοέοις ἴντεσιν accipiebam tanquam magis poeticum, retracto epitheto a boum collo ad jugum tauris impositum; nisi malis ἴντεα βόεα esse lora e bovinis coriis facta. [ἴντεα constringunt, ἀνάγκας faciunt. *Ex Schedis.*]

419. φυᾷ ἐριπλεύρῳ pro σώμασι, et hoc pro proprie dicto πλευρᾷ.

420. κέντρον αἰανὲς, molestum, acerbum. cf. sup. Pyth. i. 161.

422. μέτρον pro ἄλοι, ex mensura agri peraranda. ἀφωνήτῳ πεῖρᾳ (ἰῷ) ἔχει, ἴμπαις ἴυξεν Al. *etsi muto in dolore, stupens, erupit tamen exclamatione.*

Digitized by Google

νήτῳ περ ἔμπας ἄχει,
Δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς.

A. ιά. K. ιδ'.

Πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερὸν ἄνδρα φίλας
Ὤρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ μιν
Ποίας ἔρεπτον, μειλιχίοις τε λόγοις
Ἀγαπάζονθ'. αὐτίκα δ' Αελίου
Θαυμαστὸς υἱὸς δέρμα λαμπρὸν
Ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκτάνυσαν. Φρίξου μάχαιραι.
Ἤλπετο δ' οὐκέτι οἱ
Κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.
Κεῖτο γὰρ λόχμαι, δράκοντος
Δ' εἶχετο λαβροτάταν γενύων,
Ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κράτει,
Τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου. —

E. ιά. K. ιγ'.

Μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ἀ-

425. Ὤρεγον vulgare a Sehmidio emendatum, metro poscente. 426, 7. στεφάνοισί τέ μιν ἔρεπτον. Probabile fit, ἔρεψαν, pro στέψαν, καλύψαν, (etiam de coronis et vittis, ut Lat. velare) aliquando fuisse ἔρεπτον, ἔρεπτεν, adeoque prisca forma decuit lyricum; nam poterat ἔρεψαν admittere. Pauwius conj. ἔρεπτον. Sane Pyth. ix. 218. δῖναν simili sensu: πολλά μιν κεῖνα δῖναν φόλλ' ἐπὶ καὶ στεφάνους. Et Pyth. vi. 37. vidimus ἀνέρεψεν. 427. παιπαλόεντι τε λ. Pal. C. [πεία, flos, frons. Ex Schedis.] 432. ἤλπετο δὲ, (τὸν Ἰάσονα) οἰκεῖοι πράξασθαί οἱ (Æetæ) κεῖνόν γε πόνον. Poterat πράξεσθαι scribi. Sed jam sæpe observatum est, in permutatione aoristi et futuri nihil constitui posse. κεῖνο πεπράξεσθαι olim Klotz. ad Tyrtæum emendabat. [435. λαβροτάταν. Præstat, ut aliis in locis, —ταῦν, etsi novi, grammaticos alterum ad Æoles, alterum ad Dores referre. Ex Corrigendis.] 438. πλαγαὶ olim scriptum fuit et πλαγεαὶ. v. Schol. vitiose. et πλαγαὶ σιδάρου vulgg.

439. A digressione poetam se revocare obvium est. Facit tamen ambiguitatem in seqq. sententiarum brevitas. Possunt illa duplici modo constitui:

Digitized by Google

440 ρα γὰρ συνάπτει· καί τινα
Οἶμον ἴσαμι βραχύν·
Πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας ἑτέροις.
Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις
Ποικιλόνωτον ὄφιν, ὃ 'χεσίλα,
445 Κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐ-
τᾷ, τὰν Πελίαο φόνον.

444. ὄφιν γ' metrum postulare, monet Pauw. At Mingarellus: ὄφιν, δ' Ἀρπυίλα. 445, 6. Corruptela versibus inest. v. Notam. 446. Πελίαο φόνον usque ad Schmidium editum. Sic quoque olim Chæris contenderat legendum esse. At alii una voce extulerunt. cf. Schol. qui mihi deserendi esse videntur: non conjunctim fuisset Πελιαφόνον efferendum. At male habet vel sic τὰν Πελίαο φόνον sc. γινομένην. Potest facile mutari τὸν, sed hoc tantum non otiosum erit, aut τῷ pro τοῦ. Simile est de eadem Medea apud Apolloh. iii. 1136. ὄφρα κακὸν Πελίῃ —ἴκηται Αἰαίη Μήδεια. unde habet Apollod. i. 9. 16. ubi cf. Not. p. 175. Similiter Euripid. Troad. 813. arma Achivi extulere navibus Ἀκαμβόνει φόνον.

primo, ἐστί μοι πεῖσθαι μακρὰ κατ' ἀμαξιτόν· ἅρα γὰρ συνάπτει. *Possem latius evagari; et esset mihi opportunitas, facultas,* ἅρα, ut καιρὸς, sc. in fabula tantum materiæ præbente. Abrupte sequitur: *Ἴσαμι καὶ* (*etiam compendium viæ, viam breviorem, novi*). Deberet esse ἀλλὰ καὶ, quod et Mingarellum vidisse video. Nec satis commodum τὸ, ἅρα συνάπτει. Alteram viam si ingrediaris, erit μακρὸν, *nimis longum*: ἔστι μοι μακρὰ, *est mihi nimis longum, procedere in via regia*, h. e. pergere in enarratione fabulæ; *tempus enim adest* (finiendi cursum) *et novi breviorem tramitem*: sc. in breve contrahendo, (conf. Pyth. ix. 134.) summatim reliqua exponendo. Convenit sic Isthm. vi. 82. ἐμοὶ δὲ μακρὸν (*nimis longum*, ut h. l. μακρὰ), πάσας ἀγήσασθαι ἑρετὰς, et ἅρας ἐπιγόμενας l. c. Nem. iv. 55. Et similis locus Pyth. viii. 40. σὺ δ' ἔσχολος ἀναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν etc. Tum pergit 442. *Multis aliis hoc brevitatis artificio untecello.* σοφία, *ars, sollertia.* In hac interpretatione non minus dura sunt nonnulla, inprimis τὸ συνάπτει, quod plures significatus habere potest. Schol. reddit καιρὸς γάρ μ' ἐπείγει.

443. κτεῖνε μὲν, *Jason*; etsi longius repetendum subjectum. Sequi debebat 445. κλέψεν δὲ *M.*

445. σὺν αὐτᾷ. Manifeste corruptum: etiamsi jungas: κλέψεν δὲ Μήδειαν, σὺν αὐτᾷ τὸν Πελίαο φόνον, *et cum ea abduxit cædem futuram Peliæ*, h. e. eam, quæ Peliam necatura erat. [Immo, ipsa Medea adjuvante. *Ex Schedis.*] Schol. exponit ἐκοῦσαν καὶ αὐτὴν, ac si αὐτὴν legisset, aut κλέψεν δ' ἑκοῦσαν καὶ αὐτὴν, τὸν Πελίαο φόνον. Multa sunt tentata in h. l. quæ iterum annumerare nolo. Videbatur mihi omnino *vellus aureum* ipsum desiderari; itaque ἄωτον substituere volebam ex Apollonio iv. 176. τόσσον ἴην πάντη χρύσειον ἐφύσιρθεν ἄωτον. et Orphic. 1333. ἀμφ' αὐτῇ χρύσειον ἐφαπλώσαντες ἄωτον. Debebat sic versus constitui:—σὺν ἀ-ώτῳ, Πελίαο φόνον.

Digitized by Google

Ἔν τ' ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν,
Πόντῳ τ' ἐρυθρῷ, Λαμνιᾶν
Τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων.
Ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδεί-
ξαντο κρίσιν, ἐσθᾶτος ἀμφὶς,

Σ. ιβ'. Κ. ιδ'.

Καὶ συνεύνασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς
Πεῤ ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας

448. Λαμνιᾶν scripsi pro Λημνιᾶν. v. Pyth. i. 100. Ol. iv. 32.— 451. ·ξαντο κρίσιν ἰσ- anapæstus pro spondeo in loco secundo versus trochaici; nec legi necesse est: —ξαν κρίσιν γ', i. conf. Pauw. [Hermann. de Dial. Pind. p. vi. ἐπέδειξαν. et f. κρίσις pro κρίσιας. *Ex Schedis.*] ἀμφὶς vett. Grammatici dubitarunt, χωρὶς. ne ἰσθᾶτος, an pro ἀμφὶ, περὶ, positum sit, ἵν' ᾖ τὸ ἴσαθλον ἰσθᾶς, quod ex Simonide declaratur. Miratur Pauw, cur poeta non scripserit ἀμφὶ, quod liquidum et perspicuum erat. Sane quidem vetustatem in eo sectatus videri possit: nam usus Homericus id probabile facere potest; nisi quod sic est *circa*: μὲν ἀμφὶς ἰόντες. Sed non dubito, ἀμφὶς h. l. esse ex sollenni suo significatu positum, pro *absque, sine*, ut poeta ludos *gymnicos* actos fuisse declaret. 453. πας' alii ap. Schmid. vitiose. Debebat prior pes trochæus esse; itaque Pauw emendat: ἀλλοδαπαῖ· σι πεῤ ἀρούραις. Nunc a Beckio editum video, πεῤ ἀρούρασιν τ. nescio, qua lege. Mihi probabile videbatur fuisse: ἀλλοδαπαῖς ταῖσδ' ἀρούραις. Cum medela tam ambigua sit, non ausim aliquid mutare. [Hermann. de Dial. Pind. p. vi. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς σπίεμ' ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας, ἀκτῖνος ὅλεου δίξατο μοιρίδιον ἀμᾶς. *Ex Schedis.*] Mox ὑμετέρας ἀ. ἕ. exquisitius puta, quam ὑμετέρου ὅλεου. Intelligit autem scintillas, fomitem, semina, originem.

447. Pindarus eam rationem sequutus esse videtur, ut Argonautas et ipse in reditu in Oceanum deductos esse crederet, sed ab oriente Asiæ, secundum notiones geographicas pravas priscorum hominum constituto. Inde et πόντος ἐρυθρὸς est Oceanus Indicus; e quo Africam ab oriente circumvecti, ubi in australe ejus latus flexerant, escensu in littus facto per mediam Africam versus septentrionem portarunt humeris navigium, donec in Tritonide palude iterum navigarent. cf. sup. ad 47.

448, 9. Non nisi in reditu secundum Pindarum adiere Lemnum Argonautæ; cum e Tritonide palude in mare mediterraneum illati, pervenissent Theram: relicta ea, versus septentrionem, per mare Ægæum, versus Thessaliam tendebant; ita in Lemnum eos incidisse nil mirum, forte ab austro abreptos; unde, mutatis ventis, ad Iolcum in Thessalia expedita erat navigatio.

450. Certamina in Lemno habita magnam famam in Argonauticis habuere. Pindarus gymnica memorat. Vidimus sup. Ol. iv. 31. sq.

Digitized by Google

Ἀκτῖνας ὅλβου δέξατο μοιρίδιον
Ἄμαρ, ἢ νύκτες. τόδι γὰρ γένος Εὐ-
φάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ
Τέλλετο. καὶ, Δαχιδαι-
μονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
Ἠθεσιν, ἔν ποτε Καλ-
λίσταν ἀπῴκησαν χρόνῳ
Νᾶσον. ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοί-
δας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
Σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλ-

455. νύκτες vett. edd. ante Steph. qui bene emendavit, cum alioqui subjectum desit. Poterat vel Scholiastes docere. 459. Ἐν ποτε a Cheri grammatico est emendatio, ut ἐν pro εἰς sit positum. Atque hoc receperunt Crat. et Steph. unde alii. Vett. codd. et edd. Ald. et Rom. cum Bodl. γ. ἔν ποτε exhibent, sine sensu. Putabam, si ἐν' scriberetur, pro ἐνὰ Καλλίσταν, nihil desiderari posse: sed dubito nunc, an græce dictum hoc occúrrat. Solenne est εἰς. 461. ὔμμι vel ὕμμι Schmid. emendavit cum Pal. C. Vulgo editum ἥμιν adverso metro. Etiam Λατοΐδας editum ante Schmid. quod tuetur Pauwius. 468. σὺν θεῷ legisse videtur Schol. v. Not.

455. Ἄμαρ ἢ νύκτες (pro νὺξ) friget ad nostrum sensum. Ita tamen et Nem. vi. 10. 11. ἱμαμυίαν—εὐδὶ μετὰ νύκτας—. Dictum ergo pro vulgari: *die illo susceptus est primus stirpis auctor*, ut tribuatur diei, quod in eo factum est: *dies aut nox illa fatalis excepit primas scintillas gentis tuæ.*—γένος Εὐφάμου φυτευθὲν τέλλεσθαι (pro ἐφυτεύθη εἰς τὸ) λοιπὸν αἰεί. *satum est, ut perennet.* τέλλεσθαι ab ortu siderum lyrice translatum.

461. ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοΐδας ἔπορεν— *Ex hac insula Apollo sua sorte vestræ genti, singulari aliquo divino beneficio, dedit Libyam colendam, et rectis consiliis initis urbem præclaram Cyrenen regere*, ut statim de singulis videbimus. Paullo ante ἀνῳκίσαν est pro ἀνῳκίσθησαν.

463. σὺν θεῶν τιμαῖς. Dawes Misc. crit. pag. 60. recte quærit: quid sit *Libyæ campum cum deorum honoribus augere?* et emendat σὺν θεῷ (quod et e Schol. memoravimus) laudato Iliad. α. 510. ἐφίλησεν τέ ἑ τιμῇ. Bene, sed debebat vir doctus etiam docere, quem sensum verba hic habeant, cum Battiadæ *honoribus augere Libyam* dicantur. Hoc est illud, quod toties inique feras in virorum doctorum emendationibus, quod ipsi interpretationem non apposuere. Hoc si fecissent, intellexissent interdum extemplo, emendationem locum non habere. Vidit quoque Vanvilliers ad Sophocl. tom. ii. pag. 18. jam supra fuisse x. 91. σὺν τιμῇ θεῶν, et vertit: *amplificare Libyam prosequentibus eos honoribus a diis concessis*, quod nec ipsum satis perspicuum est. Cogitandum est de *fatali honore ejus gentis*, quod regno Libyæ condendo a diis illa destinata fuit: ita v. 94. εἰ μὲν τάνδε σὺν τιμῇ θεῶν νάσον ἱλθόντες, ubi est *honor a*

Digitized by Google

λειν, ἄστυ χρυσοθρόνου
Διανέμειν θεῖον Κυράνας

A. ιβ'. K. ιδ'.

Ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
Γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν.
Εἰ γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει
Ἐξερείψαι κεν μεγάλας δρυὸς, αἰ-
σχύνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος·
Καὶ φθινόκαρπος ἐοῖ-
σα διδοῖ ψᾶφόν περ αὐτᾶς,

464. Desideratur copula. f. κᾶστυ. quod et Dawes suspicatus est. 465. Interpunctionem sustuli post Κυράνας, est enim ἐφευρομένοις μῆτιν (ὥστε) διανέμειν etc. 467. Mingarell. supplet (κατὰ) τὰν Οἰ. *juxta, pro.* 468. ἐξυτάτῳ Pal. C. [468. sq. an seqq. ante oculos Horatio iv. 4. 57? *Ex Schedis.*] 472. περ', ut pro περὶ sit, revocaverat Schmidius ex Ald. et Pal. C. invito Pauwio. cf. ad Pyth.

dis profectus. unde v. 122. inter navigationem Minyarum θείαν πρῶτα νῆες ἔπεμψαν φόωνδε, *honor ille divinus* (regiæ dignitatis destinatæ) *originem nactus est*, sc. per Euphemum. ἰφίλλειν autem adhibuisse videtur poeta, sicut vollenne suum αὔξειν, quod est generale ideoque phantasmati poetico liberiori aptum vocabulum, de *omni cultu, ornatu, splendore, felicitate, quam aliquis* seu *res aliqua consequitur.* Est adeo h. l. *Libyam fortunare. et illustrare*: ut Pyth. viii. 52. αὔξων πάτραν: pro simplici ἔχων, *tenere.*

464—7. Κυράνα χρυσόθρονος, a qua urbs Cyrene, est quasi Genius urbis, nympha vel dea. [Delphis Battus stabat in curru, aurigante Cyrene et Libye eum coronante. Pausan. x. 15. fin. *Ex Schedis.*] διανέμειν est pro διανεῖν. et pro διανείειν ornate ἐφευρομένοις μῆτιν ἐρθόβουλον pro μήτισι ἐρθαῖς, *prosequendo recta consilia.*

468. Decurrerat nunc spatia sua spiritus lyricus; ut mireris, nunc eum residere in præceptis ethicis, quæ cum ipso carminis argumento et spiritu nil commune habent. *Nunc tene*, ad hæc, quæ dicturus sum, adhibe, *Œdipi sagacitatem.* Nam per ænigma declarata sunt hæc: noli acerbe uti Cyrenæis, ad libertatem proclivioribus, et putare, depressos ita animos patienter esse jugum laturos. εἰ γάρ τίς νιν, pro κἤν.

471. Ab hoc versu apodosis est constituenda: *tamen illa, etiam vi frugis ferendi privata, sui dat argumentum; se quercum probat*, etsi accisa.—473. εἰ ποτε πᾶς ἐξίκηται sc. ἐν ἀνάγκῃ,—ἢ εἰ ἐμβάλοιμι τὸν κίονος ὑποστύναισι pro ἐπὶ κίονι ὑποστύου. Agit de *architrabe*, suffulta et sustentata per suppositos ei columnas.—477. μόχθον ἀμφίπυτα, μοχθῶ, *laborat, luctatur*; nam ἀμφίπυτος ὁ is, qui in eo est occupatus, laborat: ἐν τείχισιν ἄλλοις, ἐν ἀλλοτρίοις οἴκοις, respectu loci sui, in quo nata arbos erat.

Digitized by Google

Εἴ ποτε χειμέριον
Πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
Ἢ σὺν ὀρθαῖς πιόνεσσι
Δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
Μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει
Δύστανον ἐν τείχεσιν,
Ἑὸν ἐρημώσασα χῶρον.

E. ιβ'. K. ιγ'.

Ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος,

iii. 94. Ol. vi. 65. Præstat haud dubie ποτε, ut vel retrahatur ad καὶ, καί ποτε, vel, si hoc longius abest, διδοῖ ποτε. Recte quoque δοῦναι ψῆφον ἑαυτῆς, *indicium sui*. cf. Pauw. Sed gravius est de tota sententia monere. A v. 471. apodosis est constituenda. γ. Not. Usque ad 479. procedit apologus, αἴνιγμα, cujus solutionem veteres et recentes interpretes inde petunt, ut ad Damophilum exulem transferant: satis incommode, ad meum certe sensum. Equidem latius totam Cyrenæorum fortunam respici arbitror. Acerbe in eos sævierat Arcesilaus, res novas molitos. Nunc eo poeta alludit, ne nimis in cives sævire pergat, tanquam patientes adeo jugi et injuriæ semper futuros: etiam accisas eorum et depressas vires habere, quod tyranno timendum sit. Sic bene cohæret oratio v. 480. sqq. qua monet, ut mitia remedia adhibeat ad animos civium exulceratos sanandos. De Damophilo, meo judicio, non agitur nisi a v. 493. cf. Not. 474. λοίσθιον. sive ut sit adverb. *ultimum, denique;* sive adjective, λοίσθιον πῦρ, ut Latine, *novissimus ignis* cum invadit. Conjicit λοίγιον Gedike. [Heynius in textu post λοίσθιον plene interpunxit.] 477. ἀμφίεπει. potest videri scribendum esse ἀμφίσχ. nam ἵστανται—ἱξίνηται ἢ ἀμφίεπει se excipiunt. In Homero tamen sæpe sic variatur.

479. Mihi tota vis *apologi*, quem vidimus, versari videbatur in *indole* Cyrenæorum *ad libertatem pooclivore* nulla asperitate et sævitia Arcesilai (per supplicia et exilia) extirpanda: ut *ilicis natura*, etsi ramis ac frondibus accisæ, manet eadem; nam vel sic usibus, quibus destinata erat, inserviendo, se probat ilicem, vel igni materiam præbendo, vel ut in trabem edolata tectum sustineat. Fugerat Arcesilaus Samum, unde copiis coactis rediit. Deo consulto jussus erat clementer uti Cyrenensibus. Quod in poeta reprehendas, est nimius et partim alienus ornatus, quem, seu quod ambages apologum decere putavit, seu mensura strophæ coactus adhibuit.

480. *Tu potes malis rem. mederi, modo molliora remedia adhibueris.*—481. Παιάν τι (ἐστὶ) σοὶ φάος πυρᾷ, pro, τῷ πυρᾷ σου, *tuæ gloriæ lux est*, h. *te illustrat*, vel Παιάν τι ἐστὶ φάος σοι, (σὺν) πυρᾷ σου. Parum his confido: quamcunque tamen viam inieris, molesta est verborum structura. Sententia tamen per se non

Digitized by Google

Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος.
Χρὴ μαλακὰν χέρα προσ-
βάλλοντα τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν.
Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖ-
σαι καὶ ἀφαυροτέροις· ἀλλ' ἐπὶ χώ-
ρας αὖθις ἔσσαι δυσπαλὲς
Δὴ γίνεται, ἐξαπίνας
Εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερ-
νατὴρ γένηται. τὶν δὲ τού-
των ἐξυφαίνονται χάριτες.
Τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρά-
νας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.

Σ. ιγ'. Κ. ιδ'.

Τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος

481. Impedita junctura et sententia. v. Not. 482. χίρα ex Schmidii emendatione. Al. χεῖρα. 485. ἀφαυροτίροις idem ex Pal. C. improbante Pauwio, qui retinere jubet vulgatum: φαυροτέροις. esse enim φαῦρος, φαῦλος, φλαῦρος, et cum α ἀφαυρός. 487. Vulgo distinguebatur post ἐξαπίνας. At sententia est:— γίνεται, ἐξαπίνας εἰ μὴ θ. nisi repente, improviso, deus principibus vias et consilia suggerat. Tibi autem præclara hæc felicitas deorum aliquo munere contingit etc. 493. vid. Homer. Iliad. ε. 207. ἰσθλὸν καὶ τὸ τίτυκται, ἔτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.

est obscura: *favet tibi Pæan, est propitius.* Æschyl. Agam. 99. 100. Παιὰν σὺ γυνοῦ τῆσδε μερίμνης, ἃ νῦν καλόφρων τελίθω.

[483. ἀμφιπολεῖν, ἀμφίστιν. *Ex Schedis.*]

484. Egregia sententia: Levissimus quisque, s. etiam tenuissimi e plebe possunt remp., statum reip., movere; at remp. concussam iterum in tuto collocare difficile est, nisi numen ipsis regibus inopinato gubernator sit, nisi eventus, quos nemo expectaverit, prosperi inciderint.

489. Χάριτες τούτων ἐξυφαίνονται σοι valde ornate: *præclara hæc laus* (sanandi remp. laborantem) *tibi relicta est:* pro χάριτες τούτων, *decus hoc paratum tibi.*

493. Nunc demum de Damophilo exule memorat et partes deprecatoris agit. Sensus fere huc redit: *Cum mei intercedentis honos versetur in hoc, ut tu te exorari patiaris, multo magis cum faciam hoc carmine: sine exorari te.* Jam vide dignitatem poeticam. συνθέμενος, *animum adverters* et percipiens dicta: ut ap. Homerum, σὺ δὲ σόνθεο θυμῷ. πέρσυνε ῥῆμα, *dictum, versum, considera, expende.* proprie: cura. Dixit ille: *idoneum nuntium omni mandato optimum suc-*

Digitized by Google

Ῥῆμα πόρσυν᾽· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα
Τιμὰν μεγίσταν πράγμασι παντὶ φέρειν.
Αὔξεται καὶ Μοῖσα δι᾽ ἀγγελίας
Ὀρθᾶς. ἐπέγνα μὲν Κυράνα
Καὶ τὸ πλεϊστότατον
Μέγαρον Βάττου δικαίαν
Δαμοφίλου πραπίδων.
Κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,
Ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρ-
σαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ.
Ὀρφανίζει μὲν καλὰν
Γλῶσσαν φασινᾶς ὀτός.

498. πλειότατον Rom. cum ceteris ante Schmidium, ut spondeus pro dactylo sit. πλειότατον Aldus habebat. 499. Erat Βάττου μίγαρον. Recte, metro poscente, cum Ionicus a minore esse debeat, Schmidius transpositis vocibus Μίγαρον Βάττου legit. δικαίαν pro δίκαν, h. δικαιοσύνη, ut apud Homerum ἀναγκαίη pro ἀνάγκη, et supra v. 188. ἀρχαίαν pro ἀρχὴν, dictum esse volunt. [τροπαίαν pro τροπὴν Æschyl. Choeph. 773. ἀναγκαία vii. ad Theb. 708. ἀρεία pro ἀρὴ 787. Ex Scholiis.] Equidem malim ellipsin statuere, δικαίαν μοῖραν, αἶσαν, aut simile quid. Ex Schol. etiam δικαίᾳ—πραπίδων lectum fuisse constat: sed ἐστίγμα alterum casum vix admittit, essetque adeo scribendum: Δαμόφιλον. et tum πραπίδων δικαίᾳ (vel melice δικαίαν) subint. ὄντα.— 501. παισὶν iambicum metrum postulat; Pauw jam monuit.— 505. In summa interpretum discordia φασινᾷ ὀπὶ emendat Pauwius, inanem, ut mihi videtur, operam navans, ut sit: *serena fronte maledicentiam contemnit et omni vi sua privat.* Immo vero φασινὰ simpl. est epithe-

cesum afferre. Nos ita diceremus: ut mandata feliciter peraguntur, multum facit, qualis ille sit, qui ea peragit. *Auctoritatem quoque Musa affert, si ea perficit id, quod in se recepit.* Vulgo haec ita enarrares: Cum ego tanquam hospes et amicus pro Damophilo intercedam: spero, me tantum apud te valere gratia, ut consequaturus sim quod peto, secundum dictum Homeri: omni mandato successum ferre personam et auctoritatem ejus, cui mandata res est.

499. *Et civitas et regia domus novit probitatem Damophili.* v. Var. Lect. –

501. ἐν παισὶν νέος pro ἐν νέοις νέος, *inter juvenes juvenili robore praestans,* at *prudentia seni C annorum par.* Damophilum adhuc juvenili aetate fuisse necesse est. Laudat locum Macarius in Diatribe Villoisoni pag. 19. a quo verba accipiuntur sic, ac si Damophilus inter pueros juvenis, inter juvenes vir, inter viros senex fuerit. Haberet hoc locum in altero versu Pyth. v. 146. πρέσβυς μὲν ἀλκαίοις νέος φέρεται.

504, 5. *Facit obmutescere calumniatorem.* v. V. L.

Digitized by Google

Ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

A. ιγ'. K. ιδ'.

Οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,
Οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ
Καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.
Εὖ νιν ἔγνωκεν. θεράπων δέ οἱ, οὐ
Δράστας, ὀπαδεῖ. Φαντὶ δ' ἔμμεν
Τοῦτ' ἀνιαρότατον,
Καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ
Ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ
Μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ

ton ornans vocis ὑψ, ut *clara, arguta* et similia. Aversus est Damophilus a malediçorum malitia, eorum conviciis aures non præbet, τὴν κακὰν (κακηγόρων) γλῶσσαν ἐφαυίζει ἐκὸς φαινῆς, *privat voce, obmutescere facit, ad silentium redigit.* 509. ἴχων perperam emendaverat Schmidius, ut esset: ὁ γὰρ καιρὸς—οὗ νιν ἴγνωκε. fere ut Ol. vi. 163. vii. 152. 3. Sed recte se habet: πρὸς ἀνθρώπων γὰρ (ἐν ἀνθρώποις) ὁ καιρὸς ἴχυ βραχὺ μέτρον, h. βραχὸ ἐστι, *statim præterit, elabitur.* Εὖ νιν ἴγνωκε Damophilus. 510. ἴγνωκε erat. ἴγνωσεν ad metri normam. v. Pauw. 511. φασὶ δέ. Hæc jam ad exilii calamitatem spectant Damophili. 515, 6. Exagitandum se hic præbet bonus Pauwius, dum emendat: καὶ μὰν κεῖνος vel κλιτὸς

506, 7. *Malos odit, bonos amat.* οὐκ ἐρίζων ἀντία pro φιλῶν, *favens.*

508. μακύνων junxit cum antecedentibus. Est tamen propositio sejuncta. *Nullam rem procrastinat.* τέλος, πρᾶγμα. Nam *occasio celeriter præterit*, h. momentum temporis idoneum. πρὸς ἀνθρώπων, παρ' ἀνθρώπους. Nos dicimus, *in rebus humanis.*

510. θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας, ὀπαδεῖ. Obscurat sententiam brevitas. Subjectum fuerat mihi: ὁ καιρὸς ἐκπόδιος ἐστι, ὃς θεράπων, *qui præsto est hero, non autem tanquam fugitivus vagatur.* Si tamen exigas sententiam subtilius, vix illa satis se probat. Ergo ipse Damophilus esto subjectum, qui θεράπων ἐστὶ τῷ καιρῷ, bene; *observat, speculatur*, θεραπεύει καιρόν. At laborat alterum: *non illa ei est fugitivus.* δράστας, puto, est simpliciter h. l. *famulus, servus:* inter hunc et θεράποντα multum interest. Damophilus, si vir prudens erat, *captabat occasiones opportunas consiliis*, non autem servili more *ex iis pendebat*, tanquam *ex herili nutu.* Nam prudentis est, res ita disponere et ordinare, ut opportunitas rebus gerendis enascatur.

513. τὰ καλὰ sunt *res jucundæ et gratæ, quarum fructus est in aula vel in magna civitate.* cf. inf. 522. sqq. ἴχειν πόδα ἐκτὸς, sc. τῶν καλῶν, *iis, quæ vitam jucundam et beatam faciunt, carere.* Æschyl. Prom. 263. πημάτων δ' ἔξω ἴχυ πόδα. pro ἐκτὸς εἶναι. [Sophocl. Philoct. 1260. ἔσω δ' ἐκτὸς πλαυμάτων ἴχοις πόδα. *Ex Schedis.*]

Προσπαλαίει νῦν γε πατρῴ-
ας ἄπο γᾶς ἄπο τε πτεάνων.
Λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος
Τιτανας. ἐν δὲ χρόνῳ
Μεταβολαὶ, λήξαντος οὔρου,

Ε. ιγ'. Κ. ιγ'.

Ἰστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν
Νόῦσον διαντλήσας ποτὲ
Οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλ-
λωνός τε κράνᾳ συμποσίας ἐφέπων
Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἧβαν

Ἄτλας οὐρανῷ Προσπαλαιεῖ νῦν γε, π. *veteratcit ad cœlum animo.* Ita tamen se res habet, ut interpretes locum obscurum obscuraverint multo magis. v. Notam. [525. Heynius in textu post ἧβαν comma posuit, et 526. post πολλάκις delevit.]

516. προσπαλαίω, [ἰριδω. *Ex Schedis.*] *obnititur*, luctatur. Sententiam sic habe: Luctatur Damophilus cum exilii calamitatibus, et sub iis, tanquam sub onere improbo imposito, gemit; similis in hoc Atlanti, qui cœlum impositum sustinet. Tenendum autem ex reconditiore mythologia, Atlantem esse unum ex Titanibus, nec intactum mansisse fortuna ceterorum Titanum a Jove victorum. Res ex Æschyli Prometheo vincto patet. cf. Hygin. fab. cl. Fuerunt autem olim plures de Titanibus frequentatæ fabulæ, eum essent prisca carmina, *Titanomachiæ* inscripta. Inter alia traditum et hoc, liberatos aliquando fuisse ex Tartari vinculis Titanas, et cum ipsis etiam Atlantem onere levatum respirasse. Comparatum et comparans poeta, sollenni more, commiscet et contexit in unam tramam: *Sane Damophilus, ille alter Atlas, cum cœli imposita onere luctatur, exul a patria et fortunis suis. Verum etiam Jupiter solvit vinculis Titanas.* Scilicet quidni et hic ærumnarum bajulator, tanquam Atlas cœli, expectare possit, fore, ut et ipse onere suo exilii liberetur et in patriam a te, Arcesilæ, reducatur?

520. Vento cessante, vela laxantur: pro hoc dixit, *mutantur*, ut Isthm. ii. 59.

522. νόσον de *exilio*: ut vulgo νόσος de *seditione et turbis civilibus*, et νοσεῖ urbs, primo, qua turbatur, tum, qua laborat; hinc omnino nunc de conditione et fortuna labefactata et afflicta. Opp. τὸ ὑγιὲς de rerum incolumitate. Sic ὑγίαινον ἕλκος Ol. v. 54. *inconcussas, incolumes, in tuto positas opes* forte dixit.

524. συμποσίας refero ad Carnea, quæ ad Cyren fontem celebrata fuisse videntur. v. Not. ad Pyth. v. 106. Fontem memorat quoque Herodot. iv. 158.

525. ἧβαν audacius dixisse videri debet pro *lætitia et hilaritate.* πρὸς ἧβαν πολλάκις interpungo.

Digitized by Google

Πολλάκις, ἔν τε σοφοῖς δαιδαλέαν
Φόρμιγγα βαστάζων πολί-
ταις ἀσυχίᾳ διγέμεν,
Μήτ' ὤν τινι πῆμα πορὼν, ἀπαθὴς
Δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν. καί κε μυ-
θήσαιθ', οἵοιαν Ἀρκεσίλᾳ
Εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων
Πρόσφατον, Θήβᾳ ξενωθείς.

526. πολλάκις ἔνθ' Ald. 528. ἀσυχίᾳ haud dubie, ut Ol. ii. 58. 529. ὤν aliqui ap. Schmid. 530, 1. Unus ex Schol. legisse videtur μυθήσασθ' pro μυθήσεσθαι, ut ab εὗρεται cum ceteris pendeat. 531. μυθήσαιτο, πολὺν Gott. Ἀρκεσίλα vett. edd. ut vocativus sit, (aut etiam genitivus Doricæ formæ). Morell. et Steph. Ἀρκεσίλᾳ sc. μυθήσαιτο, aut, quod præstat, εὗρε παγὰν ἀ. ἰ. Ἀρκεσίλᾳ.

[527. sumere lyram et pulsare. *Ex Schediis.*]

533. Interpungo post πρόσφατον, ut sit ἑοῖαν Ἀρκεσίλᾳ εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ὑμνῶν πρόσφατον, *novum fontem dulcium carminum in Arcesilai honorem patefecit, aperuit*, sc. commemoratione virtutum ac laudum Arcesilai coram poeta facta, novorum hymnorum argumento. [I. reperit apud poëtam paratas ac destinatas laudes. *Ex Schediis.*]

Digitized by Google

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ *ι.*

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

PRÆDICAT felicitatem Arcesilai, etiam ex victoria Pythica, pro qua meritam gratiam referre jubet diis et aurigæ Carrhoto—70. Nec tamen esse perpetuam ac sinceram felicitatem expectandum; (erant enim tum dissidia inter principem et populum;) adfore tamen domui regiæ fortunam Batti, Apollinis beneficio—85. Ab hoc transit ad Apollinis vaticinia, quibus confisi Heraclidæ Peloponnesum migrarunt, cumque iis Ægidæ Thebis oriundi; qui et ipsi cum iisdem Theram, inde Cyrenen, occupaverunt—107. Inde ad laudes Batti, ejusque posteritatis, tandem Arcesilai, progreditur; et a v. 159. pro eo facit bona vota. [Theodori Metochitæ de republ. Cyrenens. ed. a Blochio. Et in Supplem. Nicolai Damasc. ab Orellio 1811. ad fin. *Ex Schedis.*]

Σ. ά. Κ. ιδ'.

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ *εὐρυσθενὴς,*
Ὅταν τὶς ἀρετᾷ κεκρα-

2. Diversam metri rationem sequi videtur vetus Metricus, de quo v. Pauw. ad hunc et vers. antitheticum, et sic porro in strophis et antistrophis. In Gotting.

1. ὁ Πλοῦτος h. l. ut persona inducitur. *Opes regiæ.* In promtu est subintelligere (ἐστὶν) *εὐρυσθενής.* oratio tamen minus lyrica fit. Habere licet pro ex-

Digitized by Google

μένον καθαρᾷ βροτήσιος ἀνὴρ,
Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγῃ
Πολύφιλον ἐπέταν·
Ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
Σύ τοί νιν, κλυτᾶς
Αἰῶνος ἀκρᾶν βαθμίδων
Ἄπο, ξὺν εὐδοξίᾳ
Μετανίσσεαι ἔπατι χρυ-
σαρμάτου Κάστορος·
Εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον
Ὄμβρον τεὰν καταιθύσ-

sunt strophe et antistrophe ix. κόλων. Varia tentavit Mingarell. 4, 5. Distinguo: ὅταν τις—ἀνὴρ, Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγῃ II. ἑπέταν. cum vulgo sit: παραδόντος αὐτὸν, d. Pro vulgari: ὅταν τις ἔχῃ αὐτὸν, sc. τὸν πλοῦτον, dicit: ὅταν τις—αὐτὸν ἀνάγῃ, ducat, abducat, deducat, idque ornat ἀνάγῃ ἑπέταν, quatenus enim ducitur, sequitur. tum ornat et hoc ipsum ἑπέταν πολύφιλον, quod magnus clientum comitatus ei adesse, præsto esse, solet. Aristarchus olim disjungebat πολύφιλον, ἑπέταν. γ. Schol. minus commode. ἀνάγῃ Bodl. γ.— 6. Erat θεόμις'. cf. ad 48. θεόμορ' Schmidius emendaverat, recte, et metro jubente. 9. Erat σόν. ξὺν Schmid. ἀεκὶ, σὸν Pauw. ut metrico pareant. Mox Schmid. conj. ῥυσαρμάτου. In vulgata tamen nihil est quod displiceat. Turbatum est metrum vs. 8, 9, 10. 12. εὐδίαν, adjective, ἑστίας jungere maluit Schmidius. *collustrat tuam tranquillam domum.* Mihi dignior poeta videtur altera ratio, jam in Schol. secundum istam proposita, ut εὐδίαν substantiva vox sit; modo recte jungantur

clamatione: *heu opes regias! quam potentes sunt!* cum alias secunda persona exclamationes fiant. Μίλωνά θ' Ἑρμιονέα, ἡ μεγαθυμία τις ὄλ. etiam Æschyl. vii. ad Theb. 991. Verior tamen et magis lyrica ratio est, ut jungantur cum σά τοί νιν, ut sit sollenni figura orsus a primo casu pro quarto, qui subjungitur: Τὸν πλοῦτον νεῖον ἔχως σά. Seqq. ornant simplex illud: εἰ ἔστιν (πάσεστι) σῇ ἀρετῇ. Fortuna regum sic declaratur, ut sit πότμος σὺν ἀρετῇ. In ea fortuna ille natus erat, v. 7, 8. conf. Ol. ii. 96. sq. καθαρὰ ἀρετὰ, forte, nulla βίας, injustitiæ, rapinæ, *macula contaminata.*

10. μετανίσσεσθαι πλοῦτον dicitur rex ab imis inde vitæ gradibus (h. e. ἀπ' ἀκρᾶν (pro ἀκρῶν) βαθμίδων αἰῶνος); debet adeo esse pro ἴχεις, at qua analogia? Scilicet dicemus, μετανίσσεσθαι esse idem ac μετέχεσθαι, nec modo *persequi*, sed et *assequi ac tenere*, μετιλαφίναι. ἔπατι χρ. Κάστορος jungenda sunt cum verbis σὺν εὐδοξίᾳ, *cum gloria ex victoriis curulibus*; quandoquidem Dioscuri erant inter præsides certaminum. Tum debuere ii esse dii patrii Arcesilai, cujus majores e Laconica Theram erant profecti.

Digitized by Google

σει μάκαιραν ἑστίαν.

Α. ά. Κ. ιδ'.

Σοφοὶ δέ τοι κάλλιον
Φέροντι καὶ τὰν θεόσ-
δοτον δύναμιν. σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν
Δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
Τὸ μὲν, ὅτι βασιλεὺς
Ἐσσὶ μεγάλαν πολίων,
Ἔχει συγγενὴς
Δ' ὀφθαλμὸς αἰδοιέστατον
Γέρας τεᾷ τοῦτο μι-

verba: ἐξ, μετὰ χιμέριον ἦμαρ, αἰθέσει εὐδίαν κατὰ τὰν μάκαιραν ἑστίαν, et exquisitius, κατααἰθέσει. qs. *radiat serenitatem, emittit, facit*, in tua domo, h. regno. Sic παραιθέσιν positum supra vidimus Ol. x. 89. et αἴγας διαιθέσσουσι Ol. vii. 175. [εὐδιανὸς Hermann. cum Schneidero, sc. πλοῦτος. at quo nexu? *Ex Schedis.*] 15. Erat δ' ἔστι. Ald. δέ τι. σοφὸ δέ του s. legendum haud dubie, sensu et metro monente. v. Pauw. 17. Mingarellus, hebraismum ferendum esse negans, varie tentabat: ἐρχόμενον, *regnantem*, vel, *incipientem regnare*. Non meminerat vir doctus, frequentari hanc rationem Pindaro ex antiquo sermone: v. c. Nem. i. 37. χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα.—22. δ' abest Ald. Rom. Bvb. et primum illatum emendatione Ceporini in Crat. hinc in Morell. Steph. Recte puto receptum, sed minus bene eo adductum Schmidium, ut novum partitionis membrum hic constituerat. Immo vero sibi respondent v. 19. τὸ μὲν et v. 24. μάλιστα δέ, et

12. ἐξ αἰθέσει εὐδίαν κατὰ τὰν ἑστίαν, v. Var. Lect. pro simpl. *dispergit, affert*. Contigisse victoria videtur Arcesilao inter motus civiles, quibus tum Cyrene agitabatur, regum, ut fit, cupiditate et imprudentia.

15. Vir prudens utique etiam opibus a dîis acceptis, h. e. fortunis, moderate utitur. κάλλιον pro καλῶς.

17. Justitiam servantem ait Arcesilaum magna felicitate frui: τὸ μὲν, *partim, quod potens rex sit*, debebat sequi τὸ δέ, ὅτι, quod mutatum in: ἔχει δὲ ὀφθ. *quod majestate oris insignis est*. Tertium

24. μάλιστα δὲ καὶ τῶν.

21. ἔχει συγγενὴς δ' ὀφθαλμὸς —. Proprium erat: ἔχει δὲ ὀφθαλμὸς (σὸς) συγγενὴς γέρας αἰδοιέστατον, μιγνύμενον τοῦτο φρενὶ σᾷ. Et ambigo adhuc, annon συγγενὴς verum sit. Quod nisi est, dicendum, poetam epitheton transtulisse ad ὀφθαλμὸς exquisitiore modo. Ut τοῦτο autem vim habeat, sic collocandum esse videtur, ut sit *illud quidem*: nisi est διανεισῶς dictum: *hoc tuum, hæc majestas, dignitas conjuncta cum gravitate, prudentia animi*.

Digitized by Google

γνῦμενον φρενί· μάκαρ δὲ καὶ
Νῦν, κλεεννᾶς ὅτι
Εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος
Ἵπποις ἐλᾶν, δέδεξαι
Τόνδε κῶμον ἀείρων,

E. á. K. ιδ'.

Ἀπολλώνιον ἄδυρμα. Τῷ σε
Μὴ λαθέτω Κυράνα
Γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον
Ἀφροδίτας ἀειδόμενον·
Παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερπιθέμεν.

Ἴχυ scil est pro καὶ ἴχυ. ὀφθαλμὸς συγγενὴς, h. ἴδιος, ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ, quod alias esse posset συγγενὴς—αἰδοίστατον γίγας (h. αἰδῶ, dignitatem, majestatem.) Tandem αἰδοίστατον choriambicum metrum postulat: et sic refinxit Schmidius, probante quoque Pauwio. Respicit h. v. Eustath. ad Dionys. Perieg. 172. τοῦ δ' ἂν γιγαρὸς καὶ αἰδοίστιγος ἴδις—πῖται δὲ ἡ λίξις καὶ παρὰ Πινδάρῳ. 24. φρενὶ ultima producta, quod fieri recte posse non dubito. Sed Pauwius emendat τιαῖς φρεσίν μ. 29, 30. Vulgo legitur: Τῷ μὴ σι λαθέτω Κ. sc. τὸ ἀειδόμενον. Cum tamen v. 30. choriambum in capite desideret, refinxerat Schmidius non male: Τῷ σι μὴ λαθέτω. Oxonienses ex Bodl. γ. refinxerunt μὲν λ. quo sensu, equidem non satis assequor. Pauw Νῦν λαθέτω. Præfero Schmidianum acumen; scilicet, cum continua serie scriptum esset; τῷ σι μὲ λ., facile potuit descriptis ad metrum verbis permutatio inferri. Porro Κυράνα primo casu Schol. accepit. perperam. Possit esse τὸ ἀειδόμενον τῇ Κυράνᾳ: in hymno in Cyrenen. Verum Κυράνᾳ est pro ἐν Κυράνᾳ: hoc idem statim exponit γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀ. est enim

29—33. *Itaque memor sis istius carminis vulgo cani soliti: omnia referenda sunt ad deum.* τῷ σι μὴ λαθέτω—. Si, ut vulgo fit, ἀειδόμενον accipitur τὸ ἀειδόμενον: dura omissio fit Pindarico more. Potest tamen h. l. bene scribi σ' ἀειδόμενον. Ingeniose Gedik. jungit μὴ λαθέτω τὸ ἀειδόμενον ὑπερπιθέμεν. φιλεῖν δέ. *memor sis, dum tu celebraris victor, deum auctorem omnium habere.* Sequentia accipio tanquam ornantia verba: ἐν Κυράνᾳ, ἀμφὶ κᾶπον γλυκὺν Ἀφροδίτας: uti Libya respectu hujus ipsius Cyrenes est Διὸς κᾶπος inf. ix. 90, 91. Nam ut sit locus, λόφος Χαρίτων, quo ducebatur chorus, (etsi Cyrene urbs in colle sita erat, v. Pyth. ix. 94, 95. et iv. 14.) non bene firmat Schol. cum laudat Callimachi: ἢ ὑπὲρ αὐγενλίου Χαρίτων λόφου· de quo videndum in fragmentis Callimacheis p. 361. et 534. Nam non magis ex hoc constat, ubi ille collis fuerit. Male autem confunditur alius Collis Gratiarum, quem memorat Herodot. iv. 175. De voc. ὑπερπιθέσθαι est disputatio viri docti Miscell. Obss.

Digitized by Google

Φιλεῖν δὲ Κάρρωτον ἔξοχ' ἑταίρων.
Ὅς οὐ τὰν Ἐπιμαθίος
Ἄγων ὀψινόου θυγατέρα Πρό-
φασιν Βαττιδᾶν
Ἀφίκετο δόμους θεμισπρεόντων·
Ἀλλ' ἀριστάρματον,
Ὕδατι Κασταλίας
Ξεναθεὶς, γέρας ἀμφ-
έβαλε τεαῖσιν κόμαις,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἀκηράτοις ἀνίαις
Ποδαρκέων δώδεκα

hæc ipsa urba, ut bene Schol. primo loco accipit. 34. Nova prorsus sententia hinc ingreditur. Etsi jungi potest cum μή σε λαθέτω. φιλεῖν emendavit Aristarchus, e libris, puto, cum olim φίλει lectum esset. v. Schol. eadem vi. Nam φιλεῖν est pro imperativo. [An ex Scolio Admeti ap. Eustath. pag. 326. *Ex Schedis.*] 35. Scripsi Ἐπιμαθίος pro Ἐπιμηθίος, ut fuit Προμαθίος Ol. vii. 81. 36. ὀψίνοον legerat, nec male, Schol. etiam Pal. C. ὀψινόου. sed is voluit—όου scribere. 37. Βαττιδᾶν emendatum a Schmid. metri caussa. Sic quoque Bodl. γ. Vulgg. Βαττιαδᾶν. 38. θεμισπρεόντων. haud dubie vitiosa lectio ex edit. Rom. sphalmate propagata, pro θεμισπρεόντων, ut etiam Ald. Gott. et Pal. C. in quo scholion: δικαίως βασιλευόντων. 42. τεαῖσιν pro vulgato τεαῖσι. v. Pauw. 44. Erat δωδεκαδρόμων. δωδεκαδρόμων metro jubente emendaverat Schmidius; firmat Bodl. γ. et, ut nunc video, Aldina quoque. Ceterum locus varie interpungi potest. Scholiastes, qui exponit: κατὰ τὸ τέρμινος τῶν δωδεκαδρόμων ἁρμάτων (cf. Ol. vi. 126. iii. 59.) ἱστορεῖν, accepit:

viii. pag. 365. quæ tamen nil ad h. l. facit. Ὑδὲν τιθέναι ἄξιον ποιεῖ πρόγματι, quod alias ἐστιθέναι, προετιθέναι.

34-59. *Porro inprimis grato esto animo erga Carrhotum aurigam* (Alexibii f. v. 59.), *cujus arti victoriam debes.* φιλεῖν ad gratum animum refer. De Carrhoto Arcesilai auriga v. doctum Scholion cum loco ex primo libro Theotimi de pace. (ἐν τοῦ περέως περὶ εἰρήνης. Nescio an idem sit, qui inter rerum Italicarum auctores laudatur in Parallelis quæ in Plutarchi Opp. habentur.) Fuit autem Carrhotus unus e viris principibus; ut adeo vel hoc exemplo constet, non infimi ordinis homines operam hanc aurigationis victoribus locasse.

40. Ὕδατι Κασταλίας ξεναθείς, pro παρὰ Κασταλίᾳ, Delphis.

[41. γέρας. πέπλον. Od. iii. 23. *Ex Schedis.*]

44. Ipse ποδαρκέων (*valens, superans cursu*) τὸν ἀνίαις ἀκηράτοις κατὰ τὸ τέρμινες τῶν δώδεκα δρόμων, loco sacro, circo, quo duodecim curricula (quadrigarum) fiunt.

Digitized by Google

Δρόμων τέμενος· κατέπλασε γὰρ ἐν-
τέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέμασαι,
Ὁπόσα χερσὰν
Τεκτόνων δαιδάλματ' ἄγων
Κρισαῖον λόφον
Ἄμειψεν, ἐν ποικιλόπεδον
Νάπος θεοῦ. τόσσ' ἔχει

ἀμφίσαλε—πεδαρσίων (a πεδαρσίος) κατὰ τὸ τίμιον τῶν δ. Eum sequuntur Schmid. et Benedictus. Pauwius a πεδαρσὰς mavult esse πεδαρσίων, scil. ἵππων: κατὰ τὸ τίμιον πεδαρσίων δώδεκα ἵππων. Possunt et jungi: κατὰ τὸ τίμιον τῶν δώδεκα δρόμων πεδαρσῶν. etiam: γίρας πεδαρσίων δωδεκαδρόμων. Quid? quod et distinguere licet δωδεκαδρόμων τε μίνος. ut jungas γίρας καὶ μίνος. Præferrem tamen, tanquam magis poeticum, epitheton: δωδεκαδρόμου τίμιννος, in quo xii. curricula sunt vel habentur. 47. χειράων τέκτονος mutavit Schmidius. v. ad v. seq. Idem ab ἄρης repetivit. Immo vero χειράων, ου, pro χειρός, ut χαλκάων, χαλκάων, est ab ἄρω, ἁρμόζω, compingo, fabricor: ut sit adeo, qui manu ἁρμόζει, fabricatur, active; sin passive, qui manu aptus est, sollers. 48. Ut nunc est versus, a metro ceterorum recedit: sive antispasticum esse dixeris cum grammatico, sive Pæonicum. Pro Pæone primo est Epitritus secundus: Τεκτόνων δαι—. Schmidius emendaverat χειράων Τέκτονος ἀγάλματ' ἄγων. Pauwius Τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων. 50. ἐν' conj. Rittersh. et sic χρίμπτει ἀνὰ νάπος. 51. τό σφ' ἴχει odd. ante Schmidium ex Róm. At Ald. τόσ' ἴχει, unde in marg. Brubach.

46. Dedicarunt victores victrices quadrigas in templo Delphico. Carrhotus ibi suspendit currum suum integrum et illæsum. κρίμασαι ἰν (ἰς) ποικιλόπεδον νάπος θεοῦ, ὑπόσα ἄγων ἄμειψε λόφον Κρισαῖον, pro ὅσα ἦγεν. tum, pro *totus currus integer*, ὑπόσα χειράων τεκτόνων δαιδάλματα, h. e. τὰ ἄρμα τὰ δεδαιδαλμένον, *affabre factum*.

51. ποικιλόπεδον νάπος θεοῦ videri potest esse lucus in campo Cirrhæo. Pausan. tamen x. 37. pag. 893. diserte ait, nullam arborem esse in illo campo. Potuit hoc aliter se habere ante cladem Cirrhæis Amphictyonum decreto illatam. Verum res ipsa loquitur, de templo Delphico hic agi; ergo jungenda sunt: ἀλλὰ κρίμασαι, ὑπόσα—ἄμειψεν, ἰν (vel ἰς) ποικιλόπεδον νάπος θεοῦ, pro ἰν νάπει. Necesse adeo est ποικιλόπεδον νάπος, pro ποίλον, simpliciter dici lucum *in convalle* Parnassi. [in quo cursus fiebat. *Ex Schedii.*] Declaratur nunc locus in templo, in quo quadriga, quam exiguæ molis fuisse facile intelligitur, fuit suspensa ac dedicata deo; scilicet *suspensa fuit ex tholo juxta signum Apollinis e ligno a Cretensibus dedicatum*. Tholum autem e cupressinis trabibus constitisse, nihil est quod dubitemus, cum hujus arboris usus esset frequens in ædificiis et in signis. Non autem hæc putanda fuisse ἰν τῷ ναῷ vel ἀδύτῳ: sed intra septa ἰν τῷ τεμένει multæ erant ædiculæ. Mox v. 59. ὑπαντιάσαι τὸν—notatum a vetere grammatico, quod et de occursu amico cum animo, et cum quarto casu, dicitur, ap. Wassenbergh. ad Iliad. i. p. 22.

Digitized by Google

Κυπαρίσσινον μέλαθρον ἀμ-
φ' ἀνδριάντι σχεδὸν,
Κρῆτες ὃν τοξοφόροι τέγει
Παρνασσίῳ καθέσσαντο, μονόδροπον φυτόν.

Α. β'. Κ. ιδ'.

Ἑκόντι τοίνυν πρέπει
Νόῳ τὸν εὐεργέταν
Ὑπαντιάσαι. Ἀλεξιβιάδα,
Σὲ δ' ἠὔκομοι φλέγοντι Χάριτες.
Μακάριος, ὃς ἔχεις
Καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
Λόγων φερτάτων
Μναμήϊον. ἐν τεσσαρεύκοντα γὰρ πετόντεσσιν ἀ-
νιόχοις ὅλον δίφρον κομίξαις, ἀταρβεῖ φρενὶ
Ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον

τόσσ', quod Schmidius recepit. Est quod me teneat in his inde a v. 46. ἀλλὰ πρίμναται (scil. τόσα) ἰσόσα χ. Et sequitur tamen v. 51. τόσσ' ἴχυι. Quod si interpungas post ἀλλὰ (sc. τὰ ἴσσα) πρίμναται· ἰσόσα—νάσος Διὸς· τόσσ' ἴχυι, desit copula, ἰσόσα γὰρ vel δὴ, aut, si medearis, ἴσα δὴ, parum suave est illud concise dictum: ἀλλὰ πρίμναται. Possis interpungere: ἀλλὰ πρίμναται. ἰσόσα—ἄμιτρον. ἐν καλόστιδον νάσος Διὸς τόσσ' ἴχει κυπαρίσσινον μέλαθρον—. Videndum tamen, an non præstet redire ad pristinam lectionem: τό σφ' ἴχυι. Est scilicet σφὶ pro αὐτὰ, et τὸ vel καθ' ἕ, vel ut τὸ sit ἕ (νάσος) ἴχυι αὐτὰ κατὰ τὸ μέλαθρον. 55, 56. καθίσσαν-το τὸ μ. vel -θ' οἱ μονόδροπον φυτὸν, utpote in trochaico dimetro, emendat Pauw, ut metro subveniat. Π. κάθισσαν 56. σῷ μ. φυτὸν Mingarell. Sic et ἴσσαι Pyth. iv. 486. Ipso tono pronuntiatum fuit τορμο—. ἴσσανσε de ara exstructa jam vidimus Pyth. iv. 363. Fuit autem Pindari ætate in æde Delphica statua lignea, tota quidem ex una arbore sculpta, a Cretensibus posita: ad quam nunc pro donario quadrigæ Arcesilæ a Carrhoto dedicatæ sunt. 62. πεδὰ Schmid. ex Pal. C. Vulgo μετά. 64. μναμήϊον trisyllabum erit: nisi, Mingarello monente, velis in versu choriambico opponere iambo in oppositis anapæstum. 66. -νιόχοισιν ante Schmid. qui emendavit ad metrum ex Pal. C. adde Bodl. γ. 68. ἦλθεν, sc. Carrhotus, Pal. C.

Digitized by Google

Ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων
Καὶ πατρωΐαν πόλιν.

Ε. β'. Κ. ιδ'.

Πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐστιν,
Οὔτ' ἔσεται. ὁ Βάττου
Δ' ἔπεται παλαιὸς
Ὄλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων,
Πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεννότατον
Ξένοισι. κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι
Λέοντες περὶ δείματι
Φύγον, γλῶτταν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν
Ὑπερποντίαν.
Ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
Θῆρας αἰνῷ φόβῳ,

69. ἐξ ἀγλαῶν idem Pal. C. 70. πατρῴαν scribebatur ante Schmid. 74. Sustuli interpunctionem. Primum cum Batti progenies dicenda esset, ὄλβος Battiadarum est πύργος ἄ. *præsidium civium et hospitum salus*. tum ἔμπας, quod Schol. per ἀμῶς, ἀρείως exponit, est pro *utique*, ut sæpe; etsi insidet adversativa vis: *in utraque fortuna tamen Battiadarum domestica fortuna obtinet*. 77. περὶ δείματι. notabilis usus voc. περὶ pro διά. [Ilgen. ad Hymn. in Cer. 429. *Ex Schedis.*] Nam περιφόβως vix vim haberet. 78. φύγον emendavit Schmid. suffragante Schol. Vulgo φεῦγον. In verbis turgutantur interpretes. γλῶτταν ἐπί σφιν ἀπένεικεν nihil aliud est quam, *cum in verba erumperet*, qui adhuc linguæ usu carnerat. Forte fuit ἐπίνευσεν. Res illustranda ex Pausan. x. 15. f. [Heynius in textu correxit γλῶσσαν.] 80. ἔδωκ' Ἀ. emendavit metro et Pal. B. obtemperans Schmidius pro vulgari δῶκεν Ἀ.

71. Nova sententia. Iterum attingit calamitatem temporum: v. ad v. 12.

72. *Fortuna domus*, quam dicit *Fortunam Batti*: ὁ Βάττου δ' ἵπεται (πάρεστι, παραμένει) παλαιὸς Ὄλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων (*moderans secunda et adversa* [refer. ad πόνους 71. τὰ καὶ τὰ esse *varia* monet Gurlitt. ut Ol. ii. 93. P. vii. 23. *Ex Schedis.*]: v. ad Olymp. ii. 98.) πύργος ἄστεος, ὄμμα τε φαεννότατον ξένοισι, *civium præsidium, hospitibus gratum invitamentum* ὄμμα φαεινὸν pro φῶς. [l. liberalitas. l. splendor conspicuus. *Ex Schedis.*] κεῖνον (τὸν Ὄλβον) etc. Locus est simillimus obscuro illi Ol. ii. 96. 101. ubi Πλεῖονες—ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἄλλοθεν ἀνδρὶ φίγγος. Est autem τοῦ Ὄλβου eadem notio, quæ Romanis: *Fortuna domus Augustæ*. Supra Pyth. iii. 150-153. erat Πότμος simili in loco. Multa autem adversa evenerant Arcesilao, qui civium suorum odia in se concitaverat.

76. κεῖνόν γε—paullo abruptior transitus ad Batti fortunam.

Digitized by Google

Ὄφρα μὴ ταμίᾳ
Κυράνας ἀτελὴς
Γένοιτο μαντεύμασιν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ὃ καὶ βαρειᾶν νόσων
Ἀκέσματ' ἄνδρεσσι καὶ
Γυναιξὶ νέμει, πόρεν τε κἰθαρίν,
Δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
Ἀπόλεμον ἀγαγὼν
Ἐς πραπίδας εὐνομίαν,
Μυχόν τ' ἀμφέπει
Μαντήϊον· τῷ καὶ Λακε-
δαίμονι ἔν τ' Ἀργεῖ καὶ
Ζαθέᾳ Πύλῳ ἔνασσεν ἀλ-
κᾶντας Ἡρακλέος
Ἐκγόνους Αἰγιμιοῦ τε. τὸ δ' ἐ-

82. ὄφρα habere locum, seu trochaeus sit, seu pyrrhichius, monet Mingarellus. 92. Laborat metrum in Choriambo; itaque Schmid. edidit τῷ νι Λακε—. Sed et sequens, quod Schmidius quoque monuit, versus deficit: itaque Pauwius emendabat: τῷ Λακεδαί- μον' ἔν τε καὶ Ἀργεῖ, Ζαθέᾳ τε Πύλῳ, ἔ. 96. Lectio ed. Rom. et hinc Brubach. ac Morell. est: τὸ δ' ἐ -μὸν (ἐστὶν,) γαρέον τ' (γαρέον τὸ) ἀπὸ Σπάρτας κλέος, *decus quod mihi venit ex Sparta*, quatenus, qui eo venerunt cum Heraclidis (moxque hinc Theram migrarunt) Ægidæ, conjuncti fuere genere cum meis majoribus, vel tribulibus Ægidis, qui Thebis sunt. Similem sententiam ex abrupto orditur Ol. vi. 140. sq. ut Thebarum laudes interponat. Deseruerunt hoc Crat. Steph. et hinc alii, qui ex Aldo, quod et habet Gotting., repetierunt: γαρέον', quod Scholiastes quoque interpretatur, metro tamen repugnans; unde Schmidius re-

85. ὃ vel ὁ pro ὅς. Moratur in Apollinis laudibus, forte respectu ad vitium linguæ Batti sublatum, paratque transitum ad oraculum memorandum. Mox 87. πόρεν pro πορεῖν. Et v. 90. εὐνομία ad *tranquillitatem* spectat *et otii amorem rectis studiis paratum*: ut opponatur *ferocia animi, et immanitas ruditis et barbaræ mentis*, quæ ad arma et cædes fertur.

92. τῷ. ἐν ᾧ μαντείῳ, *sorte data*, fecit habitare.

96. seq. *Convenit mihi*, tanquam Thebano, *gloriam, quæ a Spartanis in nos redundat, memorare*. Rem attigerat sup. Pyth. i. 124. Heraclidarum καθέδρᾳ in

Digitized by Google

μὸν, γαρύεν τ' ἀπὸ Σπάρ-
τας ἐπήρατον κλέος·

A. γ'. K. ιδ'.

Ὅθεν γεγενναμένοι
Ἵκοντο Θήρανδε φῶ-
τες Αἰγείδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὐ
Θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν
Πολύθυτον [ἐς] ἔρανον.

finxit γαρύων', quod inde servarunt editores. Etiam Pal. C. γαρύων', scholio apposito: λίγυσι, quasi esset γαρύσει scriptum. Forte γάρυν est pro λιγήν, scil. Apollo: *et prædixit ille.* v. mox ad 103. sc. monitu, ut se adjungerent Heraclidis. [Heynius textui adscripsit: *f.* ὑμὸν, et v. 101. ὑμοί. præterea v. 97. γαρύων'. addita hac interpretatione: *Narrant vestram famam a Sparta ortam, unde Ægidæ Theram venere, vestri majores, sacra inde* (Sparta) *absportantes Carnea, ita ut Cyrene nunc ea celebret.*] 99. Ante Schmid. γεγεναμένοι. prave. 102. ἄγεν ex emendat. Schmidii. vulgo ἄγεν a Rom. inde. Aldus ἀγέν. 103. Est in metro vitium, abundante syllaba. ἐς ἔρανον reposuerat Schmidius, ut metro satisfaceret, Theram intelligens. Sed vir doctus alienam plane fabulam, alienumque Ægeum, Œolyci f. Theræ nepotem, (quem Pausan. iv. 7. pag. 296. laudat) h. l. immiscuit, omniaque turbavit. Agnoscit duplicem proceleusmaticum Pauw. Minga-

Peloponnesum interfuerant Ægimii posteri. Fuere ex Ægidarum tribu, quos majores suos profitetur fuisse poeta, qui se iis adjunxerunt et Carnea sacra in Laconicam propagarunt; ex eorum posteris fuere qui inter colonos Theræ et mox inter conditores Cyrenes adscripti erant. [V. Apollodor. Excurs. 2. ad Virgil. Æneid. x. *Antiquar. Auct.* pag. 77. *Ex Schedis.*] At in Ægidis v. 101. cum Pindaro Herodotus non convenit, qui lib. iv. 149. Ægidas ducit a Theræ nepote, Ægeo. Habuit quoque Ægeus Spartæ heroum: Pausan. iii. 15. p. 245. f. Suspicor esse hoc illud ipsum, quod Herodot. l. 1. narrat τοῖς ἐν φυλῇ ταύτῃ ἐνδρέσι positum esse. Ejusdem Ægei meminit Pausan. iv. 7. p. 296. med. Magis convenerant cum Pindaro narrata ab Ephoro: quæ commemorat Schol. ad h. l. Ceterum ante omnia cf. Isthm. vii. 18. sq. et ibi Schol. e quo patet, variam fuisse et incertam famam. De cognatione Thebanorum, Spartanorum, et hinc Cyrenæorum, docte disputat Gedik. in Select. Carm. ad Pyth. ix. 135. et jam olim Simson. ad ann. 2907.

103. sq. Locus salebrosus; quem si eo modo, ut in V. L. feci, expediendum putes, extrito ἐς, nexus sententiarum erit hic: ἵκοντο πολύθυτον ἔρανον, τιὰ Καρνῦα, ἀναδεξάμενοι Ægidæ ἵκοντο (quod ex v. 100. repetendum) ἐς Κυράνας πόλιν, *inde*, Thera, *susceptis sacris Carneis, venerunt Cyrenen.* [Potest jungi: ἵκοντο—(οὐ θεῶν ἄτερ—ἵκοντο ἀναδεξάμενοι—σεσιζίμενοι) (εἰς) Κυρ.— Mira tentat Gurlitt. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, σὰ
Καρνεῖα, ἐν δαιτὶ σεβί-
ζομεν Κυράνας ἀγα-

rell. conj. ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγ' ἐς (vel ἐν, ut alibi) πολύθυτον ἔραννον. Sensus tamen multo magis laborat, quam metrum: si Ægidæ Sparta Theram venerunt *ad sacrum sollenne*, ἐς πολύθυτον ἔραννον, sc. Carnea. At nec in Thera sacrum primum fuit institutum, et dudum Spartæ Ægidæ id celebraverant, et, quod probabile fit, ipsi Ægidæ sacrum Apollinis Carnei attulerant domo. Saltem sic eloquenda esset res: ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγειν ἐς ἔραννον, sc. *eos*, τοὺς ἐγγόνους Ἡρακλείους. nam est narratio, hos præter Thebas proficiscentes incidisse in sacrum facientes Ægidas. Enimvero facilis medicina. Dele modo ἐς, exsurgit multo commodior, si sic interpungas et dirimas: Ὅθεν γεγ. Ἴασονι Θήρανδε φῶτες Αἰγείδαι, ἰμοὶ πατέρες, οὐ θυῶν ἄπτες, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγειν πολύθυτον ἔραννον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἄπολλον, τὰ Καρνεῖα, etc. Ita ipsa Carnea sunt ἔραννος πολύθυτος: agebatur enim multis victimis cæsis et inter frequentes epulas domesticum hoc Lacedæmoniorum, et vero omnino Dorum, sacrum sollenne, de quo videnda primo loca Scholia Theocriti ad Idyll. v. 83. Pausan. iii. 13. et classicus locus Callimachi in Apoll. 72. sqq. et ibi vv. DD. Ea Carnea ex Lacedæmone Ægidæ Theram secum transtulerunt, inde Cyrenem. [Indicebant ea Archivi: et in eo mense ἱσταμένου. Xenoph. H. Gr. iv. 7. 2. Cf. Clavier *Hist. d. pr. tems de la Grece* i. p. 46. *Ex Schedis.*] 104. ἔνθεν non potest ad *Spartam*, quod remotius est, spectare, ut olim statuebam, sed ad *Theram* v. 100. unde sacra Apollinis translata sunt Κυράνας ἀγαπεισίνεω πόλιν. Unde perspectum quoque habeo, pendere hæc ultima ab Ἴασονι, ut juncta sint omnia hunc in modum: Ἴασονι Θήρανδε—πολύθυτον ἔραννον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι Κυράνας ἃ. πόλιν. cumque sic copula desit, videtur σ' excidisse post ἔραννον, ut esset πολύθ. ἔραννόν σ' ἔνθεν ἃ.—πόλιν (scil. Ἴασονι). 106, 7, 8. Nullus sensus commodus his versibus inest, quod etiam Pauw. vidit. ἐν δαιτὶ σεβίζομεν. Ita Pindarus se vel Ægidas diceret *Carnea ex insula Thera suscepta Cyrenæ celebrare*. Atqui nec poeta Cyrenæ degit, nec se ullo modo cum Cyrenensibus confundere potest, nec procedit, si cum viro docto *du Theil* in Comment. de Carneis (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* tom. xxix. pag. 194.) interpreteris: *nos celebramus in sacris Cyrenen*: quod nec græce dici arbitror: σεβίζειν τινὰ *hymnis*; nec si scriptum erat; τὰ Καρνεῖ', ἃ σ' ἐν δαιτὶ σεβί- ζομεν, pro (καθ') ἃ σεβίζομέν σε ἐν δαιτί. *in quibus nos Thebani te sacris factis colimus, o Apollo*. Locum corruptum esse patet ex metro. Pauw emendabat σεβίζομεν pro σεβίζειν, docte quidem; sed durior inde oritur junctura: ἀναδεξάμενοι τὰ Καρνεῖα, (ἅπερ) σεβίζειν (scil. αὐτὰ) ἐν δαιτὶ (κατὰ) Κυράνας ἃ πόλιν. 106. Καρνεῖα, iv. hiatus est poeta indignus. Καρνεῖ' ἐν Schol. habet. Metrum laborat, del tamen ἐν. 107. Κυράνας ἀγα- παισίνεω πόλιν retrahe, ut modo dixi, ad Ἴασονι. quod omisso ἐς sollenne est. Mingarell. conj. Κυράνας παν' ἰσταμένου πόλιν.

Digitized by Google

κτιμέναν πόλιν· ἔχοντι τὰν
Χαλκοχάρμαι ξένοι
Τρῶες Ἀντανορίδαι. σὺν Ἑλέ-
να γὰρ μόλον, καπνωθεῖ-
σαν πάτραν ἐφεῖ ἴδον

E. γ'. K. ιδ'.

Ἐν ἄρει. τὸ δ' ἰλάσιπτον ἔνδος
Ἐνδυκίως δέκονται
Θυσίαισιν ἄνδρες
Ἰχνέοντές σφε δωροφόροι,
Τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε, ναυσὶ θοαῖς

108. Post πόλιν interpunxi. Sacris Carneis subjungit inferias vel sacra Antenoridarum heroum. Fuit ad urbem Cyrenen locus, qui secundum Scholia Ἀντηνορίδων λίθος appellatus fuit, luco consitus, ad quem viam duxerat Battus lapide stratam. v. sqq. Circa fontem Cyren acta Carnea fuisse, apparet ex Callim. in Apoll. 88. Montem eo nomine habet Justin. xiii. 7. πόλιν γ', ut versum fulciat, Pauw. scribit. 113. Scholiastæ obtemperandum arbitror, ut Antenoridas καθαγίσμασι, inferiis, honoraverint novi coloni. δίχεσθαί τινα θυσίαις, *ad sacra sua admittere*, quod Pauw vult, græce vix dicitur. δῶρα de sacris nota. Heroes ἵκτιοι, ἱκτῆνες, ἱκτοχάρμαι, nunc ἱλάσιπτον ἔνδος. 114. δίκονται verius Ald. quam δίχονται. δίχονται emendavit Schmidius, qui totum locum minus bene expedit. Atqui et v. 108. ἔχοντι pro εἶχον τότε. 116. εἰχνέοντες Ald. cum Bodl. γ. et hoc verum arbitror. et Schol. id exponit: ἐχόμενοι περὶ αὐτούς. et alter: παραγίνονται μετὰ δώρων καὶ ἐναγισμάτων.

108. Apparet, fuisse antiquam fabulam Cyrenensium [v. Scaliger. ad Euseb. Animadverss. p. 54. f. 55. *Ex Schedis.*] Antenoridas cum Helena Troja profugos ad Libyam appulisse et collem in littore obsedisse; quo factum, ut pro heroibus illi a Cyrenensibus colerentur. [Gedik. simplicius: Antenoridas advenæ Batti admittunt suis sacris; ut simul habitaverint urbem. *Ex Schedis.*] Variis modis hæc tractata fuere in Νόστοις. Ita Lysimachus narrarat, Menelaum in Libyam venisse, apud Schol. Lycophr. 874. alii, Locros Ajace Oilei orbatos, unde Virgil. Æn. xi. 265. illustratur. Itaque: ἔχοντι τὰν pro ἦν ἔχοντιν Ἀντηνορίδαι, *tenent*, scil. tanquam heroes indigenæ, qui præsunt urbi, eam tuentur. Jam 113. τὸ δὲ ἰλάσιπτον ἔνδος, *hos Antenoridas*, tanquam ἥρωας ἱκτοχαρίους, *colunt coloni cum Batto Thera profecti.*—116. εἰχνέοντες (ἐπὶ) σφε, pro vulgari, προσιεχόμενοι πρὸς αὐτούς, *adeuntes eos* σὺν δώροις: pro quo δωροφόροι, *quatenus munera*, h. e. *sacra, fuerunt.*

Digitized by Google

Ἀλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων.
Κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα
Θεῶν, εὐθύτομόν τε κατέθηκεν
Ἀπολλωνίαις
Ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
Ἔμμεν ἱππόκροτον
Σπυρωτὰν ὁδὸν, ἔν-
θα, πρυμνοῖς ἀγορᾶς
Ἔπι, δίχα κεῖται θανών.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα
Ἔναιεν· ἥρως δ' ἔπει-
τα λαοσεβής. ἄτερθε δὲ, πρὸ δω-
μάτων, ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν
Βασιλέες ἱεροὶ
Ἐντί. μεγάλαν δ' ἀρετὰν,

120. Schmid. conj. εὐθύνομον. Sane Schol. εὐθυτομῶ καὶ λιτάν. Nec tamen necesse. 124. Post ὁδὸν minore stigmate interpunxi; nam jungenda sunt cum antecedentibus: *stravit viam eo loco, quo.* pro, *ab eo loco.* 126. ἐπὶ δίχα Schmidius disjunxit, Rittershusio auctore. Idem Grammatici veteres et ratio suadent. Accedit Mingarellus; ita sejunxi. Vulgo ἐπίδιχα. 132. μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν et mox v. 134. βαθεῖαν (deb. βαθείαις) πάμων cum Pal. C. Ald. et Rom. hæc quoque πάμων δ'. sed metrum sic jugulatur, etsi alter quoque ex

119. Jam a Batto, conditore Cyrenes, debuit exstructum esse templum Apollinis, in quo Carnea celebrata fuisse videntur, extra urbem in luco, et via, lapidibus strata, quæ, inde a foro, quo loco Batti ἡρῷον erat, ad illud templum duceret; qua pompa sacra incedebat. [Similis via Alabandensis ad Mylasa. Strab. xiv. p. 974. A. *Ex Schedis.*]

124. Viam duxit *inde a capite fori*; ab eo loco, quo ἐπὶ τοῖς πρυμνοῖς, τοῖς ἐσχάτοις, ἀγορᾶς κεῖται (Battus) θανών.

130. Ceteri reges sepulcra habent anteregiam, seorsum a Batti monumento. λαχόντες ἀΐδαν, quasi sepulcrum Hades esset; fere ad Hebræorum rationem a Lowthio (Prælect. vii.) explicitam: ut Nem. x. 105. 6. 163. 4. coll. Pyth. xi. extr. Simili modo miscentur notiones *sepulcri* et *inferorum* apud Tragicos: v. c. Euripides in Hecuba 207, 8, 9.

132. *Hi reges sepulti audiunt in inferis* (χθονίᾳ φρενὶ, ipsi χθόνιοι) *claram suam virtutem, et opes regias, et decus Arcesilai,*

Digitized by Google

Δρόσῳ μαλθακᾷ
Ῥαιθεῖσαν ὕμνων δ' ὑποχεύ-
μασιν, ἀκούοντί ποι
Χθονία φρενὶ, σφὸν ὄλβον υἱ-
ῷ τε κοινὰν χάριν
Ἐνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ. τὸν ἐν ἀ-
οιδᾷ νέων πρέπει χρυ-
σάορα Φοῖβον ἀπύειν,

A. δ'. K. ιδ'.

Ἔχοντα Πυθωνόθεν
Τὸ καλλίνικον λυτή-
ριον δαπανᾶν, μέλος χαρίεν. ἄν-
δρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοί.
Λεγόμενον ἐρέω·
Κρέσσονα μὲν ἁλικίας

Schol. ita legit. Ceporinus statim emendavit: *μεγάλαν ἀρετὰν—βαθεῖαν κῶμόν S'*. Hinc ceteras edd. interpolatas diversis modis. 134. *βαθεῖαν κώμων* et *κώμων S'* ac *κῶμόν S'* metro claudicante legi, modo dictum est. At Schol. *ἀκούοντες τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλαον, ποινὴν ἔχουσι τὴν χάριν οἱ πρόγονοι.* Subjicitur aliud Scholion haud dissimile. Unde Schmidius metro non consulens, sed metro et sententia aberrans, *ὕμνοι S' ὑπὸ χυ- μένων* scripsit: *hymnum audiunt sub terra infusa.* Oxonienses retinuerunt, quod supra legitur; hoc scilicet sensu: *ἀκούοντί που χθονίᾳ φρενὶ* (ipsi *χθόνιοι*, illi reges sepulti) *μεγάλαν ἀρετὰν βαθεῖαν ὕμνων δρόσῳ μαλθακᾷ ὑποχεύμασίν τι*, (*hymnis* celebratam) *σφὸν ὄλβον χάριν τε* (decus) *ποινὰν ἰδικόν τε υἱῷ Ἀρκεσίλᾳ.* [Sunt tria: *ἀρετὰν, ὄλβον, χάριν, σφῶν καὶ Ἀρκεσιλάου.* unde *ποινὰ* sunt ea. *Ex Schedis.*] 135. *-μασίν γ'*, inserto fulcro, Pauw. Sed totum metrum aliter est constituendum. 138. *ἴδικόν τ' Ἀρκεσίλαον* in Schol. occurrit. 143. *Γλῶσσαν δὲ* emendavit Schmid.

quod in se redundat, celebrari hymnis. ἀρετὰν—βαθεῖαν δρόσῳ μαλθακᾷ ὑποχεύμασίν τι ὕμνων. ut jam vidimus carmina comparari vino et libationibus: cf. inf. Pyth. viii. 81. Isthm. vi. 30. et sup. Ol. vii. pr. — 136. *σφὸν ὄλβον χάριν τε ποινὰν υἱῷ Ἀρκεσίλᾳ ἰδικόν τι*, decus [suum et *filii*. *Ex Schedis.*] *commune sibi cum filio idque meritum.* [*debitum. Ex Schedis.*]

138-143. Ad Arcesilaum spectant: *quem victoriam in Pythiis consecutum par est chorum instituere in honorem Apollinis.* — 142. *τὸ λυτήριον δαπανᾶν, praemium, compensationem, δίκαιον*, ut saepe: v. c. P. ii. 26. *ὕμνον, ἄτιμον ἀρετᾶς.* Sic Nem. v. 88. *μέχθων ἀμοιβά.* Isthm. viii. 2. *λύτρον καμάτων κῶμον.* Nem. x. 45. *πόνων λάθαν.*

Digitized by Google

Νόον φέρεται·
Γλῶσσάν τε θάρσος τε ταυ-
πτερος ἐν ὄρνιξιν αἰ-
στὸς ἔπλετο· ἀγωνίας
Δ', ἔρκος οἷον, σθένος·
Ἔν τε Μοίσαισι ποτανὸς, ἀπὸ
Ματρὸς φίλας, πέφανταί
Θ' ἁρματηλάτας σοφός·

. δ'. Κ. ιδ'.

Ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων παλῶν ἔσοδοι, τετόλμακε. θεός τέ οἱ τὸ
Νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
Καὶ τὸ λοιπὸν, ὦ Κρονίδαι μάκαρες,

149. Metro consulturus, tacite tamen, Schmidius -πτίρυς refinxit, Pauw -πτίρος δ', del. ἐν. 150. ἀγωνίαις legit Schol. pro ἐν ἀ. tum ἔπλετ' ἀγ. Gott. Nihil tamen, nisi metro restituto, pronuntiare licet. 152. ποτανὸς pro ποτηνὸς reposui: quod habetur intemeratum Pyth. viii. 46. Nem. iii. 139. Etiam in choris, ut Eurip. Hippol. 734. 157. Διός τέ οἱ, malim δέ. ut sit Διὸς δέ οἱ —. 158. Νῦν γε Schmid. recte reposuerat. Potest tamen ferri νῦν τε — καὶ τὸ λοιπόν. 159. Versus in media parte, Pæone secundo prorsus corrupto, laborat. Post καὶ τὸ λοιπὸν Oxonienses ex Bodl. γ. receperant, ὦ πλεῖστα Κρονίδαι μάκαρες, non videntes, metrum ita non minus ruere, quam in vulgari lectione. Schmidius refinxerat: Καὶ τὸ λοιπὸν δή, ὦ Κρονίδαι μ. Paullo melius Pauw: Καὶ τὸ λοιπὸν δή γε, Κρονίδαι μ. sed displicet fulcrum. Hactenus præstat retinere, quod libri habent.

[147. φέρεται. ἴσχει, νέμεται. Ex Schediis.]

150. (κατ') ἀγωνίας σθένος (αὐτοῦ ἐστιν) οἷον ἔρκος. robur ejus est murus, h. e. invictum est.

152. Ἔν τε Μοίσαισιν, h. ἐν τῇ μουσικῇ, πέφανται ποτανὸς, sublimi ingenio est, ἀπὸ μητρὸς, natura, ἁρματηλάτας τε σοφός.

155. ἐπιχώρια καλὰ sunt studia rerum honestarum, quibus vacant οἱ καλοὶ, ingenui liberalius instituti; ut res gymnastica, curulis litteræ, poetarum lectio' ars oratoria. Hæc studia ille aggressusque, προσῆλθε. pro hoc lyrice dixit στείλασθαι τὰς ὁδοὺς.

159. καὶ (ἐς) τὸ λοιπὸν, etiam in futurum, ὦ μάκαρες Κρονίδαι, δώσετε (αὐτῷ, vel αὐτὸν ἴσχειν) ἴσχειν δύνασιν (h. e. ἀρετὴν, qua efficiuntur res) ἐν ἔργμασιν ἀμφί τε βουλαῖς.

163. Ad ἁμαλίζει repeto δύνασιν, ne qua adversa fortuna succedat. Pro hoc

Digitized by Google

Διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς
Ἔχειν· μὴ φθινοπωρὶς ἀ-
νέμων χειμερία καταπνοὰ δα-
μαλίζοι χρόνον.
Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
Δαίμον' ἀνδρῶν φίλων.
Εὔχομαί νιν Ὀλυμ-
πίᾳ τοῦτο δόμεν
Γέρας ἐπὶ Βάττου γένει.

163. χρόνον. importunum hoc, etsi pro διὰ χρόνου dictum putes. Fuit, puto, χρόνῳ. δαμαλίζων pro δαμᾷ. μὴ δαμαλίζοι sc. τὴν δύναμιν. ne ejus virtutem evertat tempestas aliqua (tanquam arborem). 168. Molestum est ἐπί: sive sit ἐπὶ γένει, pro ἐν, in *Batti domo*: sive ἐπιδόμεν pro ἐπιδοῦναι, *addere*. Forte fuit ἔνι: δόμεν ἔνι τοῦτο γέρας (ἐν) Ὀλυμπίᾳ.

dixit: *ne tempestas evertat, labefactet, ejus virtutem in agendo et consulendo.* χρόνον, διὰ χρ. alias χρόνῳ, pro σὺν χρ.—165. ἀνδρῶν φίλων, pro θεοφιλῶν.

168. Victoriam quoque Olympiam Arcesilao contingere precatur. v. Var. Lect.

Digitized by Google

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ς.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Ad Thrasybulum conversa sunt poetæ verba; eum victoria Pythia laudum copias præclaras sibi parasse cum victoria—18. tum pietate in parentem; qua Antilocho Nestoris filio comparatur.—45. Aliæ ejus laudes.

Σ. ά, Κ. Υ.

ΑΚΟΥΣΑΤ· ἦ γὰρ ἱλικώπιδος Ἀφροδίτας
Ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν,

Inscriptus est hymnus Xenocrati victori; qui Theronis Agrigentini frater fuit: (de quo Ol. ii. 89. ubi v. Schol.) In ipso carmine poeta Thrasybulum filium appellat victorem (v. 15. 19. sqq.) ac celebrat; nihil de patre, sed de filii pietate in patrem memorat. Unde in eam opinionem descendi, ut persuasum mihi habeam, Thrasybulum victorem parentis victoris nomen a præcone pronuntiari jussisse. Ita bene omnia se habent. cf. inf. Isthm. ii. et Scolium in Fragm. p. 8. Ceterum videtur victoria hæc respici Isthm. ii. 26, 27. at diversa ab ea est altera, quam

Est hoc carmen multis difficultatibus obseptum, quæ partim a re metrica proficiscuntur, partim ab interpretatione. Quod ad istam attinet, desudarunt in ea post Schmidium et Pauwium Dawes. Misc. crit. s. 2. p. 37. sq. et Mingarell. Versuum cujusque strophæ 2. et 4. metrum incertum aiunt. Dawes miro acumine observavit, in hoc carmine versus 2. 3. 4. in omnibus strophis exire in

Digitized by Google

Ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς
Ἐς ναὸν προσοιχόμενοι, Πυθιόνικος
Ἔνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις

Theron et Xenocrates communi nomine obtinuerant Ol. ii. 88—93. 1. *u*, utique, haud dubie scribendum pro vulg. *ἢ—ν*, quod languet. *ἤ* quoque est in Gott. 2. *ἀναπαλίσσομεν* refinxit Schmidius, *versabimus, arabimus*. Sed *παλεῖν* etiam *παλίζειν* afferri potuit, ut tot alia: occurrit quoque *πάλσιν*. [Heynius in textu post *ἀναπαλίζομεν* posuit coli signum.] 4. *ἐς ναὸν προσοιχόμενοι*. Offenderunt hæc viros doctos. Satis videbatur *ναὸν προσοιχόμενοι*. Nec tamen hoc, quod, errore nescio quo abreptus, olim putabam, metri lege stare potest. Dawes emendabat *ἐς ναὸν παροιχόμενοι*. Reprehendebat hoc Dorvill. ad Chariton. p. 255. probat Burgess. ad Dawes. p. 353. et 527. rejicit iterum Northmore ad Tryphiod. 360. tueturque exemplis usum præpositionum *πρὸς* et *εἰς*. ut Iliad. i. 381. *αὐτὰρ ἔπειτα πρὸς Ὄλυμπον βήσομαι*. [Cf. Huschke Comment. de Orph. p. 13. *Ex Schedis.*]

syllabam brevem, reliquos versus omnes in syllabam longam, præter 30. et 31. quod ille casu factum negat. Ultimam tamen versus ubique esse longam omnes credebamus, et iterum contra Dawes. asservit Vauvilliers (*Mem. de l'Acad. des Inscr.* xlvi. p. 229.) Verum hæc, aliena ab hoc nostro consilio, (non enim attingimus nisi quæ sententias poetæ obscurant) futuro Pindari editori relinquenda sunt. Agitur nunc de interpretatione, adeoque de re metrica tantum hactenus, quatenus illa ex hac apta et nexa est.

Carmen Thrasybulo (a poeta valde amato juveni: v. inf. Isthm. ii. et Scolion in Fragm. p. 8.) scriptum esse in victoriam patris Xenocratis, cujus quadrigas ipse filius rexerat, patremque victorem pronuntiari jusserat, jam ante a nobis observatum erat. Fuit enim Xenocratis victoria Pythica et Isthmica; utraque a Simonide quoque carmine celebrata. v. Schol. ad Isthm. ii. pr. Initium facit poeta ab eo, quod invitat ad audiendum hymnum laudum Xenocratis. *Audite*, inquit, *carmen laudes Xenocratis, Agrigentini, victoris Pythici*: pro *ludis Pythicis* nominat *Delphos*: in his ludis parata fuerat *multorum hymnorum materies* Agrigentinis per victorias civium; hanc *materiem hymnorum* appellat *θησαυρὸν ὕμνων*, comparatione aliorum thesaurorum, qui in templo Delphico erant, ad servanda donaria variarum urbium ac populorum: de quibus multa apud Herodot. et Pausan. memorantur. Jam his donariis præstant laudes et hymni, poetæ virtute ad posteritatem perduraturi.

1—13. *Attendite; paro hymnum in laudem victoris Pythici, cui apud Delphos partum est decus æternum. Ager* [etiam *armenta*. Apollon. ii. 513. *Ex Schedis.*] *Musarum* a poetis *coli* dictus, res nunc nota est. cf. Nem. vi. 56. x. 49. Nunc quoque *ager Veneris* et *Charitum* memoratur. *Χάριτες* Musæ lyricæ poeseos. Earum ager colitur, dum poeta in carmine, in laudibus victoris, est occupatus. Fatendum tamen, duram esse duorum troporum diversorum juncturam: dum Delphos *προσοιχόμενοι arare* dicuntur. *ἐριβρόμου χθὸν* dictum putabam eodem modo, quo *Ποσειδᾶν ἐνοσίχθων ἐνοσίγαιος, concussor terræ*, propter motus sive ex subterraneis aquis, sive quatenus mare ambit terram fluctibus suis adstrepentibus littori: ut *ἁλίπλαγκτος γαῖα*.

Digitized by Google

Ποταμία τ' Ἀπράγαντι καὶ μὰν Ξενοκράτει
Ἑτοῖμος ὕμνων
Θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνία τετείχισται νάπᾳ·

A. ά. K. ϑ.

Τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπαπτὸς ἐλθὼν
Ἐριβρόμου νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος,
Οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἁλὸς

Legebat ἐς ναὸν Schmid. at Pauw ναὸν ἐς σχ. ut tamen dubitaret, an prior in ναὸν correpta sit a Pindaro. Atqui ei producta illa est, ut aliis; v. c. Pyth. iv. 97. viii. 89. Scilicet laborant viri docti in metro constituendo. Versum choriambicum esse nemo dubitet; sed præfixum esse ditrochæum volunt. Mingarellus versum incipere posse ab antispasto aiebat. Equidem in metro constituendo nihil mihi arrogo: puto tamen, ad epitritos revocari posse et hunc et versus antitheticos. [Gilb. Wakefield em. i. v. παριεχόμενον. (Silv. Part. ii. p. 134.) Ex Addendis.] 13. ἄξῃ, pro ἄξῃ, ut trochæum haberet, reposuerat Schmidius. vulgo ἄξει. et sequitur ἀπαγγελεῖ. Oxonienses ex Bodl. γ. ἄξει. Tum χειράδι erat; at χειράδα emendatum ex Etymol. et Iliad. φ. 319. συντόμους erat, sc. ἄνεμος. At ventus τόνου, non τόνους. Iliad. λ. 306. ζέφυρος βαθεῖαν λαίλαπι τόνον. Tum συντόμου idem liber et Gott. nec tamen magis accommodate ad rem, quam vulgare. Deberet saltem συντόμους esse formæ mediæ pro τόνους. Sic locum habet Scholion: οὗτοι ἄνεμοι καῖς πνοαῖς τόνους καὶ στρέφουσι etc. Pauwius versum sic constituit: Παμφίρῳ ἄξει χειράδι ϑρυπτόμενον: fractum et comminutum. Ad sensum constituendum haud dubie ἄξει requiritur et συντόμου; admisit quoque Dawes, sed mire interpretatur, *quem neque imber, neque ventus rapiet glareæ ictus patientem*, irrisus propterea Act. Erudit. 1750. p. 413. Verum opes puta in mare mersas fluctibus voluentibus se in fundo versari et agitari: ϑησαυρὸν (ὄν) χειράδι συντόμου. In Etymol. voc. χίραδες e Pindaro laudatur χειράδι σπεδίου. quod ad h. l. revocarunt viri docti. Vox est doctior, idem significans quod τόνου, πλήγι. v. Hesych. cf. Eurip. Hippol. 1238. et ibi Valk. Pro ea vulgatior irrepsisse videri potest συντόμου. Metro tamen haud convenit; et jejunum est explere χειράδι δὴ σπεδίου. Fragmentum ergo ad alium locum spectavit.

7. Θησαυρὸς ἑτοῖμος, quatenus victoriæ Pythicæ *parata* sunt *argumenta laudum et hymnorum*. Dictum autem cum respectu ad Θησαυροὺς templi Delphici, quibus donaria servabantur: quos novimus ex Herodoto et Pausania, ut diximus.

v. 10—14. respicit divitias navi transvectas.

[12. μυχοὺς ἁλός. v. Euripid. Herc. fur. 400. *Ex. Schedis.*]

Digitized by Google

Ἄξει, παμφόρῳ χεράδει τυπτόμενον. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ,
Πατρὶ τεῷ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ
Λόγοισι θνατῶν
Εὔδοξον ἅρματι νίκαν
Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

Σ. β. Κ. ϛ.

Σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν

13, 14. Post reliqua tentata, non minus dura, præstat ad ὕμνων Θησαυρὸν hæc ita revocare, ut is sit φάει πρόσωπον ἐν καθαρῷ, h. φαιδρὸς τὸ πρόσωπον, ad declarandam *lætitiam ex victoria*. Simili ratione victoriam aliquoties declarat Pindarus. ὕμνων ille Θησαυρὸς itaque (h. carmina illa) ἀπαγγελεῖ πατρὶ τιῷ γενεᾷ τε κοινὰν νίκαν. Prodigiosum enim est ad meum sensum, quod Dawes suppeditat: *vultus* thesauri hymnorum *luce in pura victoriam prædicabit*. Leniora tamen erunt omnia, si v. 18. ἀπαγγελεῖς legeris: *Tu, o Thrasybule, πρόσωπον* ἐν καθαρῷ (h. e. ἔχων πρόσωπον φαιδρὸν) *renuntiabis victoriam, νίκαν* (σὺν) ἅρματι, κοινὰν πατρὶ τιῷ γενεᾷ τε, εὔδοξον λόγοισι θνατῶν, *celebratam laudibus hominum*, εὔδοξον διὰ τῶν λόγων. Inciderunt in hoc plures. Mingarellus ἀπαγγελῶ, ut poeta ipse nuntiet. 15. κοινᾷ τε γενεᾷ λ. θ. εὔδοξον ἁρματοείσαν Κρισαίαις ἐπὶ πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ Bodl. γ. quod et ipsum non incommodum est: *hymnus genti communi stirpe prognatæ victorem Pythicum nuntiabit*. Sed præstat vulgata lectio. Victoriæ decus et splendor totam gentem attingit. Κοινά τε γενεᾷ Ald. 17. ἁρματοείσαν Bodl. γ. vide ad v. 15. ἁρματείσαν Ald. Rom. et cett. 18. Κρισαίαις ἐπὶ Bodl. γ. vide ad v. 15. ἐξαγγελεῖ Schmidius ad metri schema refinxit. πτυχαῖσιν ἀπαγγελεῖ Aldus, ut duæ breves pro longa sint: quod et Dawes sequitur. 19. ἐπὶ δεξιὰ scribere jubet Pauwius. Et sic jam Aldus edidit. An tamen poe-

14—18. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ. Sollenne est, Κῶμον et *Hymnum venire, descendere, duci ad victorem, in victoris domum*. Nunc ad Θησαυρὸν ὕμνων hoc idem transfert poeta: audacter an tumide, non dicam. Nos reddamus sic: *Hymni illi patri tuo*, Thrasybule, *nuntiabunt victoriam curulem Pythicam, qua tu patrem renuntiasti victorem*. Simplicissimum est, inter tot contortas rationes verba ad hunc modum constituere. Probabile tamen fit, de Thrasybulo reduce hæc dici, et legendum esse: tu, o Thrasybule, ἀπαγγελεῖς. [Sic Heynius in textu correxit.] Porro durum tamen lyricum est illud, quod ille absolute est, (κατὰ) τὸ πρόσωπον (ὂν) ἐν φάει καθαρῷ, h. e. ἔχων πρόσωπον ἐν φάει, πρόσωπον φαιδρόν. Omnino conjectore indiget totum fere carmen, non interprete.

19. σχέθων νιν, aut ὕμνων Θησαυρὸν, aut τὴν Νίκην, quod mitius. (ἐν) χειρὸς pro χειρὶ, ἄγνις ἐπιδέξια ὀρθὰν ἱμαιρό-

Digitized by Google

20 Ἄγεις ἐφημοσύναν, τάν ποτ' ἐν οὔρεσι
Φαντὶ μεγαλοσθενεῖ Φιλύ-
ρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ Πηλείδᾳ παρ-
αινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
Βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,

tam lyricum deceat ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς, equidem dubito. Gravior dubitatio mihi subnascitur de vulgari interpretatione: *tu tenes patrem dextra.* σχίθων νυ aut ad eundem Θρασυβούλου ὕμνον referendum aut ad Νίκην. Quod enim dudum verebar, ne haec victoria Pythica, quam Ode celebrat, non Xenocratis, sed filii Thrasybuli fuerit, male ad patrem referri coepta, vix nunc dubitari posse puto. Itaque filius victor rediens inter chori, κώμου, voces et cantus, pietatis in patrem non immemor est, adeoque ei adducit seu hymnos, seu victoriam: quod per se admodum lyricum est. Forte eodem modo apud Hesiod. Sc. Herc. 339. Minerva Νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ νῶροι ἴχνεον fuit καὶ Κῶδος ἄγυιαι. Et convenit victori Νίκην juxta se incedentem habere, ut Romae triumphantes Victoriae signum in curru. Simile est Pyth. v. 36. ubi redux victor auriga οὐ τὰν Ἐπιμηθίου ἄγαν θυγατέρα Πρόφασιν ἀφίσσει, ut h. l. victor Νίκην assidentem in curru habet. Jam reliquorum verborum junctura vel sic ambigua est. Potest jungi: σχίθων νυν ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς, quod vix lyricum est; saltem esto σχίθων νυ (ita, κατὰ) χειρὸς, ἄγυις ἐπὶ δεξιά. quod tamen non magis placet. Verum ἐπιδέξια quoque est pro ἐπιδεξίως, scite, commode, opportune, sive ut ad σχίθων retrahatur, sive ad sequens ἄγυις. Potest quoque jungi σχίθων ἄγυις νυν, tum erit (κατ') ἐρᾷδὰν ἐφημοσύναν. Aut dicendum est: ἄγυις ἐρᾷδὰν ἐφημοσύνᾳ pro ἴχνις, tenes, meministi verum illud praeceptum, aut ἄγυις, in memoriam revocas, ἐπιδέξια, opportune. Nescio an hoc in animo habuerit vetus grammaticus, qui ultima sic reddit: σὺ τοίνυν, ὦ Θρασύβουλε, δεξίως καὶ ἀληθῶς ἄγυις τὴν ἐντολὴν καὶ παραίνεσιν. Ceterum secundum haec omnia vitium latere potest in uno vel altero verbo. Suspicor enim in hac strophe plura vitia latere. 20. ἐφημοσύναν vitium ed. Rom. et hinc reliquar. edd. Schmidius, metro monente, emendavit secundum Aldum. Porro τά ποτ' refinxit Schmid. male, veritus de metro. Erat ἔρσαι adversus metrum. Sed jam Schmidius emendatum dedit οὔρεσι. et sic Ald. οὔρεσιν. ἔρσαι τάν ποτε Dawes. Sed Pauw (quem v. ad 2.) non Paeonem, sed Ionicum colum esse docet. 22. Metrum laborat. Schmidius emendavit: -ρας νιν ἐρφ. At Pauw: ut Φιλύρας superiorem versum claudat, tum: Τὸν ἐρφ. Porro Πηλείδᾳ vulgg. edd. quod defendit Pauw: posse enim η ante vocalem corripi. Schmidius refinxit: Πηλεΐδᾳ. Pal. C. et Bodl. γ. Πηλείδᾳ. ἐρφανιζομένῳ est a parentibus in solitudinem abducto. 24. βαρυοπᾶν Bodl. γ. Verum

νυν, opportune in memoriam revocas verum illud praeceptum. [minus bene. sed κατὰ τὰν—. *Ex Schedis.*] Respicit autem poeta pietatem in patrem, quod victor patrem victorem renuntiari jusserat, et nunc Victoriam ad patrem redux adducit. De singulis v. V. L.

23. Praeceptum illud antiquum esse debuit: primo loco Jovem, secundo parentes esse colendos. [Cf. Æschyl. Eumen. 542. *Ex Schedis.*] Verba sunt corrupta. v. V. L.

Digitized by Google

Θεῶν σέβεσθαι·
Ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
Ἀμείρειν γονέων βίον τετρωμένον.

A. β'. K. ϑ'.

Ἐγένετο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς
Νόημα τοῦτο φέρων, ὃς ὑπερέφθιτο
Πατρὸς, ἐναρίμβροτον ἀναμείνας στράταρχον Αἰθιόπων Μέμνονα. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἅρμ' ἐπέδα,
Πάριος ἐκ βελέων δαϊχθείς· ὁ δ' ἔφεπε
Κραταιὸν ἔγχος·
Μεσσανίου δὲ γέροντος
Δοναθεῖσα φρὴν βόασεν παῖδα ὄν·

et vulgare βαρούσαν ita est accipiendum, molice pro βαρουσῶν, a βαρούσης. Nec ad Κρονίδαν potest referri βαρούσαν. Est tamen cur βαρουσᾶν præferas, quia στέρουσᾶν sequitur, eodem modo inflexum, non στερούσαν. Vulgarem lectionem etiam Schol. habuit. 25. Θεῶν vix recte se habere potest. Quam præclarum enim hoc præceptum: *inter omnes deos maxime Jovem esse colendum?* Immo vero Θεὸν legendum: μάλιστα μὲν Κρονίδαν— Θεὸν σέβεσθαι. σέβεσθαι et obliqua, et recta potest esse oratio pro σέβειν. Nec minus corruptum v. 26. ταύτας. quam enim vim habet ταύτας τιμᾶς? *hoc honore* non esse privandos parentes? h. e. *hunc* honorem ipsis esse perpetuo servandum? Excidit epitheton τιμᾶς, sed quale illud fuerit quis definiat? potest πεδᾶς, κλισιᾶς, locum habere. Spectat huc fragmentum Eurip. ex Antiope ap. Stob. Τρεῖς εἰσὶν ἀρεταὶ, δι' ἃς χρὴ σ' ἀσκεῖν, ὦ τέκνον, θεούς τε τιμᾶν τοὺς τε θρέψαντας γονεῖς νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος. Quod in nostro additur μὴ ἀμείρειν τιμᾶς γονέων βίον τετρωμένον, est pro τιμᾶν τοὺς γονέας διὰ παντὸς βίου. 28. ἔγνετο Schmid. ut sæpe alias legitur. Hic Pauw pro iambo tribrachyn ferre mavult. 30. ἀμμείνας. Ut metrum fulciret, Schmidius dedit: ἐναρίμβροτον ἀμύ-νας.—Mitior medicina: ἐναρίμβροτον ἀναμεί-νας. Est ἀνα-μίνας etiam in Ald. Dawes pag. 39. ἐναρίμβροτον ἀνα-μίνας ἀρχὸν vel ἐναρίμβροτόν γ' ἀνα-μ. probante posterius Northmor. ad Tryphiod. 37. [v. Edit. sec. ad v. 18. Ex Schedis.]—36. βόασεν Schmid. recte pro βόασε.

33. ἑ δ' (Memnon) ἔφεπε κραταιὸν ἔγχος, immisit. Illustrat Abresch Animadvv. ad Æschyl. p. 214.

Σ. γ. Κ. δ'.

Χαμαιπετὴς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ·
Μέναν δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρός· ἐδόκησέ τε τῶν πάλαι γενεᾷ ὁπλοτέροισιν,
Ἔργον τελώριον τελέσαις,
Ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
Τὰ μὲν παρῆκεν.
Τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
Πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

Α. γ. Κ. δ'.

Πάτρωί τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν·
Νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει, ἄδικον οὐθ' ὑπέρ-

37. ἀπέριψεν vulgo, Aldina excepta, ante Schmid. αὐτοῦ [patriæ. Ex Schedis.] Ald. Crat. et cett. at Rom. αὐτοῦ. an jung. αὐτοῦ μίνων? in loco manens. 38. μίνων δὲ θεῖος sine ὁ Gott. probe. Pindaricum est, sine articulis loqui. πρίατο τὸν θανά- Ed. nescio quæ apud Oxon. Nam Brub. μὲν habet, ut ceteræ. 39, 40. θάνατον τῶν πάλαι Rom. et reliquæ. θάνατον τῶν Ald. Metri caussa Schmidius: -τοιο κομιδὰν πατρός· θάνατον τὸ τῶν πάλαι. Pauw offert: -τοιο κομιδὰν πατρός· θάν—ατον δὲ τῶν πάλαι. Adoptabat idem Dawes. 40. τοῖς πάλαι videtur olim lectum esse. vid. Schol. Jungo (ὃν) τοῖς ὁπλοτέροις γενεᾷ τῶν πάλαι (τῶν πάλαι γεγενέσιν, ex priscis ætatibus) ἔμμεναι ὕπατος etc. Respicit locum Xenoph. de Venat. i. 14.— 46. πάτρωί malim per synizesin sumere pro iambo: pro tribrachy habet Pauw. Nisi altero loco anapæstum esse malis: ἰ σ' ἐπερ—. 47; 48. Vulgo inde a Romana legitur: ἀγλαΐαν θῆκεν 47. ἔφερεν. νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει ἄδικον οὐθ' ὑ-

37. *Non incassum hæc dixit Nestor.* Apollon. iv. 388.—ἀπρήνατα δὲ γαίῃ πεσόντα.

38. μίνων δὲ θεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν (ἀντὶ) θανάτου κομιδὰν (ἀναμονὴν καὶ ζωὴν, *salutem*) πατρός. Rem narratam conjicio in Arctini Æthiopide. Est et exposita a Quinto Cal. ii. 24. sed perfunctorie.

42. πρὸς ἀρετὰν ἐμφὶ τοκεῦσι, pietate in parentes.

43. τὰ μὲν παρῆκεν, *hæc ad tempora antiqua spectant.* cf. Dawes p. 48.

44. Sejungo hæc a superioribus. *Est etiam Thrasybulus is, qui ad parentis virtutem maxime se componat. Idem, proxime accedendo,* similis factus, patruum Theronem imitatur, *virtutem* ejus, *decus, exhibet.* Θῆκεν ἀγλαΐαν ὑπερχόμενος πάτρωί, pro: ἀγλαΐαν πάτρωος, ὑπερχόμενος αὐτῷ.

47. Nondum omnia in ultima stropha emendata satis esse censeo, ut commoda interpretatione reddi possit sensus.

Digitized by Google

ὀπλον ἥβαν δρέπων, σοφί-
αν δὲ ἐν μυχοῖσι Πειρίδων, τίν σ', Ἐλίκχθον,
'Οργαῖς ὃς εὗρες ἵππιον εἶσ-
οδον ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσίχεται.

48. πέρσπλον ἥβαν δρέπων, σοφί· 49. αν δ' ἐν μυχοῖσι Πειρίδων. 50. τὸν δ' Ἐλίκχθον. Nec aliter Aldus, nisi quod v. 47. in fine: οὖτι 48. ὀπίσπλον ἥβαν δρέπων. σοφί- 49. αν δ' ἐν μ. Π. 50. τὸν δ' Ἐ. Metrum in his laborat: ἄγαν recte Schmidius sustulit; reliqua sic refinxit: νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγαν ἀδινόν. οὐδ' ἥβαν ὀπίσπλον δρέπων σοφῶν Ἐν μ. Π. parum feliciter, nec videns, ἥβαν οὔτι ἄδικον οὔτι ὀ. esse supplendum. Oxoniense commentum ὀ-πίσπλον recte explodituv a Pauwio, qui vel οὔτι ὀ-πίσπλον δρέπων ἥβαν, σοφίαν, vel: οὐδ' ὀπίσ-πλον δρέπων ἥβαν, σοφίαν Δ' ἐν μ. Π. offert. Arripiamus alterum hoc. Dawes: ἄγαν οὐκ' ἄδικον οὐδ' ὀπίσ-πλον ἥβαν δρέπων, σοφί-αν δὲ μυχοῖσι Π. minus commode. Mingarellus refingit ὕβριν pro ἥβαν. 49. ἐν μυχοῖς Πειρ. v. sup. ad v. 4. 50, 51. Vulgata lectio: τίν σ', Ἐλίκχθον, ἐργαῖς, πάσαις, ἃς ἵππιαν εἰσ-οδον, μάλ' ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσίχεται. Sic inde a Romana; nec aliter Aldus, nisi quod ἴσοδον μάλα scribit. Cum metro et sensu hæc destituantur, Schmidius emendavit: τίν σ', Ἐ. ἐργαῖς ἅπας, ἃς ἵππιον εἰσ-οδον, ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσίχεται. ultimum hoc præclare, ad metrum et sensum, nec Oxonienses antiquum revocare debebant; ut sit: *tibi, Neptune*, h. tuis studiis equestris rei, *addictus est* ἀδόντι (vel, ut Æoles secundum Eustathium scribunt, ἀδόντι) νόῳ, h. *tibi, placens*, gratus et jucundus. Oxonienses, qui edidere εἶρεις δ' ἃς ἱππίαν ἴσοδον μάλα ἀδόντι νόῳ—, aiunt, *se MS. γ. edidisse*. num etiam εἶρεις δ'? nisi hoc ex Scholio potius arripuerunt, εἷς (l. ἃς) εἶρεις ἱππίας εἰσόδους, τουτέστιν ἱππικὰς ἁμίλλας. Pauwius imperite factum clamitans reponi jubet: Ὀρθῶς πάλαι ἃς ἵππιον ἴσο-δον, μάλ' ἀδόντι νόῳ, Π. προσίχεται. ut sit ἐργῶν (hoc enim velle videtur) de studio acriore. Sed totum hoc de Neptuno, *quod ab antiquo rei equestri studuit*, languet et friget. Aliud est, si Neptunus delectari dicitur re equestri, ut apud Aristoph. Equ. 550. Ἵππου ἄναξ, Πόσειδον, ᾧ χαλκηρέφεων ἵππων πεῖσμ' ἐπὶ θαλάσσης καὶ χρυσοστόμου δαΐδος. Inhæret animo suspicio, ἐργαῖς πάσαις et ἀδόντι νόῳ glossema redolere. Reposui, quod proxime ad lectionem codd. et edd. accederet, et cum metro conveniret, donec verum repertum fuerit; mutavi tamen interpunctionem v. 49. post Πειρίδων, ubi plene interpungebatur, disjunctis sententiis. Ingeniosum est, quod in Mingarelli schedis reperio, ὕβριν pro ἥβαν conjectantis v. 48. Si tamen accuratius expendas, in ὀπίσπλον ἥβαν hoc ipsum latet. Acute Jacobs in Animadvers. p. 100. pro εἶρεις δ' suspicatur fuisse φῆρας δ' ἃς l. sed et hæc est ariolatio, non certa emendatio. Duplex jam olim videri potest

Thrasybulum *σάφρονα* esse declarat Pindarus. *Mente condit divitias* sc. sapientiæ, (οὔτε) ἄδικον οὔτε ὀπίσπλον ἥβαν δρέπων, *nec injustam nec contumeliosam (eum ὕβρις) adolescentiam exigens.* δρέπεσθαι fructus, quibus fruimur, adeoque ἥβαν, in qua sumus constituti. σοφίαν δὲ (sc. δρέπων) ἐν μυχοῖς Πειρίδων. Ultima hæc prohibent, quo minus ad ἄγαν v. 47. revocem. *tibique, Neptune*, (aurigandi studio) *maxime addictus est.* De singulis v. V. L.

Digitized by Google

Γλυκεῖα δὲ φρὴν
Καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
Μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

falsse lectio, altera, quæ in Scholiis extat, sed corrupta, forte tamen restituenda et ad metrum concinnanda: Τίν᾽, Ἐλίλιχθον, ἅς εἶρες ἱππίας ἱσόδους μάλα γ᾽ ἀδίνοι νόᾳ, Ποσειδᾶν, πρεσίχεται. quæcunque invenisti, Neptune, rei equestris studia, ea tibi persequitur. Est πρεσίχεται τιν (scrib. τάδε) πάσας, ἃς εἶρες, ἱππίας ὁδούς. Ex altera lectione librorum et edd. videntur vero proxima esse: τὸ δ᾽, Ἐλίλιχθον, ἐργαῖς δ᾽ εἶρες ἵππιον ὁδ—όδον, ἀδίνει νόᾳ, Ποσειδᾶν, πρεσίχεται. [ἐργαῖς tertio casu. *Ex Schedis.*] *Neptune, auctor studiorum equestrium, tibi ille deditus est, gratus hoc ipso tibi studio:* id quod successus in aurigando testatur. ὁδὸς, ut ἕδος, pro genere vitæ, pro *studio:* uti dixit ἄλλας ὁδοὺς ἄλλων πραγμάτων Ol. ix 159. et ὁδοὺς πολλὰς εὐπραγίας Ol. viii. 17. nec prorsus diverso modo supr. v. 155. 6. ἱππιχωλίων παλῶν ὁδοὺς. Porro: ἃς εἶρες ἵππιον ὁδὸν ἐργαῖς, *ingeniis* quæ ad equestria studia ferruntur. Quandoquidem autem Thrasybulus rei equestri ipsi studium suum addixerat, firmatur id, quod posueram, eum regentem patris currum victoriam consequutum videri. [Heynius in textu verba ἃς εἶρες signis parentheseos includit.] Ultima v. 52. 3. 4. sic expediam: γλυκεῖα δὲ φρὴν (ἡ φρὴν αὐτοῦ) καὶ (τὸ) συμπόταισιν ὁμιλεῖν (h. ἡ ὁμιλία αὐτοῦ) μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον, *mel superat*, h. e. *ejus indoles et convictus est dulcissimus.* Sic quoque Gedik. accepit in Carm. select. et jam antea Schneider. in Vita Pind. p. 121. nuncque Mingarellus: ne quem sua laude fraudare videar: quippe cui cordi sit Pindaricum Nem. iii. 50. ἰσχὲς αἰνεῖν, adeoque (ut Nem. vii. 89.) σπουδὰν ἀνίχων ψόγον, ἔδωκε δ᾽ ἔστι βοὰς φίλοις ἐς ἄκρ᾽ ἔχειν κλέος ἰσόπυρον αἰνέων. πετίφορες δ᾽ ἀγαθοῖσι μισθὸς εἶσος. Valeant hæc ad excusationem, si toties viros doctos laudo, etiam in iis, quæ nec meum nec aliorum oculos effugerant, nec nomina taceam, nisi quoties mihi in alia discedendum est. Pauwius: Γλυκεῖα δὲ φρὴν (fere ut Schol. γλυκεῖα ἐστὶν,) Καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν, M. d. Malo sic ferre robur Pindaricum, etsi paullo horridius. [Heynius in textu post καὶ et post ὁμιλεῖν comma posuit.]

52. *Est ejus ingenium suave et convictus jucundissimus.* Hoc in sententiam mutatum. *Mel* (dulcedine) *superat in-*

genium suave et ὁμιλία *ejus* συμπόταις, *ejus* φίλους. [suavis ad vitæ societatem indoles etiam mel superat. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩ,

ΤΕΘΡΙΠΠΩ.

ARGUMENTUM.

Brevi hoc carmine commendat victorem primo per laudes Athenarum a summa urbis claritate — 7. a civium, inprimis Alcmæonidarum, fama — 11. a victoriarum decoribus — 18. Deprecatur invidiam.

Σ. Κ. ζ.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ *αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι Προοίμιον, Ἀλκμανιδᾶν*

2. Ἀλκμανιδᾶν Oxon. ex Bodl. γ. et sic quoque Aldus. Debebat scribi Ἀλκμανιδᾶν, quod et Gotting. habet. Æolica forma pro Ἀλκμαίων fuit Ἀλκμᾶν, ut Ἀμοιβᾶν, Πετυλᾶν. Paullo post viii. 80. Ἀλκμᾶνα. Ἀλκμανιδᾶν Rom. Ἀλκμαιονιδᾶν Crat. et hoc, secundum Scholiasten, edd. seqq. retinuerunt.

Erat Megacles ex Alcmæonidarum stirpe. Videtur fuisse Hippocratis f. Agaristæ, quæ Periclis mater fuit, frater. Victoria hæc Pythica Ol. lxxvi. 3. Pyth. xxviii. obtigerat, aliquot annos post pugnam Salaminiam Ol. lxxv. 1. factam.

1. Ad exordium hymni in Alcmæonidam propter victoriam curulem pulcerrima materies est laus Athenarum.

Digitized by Google

Εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν
Ἵπποισι βαλέσθαι. ἐπεὶ
Τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον
Ναίοντ' ὀνυμάξομαι
Ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι;

A. K. ζ.

Πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἀπόλ-
λωνι, οἵ τεόν γε δόμον Πυθῶνι δίᾳ
Θαητὸν ἔτευξαν. ἄγον-
τι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ

3. Olim interpungebatur post γενεᾷ. 6. Notabile exemplum varietatis ex vetere scriptura continua ortæ. Ex Scholiis enim discimus, lectum olim ναίοντ' pro ναίουσι et ναίουσα, ab aliis ναίων δ. quod editt. habebant ante Schmidium cum Oxon. γ. ab aliis εἶδόν τ' ἴδιον, (ὃ ἐστιν ἀκούων,) ab aliis denique αἰῶν' ὑπερ. pro αἰῶνι. Schmidius ναίοντ' pro ναίουσα prætulit; sensu tamen parum expedito. Pauwium mireris pronuntiare, sine dubio esse leg. μαίων δ. cupiens, quærens. v. Notam. 9. δ' Ἀπ. Schmid. frustra. 10. τεόν γε Oxonienses novarunt. Al. τεόν τε.

Κάλλιστον αἶ μ. Ἀ. προοίμιον, Ἀλκμαιωνίδῶν ἱερονθίῳ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν ἵπποισι βαλέσθαι. *Athenæ pulcherrimum sunt proœmium, a quo exordium ducere possit hymnus victoriæ curulis, in honorem potentis stirpis, seu potius unius ex stirpe, Alcmæonidarum.* Ita Τρῳῶς γενεὰ Pelias sup. P. iv. 242. κρηπῖδα ἀοιδᾶν ut κρηπὶς ἐσθλῶν Pyth. iv. 245. et in fragment. Pind. pag. 68. xlii. Sequitur v. 5—7. locus impeditus propter lectionis varietatem. αἰῶν' ὑπερμάξομαι vix præferam; pro αἰῶνι bene sonat, si vernaculo sermone efferas; ut sit: *posteritati tradam, commendabo.* At vereor, ut hoc græce bene dicatur. αἰὼν non est *posteritas*; certe non apud Pindarum, sed est *vita, tempus cum notione durationis.* Poeta non quærit; quæ urbs sit clarior, sed *de Alcmæonidis* agit: *neminem esse, qui patria illustriore utatur*; τίνα ὑπερμάξομαι ναίουσα (τίνα ναίων λίξαιμι ἄν, h. τίς ναίει ἄν) πάτραν, τίνα τε (ὑπερμάξομαι ναίουσα, pro ἥ) οἶκον ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι (quam Athenas). Adjicitur πυθέσθαι usu poetarum. Bene comparat Mingarellus Homericum v. c. Od. λ. 75. σῆμά τέ μοι χεύσαι—καὶ ἐπιστάμενοι πυθέσθαι, pro ὅς τοὺς ἐπιστάμενος πυθέσθαι περὶ αὐτοῦ. It. Od. σ. 255.

8. *In omnibus oppidis versatur in ore hominum, frequentatur, laus Alcmæonidarum ex Athenis.* De templo Apollinis ab iis instaurato v. Herodot. v. 62. Pausan. x. 5.

12. ἄγοντι δέ με—ὕπνοι, προσάγουσιν ἐπὶ τὸν ὕμνον, quod Romanorum poetarum: *vocant me*: illustravit Mitscherlich. Epist. pag. 57. Olympica victoria fuit Alcmæonis, qui apud Herodotum est Ὀλυμπιονίκης.

Digitized by Google

Νῖκαι· μία δ' ἐκπρεπὴς
Διὸς Ὀλυμπίας· δύο δ' ἀπὸ Κίρρας,

E. K. Y.

Ὦ Μεγάκλεες, ὑ-
μαί τε καὶ προγόνων.
Νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ
Χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι,
Φθόνον ἀμειβόμενον
Τὰ καλὰ ἔργα. φαντί γε μὰν,
Οὕτω κεν ἀνδρὶ πὰρ μονίμαν
Θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
Τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

17. εὐπραγία τε νέα vett. metricos legisse videri, notat Pauw, nam vulgatam lectionem esse prorsus ineptam ad metrum. Annon est choriambicus praemisso iambo? 18. τῶδε alii apud Oxon. nescio qui. 20. τὰ καλ' ἔργα Pauwem. Sed Pindarus ante ἔργα non elidit: vide v. c. Nem. iii. 78. 21. οὕτω κε καὶ ἁ. Bodl. γ. παρμονίμαν Ald. ut et Scholiastes in suo habuisse videtur. In Rom. et vulgg. παρ' sejungitur.

21—23. Erunt haec sic accipienda: φαντί γε μὰν, οὕτω φέρεσθαί κεν ἀνδρὶ τὰ καὶ τὰ, (περιφέρεσθαι ἀγαθὰ καὶ κακά: v. ad Ol. ii. 98.) παρ' εὐδαιμονίαν θάλλουσαν μονίμαν, *praeter felicitatem perpetuo florentem*; h. e. ea exclusa ab sorte nostra; aliter quam felicitas perpetua posceret. Toleranda haec sunt, quoniam aliter non legitur. Convenit cum doctrina poetae (v. Pyth. iii. 155. sqq. —189. Ol. ii. 55. sqq.) *nulla est felicitas durabilis, μονίμη, mortalium*; nec video per ariolationes ad h. l. allatas quicquam melius extundere licuisse.

Digitized by Google

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ η'.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Facit poeta vota ad Tranquillitatem, tum ad Apollinem propter victoriam Aristomenis Pythicam—29. hinc ad laudes Æginæ ex antiquis decoribus conversus,—39. cum se revocasset ad Aristomenis laudes, transfert in eum Amphiarai dictum—63. simulque intexit ejus vaticinium de Alcmæone et Epigonis Thebas expugnaturis—78. Quibus subjungit professionem pietatis suæ in Alcmæonem, quem tanquam heroem domesticum colit—87. Redit hinc ad Aristomenem et bona pro eo facit vota.

Σ. α'. Κ. Υ'.

ΦΙΛΟΦΡΟΝ Ἀσυχία, Δίπας
Ὦ μεγιστόπολι

Ἀρμαν post σταλωνῇ insertum erat Oxoniensi: vitio an casu. Certe Aristomenes Xenarcis f. victor fuit lucta Pyth. xxxv. quæ in Ol. lxxxiii. 3. incidit, et quidem in σταν, ut ex 39. 45. 46. patet. 1. Metra hujus carminis magnas faciunt

1. Exemplum esse potest hic locus, (alia v. inf. ad Nem. viii. pr.) quam multa ingenium poetæ lyrici efferve-scens in eandem notionem colligat.

Digitized by Google

Θύγατερ, βουλᾶν τε καὶ πολέμων
Ἔχοισα κλαΐδας
Τιμὰν Ἀριστομένει
Δέκευ. τὺ γὰρ τὸ μαλδακὸν ἔρξαι
Τε καὶ παθεῖν ὁμῶς ἐπίστασαι
Καιρῷ σὺν ἀρμενεῖ·

A. ά. K. Y.

Τὺ δ' ὁπόταν τις ἀμείλιχον
Καρδίᾳ κότον ἐν-

difficultates: quibus tollendis nec par sum, neque id propositum mihi habeo. Etiam Mingarellus colis aliter distribuendis in schedis multa tentaverat, quæ alio loco apponam. In singulis, uno aliove loco, aliquid mutare nolim, antequam tota ratio metrica Pindari accurate constituta fuerit, ut tuto mutare liceat. Etsi erant, quæ etiamnum tuto mutare licuisset. 2. *μεγαλόπολι* Bodl. γ. 4. *κλαῖδας* ed. Rom. et rell. Nec constant sibi grammatici. Verius Oxon. cum Aldo: *κλαΐδας*, ex *κλαΐδας*, ex *κλιΐδας*. 8. *μὲν καὶ* Schmid. Sed metricus hic turbatus est, ut docet Pauw. 9. In Schol. est *ἐμστερεῖ*, ex quo infert *ἐνρειχεῖ* pro *ἐμδρεμοῦντι τῷ καιρῷ* Toup. App. ad Theocr. p. 9. 10. *ἐνπόταν* vulgg. e Romana. Schmidius Aldum et Pal. C. sequitur. 11. *κότον* conj. vir doctus in Biblioth. philol. ii. vol. Verum *κότον* postulant voc. *ἀμείλιχον* et quod ille *τῶν ἐνσεμνίων* est.

Ἡσυχία (vel, ut scribendum, Ἀσυχία, ut P. ix. 40. et in Fragm. p. 54. ii.) est *tranquillitas publica*, cum adjunctis notionibus partim *causarum*, a quibus illa proficiscitur, *justitia, æquitate et moderatione*; partim *effectorum*: *moderatur illa consilia belli ac pacis; moderata et æqua cum ipsa sequitur tum alios in se sequi cogit; seditiosos cives coercet, insolentes deprimit.* Est ergo nunc *dea, quæ tranquillitatem dat, firmat, servat, tuetur, seditiosorum impetus retundit.* Æginam autem ista ætate præclaris legibus et institutis fundatam tranquillitate usam esse, docemur a Pindaro inf. 31. cf. Ol. viii. 28. sqq. Nem. iv. 19. sq. iii. 3. v. 16. Isthm. v. 28.

4. *Habens pacis bellique potestatem* s. *quæ gubernat res pacis bellique.*

5, 6. *Πυθιόνικον τιμὰν, hunc hymnum*, accipe in honorem Aristomenis, *Ἀριστομένει.*

7. *τὸ μαλδακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν, æqua, moderata, τὸ ἐνρεικὲς, et facere et pati καιρῷ σὺν ἀρμενεῖ.* In ultimis mihi non satisfacio. Schol. reddit *ὑγιαίνοντος.— ἀρμενὲς, firmus, tutus*, hinc *verus*, hinc *justus.* Supra Ol. x. 17. *ἀρμένιον, justitia*, ut *ἀλάθεια.* Nem. v. 31. *ἀλάθεα ἀρμενής.* Et Ἑλλανοδίκας *ἀρμενὴς* Ol. iii. 21. *καιρὸς* est *tempus justum, modus justus moderatio.* At *καιρὸς ἀρμενὴς* estne de *tempore justo?* ut tempus, res, postulat? an *cum moderatione certa?*

10—14. *τὸ δ' ἐ.* pro *ἐπόταν δὲ τις odium implacabile in animum admiserit*

Digitized by Google

ελάσῃ, τραχεῖα δυσμενέων
Ὑπαντιάξαισα
Κράτει τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ.
Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων
Μάθεν παρ' αἴσαν ἐξερεθίζων.
Κέρδος δὲ φίλτατόν γ', ἑκόντος εἴ
Τις ἐκ δόμων φέροι.

Ε. ά. Κ. ιά.

Βίᾳ δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφε-

13. ὑπαντιάξαισα Ald. et Bodl. γ. 14. πρὶν, metro invito, unus ex Schol. legebat. τιθεῖσ' pro τιθεῖσα ed. Rom. et inde vulgg. Brub. Morell: cum Bodl. γ. sed τιθεῖς ex Ald. jam Crat. repetierat, et hinc reliquæ edd. etiam Plant. τιθεῖσ' εἴ Pal. C. 16. Pro μάθεν conj. φάγεν Mingarell. λάθεν Matthiæ Obss. p. 39. 19. Βίᾳ per vim majorem, superiorem, non Βία.

(erga cives suos), *tu ejus impotentiam animi deprimis.* δυσμενέων ὕβριν pro δυσμενείας, *adversi.* τιθεῖς ἐν ἄντλῳ simplic. *submergis.* ἄντλος, *aqua*, ut Ol. ix. 79. *aquarum clavus.* [*Æschyl.* vii. ad Theb. 798. *Ex Schediis.*] Potest saltem comparari voc. ἀντίρροπος ὕβρις ad Lucianum ab Hemsterhus. illustratum. πρέσυς, σὺν πρέσυ, πρεσυτεῦσ.

15. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων, graece pro οὐκ ἔμαθεν, οὐκ ἐώσεν, ἐκωλύθη ἐξερεθίζων οὐ παρ' αἶσαν. h. e. οὐ, ἢν Π. μάθεν. *Porphyrion non norat, non reputabat, se lacessere ita, provocare, malo suo.* παρ' αἶσαν, *infeliciter*, ut παρὰ δίκην, *injuste*, Ol. ii. 30. et sic alia. [*præter jus fasque* Matthiæ Miscell. philol. ii. 1. p. 11. ubi vid. *Ex Schediis.*] Lacessivit autem Ἡσυχίαν, turbavit statum pacatum, dum inter Gigantes cœlum oppugnavit, a *Jove et Hercule dejectus.* v. Apollod. i. 6. 2. et Not. p. 71. Horat. iii. Carm. 4. 54. Quod de bubus Herculi ab Porphyrione abstractis Schol. affert, videtur commentitium esse; etsi e Gigantomachia facta Herculis et Gigantum nomina translata mox fuere in Herculis Thebani fabulas; sic Alcyoneus inf. Nem. iv. 83. sq. Quæ sequuntur v. 17. sententiose expressa, quæ æmulatus est Horat. l. l. *Vis consilii expers mole ruit sua;* nam nihil aliud dicit Pindarus, quam: *Violentia et injuria ipsi auctori exitiosa est.* Sed a contrario enuntiat: *ita tandem aliquis proficuum sibi lucrum parat, si alio volente illud obtinet.* Hunc forte locum (nisi alius fuit in deperditis) respexit Plato in Gorgia tom. iv. pag. 90.—Sequitur v. 19. Βίᾳ δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ sc. ἡ Ἡσυχία, illa dea etiam *superbum tandem aliquando majora vi aggressum prostravit.* Ita *Typhon et vox Gigantum* (aut Alcyoneus est, aut, si Apollodorum sequimur, Ephialtes ab Apolline sagitta transfixus; etsi in Gigantem fatis et nominibus licenter variant poetæ: ita apud Horat. l. c. omnia ad Palladem referuntur. Porphyrion, cum jam ante memoratus sit, huc iterum revocari nequit.) *non effugit eam* deam, h. et ipse occubuit. [etsi diu restitit, tamen victus est. *Ex Schediis.*]

Digitized by Google

λεν ἐν χρόνῳ. Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρα-
νος οὔ μιν ἄλυξεν,
Οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων·
Δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ,
Τόξοισί τ' Ἀπόλλω-
νος. ὃς εὐμενεῖ νόῳ
Ξενάρκειον ἕδεκτο Κίρ-
ραθεν ἐστεφανωμένον
Υἱὸν πόᾳ Παρνασσίᾳ
Δωριεῖ τε κώμῳ.

Σ. β'. Κ. Υ.

Ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκὰς
Ἀ δικαιόπολις,
Ἀρεταῖς κλεινα῀σιν Αἰακιδᾶν
Θίγοισα, νᾶσος· τε-
λέαν δ' ἔχει δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς.
Πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀεί-
δεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις

20. πολυπέρα-νος ed. Rom. et hinc edd. vulgg. ἰωνυπέρα-νος Ald. et Pal. C. unde Schmidius recte ad metrum ἰωνόγκρα-νος. Bodl. γ. ἰωνογυπέρνος. 28. Ante Schmid. πούᾳ. 30. ἔπεσε Rom. et al. quod emendavit Schmidius ex Ald. 36. Prima νικαφόροις prester morem et legem corripitur. Pauw ominatur, glossam obtinere locum alterius vocis, quam φερέσπλοις fulsse suspicatur. Sunt plura quæ eodem jure possis comminisci, v. c. γεγαφόροις. At mutanda est versuum distributio: quod Mingar. facit. [νικαφόροις conj. Bunsen. Ex Schedis.]

25. Ductus Κῶμος, pompa victoris, ad templum Delphicum (ut sup. vi. pr.) a popularibus Æginetis, Doricæ stirpis.

30. *Satis habet materiæ laudum et hymnorum Ægina jam inde ab origine per præclara facta Æacidarum:* quod aliquoties poeta prædicat: v. c. Nem. iii. 45. sq. 55. sq. ἃ δικαιόπολις νᾶσος εἶπε ἔπεσεν ἰκὰς (immos ἔνυχε) Δίγουσα (ἔμενεν) ἀρεταῖς (δι' ἀρετῶν) Αἰακιδᾶν.

35. πολλοῖσι non bene jungitur cum ἀέθλοις. præstat πολλοῖς, ὑπὸ πολλῶν. Est adeo: ἀείδεται δὲ πολλοῖς (ὑπὸ πολλῶν) θρέψασα (τὰ μὲν) ἥρωας—τὰ δὲ καὶ ἄνδρας. hæc variavit: τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν (h. e. διὰ ἀνδρῶν) ἐμφέρεται, insignis est. [τὰ, partim. Ex Schedis.]

Θρέψαισα καὶ θοαῖς ὑπερτάτους
Ἥρωας ἐν μάχαις·

A. β'. K. ϛ'.

Τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν ἐμπρέπει.
Εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀ-
ναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν
Λύρᾳ τε καὶ φθέγμα-
τι μαλθακῷ, μὴ κόρος ἐλθὼν
Κνίσσῃ. τὸ δ' ἐν ποσί μοι
Ἴτω τρέχον τεὸν χρέος, ὦ παῖ,
Νεώτατον καλῶν, ἐμᾷ ποτα-
νὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.

E. β'. K. ιά.

Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων μα-

39. τὸ δὲ καὶ Bodl. γ. atque hoc præstat, modo ἐν omittas, quod subintelligitur. [Heynius in textu ἐν uncinis inclusit.] 44. νίσσῃ metrum et Ald. 45. τρέχον Ἴτω idem, adverso metro. τεὸν κλέος conj. Mingarell. At χρέος est ἔφυμα, promissum carmen. 48. Παλαίσμασίν τι γὰρ Bodl. γ. παλαίσματσίν τι γὰρ Ald. ἰχνίων repugnat antitheticis omnibus. ἰχνίων malit Schmidius me-

40-47. Redit ad victorem. *Non vacat omnes laudes longo prosequi carmine, ne fastidium audienti superveniat:* (ut Ol. ii. 173. Pyth. i. 160.) *sed potius agatur, quod in manibus habeo, debitum tibi carmen, victoria tua, recentissimum inter decora parta a te.* ἀναθεῖναι λόγῳ, ut Latini, *tradere, committere, mandare, laudem fidibus.*

44. τὸ ἐν ποσὶ χρέος τεὸν, *debitus tibi hymnus,* quem in manibus habeo; ut alibi *debere se hymnum victori* ait. νεώτατον καλῶν, *decus novissimum* post alias victorias, Ἴτω τρέχον (ut dicitur *hymnus per omnes terras et maria volare,* v. c. Nem. v. 4. sq.) ποτανὸν (quasi alatus), divulgetur per orbem terrarum, ἀμφὶ μαχανᾷ ἐμᾷ, *mea opera, arte.* ποτανὸν, ποτηνὸν, ποτανὸν, est etiam ap. Hesych. Aliud est ποθεινόν. In Nem. vii. 32. Homeri figmentis inest σεμνόν τι ποτανῷ γε μαχανᾷ (ἀοιδῷ), h. *arte et ingenii vi ejus sublimi.* Et P. v. 152. Arcesilaus ποτανὸς ἐν Μούσαις, *in carmine sublimis.* Formulam Ἴτω τρέχον illustrat Hemsterh. ad Callim. in Del. 128. jam a Schneidero laudatus. In v. 43. sqq. Mingarellus malit interpungere: μαλθακῷ. Μὴ κόρος ἐλθὼν νίσσῃ, τεὸν ἐν ποσί μοι Ἴτω τρέχον τεὸν χρέος.

48. ἰχνίων, *vestigia legendo,* imitando, οὐ παντίλιγχυς πατραδελφεοῦς παλαιο-

Digitized by Google

τραδελφεοὺς, Ὀλυμπίᾳ τε Θεόγνη-
τον οὐ κατελέγχεις,
Οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν
Ἰσθμοῖ θρασύγυιον.
Αὔξων δὲ πάτραν Μι-
δυλιδᾶν λόγον φέρεις
Τὸν, ὅν πέρ ποτ' Οἰκλέος
Παῖς ἐν ἑπταπύλοις ἰδὼν
Υἱοὺς Θήβαις ἠνίξατο
Παρμένοντας αἰχμᾷ,

Σ. γ'. Κ. ϛ'.

Ὁπόθ' ἁπ' Ἄργεος ἦλυθον
Δευτέραν ὁδὸν Ἐ-
πίγονοι. ἆδ' εἶπε μαρναμένων
Φυᾷ, τὸ γενναῖον

tri caussa, et laudat sup. Pyth. v. 116. *ἰχνίοντες*. Atqui id vitiosum videri esse, ibi notavi. Deberet esse *αἰχνίοντες*. [Heynius in textu post *γὰρ* comma posuit: itemque 50. post—*ον*.] 51. *Κλειτομάχοιο* consentiente metro, Schol. et Ald. vulgo *Κλειτομάχου*. *Κλειτομάχοιο* Bodl. γ. [54. In textu comma positum ante *λόγον*.] 55. *ποτ' Οἰκλέος* cum hiatu reposuerant Oxon. ex Bodl. γ. Vulgo ubique *ποτ' Οἰκλῆος*. 57. *Θήβαις υἱοὺς*, ut alter pes iambus sit, necessario refingendum. Sic jam refinxerat Schmidius. At cf. v. 115. 59, *ἀπ'* excidit Ald. 61. *τῇ δ' ἴφι* nonnulli apud Oxon. non juvenio, qui. 62. Ante Schmidium edd. distinguebant post *μαρναμένων*. At ille *μαρναμένων φυᾷ* jungit,

μάτρωσιν, *non dedecoras*, h. illustras. Sic Isthm. iii. 23. viii. 142. [P. vi. 46. *πάτραν ἐπιχώριος*. *Ex Schedis.*]

53—58. [Fuere ex ea tribu superiore ætate victores in certaminibus; et nunc tanquam in nova generatione tu existi victor in luctu. *Ex Schedis.*] *αὔξων*, *illustrans fama tribum—λόγον φέρεις*, *in te convertis*, pro, *λόγος ἀναφέρεται εἰς σὲ*, *laus*, *quam* Amphiaraus [in bello Thebano. *Ex Schedis.*] *ἠνίξατο*, pro *ἤνιξε*, sed tanquam vates, obscure, *θεὸν*, *animo prævidens*, Epigonos persistere in bello adversus Thebanos instaurando. [*θεὸν* non de oraculo, sed de vate. *Ex Schedis.*] Locus similis v. 54. 5. fuit Ol. vi. 18. [*φέρεις* f. pro *ἀναφέρεις*, ut locum habeat facit dictum, quo—*καθ' ὅ*— *Ex Schedis.*]

[59. *ἐνίσπε* ad *παρμένοντας*, non ad *ἠνίξατο*. *Ex Schedis.*]

61. *μαρναμένων φυᾷ*, inter eos, qui viri fortes sunt, adeoque *pugnant virtute a natura insita*, *generosa audacia* (τὸ λῆμα, v. Pyth. iii. 43. Nem. i. 87. iii. 146.) *in filiis conspicua est a parentibus accepta*.

Digitized by Google

Ἐπιρρίπτει ἐκ πατέρων πει-
σὶν λῆμα. δαίομαι
Σαφὲς δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς
Ἄλκμᾶν' ἐπ' ἀστίδος νωμῶντα, πρῶ-
τον ἐν Κάδμου πύλαις.

A. γ'. K. δ'.

Ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ,
Νῦν ἀρείονος ἐν-
ἔχεται ὄρνιχος ἀγγελίᾳ
Ἄδραστος ἥρως. τὸ
Δὲ οἴκοθεν ἀντία πράξει.
Μοῦνος γὰρ ἐκ Δαναῶν
Στρατοῦ, δανόντος ὀστέα λέξας

laudatque Nem. i. 38. χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ. recte; nec debebam ab eo discedere. [62, 63. usurpat Plutarch. Arat. pr. *Ex Schedis.* Heynius in textu sic interpunxit: δδ', εἶπε, μαρναμένων Φυᾷ τὸ γενναῖον Ἐπιγείοις —his adscriptis: "Delebo comma" (post Φυᾷ) "et jungam ἐπιγείοις φυᾷ τὸ γ. et μαρναμένων στείχων." et: "Jung. τὸ γενναῖον λῆμα φυᾷ ἐπιγείοις στείχοντα περὶ π. μαρν."] 64. δαίομαι est commentum Oxoniensium, quod intuleranl, ut primam syllabam producerent. Schmidius δαίομαι dederat, quod Ionicum esset. vulg. ubique δαίομαι, quod retinere jubet Pauw: ita enim variari posse colon iambicum. Probo Schmidium; sed Pindaricum est: δαίομαι, ex δάιομαι. et id reponere haud cunctatus sum. Sic aliquoties in Pindaro δαιτὸς occurrit et δαιτὸς, et ap. Theocr. xxii. 200, δαιτὸς, pro ἐδαίτυς. Κυκλώπειος δαιτὸς μάχας ἐμφόλιον ἀνδρῶν. 66. ὀμῶντα requirit colon iambicum; nisi cum Metrico ita ordinentur: Ἄλκμᾶν' ἐπ' ἀστίδος Νωμῶντα πρῶτον ἐν Κ. π. Nam sic ille hæc cola describit (conf. Pauw. ad h. l. et ad v. 8. et 9.) et, quod hic locus docet, non male. 72. ἄλαθεν γ', fulcro inserto, Pauw. Mingarell. ἄλαθεν ἐναντία. [74. Heynius in textu correxit λέξας.]

64. δαίομαι, ut vates, *prevident* futura. Ad v. 68. cf. Nem. ix. 43. sq.

[68. Simile vaticinium Calchantis in ipsa Il. a.—Æschyl. Agam. 124. sq. *Ex Schedis.*]

72. τὸ δὲ οἴκοθεν, *quod ad familiam, stirpem, attinet, infausta sorte utetur;* Ægialeus enim filius unus e septem Epigonis ante Thebas cadet: Apollod. iii. 7. 3. Hygin. f. 71. E mente Pindari ipse Adrastus Epigonorum expeditioni interfuit. Paria tradidisse videtur Ephorus, ut ex Schol. ad h. l. colligas. [nisi latius: et Adrasti fortuna tunc versa erit in contrarium. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Υἱοῦ, τύχᾳ θεῶν ἀφίξεται
Λεῷ σὺν ἀβλαβεῖ

E. γ'. K. ιά.

Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς.
Τοιαῦτα μὲν ἐφθέγξατ' Ἀμφιάρεος.
Χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς
Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω,
Ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνῳ·
Γείτων ὅτι μοι, καὶ
Κτεάνων φύλαξ ἐμῶν,
Ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς
Ὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον,
Μαντευμάτων τ' ἐφάψατο

75. τάχα Bodlei. γ. 76. λαῷ idem. ita syllaba prior esset longa. Retinendum λεῷ, nisi non bene versus aliter disponi possunt. Pauwio Attica forma displicebat in hoc poeta. 77. εὐρυχόρους male Rom. edit. invexerat. Iterum reduxit verum ex Aldo Schmid. cf. sup. ad Ol. vii. 33. 78. μὲν δ' erat. δ' abesse edd. plerisque aiunt Oxonienses. Sunt ea Crat. et Stephanianæ. Sed fulcro opus esse censens revocavit δ' Schmidius. Pauw. γ. Mingarell. μὲν ἐφθέγξατ'. 79. χαίρων spondeus in principio pro iambo, ut alibi quoque. 80. Ἀλκμάνα στέφεσι β. metri gratia emendat Pauw. spondeum pro trochæo in prima sede non ferens. De interpretatione monere præstat: haud dubie de ipso poeta hic agi, qui Thebis habitabat et in medium suarum vicinia sacellum Alcmæonis, herois, forte cum Amphiarao, habuisse videtur. Poeta noster, religiosus homo, innuit, sibi Delphos proficiscenti oblatum esse visum ab Alcmæone, quo monitum acciperet quod nunc ignoratur. Pauwium non aliter sensisse video. 84. Τ'ανσίασεν ἰόντι γαίας vulgo editum. Ut Glyconium restitueret, Schmidius emendavit: ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς. Hoc tenendum erat. Sed Oxonienses iterum corruperunt ex Bodl. γ. ὑπαντίασ' ἰόντι γαίας. Pauw. ne bonus Schmidius usquam sapere videatur, mavult: ὑπαντίασεν ἰόντι γᾶς. 86. τ' ἐφάψατο vulgg. edd. quod illato hiatu Schmidius ex Pal. C. ℵ, Oxon. in τε mutarunt.

79. Gratum mihi est Alcmæonem carmine celebrare.

82. γείτων μοι, recte de vicino Alcmæonis sacello; ut ap. Æschyl. vii. ad Th. 503. Ὄγκα Παλλὰς, πόλεως γείτων. Compara nunc inf. Nem. vii. 127. sq. 131. sq.

83—87. Obscura sunt quæ sequuntur, quonfam ipsam rem ignoramus. De Pindaro, non de victore, de Alcmæone, non de Amphiarao, agi, verba docent contra Grammaticos. Accl-

Digitized by Google

Συγγόνοισι τέχναις.

Σ. δ'. Κ. θ'.

Τὺ δ', ἐκαταβόλε, πάνδοκον
Ναὸν εὐκλέα δι-
ανέμων Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
Τὸ μὲν μέγιστον τό-
θι χαρμάτων ἅπασας· οἶκοι
Δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν
Δόσιν πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς
Ὑμαῖς ἐπάγαγες, ἄναξ. ἐπόν-

88. Hic ad Aristomenem victorem Pythicum redit: nec enim commodum videtur, quod Pauwius hæc ad poetam referre jubet. 94. Πενταθλίου δίσιν Pauw. Iambicum restituit. 95. [ὑμαῖς. Gilb. Wakefield em. ὕμνοις σ'. (Silv. P. iii. p. 113.) *Ex Addendis.*] ἄναξ Oxonienses dederunt. Vulgo ἄναξ. Aldus habet: ἐπάγαγες σ' ἄναξ. At Schmidius malebat γ'. Sed aliter distribuit versus duo extremos Mingarell.

disse videtur, ut, cum poeta Delphos profectus esse ad responsum petendum a deo, ille seu per augurium, seu per somnum ab heroe moneretur; hæ sunt *σύγγονοι τέχναι, patria ars vaticinandi*: nam Amphiaraus fuit vates, et ejus templum *μαντεῖον*. Est autem l. ἐφάψατό (*μου σὺν*) *τέχναις συγγόνοις μαντευμάτων* pro διὰ, l. ἐφάψατο *μαντευμάτων, responsum a deo acceptum adjuvit, firmavit, paterna arte*, scil. somnio; l. ἐφάψατο, ab ἐφάπτω, ἐφάψατο *ταῖς συγγόνοις τέχναις μαντευμάτων, usus est arte paterna*, ea structura, quam erat Ol. i. 138.

88. Redit ad Aristomenem victorem. Is jam antea fuerat victor inter pueros, Æginæ in Delphiniis, pentathlo; tum Megaris 112. Marathone, et in Ægina Heræis — 116.

88 — 103. Preces ad Apollinem. *τὸ μέγιστον χαρμάτων*. est alias victoria Olympica, ut sæpe apud Pindarum. At h. l. manifestum fit, poetam de Pythica victoria agere. *τόθι*, h. e. ἐστὶ ἐν Πυθῶνος γυάλοις.

92 — 95. Victoriam jam antea domesticis certaminibus obtinuerat Ægineta in sacris Apollinis, Delphiniis: *tu, Apollo, σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς* (ἐν ἑορτῇ σου) ἐπάγαγες δίσιν ἁρπαλέαν πενταθλίου, *dederas victoriam pentathlo* s. pancratio; proprie πένταθλον erat ἁρπαλέον, *rapidum, vehemens, impetuosum*; nam hoc est ἁρπαλέον: cf. Pyth. x. 96. et πενταθλίου sc. *χάρματος*. Inde a v. 96. ordinem verborum instituo hunc: *ἔθχομαι δέ τιν ναῦ' ἀμφινίαν, βλίσσων (σὸν) νόῳ ἐπόνα ὕμνον (τόνδε) ἔτι ἀμφιέπομαι, tibi supplico hoc hymno, ut adspicias animo propitio hæc quæ celebro, cano.* Nisi malis referre ναῦ' ἀμφινίαν ad ἀμφιέπομαι, pro σὺν ἀμφινίᾳ. ἀμφιέπομαι, ut ἐπιχέρομαι, de rebus, quas tractamus, attingimus, carmine. conf. Mitscherl. Epist. crit. p. 58. Etsi satis expediisse singula videri possum, sunt tamen ea paullo du-

Digitized by Google

τι δ' ἀέξομαι πόρ

A. δ'. K. θ'.

Κατά τιν ἁρμονίαν βλέπειν
Ἀμφ' ἕκαστον ὅσια
Νέομαι. παύρων μὲν εὐμαλεῖ
Δίκα παρέστακε.
Θεῶν δ' ὅτῳ ἄφθιτον αἰσέων,
Ξείναρχε, θυμὸς ἔρως
Τύχαις. εἰ γάρ τις ἐσλὰ πάσσασ

97. *ναὶ τὸν* Schmidius scribit. Neutra ratio sensum bonum habet. τὸν rescribendum esse (ut sit pro σὲ) facile occurrit: et sic quoque emendat Pauw, sed a sententiæ summa aberrat; vult enim esse βλέπων ναὶ δ' ἁρμονίαν *exigere ad harmoniam*. At v. Not. Mingarell. conj. ἀμφι—νέμομαι, ut Pyth. v. 18. τὸ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται, *amplectitur*. Accommodatum tamen satis ἀμφιπολεῖν, ἀμφίεσιν. 101. Θεῶν δ' ὅτιν vulgo editum. hocque reliqui: quinto strophæum colo nondum satis confido. Schmidius dedit: Θεῶν ὅτιν δ' ἔ. Oxonienses exararunt cum hiatu: Θεῶν δὲ ὅτιν, sine libro, quantum intelligo. Pro ἄφθονον, quod Pindaro sollenne pro *perpetuum*, Scholiastes, qui ἀνεπίφθονον interpretatur, ἄφθονον legisse putatur. αἰσία, immo αἰσῶ. τύχαις, victoriis. v. ad Nem. x. 47. 102. Ξείναρχις vulgg. Ξείναρχις Schmidius, antitheticum respiciens. Sed cur ad Xenarcen patrem hæc? Bene Pauw. conj. Ξεινάρκη', *o fili Xenarcis*, ut v. 26. [At sic debet παῖς addi. *Ex Schedis.*] Videtur autem ille luctæ vicisse inter adversarios inertes et parum pertinaciter reluctantes. vid. sqq. 103. Τίς εἰ γὰρ Pauw.

riora propter hyperbaton in τιν. Cui vix ex parte mederis, si ναὶ retrahas ad ἔξομαι, ναιτέχομαί τιν, βλέπειν ἐνόησι νόῳ.

99, 100. *Veritas adest laudibus meis.* Vera sunt quæ prædico.

103. sqq. Nexus sententiarum a precibus ad Apollinem v. 101. est petendus. *precor, ut tuæ fortunæ perpetua cura illis sit.* (nam his debes tua bona, etsi) *si quis præclarum laudem sine magna æruma* P. *non interveniente infortunio* continuatam. *Ex Schedis.*] *consequutus est*, (in sententiam mutavit, quod de victore dicere volebat, qui victoriam haud multa cum æruma adeptus erat) *stulti solent ejusmodi fortunæ munera adscribere prudentiæ ejus, qui fortuna fruitur.* ἐσλὰ sunt *bona, præmia, laudes e victoria.* Jung. σοφὸς πρέπουσιν βίον. Isthm. viii. 115. πρέπουσιν ἔργον. *vitam instruere, regere, prudentibus consiliis.* τὰ δὲ, pro τὰ, τοῦτο, *at illud.* Tum 109. ὕπερθε βάλλων, quod Pyth. ii. 163. ἀνὴρ, *in altum tollens*, ad quem locum v. sup. Mox ναυταλίαν, transitive, ναυτολίαν τινὶ, *deprimit.* nisi fuit ἄλλος δ' ὑπὸ χερῶν μίγεν (nam et hoc præstat) ναυταλίαν. Sententia multis variisque modis enuntiata ap. veteres: ἀναρίθμων et ἀνείρων κλίνειν est in fragm. Archilochi ap. Stob. emendatum a Valken. ad Theocrit. pag. 246. μενέθων est ap. Hesiod. procem. Ἔργ. a Ἥρ.

Digitized by Google

Μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ, πολλοῖς σοφὸς
Δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

E. δ'. K. ια'.

Βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοι-
σι μαχαναῖς. τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται·
Δαίμων δὲ παρίσχει,
Ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων,
Ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
Μέτρῳ καταβαίνει.
Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
Μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥ-
ρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
Νίκαις τρίταις, Ἀριστόμε-
νες, δάμασσας ἔργῳ.

104. *σοφὸς πεδαῖς* rescribendum esse simili de caussa monet idem vir doctus. At mutata versuum distributione hæc tuetur Mingarellus. *μακρῷ χρόνῳ* Bodl. γ. cum Aldo, quod Oxonienses illustrant ex v. 131. 2. sed ibi alia res. Mingarell. conj. *μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ*. at v. Not. 105. *πεδαφρόνων* (pro *μεταφρόνων, qui sapiunt post eventum*) primus Calliergus dederat: repetierant Morell. Steph. Aldus *πεδ' ἀφρόνων* cum Crat. et Brub. sicque legebat Casaub. in notulis ed. Steph. iii. ut sit, apud insipientes: *μετὰ τῶν ἀφρόνων*, pro *παρὰ τοῖς ἄφροσι*. 106. *κορυσσέμεν. κορύσσειν* pro *ὁπλίζειν*, et hoc pro *παρασκευάζειν*, ut *ἔργον κορύσσειν, aciem instruere, pugnam facere*, inf. Isthm. viii. 115. 109. *ὕπερθε βάλλων, ὑπὲρ ἄλλους ἀναφέρων, ἐξαίρων*. 111. *μέτρον* Gott. Ald. et Bodl. γ. quod præfero. *ὑπὸ χειρῶν μέτρον*, pro vulgari *ὑπὸ χεῖρας, καταβαίνει, ita deprimit, ut sub manibus, ὑποχείριος, sit. καταβαίνων* Schmidius tacite refinxit, non incommode, probante quoque Pauwio. Sed in hoc poeta lubricum est substituere leniora et molliora durioribus. 115. Valg. legitur: *Νίκαισι τρισσαῖς Ὠρίων*. Sic laborat versus. Itaque Schmidius refinxerat: *Νίκαις τρισσαῖς*. Ita vero laborat colon Iambicum, spondeo alteram regionem obtinente. Pauwius duplicem olim lectionem fuisse arbitratur, quoniam duplici modo legi potest: *Νίκαις τρίταις, Ὠρ.* (pro *νίκῃ τρίτῃ*), et *Νίκαισι τρισσὸν, Ὠρ.* pro *τρισσὰ, τρισσῶς*. Placet prius. Mingarell. *νίκαισι τρισίν*. Tum idem præfert *Ἀριστόμενες*, quod Bodl. γ. habet. 116. *δαμάσσας* Scholiast.

[112. Megaris Dioclea, Marathone Heraclea, Æginæ *Ἡραῖα*. *Ex Schedis.*]

116. *ἔργῳ*, *ἐν ἔ.*, *ἀγῶνι*, h. l. luctæ. At quæ sequuntur v. 117. male cum superioribus junguntur. Redit poeta ad victoriam Pythicam, quod v. 120.

Digitized by Google

Σ. ί. Κ. Ψ.

Τέτρασι δ' ἔμπεσε ὑψόθεν
Σωμάτεσσι, πανὰ
Φρονέων· τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
120 Ἔπαλτνος ἐν Πυθι-
άδι κρίθη, οὐδὲ, μολόντων
Πὰρ ματέρ', ἀμφὶ γέλως
Γλυκὺς ὦρσεν χάριν· κατὰ λαύρας

male, et cum vitio metri. ἰδάμασσε est h. l. ἰδάμασε, ultima brevi. 118. κακὰ φρονέων malit Pauw, nec tamen improbans alterum, quod *infestum animum, quo in adversarium irruebat*, declarat. 120. Ἴσταλτνος. inf. Isthm. v. 15. ἔστεν τὸν ἅλτεσθαι. Laborant viri docti in etymo. Mihi ad analogiam probabile videtur, venisse illud ab antiquo ἴλτω, ἴλτα, ἰλτινὸς, ἀλτνὸς, *desiderabilis*, ἰδὼς, ὑρεσινὸς, ut Schol. ad h. l. interpretatur. 121. ἐν Πυθιάδι κρίθη (deb. κριθῇ) interpretati sunt, *in hordeo Pythico*, Melanchthon, Lonicerus, Aretius, nec tamen usquam sic exaratum video praeterquam in ed. Morell. Recepit tamen, quod mireris, commentum hoc Schmidius, quasi mos Pythiis fuerit, ut victi corona hordeacea redimiti dimitterentur. Nec quicquam probat locus Isthm. i. 81. Tum vero repugnat metro prima in κρίθη. Apud Homerum: Πυρὶ καὶ κρίθαι ἐν ἄμπυξι. Igitur tenendum κρίθη, ἐκρίθη, sive ut ad Amphictyonum judicium de victore referatur, sive ut simpl. *decernere, parare, reditum* sit, pro redire. Sed prius verum. Paullo impeditior Pauwii ratio: *neque* ἐν Πυθ. γῇ (immo ἐν Π. πανηγύρει) *eorum reditus judicatus fuit jucundus, neque* in patria *talis certe fuit.* Rem illustrat locus Ol. viii. 91. sqq. 123. Colon iambicum requirit: ὦρσεν γλυκὺς χάριν. Etiam mox v. 124. ne in quarta sede iambus deficiat, Pauwius legendum esse monet: πενθοῦντι. Verum, (id quod ex metrico, et ex v. 66. 95. 104. 124. ubi spondei parum commodo loco occurrunt, satis probabile fit,) cola olim aliter fuere descripta, ut colon octavum cujusque strophæ et antistrophæ esset iambicum dimetrum brachycatalectum, nonum autem periodicum, penthemimeri iambica et tro-

manifestum fit; quatuor erant, qui cum ipso in luctam descenderant; ipse utique ἥρωες. Ex aliis locis forte alia colligas, ex hoc ita rem constitues: quatuor erant paria luctatorum; superarant ex iis quatuor victores; cum his ἥρωες congredi debuit, iisque uno post alterum prostratis victor evasit. cf. Ol. viii. 90. ἴρατνις ὑψόθεν, *insurgens, collectis viribus, irruisti*, ἐνίρατνις, in adversarios, κακὰ φρονέων, *minatus.*

120. *quibus non eadem modo* (ut victori) ἐν Πυθιάδι κρίθη *victoria* ἴσταλτνος (ἰδὼς) *judicio Amphictyonum.*—Seqq. de victis in patriam cum pudore redeuntibus: non excipiuntur reduces cum hilaritate, neque illi pompam sollennem ducunt. ἀνάρσιοι ἐχθρῶν ἴνιον, *suspensi, timidi.* In v. 123. γέλως ἀμφὶ ὦρσεν χάριν, *risus diffundit lætitiam*, doctius quam γέλως χαρίεις ὦρσε, *suavis, lætus.*

Digitized by Google

Δ' ἐχθρῶν ἀπάροις πτώσσοντι, συμ-
φορᾷ δεδαϊγμένοι.

A. ε'. K. Υ.

Ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν,
Ἀβρότατος ἐπὶ
Μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται
Ὑποπτέροις ἀνο-
ρέαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου
Μέριμναν. Ἐν δ' ὀλίγῳ

chaica constans. Ita bene spondei in prima regione. v. Pauw ad v. 6. 9. et Mingarell. 124. ἐπ' ἄκρᾳ Aldus dederat, emendatum in Rom. ed. ἀκράοις, quod animum *suspensum, suspicione, metu et pudore anxium* bene designat. 127. ἀπὸ Bodl. γ. quod et Schol. in suo legerat, ex interpret. Mox post μεγάλας vulgo interpungunt; malim jungere ἀβρότατος ἔπι, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, ut prius Scholion: ἀπὸ εὐδαιμονίας ἐν τῶν εὐτυχηθέντων ἐλπίδων. 130, 131. Legebatur in Ald. 130.—κρέσσονα πλέψιν 131. πλούτου ἐν δ' ὀλίγῳ, deficiente syllaba. revocatum a Schmidio, sed refingente πλούτου· ἐν δ' ὀλίγῳ, cum hiatu. Alia eaque doctior lectio a Calliergo prodita videri potest, quæ ceteras editiones et cod. Gott. obsidet: ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν. nisi quod metri ratio scribere jubet: ἔχων π. πλούτου Μέριμναν. Hoc Schol. exposuit; ἔχων κρείττονα πλούτου τὴν φροντίδα, sed quod adjectum, τοιοῦτον τὴν νίκην, importunum est. Saltem reddendum: *præstantius ille et generosius habet studium divitiarum*: scil. quatenus opum in certamina impensas facit, et gloriam hinc reportat. Sane πλέψιν expeditiorem sententiam haberet, quod alio loco poetæ memini frequentari de victoris felicitate: *et fructum is habet jucundiorem ex divitiis suis.* Sic Pyth. i. 96. victoria πλούτου συνεφάπτορα δηλέοντα erat. et μέριμναν irrepsisse suspicabar ex adscripto simili loco Ol. ii. 96—100. Verum, quod dixi, doctior est lectio πλούτου μέριμναν, et metro convenit. Iambus in capite pro spondeo, ut in antitheticis 44. 102. Est autem rarior loquendi forma pro ὡς δὴ—οὕτω καὶ—illustrata ab Abresch. ad Æschyl. pag. 560.

131. Subjungit gnomice, quod pro monito victori esse poterat, ne fortunæ secundæ nimium confisus efferretur animo aut fortuna abuteretur. Nexus sententiarum hic erat: victi dejecto animo redeunt domum: altera ex parte victor exultat: v. 125. ὁ καλόν τι νέον λαχὼν (recens decus, ut sup. Pyth. vii. 17. νέα εὐτυχία, et hac ipsa Oda viii. 46. νέωτον καλῶν. Nem. ix. 116. νεοθαλὴς ὑπαφορία.) πίτνειν ὑποπτέρους ἀνορέας, pro ἀνορέᾳ, ipse ὑποπτέρους ἄν, μανίαις φέρεσθαι, ἐπὶ ἀβρότατος, *propter, voluptatem, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, post magnam spem*, qua incerta fluctuabat.—ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν, *majore cum præmio, fructu, gloria, opes parasse se videt.* Pergit: στὰ felicitas mortalium nulla stabilis est: τὸ περισσὸν est ille ipse fructus ex opibus partis. *felicitas modo crescit, modo decrescit et auferitur*; 131—4. Pergit: *adeo vana sunt res humanæ:*

Digitized by Google

Βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται· σὺν θεῷ
Διὶ καὶ πιτνεῖ χαμαὶ, ἀπεστρόπῳ
Γνώμᾳ σεσεισμένον.

E. é. K. iá.

Ἐπάμεροι. τί δέ τις; τί δ' οὔ τις;
Σκιᾶς ὄναρ, ἄνθρωποι. ἀλλ', ὅταν αἴγλα
Διόσδοτος ἔλθῃ,
Λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν
Καὶ μείλιχος αἰών.
Αἴγινα, φίλα μᾶ-
τερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ

133. δὲ καὶ ante Schmidium ubique lectum, recte, ut in Iambico. mutavit δέ. γνώμην dixisse videtur, quem alias δαίμονα, *fati decretum, eventum fatalem*, appellant. 135. οὔ τις disjunxi: tanta est humanæ sortis inconstantia, ita omnia sunt ἐφ' ῥοῇ καὶ φορᾷ, et perpetua mutatione, ut nec dici possit, quid ephemerum illud, quod hominem appellamus, sit, quid non sit. Antequam elocutus fueris, jam illud esse desiit, quod erat, cum os solveres. Locus præclarus a multis laudatus, ut a Plutarcho de consolat. ad Apoll. p. 104. B. 136. ὅπως γ' ἄνθρωποι addito fulcro Pauw. 138. Erat Λαμπρὸν ἴσχουσι φέγγος. Ita non respondet colon ceteris superioribus v. 22. 51. 109. Dactylum in prima pro trochæo haberi jubet Pauwius. Si legatur inverse, Λαμπρὸν φέγγος ἴσχουσιν ἀνδρῶν, similis erit alteri v. 80. Tum, ne ἴσχουσιν ἀνδράσι desideres, junge: φέγγος ἀνδρῶν, et ἴσχουσι accipe pro πέφυκε. 140, 1. Præstat forte Αἴγινα, φίλα μᾶτερ ἐλευθέρῳ σύλλ', *mater liberi*

cùsi, deo volente, ad magnam interdum claritatem aliquis pervenit.

134. ἀποστρόπῳ γνώμῃ pro ἀμαιμάκῃ, *decreto, fato infesto labefactatum.*

135—139. [ἐφάμεροι. Alibi sane est ἐφάμεροι ἄνθρωποι τί ἐσμεν; τί οὐκ ἐσμέν; σκιᾶς ὄναρ ἐσμέν. [nihil sumus. οὐδέν. *Ex Schediis.*] tam parum constat de humanæ sorte, tam fragilis illa est, ut vix diei possit, quid homo sit; ut incertum sit, *quid sit homo, quid non sit.* Si tamen divinitus obtigerit *id quod nos illustrare possit,* (ut victoria e certamine) *quantus splendor ac lumen* (gloriæ), quanta felicitas nostra esse potest! Locum fuisse ante oculos aliis, jam observatum est: præcipuus est Sophocl. Aj. 125, 6. et Philemon ap. Stob. xci. cf. Beck. ad Aristoph. Av. p. 71.

136. Ut solent sententiæ acutæ in varias partes trahi posse, sic et h. l. aut ad elevationem conditionis humanæ, ut feci, quod cum seqq. convenit; aut ad varietatem et inconstantiam referri potest, secundum antecedentia.

140. *Tu [o dea Ægina cum Jove et heroibus. Ex Schediis.] cura, tuere, hanc urbem, cum civibus libertate fruentibus.* στόλος pro *populo.*

Digitized by Google

Πόλιν τάνδε κόμιζε, Διὶ
Καὶ κρίσαι σὺν Αἰακῷ
Πηλεῖ τε καὶ κρίστῳ Τελα-
μῶνι σύν τ' Ἀχιλλεῖ.

populi, liberæ civitatis. κόμιζε. Mingarell. *extolle*. At *curare*, κομίζειν, ut Nem. v. 52. de poetis. Sic ἔργα κόμιζε Odyss. i. 356. [142. Διὶ una syllaba. *Ex Schedis.*] 144. κρίναθῃ Bodl. γ.

Digitized by Google

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Θ'.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΟΠΑΙΤΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

Laudes victoris exorsus ad Cyrenen deflectit, exponitque amores Apollinis, raptum Nymphæ, deductionem in Libyam, susceptumque ex ea Aristæum.—125. Redit ad victoris laudes, cumque dixisset, velle se multa paucis complecti, prout tempus postulet: incidit in exemplum Iolai, qui, reviviscens duntaxat unum in diem, eo uno die dextre usus est ad Eurystheum pugna superandum et necandum;—144. simul excusat, quod in Herculis laudes ubique excurrit. At v. 158. redit ad victorem ejusque laudes memorat; et a v. 179. ad f. subjungit veteris certaminis memoriam, quo unus e majoribus Cyrenæorum, Alexidamas, puellam Libycam abduxit sponsam.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

ΕΘΕΛΩ χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσι-

Post ἁνλιτοδρόμῳ etiam hic Oxon. ed. prave adscriptum habet ἅρμασι. ἁνλιτῶν δρόμος, vel δρόμος σὺν ἁρτίδι accesserat Olympiis Ol. lxv. v. Pausan. v. 9. pag.

Carmen hoc, ut est ex ornatissimis, ita maxime est molle, numeris leniter fluens ac verborum junctura facili.

Digitized by Google

κράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
Ὄλβιον ἄνδρα, διω-
ξίππου στεφάνωμα Κυράνας·
Τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμο-
σφαράγων ἐκ Παλίου πόλ-
των ποτὲ Λατοΐδας
Ἄρπασ', ἔνεγκέ τε χρυσέῳ
Παρθένον ἀγροτέραν
Δίφρῳ, τόθι νιν πολυμήλου
Καὶ πολυκαρποτάτας
Θῆκε δέσποιναν χθονὸς
Ῥίζαν ἀπείρου τρίταν
Εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν.

395. et Pythiis Pyth. xxiii. Pausan. x. 7. pag. 844. Telesicrates autem, Carneadæ f. (v. 127.) Cyrenæus, vicit ἀυλίτῃ, unde χάλκασις, Pyth. xxviii. quæ incidit in Ol. lxxvi. 3. idem victor stadio Pyth. mem. cf. Schol. ubi leg. τὸν Δοσιάδου Θεμιστέα. vi quoque inf. v. 185. In metro post Schmid. et Pauw. multa mutavit Mingarellius. Mihi omnes quarto et quinto loco in duo dactylicos redigi posse videntur; v. c. 4. ὄλβιον ἄνδρα διωξίπ- 5. ου στεφάνωμα Κυράνας. Similiter sic versus 9. 10. 11. esse dactylicos: 9. Ἄρπασ', ἔνεγκέ τε χρυσέῳ 10. Παρθένον ἀγροτέραν δί— 11. φρῳ, τόθι νιν πολυμήλου. Sic et in ceteris, ut 113. τ' ἐνδέκα χάρμα φίλοις ἀγ- 114. χιστον ἑστάμεν μάλιστ'. 2. ἀγγίλλειν omnes edd. cum Bodl. γ. et defendit hoc Pauwius. At Schmidius, ferente metro trochaico hic etiam spondeum et ad exemplum antithetici, recte, puto, ἀγγίλλων ex Commelin. repetiit, quæ hoc ex Steph. altera habet, quam sequuntur Stephanienses reliqui. Bene autem dictum: ἀγγίλλειν γεγωνεῖν pro simplici ἀγγίλλειν. Sic Ol. vii. 39. Μοῦσάν τοι—ἀγγίλλειν Παρθένιαι Δίρκας. Paul. C. ἀγῶνι cum glossa ἵππια exhibebat: perperam. 9. Legebatur: ἄρπασεν ἵππιά τι. At ἵππιά τι Pal. C. Debebant Oxonienses obtemperare Schmidio, qui metro flagitante recte reposuit, Pauwio quoque probante: ἄρπασ' ἵππιά τι χ. 11. τόθι νιν Bodl. C. male. 14. τρίταν metro jubente Schmid. cum Pal. C. et Bodl. γ. Vulgo: τριτάταν. Gedike conj. τρίτας.

10. παρθένον ἀγροτέραν, haud dubie venatricem, ut Diana ἀγροτέρα Pausan. i. 46. v. Verheyk. ad Antonin. f. 4. p. 26. Mox (ἵνα) τόθι, ὅθι; et seqq. sic ordina: ὅθι νιν θῆκεν οἰκεῖν ῥίζαν ἀντίρου τρίτου h. e. μέρος τρίτον ἠπείρου, Libyam. Ad fabulam conf. Schol. Apollonii Arg. ii. 502. et fragm. Pherecydis Sturz. pag. 160.

15. Hæreas forte in duplici epitheto εὐήρατον θάλλουσαν, quod tamen a Pindarica dictione non prorsus abhorret.

Digitized by Google

A. ά. K. ιά.

Ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων ὀχέων
Ἐφαπτομένα χερὶ κοῦφα·
Καί σφιν ἐπὶ γλυκερᾶις
Εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ,
Ἥνυον ἁρμόζοισα θεῷ
Τε γάμον μιχθέντι κούρᾳ Ϝ
Ὑψέος εὐρυβίᾳ·
Ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων
Τουτάκις ἦν βασιλεύς,
Ἐξ Ὠκεανοῦ γένος ἥρως
Δεύτερος· ὃν ποτε Πίν-
δου κλεεννᾶις ἐν πτυχαῖς

16. ὑπέδεκτο Ἀ ἀργ. ingrato hiatu Schmidius cum Pauw. anapaestum enim requiri aiebant. Atqui altera sede iambum modo, modo spondeum poni, antithetici docent. 17. δίλιον perperam legerant Lonicer. et Aret. ξεῖνον ex Ald. repetiit Schmid. etsi in trochaico colo propter antitheticos, pro vulg. ξένον. Post ξεῖνον interpungitur in editis: ita non video, quorsum Venus attingat currum. Venus, puto, excepit advenientes et curru descendentes: eadem mox parat thalamum. Est adeo ὑπέδεκτο ξεῖνον (ἐκ τῶν ὀχέων, ἐφαπτομένα (αὐτῷ) χερί. 18. χερὶ vulgatum ante Schmidium. κοῦφα ubique legitur. Minor, poetæ hoc placuisse præ χερὶ κούφᾳ. 22. μιχθέντι sc. γάμον legerat Schol. 24. Λαπιθᾶον. quorsum hoc metro infestum sphalma ex Ald. retraxerint Oxonienses, non assequor. recte ubique Λαπιθᾶν.

Ad δίωκτον referre durum est; ὑπέδεκτο θάλασσαν dictum esse potest. adeoque δίζων—θάλασσαν ὑπέδεκτο pro—τως.

17. Jungo: Venus ὑπέδεκτο Apollinem (ἐκ τῶν) ὀχέων, ἐφαπτομένη (αὐτῷ) κοῦφα (σὺν) χερί: (nisi fuit σὺν χερὶ κούφᾳ) inhærens ipsi manu h. juncta manu; nisi malis attingens, apprehendens deum descendentem curru, h. e. excipiens. Nam quorsum currum illa attingeret potius?

19—23. Præclare connubium junxit Venus. hæc ornavit: ὑπαῖς ἐρατῇσιν αἰδῶ, verecundiam virginis, voluptatis condimentum.

26, 27. Ex Oceano Peneus; ex eo et Nympha Creusa, Telluris filia, susceptus Hypseus, pater Cyrenes.

Digitized by Google

Ναΐς εὐφρανθεῖσα Πη-
νειοῦ λέχει Κρείοισ' ἔτικτεν,

Ε. ά. Κ. ιδ'.

Γαίας δυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον
Θρέψατο παῖδα Κυράναν·
Ἃ μὲν οὔθ' ἱστᾶν παλιμβά-
μους ἐφίλασεν ὁδούς,
Οὔτε δείπναν οἰκορίᾶν
Μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας·
Ἀλλ' ἀκόντεσσίν τε χαλκέοις
Φασγάνᾳ τε μαρναμένα
Κεραΐζειν ἀγρίους
Θῆρας· ἦ πολλάν τε καὶ ἀσύχιον
Βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρῴαις·
Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν

30. Κρείων' Romana intulit: idem Pal. C. habebat. Κρείω' ex Ald. Schmidius revocavit, ut spondeus esset. Reprehendit hoc Pauwius in colo Iambico: verose ut jure: si enim tot aliis paribus versibus apparet, poetam ita metrum constituisse, quidni etiam hoc versu factum judicemus? 35. οἰκορίᾶν ex Aldo, cui suffragatur Bodl. γ. metre jubente retractum a Schmidio pro vulg. οἰκορίᾶν οὖρος, οἰκορίᾶς, οἰκόρους. Dorice ἔρος, οἰκορίᾶς, οἰκόρους. Mirer Pauwium eo descendere, ut ab ἔρος (debebat saltem ἔρος ponere) velit ductum, quae donum pro limite habeat. Ad sententiam conf. Pyth. iii. 28. 37. ἀκόντεσσίν τε. sic Aldus et Schmidius. Vulgo: ἀκόντεσίν τε. χαλκέοις est disyllabum. 39. Ut versibus reliquis, qui in epodis nonum locum occupant, responderet hic, falorum addebat Pauw: πεδαΐζειν γ' ἀ. Mingarell. πεδαΐζειν μὲν ἀ. Sed sic obtemperabimus Bodl. γ. qui περαΐζειν exhibet. docta lectio: ἀλλ' ἰφίλασε περαΐζειν ἀ. Θ. 41. εἰρήνην, vulgare, omnes habebant ante Oxonienses, qui Doricum dederunt ex Bodl. γ. Dandum quoque erat παρέχουσα cum Aldo.

33. ἱστᾶν παλίμβαμους ὁδοὺς. de ἱστουργίᾳ, cum radius itque reditque per tramam, ut interserat fila s. subtemen. Mox 38. φάσγανον latius dictum esse debet pro venabulo.

42—44. Jungo verba: πρὸς ἣν δὲ ἀναλίσκουσα [ut diem consumere, exigere, impendere. Ex Schedis.] ὕπνον εὐγνώτου γλυκὺν παῖδον ἐνηβίοντα γλυφάνου, sub auroram raro dormiens, quippe venatum egredi tum solita. ὕπνος ἐνήβιος γλυφάνου, incumbit, imidet, gravat, premit e

Digitized by Google

Παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
Ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ.

Σ. β'. Κ. ιε'.

Κίχε νιν λίοντί που εὐρυφαρέτρας
Ὀμβρίμῳ μούναν παλαίοισιν ἄτερ ἐγχέων ἐπάεργος Ἀπόλλων.
Αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων
Χείρωνα προσίηνσι φωνᾷ·
Σεμνὸν ἄντρον, Φιλλυρίδα,
Προλιπὼν, θυμὸν γυναικὸς
Καὶ μεγάλαν δύναμιν
Θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ
Νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ,
Μόχθου καδύτερδε νεᾶνις
Ἥτορ ἔχοισα. φόβῳ
Δ' οὐ πεχείμανται φρένες.
Τίς νιν ἀνδρῶπων τέκεν; ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας

43. γλεφάρως Pindarus, non βλεφάρων. v. Ol. iii. 21. 45. λίοντι, quod Ionicum esset, propter versus antitheticos legit Schmidius. Pauwius anapaesticum tuetur: Κίχε νίν τι, et Mingarell. δή, λίοντί τ. At v. ad vs. 16. De εὐρυφαρέτρας conf. Eustath. p. 82. 46. παλαιοίσιν parum grammatice Schmidius, de metro sollicitus. ὀμβρίμῳ Ald. 49. προσίηνσι. Nescio cur h. l. forma ista, obtineat, cum ubique alias ἵησιν, et inf. 172. προσίησιν sit. Est autem h. l. pro evocat domo. 51. Annon σεμνὸν θυμὸν jungere praestat? Mox τ. καὶ θυμὸν prave Bodl. γ.— 53. οἷόν τις erat. τις omnino ejiciendum; nam illud Oxonienses nulla auctoritate instruerunt et metrum eliserunt. 54. Scholiasten et Pal. C. suspicantur νῖκος, pro νίκην, legisse. Sed οἷον νῖκος ἄγει κεφαλᾷ est pro οἷον νῖκος (νίκημα) ἐνάγει ἰσονῇ. 59. ἀποσπασθεῖσα Schol. legisse videtur; Pauw emendationem eam vulgatae esse vult. Lyrico nec indignum erit, prolem

quibus verbis latini poetae uti solent. etiam alibi.
βίαιον de omne, quod premit, deprimens,

A. β'. K. ιέ.

60 Ὀρέων πευθμῶνας ἔχει σκιοέντων ;
Γεύσεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου. ὁσία,
Κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν,
Ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων
Κεῖρεν μελιηδέα ποίαν ;
65 Τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενὴς,
Ἀγανᾷ χλιαρὸν γελάξαις
Ὀφρύϊ, μῆτιν ἐὰν
Εὐθὺς ἀμείβετο· κρυπταὶ
Κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς

pro surculo a stipite avulso habere. 61. Γεύσεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου, pro *fruitur, habet* robur immensum. Jungunt cum præcedentibus alii (Morell. Stephan. et Bened.), recte, judice Pauwio. Tum ὅσια Oxonienses ex Schol. arripuere, tanquam magis Pindaricum. erit ergo pro ὅσιον. Vulgo ubique : ὁσία, sc. δίκη, quod Homericum est. 62. χέρα emendavit Schmid. pro vulg. χεῖρα. 64. κεῖρεν Schmid. ex Pal. C., cui adstipulatur Bodl. γ. et Gott. recepit, quod mireris. alterum doricum et ubivis editum, κεῖρεν. 66. χλιαρὸν duæ breves pro una longa. Aldus et Pal. C. cum Bodl. γ. χλαρὸν, unde Pauw Hesychii illud huc advocat : χλαρὸν, ῥυπαρὸν λιπαρὸν, τραχαλόν, ἀχρεῖον. acturum se esse de eo alias accuratius. quod an præstiterit, equidem ignoro. Mihi Glossographus plura in unum miscuisse videtur, sed omnia aliena a χλιαρὸς, et a notione ea, quæ hic conveniret cum γελᾷν. Illud vero Pauw præclare vidit, metrum poscere, ut γελάξας scribatur pro γελάσας. Sed Scholion non prætereundum est : χλιαρόν φησι τὸ ψολὸν, καὶ κεχαλασμένον. χλιδὸν (l. χλιδὸν) γὰρ λέγουσι τὸ ψῶθος. cf. dicta ad P. iv. 318. unde suspiceris, Grammaticum et hic χλαρὸν a χλάω arcessitum legisse, sed parum constanter. nam alterum a χαλάω est. 68. Iterum adverso metro novarunt Oxonienses ex Bodl. γ. ἀνταμείβετο. Ubique recte lectum : εὐθὺς ἀμείβετο. 69. κλαῖδες perperam Palat. C.

61—64. ἦ ῥα ὁσία, πότνιον ὁσίαν δίκαν ἐσνὶ, προσενεγκεῖν οἱ χέρα κλυτὰν (epitheton simpliciter ornans) καὶ κεῖρεν ποίαν μελιηδέα (inf. ix. 193. καρπὸν ἀνθέσαντα, τὸ ἄνθος ἥδας) in λεχέων αὐτῆς, *ex amplexu ejus, decerpere ?* [licetne ejus amplexu frui ? 68. Licet, at persuasione. *Ex Schedio.*] Mox 65. ζαμενὴς ambigui sensus, ut et sup. iv. 17. *fortis, generosus.* et (σφὸς) τόνδε μῦθον λὰν ἀμείβετο, *sententiam suam reposuit, subjecit.*

68—74. Concedo in sententiam aliorum interpretum et Gedikii, ut ἀμφασδὸν accipiam non de *vi aperta*, de *raptu*, cui opposita sit *nacta ; sed aperte*, in

Digitized by Google

Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων,
Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς
Τοῦτο καὶ ἀνθρώποις ὁμῶς
Αἰδέονθ', ἀμφανδὸν ἀ-
δείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.

E. β'. K. ιδ'.

Καὶ γάρ σε, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
Ἕτραπε μείλιχος ὀργὰ
Παρφάμεν τοῦτον λόγον. κού-
ρας δ', ὁπόθεν, γενεὰν

74. ἀμφανδὸν emendatio debetur Schmidio. Vulgo pertinaci errore: ἀμφαδόν. Molestum τὸ, τοῦτο.

τοῦ φαιηέοῦ, cum et Hom. Iliad. ν. 178. Polydora clam a Spercheo amata, at palam nupta Boro: ἥ ῥ' ἀναφανδὸν ἔκυσε, et durum sit de vi facta intelligere. Contrarium scilicet nunc constituendum est in πρότεται, non in Πειθοῦς. aditus ad amoris fructum clandestina persuasione est parandus, tecte, non verbis apertis: ut illa 61. sq. ἡ Πειθὼ ἴσχει τὴν κλεῖδα τῆς ἱερᾶς φιλότητος. ἱερὸς h. l. sanctus, reverendus propter pudorem. et 71. θεὸς καὶ ἀνθρώπους αἰδέονται.

75—77. [pro οὐ θέμις ἰσχί σε θιγεῖν τινος σὺν ψ. *Ex Schedis.*] Obscura oratio et ambigua. Junxeram eam cum superioribus, ut esset: καὶ γὰρ, ut *nai tu, et sane te blandus affectus impulit, ut illa eloquereris* (v. 61-64.) Et sensus meus me etiamnum ad eam rationem retrahit, utpote faciliorem. Sed licet jungere verba cum sequentibus: κούρας δ'—ἱξιώτῃς, ὦ ἄνα, κύριον ἦς, ut redeat Chiron ad illud, quod rogaverat Apollo, quænam illa puella esset; quasi deus fatidicus non omnia nosset; Ita παρφάμεν esse debet, *simulate loqui*, et h. l. *quæstionem facere* simulate, cum notione versutiæ: ut Nem. viii. 54. Ol. vii. 120. ubi est: *fallere jusjurandum.* Nunc vero ἰεγὰ non potest esse *affectus*, sed simpl. *animus*, ut sæpe, quem ornat epitheto μείλιχος, *mitis.* Molestum tamen ita δ' post κούρας, interpretandum saltem per γάρ. At illa, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν, duplici sensu accipi possunt; aut enim spectant sollenne illud de Apolline: *quem nemo fallere potest*, ut sup. Pyth. iii. 53, 54. ψευδέων οὐχ ἅπτεται etc. aut *qui non potest alios fallere velle*: θιγεῖν sc. τινὸς vel ἄλλων. Videntur hoc respicere illa Platonis Apol. S. 6. de Apolline: οὐ γὰρ δήπου ψεύδεταί γε· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. [scil. vera vaticinatur; ut Æschyl. Prom. 1031. ψευδηγορεῖν γάρ—. *Ex Schedis.*] Locum, qui sequitur, 80. sqq. ante oculos habuit Galen. Protr. pr. homo—καὶ τὰ τῆς γῆς ῥιζῶν, καὶ τὰ ὕπερθε τοῦ οὐρανοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἱστορῶ. *ut verbis Pindari utar.* Non enim locum e deperditis respicere puto. Est idem quod philosophus dixit: *Mens—τὰ τε γῆς ὑπίρθε, καὶ τὰ ἐφύπερθε γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὑπὲρ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πανταχῆ φύσιν ἐρευνῶσα.*

Digitized by Google

Ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα; κύ-
ριον ὃς πάντων τέλος
Οἶσθα καὶ πάσας πελεύθους·
Ὅσσα τε χθὼν ἠρινὰ φύλ-
λ' ἀναπέμπει, χὠπόσαι
Ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
Κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται,
Χὤ, τι μέλλει, χὥττε πό-
τ' ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.
Εἰ δέ γε χρὴ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίζαι,

Σ. γ'. Κ. ιε'.

Ἐρέω. ταύτᾳ πόσις ἵπεο βᾶσσαν
Τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου Διὸς ἔξ-
οχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖναι.
Ἔνθα νιν ἀρχέπολιν
Θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
Νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμ-
φίπεδον. νῦν δ' εὐρυλείμων

86. χ' ὅ τι πίθοι ἔσσεται vulgo editum, adversante metro. Schmidius emendarat: χὠπίθοι ἴ. Quod habemus, melius illo, Oxonienses Bodl. suo γ. debent. 88. Delevi καὶ quod erat: εἰ δέ γε χρὴ καὶ πὰρ σ. jugulat enim metrum nec sensum juvat. In prima Epodo erat v. 14. ἀναλισ- pro spondeo.

79, 80. *Qui certum, ratum, omnium rerum eventum et omnes modos, quibus illum procedere necesse est, nosti.* Tum 82—85. ornatur sententia, quæ et in oraculo ap. Herodot. i. 47. habetur *Apollinem numerum tenere germinum et arenarum.* [Respicit Maximus Tyr. xvii. 6. et ix. 1. dixit hoc καταμαντευσαμένῳ τῆς θαλάσσης. *Ex Schediis.*] Cum v. 85. compara sup. iv. 346.

88. εἰ δὲ χρὴ ἰμὶ ἀντιφερίζαι παρὰ σοφὸν, insolentius dictum, pro παρὰ σὲ, vel παρὰ σὺ σοφῷ, vaticinari audere, prædicere, quod futurum est, coram te. Amant poetæ narrationes convertere in vaticinia, ut verbis eo grandioribus et tropis audacioribus uti et animos tenere possint. Proprie erat, ἀντιφερίζει σοι σοφίᾳ, arte.

Digitized by Google

Πότνιά σοι Λιβύα
Δέξεται εὐκλέα νύμφαν
Δώμασιν ἐν χρυσέοις
Πρόφρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν
Αὐτίκα συντελέσθειν
Ἔννομον δωρήσεται,
Οὔτε παγκάρπων φυτῶν
Νήποινον, οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

A. γ'. K. ιέ.

Τόδι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
Εὐθρόνοις Ὥραισι καὶ Γαίᾳ, ἀνελὼν
Φίλας ὑπὸ ματέρος, οἴσει.
Ταὶ δ', ἐπιγουνίδιον
Καταθηκάμεναι βρέφος αὐταῖς,
Νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμ-
βροσίαν στάξοισι, θήσον-
ταί τέ νιν ἀθάνατον,

97. Non assequaris, unde Oxon. hic εὐκλεία invexerint ad metrum corrumpendum. Vulgo ubique εὐκλέα, recte. 98. χρυσέοις in loco, qui duas breves postulat. Est tamen spondeus pro dactylo. 100, 1. Distinctionem αὐτίκα, σ. ἔννομον, sustuli, Pauwii quoque auctoritate. Libya donabit Cyrenæ portionem terræ: δωρήσεται (ἔστι) συντελέσθειν (ut sit illi ea secum, ut communem eam habeat Cyrene cum Libya dea: τελέσθειν pro εἶναι, et δωρεῖσθαι τελέσθειν, ἔστι εἶναι, simpl. pro δωρεῖσθαι) ἔννομον (pro ἐννόμως, ut quoque Schol. ad sensum bene: ἔστι συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ). 104. παῖδά γε vel τε emendat Pauw, ut anapæstus sit. Mingarellus ἢ, vel στείξεται. πλανὰς Ald. perperam. 108. καταθηκάμεναι bene ex Bodl. γ. dederunt Oxonienses. vulgo θηκάμεναι, quod Schmidius emendaverat ἀνθηκάμεναι. Vox utraque solennis ea in re. 111. νιν Oxon. cum Aldo. Cett. μιν.

91. πᾶσα Διὸς, antiquo sermone, omnis terræ. Potuit ergo et sup. v. 31. πᾶσαν Ἀφροδίτης simpliciter Cyrene esse, non locus proprie sic dictus.

94. ἰς ἴχθυν ἀμφίτριτον, Cyrenen: sup. iv. 14.

98. Libya, tanquam dea, suam habet regiam, ad quam advenam Nympham ea deducit. Inf. 122. θάλαμος.

100, 1. δωρήσεται εἰ συντελέσθειν (εἶναι) ἔννομον, jure possidendam. Mox νήποινον, a ποινὴ, præmium ut P. i. 113. adeoque ἄμοιρον. [pro ὄντις φυτῶν, ἄνυδρον. *Ex Schediis.*]

110-6. Pro καλεῖν desideratur καλεῖσθαι. Mingarellus refingit καλεῖσθ'.

Digitized by Google

Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλω-
νʼ, ἀνδράσι χάρμα φίλοις
Ἄγχιστον, ὀπάονα μάλων,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον,
Τοῖς δ' Ἀριστα῀ον καλεῖν.

112. Oxoniensis editionis vitium est inimicum metro: Ἀπόλλωνα Ἀνδράσι. 114. [Ἄγχιστον præstat disjungere a cæteris, ut sit unum e nominibus Aristæi. *Ex Addendis.*] μάλων. at Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 116. τοῖσδε. ἰσὶ τοῖσδε, *propter hæc*, exponunt Viri docti. Pauw præfert τοῖσδ', ut ἀνδράσι φίλοις respiciat. Sed nec hoc satisfacit, et impedita est et suspecta oratio inde a v. 110. Nam θέσσται (h. ποιήσονται) τιν—καλεῖν continuare debebant orationem; ita vero καλεῖσθαι requirebatur. Non eget res exemplo: ita tamen Ol. vi. 93, 4. τὸ καὶ παντρέμμξιν καλεῖ- σθαί μιν χρόνῳ πάμπαν μένῃ Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Suspicor κλύειν legendum esse. Sic θέσσται μιν κλύειν (*facient eum appellari, imponent nomen*) ἀθάνατον. Porro Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα,—[(τοῖς μὲν) *Ex Schedis.*] Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δὲ Ἀριστα῀ον (*ab aliis vero A.*) Unus e Scholiorum auctoribus potest videri θέσσται a θάομαι, θηλάζω, ductum accepisse, nam θρέψουσι δὲ αὐτὸν interpretatur v. 110. sed forte sententiam omnino expressit. Mox alius ἄγχιστον per σύνοικον reddere videtur. Ἀγρεὺς utique ad venationem spectat. v. Nonnum

Δι—. Est sane ad locum grammatice expediendum haud paullo accommodatius κλύειν, hac quidem verborum junctura: *nectare instillato facient eum deum: θέσσται τιν ἀθάνατον, (ὅσπερ αὐτὸν) κλύειν Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα. ita ut appelletur Jupiter et castus Apollo, Agreus, Nomius* (h. e. *venator* et *pastoritius*) *et Aristæus.* Manent tamen in seqq. plura, quæ displicent. Primo laudes Aristæi, tanquam dei facti, male inter se junctæ sunt, interpositis illis: ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἄγχιστον ὀπάονα μάλων. vel ἀνδράσι χάρμα, φίλως ἄγχιστον, ὀπάονα μάλων, Ἀγρέα καὶ Νόμιον. Tum ἄγχιστον non satis expedio, inter laudes herois proprias; [f. ἄγχιστον per se solum. ἀγχιστὴς, *auctor*. Sophocl. Trachin. 256. *Ex Schedis.*] tum τοῖσδε vel τοῖς δὲ languet, quocunque tandem modo accipias. Ex Scholiis nil proficias. Etiam Mingarellus variis modis locum tentat. In his ingeniosum est hoc: θέσσταί τε τιν ἀθάνατον Ζῆν τε καὶ Ἀπόλλων, obstat tamen, quod vere Ζεὺς et Ἀπόλλων appellatus fuit Aristæus. Incidit quoque in id, ut jungat ἄγχιστον (scil. θέσσται) ὀπάονα μάλων καλεῖν τιν Ἀγρέα καὶ Νόμιον, *facient, ut pastor eum vocet Agreum et Nomium.* Ad totum tamen locum nihil satis convenit. Ceterum de Aristæo nota sunt narrata; v. ad Virg. Ge. iv. 314. et ad Apollod. p. 558. Exhibitus ille attributis divinis; etiam in numis. cf. Eckhel. num. vet. anecd. p. 108. add. Tyrwhitt. de Decreto in Timoth. p. 27. Sic Ζεὺς Ἀγαμέμνων ap. Lycophron. 1123. Clement. Cohort. p. 32. Ζεὺς Ἀσπλαστὶς apud Aristid. Or. vi. pag. 167. Pan Ζεὺς πιέσσας in Hymn. Orphic. ix. [Ζεὺς Ἡρακλῆς Sophocl. Philoct. 943. Scilicet Ζεὺς nunc est simpliciter pro Θεός. Æneas *Jupiter indiges* Liv. i. 2. pro deus indiges. Sollennius Ἀγαμέμνων, Μενέλαος Θεός. v. Meurs. Misc. Lac. i. 4. Cf. Zinserling *Pythagoras* p. 99. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Ὡς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν
Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

E. γ'. K. ιδ'.

Ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
Πρᾶξις, ὁδοί τε βραχεῖαι.
Κεῖνο κεῖν' ἅμαρ διαίτασεν. θαλάμῳ δὲ μίγεν
Ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας·
Ἵνα καλλίσταν πόλιν
Ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοις.
Καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀγαθέᾳ Καρνειάδα
Υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ·
Ἔνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν.
Ἃ νιν εὔφρων δέξεται
Καλλιγύναικι πάτρᾳ
Δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

late lib. v. 229. sqq. Nomina illa Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος sollennia Aristæi et propria. v. Diod. iv. 81. et Schol. Apollon. ii. 500. uterque hunc locum excripsit. Apud alterum etiam Aristæus Ζεὺς et Ἀπόλλων ex h. l. memoratur. Nomen hoc, Ἀπόλλων Νόμιος, primum inventum ab Hesiodo. v. Serv. ad Ge. i. 14. cf. Probus. Varie autem et a multis tractata fuit fabula de Aristæo, domestica Thebanis, Thessalis et inprimis Cyrenensibus. 127. Καρνειάδα vulgo ante emendationem Schmidii ob metrum factam; ab eodem v. 128. εὐθαλεῖ, ut τὸ α produceret, pro vulg. εὐθαλεῖ. perperam; nam ducendum hoc ab εὐθαλής, ut νεοθαλής, ἐρυθαλής. v. Pauw, qui 132. δόξαν γ' fulcrum inserit; Mingarell. δόξαν ἀν' ἱμερτὰν ut sit ἀναγαγόντ', male ad primam Epodum vs. 14. reliquos antitheticos refingendo.

117. ἔντυεν scil. τὸν θεὸν, κραίνειν—fecit his verbis, ut Apollo sua gaudia properaret.

[118. φίλος γάμος.—121. διείλετον. l. Apollo. l. τὸ ἅμαρ—125. ἀμφέπει. Cyrene. Ex Schedis.]

126. Nunc Telesicrates συνέμιξέ νιν (Cyrenen) τύχᾳ, evexit urbem ad fortunam lautam victoriæ Pythicæ, cujus laudem urbs cum victore communicat.

Digitized by Google

Σ. δ'. Κ. ιέ.

Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.
Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀποὰ
Σοφοῖς. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
Παντὸς ἔχει κορυφάν.
Ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον
Οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐ-
πτάπυλοι Θῆβαι· τὸν, Εὐρυ-
σθῆος ἐπεὶ κεφαλὰν
Ἔπραθε φασγάνου ἁπμᾷ,
Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν
Διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος

137. Ἔγνων—Θῆβαι pro ἔγνωσαν. Aldus sic interstinguit: ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον, οὐκ ἀτιμάσαντά νιν. ἑ- πτάπυλοι Θῆβαι τὸν, Εὐρυ-σθῆος ἐπὶ κ.—ἁπμᾷ, Κρύψαν ἔνερθ' etc. Sic ἔγνων est, *novi ego nec Iolaum aliquando opportunum tempus neglexisse, sed diligenter observasse.* 141. Emendatum ex Pal. C. Vulgo legebatur ante Schmidium: ἔπραθεν ἐν φ. ἀ.

133. sqq. Ambigi potest, præmuniantne hæc seqq. vss. 160. an ad superiora sint referenda, ut videatur et hic longæ digressioni patrocinari velle. *In copiosa*, ait, *materia non licet paucis defungi; ea tamen vel sic brevem in narrando fuisse.* Sententiarum autem nexus: Cyrenæi materiem carminum satis copiosam præbent. Nam *res magnæ multa oratione indigent* (δέονται et h. l. facta). *Cum voluptate tamen vel sic audiunt docti, grata doctis oratio est, acroama aliquod, si quis in magna rerum copia pauca dicat.* Pro βραχυλογῶν dixit βαιὰ, ὀλίγα, ποικίλλειν, adjuncta notione artis et sollertiæ. *At in omni re*, pergit, *videndum est, quid consentaneum sit loco et tempori*, quid tempus postulet. ὁ καιρὸς, ἡ ἐπικαιρία, ἴσχυ κορυφὴν ὁμοίως πάντὸς, *summam omnis rei facit*: quod Sophocl. Elect. 75. καιρὸς, ὅστις ἀνδρὸς μήτιστος ἔσχεν πάντὸς λόγου

ἐπιστάτης, extulit. cf. sup. i. 157. sq. Ol. xiii. 67. Patet tamen late in his ac similibus locis notio τοῦ καιροῦ. est *justum, opportunum tempus, modus, locus; ipsum temporis momentum, quod res postulat.* Quantum referat, *hoc* arripere, *docet exemplum Iolai, qui*, cum, jam in inferis degens, audiisset, Eurystheum Herculis familiam ad summas angustias redegisse, a Jove id consequutus, ut unum saltem diem vel horam reviviscere liceret, *hoc vitæ munere ita est usus, ut in pugna Eurystheum aggressus occideret, tum statim hinc in sepulcrum reverteretur.* Sic Pindarus fabulam narratam acceperat. Alii aliter; v. Schol. et Eurip. Heraclid. 844. sq. Attigerat eam jam Pherecydes, apud Antonin. lib. 33. cf. ad Apollodor. p. 497, 8. et Fragm. Pherecyd. ap. Sturz.

Digitized by Google

Σάματι· πατροπάτωρ
Ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος
Κεῖτο, λευκίπποισι Κα-
δμείων μετοικήσας ἀγυιαῖς·

A. δ'. K. ιέ.

Τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαίφρων
Ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα διδύμων
Κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.
Κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡ-
ρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
Μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων
Ἀεὶ μέμναται, τόν νιν θρέ-
ψαντο καὶ Ἰφικλέα·
Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ

148. Mingarell. emendat τίνα δ' οἱ. [V. Hermann. ad Orph. p. 788. *Ex Schedis.*] vel 146. πίτνε. λευκίπποις δὲ K. μ. ἀγυιαῖς τίνα οἱ. Jungenda sunt 148—150. cum antecedentibus. μετῶσα sphalma Ald. 151. τις, ὃς Mingar. accipit pro ὅς τις. Non sequar. 152. παραβάλλει Pal. C. et Schol. 154. Metrum in capite versus laborat: nisi pro dactylo bacchius est. Schmid. emendavit tacite: ἀεί, quæ forma vix occurrit; v. Kœn. ad Greg. p. 160. Pauw: ἀναμίμνεται. 155. Sustuli στυγνὸν τελείαν post Ἰφικλέα, nam, id quod non animadversum tot turbas inter interpretes dedit, sequentia cum superioribus jungenda sunt usque ad v. 160. ubi ad propositum redit celebrandi victoris Telesicratis, quod v. 1. sqq. orsus erat, et v. 126. sqq. repetitum iterum manibus dimiserat. 156. ἐπευχᾷ Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ. poterant pro se etiam Aldum laudare. Sed quid inde lucrentur, equidem nullus video. In ceteris ἐπ' εὐχᾷ. τελείᾳ ἐπ' εὐχᾷ conj. vir doctus apud Gedik. τέλεον etiam melius, quod Scholiastes quoque facit, ad ἑκὼν referri videtur: scilicet est *bonum, res grata, quæ eventum habet, evenit.* ut sit sensus: *quibus heroibus indigetibus ego* (ut Thebanus) *carmina canam*, h. eos hymno celebrabo, dummodo Musa lyrica me non destituat, *quotics bono aliquo, quod mihi contigit, ex voto beor, afficior.* Verbo: ad quos ego omnia

144—150. mera est descriptio loci, in quo res gesta, sc. Thebarum; quod ipsum docet interpunctio minor in Pindari verbis a me posita.

151—155. *Indoctus is esset poeta, qui non Herculis et Thebarum mentionem in carmine faceret frequentem.*

156. πεπόθη τι τέλεον ἐπ' εὐχᾷ. [τέλεον, ἐσθλόν. *quotiès faustum quid mihi contigerit. Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Κωμάσομαί τι παῖδὸν
Ἐσλόν. Χαρίτων πελαδεννᾶν
Μή με λίποι παθαρὸν
Φέγγος. Αἰγίνᾳ τε γὰρ,
Φαμὶ, Νίσου τ' ἐν λόφῳ
Τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλέϊξεν

E. δ'. K. ιδ'.

Σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών·
Οὔνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν,
Εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυ-
νῷ πεπονημένον εὖ
Μὴ, λόγον βλάπτων ἁλίοι-
ο γέροντος, κρυπτέτω.
Κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν

læta, quæ mihi eveniunt, tanquam auctores referam, iisque laudem nunquam non debebo. Trahebantur hæc vulgo ad victorem Telesicratem; sic nexus sententiarum perierat. 161. *Νίσου* perperam ante Schmid. De Megaris autem loquitur. Mox *πόλιν τάνδε* Cyrenen int. 162, 3. Hæc de Telesicrate agere manifestum est: manifestum quoque hoc, grammaticæ repugnare, quod vulgo lectum: *φαμὶ—πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξαι—φυγών.* Potest hoc mutari in *φυγόνθ'* et scribi *Αἰγίνᾳ, σὺ γὰρ φαμὶ—.* Verius, quod et Pauwius conjecit: *εὐκλεΐξω—φυγών.* mutatum, quia ad *φαντὶ* referri et *εὐκλεΐξαι* scribi cœpit. Scholia utrique rationi fidem faciunt; deserui igitur id, cujus emendatio certa satis suppetebat. h. *νίκᾳ ὑφεγὼν τὴν ἀκαμβείαντον αἰσχύνην τῶν ἀντιθέντων.* v. Schol. Rem illustrat Olymp. viii. 91, 92. Pyth. viii. 119. sqq.

158. seq. Cohærent hæc cum antecedentibus: se Herculis laudes nunquam esse præteriturum in carmine, si modo ingenio et facultate non destituatur. *σεῦσι παμάσσαι παθόν τι ἰσλὸν τίλειον ἐπ' εὐχᾷ, in omni re læta, quæ ex voto eventum habuit.* Debebat subjicere: qualis et hæc est victoria Telesicratis. Nam illustrem reddidit Cyrenen victoria ex Ægina et ex Megaris, præter hanc Pythicam victoriam.

160. *Αἰγίνᾳ τε γὰρ, ut ad victorem redeam:* ad 126—132. Ultima 163. ornate dicta sunt de victo: *φυγὼν σιγαλὸν ἀμαχανίαν, taciturnitatem, ut hiscere non audeat,* ille *ἴφυγεν ἴεγγε, ἀγῶνα, νίκην.* cf. Schol. et adde loca: Ol. viii. 90. seq. Pyth. viii. 119—125. Sequentia 167. sq. de Nerei dicto iterum ex antiquo carmine petita esse probabile fit. cfr. Nem. iii. 50. ix. 15. *Virtus et in hoste laudanda. αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν καὶ τὸν δίκᾳ, ex merito.*

Digitized by Google

Παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ
Καλὰ ῥίζονθ' ἕννεπεν.
Πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
Ὡρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφωνοί
θ' ὡς ἑκάστα φίλτατον
Παρθενικαὶ τόσιν ἦ
Υἱὸν εὔχονθ', ὦ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

Σ. ε. Κ. ιέ.

Ἐν Ὀλυμπίοισί τε καὶ βαθυκόλπου
Γᾶς ἀέθλοις ἔν τε καὶ πάντεσσ' ἐπιχω-
ρίοις. Ἐμὲ δ' οὖν τις, ἀοιδᾶν

172. *νικάσαντα* ante Oxonienses. 174. *ἐκάστα* Pal. C. sed doctius alterum. 176. *υἱὸν γ'* fulorum desiderat Pauw, Mingarell. *υἱὸς* vel *υἱὸν σ'*. Malim *υἱὸς σ' εὔχονθ'*. 177. In Ὀλυμπίοισι tertiam syllabam longam esse debere putabant, ut legeretur: Ὀλυμπίοισί. Pauwius Ὀλυμπιασοῖσί, quod et Mingarell. adoptat; at v. ad vs. 16. 178. Præstat ἐν δὲ *καί*. Mingarell. *πᾶσιν ἐπιχ.* vulgo lectum metro infestum erat. Bene emendarunt Oxon. ex Bodl. γ. 179—183. Vulgo lectum: ἐμὲ δ' οὖν τις ἀοιδᾶν Δ. ἀ. Πρέσσει χρέος, αὖτις ὑγιᾶσαι Καὶ παλαιῶν δίξαι τιῶν Προγόνων. Ultima officiunt me-

172—9. Nunc de domesticis Cyrenæorum festis et certaminibus agit poeta. et εἶδον ἄφωνοί σε εὔχοντο jungendum cum παρθενικαί. etiam jungendum ἐν τελεταῖς ὡρίαις Παλλάδος (*in festis Palladis, statis, anniversariis*) ἐν Ὀλυμπίοισί τε etc. et mox ἐν δὲ *καί*, ut Mingar. bene emendat. Fuere adeo Cyrenis *sacra et ludi Palladis, Olympia*, et *festum Telluris* seu Rheæ. In hunc modum si constituueris, est splendidus locus. Jungenda autem: εἶδόν σε—ἄφωνοί σε εὔχοντο καὶ παρθενικαί, ὡς ἑκάστα, σὸν εἶναι· τόσιν ἦ υἱὸν—. Et ad σὸν νικήσαντα ἐν Παλλάδος τελεταῖς ἐν Ὀλυμπίοισί τε etc.

179. Fit transitus novum in modum variatus ad novam fabulam domesticam Cyrenæorum attexendam. Verum verba nondum sunt satis emendata. v. Var. L. Donec certiora aderunt, utemur iis, quæ ad manum sunt. πρέσσει τίς με χρέος. *Ecce est qui exigit a me promissum, debitum*, saltem *munus*, fere ut Horatianum: *Poscimur, si quid* etc. Sic Ol. iii. 11, 12. ἐπεί—σπεύδουσι πρέσσοντί με τοῦτο ὑμνέσαι χρέος, *hunc hymnum exigunt a me;* alias expeditum esset πάλιος pro χρέος legere: *ut majorum suorum factum antiquum rursus in memoriam revocem, postulat aliquis.* ὑγιᾶσαι de re in memoriam ex oblivione revocata. v. inf. Isthm. iv. 39. ἀκτῖσθαι δίψαν, pro *sitim restinguere*, dixit quoque Homerus Iliad. χ. 2. σῖον ἐ' ἀκτίσσει τε δίψαν. [ἀκτίμενον. ita ut sitim, desiderium laudum expleam. *Ex Schedis.*] εἶδος pro εἶδον, ὡς.

Digitized by Google

Δίψαν ἀπειόμενον,
Πράσσει χρέος αὖτις ἐγεῖραι,
Καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν
Προγόνων. οἷοι Λιβύσσας
Ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν
Ἴρασα πρὸς πόλιν, Ἀνταί-
ου μετὰ καλλίπομον
Μναστῆρες ἀγακλέα κούραν.
Τὰν μάλα πόλλοὶ ἀρι-
στῆες ἀνδρῶν αἴτεον
Σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ
Ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδος

A. έ. K. ιέ.

Ἔκλεσ' χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἦβας
Καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἔθελον.

tro: δίξαν τεῶν. Itaque Schmidius emendaverat δίξα τεῶν et supra ἰμὶ δ' οὖν τι. ut sit χρέος τι (male cum hiatu) καὶ δίξα. ἐγεῖραι sic saltem non ad δίψαν referrem, sed ἐγεῖραι ἀοιδάς intelligerem. Non improbat Schmidii acumen, quod alias solet, Pauwius, mavult tamen scribere: ἰμὶ δ',οὖν τις—Καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν Πρ. ut sit: ἰμὶ πράσσει καὶ δίξα τις παλαιῶν τεῶν προγόνων ἐγεῖραι χρέος. quod multo contortius. Mingarell. pro τις v. 179. conj. του vel τιν, et reddit: *me debitum meum et majorum tuorum gloria rursus cogit excitare* (sitim) *eam*. Oxonienses dederunt: παλαιὸν δόξαν ἐῶν ex ingenio. Teneat, quod tenere locum jussi, donec verum repertum fuerit. 179. οὖτις excusum erat in Scbol. 181. αὖθι Bodl. γ. αὔθις Ald. 182. παλαῖαν Ald. παλαιῶν Rom. et cett. 183. Λιβύσσας Bodl. γ. 185. Legebatur Ἰρασσαν πρός. Ita dactylicon colon laborabat. Bene Schmidius edidit: Ἴρασσαν ἐς πόλιν Α. Pauw, perpetuus popularis nostri obtrectator, hoc damnat et mavult: Ἴρασσαν πόλιν Α. At vera lectio latet in Schol. Fuit urbs τὰ Ἴρασσα. Nam ex Pherecyde laudatur: ἀπὸ τῶν Ἰρασσῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ. Ergo et sic accipiam in Herodoto ἔστι δὲ τῇ χώρῃ τοὔνομα Ἴρασσα, iv. 158. Debuit definitius aliquid poni in Steph. Byz. ubi et est Ἴρασα editum; quod b. l. Bodl. γ. habebat Ἰρασσαν. 192. πίλισε Schmid. χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἥβας editum inde a Romana: (in Ald. deerat οἱ) quod cur Oxonienses in deterius χρυσοστεφάνου δὲ ἥβας mutarint, non apparet. 193. Dawes Misc. crit. pag.

190. σύγγονοι, nunc οἱ ἀστοὶ, *populares*. Antaeus hic diversus ab eo, quem Hercules prostravit; puella Baroe, vel, ut Pisander ediderat, Alceis. v. Schol.

Digitized by Google

Πατὴρ δὲ, δυγατρὶ φυτεύων
Κλεινότερον γάμον, ἄ-
πουσεν Δαναόν ποτ' ἐν Ἄργει,
Οἷον εὗρεν τεσσαράκον-
τα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι,
Πρὶν μέσον ἅμαρ ἑλεῖν,
Ὠκύτατον γάμον. ἔστα-
σεν γὰρ ἅπαντα χορὸν
Ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος·
Σὺν δ' ἀέθλοις ἐκέλευ-
σεν διακρῖναι τοδᾶν,
Ἄντινα σχήσοι τις ἡ-
ρώων, ὅσοι γαμβροί σφιν ἦλθον.

E. é. K. ιδ'.

Οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἁρμόξων κόρᾳ
Νυμφίον ἄνδρα. ποτὶ γεαμ-

58, 9. emendat ἀνιδρείψασθ' ἥβαν: postulare id sermonis rationem. Recte utique in scriptore Attico; non in Lyrico; occurrit δρέπειν, ἀνιδρέπειν aliquoties. Pyth. i. 95. τιμὰν, οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπεται. iv. 231. ἀνιδρανὸν οἱ ζωᾶς ἄνθος. vi. 48. δρέπειν ἥβαν. add. Olymp. i. 20. Idem tamen δρέψασθαι dixit Nem. ii. 13. Et eundem promiscuum usum et in aliis verbis observavimus. At quod Dawesium prorsus refellit, est, quod δρέπειν etiam Hesiodus dixit Ἔργ. 609. ἀνιδρώσει εἰναλίη βίοτος. Et quid? si jam Eustathio observatum hoc, δρέπειν dixisse veteres, δρέψασθαι recentiores? 196. Δαναόν τε ἐν Ἄργει. Ald. cum Bodl. γ 199. ἰλθῶν, ex Scholio, vulgo editum, quod emendavit Schmid. ex Pal. C. a m. pr. 205. σχήσει Ald. (cum Bodl. γ.) et mox 207. οὕτω δὲ δίδου.

195. sqq. Sunt xlviii. filiæ Danai, exclusa Amymone, jam antea a Neptuno compressa, et Hypermnestra, quæ Lynceum servaverat: cf. Apollod. ii. 1. 4. p. 86. et Not. p. 273. Expiatus a cæde Belidarum sponsorum Danaus filias elocavit eo modo, qui h. l. narratur. cf. ad Nem. x. 10. [Similis mos Indorum elocandi filias. Strabo xv. pag. 1044. A. *Ex Schedis.*]—199. πρὶν μέσον ἅμαρ ἰλῶν sc. αὐτὰς, *antequam medius dies iis supervenerat.*

203. ἐκέλευσεν διακρῖναι (τοὺς γαμβροὺς), ὅσοι σφιν ἦλθον. γαμβροὶ sunt *spe, promissis.* σὺν ἀέθλοις, δι' ἄθλου τοδᾶν. σχήσοι τις pro ἴσχοντος.

207. Simili modo Antæus ἴδιον ἁρμόζων, ἄεθλον.

μᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμή-
σαις, τέλος ἔμμεν ἄκρον.
Εἶπε δ' ἐν μέσσοις, ἀπάγε-
σθαι, ὃς ἂν πρῶτος θορὼν
Ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις,
Ἔνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ
Φύγε λαιψηρὸν δρόμον,
Παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλὼν
Ἆγεν ἱππευτᾶν Νομάδων δι' ὅμιλον.
Πολλά μιν κεῖνοι δίκον
Φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους·
Πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶν.

209. αὐτὰς στᾶσε Bodl. γ. 212. — δὲ ἐν. ἐν exciderat in ed. Oxon. operarum, puto, vitio. θορὼν vitiose Bodl. γ. cum Aldo et v. 217. δ' ὅμιλον. 213. πίπλων vel πίπλων emendat Pauw, ψαύσειε πίπλων. Quid tamen? si ψαύσειεν αὐτῆς intellexit, sc. ἐν ταῖς πίπλοις ἀμφί οἱ. pro vulgari: τῶν πίπλων αὐτῆς. 220. Πολλὰ δέ γε Pauwius, aut τ. δέ τε. At v. ad vs. 88. νικᾶν bene ex Aldo repetierunt Oxonienses. vulgo inde a Rom. νίκας cum Schol. et Gott.

212. Ordo verborum erit: ὅτε δή, *jussit*, δὲ πρῶτος ἐκθορών οἱ, ψαύσειε (αὐτῆς) ἀμφὶ πίπλοις, pro ψαύσειε τῶν πίπλων αὐτῆς. Mox δρόμον φυγών, ut δρόμον τρέχειν dictum.

220. στερὰ νικᾶν pro ipsis *victoriæ*. Scilicet victoria victorem facit μειλίχιον. Sup. viii. 128. πίπτουσι ὑποπτέρους ἀνορέας pro ἀνορέᾳ, *animo evolat, sublimis fertur*, h. exultat, *gloria et gaudio*. Itaque στερὰ νίκας, respectu exultationis, gloriæ, superbiæ. et Ol. xiv. extr. στερὰ δίθλων eodem modo dicta; et στεφάνων χαίταν στερεῖς δίθλων, h. e. νικᾶν, pro *decore ac præmio victoriæ, corona*. Forte et hinc intelligi dicas, *quo consilio alæ* tributæ sint *Victoriæ:* scilicet *propter elatos victoris spiritus*.

Digitized by Google

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ *Ι*.

ΙΠΠΟΚΛΕΑ ΘΕΣΣΑΛΩ,

ΔΙΑΥΛΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

Victoris originem ab Aristomacho Heraclida quum attigisset, consilium aperit celebrandi ejus victoriam, quam beneficio Apollinis (15) et patris Phriciæ exemplo (19) consequutus est—25. Bona subjungit vota pro felicitatis, quæ patri et filio contigit, perpetuitate, quæ tanta est, ut major mortali obtingere nequeat, non magis quam ut, quod aiunt, ad Hyperboreos perveniat; quo memorato ad Hyperboreos mythice exspatiatur 46—78. unde revocat se—84. subjicitque laudes victoris et gentilium.

Σ. *α*. Κ *ι*.

ΟΔΒΙΑ Λακεδαίμον·
Μάχαιρα Θεσσαλία· πατρὸς

Ἱππωλᾶ Ald. quod idem nomen est, sed communi forma; cf. Munker. ad Antonin. lib. 34. Thessalica fuisse videtur Ἱππωλίας et Ἱππωλίης, quam Scholiastes firmat ad pr. Peliuna seu Peliunæo, Thessaliæ ultra Peneum urbe, oriundum (vide tamen inf. v. 85.) et cum Alevadis, qui tum Thessalicarum urbium dominatum habebant (v. Herodot. inpr. vii. 6. et ibi Valk.) genere conjunctum fuisse ex v. 7, 8. intelligitur. conf. Schol. Victor Hippoclens dinulo (*ἐν σταδίῳ* v. 14.) et eodem die stadio, etsi hujus alterius victoriæ in carmine memoria nulla fit, Pyth. xxii. Quæ si Scholiastes recte tradit, debet hoc carmen prima poetæ

Digitized by Google

Δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνὸς
Ἀριστομάχου γένος Ἡρακλείος βασιλεύει.
Τί; κομπέω παρὰ καιρόν;
Ἀλλά μι Πυθώ τε καὶ τὸ
Πελινναῖον ἀπύει
Ἀλεύα τε παῖδες, Ἱπποκλέα
Θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν
Ἀνδρῶν κλυτὰν ὅπα.

A. ά. K. ί.

Γεύεται γὰρ ἀέθλων·
Στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων ὁ Παρ-

aetate, et anno quidem xxii. esse elaboratum, adeoque inter prima ingenii experimenta est habendum; siquidem natus fertur Pindarus Ol. lxv. Pythias autem xxii. incidit in Ol. lxx. 3. Addit Grammaticus, Hippocleam vicisse quoque Ol. lxxii. et iii. Pater Phricias bis Olympicus victor fuerat curru armato Olympiadibus ineertis, et in Pythiis, Pythiade incerta, v. inf. v. 19. sqq. Metrum multas creat molestias viris doctis. Mingarellus plura cola aliter dispescit; quibus conatibus parum confido. 1. Λακεδαίμων Bodl. γ. 2. 3. Μάκαιρα Θετταλία· παιρὶς δ' ἀμ- φοτέραις ἐξ ἑνός. Ita distinxerat versus vetus metricus. v. Pauw. 4. Ἀριστομάχου ἐπιδιπλῶς, τοῦ ἀρίστου κατὰ τὰς μάχας jam vetus Grammaticus exposuerat: male, ut etiam Schmid. monuit. Aristomachi, qui unus ex Heraclidis fuit, filii Laconicam sortiti sunt. Ex hujus ejusdem Aristomachi posteris Alevam fuisse, Alevadarum progenitorem, ex. h. l. probabile fit. Aliam auctoritatem adhuc desidero. Ἡρακλείος trinis syllabis. 5. κομπέω trinis syllabis efferendum: quod docent antithetici 15. 37. 71. [Hermann. de emend. rat. gr. gr. p. 95. τί π. π. π. quidquamne temere prædico? Ex Schedis.] 7. Emendatior lectio debetur Pal. C. accedit alterum Scholium: βοᾷ καὶ περισαλπίζει. Vulgo: ἀπύει. 8. Ἀλευάδαι παῖδες olim prave lectum. v. Schol. 9. Antispasticum colon trimetrum brachycatalectum ex Pauwii sententia. cf. v. 37. 47. itaque fulcrum h. l. inserit: Θέλοντές γ' ἀ. Malim dispescere 8. Ἀλεύα τε παῖδες 9. Ἱπποκλέα Θέλοντες 10. ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν. 10. Νέων substituerat pro ἀνδρῶν Schmidius, propter antitheticum colon 20. At cf. v. 38. 94. 12. Στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων edebatur. Ἀμφικτυόνων metro

5. τί; κομπέω παρὰ καιρόν; quid? temere ne hæc loquor? nulla de caussa? sc. de Herculis stirpe. Minime. ἀλλά μι —ἀπύει, poscit.—8. ἄγειν κῶμον victori Hippocleæ. [Quod vulg.: Jussus hymnum victori condere, memoro primo loco originem ab Hercule per Aristomachum: ex cujus filiis Aristodemus Eurystheum et Proclem reges Laced. reliquit. Ab his genus ducere debuit Alevas. Apollod. ii. 8. Ex Schedis.] 12. (ἐν) στρατῷ, pro, ἐν συλλόγῳ τῶν Ἀμφικτυόνων.

Digitized by Google

νάσσιος αὐτὸν μυχὸς
Διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν.
Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώ-
πων τέλος ἀρχά τε, δαίμο-
νος ὀρνύντος, αὔξεται,
Ὅ μέν που τεοῖσι μήδεσι τοῦ-
τ' ἔπραξε· τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβα-
κεν ἴχνεσιν πατρὸς

E. α'. K. η'.

Οὐλυμπιονίκα
Διὶ ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ὅπλοι-
σιν· ἦλθε καὶ βαθυλείμω-

consulturus rescripserat Schmidius. Pauw: Ἀμφικτυόνων στρατῷ τ' ὁ Π. Nihil mutandum. Altero loco Iambus abiit in spondeum. 14. διαυλοδρομᾶν est ab ὁ διαυλοδρόμης. 15. Possunt (γλυκὺ δ'—αὔξεται) in parenthesi posita scribi. [Parentheseos signa in textu Heynius apposuit.] 18. τεοῖς γε Bodl. γ. nec male. τεοῖσί τε μ. Ald. μήδεσι Schmid. emendavit ex Pal. C. et Ald. Nam Rom. et rel. μήδεσσι. 19. τ' ἔπραξεν scribit Pauw. v. ad v. 9. 22. πολεμαδόκοις aberratum primum in ed. Crat. et hinc in cett. 23. Θῆνιν καὶ vulgg. inde a Rom. Schmidius emendavit: ἵππιον Θῆνις καὶ β. At Aldus præbebat alterum: ἵππιος. Ἔθηνις καὶ β. In fine vero turpiter metrum infractum ab Oxoniensibus, qui cur βαθυλείμωνα iterum intulerint, nescio. Leg. βαθυλείλω. ὁ ὑπὸ K. quod jam Schmidius dederat.

[14. διαυλ. Pausan. v. 17. p. 420. Ex *Schedis*.]

15. γλυκὺ — αὔξεται pro γίνεται: sed cum notione prosperitatis, copiæ, magnitudinis: ut passim. Ita αὔξειν pro διδόναι: ut αὔξης οὖρον ὕμνων. Etiam apud Homer. ut Iliad. ε. 139. μίγα πίνδος ὑπὸ στάθεσσιν ἄξιον, *habens, fovens*, sed cum notione magnitudinis. In v. 19. accipitur τὸ συγγενὲς, h. e. τὸ ἐκ γένους ἔμφυτον. ἐμβέβακεν (sc. αὐτὸ) ἴχνεσι πατρὸς, ut transitive dictum sit pro ἐπιβῆναι στασίμοις. Monet Mingarellus, transitive dicturum fuisse ἐμβί-βασεν. esse itaque accipiendum: (αὖτὰ) τὸ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσι, *incedit vestigiis*. Docte hæc. At ἐμβάω, ut βάω, transitive sæpe ap. Homerum, ut statim Od. λ, 4. ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, *in naves imposuimus*. Est autem junctura: ὦ Ἄπολλον, ὁ μὲν που τεοῖσι μήδεσι τοῦτ' ἔπραξε. reliqua in parenthesi: γλυκὺ δ', pro γὰρ, ὁ.—αὔξεται. τὸ δὲ συγγενὲς altera ex parte innata virtus—.

23—25. βαθυλείμωνα πίτρας, quia sub Parnasso campus erat, in quo ludi habebantur.

Digitized by Google

ν' ὑπὸ Κίρρας ἀγὼν
Πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν.
Ἔσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
Ἐν ἀμέραις ἀγάνορα
Πλοῦτον ἀνδεῖν σφίσιν·

Σ. β'. Κ. ι'.

Τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν
Λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν,
Μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν
Μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη
Ἀπήμων πέαρ. εὐδαί-
μων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος
Ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς,
Ὅς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ
Κρατήσας τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλῃ
Τόλμᾳ τε καὶ σθένει,

Α. β'. Κ. ι'.

Καὶ ζώων ἔτι νεαρὸν

24. Parendum erat metro et tenendum, quod Schmidius refinxerat: ν' ὑπὸ Κίρρας ἀγών. Ne Pauw quidem dissentit. 27. εἰν ἀ. Oxonienses, non dicam unde et quare, in Iambico. cf. v. 83. Omnes alii ἐν. Pal. C. ἀν'. 29. δ' abest Bodl. γ. 30. ὀλίγαν Oxon. (cum Aldo). vulgo ὀλίγην. 37. Κρατήσας τὰ μέγιστ'—claudicat metrum. Κράτησε, τὰ μ. ἀ. ἴλαν et mox v. 40. ἴδὼν Schmidius. 38. Θράσει τε, pro τόλμᾳ τε, idem Schmid. minus bene. 39. In πεαρὸν duæ breves pro una longa.

26. ἕσποιτο μοῖρα, (ἔστω), adsit, faveat fortuna, ut. πλεῖστον ἀνδῶν σφίσιν, τὴν εὐημερίαν, εὐτυχίαν, παρεῖναι αὐτοῖς. Mox 33. ἀπήμων πέαρ pro, sit propitius, qui nullam noxam infert, pro eo, qui bene vult. [εὔφρων. Ex Schedis.]—Et in v. 33. sq. εὐδαίμων ante oculos fuit Homericum Od. Σ. 147. Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον πλῆτος ἀνέρος, ὄφρα περ ᾖσιν, ἢ ὅ τις ἠρεῖνός τε βίῃ καὶ χερσὶν ἴῃσι. Generaliter autem enuntiat quæ de victoris patre Phricia dicturus erat. Itaque et in fine subjicit αὐτοῖς.

Digitized by Google

Κατ' αἶσαν υἱὸν ἴδῃ τυχόν-
τα στεφάνων Πυθίων.
Ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔπω ἀμβατὸς αὐτοῖς,
Ὅσαις δὲ βρότεον ἔθνος
Ἀγλαΐαις ἁπτόμεσθα,
Περαίνει πρὸς ἴσχατον
Πλόον. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν
Εὕροις ἂν ἐς Ὑπερβορείων ἀγῶ-

40. Ἴδῃ Bodl. γ. Ἴδοι Ald. Ἰδὼν Schmidius (v. ad v. 37.) et Ἴδον Bened. emendarunt. 42. εἶσω a Schmidio illatum: ut syllaba producta sit. vulg. εἴσω'. 43—46. ἴσης—ἀγλαΐας pro ἴσης &. ad grammaticam rationem τοῦ ἅπτεσθαι legendum esse censebam olim cum Pauwio; firmat quoque id Scholiastes; sed perperam: nam est ab ἅπτειν, nectere. ἐφάπτεσθαί τινι, admovere se, adire. v. Not. 43. βρεῖον Schmid. pro βρότεον. non bene, ait Pauw. Non aliter tamen antitheticis respondet. 46. Nulla locus emendatione eget. Naturalis verborum ordo erat: Ἰὼν δὲ ἐς Ὑπερβορείων ἀγῶνα (οὐχ) εὕροις ἂν οὔτε ναυσὶν οὔτε πεζός. Sive οὐδὲ scribas, sive οὔτε, idem est: igitur relinquamus quod invenimus exaratum. 47. Ἂν εὕροις mirum commentum Oxoniens. pro vulg. εὕροις ἄν ἐς. quod tenere

40. κατ' αἶσαν. αἰσίως. propitia fortuna.

42—46. χάλκειος οὐρανός proprie epitheton Olympi, ut et inf. Isthm. vii. 62. χαλκάσπιδος Διὸς Ἕδραν. Poetæ ἅπτεσθαι, ἐφάπτεσθαί τινι dicitur ab ἅπτειν, nectere, injungere se, adeoque accedere, assequi, potiri. Sensus: *quam felicitatem nos mortales consequi possumus*, ejus fastigium ille consequutus est; pro hoc dixit: *eam, ad extremum usque metam, emetitur*: (γάνος) περαίνει (εἰς πέρας διέρχεται, ut περαίνων Ἰδὼν,) πρὸς ἴσχατον πλόον immixta comparatione cum Oceano *quousque ille navigari potest*. Sententia Pindaro frequentata et variis modis enuntiata: v. inf. Nem. ix. 109. sq. et sup. ad Ol. iii. 77. et loca ad e. l. laudata. At, pergit, ulterius ad majorem felicitatem evehi nemo potest; hoc, ut lyricus, extulit: *At nulli mortalium patet via ad Hyperboreos, ad quos heros Perseus perveniisse fertur*. Tum abreptus hoc phantasmate, in eo persequendo sibi indulget: cf. Schneid. Vita Pind. pag. 86. In exornandis autem Persei rebus fuisse necesse est, qui ad Hesperides per Hyberboreos iter eum fecisse narrarent, quod idem de Hercule fabulati sunt alii: v. ad Apollod. pag. 409. seq. ubi ad occidentales Europæ partes Hyperboreos revocatos videri ex fabulosa geographia observatum est. Unus est Simmiæ locus, in quo Persei ad Hyperboreos iter memorari memini, ex Apolline, carmine, ap. Stephan. Byz. quod et in Analect. Brunck. tom. ii. pag. 525. legitur. Etiam in his versibus Perseus supervenit Hyperboreis sacrum celebrantibus. Templum Apollinis apud eos memorabat Pherenicus in Schol. Ol. iii. 28. In Pindaro pro victimis sunt asini: cujus ritus meminit præter Callimach. fr. 187, 188. Antoninus lib. c. 20. Alia v. in V. L. ad v. 48.

Digitized by Google

να Θαυμαστὰν ὁδόν.

Ε. β'. Κ. ή.

Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς
Ἐδαίσατο λαγέτας, δώματ' ἐσελθών,
Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
Ἐπιτόσσαις θεῷ
Ῥέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον

praestat. Pauw fulcrum inserit ἰδέσθαι ἄν γ' ἰς vel ἄς' ἰς. vide ad v. 9. Gott. ὄψεσθ. 48. Mediam in Θαυμαστὰν pro brevi habere, vel Θαυμαστὰν scribere malit Schmidius, ut Iambico bene sit. Pauw: Θαυμασίαν. ἀγῶνα Τετραετηρίων sollicitat Pauw, et miro modo emendat ἄλσεα, nova voce, pro ἄλση, ab ἄλσος. Τετραετηρίων ἀγων. ἀν Mingarellus. Condonem hoc aliis minus in Pindaro versatis. Non meminerant viri docti, ἀγῶνα esse consessum, proprie spectantium, tum omnino coetum, hominum multitudinem, populum, λαὸν, quem etiam στρατὸν, στόλον, effert; inf. 72. ὅμιλον dixit. Vocabulo isto autem tanto magis uti potuit poeta, quod *perpetuis choris, tripudiis epulisque fruuntur* beati illi Hyperborei v. 59. sqq. Itaque et Perseus ipse supervenit *epulantibus sacro facto*. Sacra autem ea gens erat *Apollini*, quod satis notum, *cui asinis eos litasse* manifestum fit ex h. l. v. 51. add. Notam. Apud eosdem *asini* videntur *deo consecrati fuisse*, ἀνιμένοι, nam *iis delectari* ait *deum* v. 55, 56. Hoc *ornate extulit* poeta. Ita saltem accipere licet verba, ut nec ad mactationem ipsam referas hos vss. quasi inter mactandum se erexerint, neque meros jocos secteris cum Gesnero de asinorum honestate v. 34. Comment. Soc. Reg. Scient. tom. ii. An loco et poeticae rationi consentanea videatur αἰσχρολογία Toupii Emendat. Suid. tom. iii. pag. 51. dijudicent alii ad sensum quisque suum. Errores autem tributi olim fuisse videntur Perseo per incognitas tunc terras, non minus quam Argonautis. Hyperboreos h. l. occidentales Pindarum respexisse puto; apud quos, si quidem extremi Europae occidentis populi fuere, asinorum usus esse, quosque adire probabili aliqua ratione potuit Perseus, cum insulas ultra extremum occidentem Africae in Oceano positas peteret, quas Gorgones inhabitabant. Non enim Pindarus Gorgones ad Hyperboreos relegat vss. 72. sq. sed rem suo more strictim exponit. Nec Æschylus huc advocari potest Prometh. 790. sqq. nam is plane diversam rationem sequutus Inus errores in extremi Orientis plagas rejicit, ita ut illa a Bosporo Cimmerio inde per boreales et orientales fines extremos errore facto ad Nilum pervenerit. 50. δώματ' ἐλθὼν Ald. prave. et mox ἑκατόσσαις cum Bodl. γ.

52. ἑκατόσσαις h. e. καταλαβὼν, v. sup. ad Pyth. iv. 43. incidit in eos sacrum facientes Apollini asino pro victima caeso.

53. *Delectatur* Apollo eorum *festis et hymnis* (ὑφαμίαις) *et asinis victimis*. pro γηθεῖ τε ἱερῶν τοὺς ὄνους, bestias lascivientes, ὀβριζοντας, dixit ὕβριν ἐρθιᾶν ὑποδάλων. Est autem vel ὁ ὑποδαλὸς, vel ὁ ὑποδαλὸς ἐρθίας, pro ἐρθίζων, esse erigens. Spectat ad victimae laudem, si bene pasta sit, laudat et exultet. Insigniter in religionem versam rem v. ap. Pausan. ii. 30. pag. 195. conf. V. L. [Utinam in tabula efficta essent! *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
Χαίρει, γελᾷ δ' ὁρῶν ὕβριν
Ὀρθιᾶν κνωδάλων.

Σ. γ'. Κ. ί.

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ
Τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παν-
τᾷ δὲ χοροὶ παρθένων
Λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται·
Δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κό-
μας ἀναδήσαντες εἰλα-
πινάζουσιν εὐφρόνως.
Νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον
Κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ. πόνων
Δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

Α. γ'. Κ. ί.

Οἰκέοισι, φυγόντες
Τὸ πέρδικον Νέμεσιν. θρασεί-

56. ἐρθιᾶν κνωδάλων debet ductum esse ab ἡ κνώδαλος. aut ἐρθιᾶν ab ἐρθίας, quod apud Hesych. occurrit. Gott. ὀρθιᾶν. Pauw conj. ἐρθίαν sc. ὄβριν. Mavult idem onagros intelligere, quod quantum ad rem faciat, ex superioribus intelligi potest. 61. χρὺ locum tenet quem brevis syllaba in ceteris occupabat. 64. νεῦσι Bodl. γ. cum Ald. 68. Videtur unus ex Schol. prave legisse: μέμψιν.

57. Μοῖσα οὐκ ἀποδαμεῖ, pro, Μοῖσα ἀποδημεῖ. οὐκ ἀεὶν ἄμουσα.

[60. δονέονται. κινοῦνται, ἠχοῦσι, καναχοῦσι. Ex Schedis.]

64. οὔτε νόσοι οὔτε γῆρας πίκρανται, pro πάρεισι, παραγίνονται, ut μίγνυται, μίμνουσι, αὐτοῖς: pro hoc ἱερᾷ γενεᾷ, Apollini sacræ.

67, 8. — φυγόντες ἐνίεδιναν Νέμεσιν. Si hæc est dea Δίκη, vindex et ultrix sceleris, videtur ἐνίεδιναν optime accipi *justa*, ut ὑπὲρ augeat; velut in ὑπέρθυμος, *animosus*, ὑπερφίαλος; sic Lapithæ ὑπέροπλοι, *fortes*, Pyth. ix. 24. *Nemesin effugiunt*, ab ea nil habent quod metuant, recte faciendo et ὄβριν vitando. Potest tamen et *de magna felicitate Hyperboreorum* accipi, *cui non invidet et adversa infert Nemesis*, ut solet, ex vulgari opinione. Sic eadem sententia Ol. viii. 113. 4. ubi in magna felicitate deprecatur Nemesin poeta. Mox θρασεῖᾳ δὲ πνέων παρδίᾳ pro πνέων θράσος.

Digitized by Google

ἃ δὲ πνέων καρδίᾳ
Μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγεῖτο δ' Ἀθάνᾳ,
Ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅ-
μιλον· ἔπεφνέν τε Γοργό-
να, καὶ ποικίλον κάρα
Δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε να-
σιώταις λίθινον θάνατον φέρων.
Ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι,

Ε. γ'. Κ. ή.

Θεῶν τελεσάντων,
Οὐδέν ποτε φαίνεται ἄμμεν ἄπιστον.
Κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυ-
ραν ἔρεισον χθονὶ
Πρώραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
Ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
Ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὥστε μέ-
λισσα, θύνει λόγον.

Σ. δ'. Κ. ί.

Ἔλπομαι δ', Ἐφυραίων

75. Non video, quomodo metrum constet, nisi legeris- *σιώναις*, prioribus syllabis *σιω* in unam contractis. 76. Sive *οὐδὲν ἄπιστον* (*ἔστι*) *θαυμάσαι*, sive *θεῶν τελεσάντων* (*ἔστι*) *θαυμάσαι*. [pro *θαύματα*. Ex Schedis.] Dura ratio. Aldes, quem Melanchthon sequitur, sic interpunxerat; *ναυσίναις λίθινον θάνατον φέρων*, *ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι*. *Θεῶν* v. Si sic *ἔμμεν* scribas, commodior oratio erit. 78. Schmidius nimis licenter metrum mutarat: *οὔ τι ποτὶ ἔμμεναι φαίνετ' ἄπιστον*. 83. *ἄνα* Gott.

72. *ἔπεφνέν τε Γοργόνα*. melius esset *δή*, nam discessu hinc facto ad Gorgones pervenisse putandus.—In v. 76, 77, 78. verba sunt expedita; sed quorsum *θαυμάσαι* referendum sit, et *quam vim* hic habeat, non assequor, v. V. L.

79. *remum inhibe*. *χοιράδος*, *πέτρας ὕφαλοι*, notæ sunt: v. Hesych. cf. Munk. ad Anton. lib. 34.

82. *ἄωτος ὕμνων*, h. *ὕμνος ἐπιπέμπων*, *θύνει ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον λόγον*, modo ad hoc, modo ad aliud *argumentum*, nec in una re, digressione, tam diu moratur; ut Æschyl. Prometh. 276. *πρὸς ἄλλον' ἄλλου πημονὴν ἰζάνεις*.

Digitized by Google

Ὅπ' ἀμφὶ Πηνειὸν γλυκεῖ-
ἂν προχεόντων ἐμὰν,
Τὸν Ἱπποκλέαν ἔστι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς,
Ἕκατι στεφάνων, θε-
ητὸν ἐν ἄλιξι θησέ-
μεν ἔν τε παλαιτέροις,
Νέαισίν τε παρθένοισι μέλη-
μα. καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως
Ἔπνιξέ γε φρένας.

A. δ'. K. l.

Τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει,
Τυχών κεν, ἁρπαλέαν σχέθοι

86. Πηνειὸν. diæresin tolli jubet Pauw; esse enim colon iambicum. 87. ἐμὰν. ut ita Pindari carmen chorus apud tribules repetat et decantet. 88. τὸν Ἱπποκλέαν Schmid. emendavit bene meo sensu, e Schol. et ad metri legem, pro vulg. Ἱπποκλέα. Sed Pauw etiam hic arrodit. Mavult Ἱπποκλεῖ esse et sup. v. 8. Ἱπποκλεῖ. 90. ἄλιξιν invito metro Oxon. forte ex Aldo. ἄλιξι Rom. et cett. 91. Peccat syllaba τε. an fuit ἴν' τ' αὖ π. ? Schmidius -μεν ἔν τε καὶ π. scite utique præ Pauwii commentis: -μεν ἔνι τε π. παλαιστέροισι Rom. et seqq. edd. prave. 92. νέαισίν τε παρθένοισι μέλημα. ut eæ ejus amore incendantur; ut curæ iis sit, h. amori. Malim ἢ, nam hoc ad puellas tantum spectare potest. Nec νέαισι vocat; nam puerili ætate ille est. 94. γε ex Aldo bene repetierunt Oxonienses. In vulgg. abest: itaque Schmidius supplevérat: ἔπνιξε τὰς φρ. 96. σχέθοι Ald. cum Bodl. γ. et Gott. quod nunc præfero: v. Not. vulgg. σχέθω. quod sane defendi potest: *tenet*, sc. si

96. Alterum lectionem, σχέθω, prætuli cum Gedik. qui locum, ut tot alios, præclare vertit. Nam sententia est: *multis adhuc hymnis materiam per novas victorias suppeditabis* 85—93. At tu fruere felicitate præsenti; *est enim fructus summæ felicitatis ex victoria.* Hæc sic effert v. 93—98. καὶ γὰρ—*nam studium aliarum rerum allorum animos sollicitat, versat* (ἔπνιξε pro πνίγει). Ἴσασιν Β, τυχὼν κεν ὧν ἐροῦσι (pro τυχὼν ἰσῶσιν,

ἢ' ἃ ἐροῦσι) σχέθω φρονεῖν ἁρπαλέαν τὰν πᾶς πόθει, *sensum præsentem* (præsentis felicitatis) *teneat vividum*; de futuris nec cogitet, (hoc respectu v. 88. ἔστι καὶ μᾶλλον) *nam ea incerta sunt, nec prævideri possunt.* Verbo: spero te multas adhuc victorias esse consequuturum: est enim hoc studium certaminum in te maximum: (cum alii sectentur alia 93, 94.) Interea fruere victoria præsenti. [vel: At ego acquiesco in

Digitized by Google

Φροντίδα τὰν πὰρ ποδός·
Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέμαρτον προνοῆσαι.
Πέποιθα ξενίᾳ προσ-
ανέϊ Θώρακος, ὅς περ
Ἐμὰν πρωτύων χάριν
Τόδ' ἔζευξεν ἅρμα Πιερίδων
Τετράορον, φιλέων φιλέοντ', ἄγων
Ἄγοντα προφρόνως.

E. δ'. K. η'.

Πειρῶντι δὲ καὶ χρυ-
σὸς ἐν βασάνῳ πρέπει καὶ νόος ὀρθός.
Ἀδελφεοὺς δέ τ' ἐπαινή-

sapit. Ad sensum cf. Isthm. viii. 25, 6. [*φροντίζω τούτων ἀρκαλίως, actutum occupet ea, cupide iis fruatur.* — An *τᾶν πὰρ ποδός*? *Ex Schedis.*] 100. *-ανεῖ* Schmidius bene dispunxit pro *-ανῦ*. debet enim choriambicum esse. 103. Non convenit versus cum antitheticis. Schmidius refinxerat: *Τετράορον, ἄγοντα ἄγων, Φιλέων φιλοῦντα πρ.* Antispasticum, non epionicum, esse nonum strophæ colon Pauw contendit ad v. 9. et cett. — 107. Fuit haud dubie quod scripsi. Vulgo hiabat *ἀδελφεοὺς τι ἐπαινή-*. *Κἀδελφεοὺς δὲ* Schmidius. Idem melius rescripsit *πα-*

præsenti victoria. *Ex Schedis.*] Poterat de hoc ipso hymno locus accipi: Spero meum hymnum a tribulibus Ephyræis cantatum sæpius adhuc victorem esse illustraturum. Verum reliqua minus conveniunt. *ἀρκαλίως* simpl. *impetuosus*, ut Pyth. viii. 93. adeoque *vehemens, magnus.*

99. *πέποιθα ξενίᾳ Θώρακος* pro, *ξένῳ Θώρακι*, h. e. *ἔχω πιστὸν ξένον Θ.* Nova sententia. *Utor amico certo ac fido Thorace, qui meum carmen ambiens me Musarum currum conscendere fecit.* De Musarum curru vid. sup. Ol. ix. 120. Isthm. ii. 2. Nem. ix. 17.

103. *ἄγων ἄγοντα προφρόνως* accipio de summo studio, *qui* quasi *præit præeuntem*; ut dicimus *currenti calcar addere.*

105, 6. Ad superiora debet referri, et ad Thoracem, amicum, cui *πέποιθε*, utpote viro *probato rerum usu.* *πειρῶντι* pro *ἐν τῷ πειρῶν, τῷ πείρᾳ. πρέπει, splendet, διαφέρει* Ol. i. 3. Comparatio multis frequentata; gravitate antecellit Bacchylides ap. Stobæum de veritate Serm. xi. it. in Brunck. Analectis to. i. p. 149. *Ἀνδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἰλίγκει ἀλάθεια.* Occurrit quoque versus in gemma (ap. Com. de Caylus to. vi. *Recueil* pl. l. 4. 5). Inde a v. 107. nova particula carminis sequitur. *Ἀδελφεοὺς*, quos *victoris* potius quam Thoracis esse existimo: eos laudat, *quod instituta seu rempubl. Thessaliæ*, h. civitatum, quibus ipsi præsunt, *ὄψιν φέροντι, claram et illustrem reddunt*, i. q. *λάμπει, ἐπαύξειν* (Ol. ix. 31.), *βασανίζειν* (Ol. xii. 27.), *αὔξειν*

Digitized by Google

σομεν ἑσλούς· ὅτι
Ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν
Αὔξοντες. ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖνται
Πατρώϊαι κεδναὶ πολί-
ων κυβερνάσιες.

πατρώϊαι pro vulg. πατρῷαι. 110. κεῖνται Gott. et Schol. qui pro κεῖνται dictum esse vult, Pindarico more.

τις, *felicitatem eorum provehendo; etenim* (δὲ pro γὰρ) *ipsi se viros bonos præstant in administranda rep.* Videntur aristocratia hæreditaria usæ esse civitates; igitur Alevadarum κυβερνάσις πολίων πατρώϊαι. et illæ κεῖνται ἐν ἀγαθοῖσι, ἴγκεινται, ἐπίκεινται, mandatæ sunt (αἰνοῦς οὖσιν ἀγαθοῖς) *viris bonis.*

Digitized by Google

Π Υ Θ Ι Α.

ΕΙΔΟΣ ἰά.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

Invocat deas patrias, Semelen, Ino et Alcmenam, ut adsint pompæ victoris in templum Apollinis Ismenii ducendæ; cumque locum ludorum declarasset per campum Pyladis v. 23., digreditur ad fabulam de Oreste—57. Redit ad propositum; victoris et patris priores victorias memorat;—75. comparata eorum fortuna cum opibus tyrannorum, laudatque amorem libertatis.

Σ. ά. Κ. Σ'.

ΚΑΔΜΟΥ κόραι, Σεμέλα
Μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις,
Ἰνὼ δὲ Λευκοθέα ποντιᾶν

2, 3. Mutavit metrum secundi et tertii versus cujusque strophæ et antistrophæ Schmidius, ita ut syllabam unam ex secundo in fronte tertii coli collocaret, ut h. l. pro eo, quod antea editum erat: —ἀγυιᾶτις, Ἰνὼ δὲ A. π. et v. 11.—Σᾶσιν, ὦ.

1. Heroinæ ac deæ Thebanæ, Cadmi et Harmoniæ progenies, *Semele σύνευνος Διὸς ἐν Ὀλύμπῳ* et *Ino*, nunc dea marina, Leucothea. Cum his *Alcmena* invo-

Digitized by Google

Ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων,
Ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
Ματέρι παρὰ Μελίαν χρυσέων
Ἐς ἄδυτον τριπόδων
Θησαυρὸν, ὃν περίαλλ' ἐτί-
μασε Λοξίας,

A. ά. K. ϑ'.

Ἰσμηνίου δ' ὀνύμα-
ξεν, ἀλαθέα μαντεῖον δῶμον,
Ὦ παῖδες Ἀρμονίας, ἔνθα καί

Pauw acriter increpat. Molitur alia Mingarell. Conject. pag. 51. et in schedis; etiam in v. 6. Relinquam ei definiendum, qui totam rem metricam Pindari constituerit. Scrupulum injicit v. 74. qui sic in fine correpta syllaba laboraret:— ξαν Ἑλ. cum v. 11.— 3. Ἰών τε Bodl. γ. 5. ἴστε Pal. C. ἀριστογόνῳ pro ἀριστογόνου Ἡρακλέος legerat Schol. sicque ed. Rom. Crat. al. nec minus nec magis commode. 6. παρὰ metri caussa emendaverat Schmidius, pro vulgato πάρ. Malo cum Pauw. credere, fuisse olim scriptum Ματέρι πὰρ M. quod metrum dactylicum postulat. In fine χρυσέων est dissyllabum. 7. ὃς etiam a Schmid. pro vulg. ὃν. 8, 9. Fuisse olim πάλιν horum colorum aliam Pauw putabat: Θησαυρὸν, ὃν περίαλλ' ἐ- τίμασε Λοξίας, et sic in ceteris strophis et antistrophis. 11. μαντεῖον ex Ald. retraxit Schmid. vitium intulerat Romana: μαντεῖον δῶμον. Supra βωμὸς μαντεῖος Ol. vi. 7. et μυχὸς μαντεῖος Pyth. v. 92. Est tamen difficultas metrica, quod in μαντεῖον media brevis esse debebat. Mingarell. em. μάντιον vel μαντικόν. Ad totum locum cf. Pausan. ix. 10. et Ammon. pag. 70. e Didymo.

cetur, ut pompae victoriis intersint. Continuatus oratio, lyrico spiritu circumducta, usque ad v. 24. adeoque v. 11. post δῶμον non plene interpungendum est, nec v. 18. post ἵστορες. Jungenda quoque sunt: Κάδμου κόραι, et v. 12. ὦ παῖδες Ἀρμονίας, quae junctim essent: παῖδες Κάδμου, καὶ Ἀρμονίας. Jubentur autem adesse ad templum Apollinis Ismenii, ut pompae victoris ad illud ducendae intersint et hymno victoriae accinant. Templum Apollinis egregie ornavit v. 6—11. παρὰ Μελίαν. Scilicet fuit in eodem templo religio aliqua Meliae et Ismeni, quem ex ista nympha Apollo susceperat; unde et nomen h. l. templi Ismenii, ut vulgo Apollinis Ismenii. Tripodes, quos, a sacerdotibus dedicatos aereos, Pausanias memorat ix. 10. non huc spectant; sed Pindaro sunt aurei, antiqua illa donaria, in quibus etiam litteris Cadmeis inscripti tres illi versus sunt, quos Herodotus v. 59. memorat. Fuisse in eodem templo μαντεῖον ex x. 11. discimus.

12—14. ἔνθα καὶ τῶν—ποθεῖ ἀμφιρεφὲς στεφανοῖ συνίμεν, pro: ἔνθα καὶ τῶν πολεῖ ἀμᾶς [l. Apollo l. Melia, hoc melius Sch. Ex. Schedis.]. itaque sequitur 17. ἔρχε πολεῖται, ut canatis Themi-

Digitized by Google

Νυν ἐπίνομον Ἡραΐδων
Στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ συνίμεν,
Ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶ-
νά τε καὶ ὀρθοδίκαν
Γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτε ἄ-
κρᾳ σὺν ἑστέρᾳ,

Ε. ά. Κ. ς'.

Ἑκατόμπολοισι Θήβαις
Χάριν ἀγῶνί τε Κίρρας·
Ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν ἑστίαν
Τρίτος ἐπὶ στέφανον πατρῴαν βαλών,
Ἐν ἀφνειαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νικῶν,
Ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

Σ. β'. Κ. ϛ'.

Τὸν δὴ, φονευομένου
Πατρὸς, Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας
Χειρῶν ὑπὸ πραιτερᾶν ἐκ δόλου

13. Νῦν ante Schmidium scribebatur. 15. Θέμιν. ultima esse debet producta ex cæsura; nisi excidit Θέμιν ϑ'. 17. κελαδῆτε ἀ-. Non est hiatus a Pindaro. Fuit κελαδήσατ' ἀ-. Nam solet ὄφρα cum futuro jungere Pindarus: Ol. vii. 28. ὄφρα αἰνέσω. vi. 39. ὄφρα βάσομεν. 22. Τρίτος Ald. Pal. C. et Bodl. γ. cum Schol. sed τρίτος doctius. [Heynius in textu vocis primæ literæ finali superscripsit ν, et post βαλὼν delevit punctum.] 23. νικῶν in fine versus turbat metrum priore longa; nec video auxilium, nisi aliter versum dispescas: Ἐν ἀφνειαῖς ἀρούραισι Πυλάδα ν- 24. κῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα. sicque in ceteris. 26. Ad h. v. respicit Schol. Æschyl. Choeph. 731. 27. Ante Schmidium; χι- ρῶν ὑ. πρ. χειρῶν ὑπὸ πρ. jungit Mingarell. cum φονευμένου. Equidem δηλον

dem, *Pythonem et oraculum*, χάριν (per apposit.), *hymnum*, qui sit hymnus, *in honorem Thebarum et Pythiorum*. ἐπίνομον συρμὸν v. 13. audacter dixit *consortem turbam*; ut σύννομοι, *qui una pascuntur vel una habitant*. ὀρθόδικον 16. *veridicam*.

24. Δάκωνος Ὀρέστα. unde Laco, cum esset Mycenæus? Puto, quia factus est rex Spartæ. v. Pausan. ii. 18. pag. 150. iii. 1. p. 205. Digressio, quam sequitur, a lasu ingenii, ex notionum associatione fortuita, est profecta; similis ei, quæ in superiore carmine erat, de Hyperboreis.

Digitized by Google

Τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος·
Ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ
Σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ
Ψυχᾷ πόρευ' Ἀχέροντος ἀ-
κτὰν παρ' εὔσκιον

Α. β'. Κ. Υ.

Νηλὴς γυνά. πότερόν
Νιν ἆρ' Ἰφιγένει', ἐπ' Εὐρίπῳ
Σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας, ἔκνισε
Βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;
Ἢ ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν
Ἐννύχιοι πάραγον κοῖται;
Τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις

ἀπὸ χ. pro ls. Similis fere locus illis Ol. vi. 73. ἦλθεν δ' ἀπὸ σταλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τι, si altero loco ἀπ' pro ἐξ legeris. 29. Δαρδανίδα a Δαρδανὶς ductum Schmidius recte ait; ut ultima brevis sit. Posse tamen et longam ferri, pronuntiat Pauwius, ut sit Δαρδανίδα Πριάμου. 30. Κασάνδραν vett. edd. recte, si prisco more. Est autem spondeus pro dactylo, ut 54. 36. Schol. λύσησι καὶ λύσησι. prius vitiose. 37. λέχει Oxonienses ex Bodl. γ. exhibuerunt: vulgo χόλοι, quod Pauw retinendum fuisse clamat. Sane utrumque lyrico dignum: βαρυπάλαμος tamen χόλος, pro simplici, βαρεῖα ἐργά, magis consentaneum videri potest. 38. Ut antitheticis responderet hic versus, Schmidius pro λέχει scripserat τινί, exagitatus a Pauwio. Poterat leniore opera scribi: λέχεϊ δαμάζομέναν. 39. ἔννυχοι ante Schmid. qui recte emendavit, ut nunc est; minus bene idem dedit: ἀπάγων. 40. Erat τὸ δὲ—. ut Pæonico metro succurreret, Schmidius legit: ἤ, τι, vel τό τι, Pauw: τὸ δή ν.

34. πότερον, lyrica forma pro vulgari, *seu quod—seu quod.*

36. σφαχθεῖσα sive de conatu accipiendum, sive ut vere mactata sit, quod alii sequi videntur, ut Lucret. i. 85. sqq. et ipse Propert. iii. 5. 54. *Pro qua mactata est Iphigenia mora.*

38, 39. *An eam alieno amore domitam adulter corrupit?* Omissa altera propositio: quod ne maritus resciscerent, illa timuit.

40—46. *Quod sane novarum nuptarum flagitium odiosissimum est; nec facile illud occultari potest, quo minus alii id divulgent. Omnino enim homines maledici sunt. Magnæ enim fortunæ habet, sustinet, magnam invidiam,* invidiæ obnoxia est; οὐ μείονα, pro οὐ μικρὸν φθόνον· ἡ δὲ χαμηλὰ

Ἔχθιστον ἀρπλάκιον, καλύ-
ψαι τ' ἀράχαιον

E. β'. K. ς'.

Ἀλλοτρίαισι γλάσσαις.
Κακολόγοι δὲ πολῖται.
Ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον·
Ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων, ἄφαντον βρέμει.
Θάνεν μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρεΐδας ἰκὼν
Χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Σ. γ'. K. θ'.

Μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν,
Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων
Τρώων ἔλυσε δόμους ἀβρόταtος. ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον,
Στρόφιον, ἐξίκετο νέᾳ κεφαλᾷ,

41, 42. Erat κα- 42. λύψαι; dedi καλύ- ψαι τ' ἀράχαιον. Ita necessario versus dispescendi, ut semel receptum metrum servetur. 45. οὐ μείονα Mingarell. accipiebat *parem opibus*. 46. βρέμει durum esse agnoscit Pauw et conj. βρόμῳ, h. κακολογία, φθόνῳ, eleganter, ut ipse quidem addit. Malo pati βρέμει. *At sordidum vulgus occulte fremit*, obtrectat potentum famæ. 47. Erat θάνε. Ἀτρείδας vulgo ante Schmidium; qui Ἀτρεΐδας, consentiente Aldo. 51. ἔλυσε vulgg. inde a Romana. Schmidius perperam mutavit in ἴσυλε. ἔλυσε Ozon. ex Bodl. γ. et sic quoque Aldus exhibet: male; nam media natura est longa, ut sæpe in Homero λῦσε, λύσασα. nec aliter ms. Gott. 52. ξένον γέροντα vulgo: transposuit Schmidius recte cum Aldo. 53. ἐξίκετο νέᾳ κεφαλᾷ. plus quam lyricum tumorem habet: (σὺν) νέᾳ κεφαλᾷ. An probandum: ὁ δὲ—νέα κεφαλὰ, ut κεφαλὰ pro homine dicitur?

πνέων ἄφαντον βρέμει. *nam vulgus obtrectat clam potentum laudibus. βρέμει ἄφαντον, fremit, loquitur*, h. maledicit, *occulte. ἄφαντος* de *obscuro* etiam Nem. viii. 58. ubi itidem *invidorum fraus* τὸ λαμπρὸν βιᾶσθαι. πνέων χαμηλὰ, *vivens humili loco*, pro adverb. ζῶν χαμηλῶς. πνέων, *vivere*, Nem. vi. 2. x. 163. Procedunt omnia hæc a sententia v. 42, 43. *Clytæmnestra norat, adulterium suum occultari haud posse*; idque eam ad cædem Agamemnonis parandam induxit. Locum haberet interpretatio a vento ducta, si ὁ πνεὼ esset; at est ὁ πνέων.

48. ἐν Ἀμύκλαις. aut diversam de loco cædis famam sequitur Pindarus; aut *Amyclæ* latius dictæ sunt pro Peloponneso; figura eadem, qua sup. v. 24. Orestes Ἀδμου.

51. ἔλυσε δόμους ἀβρόταtος, pro τὸν ἀβρότατα δόμων, *opes evertit domus*.

53. νέᾳ κεφαλᾷ, νέος ἦν δή. v. V. L.

Digitized by Google

Παρνασσοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλ-
λά γε χρόνῳ σὺν Ἄρει
Πίφυεν τε ματέρα, θῆκέ τ' Αἴ-
γισθον ἐν φοναῖς.

A. γ'. K. θ'.

Ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευ-
σίπορον τρίοδον ἐδινάθην,
Ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν· ἦ
Μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου
Ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκαστον εἰναλίαν.
Μοῖσα, τὸ δὲ τεὸν, εἰ μισθῷ
Συνέθευ παρέχειν

55. γε inseruit Schmid. ex Aldo. 56. Etiam πίφυεν τε idem ex Aldo. Rom. et rel. ἴσχυσε μ. Bene etiam pro ματέρα Aldus ματέρα. 59. Hæreo in metro, nec satisfacit Mingarell. τρίοδόν γ' vel - εὐπόρου τρίοδον. 62. εἰναλίαν cum Aldo Schmid. pro vulg. ἰναλίαν, quod et ipsum defendit Pauw. 63. τὸ δ' ἐτὸν primum edidit Stephanus secundum Schol. Schmidius revocavit τὸ δὲ τεὸν (h. κατὰ τὸ σὸν), quod te attinet. Emendandum τὸ δὴ τεόν. 64. Metrum claudicat. Schmidius σε συνέθευ σ'. Quidni συνέθευ? Mingarell. sic

55. σὺν Ἄρει, cede. σὺν pro διά. propr. Mars pro pugna, inde pro vi. Nisi χρόνῳ σὺν jungas pro σὺν χρόνῳ.

56. Θῆκεν ἐν φοναῖς vel pro ἐν φονῇ, ἐν φόνῳ, vel cum Schol. ut φοναὶ sint αἱ τόκοι, εἰς οὓς φονεύονται, quibus cæsi jacent. quo modo idem cum Eustath. et al. accipit locum Iliad. x. 521. ἐν ἀργυαλίῳσι φονῆσι. quod tamen et ipsum esse potest ἐν φονῇ, ἐν φόνῳ. [Sophocl. Antig. 696. ἐν φοναῖς πεπτῶντα. *Ex Schedis.*]

58. Revocat se a digressione nova formula. πατ' ἀμευσίπορον τρίοδον tanquam in trivio, adeoque errori obnoxio, ἐπλανήθην τῆς ᾠδῆς. Similia Nem. iii. 47, 48.

63. τὸ δὲ τεὸν, quod ad te attinet, quod tibi est, ἐχεῖν ἢ παρέσειν ἄλλα ἄλλοτε, consentaneum esset te alia ex aliis moliri, carminis materiem undique conquirere, εἰ συνέθευ παρέχειν φωνὰν ὑπάργυρον μισθῷ, (μᾶλλον) ἢ σ'. Π. si mercede carmen pacta esses, o Musa, adeoque homini, qui nullam laudum materiem suppeditaret, potius quam Pythico victori, in quo habes quod laudes. Secundum hanc sensum teneo: *si pacta esses, Musa, carmen*, si vocem venalem mercede locasses, *nil impediret, quo minus digressione utereris; at nunc in honorem Thrasylæi, ejusque patris, hymnum condis, qui felicitate et gloria florent, adeoque materiem carmini præbent satis amplam.* Metro tamen satisfacere difficile est. v. V. l. παρέσειν, ut πεσῖν, movere, moliri, machinari, nihil novi habet.

Digitized by Google

Φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλ-
λα χρὴ ταρασσέμεν.

Ε. γ'. Κ. ς'.

Ἢ πατρὶ Πυθιονίκῳ,
Τό γέ νυν, ἢ Θρασυδαίῳ·
Τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
Τὰ μὲν ἐν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι
Ὀλυμπίᾳ τ' ἀγώναν πολυφάτων ἔχον
Θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις·

Σ. δ'. Κ. θ'.

Πυθοῖ τε γυμνοὶ ἐπὶ

constituit: 64. γε συνίθεν παρίχων 65. φ. δ. ἄλλα 66. τὸ χρὴ ταρασσέμεν 67. ἢ πατρὶ Πυθιονίκῳ. 65. ὑπ' ἄργυρον Bodl. γ. et Ald. Schneider Fragm. pag. 111. conj. ὑπάργυρον ex Hesych. h. v. At ὑπάργυρον *mercede conductam, venalem.* cf. Isthm. ii. 11. 66. Metrum laborat. Schmidius: ἄλλοτ' ἄλλ' αὖ ταρασσέμεν. Pauwius totum locum ita refingit: Μοῖσα, τὸ δὲ τιὸν, οὐ μισθῷ Τὸ συνίθεν παρίχειν Φωνὰν ὑπάργυρον, ἀλλ' ἄλ-λα χρὴ ταρασσέμεν Ἢ πατρὶ Π. Etsi, quam turpe illa ætate habitum fuerit, mercenariam victori celebrando operam præbere, ignoro: probo tamen in Pauwii emendatione illud, quod improbam Grammaticorum fraudem detexit, labem avaritiæ Pindaro ubique inurentium. Sed interpolatione receptæ lectionis rem confici nolim. In Schol. est ταρασσέμεν, ἀντὶ τοῦ, τάσσειν καὶ μυνάμενον. Ignoravit ergo χρὴ, quo omisso manet: ἄλλοτ' ἄλ-λα ταρασσέμεν, *move, cane.* An fuit ἄλ-λᾳ *alio modo?* nam trochaicum colon est. Ad ἄλλᾳ adscripserat aliquis, quod aliunde meminerat, ἄλλοτ' ἄλλα vel ἄλλοι, ut Nem. iii. 72. Isthm. iii. 30. P. x. 85. Potest quoque sic jungi: τὸ τιὸν (sc. ἐστὶ) ταρασσέμεν. [Heynius in textu delevit χρὴ et voci ταρασσέμεν, post quam posuit comma, adscripsit: p. τάρασσε.] 67. Laborat et hoc colon. Schmidius ἀθλονίκῳ. Pauw Πυθονίκῳ, ut sit a Πυθὼ, τιμῶντι ἐν Πυθοῖ. Mingarellus suadet facere Πυθιο—dissyllabum, aut primam pro brevi habere: quod non admittam. Potius in ceteris epodis primus versus erit accomodandus versui 19. ἐστασιάλασιν Θήβαις, et sic in reliquis epodis. 69. τε abest Steph. primæ et iis quæ hinc fluxere. 70. τὰ μὲν ἅρμασι erat; τὰ μὲν ἐν ἁ. Schmidius, metro periodico poscente; recte, Pauwio quoque adsentiente. 71. Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων Schmidius. Pro ἴσχον (v. ad 23.) ἴχον, ut ceteris versibus respondeat. 72. Ἀκτῖνα θοὰν malit Pauw. ne spondeus in secundo loco iambici sit. At Mingarellus, si versus, inquit, oppositi habendi sunt pro Ionicis a majore, versus est Impurus Ionicus, habens in principio Epitritum tertium pro diiambo. 73. Πυθοῖ δὲ ma-

70. (κατὰ) τὰ μὲν πάλαι, *jam antea.* Mox jungenda Ὀλυμπίᾳ τε—Πυθοῖ τε. 75. Ἑλλανίδα στρατιὰν, *turbam æmulorum.* Sic Nem. x. 47. Isthm. iv. 48. ἥλιγξαν, *vicerunt*, proprie, arguerunt inferioris virtutis esse.

Digitized by Google

Στάδιον καταβάντες ἤλιγξαν
Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι. θεόδεν ἰραίμαν καλῶν,
Δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἁλικίᾳ.
Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὑρίσκων
Τὰ μέσα μακροτέρῳ
Ὄλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἴσαν τυραννίδων.

A. γ'. K. ϑ'.

Ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς
Τέταμαι. φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄ-

vult idem Pauw. non viderat, Ὀλεμπίᾳ τι—Πυθοῖ τε sibi respondere. Tum γυμνὸν Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ. et Schol. ut sit pro γυμνικὸν ἀγῶνα. Sane Isthm. i. 31. ἐν γυμνοῖσι σταδίοις, sed ibi opp. δρόμῳ ἱππίῳ. Vulgo γυμνοῖ, quod cur improbes, nihil adest. 76. ἀραίμαν Bodl. γ. et v. 78. ἂν π. 79. μακροτέρῳ Gotting. In fine vulgg. μ. σόν. Sed hoc σὸν tanquam glossema, metro infestum, expunxerat Schmidius, recte, Pauwio quoque probante. 82. δ' deest Bodl. γ. ξυναῖσιν ἀμφ' Ald. 83. ἀμύνονται male iuvexerat ed. Rom. Emendavit Schmid. ex Aldo. [Hermann. de Dial. Pind. p. viii. corrig. φθονεροὶ δ' ἀμύνονται. εἰ γάρ τις etc. *invidi praetereunt mediocrem sortem.* (?) *Ex Schedis.*]

76. sqq. More suo, ut v. c. Nem. i. 49., *ad se* transfert, quæ alias universe efferre solet, cum sint *ad victorem* referenda, *qui in civitate libera mediocri conditione contentus non adspirabat ad honores et principatum, nec aliis invidebat aut tenuiores fastu premebat.* Turbæ Thebanorum civitatem illo tempore agitabant; quod docte docet Gedik. Ἀραίμαν καλῶν θεόθεν, τῶν καλῶν ἐκ θεοῦ ὄντων. Notum, quæ καλὰ sint Pindaro: *studia, rerum honestarum, unde decora, vitæ ornamenta et gloria illo tempore provenisse bant*, v. c. res equestris et certamina; tum *ipsa illa decora et ornamenta*, inprimis *e victoriis*. τὰ καλὰ igitur *appetit, μαιόμενος δυνατὰ* ἐν ἁλικίᾳ, h. e. τὰ δυνατὰ ὄντα κατὰ τὴν ἡλικίαν, ut in juventa, ex cursu, e lucta, et sic alia.

78—82. *Cum enim videam, medio orem conditionem in civitate florere majore felicitate, esse feliciorem, sperno fortunam potentum, et studeo virtutibus civilibus.* τυραννίδων pro ipsis tyrannis.

83. Nec invideo aliis; *invidi vero sibi ipsi malum arcessunt invidia sua.* ἀμύνονται, βλάπτοντες, ἀτῶνται, *puniuntur.* Pergit universe efferre, quæ de Phricia prædicare volebat. εἴ τις pro ὅστις: *qui consequutus est ea, quæ summa sunt in vita privata*, (ut victor sit) vivitque tranquille, *temperatque sibi ab insolentia*, (cf. Isthm. iii. pr.) ἀνίφυγεν pro ἀποφύγοι, ut ἴσχειν pro ἴσχοι, εἰ *pulcra mors obtingit, et post mortem is posteris clarum nomen relinquit*: χάριν ὑστέροις πρατίσσων, (κατὰ τῶν) κτιόντων. Sed v. Var. Lect.

Digitized by Google

τᾳ. εἴ τις ἄκρον ἐλὼν ἄσυχά
τε νεμόμενος αἰνὰν ὕδρι-
ν Ἀπέφυγεν, μέλανος ἂν ἐσχατιὰν
Καλλίονα θανάτου ἔσχεν,
Γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
Εὐώνυμον πτεάνων κρατί-
σταν χάριν πορών.

E. δ'. K. ς'.

Ἄτε τὸν Ἰφικλείδαν
Διαφέρει Ἰόλαον,
Ὑμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
Σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
Τὸ μὲν, παρ' ἅμαρ, ἕδραισι Θεράπνας, τὸ δ' οἰ-
κέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

84. ἄσυχα metri caussa emendavit Schmid. cum vulgg. sit ἡσυχίᾳ, recte. cf. Pauw. 86. μέλανος δ' ἀν' ἰσχ. vulgg. ante Schmidium, qui sustulit δ'. Duplicem olim lectionem fuisse, conjicit Pauw, (Scholio opinioni facile locum dante) alteram: φθονερὸν δ' ἀμύνετ' ἄτᾳ, Εἴ τις—ἀπέφυγεν, μέλανος δ' ἀν' ἰ. K. θ. ἴσχειν, ut sit pro ἀνίσχειν. alteram: φθονερὸν δ' ἀ. ἄτᾳ. Εἴ τις—ἀπέφυγεν· μέλανος ἂν ἰσχ. etc. 87. Θάνατον omnes edd. perperam. recte emendatum Θανάτου a Schmidio etiam see. Schol.—Θάνατον, ἐν γλ. Ald. 89. χάριν εὐάνυμον (pro εὐωνυμίαν, decus bonæ famæ) κρατίστην per se bene se haberet, optimam famam; sed nunc videtur conjungendum cum πτεάνων. requiritur tamen sic πτεάνων κρατίστην. 94. υἱοὶ Διῶν malit Pauw, oblitus se in lyrico poeta versari. 95.—Θερά-πναις ἕδραις Τὸ δ' εἰαίνοντας Ὁ. Schmidius.—Ἕδραις Θερά πνας, τὸ δὲ οἰ. emendat Pauw, ut periodicum sit. Θεράπναις Pal. C. perperam.

91. ἅτε διαφέρει ὑμνητὸν ἐόντα pro διαφέρει ὕμνοις, divulgat, celebrat hymnis. quod clarum nomen, decus, facit, ut carminibus celebreris: pro hoc nominat heroes Iolaum et Dioscuros.

95. Schol. "παραφράζει τὸ Ὁμηρικὸν Odyss. λ. 302. sq." At notabile, quod pro locis inferis, in quibus alternis versantur, memorat ἕδρας Θερά πνας, sepulcrum ad Therapnas, tanquam sedem Manium: fere ut sup. Pyth. v. 129, 130. 135. inf. Nem. x. 105. Verum permiscentur passim Hades, tenebræ, sepulcrum, v. c. Eurip. Hec. 207, 8, 9. Ceterum fabulæ huic de Dioscuris locum fecisse videtur notio Luciferi et Hesperi, modo vesperi modo mane orti, confusa cum Dioscuris, ita ut alter cernatur, alter lateat.

Digitized by Google

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ιβ'.

ΜΙΔΑ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΥΛΗΤΗ.

ARGUMENTUM.

INVOCATA Acragante, tanquam dea, ut propitia sit Midæ victori redeunti e certamine musico 1—11. ad tibiæ inventum digreditur; et narrationi pauca v. 49. adjicit de successu post ærumnas in addiscenda et exercenda arte exhaustas.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

ΑΙΤΕΩ σε, φιλάγλαε, καλ-
λίστα βροτεᾶν πολίων,
Φερσεφόνας ἕδος, ἄ-
τ' ὄχθαις ἔπι μαλοβότου
Ναίεις Ἀκράγαντος εὐ-
δματον κολώναν, ὦ ἄνα,
Ἴλαος ἀθανάτων

αὐλητῆ. Vicit. Pyth. xxiv. et xxv. v. Schol ad pr. 4. μαλοβότου. At Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 5. εὐ- Schmid. pro vulgg. εὐ-δματον. 6. ὦ ἄνα nove dictum pro ἄνασσα. Schmidius, nec improbante Pauwio, hoc ipsum reposuit: ω ἄνασ-σ', Ἴλαος. et hoc recte factum arbitror; nec tamen pronuntiare ausim, alterum feminino genere nunquam adhibitum esse.

Digitized by Google

Ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
Δίξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ
Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδᾳ,
Αὐτόν τέ νιν, Ἑλλάδα νικά-
σαντα τέχνᾳ· τάν ποτε
Παλλὰς ἐφεῦρε, θρασειᾶν Γοργόνων
Οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισ', Ἀθάνα·

A. ά. K. ιδ'.

Τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀ-
πλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς
Ἄϊς λειβόμενον
Δυσπενθέϊ σὺν καμάτῳ·
Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄ-
νυσεν κασιγνητᾶν μέρος,

8. εὐμενίᾳ Bodl. γ. et Ald. et postulat pro εὐμενίᾳ metrum, itaque repassi. Sunt plura ejusmodi in Pindaro, in quibus duplex vocalis est aut corripienda aut in simplicem mutanda. 10. εὐδόξῳ Μίδᾳ pro εὐδόξων Μίδων legerat Schol. et sic edd. Rom. Crat. al. etsi toties iota subscriptum in edd. priscis negligitur, ut nihil tuto pronuntiari possit. Sed tertius casus, quem Aldus habet, exquisitius ponitur: et Schmidius laudavit loca similia Ol. vi. 165, 166. xiii. 39, 40. Pyth. viii. 6, 7. 11. Ἑλλάδα potest exponi, v. Not. at probabile fit admodum, fuisse Ἑλλάδ—τέχνᾳ. 16. ἀπλάτοις Schmidius de suo: nam omnes habent ἀπλάτους, ut sup. Pyth. i. 40. Scilicet πιλάω, πλάω, ἄπλατος, ἄπλατος, idem quod ἀπίλατος. 18, 19. Ita recte distinguitur cum Schmidio. Alii: δᾶ —καμάτῳ Περσεὺς, ὁ. 19, 20. δ- ὄνυ. Multa perperam Grammatici veteres

11. Ἑλλάδα, ut sup. xi. 75. Ἑλλανίδα συρανιὰν de simulis concertantibus. it. Nem. x. 46. Sed v. V. L.

13, 14. διαπλέξασα, ἐμπλέξασα, συμπλέξασα, *componens, insereus, fabricando, mestum ejulatum sororum truculentarum.* Sic διαπλέκειν pro *adjungere*, inf. Nem. vii. 146. ἀρμόσας διαπλέκων.

15. ὃν θρῆνον δᾶ λειβόμενον, σὺν καμάτῳ δυσπενθεῖ, (pro δᾶ, lo, pro συμμα luctuosa, luctu) ὑπὸ κεφαλαῖς παρθενίοις ἀπλάτους τε ὀφίων pro ἀπ κεφαλῶν τῶν παρθένων ἀπλάτων (ad quas nemo accedere auderet) τῶν ὀφίων ἴουσα. questus sororum de Medusæ cæde (cf. inf. 37, 38.) expressit Pallas inventa tibia: cujus sonus adeo esse debuit querulus ac lugubris. Necesse autem ex poetæ sententia est, non Medusam modo, sed et ceteras duas sorores capita anguibus comata habuisse.

19. ὀνύνυ ἔνυσ—ἔνυ,—ἁμαξιαί τε —θῆναί τε.

Digitized by Google

Ἐναλίᾳ Σερίφῳ
Λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων,
Ἦτοι, τό τε Θεσπέσιον
Φόρκοι ἀμαύρωσεν γένος,
Λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτᾳ
Θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον
Δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
Εὐπαράου κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Τίὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ
Χρυσοῦ φαμὲν αὐτορύτου
Ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ
Τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
Ἐρρύσατο, παρθένος αὐ-
λῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
Ὄφρα τὸν Εὐρυάλας

tentant ad interpretandam vocem vitio laborantem: ipsi veram lectionem laudant: ἔνσεν. ἐνέω, *conficio, occido*, non infrequens. 21. ἐναλίᾳ non Steph. modo, sed omnes edd. ante Schmid. [24. Hermann. ad Orph. p. 722. carrig. Φόρκοιο μαύρωσεν. Ex Schedis.] 28. συλάσας ut τιμάσας et alia. ἐπισυλᾶσαι sup. iv. 195. Vulg. συλάρας. 30. αὐτορύτου emendavit Schmid. ex Ald. Vulgo: αὐτορρύτου. 33, 34. Editum erat αὐ-λῶν, quasi Dorice etiam ab αὐλὸς, αὐλῶν, αὐλᾶν formari possit. Donec hoc aliis exemplis confirmatum fuerit, probabimus cum Schmidio ex Aldo φὼλῶν. Provocet forte aliquis ad Od. ω. 10. sed vix recte ibi αὐλῇ pro αὐλῇ accipitur. Qui sequitur locus, prave interpungebatur in Oxon. et in Schmidiana, aliisque edd. Paullo melius in edd. Steph. 34. τεῦχε Schmid. ex Ald. et Pal. C. ad metrum, pro τεῦχεν.

23. τὸ Θεσπέσιον γένος. τὸ Θῶν, etsi monstrosum, tamen non mortale.

25. ἔρανον de *symbola* accipio seu *munere*, *quod Polydectes sibi conferri jusserat*: v. Apollod. ii. 4. 2. p. 95. et Not. p. 294. 5. λυγρὸν Θῶμα, *pœnitendum*, h. e. in luctum vertit. ἔμπεδον, s. *longum* s. *diuturnum* servitutem, ad quod vi adacta fuerat.

28, 29. Alibi Pindarus a Prœto corruptam tradiderat: Schol. Iliad. ξ. 319. δεσμὸν ἀναγκαῖον eodem sensu Theocr. xxiv. 33. quem effugere nequeas, qui tenet, cogit, necessitatem manendi imponit. ὑπαρέου. nam formosa fuerat Medusa, ut et cum Pallade certaret de forma; a qua comam anguineam accepit.

Digitized by Google

Ἐκ παρπαλιμᾶν γενύων
Χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μι-
μήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον.
Εὗρεν Θεός· ἀλλά νιν εὑροῖ-
σ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
Ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον
Εὐκλεᾶ, λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων.

A. β'. K. ιδ'.

Λεπτοῦ διανισσόμενον
Χαλκοῦ θ' ἅμα καὶ δονάκων,
Τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ
Ναίοισι πόλει Χαρίτων,
Καφισίδος ἐν τεμένει,
Πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες.
Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀν-

40. θ. ἔχε K. ὀνόμασεν Bodl. γ. Mirum, quod Palladi *nominis inventum*, et quidem tale, tribuitur. Forte fuit ὄπασεν, in κεφαλᾶν κ. νόμον—ut hoc sit prædicatum, a poeta ipso adjectum. 41. Si κεφαλᾶν est, cur non et πολλᾶν? [Heynius in textu corrig. ὀνόμασεν.] 42. εὐκλεᾶ Schmid. metro jubente, et Mingarello probante pro εὐκλέα. λαοσσόων idem, ut jam Brub. Morell. et Steph. λαοσσόον Rom. et Crat. λαοσσόου Oxonienses novarunt ex Bodl. γ. (et Aldo), perperam. Sic enim μναστῆρα duplex habet epitheton, ἀγώνων vero vacat. Cum Schol. accedat, non dubitavi λαοσσόον revocare. 47. Καφισίδος Schmid. nec duplex σ scribere necesse erat. Edd. reliquæ Καφησίδος vitiose et hic. cf. sup. ad Ol. xiv. 1.

36. παρπάλιμος l. rapax l. celer, ex ἁρπάλιμος, ap. Homer. Reddit Schol. ἰσχυρῶν. γνάθων ὀπλίσις dixit poeta simili modo Nem. i. 63.

41. ὀνόμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον. Debuit ergo esse antiquum nomen vel epitheton in carmine πολυσίφαλος νόμος αὐλοῦ, respectu vel Gorgonum duarum, quarum lamenta exprimebat; vel serpentum in earum capitibus. Addit Schol. aliud, quod chorus L virorum erat. Satis argute!

47. Καφισὶς Nympha, Cephisi filia, per quam designatur Κωπαὶς λίμνη, palus Copias. v. Fragm. Pind. pag. 88. xcix. μάρτυρες χορευτᾶν, quatenus tibia accinit choro; στερνοί, nam numeros servant.

49. Quæ sequuntur, ad sollennem poetæ sententiam (v. sup. Pyth. viii. 104. sq.) refero: cum *victoriam tanto clariorem esse* dicit, *si ea multo labore parata est; nec tamen successum in nostra manu esse, sed divina voluntate obtingere.*

Digitized by Google

Θρώποισιν, ἄνευ πραμάτου
Οὐ φαίνεται. ἐκ δὲ τελευ-
τάσει νιν ἤτοι σάμερον
Δαίμων. τό γε μόρσιμον οὐ παρ-
φυκτόν. ἀλλ' ἔσται χρόνος
Οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν
Ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

52. ἤτοι σάμερον. Supplent veteres: ἤτοι ὕστερον, αὔριον. Schmidius exponit ἤτοι σάμερον, vel hodie etiam. Ringitur pro more suo Pauw, et verbo se dicere velle sit, quod verum sit certo certius: -τάσει νιν ὅτ' ἢ σάμερον Δ. postea vel hodie. An id satis græce dictum sit, equidem non dicam; scabrum utique esse video. Nescio an lenior sit medicina: -τάσει νιν ἤτοι σάμερον aut nunc aut hodie, h. brevi, et inopinato. δαίμων ἐκτελευτᾷ, seu fatum exitum habet ut (Ol. vii. 124.) seu deus eventum dat. τελευτᾷν sane et active et immanenter ponitur. Si prius, referendum erit ad τόνον, non ad ἄλλον. 55. οὗ καί τιν' ἀελπτίαν βαλὼν Bodl. γ. contortior adhuc quam vulgata lectio. Locum non satis expedio. Ut tempus dicitur alicui objicere aliquid insperato, sic, si recte capio, h. l. ὁ χρόνος βάλλειν dicitur τινὰ ἀελπτίᾳ, percutere, opprimere, insperato ἀέλπτως.

Ait igitur: *Quæcunque felicitas* (εἴ τις) *inter homines est, sine labore non paratur.* δαίμων δὲ ἐκτελευτάσει (pro ἐκτελευτᾷ) *νιν ἤτοι σάμερον, eventum rerum dat deus aut nunc aut hodie*: pro: mox, h. serius citius; *nam, fato quod destinatum est, vitari nequit; sed erit aliquando tempus hoc*, quo id evenire potest; *idque etiam potest aliud dare, aliud negare, præter spem et contra sententiam.* οὕτως v. 56. est simpl. οὕτω, ut sæpe. h. possunt res aliter evenire, quam speraveramus et putaveramus. Has esse arbitror sententias; et distinguo: τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν· ἀλλ' ἔσται χρόνος οὗτος· ὃ καί, τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν, ἔμπαλιν—. Dura sane oratio; sed in sententiis frequens, inprimis in extremis carminis versibus. Scholiastæ autem narrationem de fractis tibiis, et inanem, et nihil ad sensum facientem, nec interpretationem adjuvantem, relinquo. Similis sententia Ol. xii. 14. sq. ὁ καί, τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν, a jaculatione: *ferire, assequi aliquid*, dicitur *tempus*, βάλλειν τινὰ pro τυ. Ut aliquis, qui aliqua re potitur, τυγχάνει, sic nunc *tempori* idem tribuitur: hora *aliquid consequitur*, (τὸν) ἀελπτίᾳ pro ἀέλπτως. Vox est etiam in Archilochi fragm. ap. Heraclid. Alleg. p. 412. unde ap. Brunck. to. i. p. 42. xiii.

ΤΕΛΟΣ.

Digitized by Google

Digitized by Google

NEMEA.

Digitized by Google

Digitized by Google

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ά.

ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

LAUDEM victoris communicat cum insula—29. Inde virtutes victoris celebrat, ejusque vitam inter strenua facta exactam; qua deducitur ad Herculis vitam laboriosam inde ab ipsis incunabulis, anguibus ab eo elisis a v. 49.

Σ. ά. Κ. ί.

ΑΜΠΝΕΥΜΑ σεμνὸν Ἀλφεοῦ,
Κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος, Ὀρτυγία,

1. σεμνοῖ' A. Schmidius, ad antitheticorum exemplum. [Utitur versu Cic. ad Att. xii. 5. *Ex Schedis.*]

Chromius Agesidami fil. Gelonis sororem matrimonio habuit: infra ix. alterum carmen in aliam ejus victoriam est factum, ubi vid. Schol. ad v. 95. Cum *Ætnæus* pronuntiatus sit, serior esse debuit victoria Ætna condita: forte Nem. xlviii. (Ol. lxxvi. 4.)

1. Ut alias ab Syracusarum sic nunc ut variet hæc poetica copia, (nec aliam caussam desidero) ab Ortygiæ, earum partis, laudibus initium facit: erat autem Chromius Syracusanus, mox Ætnæus.

Digitized by Google

Δέμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλου κασιγνήτα· σέθεν ἀδυεπὴς
ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
Αἶνον ἀεὶ λοπόδων μέγαν ἵππων,
Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν.
Ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα
Θ', ἕργμασιν νικαφόροις
Ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

Α. ά. Κ. *l.*

Ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν
Κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.

3. Ἀρτέμιδος Schmid. repetiit ex Commelin. et Plant. (quæ non nisi rivuli edd. Stephan. sunt: nulla autem ex iis codices expressit: igitur nec auctoritatem lectionis habere potest.) Doricam formam esse Eustathius docet. cf. Gregor. Cor. p. 139. Atqui nec in ceteris Pindari locis nec in Theocrito ea occurrit. 11. θεῶν pro ἐν θεῶν durum esse facile occurrit, facilis quoque emendatio θεῷ. Sic emendat etiam Dawes Misc. crit. p. 56. et Pauw: sed non minus durum est hoc; ille jungit σὺν θεῷ, quod bene dicitur; enimvero θεῷ σὺν quam durum! Pauwius interpungit: Ἀρχαὶ δὲ β. θεῷ, Κείνου: nec tamen satis diserte explicat. Saltem esset θεῷ accipiendum pro ὑπὸ θεοῦ σὺν δαιμονίαις ἀρεταῖς κείνου ἀνδρὸς ἀρχαὶ βέβληνται (sc. ἕργμασιν νικαφόροις). *initia et causæ ac fundamenta illius præclari facinoris facta sint* (h. victoria illa profecta est) *a deo et præclara viri virtute.* Sententiam poeta aliquoties repetit aliis in locis. Sic ἀρχαὶ ad ὑγιάμων μέλος refertur, alia oritur sententia: quam in Notis vides. Mingarell. βέβληνε in θεῶν et pro κείνου

4. (in) εἶδεν ὁρμᾶται, *a te orditur.* — 7. Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν, *decus nostræ coloniæ Ætnæ*: grandius sonat *Jovis Ætnæi.*

11. ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς. Obscura est sententia et ambigua structura. Possunt ἀρεταὶ ipsarum ἀρετῶν esse, sententia poetæ nostro sollenni: ut alter grammaticorum acceperat: *ad* ἀρχαὶ *variis* δαιμονίαις ἀρεταῖς ἀνδρὸς ἐκείνου βέβληνται (in) θεῶν. Ita vero nec σὺν conveniet; et deberet esse ἐν θεῶν. Restat alterum, ut aut ad ἕργμασιν aut ad μέλος ὑγ. referantur ἀρχαί. Si ἀρχαὶ ὑγιαμόνων μέλεος junguntur, sunt eæ *causæ, materies hymni*, hæc *parata est per præclaras virtutes viri*, Chromii. σὺν ἀρεταῖς pro θεοῦ. At θεῶν durum est, pro ἐν θεῶν, nec minus θεῷ pro σὺν θεῷ, aut, ut Dawes suadebat, θεῷ σὺν ex seq. versu: forte fuit βέβληνε ἐν θεῶν pro βέβληνο, *facta erant*, seu pro βέβληνται ἐν [Heynius correxit ᾱ.] θεῶν. Pergit v. 13. *Summum felicitatis culmen est in successu*, (in victoria, et) *præclaram victoriam celebrat*, Mulii. In vss. 19—22. nihil æquinum superest ambiguitas: spectetne ἐμβάδων ad Proserpinam an ad Jovem; tum qua junctura segregari possint invicem tot casus secundi. ἐμβάδων est ex voc. lyricis Pindaro varie

Digitized by Google

Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
Παιδοξίας ἄκρον. μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
Ἔγειρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ,
Τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ κατίνευσέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
στεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς

E. α' K. ἡ.

Σικελίαν πίσειραν ὀρθώ-
σειν κορυφαῖς πολίων ἀφνειᾶς·
Ὥρασε δὲ Κρονίων
Πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
Λαὸν ἵππειχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμ-

conj. ἀλασσῶ. Ut σὺν expellas, substitues ἀλισσῶ ἁ. Sed in πίσειρα vix habes quod reprehendas. 14. μεγίστων Bodl. γ. 16. Νῦν ἴυγι' ἁ. vulgo legitur. Cum dactylus requireretur, Schmidius Νῦν ἴυγι' legit pro ἄγυιᾳ, scil. *Chromius*. Mingarell. tentabat ἴυγε νῦν, quia ἴυγεσι occurrit Theocr. xxiv. 21. Iliad. β. 41. ἰυγέμαχος ap. Sophocl. Œd. Col. 1109. Oxonienses ex Bodl. γ. immutarunt ἴυγαι νῦν, nullo cum fructu. Potest amphimacer pro dactylo esse adhibitus in vulgata edd. lectione. Sed Bodleianæ lectioni succurres, si scripseris ἴυγι νιν. ita dactylicis numeris præfixa est syllaba versus initio. Eandem formulam ἀλλ' ἴυγαι poeta adhibuit Ol. ix. 72. Nem. x. 39. — 18. Περσεφόνᾳ primum irrepsit in Morell. et hinc in Steph. Sic quoque Bodl. γ. 19. χαίτας Bodl. γ. 24. χαλκίνεον Bodl. γ. 25. ἵππιχμον Bodl. γ. Θ' ἅμα δὴ lectum erat ab uno e Scholiastis, et sic Aldus ; nec improbat Pauw.

frequentatis : modo *erigere, erectum constituere ;* modo *erectum servare ;* hinc omnino *servare*, ut Isthm. v. 62. quod et ἀνορθοῦν : (hinc ἀρθώλιος Thero Ol. ii. 14. et Διὸς ἀρθωτῆρ Pyth. i. 109.) tum *exaltare, illustrem reddere, celebrare* Isthm. iv. 65. vi. 95. porro *confirmare animum* ad suscipiendum aliquid Pyth. iv. 106. et omnino *suscipere* et *facere* : Isthm. i. 64. ξυνὸν ἀρθῶσαι καλὸν, *decus statuere publicum*. Sic ἀρθοῦν ὕμνον Ol. iii. 5. Jam ἀρθώσει Σικελίαν erit seu *regere* seu *illustrare* Siciliam. Si prius locum habet, referam ad Proserpinam, (αὐτὸν) ἀρθώσειν Σικελίαν : ad Jovem autem, si alterum. Reliqua non uno modo jungi possunt ; vide an hunc præferas : Σικελίαν πίσειραν, ἀρισταίοισαν, εὐκάρπου χθονὸς (ἵππια vel διὰ), κορυφαῖς πολίων ἀφνειᾶς. h. *ἀριστεύουσαν πίλασιν, principem, insignem urbibus*. [An πολίων s. χθονὸς jung. ? *Ex Schedis.*]

24. πολέμου μναστῆρα. Ex Homero : *studiosum bellorum*. [Pyth. xii. 42. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

πιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν
Χρυσέοις μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν
Καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλών.

Σ. β'. Κ. ι.

Ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
Ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
Ἔνθα μοι ἁρμόδιον
Δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν
Οὐκ ἀπείρατοι δόμοι

27. χρυσίοις recte refinxit pro χρυσίωσι Schmidius; est enim trochaicum. 28. λαβὼν Ald. Accipiebatur βάλλων καιρὸν tanquam σκοπὸν, adeoque *figere*: *tempus non feriens mendacio*. Ita quoque Pauw, sensu tamen parum expedito: ut toties faciunt viri docti in critica re occupati; ut satis constet, facilius iis fuisse veteres scriptores emendare, quam interpretari. Forte res ita enodari possit: *multa attigi*, (scil. ea, quæ in Siciliæ laudem dixerat) *opportunitatem jaculatus*, h. opportunitate usus, et quidem *in veris laudibus*, οὐ ψεύδει. h. e. multa attigi, ex ipsa re nata, eaque vera. Præstat sequi, quod in Notis posui: ἐπέβαν πολλῶν (κατὰ) καιρὸν, οὐ σὺν ψεύδει βαλὼν (αὐτά). 29. ἱκεσλίαις una voce Bodl. γ. Ald. Rom. Crat. et corrupte ἱκεσλίαις Brub. Morell. emendatum a Stephano.

28. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλών. *Syracusarum multas laudes se attigisse* ait, *at vere*. βάλλειν tanquam σκοπὸν, *de laude*, ἐφικνέομαι, οὐ (σὺν) ψεύδει, *non aberrando*, notum est ex Pindari usu, v. c. Ol. ii. 160. xiii. 133-5. Tum præstat jungere πολλῶν ἐπέβαν (κατὰ) καιρὸν, καιρίως, *vere, opportune, scite*. Sic et Pyth. i. 157. (κατὰ) καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν πείρατα συγγενέσθαι ἐν βραχεῖ. Pergit v. 29. Enimvero manendum mihi est in proposito, dum celebrandum mihi sumsi victorem Nemeum. Est autem ille multis laudibus insignis. Est hospitalis etc.

29-52. Sequuntur *laudes victoris*: primo loco *hospitalitatis*; tum v. 34. *mentis moderatæ*; 36-43. quod ad rerum augendarum studia *corporis robore* ac *prudentia animi* pariter instructus est; tandem inde a 43. *generosus divitiarum usus* commendatur. Variata autem arte hæc expedit: primo ait *se venire cum carmine suo ad virum* φιλόξενον: nam ἔσταν ἐπ' θύραις, quod in convicium poetæ vulgo vertitur, est idem ac κωμάζω. *Est autem is, quem celebro, vir* φιλόξενος.—Porro καλὰ μελπόμενος, *laudes ejus canens* (et sic sæpe se ad domum victoris cum carmine venire, accedere, ait, aut κῶμον nuntiat, ducit.) ἔνθα μοι. *ubi et mihi mensa hospitalis parata est*, h. e. cui ego ipse hospitii jure junctus sum. θαμὰ δὲ — *sæpe enim ab hospitibus frequentatur ejus domus*. οὐκ ἀπείρατοι ἔπος dictum

Digitized by Google

Ἐστί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἰσ-
λὸς ὕδωρ καπνῷ φέρειν

34, 35. ἰσ-λὸς, Dorice pro ἰσθλοὺς, ex Scholiis, in quibus interpretatio varie tentatur, illatum est a Schmidio. ἰσλὸς tamen est communis lectio, eaque adducere potest ad aliam interpretationem: *ὁ ἰσλὸς λέλογχε φέρειν μεμφομένοις* (*οἷον*) *ὕδωρ ἀντίον καπνῷ, vir probus hac fortuna utitur, ut obtrectatoribus quasi aquam ferat contra fumum*, extinguat eorum calumnias, scil. probitatis suæ experimentis. Bona sententia! modo non in metrum peccaret hoc ἰσλός! Et videri potest illa altera lectio ex deprehenso vitio metrico subnata esse; laborat enim pes: itaque Pauwius fulcrum interponebat: —λός γ'. Veruntamen ipsum ἰσλὸς pro accusativo plurali haberi poterat, ut ap. Theocrit. τοὺς πεζοθίνους, et ita

pro *οἱ ἀλλοδαποὶ θυμὸν τῆς οἰκίας συχνὸν ποιοῦσι, sæpe ejus domum adeunt exteri.* ut *iter* dicitur *tentari*, *locus tentari*, *mare*, quod aditur. 34. Sequitur *moderatio erga obtrectatores.* Potest Scholion ad h. l. exemplo esse, quam parum firmis principiis et rationibus sæpe veteres interpretationes suas superstruxerint; ita ut verendum nobis haud sit, ne, auctoritatem eorum deserendo, in reprehensionem incurramus. Excutiat aliquis singulas, et primo loco eam, quæ ipsis Aristarchi verbis proposita est: *τοῖς δὲ τοὺς ἀγαθοὺς μεμφομένοις τοῦτο λέλογχε, καὶ ὑποπιμπλάντων ἰσχνὸν, οἷον ἀκολουθεῖ, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ φέρειν ἀντίον, πανταχοῦ πανταχόθεν.* iis, qui viris bonis obtrectant, id plerumque evenire solet, ut quasi adversus fumum (incendium) aquam ferant ad extinguendum. Quorum sententiam me non satis assequi, lubenter fateor. Debebat saltem ordo et sententia sic constitui: λέλογχε, *ita usu evenit*, τοὺς ἰσλὸς (ἰσθλοὺς) φέρειν ἀντίον τοῖς μεμφομένοις (*οἷον*) ὕδωρ καπνῷ, ut viri boni obtrectatoribus quasi aquam ferant adversum fumum; h. ut obtrectatorum calumnias restinguant seu beneficiis suis (v. ad 32, 33, 34.) seu honestate et generosis factis, quemadmodum ignis restinguitur aqua affusa. Hæc sane conveniunt cum verbis et cum contextu et cum ipsa re. Obtrectatorum tuorum conatus ita facillime infregeris, si eorum malitiam contemseris et in honestatis ipse studiis perseveraveris. Unum tamen est, quod premat, quod λέλογχε absolute dictum, analogiam quidem habet, usu probari nequit; præstare adeo videtur altera ratio, in V. L. apposita, ut sit *ὁ ἰσλὸς λέλογχε* (*τοῦτο, τὸ*) *φέρειν*, si modo verbis trajectis metro satisfeceris; ἰσ- λὸς *καπνῷ ὕδωρ φέρειν.* Ita λέλογχεν, ἔλαχε, pro ἔχει. *habet hoc tanquam sortito, est hoc ei sollenne.* 36. Sequentes laudes, *Chromius robur corporis cum animi prudentia conjungit*, in locum communem mutavit: *Varia hominum sunt studia: τέχναι*, alias *ἀρεταί*, *μελέται.—στεῖχοντα ἐν εὐθείαις ὁδοῖς*, recta vero, honesta, *studia persequendo, χρὴ μάρναθαι* (*σὺν*) *φυᾷ*, allaborandum est pro cujusque ingenio et natura. (Sic *φυᾷ* Pyth. viii. 61, 62.) *πρόσσει* (*συμπράσσει*) *γὰρ ἔργῳ* (*ἐν ἔργοις*) *μὲν σθένος. Ad certamina prodest robur, ad consilia prudentia*, (*ὄσσοι νοήσουσι,*) *οἷς συγγενὲς ἔπεται* (*οἷς συγγενὴς ἐστι τοῦτο, πάρεστι φυᾷ.* vel *οἷς τὸ συγγενὲς ἐστι*, ita ut P. x. 19. N. vi. 15.) *πρεπόντως* (*τὸ*) *ἐσόμενον.* ita ut provideant eventa iis, quibus a natura hoc datum est. *Tu, Chromie, naturæ beneficio habes utrumque.* τρέσῳ quod ante *φυᾷ*, et *ἀμφὶ τρέσῳ σίῳ*, pro *διὰ τρέσου. τῶν τι καὶ τῶν χρέσως* (*σοὶ σοῦ*), uteris et hoc et illo, habes. Jam v. 43. quod *de victore* dicere volebat: Tu opes tuas in studia honesta, unde laudes consequaris, ef-

Ἀντίον. τέχναι δ' ἑτέρων ἔτεραι.
Χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς
Στείχοντα μάρναθαι φυᾷ.

A. β. K. ι.

Πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
Βουλαῖσι δὲ φρὴν, ἐσσόμενον προϊδεῖν,
Συγγενὲς οἷς ἕπεται.
Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
Τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦ-

ipse Aristarchus sensisse videtur, qui ἰσλὰς antiquo usu pro ἰσλοὺς dictum ait. Felicior est Mingarelli conj. -λὰς ναυτῷ ὕδωρ φέρει, permutata binarum vocum sede. In v. 35. ναυτὸν Bodl. γ. exhibet vitiose. 40. Interpunctionem mutavi, ut sensus commodus exiret. Erat :—φρὴν· ἐσσόμενον προϊδεῖν Συγγενὲς, οἷς ἕπεται. Forte fuit φρὴν, τὸ 'σσόμενον. 44. οὐκ ἔραμαι conj. Mingarell. nec male.

fundis ; *ad se* revocat : *Nolo in congerendis divitiis studium collocare, sed, liberaliter inde amicos juvando, strenue factis, etsi ærumnosis, gloriam parare.* Ἀλλ' (ἔραμαι, ἐξ) ἑόντων φίλοις ἐξαρκέων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀνοῦσαι, *bene rem genere* (laudanda facere) *et laudem consequi.* ut Pyth. i. 191. εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄβλαυ (*bonum successum habere, feliciter rem gerere*), εὖ δ' ἀκοῦσαι, *laudari, divitiæ μοῖρα.* Isthm. v. 17. εἴ τις, εὖ πάσχων, λόγον ἰσλὸν ἀκούῃ. conf. sup. ad Ol. viii. 96. (igitur *suavem vitam* non designat.) Quæ sequuntur v. 48. sq. tam concise extulit poeta, ut divinatione potius opus sit quam interpretatione: καὶ γὰρ ἴσχουσ' ἰλπίδες πολυπόνων ἀνδρῶν. (cf. V. L.) [Si ad anteced. erit : nam hominum casus fortunæ sunt communes, ut sint quibus tu de tuis impertias, quia egent. *Ex Schedis.*] Equidem amplectar hoc, πολυπόνους ἄνδρας esse h. l. *qui magnas res suscipiunt ac gerunt*, et ad εὖ παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι referam, hoc quidem sensu : *Nam communia hæc sunt vota virorum, qui magna audent ;* in votis habent, *ut et feliciter res gerere et laudes consequi sibi contingat.* ἴσχεσθαι, *fieri*, est, ut interdum venire, pro esse : ut Ol. i. 161. Facit nunc poeta, cum πολυπόνους ἄνδρας memorasset, transitum ad Herculis laudes paullo abruptius v. 49.: *At ego in magnis virtutibus*, (quoties ardua mihi facta celebranda sunt) *lubenter Herculis mentionem facio*, (prorsus ut Pyth. ix. 151. κωφὸς ἀνὴρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει, μηδὲ Διρκαίων ὕδάτων ἅλι μίσγεται) *antiquam narrationem repetendo.* ἐτρόπιον λόγον, ut ἔρεα ἀοιδάν. Et κορυφαὶ ἀρετᾶν et κορυφὰ ἀβλων Ol. vii. 67. *summa virtutes* : ut Ol. i. 21. et *facta* : ut mox Nem. iii. 55, 56. Transitum dixi paullo abruptiorem. Mingarellus ita cupiebat nexum inferre : *A te, o Chromie, non communia, sed eximia expecto, et de te fere ita ominor, ut de Hercule Tiresias.*

Digitized by Google

τον καταπρύψαις ἔχειν·
Ἀλλ' ἐόντων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι, φίλοις ἐξαρκέων.
Κοιναὶ γὰρ ἔρχονθ' ἐλπίδες

Ε. β'. Κ. η'.

Πολυτόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως,
Ἐν κορυφαῖς ἀρεταῖν
Μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον·
Ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν
Παῖς Διὸς ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ
Σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

Σ. γ'. Κ. ί.

Ὡς τ' οὐ λαθὼν χρυσόθρονον
Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα.
Ἀλλὰ θεῶν βασίλεια

49. Minorem post ἀνδρῶν ponebam στιγμὴν, ut conjuncta sensu essent: Κοιναὶ γὰρ — ἐγὼ δ'. Vidi tamen postea commodam sententiam sic elici non posse. 53. Jungo ὠδῖνα ὑπὸ σπλάγχνων. cf. ad Ol. vi. 73. nisi ὑπὸ est pro ὑπ' in. [V. Hermann. ad Eurip. Hec. v. 53. *Ex Schedis.*] 55. Διὸς γ' colon trochaicum poscit, monente Pauw. 57. Ὡς τε prorsus impotunum. Pauw emendat vel ὥς γ', *sic non latens Junonem*; vel Ὥσ' οὐ λαθὼν χρυσοθρόνου Ἥρας. Vitium latere potest aut v. 53. in ὡς, ἵστι, cum continuanda esset oratio per ὥς τε v. 57. *et ut*; aut in altero ὅσσ' οὐ λαθὼν, quod probabilius, ut ejiciendum sit ὅσσα, quod ex interpretatione adhæsit, et pro οὐ fuerit οὐ δὴ, οὐ μὰν, οὕτω λαθὼν, aut simile quid. 58. ἐγκατέβα Bodl. γ. et Ald. 59. Abundat in fine versus syllaba. Schmidius βασιλὶς reposuit. Pauw βασιλὰ ex Hesychio huc transfert. Ad meum

57. ὅσσ' οὐ λαθὼν χρυσ. Sententia a v. 53. procedit: ὡς παῖς Διὸς, αὐτίκα ἵστι, *cum primum* — μόλεν, οὐ λαθὼν — ἐγκατέβα. Vitiosum igitur est quod altero loco ὡς iterato scribitur v. 57. ὅς τ' οὐ λαθών. v. V. L. Itaque sit, hoc ὅς τε abjecto, sententia: 53. *quomodo, postquam cum fratre, Iphiclo, natus fuit, non latens, Junonem puer fasciis involutus est.*

Digitized by Google

Σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δρακόντας ἄφαρ.
Τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν
Ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέ-
κνοισιν ὠκείας γνάθους
Ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες. ὁ δ' ὀρ-
θὸν μὲν ἄντεινεν κάρα,
Πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

A. γ'. K. ί.

Δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων
Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἰαῖς ὄφιας·
Ἀγχομένοις δὲ χρόνος
Ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.
Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος
Πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμή-
νας ἀρήγοισαι λέχει.
Καὶ γὰρ αὐτὰ, ποσσὶν ἄπεπλος ὀρού-
σαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς
Ἄμυνεν ὕβριν νωδάλων.

E. γ'. K. ή.

Ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
κέοις σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον.

sensum scripserat βασίλεια, et ια fuit una syllaba pronuntiatum, ut tot alia. 68. μάρψας Bodl. γ. et Ald. 69. Ἀγχόμενα δή, χρόνῳ ψυχὰς ἀνίεσαν Benedictus interpolavit: quae vulgaris ratio est pro exquisita et Pindarica. Sic et Pauw indicat. 71. βίλος Oxon. ex Bodl. γ. dederant: vulgo omnes δῖος, quod rei accommodatius est, etsi alterum magis lyricum; nam βίλος esset pro dolore dictum. ἄτλατον Scholiis praefixum. 75. ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς Α. interpunctionem sequor Pauwio probatam: nam pariter cum ceteris accurrit Alcmena. Vulgo, ἀπὸ στρωμνᾶς ὁμῶς, Α. quod esset: illa cum ceteris mulieribus exsiliit cubili. Stephanus primus intulit: ἀπὸ στρωμνᾶς, ἴλως Α. 78. ἀθρόοι ἔδραμον omnes vulgati. Nec apparet, cur aut unde Oxonienses mutaverint: ἔδραμον ἀθρόοι.

Digitized by Google

Ἐν χερὶ δ' Ἀμφιτρύων
Κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων Φάσγανον
Ἴκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς.
Τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει
Πάνθ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία
Κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

Σ. δ'. Κ. ι'.

Ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ
Τερπνῷ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκπόμιον
Λῆμά τε καὶ δύναμιν
Υἱοῦ. παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι
Ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
Γείτονα δ' ἐκκάλεσσε Διὸς ὑψί-
στου προφάταν ἔξοχον,
Ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν. ὁ δέ οἱ

80. Versum refinxerunt Oxon. ex Bodl. γ. κολεοῦ γυμνὸν φάσγανον τινάσσων. sed ut metro responderet, saltem τινάσσων φάσγανον scribere debebant. Vulgaris lectio et ipsa metro infesta erat: Κ. γ. ξίφος ἐντινάσσων, ex glossa, ut mihi videtur, nata. Pauwio visum, olim alteram lectionem fuisse in libris: Κ. γ. τινάσσων ἐν ξίφει, pro ἐντινάσσων. 83. ἀπήμων per ἀπήμονος (non ἀπήμονος) explicat, utpote in soluta oratione, Pausan. x. 22. p. 852. κραδία Schmidius, propius ad legem versus, pro καρδία. 84. ἀμφαλλότριον Bodl. γ. cum Aldo. 90. ἐκκάλεσσε Schmid. ex Alde: et sic Bodl. γ. ἐκάλεσε prima peccaverat ed. Rom.

82. *Domesticum enim malum* πιέζει, λοιπὸν, πάντα (pro πάντας) *pariter*; *cum in alieno luctu statim animus sit expers doloris,* ἀπήμων, *intactus, liber, solutus,* h. facile deponitur luctus.

Mox 85, 86. μιχθείς, ut sæpe μιχθῆναι, *admoveri,* προσμιχθῆναι: adeoque h. l. *affectus erat et admiratione et voluptate.*

88. παλίγγλωσσον θέσαν. Ad verbum: dii rem ita moderati erant, ut nuntiorum narratio esset contraria ei quod vere evenerat.

92-99. Interpretatus est ostentum Tiresiæ (φράζει), ἔσσεσθαι μὲν ἐν χέρσῳ, ἔσσεσθαι δὲ πόντῳ θῆρας πανὸν (occidendo) πείρατα ἁμαλόεντος τόχαις. In seqq. structuram verborum mutasse videri debet Pindarus. Debebat esse: καὶ τὸν συνίχοντι—δόσιν μέρος Hercules: hæc invertit: καί τινα πανὸν, φᾶσιν, ἕψειν, τὸν (Herculem) δόσιν μέρος (αὐτῷ), *illum esse mortem illaturum* ei: τῷ συνίχοντι. Etsi nondum veritati loci satis confido. τὸν ἰχθρόταντον μέρος, ne langueat, eritne *divinissimum*

Φράζε καὶ παντὶ στρατῷ,
Ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

A. δ'. K. ι.

"Οσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανὼν,
"Οσσους δὲ πόντῳ δῃρας ἀϊδροδίκας,
Καί τινα σὺν πλαγίῳ
Ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον
Φᾶσί νιν δώσειν μόρον.
Καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν μάχαν
Ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι κείνου φαιδίμαν
Γαῖα πεφύρσεσθαι κόμαν

E. δ'. K. ή.

"Ενεπεν, αὐτὸν μὰν ἐν εἰράναᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον σχεῖν ἀεὶ

96. ἴσσους δὲ πόντῳ. Sic metro jubente emendarat Schmidius, cui debebant obtemperare Oxon. qui revocaverant ἴσσους δ' ἐν π. 97, 8, 9. Impedita et dura oratio. νὺν volunt pro αὐτῷ dictum. Pindarus structura excidit. Pauw et Mingarell. emendant: χ' ἵστασι—στείχοντα· τῷ l. h. τόδε. Non male. [Hermann. ad Orph. p. 788. φᾶσίν ἰν. Ex Schedis.] 103. φαιδίμων malit Pauw, ne ambigua sit oratio ex subintellecto αὐτῶν. Ita vero nova ambiguitas existit, si βελέων φαιδίμων aliquis junxerit. 105. ἵστασιν invexit Rom. editio. Schmidius retraxit ἴσσασιν ex Ald. et Bodl. γ. in quo et μὲν. Fuit εἰράνᾳ, non, ut vulgg. εἰρήνᾳ. 106. σχεῖν ἀεὶ restituerunt ex Bodl. γ., cum quo Scholia consentire videntur, Oxonienses: metrum postulat σχεῖν ἀεί, quod Pauwius quoque monuit. Vulgaris lectio erat χρόνον σχεῖν, vel σχεσὼν, quod exhibet Ald. et Rom. tum σχεσῶν Cratand. Brub. Deerat sic una syllaba in colo dactylico, et forma loquendi est communi usu ἐπισχεσὼν, vel ἐνσχεσὼν, pro ἐν σχεσῷ, (ut inf. Isthm. vi. 32. ἐν σχεσῷ) et ἐπὶ σχεσῷ, ex σχεσὸς, continuus, a σχέω, ut bene docet etiam Pauw inf. ad Nem. xi. 50. cf. ad Hesych. in h. v.

mortis genus? Porro σὺν πλαγίῳ κόρῳ pravus. oppon. ἰσθός. Isthm. iii. 8. στείχοντα h. σὺν ὕβρει. πλάγιος pro ἄδικος πλάγιαι φρένες.

Digitized by Google

Ἀσυχίαν, καμάτων
Μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
Ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον
Θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν,
Καὶ, γάμον δαίσαντα, πὰρ Διὶ Κρονίδᾳ
Σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

Pauwius duplicem olim lectionem fuisse suspicatur: alteram, quam primo loco memoravimus—σχὼν δὲ): alteram, (quam merus ingenii lusus est) ἐν αἰρέσῃ τὸν δ. χρόνον ἴσχοῃ (h. ἀσφαλῶ) ἡσυχίαν, κ. μ. π. λαχόντ' ἐξαίρετον, etc. ut ab αἰνήσειν omnis pendeat oratio. 108. Lenior est junctura, si poeta scripsit: λαχὼν τ' ἐ. pro λαχεῖν — καὶ αἰνήσειν. Mingarellus conj. ὀλβίως δ' ἐν. bene. Interpunxi etiam post δώμασι. Alii post ἐξαίρετον. 111. πὰρ Διὶ pro spondeo; non ergo opus est diæresi Διΐ. 112. δόμον friget utique. Bodl. γ. γάμον, deterius etiam. Mingarellus δόμον faciebat subjectum: *conventum deorum esse laudaturum Herculem.* ut Æschyl. Pers. 580. πανθοῦ δ' ἄνδρα δόμος στερηθείς. et in *conventu illo* potissimum Musas et Apollinem animo designabat. Dura tamen hæc multo magis frigent. Latet exquisitior vox: an θῶν? ut *mirari* dicatur *sedem deorum augustam.* Scholiastes: οὕτως Διὸς καὶ θαυμάσει τὴν σύνοδον. ὡς δὴ ἐκ τῶν θείων γενόμενος, σύνομος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς. Ex altero forte Pauw sumsit, quod conjicit: σεμνὸν νόμον, *fatorum leges et decreta*, quibus Hercules post labores arduos immortalitatem est assequutus. [δώμασι — δόμον. Gilb. Wakefield vitium in priore quærit, et em. στερόμενος. Mox quoque αἰνήσειν mutat in ἀντήσειν. (Silv. Part. i. 77.) Ex *Addendis.*]

112. De novissimis vss. dixi in V. L. Simplicissimum mihi videbatur, ἵνεκεν, *vaticinatus est*, Herculem perpetua requie esse fruiturum ducta Hebe, *et celebratis nuptiis perpetuo apud Jovem esse victurum*, πάρεδρον Διΐ, quod Horatius extulit iii. 3. 35. *adscribi quietis ordinibus deorum*; aut, si θῶν probetur, *sedem et locum esse habiturum.* αἰνήσειν pro ἕξειν, ornatius, cum significatione *animi sua sorte contenti*, probantis et laudantis id quo fruitur.

Digitized by Google

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΤΙΜΟΔΗΜΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

PRIMA Timodemi [qui Atheniensis Salaminem concesserat. v. ad v. 19. *Ex Schedis.*] victoria fuerat hæc in Nemeis — 8. Auguratur poeta plures alias in posterum, etiam Isthmiis et Pythiis — 18. idque multo magis ex eo, quod et Salaminii et Acharnenses, et ipsa stirps Timodemi, victoriis multis inclaruerant.

Ὀγδοὰς ἀ.

ΟΘΕΝ περ καὶ Ὀμηρίδαι
Ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' ἀοιδοὶ

Est hæc Ode μονόστροφος, distributa in strophas octo versuum, ὀγδοάδας. Metrum interpolaverat Schmidius: v. 2. ἄρχον- et sic porro in ceteris strophis secundo versui duas syllabas ex tertio adjecit. v. Pauw ad v. 3. Nam ante eum editum erat: Ῥαπτῶν — ἀοιδοὶ Ἄρχονται Διὸς ἐν πρωμί-, quod iterum revocavi, cum ipsum aurium judicium postulare videretur: sed movit virum doctum, quod sic vs. 27. et 33. a trochæo ordiuntur. 2. Possunt jungi et ῥαπτῶν ἰσθίων ἀοιδοὶ, et ἀρχόμενοι τοῦ πρωμίου ῥαπτῶν ἰσθίων. [1. 2. Strabo xiv. p. 955. B. C. *Ex Schedis.*]

1. Ordo verborum varie potest instituti. Præferam: Ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι, ἀοιδοὶ ῥαπτῶν ἰσθίων, (κατὰ) τὰ πολλὰ ἄρχονται τοῦ πρωμίου, ἐν Διὸς,

Digitized by Google

Ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ ὃδ' ἀνὴρ
Καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων
Νικαφορίας δέδεκται πρῶτον, Νεμεαίου
Ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

Ο. β'.

Ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίων
Εἴπερ καθ' ὁδὸν νιν εὐθύπομπος
Αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκεν
Κόσμον Ἀθάναις,

5. ἱερὰν ἀγώνων edebatur. Recte dubitant Schmidius et Pauw, an ἱερῶν hoc genere Dores extulerint. Legerant forte, ut Pauw suspicatur, nonnulli καταβολὰν ἱερέων. Quare Schmidio assentior rescribenti ἱερῶν. Bodl. γ. ἱερῶν. 6. Νικαφορίας δέδεκται 7. Πρῶτον Νεμεαίων versus descripti erant ante Schmidium. cf. Pauw. Ald. πρῶτα Νεμαίου. Νεμαίου etiam ex Bodl. γ. notatum. Possis suspicari πρώτων fuisse lectum. 9. δέ τι omnes vett. præter Crat. et Steph. cum Schol. unde ceteræ δ' ἔτι. Etiam Bodl. γ. δέ τι et πατρέων. 10. εὐθυπομπὺς receperunt ex Bodl. γ. Oxonienses, ut e Schmidii metiendi ratione—εὐθύπομπος αἰὼν syllabam producerent: qua analogia, non dicam. Ubique lectum εὐθύπομπος, quod unice verum. Sed versus finiri debebat in hac voce, et v. 11. Αἰὼν ταῖς μ. v. ad v. 2. Tum κἄδωκεν vitiose Ed. Rom. Brub. Morell. emendate Crat. Steph. etc.

(ἴσθιν) καὶ etc. [ἴσθιν τις — et in Διὸν parum placet. Junge, in Διός, ἴσθιν τις —. *Ex Schedis.*] *Proœmia*, quibus rhapsodi proludebant recitationibus, *a Jove* ὠδὴ petita, nunc nota res sunt. De *Homeridis* v. Schol. ad h. l. cf. Isthm. iv. 66. Videntur autem ῥαψῳδεῖν non uno modo dicta: *primum*, quatenus ῥάπτειν est *versus facere, componere*; *tum*, quatenus *diversas Iliadis partes*, ἔπη, quas memoria tenebant, *deinceps aut junctim recitabant*. Mox v. 5. de voc. καταβολὰ propr. *fundamentum* designante v. Schweighaeus. Emendatt. in Suid. pag. 66.

9. ὀφείλει δ' ἔτι debet esse ὀφειλόμενόν

ἐστιν, (sed v. V. L. ad v. 16.) Τιμασίου παῖδα ἐρίστασθαι — νικᾶν τι Πυθίοισι. — καθ' ὃδὸν πατρέων, patris instituto, exemplo. Pater et ipse fuit pugil, et forte idem victor in Isthmiis et Pythiis.

11—18. *Si vita, procedens eadem tramite, destinavit eum, h. e. si fato ille destinatus est, tanquam decus futurum Athenis in instituto patris*: (sciliset et is pugil vel pancratiasta et victor fuit:) *multas ille victorias Isthmicas et Pythicas est consequuturus; nec, has adeptus, longe aberit ab Olympica victoria.* Hoc suo more tropice extulit: *facile est ad conjectandum*, probabile fit, *a Pleiadibus haud longe Orionem abesse.*

Digitized by Google

Θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι
Κάλλιστον ἄωτον, ἐν Πυθί-
οισί τε νικᾶν
Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' ἐοικὸς,

Ο. γ'.

Ὀρσιᾶν γε Πελειάδων
Μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι.
Καὶ μὰν ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι
Φῶτα μαχατὰν

14. Ante Schmidium: Πυ- 15. *Θίωσί τε νικᾶν.* Porro ἢ Schmid. 16. Ut nunc scribitur et interpungitur, *Τιμονόου παῖδ'* pendet ab *ὀφείλει* v. 9. Absolute hoc et impersonaliter poni, ut *ὀφείλει, Τιμονόου παῖδα νικᾶν*, sit: *necesse est, Timonoi filium vincere*, equidem nec factum alibi memini, nec fieri posse arbitror. Si ab *ὀφείλει* pendet, haud dubie erit *παῖς*. Si *παῖδα* tuearis, dicendum fraudem in seqq. latere, ut partim ex Schol. assequi in promptu est, et scriptum fuisse: *ἢν Πυθίοισι ἢ νικᾶν Τιμονόου παῖδ', ἔστιν ἰσοῖς, Ὀρσιᾶν τε Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι, etiam Pythiis fore ut vincat Timonous, probabile fit, non secus ac Orionem ibidem abesse Pleiadibus.* Præfero tamen prius. Cum semel Nemea vicerit, fieri non potest, quin Pythica, et post eam Olympica victoria sequatur. Hoc suo more extulit: Quomodo Orion a Pleiadibus disjunctus esse, absistere, nequit: ita nec diu aberit Olympica olea. Porro *ἔστι δ'* Bodl. γ. 17. *Πελειάδων* Ald. Sed *Πλειάδες* etiam dictæ *Πλειάδες*, unde et eædem narrantur in columbas mutatæ, cum Orionis vim fugerent. v. Schol. ad h. l. Fragm. Pind. p. 49. et primo loco Athen. xi. p. 489, 490, 491. qui etiam h. l. nostri recitat, cum Scholiorum parte, p. 490. F. cf. Eustath. ad Iliad. σ. 486. item p. 869, 40. et p. 1535, 50. 1712, 1713. ubi Athenæum exscribit. Hygin. Astron. ii. 22. Schol. Arat. Phænom. 266. Vocis *ἰερᾶν* interpretationes et etymologiæ, ab *ἶρος, ἴρος, ὄρος, ὀρὰ, ἶρα* sunt plures ap. Schol. et Athen. l. c. Si *montanas* accipimus, dictæ sunt tanquam nymphæ montis Cyllenii. *ἰρίαν* (debebat saltem *ἰριᾶν*) exaratum est apud Athen. l. c. et Eustath. l. c. Crates Grammaticus apud Schol. et ap. Athen. l. c. *Θειριᾶν* scripserat, quod equidem præfero; error ortus est ex forma *τοῦ* Θ et *ε*. quandoquidem messis tempus suo ortu nuntiabant veteri Græciæ Pleiades. v. Hesiod. Ἔργ. 383. 616, 7. Arat. Phæn. 266. loca jam ab intpp. notata. — 18. — *νεῖσθαι καὶ μὰν* 19. *ἁ Σαλαμίς* Schmidius. 18. Ex Schol. Nemeorum prolegomenis laudat Schmidius: *Ὠαρίων* (*Ὠαρίων*) *ἀνεῖσθαι*. Eustath. ad Homer. Odyss. ε. 274. p. 1535. 50. *Πίνδαρος ἢ ἐν*

19. Aut Salaminius fuit Timodemus, et se Atheniensem pronuntiari jussit, aut, quod v. 25. suadet, fuere pater et majores Athenienses, et quidem ex domo Acharnarum, sed habitatum concesserant Salaminem. Sic et Asclepiades censuerat in Schol.

Digitized by Google

Δυνατός. ἐν Τροΐᾳ μὲν Ἕκτωρ
Αἴαντος ἄκουσεν. ὦ Τιμό-
δημε, σὲ δ' ἀλκὰ
Παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

O. δ'.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον
Εὐάνορες. ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις,
Τιμοδημίδαι ἐξοχώτα-
τοι προλέγονται.
Παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασ-
σῷ, τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νί-
κας ἐκόμιξαν·
Ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

τῷ, ἰρίαν ἢ ἰριᾶν Πελιάδων μὰ τηλόθι Οἰαρίωνα νιῶθαι ἢ πιῶθαι.—21. Τροίᾳ vulgo; Τροίᾳ resolutis literis Schmidius propter antitheticos scripsit; ridet factum Pauw, quippe esse colon trochaicum. Concedam ei nominis jus: ita tamen constituisse metrum suum poetam, docent antithetici, ut Schmidius refinxit. μὲν male Oxon. immutaverunt adversus metrum: itaque ejecimus, nulla, ut videtur, auctoritate illatum. 22. Pro ἄκουσεν Matthiæ noster conj. ἤγιόωντ', ingeniose saltem. σὲ Τι· 23. μίδημε, σὲ δ' ἀλκὰ ante Schmidium. τὰ ἀλκὰ Παγκράτιον τ. ἄέξει Bodl. γ. sed alterum poetæ et alibi frequentatum: *clarum, insignem reddit, honore mactat.* 25. παλαίφατοι in Schol. exaratum. 26. ὅσσα δὲ pro καθ' ὅσα, ὡς, et cum admiratione, ut jam Schol. exposuit. Ea carere nos posse arbitror: Τιμοδημίδαι προλέγονται (*memorantur aliis, præstant*, προαίνηνται) ἐξοχώτατοι ὅσα ἀμφ' ἀέθλοις: pro vulgari κατὰ τὰ ἄθλα. 26, 27. Ut legitur, in metro Alcaico primam regionem trochæus obtinet pro spondeo. Pauw ita occurrit, ut vel Τιμαδαμίδαι vel ἀέθλα-σιν Τιοδαμίδαι rescribat, vel non Alcaicum, sed Antispasticum dimetrum hypercatalectum esse metrum statuat, cujus antispasti variant licite. Atqui v. 38. iterum Τιμοδήμου occurrit. Ceterum necesse est e majoribus Timodemi alium fuisse eodem nomine, a quo gens Timodemidarum erat ducta. 29. Τὰ μὲν Oxonienses reposuerant ex Bodl. γ. Aldo consentiente, nec animadvertentes, sic colon infringi. Saltem deb. Τὰ μὲν ἐν ὑψ. Vulgg. inde a Rom. Παρὰ μὲν recte. 30. Ante Schmid. — ἐξ ἀέθλων 31. νίκας ἐκόμιξαν. Idem vir doctus videtur in exemplari aliquo invenisse τέσσαρας ἀέθλων sine ἐξ. — 32. Bene Pauw observat, in Κορινθίων penultimam produci. Emendat Κορινθίων vel Κορινθιακῶν, Mingarell. Κορινθίων καὶ, ut θίων una syllaba

22. ἄκουσεν pro ἤκουσεν, lyrica tropi audacia.

32, 33. In Isthmiis, in quibus Corinthii ἀγωνοθέται fuere. v. Schol.

Digitized by Google

O. i.

Ἐν ἑσλοῦ Πέλοπος πυχαῖς
Ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη·
Ἑπτὰ δ' ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ' οἴκοι,
Μάσσον' ἀριθμῷ,
Διὸς ἀγῶνι. Τὸν, ὦ πολῖται,
Κωμάξατε, Τιμοδήμῳ σὺν
Εὐκλεῖ νόστῳ·
Ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.

efferatur; nisi omnino glossema habemus pro vera lectione. [Gilb. Wakefield quoque adsciscit Κρονθείαν. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*] [33. ἐν ἑσλοῦ Πέλοπος Gilb. Wakefield mutat in ἐν ἅλσει Π. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*] 36. μᾶσσον Bodl. γ. et omnes vett. usque ad Steph. qui recte mutavit, vel Scholio præeunte: τὰ μείζονα ἴσως ἢ ἀριθμῶνται. Erat μάσσον' ἀριθμῇ. At ἀριθμῷ (pro ἀριθμοῦ, quod etiam Bodl. γ. exhibet) Rom. et Crat. Hoc cum Pauwio præferam, ut magis græcum: μάσσον' ἀριθμῷ, et ut usu poetæ frequentatum, ut Ol. ii. 178. xiii. 66. Nem. x. 85, 6. 38.—Τιμοδήμῳ 39. Σὺν εὐκλεῖ νόστῳ ante Schmid. 38. Τιμοδήμῳ legit Aldus cum Schol. minus bene. 39. εὐκλεεῖ Bodl. γ.

[35. *dinæ*, Salamine Diasia. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Ut victorem meritis laudibus celebret, Musam invocat—19. Orditur laudes ab insula Ægina; unde oriundus victor summam gloriam est assequutus, ac si columnas Herculis attigisset, in cujus laudes egressus,—45. mox revocat se—53. et laudibus suis effert indigenas Æginetarum heroes, Peleum —61. Telamonem—68. Achillem—111. Redit ad Nemea et victorem—122. trinarum vitæ ætatum virtutes eum attigisse cunctas—132. Commendat inde carmen suum;—138. ut victorem ita eminere inter alios, ut merito id ei debitum sit.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

Ω ΠΟΤΝΙΑ Μοῖσα, μᾶτερ
Ἀμετέρα, λίσσομαι,
Τὰν πολυξέναν ἐν
Ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι

1. Μᾶτερ Μοῖσα inverse Bodl. γ. perperam. 4. ἱερομηνίᾳ Ald.

Digitized by Google

Ἴκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγι-
ναν. ὕδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ
Μελιγαρύων τέκτονες
Κώμων νεανίαι, σέ-
θεν ὅπα μαιόμενοι.
Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου·
Ἀεθλονικίας δὲ, μάλιστ' ἀοιδὰν
Φιλεῖ, στεφάνων ἀρετᾶν τε
Δεξιωτάταν ὀπαδόν.

Α. ά. Κ. ιγ'.

Τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε
Μήτιος ἀμᾶς ἄπο·
Ἄρχε δ' οὐρανῶ πο-

6. Ἀσωπίῳ Ald. Asopus Æginæ fl. optime utique hic locum haberet, cum Musæ Æginam vocetur, modo constaret, eo nomine fluvium in Ægina fuisse. Alter quidem Phliasii et Sicyonii agri fluvius non longe a Nemea abfuit, adeoque in via quæ versus littus et insulam duceret. Ad suum Asopum traxerant Phliasii fabulam de Ægina Asopi filia a Jove amata ap. Pausan. v. 22. f. 6, 7. Hæc cola in omnibus strophis et antistrophis in aliam κῶλα redigit Pauw, ἐπ' Ἀσωπίῳ μ. νέοντες. Assentitur Mingarell. 11. Ἀεθλονικία Schmid. ex Plant, et Commelin. repetiit: eæ autem ex Stephaniana prima ductæ sunt. Prava, meo judicio, interpolatio. Schol. et Bodl. γ. ἀθλονικία, etiam vitiose. Omnes edd. vett. ἀεθλονικίας sc. πρᾶγος. Tum frustra ἀεθ. scribitur, quandoquidem una syllaba efferendum est. Verum itaque erit: ἀθλονικίας δὲ μ. 12. ἀρετάν τε Bodlei. γ. et v. 15. ἁμᾶς, v. 16. οὐρανῷ. Aldus: οὐρανῷ πολυτρίλῳ. [Hermann. de Dial. Pind, p. xii. tuetur—φ—φ. *Ex Schedis.*] Sed vett. in his vers. mire trepidarunt circa verborum junctoram. 15, 16, 17. laudantur a Schol. Eurip.

6. Victor est in reditu a Nemea versus Æginam. Qui eum deducunt, ubi propius ad patriam accesserunt, hymnum, κῶμον, canunt; expectantur Musæ utpote carmen ἐξάρχουσαι.—Perventum erat ad Asopum fl. haud longe a Nemea, apud Sicyonem: inf. ix. 21. v. Strab. viii. pag. 587. A. [Apollon. pr. 567. sq. *Ex. Schedis.*] νέοντες κώμων pro κώμου, sunt οἱ χορεύοντες.

10. Διψῇ δὲ—Desiderat victoria laudes. Alia aliis rebus conveniunt, victoriæ hymnus. Simile sup. Ol. xi. 1. ἀεθλονικίας scil. πρᾶγμα. Itaque ἀοιδὰ ἐπιβᾶσι στεφάνου, et ἐπιβὰς ἐστι δεξιωτάτη, *accommodatissima*, quam adesse par et consentaneum est.

Digitized by Google

λυσιφίλα κρέοντι, Δύγατερ,
Δόκιμον ὕμνον. ἐγὼ δ' ἐκείνων
Τέ μιν ὀάροις λύρᾳ τε κοινώσομαι.
Χαρίεντα δ' ἔξει πόνον
Χώρας ἄγαλμα, Μυρμι-
δόνες ἵνα πρότεροι
Ὤρκησαν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
Οὐκ ἐλεγχέσσιν Ἀριστοκλείδας
Ἐὰν ἐμίανε κατ' αἶσαν,
Ἐν περισθενεῖ μαλαχθείς

E. ά. K. ιά.

Παγκρατίου στόλῳ. κα-

Hec. 684. 18. ἐγὼ δὲ κόμων conj. Matthiæ p. 41. ingeniose. Sic ἐκείνων erit ex 7. et 8. supplendum. 19. Refingendus 19. κεινό- 20. σφιν χαρίεντα seq. 23. Metrum Iambicum in fine laborat. Pauw: παλίφατον ἀγορᾶν. 25. Si ναὶν, quod vulgo legitur, recte se habere debebat, supra v. 20. ἔξει scribendum erat, ut χώρας ἄγαλμα, urbs Ægina, casus vocandi esset. ἰὰν Pauw offert, vel Σ' ἰὰν, (saltem γ' ἰὰν.) sed quo sensu, non addit. Puto sic: ἰὰν κατ' αἶσαν, *quantum quidem ad eum spectaret, pro sua parte.* 27. sqq. Epodi cola diversis modis constituta sunt; et octona quidem a Metrico, quem sequutus est Calliergus, Crat. Morell. et Steph. cum cett.; undena dedit ex suo codice Aldus, quem sequitur una Brubach. cum Schmidio et Oxon. Primum et alterum Epodi versum malo et ipse pro uno habere. Panw digladiatur de pedum et metrorum *nominibus:* quæ ipsi remittam, qui mihi persuasum habeam, Pindarum cumulata illa metrorum nomina et tam argute tornatas et implexas naturas ignorasse, quibus metrorum lyricorum natura magis obscuratur et corrumpitur, quam illustratur et expeditur. Ita fit quoque, ut, quoties de metro constituendo dubitetur, plures rationes iniri fere possint, easque omnes recte et legitime. Satis, puto, habuit

17, 18. Principio a Jove facto carmen ordiri Musam jubet, ipse ea, quæ Musa canit, carmine lyrico enuntiare vult.

23, 4. Ut καταλέγχειν aliquoties de probro, si quis victus esset: Ol. viii. 24, 25. P. viii. 50. Isthm. iii. 23. παλαίφατον ἀγορὰν Μυρμιδόνων, *populum*, ut στρατὸν dixit alibi, h. e. *majorum gloriam non obscuravit.* Mox 26. μαλαχθὶς, *fractus, debilitatus*, victus 27. παγκρατίου στόλῳ, *numero certantium*, ut στρατὸς, Pyth. viii. 141. Et 29. ἄκος ὀμφὲ τὸ καλλίνικον de victoria, mercede ac præmio, quasi lenimine dolorum: ut mox Nem. iv. 2, 3. ἐφορσύνα πόνων ἐκηρὸς. et φάρμακον ἀρετᾶς, *præmium virtutis*, P. iv. 332.

Digitized by Google

μαστωδέων δὲ πλαγᾶν
Ἄκος ὑγιηρὸν ἐν
Βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ
Τὸ καλλίνικον φέρει.
Εἰ δ' ἐὼν καλὸς
Ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ
Ἀνορέαις ὑπερτάτοις ἐπίζηλα
Παῖς Ἀριστοφάνευς· αὐτίκα πρόσω
Ἀζᾶταν ἄλλα κιόντων
Ὑπὲρ Ἡρακλέος περαῖν εὐμαρὲς,

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἥρως θεὸς ἅς ἔθηκεν
Ναυτιλίας ἐσχάτας
Μάρτυρας κλυτὰς, δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγει
Ὑπερόχως· ἰδίᾳ τ' ἐρεύνα-

poeta, tempora animo tenere, et numeros modosque ad aurium sensum exigere, idque, quod semel mente conceperat, schema per totum carmen tanquam ante oculos positum habere. Nolim tamen cum quopiam de eo, quod conjectura nititur, et, quantum assequor, sensu potius quam demonstratione ex argumentis intelligitur, contendere. Si fallor, lubenter veriora amplectar. 29. ἢ 30. γε βαθυπεδίῳ Bodl. γ. 32. εἰ δὲ ἐὼν erat cum hiatu. Facilis est medicina. 34. Annon Ἀνορέας ὑπερτάτας ἐπίζηλα? nam cum altero casu jungit: ut paullo ante Nem. i. 27. πολλῶν ἐπίζηλον et Isthm. i. 55. πόνους ἐπίζηλοί μιν ἰδεῖν. Utitur sane Pindarus et plurali et singulari. 35. Deficit syllaba in fine. αὐτὸ εἰ ἴστι Schmid. refinxit. 40. Κλυτᾶς alii ap. Schol. et omnes inde a Romana edd. usque ad Steph. qui ex Aldo reduxit κλυτὰς, recte, ut ναυτιλίας ἐσχάτας jungeretur. 41. πελάγει per diæresin colo trochaico postulante Schmidius recte ediderat cum Plantin. et Commelin. adde: cum Steph. præeunte Morell. 42. ὑπερέχως, vulgare, Ald. et Bodlei. γ. Tum διά τ' ἰρεύνας olim

32. εἰ δ'—*cum autem jam*, quandoquidem. ut sæpe: v. c. inf. ix. 109.—ἐπίζηλα ἀνορέᾳ ἀρετᾷ ὑπερτάτᾳ, *summam corporis virtutem exercuit* certamine, *ut* victor fieret. Sententia similis Ol. viii. 24. seq. Isthm. vii. 30. *nulla ei major gloria prostat quam assequi possit*: hoc suo modo eloquitur, de quo v. ad Ol. iii. 77.

42. Sequentia ita interpungenda et

σε τεναγέων ῥοάς· ὅπα πόμπιμον,
Κατέβαινε· νόστου τέλος
Καὶ γᾶν φράδασσε. Θυμὲ,
Τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
Ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβῃ;
Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν
Φέρειν. ἔστασι δὲ λόγῳ δί-
κας ἅπαντος, ἰσλὸς αἰνεῖν·

A. β'. K. ιγ'.

Οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρατας
Ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.

nonnulli ap. Schol. vitiose. recte Schol. ἴδιᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἑτεροζύγους Ξάνθιππος etc. et excitat Callimachi Fragm. cxx. pag. 488. [Hermann. de Dial. Pind. p. xxii. διά σ' αὖτ' ἐρεῖν. *Ex Schedis.*] 43. Restituendum: ὅπα πόμ- 44. πμον n. sq. Interpungebatur: ναυέβαινε νόστου τέλος, καὶ γ. φ. 50. ἰσλὸς Plaut. et Commelin. invito metro, cum ed. Steph. prima; nam altera, ut quam inde fluxerunt, recte ἰσλὸς, ita enim Dorismus: vide v. c. Theocr. Id. δ. 99. Videtur antiquum dictum subesse, quod ex Alcæi, seu cujus cujus fuit, Scolio ap. Eustath. ad Iliad. β. pag. 326. novimus: Ἀλμάνος λόγον, ὃ τὰς μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δυλῶν δ' ἀνέχου, γνοὺς ὅτι δυλοῖς ὀλίγα χάρις. [Aristophan. Vesp. 1231. *Ex Schedis.*]

jungenda sunt: Δίᾳ σ' (non jussus ab Eurystheo) ἐρέτα-σι τεναγέων ῥοὰς, ὅπα πόμπιμον (sc. ἦν), ναυέβαινε, νόστου τέλος καὶ γᾶν (non, γᾶς) φράδ. Copulam neglexit: *quousque pervium erat mare, penetravit; et terrarum extremum terminum, unde revertendum esset, monstravit:* cf. mox Nem. iv. 112-115. Fuere haud dubie plures de Hercule Oceanum tentante fabulæ: etiam de belluis marinis illo tempore ab eo domitis v. 40. Nam ad belluam, cui Hesione exposita fuit, vix hic respici potest. [Euripid. Here. fur. 400. *Ex Schedis.*]

46. Similis forma a digressione revocandi se v. Pyth. xi. 58.

48. *Æaco te volebam et generi ejus hymnum ferre.* ἴστασι δὲ (pro γᾶς) λόγῳ δίκας ἅπαντος· (στάσεως τῷ λόγῳ τὸ δίκαιον, dictum istud, *carmen, veritatem habet*, quod est:) ἰσλὸς αἰνεῖν· (δεῖν αἰνεῖν τοὺς ἰσλούς.) Fuit versus ex prisco carmine, ad quem alludebat quoque Pyth. ix. 169. Nem. ix. 13. cf. V. L.

51, 52. Ordo verborum sic constituendus est: οὐ κρέσσονες (εἰσὶν) ἀνδρὶ ἔρατας ἀλλοτρίων (δόντι) φέρειν. pro solleani: οὐ κρεῖσσον (οὐ καλόν) ἐστιν ἀνδρὶ, φέρειν (h. e. ἔχειν) ἔρατας (ἐρασθαι) τῶν ἀλλοτρίων (scil. πλέον ἢ τῶν ἰδίων v. seqq.), *poetæ non decorum est*, non consentaneum est, poetam *præferre laudes exterorum heroum domesticis*; præstat tenere ea quæ sunt patriæ.

Digitized by Google

Οἴκοθεν μάτευε.
Ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες
Γλυκύ τι γαρυέμεν. παλαιαῖ-
σι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ,
Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών.
Ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἶλεν,
Μόνος ἄνευ στρατιᾶς·
Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
Ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυ-
σθενὴς Τελαμών, Ἰόλᾳ πα-
ραστάτας ἐών, ἔπερσεν·

Ε. β'. Κ. ιά.

Καί ποτε χαλκοτόξων
Ἀμαζόνων μετ' ἀλκὰν
Ἕστό οἱ οὐδὲ μίν

56. σν ἰν ἀ. malit Pauw. Metrum restituit idem:—Πηλεὺς . 57. ἄναξ ὑπέραλλον sq. 59. μόνος ἄνευ στρατιᾶς. Ad Scholiorum ductum, novum hoc ac tumidum et παρατραγῳδούμενον a Pindaro videbatur Pauwio; itaque ille vitium subesse ratus, rescribebat: μόνος ἀγωνστρατίᾳ. Varie quoque tentabat Mingarell. μόνος ἄγων στρατιὰν, μόνος ἀνὰ στρατιὰν, et al. [Matthiæ Observatt. pag. 41. pro ἴγκον. conj. ἀγκόνῃσι, i. q. ἀγκοίνῃσι (?). *Ex Schedis.*] 64. χαλκότοξον Ald. 65. Bis αἰχμὰν hic et 68. Fuit αἰχμᾷ? 66. Cur Iolaum pro Hercule memoraverit poeta v. 62. non assequi se profitetur Pauw, et tandem suspicatur legendum: ἵστε' (ἵστη' voluit) ἄρχ' οὐδὲ μιν. ut heros sit Hercules; versu autem 62. Ἰόλᾳ accipit pro σὺν Ἰόλᾳ παραστάτας ἰὼν sc. Herculi. Enimvero Iolaus satis notus est ex fabulis tanquam Herculis comes, famulus et auriga: ut adeo qui Iolao adfuisse semper ad assequendum proclive sit. Nec vero Pindaro, tanquam Thebano,

54. ποτίφορον—γαρυέμεν, habes accommodatum, idoneum, laudum argumentum, unde dulce carmen confici possit.

55. παλαιαῖσι δ' (δὲ pro γὰρ) ἰν ἀρεταῖς, (ut Nem. i. 51.) γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών (pro ἔχων αἰχμὴν ἐξαίσιον Iliad. ε. 387.), nam et inter facta prisca (est et illud quod) *Peleus hasta sua exultabat*, pro: Nobilis est in nostris fabulis Pelias hasta.

59. μόνος, comite tamen Jasone et Tyndaridis, ut Pherecydes narraverat: conf. Apollod. iii. 12. 7. cf. inf. iv. 88.

62. Ἰόλᾳ παραστάτας ἰὼν, una cum Iolao, qui et ipse adstabat Herculi pugna; erat is Herculis θεράπων et auriga. vid. Isthm. i. 21. 23.—Mox ad 64. cf. Isthm. vi. 39. sqq.

Digitized by Google

Ποτε φόβος ἀνδροδάμας
Ἔπαυσεν ἀλπὰν φρενῶν.
Συγγενεῖ δέ τις
Εὐδοξία μέγα βρίθει.
Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ,
Ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὔποτ' ἀτρεκεῖ
Κατέβα ποδὶ, μυριᾶν
Δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

Σ. γ'. Κ. ηγ'.

Ἰόλαος δ' Ἀχιλεὺς, τὰ μὲν, μέναν Φιλύρας ἐν δόμοις,
Παῖς ἐὼν ἄθυρεν
Μεγάλα ἔργα, χερσὶ δαμινὰ
Βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων,

Iolaus inter infimos heroes censeri potuit, quippe qui inter heroes ἐυτυχωρίους a Thebanis præcipuo honore, Indorum quoque, afficeretur. Iolaus ipse poeta aliquoties celebrat, v. c. Ol. ix. 148, 9. 72. ἀτρεκεῖ poscit metrum, et hoc Schmidius receperat. Idem in Ἀχιλεὺς factum v. 75. nam metro invito Ἀχιλλεὺς habent edd. vett. ante Morell. et Steph. 78. Post δαμινὰ majorem distinctionem poni jubet Pauw, ut mox novo spiritu sequantur illa: βραχυσ. Sed multo aptior exit junctura, si distinguas cum Aldo: παῖς ἐὼν ἄθυρεν μεγάλα ἔργα χερσὶ δαμινὰ βρ. ἐ. πάλλων.

69—74. Universe extulit, quod de Telamone dicere volebat: *adeo innata virtus in Telamone eminuit.* Sententiam jam Ol. ii. 154. seq. ix. 152—8. vidimus. *prævalet εὐδοξία συγγενεῖ* pro ἀρετῇ. Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, *qui non tenet nisi quæ didicit*, τὰ διδακτὰ, Ol. ix. 153. διδακτὰς ἀρετάς. Ψεφηνὸς ἀνὴρ opp. εὐδοξίᾳ, *qui virtute non illustratur: is non satis sibi fidit*, non audacter in proposito manet, εὔθυτον' ἀτρεκεῖ κατέβη (pro simplici βαίνει) ποδὶ, *verum*, ut insignem se reddat, *modo hoc modo illud aggreditur*, ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, *spirans, audens, aspirans, appetens*, μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται pro ἀτελεῖς γεύεται (σὺν) νόῳ. dixit νοῦν ἀτελῆ, *qui nil efficit.* et ἀρεταὶ nunc sunt *studia virtutum*, h. e. rerum, quibus quis gloriam consequitur. Possis quoque totum locum ad seqq. referre, ut sibi ad Achillem aditum paret. Videtur tamen cum vss. 66, 67, 68. melius convenire. Mox 75. in τὰ μὲν æstuant Interpretes. Equidem jungo cum v. 85. ubi debebat sequi τὰ δὲ, ἦλθ', *cum puer—tum adultus.* [Cf. Philostrat. Imagg. ii. 3. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Ἴσος ἀνέμοις, μάχᾳ λεόντεσσιν ἀ-
γροτέροις ἔπρασσεν φόνον·
Κάπρους τ' ἔναιρε· σώμα-
τα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
Ἐξίστας τὸ πρῶτον. ὅλον δ' ἔπειτ' ἀὲ
Χρόνον τὸν ἐδάμβεεν Ἀρτε-
μίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα,

Α. γ'. Κ. τγ'.

Κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυ-
νῶν δολίων θ' ἑρκέων·
Ποσσὶ γὰρ κράτεσκεν.
Λεγόμενον δὲ τοῦτο πρότερον
Ἔπος ἔχω. βαθυμήτα Χείρων
Τράφε λιθίνῳ τ' Ἰάσον' ἔνδον τέγει,
Καὶ ἔπειτά γ' Ἀσκληπιόν·

80. Ἴσον τ' erat. τ' post Ἴσον sublatum volebat Schmidius, ut tamen mox. λεόντεσσιν δ' refingeret: sed τὸ τ' tuetur Pauw, ut ad ἔπρασσεν alterum sit adjunctum. Ἴσος legerat Schol. ut ad v. 88. manifestum fit: σκληροὺς γὰρ ὄν—οὕτως ἦν Ἴσος ἀνέμοις. idque, arbitror, præstat. 82. Ἴσως primum Morell. nam anteriores Ἴσαισιν. 83. σώμα-τι δὲ Ald. cum Schol. unde Schmidius refinxerat perperam: σώματ' ἄν—ἀσθμαίνοντ. 85. ἄν si est particula, otiosa est. Fuit Ἴσως τ' ἀὲ χρ. pro ἀεί. 86. ἰδάμβεεν Bodl. γ. sed vulgatum Pindaricum est. 91. πρότερον sua auctoritate reposuere Oxonienses. Vulgg. πρόσθεν, quod tamen non aliter accipiendum censeo, quam priscum. 92. Majorem σύγχυσιν apposui, ut mira facinora adhuc narrata claudat sententia hæc. Ita quoque Schmidium fecisse video. Pauw πρόσθεν tempore prius interpretatur, et ad sequentia refert, quæ prius contigerunt, quam Achilles apud Chironem haberetur. 93. τρέφε Schmidii debetur sollertiæ. vulgo τρέφεν, et λιθίνῳ τ'. sed τ' sustulit Schmidius: Oxonienses autem refinxerunt γ'. — 94. Vulgo ἔσχεν' ἐν. Schmidius emendaverat ἔν. Monuerant: Oxonienses, referri ἐν vel ad τέγει vel ad τρέ-

85. Jungenda, ut dixi, cum v. 75. τὸ μὲν—(τὸ δὲ) ὅλον δυὸ χρόνου ἐδάμβεεν αὐτὸν Δ.

91—96. *Quod narro, a Chirone Achillem nutritum, a veteribus traditum est. Idem Jasonem et Æsculapium educavit.*

93. Attigit hæc Pyth. iv. 180. et 94. de Æsculapio Pyth. iii. 10. 79.

Digitized by Google

Τὸν φαρμάκων δίδαξεν
Μαλακόχειρα νομόν.
Νύμφευσε δ' αὖθις ἀγλαόκαρπον
Νηρέος θύγατρα· γόνον τέ οἱ φέρ-
τατον ἀτίταλλεν ἐν ἀρμέ-
νοισι πάντα θυμὸν αὔξων.

E. γ'. K. ιά.

Ὄφρα, θαλασσίαις ἀ-
νέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς
Ὑπὸ Τροΐαν, δορί-
κτυπον ἀλαλὰν Λυκίων
Τε προσμένοι καὶ Φρυγῶν

φι pro ἐνίοτε φι. At Pauw. satis quidem severe, illud ἐν, inquit, probare non possum, et nugantur Interpretes etc. Tentat itaque vir doctus modo: ἴσασιν, Ionum more, modo: Καὶ ἴσασα Α. et paullo melius: Καὶ ἴσασά γ' Α. ut in superiore versu λαθίνῳ σ' retineatur; atque hoc verum arbitror. Hiatum admittere Pindarus haud potuit et majusculis litteris apertum fit, quomodo ἴσασ' ἐν ex τά γ' oriri potuerit. [ἴσασιν Boeckh. Commentt. pag. xiv. Ex Schedis.] 96. νόμον Ald. cum Bodl. γ. sed νομὸν inde a Rom. præeunte Schol. 98. Νηρέος Bodl. γ. Pindaricum. 99. -τατον ἀτίταλλεν, ἀρμέ- sic lectum ante Schmid. qui, ut metro succurreret, refinxerat: γονόν τέ οἱ φέρ-τάταν ἀτίταλλεν, ἐν ἀρμέ-. Pro his ἀτίταλλέ γε ἁρμ. cum hiatu Oxonienses dederunt, nescio an de suo: nam ex Bodl. γ. notant tantum ἁρμένοισι. Certe ex Scholiis firmatur Schmidii lectio ἐν ἁρμένοισι: ἔτρεφεν ἐν τοῖς ἀρμοδίοις καὶ προσήκουσι τὸν Ἀχιλλέως παιδικὸν ψυχήν. adeoque eam servandam arbitror. -τατον in principio ferri posse, ut in Iambico, Pauw contendit. 102. Negotium facit prima in ῥιπαῖσι correpta præter morem. cf. Pauw. 103. Schol. argutatur: οἱ δὲ ἁπλῶς εἰς τὴν Τροίαν ἤκουσαν. ἵνα ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς εἰς κίνται. οἱ δὲ ἔξωθεν τὸ, χώραν, προσυπακούουσιν. ἵν' ᾖ, ὑπὸ Τροίαν χώραν. Schmidium objurgat Pauw ob resolutionem Τροΐαν factam, utpote in Iambico. Sed ita scriptum erat jam in edd. Steph. non modo, sed in omnibus omnino antiquis.

97. Redit ad Peleum, cujus filium educavit, cui jam ante in matrimonium addixerat Chiron Thetidem pulcram, ἀγλαίκαρπον, ἀγλαὸν τὰς χῶρας, ut alias λευκώλενος, καλλίσφυρος.

100. Θυμὸν αὔξων, impertiens, instruens, πάντα, pro penitus; sic inf. vi. 4. πᾶσιν ἀμείνων δόναμις, adverbio πάντως in epitheton mutato. Nisi placet pro πάντα πάντα accipere. Mingarell. quærit, cur non ἁρμένοισι πᾶσι dixerit. Pute lyricum tanquam exquisitius alterum prætulisse. τὰ ἄρμενα sunt idonea, utilia.

Digitized by Google

Δαρδάνων τε, καὶ
Ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πά-
ξαισθ', ὅπως σφίσι μὴ κοίρανος ὀπίσω
Πάλιν οἶκαδ' ἀνεψιὸς
Ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος
Αἰακιδᾶν αὐτόθεν,
Ζεῦ· σεὸν γὰρ αἷμα·
Σέο δ' ἀγὼν, τὸν ὕμνος ἔβαλεν,

107. ἐγχεσιμίξαις Rom. et seqq. edd. In Scholio prægitur ἐγχεσιφόροις, quod Crat. in marg. et Morell. in contextu habent. Schmidius in metrum peccari ratus, primum ἐγχεμίξαις tentat, tum ex Aldo retraxit ἐγχεσφόροις, quod quoque Bodl. γ. habet. Si Pauwium audimus, etiam vulgata ἐγχεσιμίξαις ferri potest in tali metro. Sustuli quoque στιγμὴν post χεῖρας v. 108. saltem melius ponitur post Αἰθιόπεσσι, ut Aldus fecit cum Bodl. γ. [Pro χεῖρας Jacobs conj. κῆρας. *Ex Schedis.*] Expuli et h. l. importunum φρεσί. Tandem v. 109. Aldus πάξαις δ' (δ' pro σι). Eidem deest μή. [112. ἄραρε Gilb. Wakefield mutat in ἄρηρε. (Silv. Part. i. p. 78.) *Ex Addendis.*] 113. αὐτόθεν est, *ex gentis ad Trojam* antea memoratis. Ab his profecta est summa Æacidarum gloria. Jacobs Animadverss. pag. 228. pro αὐτόθεν conj. ολόθεν, ut v. 53., h. e. *propriis gentis virtutibus, factis, decoribus.* 114. Vett. edd. distinguunt: αὐτόθεν. Ζεῦ, σεὸν γὰρ etc.

106—111. καὶ (ἔφρα) ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πάξαισθ', e seqq. supplendum Μέμνονες, ὅπως (αὐτὸς) μὴ μόλοι πάλιν ὀπίσω οἶκαδε. Proprie *manu hasta* impingitur præcordiis seu pectori; nunc ipsa *manus*: ἔφρα ἐμπήξωσι χεῖρας σφῶν φρεσί. Eandem fabulam attigit inf. vi. 84. Isthm. viii. 116. *Heleni patruelis* est Memnon; quia ejus pater Tithonus Priami est frater. ἐπιμίξαις sc. τὰς χεῖρας, ut etiam alibi de congressu. Nam an absolute dictum sit ἐπιμίξαις, dubito.

112, 113. *O Jupiter, tua enim stirps sunt, Æacidarum gloria ex his ad Trojam geatis profecta est.*—φίγγος, ut jam Ol. ii. 102. Pyth. viii. 138. ἄραρε, *apta est ex his, prodiit.* V. v. 81.

114—122. Ζεῦ, σεὸν γὰρ αἷμα. (ut mirum non sit Æacidas clarum nomen esse adeptos.) σέο δ' ἀγὼν, (*tibi vero etiam sacrum est certamen s. victoria*) τὸν ὕμνος ἔβαλεν, (*nato* tropo de laudum scopo: v. c. Ol. ii. 161.) pro βάλλει. Post ἐπὶ νίον interpunctio delenda; nam jungenda: ὕμνος πολυδίων ἐπιχώριον χάρμα

Digitized by Google

Ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρ-
μα πελαδέων. βοὰ δὲ νικαφόρῳ
Σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει·
Ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλέ-
ϊ προσέθηκε λόγῳ
Καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. Ἐν δὲ πείρᾳ
Τέλος διαφαίνεται, ὧν τις

116. ὀπὶ vitium Bodl. γ. 117. βοᾷ olim aliquot ap. Schol. 119, 120. εὐκλεεῖ Rom. cum seqq. εὐκλεῖ Schmidius ex Aldo dedit, cum Bodl. γ. 120. Sustuli interpunctionem post λόγῳ, ut, quod Pauw quoque monet, jungantur: ὃς τάνδε νᾶσον καὶ Θεάριον, σεμνὸν μερίμναις ἀγλααῖς Πυθίου, προσέθηκε λόγῳ εὐκλεῖ. aut, quod melius, ὃς τάνδε νᾶσον προσέθηκε λόγῳ εὐκλεῖ, καὶ Θεάριον σεμνὸν Πυθίου (προσέθηκε) μερίμναις ἀγλααῖς. Ita utrumque, λόγος et μέριμνα, de hymno accipiendum. Debet per Θεάριον, pro Θεώριον, (fuit is locus publicus in urbe Ægina, Apollini sacer. cf. Schol.) aut sacerdotium, aut tota urbs designari.

(σὺν) ὑπὲρ νίκαν. βοὰ δὲ συμπρέπει Ἀριστοκλείδᾳ νικαφόρῳ, competit, debetur: quod simplicius alibi extulit: Ol. ii. 83. Pyth. v. 139. Etiam Mingarell. sic accipit, et laudat Æschyl. Suppl. 467. τύχᾳ γοναιῶν ταῦτα συμπρεπῆ τέλει.

119. ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλεῖ προσέθηκε λόγῳ (ut προσέμιξε Ol. i. 34.) *famæ claræ admovit*, celebrum reddidit, & (προσέθηκε) σεμνὸν Θεάριον Πυθίου ἀγλααῖς μερίμναις, *et inseruit poetarum carminibus dignitatem Theori, quam ille tenet*, s. ipsum Theorum. Fuisse videtur sacerdotium Apollinis, forte cum magistratu, in Ægina. Θεάριον, pro Θεώριον, locus sacer Apollinis Pythii, qui et ipse Θεώριος dictus: ut ex Hesych. h. v. discimus. In eo sacra faciebant οἱ Θεωροί.

122—131. Expedii locum, quantum licuit; nunc hoc addo. Aristoclida pancratiastes in ætate erat constitutus jam provectiore; excelluerat idem puer, juvenis, vir, et jam senilem minabatur prudentiam. Iterum universe hoc extulit: Ἐν δὲ πείρᾳ (ipsa re) τέλος διαφαίνεται ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται (τέλος ἑκάστου, ἐν οἷς). Dicitur τέλος πράγματος id quod summum est in re, summa rei, adeoque ipsa res. διαφαίνεται, ἐν οἷς τις ἐξοχός ἐστι. *cernitur, qua in re quis excellat inter alios, seu in puerili seu in virili seu in provecta ætate.* Porro v. 127. restituo interpunctionem, quam Schmidius non bene sustulit. τρίτον ἐν παλαισίοις· (pro παλαιὸς ἐν παλ.) μίρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν βρότειοι ἥβας, h. e. οἷον, ὡς, ἔχομεν ἕκαστον μέρος, *unamquamque vitæ partem, quam vivimus nos mortales.* Tum distinguo ἱλᾷ—ἰ μανεὶς αἰὼν, φρενῶν δ' ἐνίσχει τὸ παρεσίμενον (τοῦ παρόντος φρονίζειν). *Provectior vita etiam quartam virtutem admovet, adducit, τὴν φρόνησιν. τὴν τετάρτην ἀρετὴν ἴσχει, διδάσκει γὰρ φρονεῖν τὸ παρόν.* Sequitur τὸν, ὃν, οὗ, οὐκ ἄγνωτ. *Ab quo ætatis gradu ille haud multum abest.* Etiam Schol. legerat in suo ὁ θνατὸς αἰὼν, et video nunc hoc magis lyricum decere.

Digitized by Google

Ἐξοχώτερος γένηται,

A. γ'. K. ιγ'.

Ἐν παισὶ νέοισι, παῖς· ἐν
Δ' ἀνδράσιν, ἀνήρ· τρίτον
Ἐν παλαιτέροισι·
Μέρος ἕκαστον ὧν ἔχομεν
Βρότειον ἔθνος. ἐλῷ δὲ καὶ τέσ-
σαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰών, φρονεῖν
Δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.
Τῶν οὐκ ἄπεστι. χαῖρε,
Φίλος. ἐγὼ τόδε τοι
Πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ

124. Post γένηται majorem στιγμὴν vulgg. edd. sustuli: minorem, quam Pauw quoque requirit, ed. Rom. habebat, quam male deservere: τὶς—παῖς ἐν παισὶν ἐξοχώτερος et sic porro. 127. Τ' ἐν παλαιτέροισι scribendum cum Pauwio; dictum pro παλαιός τι (h. e. γέρων) ἐν παλαιτέροις· ὡς ἕκαστον μέρος, h. e. ὡς ἑκάστην τῶν τριῶν ἡλικιῶν, βρότειοί ἐσμεν λαγχάνομεν, ut juvenes, viri, senes sumus. 128. Ante Schmid. interpungebatur post παλαιτέροισι. Μέρος ἕκαστον ὧν etc. Sic et Schol. cum Bodl. γ. Hoc repetii. Induxerant Oxon. ἐν π. μέρος ἕκαστον—. 130. Repeni caravi ὁ μακρὸς, quod Oxonienses (qui ὁ omittunt) videntur edere voluisse; saltem metrum ita postulat scribere, et sic Aldus, unde hæc lectio repetita. Vulgo ὁ deest, et θνατὸς, legitur inde a Romana: quod Schmidius emendavit ὁ θνατὸς. Brub. Morell. θνατὸς ἰών. Sensus autem: ὁ μακρὸς αἰὼν ἑλᾷ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς, h. φέρει, ἰσάγει ὁ βίος ἐπὶ ταῖς τριὼν ἀρεταῖς τῶν τριῶν ἡλικιῶν, in quibus aliquis an excellat, experimentis declaratur, καὶ συνάγοντα τινὰ ἀρετὴν, τὸ περὶ τοῦ ἐπιόντος φρονεῖζειν. hæc ultima sic effert: φρονεῖν δ' ἐάσαν τὸ παρειμένον. Τῶν οὐκ ἄπεστι, h. et hæc cadunt in Aristoclidem. πρὸς τὰς τριῶν ἡλικιῶν ἑκάστην ἡλικίᾳ προσαρμοζούσας ἀρετὰς καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν κέκτηται ὁ Ἀριστοκλείδης. aut, ut in Nota reddidi: *a quo ætatis gradu ille non multum abest.* 131. παρακείμενον Bodl. γ.

133—138. Potest forte χαῖρε esse προοίμιον. Nam seqq. spectant ad πρόπομπον. Possit esse *salve* in adventu: nam *mittitur* carmen. Mitti vidimus aliud Pyth. ii. 126. Sed utroque comparato intelligo esse potius a formula discedentis seu epistolam finientis petitum. Carmen cum potione melle et lacte mixta comparat. Sollenni more confunditur comparans cum comparato: pro τόδε (ὡς) μέλι. κεκραμένα δ' ἔστ' ἀμφίτεα τῶν δοίδιμον, non est, ut præterea ros adjiciatur; verum κεκραμένη ἔστω est *idem ille mixtus (infusus) liquor*, quo

Digitized by Google

Σὺν γάλακτι, (πιερωμένα δ' ἕρσᾳ ἀμφ-
ἑπει πόμ' ἀοίδιμον) Αἰο-
λῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

E. δ'. K. ιά.

Ὀψέ πᾳ. ἔστι δ' αἰε-
τὸς ὠκὺς ἐν πεταν̃οῖς,
Ὃς ἔλαβεν αἶψα, τη-
λόθε μεταμαιόμενος,
Δαφοινὸν ἄγραν ποσίν·
Κραγέται δὲ κο-
λοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
Τίν γε μὲν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοί-

135. Interpungi potest duplici modo, aut ut πόμα ἀοίδιμον jungatur cum μίλι per appositum, utque interposita sint: πιερωμένα δ' ἵερσ' ἀμφίεπει: tum hæc ἵερσα esset aliquid quod adjungitur, προσπιερωμένον ἰοντί: parum commode, cum potius sit ipsa illa potio, mel cum lacte; aut ut interpungatur post πόμα ἀοίδιμον, ut sit πιερωμένα δ' ἵερσα ἀμφίεπει πόμ' ἀοίδιμον, eo sensu, quem vides in Nota. Quod carmen suum cum dulci potione comparat, insolens videri nequit post Ol. vii. 1. sqq. 12. sqq. Idem πόμα ἀοίδιμον appellat; quod potest simpl. accipi præclarum, ut posui in Nota. Nec tamen dubito poetam audacius h. l. πόμα ἀοίδιμον dixisse, quatenus cantu, ἀοιδῇ, constat, et adjunxisse ἀοίδιμον Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν, cantu cum tibia, ἀοιδίμοιον πρὸς αὐλὸν, quo ducere forte possit adjectum: Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖς αὐλῶν, modis tibiæ Æolicis. Nec comparari potest inf. viii. 25. μίτρα παναχαὰ πνοαειλμένα. v. sup. Pyth. ii. 128. Ol. i. 164. 136. Post ἀοίδιμον ab Oxoniensibus interpungitur. Etiam λίρα' et ἵερσ' ante Schmid. scribitur v. 135. 139. πνοαν̃ῖς omnes, quantum video, ubique: quod unde aut cur in πνοαν̃οῖς Oxonienses mutarint, nec apparet, nisi forte ex Pyth. viii. 46. Occurrit utrumque. 142. Δαφοινὸν Bodl. γ. male.

coronat, ambit oram poculi, adimplet poculum præclarum. Tum πίμπω ἐν πνοαῖσιν Αἰολῖσιν αὐλῶν ἐγὼ πᾳ. h. σόν. mitto illum potum. s. hymnum, inter cantum tibiarum accinentium, serius quidem.

138. sqq. Sunt hæc divinando potius quam interpretando assequenda. Universe efferri ea, quæ de uno aliquo dicenda erant, etiam hic observa. Possunt autem ea et ad victorem et ad poetam referri. Cum omnes vias inierim, hoc præferam: commendaverat carmen suum poeta, sero quidem missum; verum impetu semel facto evolasse se et sublimem ferri ut aquilam, dum interea alii poetæ humilia sectentur. Subjicit v. 145.: esse autem carmini materiem idoneam in hoc victore laudes e victoriis pluribus. εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοίσας, favente tibi Musa, ut celebratus sis præclaro carmine.

Digitized by Google

σας, ἀεθλοφόρου λήματος ἵνεκεν
Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν
Τ' ἄπο καὶ Μεγάρων, δέδορκεν φάος.

148. Ubique interpungitur Ἐπιδαυρόθεν τ' ἀπὸ, n. Nec tamen video, quidni scribatur commodius: Ἐπιδαυρόθεν Τ', ἀπὸ καὶ Μεγάρων, h. *φάος δέδορκέ τοι ἀπὸ Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν τε καὶ ἀπὸ Μεγάρων. affulget tibi decus, laus, ex Nemea, Epidauriis et Megarensibus victoriis.* Sic et supra Ol. i. 151. ἐν ἁλίᾳ Πίλοσεν σταλὰν δίδεται *longe fulget in Olympiorum cursibus* accipi potest.

Digitized by Google

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ δ'.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

COMMENDATUR a dulcedine carmen—13. consecrat id victori et insulæ Æginæ et patris memoriæ—35. hinc ad veteres heroes Æginetas digreditur, Telamonem, Herculis comitem, et hinc ad Herculem ipsum. At v. 53. revocat se a digressione, v. 71. tamen ad alios procedit heroes Æginetas: Teucrum, Ajacem, Achillem, Neoptolemum, Peleum. At v. 112. iterum revocat se et ad tribules redit Theandridas. Inde v. 129. laudat avunculum victoris, v. 141. avum et Melesiam alipten.

Διαίρεσις ά. Κ. ιγ'.

ΑΡΙΣΤΟΣ εὐφροσύνα
Πόνων κεκριμένων

Εἶδος est μονοστροφικὸν, duodecim stropharum, seu diæreseon, ut inf. Isthm. viii. perperam in strophas, antistrophas et epodos distinctarum. Delevi siglas *A.* et *E.* Antistrophen et Epodon declarantes. Prorsus novam distributionem versuum iniit Mingarellus. 2. Mingarell. conj. κεκριμένων, victoris, ut κρίθη,

1. Fuit Timasarchus Timocriti f. luctator, victor ἐν παισὶ v. 146. e tribu Theandridarum 118. avus maternus Callicles 130. avus paternus Euphanes

Ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ
Μοισᾶν θυγατέρες ἀοιδαὶ
Θέλξαν νιν ἁπτόμεναι.
Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον
Γε μαλθακὰ τεύχει
Γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρ-
μιγγι συνάορος.
Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώ-
τερον βιοτεύει,
Ὅ, τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ
Γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Δ. β'. Κ. ιγ'.

Τό μοι, θέμεν Κρονίδᾳ

victor, inf. Nem. vii. 10. Malit quoque νν referre ad σίνους. 4. θύγατρες Schmidius edidit. θυγατέρες erit tribrachys pro iambo. Tum θέλξαν νν, scil. τὴν εὐφροσύναν, jungenda noli dubitare; quod Lat. condiunt, acuunt laetitiam, suaviorem reddunt, ἀντέμενοι αὐτῆς, sumentes eam sibi argumentum, celebrando deos victoriae. 6. τόσσον, quod vitiat metrum, iterum intulerunt Oxonienses τόσον. Ald. Brub. Morell. et Steph. recteque Schmidius tuetur. Plutarchus de Tranquill. p. 467. Frf. D., ubi h. l. respicit, legisse videri debet τοσόνδε, et mox pro τεύχει, τέγξει vel τέγγει, quam quidem lectionem magis esse ornatam nemo dubitet. 8. ἔσσον Schmidius emendaverat: accedit Pauwius. Dubito equidem, an hiatum inferre expediat. An fuit γυῖά θ', ἔσσον? Ceterum metra versa. 8, 9. mutavit Schmidius, nec constat, qua auctoritate et qua de caussa. Suspicor, caussam fuisse hanc, quod videbat in antiqua ratione primum pedem modo iambum modo spondeum esse. Dubitavi, an mutarem. Cum tamen nondum omnia ad liquidum perducta viderem, nec mihi ipse ubique satisfaceram: melius visum est, nil mutare. Edd. ante ipsum cum Metrico, cui Pauw adstipulatur, v. 8. choriambicum

144. — εὐφροσύνα, hilaritas, voluptas, aerumnis exhaustis, est ἄρισται ἐκηλεῖ σέθεν πεπερμέναν, τιλεσθένεων. ἐκηλεῖ pro ἴαμα, φέρμακον, (Pyth. iv. 332.) levamen, compensatio, ut ἄκος ὀγκηρὸν sup. Nem. iii. 29. Carmina θέλξαν, θέλγουσί νν, sc. τὴν εὐφροσύνην, recreant, h. e. condiunt, novam jucunditatem afferunt. Mox 8. εὐλογία est laus, hymnus. ea τεύχει μαλθακὰν, aut verius τέγγει, recreat. Hymnus συνάορος φόρμιγγι, ut φόρμιγξ συνάορος ἀοιδῆ Odyss. θ. 99. Tum 10. ῥῆμα, ut λόγος, pro laude, carmine, et ῥῆμα ἐργμάτων, hymnus, laus rerum gestarum superstes est ipsis factis.

Digitized by Google

Τε Διῒ καὶ Νεμέᾳ
Τιμασάρχου τε πάλᾳ
Ὕμνου προκώμιον, εἴη.
Δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
Ἡὑπυργον ἕδος, δίκᾳ
Ξεναρκέϊ κοινὸν
Φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τι-
μόκριτος ἁλίῳ
Σὸς πατὴρ ἐθάλπετο, ποι-
κίλον κιθαρίζων
Θαμά κε, τῷδε μέλει κλιθείς,
Ὕμνον κελάδησε καλλίνικον

dimetrum acatalectum, et v. 9. Ionicum hephthemimeres edunt: Γεῖα, τόσσον ἐλλογία Φέρμιγγι συνάορος, et sic in ceteris. 16. In Τιμασάρχου tertia longa spondeum in loco secundo iambici coli infert. Unum est simile inf. 107. Pauw conj. Θεανδρίδου fuisse: fuit enim Timasarchus ex tribu Theandridarum. cf. v. 118. 17. ὕμνον προκώμιον. lego ὕμνον. vid. Not. 19. Iterum male deseruerunt Schmidium Oxonienses, recipiendo Ἐὔπυργον: metrum requirit Ἡὔπυργον. [25. Heynius in textu delevit comma post κε posuitque post μέλει.]

17. ὕμνου προκώμιον non expedinnt Grammatici. Carmen, quod ante pompam canitur ducendam seu ductam, vel quod præludit aliis futuris victoriis, partim locum non habet, partim cum voc. adjecto ὕμνου non convenit. Vitium inest; scripsit Pindarus ὕμνον προκώμιον. Est ὁ καὶ ἡ προκώμιος. (τὸ est δι' ὃ) *quare contingat mihi condere hunc Hymnum, qui præeat pompæ, qui ducat pompam victoris*, dum accinitur.

18. Ægina, κοινὸν φέγγος, φῶς, *salus*, τῶν ξένων, δίκᾳ, h. e. διὰ τὴν δίκην, quæ propterea ξεναρκὴς est, *justitia advenas ab injuriis defendens*. Inter laudes Æginæ hoc ipsum vidimus Ol. viii. 28. sqq.

21. sq. Obscura hæc de patre victoris, quia nihil aliunde de eo novimus. Videtur et ipse victor fuisse ludis Thebanis; idem citharam pulsasse. *Hymnum* igitur *in filium victorem* e Nemeis, Athenis et Thebis, ait poeta *patrem, si adhuc viveret, sæpe fuisse repetiturum cithara, sibi placentem in hoc carmine.*

25. τῷδε μέλει κλιθείς, προσκλιθείς, ut ἐμβάμενος de *studio, quo incumbimus in rem, applicamus animum*. [pater si viveret, recubans in epulis sæpe tacta cithara iterraturus esset hymnum meum hunc enumerantem victorias filii. *Ex Schedis.*]

26-29. Junge Ὕμνον καλλίνικον πέμψαντα ἔμμεν στεφάνων ἀπὸ Κλεωναίων ἀγώνος etc. v. V. L. et εἰωνόμων 30. junge cum στεφάνων. Thebis 31-33. fuere Iolaëa (τὰ Ἰολάεια) et Heraclea ad Amphitruonis tumulum.

Digitized by Google

Δ. γ'. Κ. ν'.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶ-
νος ὅρμον στεφάνων
Πέμψαντα, καὶ λιπαρᾶν
Εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν,
Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις·
Οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀ-
γλαὸν παρὰ τύμβον
Καδμεῖοί νιν οὐκ ἀέκοντες
Ἄνδεσι μίγνυον,
Αἰγίνας ἕκατι. φίλοι-
σι γὰρ φίλος ἐλθὼν
Ξένιον ἄστυ κατέδραμεν

29. Æstuant in πέμψαντα interpretes, etiam Oxonienses. Pauw, ad ὕμνον non nisi inepte referri clamans, emendat: πέμψαντι, scil. Τιμοσθένει, et ne secunda persona v. 23. offendat, iterum mutat δε. Mingarell. πολλάκις τὸν πέμψαντα τὸν ὕμνον. caneret cum qui misit. Noli turbari; nihil expeditius, quam Τμνον πέμψαντα (h. e. προσάγοντα, ἀγγέλλοντα) ὕμνον στεφάνων (plures victorias) διὰ ἀγῶνος Κλεωναίου. *Hymno* et *Como* toties tribuit hoc poeta, ut *nuntiet, afferat, adducat*, victoriam, decus, laudem. Itidem *Comus advenit, invehitur, incedit, excipitur*, v. c. Ol. vi. 165. sq. xiii. 29. sq. Pyth. v. 27. Et nunc repente omnia ista exciderunt animo? Schol. legisse videtur: πέμψαντες, invito metro. 30. Ἀθανᾶν recte Ald. Vulgg. Ἀθηνᾶν. 31. Dura est inversio, sed poetæ, non adeo insolens, pro διὰ Θηβῶν τε. Pauw conj. Θήβας τε ἑπταπύλου. et Mingarell. Θηβᾶν τε ἑπταπυλᾶν, fœdo hiatu. Immo variavit structuram poeta. 36. Hic et v. 75. et 127. spondeus in principio pro trochæo occurrit. Vidit quoque Schmidius. Ad Antispastum, ita variantem, rem revocat Pauw.

29. Ἀθάνας λιπαρὰς dixit et inf. Isthm. ii. 30. et in alio carmine erant αἱ λιπαραὶ καὶ δοίδιμοι καὶ ἰοστέφανοι, Ἑλλάδος ἕρυμα, πλοῦτος Ἀθῆναι. conf. Æschin. Epist. iv. [v. Fragm. p. 74. *Ex Schedis.*] Loca congresserunt Schneider in Vitam Pindari p. 38. et Wyttenb. Bibl. crit. vol. iii. 1. p. 49. Ad laudes Athenarum cf. Pyth. vii. pr.

32. *Victor fuit renuntiatus a Thebanis haud invitis*, ipse Timocritus (nam νιν vix alio quam ad ipsum patrem spectare potest), *tanquam a cognatis*, quia Æginetæ erat, respectu originis utriusque gentis ab Ægina et Thebe, Asopi filiabus. v. Schol. ad h. l. cf. Isthm. viii. 34. sq. vi. 45. sq. Herodot. v. 80. et sup. ad Ol. viii. 140. sq. [an: Thebani in laude victoris lubenter patris nomen pronuntiarunt, qui hospitii jure cum iis conjunctus erat. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

Δ. δ'. Κ. ιγ'.

Ἐὺν ᾧ ποτε Τροΐαν
Καρτερὸς Τελαμὼν
Πόρθησε καὶ Μέροπας
Καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν
Ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ,
Οὐ, τετραορίας γε πρὶν
Δυώδεκα πέτρῳ
Ἥρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας
Ἱπποδάμους ἕλεν
Δὶς τόσους. ἀπειρομάχας
Ἐών νε φρενίῃ,
Λόγον ὁ μὴ ξυνιείς. ἐπεὶ
Ῥίζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Δ. ε'. Κ. ιγ'.

Τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν

40. Τροΐαν emendarat Schmidius pro Τροίαν. Et hoc ipsum admittit Pauw. Τροΐαν sc. χώραν, γῆν. Isthm. iv. 64. est ἔσσι Τροΐανδ' ἴβαν. 41. Κρατερὸς, vel κρέσσονος conj. hocque recepit Schmidius, ut ceteris versibus par esset. Hic probandam se præbet illa ratio versus dispescendi, qua esset: ἐὺν ᾧ ποτε Τροΐαν πρατερὸς 41. ὁ Τελαμὼν πόρθησε καὶ Μέροπας καὶ τὸν 43. μέγαν πολεμιστάν. 49. Edebatur Δὶς τόσσους. ita similis est versui 36. Schmidius ex Aldo dedit: Δὶς τόσους. 50. ἰδέν νε Ald. 51. Notabilis est lectio ap. Stobæum Serm. clii. p. 526. ed. Wech. et Schol. Sophocl. ad Elect. v. 1032. ἐκτινάζοντα (τὸν βλάπτοντα, aut, ut Hesych. βιάζοντα), ut τα una syllaba efferatur.

44. v. Schol. Apollon. i. 1284. Ab insula Co Pallenen adversus Gigantes processerat ap. Apollod. ii. 7. 1. In ea pugna Alcyoneus cæsus ibid. i. 6. 1.

45. οὐ γε πρὶν, πρὶν ἵλεν sc. Alcyoneus.

53. sqq. Iterum in eo erat, ut de Hercule longam digressionem ingrederetur, a qua se revocat. τὸ μακρὸν (τὸ μακρόπνοον) ut eloquar, prohibet et lex (carminis: cum Æginetæ victor celebrandus sit, non Thebanus) [Heynius, deleta voce *Thebanus*, adscripsit *Hercules*.] et tempus properans: potuit carmen ad

Ἐρύκει με τεθμὸς
Ὥραί τ' ἐπειγόμεναι·
Ἴϋγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ
Νουμηνίᾳ θιγέμεν.
Ἔμπα, καί περ ἔχει βαθεῖ-
α ποντιὰς ἅλμα
Μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλί-
ᾳ· σφόδρα δόξομεν
Δαΐων ὑπέρτεροι ἐν
Φάει καταβαίνειν·
Φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων,
Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει

57. Νουμηνίᾳ a Θιγέμεν regi nequit: et errat Schmidius, qui id fieri aiebat, laudatis locis P. viii. 33. iv. 528. Emendat Pauw, quod in promtu est, Νουμηνίας vel Νουμηνίαν, quæ scilicet Como et festivitati erat præstituta. At v. Not. 61. δόξομεν Schmid. ex Aldo. reliquæ: δίξομεν.

certum diem esse promissum; nam v. 122. συνθέμενος, pollicitus. Ἴϋγγι (v. Pyth. iv. 381.) δ' ἕλκομαι ἦτορ Νουμηνίᾳ θιγέμεν· sic ceteris convenient: *etsi admodum cupio attingere hæc in sollenni hoc.* [*in carmine tali. Ex Schedis.*] Θίγειν scil. τῶν μαντεῖων ἐπέων de Hercule: in quo se sibi tantopere placere sæpius dixit. νουμηνίᾳ est pro ἐν νουμηνίᾳ, et hæc pro *festo ludorum*, adeoque et pro *hymno*.

58. Ἔμπα καίπερ ἔχει — *Etsi mare altum te*, anime mi, *jam tenet in medio cursu*, (narratione, quam institueram de Hercule, jam aliquantum provecta) *tamen insidiosis illecebris resiste*, noli in digressione progredi. Ita non habebunt inimici, quod in me arrodant: id quod a v. 62. ornat: *multum videbor superior esse obtrectatoribus*; pro esse dixit ἐν φάει καταβαίνειν, de splendido, glorioso incessu, quando quis, rebus gestis conspicuus, insigni laude ornatur, λαμπρύνεται, φλέγεται, φαεινὸς ἐστιν, ut alias de victoribus loqui amat. *Obtrectatores enim* (v. 64.) *clam varia in me inconstans meditantur, sed meam virtutem, adeoque et laudem, nunquam attigerint* v. 66. sqq. φθονερὰ βλέπων, φθονερὸς, et ἄλλος ἀνὴρ pro ἄλλος τις. Videtur autem poeta in nonnullorum reprehensionem incurrisse, quod Herculis ubique laudes carminibus intruderet. Subjungit itaque 66—70. *At mihi ingenium, quod naturæ aliqua felicitas dedit*, (invidorum obtrectatio non eripiet) *ætas progressa perficiet*. In personam mutatus Πίσμος ἄναξ, qui Nem. v. 75. est Πίσμος συγγενὴς, ὁ Δαίμων, *felicitas in nascendo*; hanc sibi *perpetuam* fore ait. Quod in voti parte extulit Horatius: *integra cum mente nec turpem senectam degere nec cithara carentem*; hoc tribuit *tempori*: ὁ χρόνος ἔφυσεν τελέσαι (*potest et perficere et ad finem servare*) πεφυκώς h. κατὰ τὸ πεφυκός.

Digitized by Google

Δ. ζ. Κ. ιγ'.

Χαμαὶ πεσοῖσαν. ἐμοὶ
Δ' ὁποίαν ἀρεταὰν
Ἔδωκε Πόντιος ἄναξ,
Εὖ οἶδ', ὅτι χρόνος ἔρπων
Πεπρωμέναν τελέσει.
Ἐξύφαινε γλυκεῖα καὶ
Τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέ-
λος πεφιλημένον
Οἰνώνᾳ τε καὶ Κύπρῳ, ἔν-
θα Τεῦκρος ἀπάρχει
Ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν·

Δ. η'. Κ. ιγ'.

Ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει

66. *χαμαιπετοῖσαν* valgg. at divisim Ald. 68. Ἔδωκε Schmid. refinxerat propter antitheticos. Est tamen Colon Iambicum. [*Δωξ* Gilb. Wakefield vertit in *Δωξ*. (Silv. Part. i. pag. 78.) Ex *Addendis*.] 75. Οἰνώνᾳ metro veritus Schmid. legit, quoniam inf. Isthm. viii. 45. Οἰνωνία νᾶσος et ap. Ovid. Met. vii. 472, 3. Œnopia occurrit: sed Οἰνώνᾳ defendunt (convenit v. 36.) Oxon. et Pauw: hic etiam coli vitium nemini observatum deprehendit: scribendum enim:—Κύπρῳ, ἵν- 76. ἵν Τ. ἑ. cum esset—Κύπρῳ, 76. Ἔνθα Τ. 76. ἀπάρχει Schmidius, uti Scholiis praefixum invenitur, *primus auctor regni est*. Ἀπάρχειν pro simplici ἄρχειν dictum accipit Pauw. aliqui conj. ἀπάρχει. An in ἀπάρχειν latet *secessum, procul a patria, in alia terra?* 79. Ἐν δ' spondeus in principio Iambici. Nec probandus Sellmidius, qui cum Aldo δ' ejecit.

71. Nunc ad laudes heroum Æginetarum procedit. πόντιος, *statius, primo loco*. Mox 76. ἀπάρχει, si sanum est, accipiendum, ut in V. L. dixi, *procul a patria regnat*, h. e. pro heroe colitur. Ut dii regnare dicuntur, præesse locis quæ tuentur, in quibus coluntur. Contra *Ajax* Salamine, *in patria pro heroe colitur*. Eodem sensu mox κρατεῖ. 80. Leucen Insulam declarat: quæ Achillis heroïs sedes cum Iphigenia: v. Antonin. Lib. 27. et ibi Munck. [V. supra ad Olymp. ii. 142. Ex *Schedis*.] 81. Thetis Phthiæ colitur præcipue.

Digitized by Google

Φασννὰν Ἀχιλεὺς
Νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δ' Ἀ-
πείρῳ διαπρυσίᾳ,
Βουβόται τόδι πρῶνες ἔξ-
οχοι κατάκεινται
Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς
Ἰόνιον πόρον.
Παλίου δὲ πὰρ ποδὶ λα-
τρίαν Ἰαωλκὸν,
Πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν,
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσιν,

Δ. Σ'. Κ. ιγ'.

Δάμαρτος Ἱππολύτας
Ἀκάστου δολίαις
Τέχναισι χρησάμενος.

80. Hic idem haud dubie recte dederat Ἀχιλεὺς pro Ἀχιλλεύς. 86. Δωδώναθεν Ald. operarum incuria: sed Schmidius involavit, ut trochæum extunderet. Pauwius ex hoc et 112. colo colligit, etiam octavum colon strophæ non epichoriambicum trochaicum, sed epichoriambicum antispasticum esse. cf. v. 34. et 47. ἀρχόμενοι etiam Ald. quod non spernit Mingarellus. 87. Ἰόνιον sphalma ed. Rom. et Brub. 89. Vulgo λατρείαν. Schmid. emendat λατρίαν. Amat autem Pindarus -ιος pro -ειος, et λάτριος ac λάτριος frequentatur. 90. χερὶ recte Schmidius, urgente metro, pro χειρί. Ut interpunxi, accipio: τραπεὶς πρὸς αὐτὸν (σὸν) πολεμίᾳ χειρί, *hostili vi aggressus*: pro στροφωσάμενος. Rem attigerat Nem. iii. 58, 59. conf. v. 46. Scholium ὑπάσας ἐν πολέμῳ διὰ τροπαίου ὁ Πηλεὺς præivit Intpp. qui vertunt *Iolcum quum expugnasset*. Videtur Schol. legisse στροφωσάν. *evertens*. 94. χρησαμένος interpolavit Schmidius, ut ad Hippolyten referatur, *dolosis artibus* in Peleum usam. quod est vulgare pro lyrico. Mingarellus et Matthiæ noster

88. De fabula v. 88. cf. Nem. iii. 56. Isthm. viii. 88. Apollod. iii. 13. 7. Not. p. 801. At de altera v. 92. sqq. cf. mox Nem. v. 46. et Apollod. iii. 13. 3. et Not. p. 788. sq. In v. 90. jungenda sunt παρέδωκεν λατρίαν Αἰμόνεσσι. *hostili vi aggressus Iolcum*, Acasto superato, *subjecit ditioni Hæmonum*. Mox v. 94. χρησάμενος recte videor exposuisse: *expertus fraudes*, ut χρῆσθαι τῇ τέχνῃ aliquis dicitur.

Digitized by Google

Τᾷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ
Φίτευέν οἱ θάνατον
Ἐκ λόχου Πελίαο παῖς.
Ἄλαλκε δὲ Χείρων,
Καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πε-
πρωμένον ἔκφερεν.
Πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασεο-
μαχᾶν τε λεόντων
Ὄνυχας ὀξυτάτους ἀπμάν
Τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων,

p. 41. conj. *χασάμενος*: argute saltem. Pauw defendit *χρεσάμενος*, dictum ut: *χρῆσθαι τύχῃ, νίφετῷ* et al. Malim laudare *χρῆσθαι δυστυχίαις, δυσπραγίαις, συμφοραῖς, χειμῶνι*, ut sit: *incidens in laqueos Hippolytes, oppressus ejus insidiis*. Scholia perperam accipiunt. 95. *Δαιδάλῳ*, Doricam formam, quantum video, intulerunt Oxonienses. vulgo *Δαιδάλου*. Schmidius emendaverat *δαιδάλῳ*. melius arripuisset Didymi lectionem *δαιδάλῳ* (sic enim scripsisse videtur) *μαχαίρᾳ, artificiose fabrefacto gladio*. In Scholiis occurrit primo loco: *Δαιδάλου μάχαιραν τὸν δόλον εἶπε, σημεῖόν γεγονότα εἰς ἀπώλειαν· παρόσον δολίῳ τέχνῃ χρεσάμενος ἐπεζούλευσεν*. Videtur igitur Scholiastes v. 93. *Ἄλασσε* legisse. Ita locus sic refingendus esset:— *Αἰμύνασαν. Δάμαρτος Ἰασολόνας Ἄλασσε δολίαις τέχναισι χρεσάμενος, τῷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ, φίτευέν οἱ θάνατον ἐκ λόχου Πελίαο παῖς*. Quem apud Schol. Apollonii i. 224. memoratur, *μάχαιρα ἠφαιστότευκτος*, ad aliam narrandi rationem spectat, et male ad Pindarum advocatur ab uno Scholiastarum et a Zenob. Proverb. v. 50. Iterum alia narratio apud Apollodor. iii. 12. 3. occurrit. 96. Vulgo *φύτευεν*. Recte mutavit, ut prima syllaba producatur, Schmidius *φίτευεν*. Utrumque poetis est *μηχανᾶσθαι, τευχεῖσθαι, τελεῖν*. 101. *θρασυμα-* 102. *χᾶν τε λ.* edd. vulgg. inde a Romana: ita truncatus alter versus. Schmidius *παγκρατές τε θρασυ-* conjiciebat: nec male; mox Aldinam revocavit, quam in textu habemus. Vulgaris sane forma est *θρασυμάχας*; unde Pauw emendare volebat: *θρασυσο-μαχᾶν*, vel *παγκρατές γε θρασυ-μ.* 104. *τε*

In sqq. v. 95. hæreo adhuc quid statuendum putem. *Δαιδάλου μάχαιρα* est tumor plus quam lyricus: si tamen in epitheton mutes, et *Dædaleum* vel *Dædalium ensem* dixeris, non adeo ab usu poetarum id abhorret. Usus tamen vocis *δαίδαλος* adjectiva forma etiam ad Romanos poetas pervenit. Simplicior verba sic se habent: *τῷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ* (pro *διὰ τῆς μαχαίρας*) *ense fabrefacto* ipsi *subducto* necem machinatus est Acastus.

98. *ἄλαλκε δὲ Χείρων* (sc. *τὸν θάνατον*) *καὶ τὸ μόρσιμον ἔκφερεν, quod fatale erat, ad exitum perduxit*. Male multa movet Schol.

104. *σχάσαις. ἰσχνὸν, παύσας*. non a *σχάω*, sed a *σχάζω*. Voces sunt re-

Digitized by Google

Δ. l. K. ιγ'.

105 Ἔγαμεν ὑψιθρόνων
Μίαν Νηρεΐδων·
Εἶδεν δ' εὔκυκλον ἕδραν,
Τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες
Πόντου τ' ἐφεζόμενοι
110 Δῶρα καὶ πράτος ἐξέφα-
νεν ἐς γένος αὐτῷ.
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ πε-
ρατόν. ἀπότρεπε
Αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρ-

δυοτά- Pæon secundus pro Ionico, ut sæpe, monente quoque Pauwio. Schmidius refinxerat: v. 103. Ὅ. ἰ. καὶ δ- 104. ἁμὰν δυοτάνων. 107. Ne colon Iambicum in altero loco laboret, tribrachyn mavult Pauw: εὔκυκλον. 111. ἐς γένος omnes vett. edd. donec primus Steph. dedit ἐς γένος, *in posteritatem*, quem sequuti sunt ceteri edd. etiam ipse Commelinus. Rittershusius ἐγγυὺς (ad πράτος) emendabat: ex Scholiis scilicet; elegantius Pauw: ἐς γέρας. Sunt τὰ ὧδε Pyth. iii. 167. quem locum confer. Nec tamen πράτος per se satis commodum videtur, nisi jungas τὸ πράτος ἐς γένος (ἰσόμοιρον), h. *potentiam, opes ad posteritatem duraturas*, pro vulgari: τὸ πράτος τοῦ γένους αὐτοῦ. ἐξέφανεν duplici sensu, aliter δῶρα, afferendo, aliter πράτος, prædicendo. 112. Iterum in capite spondeus pro trochæo. Inclinat Schmidius in emendationem: Γαδείρων; sed Pauw confugit ad metrum antispasticum. Versum in animo habuisse videtur Euripides Hippol. 744, 5. 114. Hic vero metrum turbat media in Εὐρώπαν pro brevi syllaba. Satis audacter Schmidius in textum adeo intulit εὐρέαν, novam vocem ab εὖρος, sc. χέρσον, *regredere versus ortum*. Pauw εὐρωτὰν emendat, ut sit pro εὐρωτὰν χέρσον, *terram, quæ late extenditur, late patet*, ut sit Europæ declaratio. Dura tamen et ipsa forma, (nam ex εὐρέων duceretur εὐρωτὰς vel εὐρώτας) et illa synizesis; etsi et apud Hesych. εὐρωτὰν—πλατὺ occurrit. A Pindari ingenio non esset alienum, si quis suspicaretur, in etymo vocis eum lusisse, ut occidentem orbis terrarum εὐρωτὰν, et, simili modo, atque interdum alia derivata similis formæ efferri memini, εὐρωτὰν, h. l. χέρσον εὐρωτὰν dixerit: videntur enim veteres ex εὐρὺς, quasi ευρος esset, nescio quid argutati esse, unde et apud Hesych. εὐρωτὰν, σκοτεινὸν, et εὐρώπη, χώρα τῆς δύσεως, ἢ σκοτεινή. item: εὐρώεντος, σκοτεινοῦ,

migantium, dum remos inhibent; ut sup. Pyth. x. 79.

107. εὔκυκλον ἕδραν, τᾶς, ἐφ' ἧς. concessum in nuptiis, *in quo sedentes dii*—.

112. In digressionem evagatus sollenni more et formula se revocat. Ultra Herculis columnas non est progrediendum navigando; navis igitur est retrorsum agenda.

Digitized by Google

σον ἔντεα ναός.
Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
Παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Δ. ιά. Κ. ιγ'.

Θεανδρίδαισι δ' ἀεξιγυίων ἀέθλων
Κάρυξ ἕτοιμος ἔβαν
Ὀλυμπίᾳ τε καὶ Ἰσθμοῖ
Νεμέᾳ τε συνθέμενος·
Ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, οἵκαδε κλυτοκάρπων
Οὐ νέονθ' ἅνευ στεφάνων. πάτραν νὶν ἀκούομεν,
Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινι-

ἀπὸ τοῦ ἰθέοντος, legitur. Vel sic tamen malim dicere, eum hic novasse aliquid, aut vetustiorem auctoritatem esse sequutum. 121. Ὀλυμπίᾳ τε Schmid. 122. Idem minus bene intulit συνθήμενος, ut ipsi Theandridæ propter numerum victoriarum videantur quasi fœdus pepigisse. Tuetur Pauw συνθίμενος, nec claro exponit, quo sensu. Arbitror sic: a digressione redit ad victorem, Theandridarum tribulem. *Enimvero victorias Theandridarum celebrare promiseram*, susceperam, instituera. 125. οὐ νέον γ' ἄνευ Ald. corrupte. 126. πάτραν, νὶν ἀκούομεν etc. interpungit Pauw: πάτραν *quod attinet, eam audimus* etc. Equidem sic accipiebam: poeta debebat pergere: ἀκούομεν αὐτοὺς (τοὺς Θεανδρίδας v. 118.) πάτραν τιὰν, ἴμμεναι etc. *Audimus eos*, tribules tuos, *tribum tuam, esse* etc. Retraxit tum solito more pronomen ad posterius νιν, πάτραν τιάν. Alioqui expedita ratio erat νιν scribere, in quod et Mingarellus propensus est; aut μὶν. πάτραν pro φρατρίαν accipio, ut et alibi, v. c. Isthm. vi. 93, 94. πρόστολον ἀοιδαῖς ἴ. pro ἀοιδῶν, *sacerdotem, antistitem epiniciorum*, addictam iis esse et vacare. v. Not. 127. τιὰν Schmid. Melius τιὰν una syllaba effertur.

116. ἄπορον γὰρ, λόγον πάντα. *omnes laudes*, facta, vel *narrationem* omnem de iis.

118—129. Progreditur ad tribules victoris, Theandridas: e quibus multi victores fuerant. ἔβαν pro ἔχομεν—συνθέμενοι, is συνθέσιος, *cum pollicitus sim*.—123. ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, pro πεῖραν ποιούμενοι, πειρώμενοι ἀγώνων, *in certamen prodeuntes*.—125. ἀκούομέν νιν, πάτραν τιὰν, ἴμμεναι πρόστολον ἀοιδαῖς ὑμνησίοις, antistitem, προφάντην, *multos hymnos in victorum honorem servare*, quibus celebrant suos tribules, quos adeo necesse est, *multis hymnis materiam subministrasse* victoriis suis.

Digitized by Google

κίοισιν ἀοιδαῖς
Πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
Μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Δ. ιβ'. Κ. ιγ'.

Στάλαν θέμεν, Παρίου
Λίθου λευκοτέραν·
Ὁ χρυσὸς ἑψόμενος
Αὐγὰς ἔδειξεν ἁπάσας·
Ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν
Ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰ-
σοδαίμονα τεύχει
Φῶτα· κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι
Ναιετάων ἐμὰν

129. In seqq. distinxi cum Pauwio: protasis *εἰ δέ τοι—λευκοτέραν* apodosis est *v.* 138. *πῖνος ἀμφ' Α.* reliqua in medio interjecta sunt. *Στάλαν* autem in animo habet, qualis victoribus illa poni solebat. cf. Ol. vii. 158, 9. — 130. *Μάτρωί* vulgo editum. Schmidius jam monuit, et post eum Pauwius, synizesin faciendam binarum syllabarum. Itaque delenda erat diæresis quod fecimus, nisi adhuc melius erat rescribere *μάτρῳ*. Mansit *τὸ ι* ex vetere literarum charactere majusculo. 131. In capite spondeus iterum pro iambo.

129. sqq. *εἰ δέ τοι μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν* potest apodosis subjici: *recte, ejus meminero.* At e poetæ mente apodosis videtur sequi v. 138. *πῖνος ἀμφ' Α.*—*ἑψόνα, ἰχόντα ὕμνον ἰμόν.* ut in medio *παρένθετα* sint (*ὁ χρυσὸς—τεύχει φῶτα*). [Hæc in textu Heynius parentheseos signis inclusit.] Inversione autem usus est in comparatione, 133-138. quam proprie esse debebat: *ut aurum igni coctum splendorem summum habet, sic facta præclara carminibus exposita;* subjicit: *hymnus regibus æquat*: quorum scil. summus splendor est. Si ita exponas, nil desideres. [Quod si desideras me inter Theandridas attingere laudes Calliclis avi, tanquam monumentum e splendido marmore, ego eum jam mortuum memorabo victorem fuisse in Isthmiis. Est enim carmen id, quod decus summum factorum haberi potest, splendidius auro cocto. *Ex Schelio.*] 131. *στάλαν, monumentum*, dixit hymnum, ut Nem. viii. 80. cfr. mox N. v. 1. Unde aliquis dixit *ἔμψυχον στάλαν*. v. Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 178. In 140. jungo *γλῶσσαν πιλαδῶσα ἑψέτω, ἰχόντα, ἐν ἀγῶνι Ὀρσοτριαίνᾳ, ἵνα θάλλοντι σελίνοις. in quo apio florenti coronatus est. ἔτυχε στεφάνου θαλλοντος.* Callicles olim Isthmiis victor fuerat: cujus nunc mentionem honorificam facit Pindarus.

Digitized by Google

Γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆ-
τιν, Ὀρσοτριαίνα
Ἵν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου
Θάλησε Κορινθίοις σελίνοις·

Δ. ιγ'. Κ. ιγ'.

Τὸν Εὐφάνης ἐθέλων
Γεραιὸς προπάτωρ
Ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ.
Ἄλλοισι δ' ἄλιπες ἄλλοι.
Τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις τύχῃ,

143. Θάλησε Schmid. sed et θηλίω, θαλίω. 146. Erat: ὁ σὸς ἀείσατε, παῖ. Manifeste corruptus versus et sensu et metro. Quomodo enim idem Euphanes πρωπάτωρ, *avus*, carmine celebrare potuit et *Calliclem, victoris avunculum*, et idem celebrabit *Melesiam, alipten nepotis;* et quidem tanquam *æqualem suum*, ut uterque sint ἥλικες v. 147. Occurras, si subjunxeris mente: Si ille Euphanes adhuc viveret, *quantum is omnes alios superaturus esset laudando Melesiam ipse luctæ peritus! quantum luctaturus ille esset verbis, invictus carmine!* Quod si hæc non satis placent: adi Notam. Præteritum utique tempus requiritur. Pauw emendat: ὁ σός γ' ἄισε πάλαι vel ὁ σὸς γ' ἀείσατο, παῖ. Remittemus ei prius, et tenebimus alterum. Euphanes, et ipse poeta, celebraverat hymno Calliclem, æqualem suum, quem genere quoque attingebat. 148. Corruptum et hoc colon. Schmidius: τῶν δ' αὐτὸς ἂν τυχίῃ. Pauw; τὰ δ' αὐτὸς ἐν τύχῃ σις, ut τύχῃ, ἴσχῃ, cum quarto casu junctum sit, quod satis notum esse sit. Alia ariolatur Mingarellus: ἂν τυτύχῃ, ἄνευ τύχῃ, ἀνατύχῃ, ut ἀνείσασα Isthm. vii. 36. Equidem substituam: (καθ') ἅ (ut Ol. ii. 83. Nem. vii. 16. 81.) σις ἴσχοι, (alias ἴσχοι τοῦ σωστοῦ, τοῦ τίλους,) ἐν οἷς πονύχασι. et quidni proprius ad vulgatam: τὰ δ' αὐτὸς ἂν γε τύχῃ. quorsum enim σις bis infertur?

144-7. Continuo orationem et jungo cum superioribus: Callicles—*quem Euphanes avus tuus senex carmine celebravit*, ejus æqualis, ut sunt *alii æquales alii*. Nam ἀείσατε vel metrum legere jubet. Tacita est oppositio: At ego æqualis tuus celebro te.

148. καθ' ἅ σις αὐτὸς τύχῃ, ἰσχοῖ, qua in re aliquis ipse successum habuit, *ea videri potest ipse optime celebrare carmine posse*. ἥλικας, ἑαυτῷ, ut Nem. vi. 45. vii. 29. et al. Obscurum esse potest, quorsum hæc spectent. Vulgo referunt ad Euphanem: ita sequentia de Melesia [Ol. viii. 71. *Ex Schediis.*] non satis conveniunt: v. V. L. ad 146. Aliam viam ingressus eram, cum Pauwium sequutus legerem Μελησίας, ut ipse is aliptes esset et poeta: v. V. L. ad 151. Apponam nunc novam rationem, accommodatam mori poetæ, subjungendi in carminis fine pauca in

Digitized by Google

Ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξ-
οχώτατα φάσθαι.
Οἷον αἰνέων νε Μελησί-
αν ἔριδα στρέφοι.
Ῥήματα πλέκων, ἀπάλαι-
στος ἐν λόγῳ ἔλκει·

151. Quantopere veteres in h. l. trepidaverint, vide in Schol. Mireris tamen, quam vana captaverint. Aristarchus *οἷον* legebat; nescio quo sensu. Quid sequutus sim, in Nota apposui. Pauw legebat, quod ipse amplectebar: *Μελησίας*, egebat tantum bono interprete vir doctus. Si eum sequaris, totum locum sic interpunges: *Οἷον, αἰνίων νε Μελησίᾶς ἔριδα, στρέφοι, ῥήματα πλέκων! ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκει, Μαλακὰ μὲν* etc. Necesse est in his statuere, Melesiam alipten et ipsum poetam fuisse: is igitur, *si canere laudes certaminis*, hymnum, *recipiat, quantopere contendat*, (*στρέφοι*, nam *στρέφειν τὸν ἀνέμαλον*, non vero *στρέφειν ῥήματα*) verba *jungendo* versibus! *invictus laudibus*, laudando, *λόγῳ, λόγοις*, ut saepe, *ille superat*; (*ἕλκει, prosternit alios*) *amicis ille facilis, suavis, inimicis gravis adversarius.* [f. Schol. *εἰ* pro *οἷ* legerat. *Ex Schedis.*]

laudem aliptae; qua quidem ratione nil movendum erit, meliore tantum interpunctione apposita: 148. Qua in re quis ipse excellit, eam ipse optime eloquitur. *Si quis*, talis vir, ipse luctae peritus, *Melesiam laudaret, quam praeclarum ille carminis argumentum habiturus esset!* Is igitur carmine suo *esset superaturus alios in victorum laudibus occupatos. οἷον στρέφοι νιν, ῥήματα πλέκων, αἰνίων Μελησίαν (κατὰ τὴν) ἔριδα, in certamine*, qualis sit ille certamine. Verba petita sunt a lucta: *στρέφειν, ἀπάλαιστος, ἔλκειν, ἔριδες.* [153. *ῥήματα πλέκων.* Ap. Herodot. viii. 83. Themistocles *ἐπαναπλέξας τὸν ῥῆσιν.* ut *ῥάπτειν.* *Ex Schedis.*] Extremos carminis versus ipsius aliptae laudes pronuntiare, sentio: certe 155, 156. forte etiam *ἀπάλαιστος* et *ἕλκει*. At *ἐν λόγῳ* non convenit: quod ad poetam potius spectabit. Erit adeo jungendum cum superioribus: ille poeta *invictus, carmine, laudibus*, emulum *ἕλκει, prosternit*: requiritur sic *ἕλκοι*, uti erat *στρέφοι*. Suspicor tamen fuisse *ἐν πόνῳ, in certamine*. Ita lectio et interpunctio erit: *οἷον*, (talis poeta) pro *ὅς*, per exclamationem, ut jam Didymus accepit, *αἰνίων νε Μελησί-* 152. *αν ἔριδα, στρέφοι*, 153. *ῥήματα πλέκων! ἀπάλαι-* 154. *στος* (in Melesias) *ἐν πόνῳ ἕλκει*, 155. *μαλακὰ μὲν φρονέων ἑκὰς ἦτορ*, 156. *σφαχὸς δ' ἀλιγκίους ἴφθεος.* Dicta sunt *στρέφειν* et *ἕλκειν* in lucta de eo, qui illum, cum quo commissus est, de statu dejicit, corpus ejus *inflectit*, curvat, tandem *prosternit*. Tropice *καθίλασθαι ὑπὸ λάμψασος* ap. Polluc. vi. 191. et inter Sophistarum artes est *τὸ στρέφεσθαι.* Quorsum tamen haec? cum jam apud Homerum sit: *στρέψεν δ' ἄρα νῶτα, θρασυκάρδιον ὑπὸ χειρῶν ἰλασμοῦ στυφελοῦς.* Ap. Hesiod. Sc. H. 302. *ἐμάχοντο πρὸς τε καὶ ἀλλήλων.—ἴφθιος* est adversarius, quem vincens habiturus est, ut cum eo pugnam ineat; nunc simpliciter *infestus*; Latine dixeris: additus; ut *Teucris addita Juno*, *ἴφθιος.* Sunt sane haec operose elicienda carmine; nam deficiunt nos notitiae hominum, rerum et temporum.

Digitized by Google

155 Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς,
Τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

153. Μαλθακὰ erat. Μαλακὰ Schmidius ad antitheticorum exemplum et convenienter metro.

Ita v. 148. possit ad tempus trahi: κατ' ἄ—*quibus quis ipse interfuit*, ea etc.

Digitized by Google

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ἑ.

ΠΥΘΕΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ ΕΝ ΠΑΙΣΙ.

ARGUMENTUM.

Prædicat poeta munus suum, hymnum, et victoriæ præstantiam.—11. Hinc ad heroes Æginetas transit; Æacum et filios —40. inprimis Peleum.—73. Inde alii victores Æginetæ celebrantur, Euthymenes,—77. quem æmulatur Pytheas,—85. Menander alipta,—90. Themistius, avus maternus Pytheæ. v. ad Isthm. vi. pr.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΟΥΚ ἀνδριαντοποιός εἰμί, ὥστ' ἐλινύσσοντά μ' ἐργάζε-

Αἰγινήτῃ insertum a Schmidio, recte ex v. 5. cf. Isthm. vi. et Schol. ad Isthm. v. At alienum erat alterum νίῳ Λάμωνος, non quod per se non verum sit, verum quod parum ex usu νίῳ adjicitur. Contra appositum esse debebat ἐν ναυσί. De *Lampone* patre v. Isthm. vi. 97. Herodot. ix. 78. Pausan. iii. 4. f. Quo jure is historiam belli Persici scripsisse tradatur, mihi non liquet. 2, 3. Metricus aliter dispescuit versus: -μ' ἐργά- ζεσθαι ἀγ. ἐπ' α. β. atque ea expeditior

1. Cum *hymni* sint monumenta virtutis et victoriæ, comparanda cum columnis et statuis, ut sup. Nem. iii. 131. στάλαν se esse positurum dixerat,

Digitized by Google

σθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος
Ἑσταότ'. ἀλλ' ἐπὶ πάσας
'Ολπάδος ἔν τ' ἀπάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδᾷ,
Στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλ-
λοισ' ὅτι Λάμπωνος υἱὸς
Πυθέας εὐρυσθενὴς

ratio, judice quoque Pauwio. Idem Plantinianam et Commelinianam observat eam rationem tenere per totum carmen, excepta prima hac stropha; sed non proprium hoc est illis, verum haustum ex edd. Steph. Turbatum fuit propterea, quod in codd. quos vett. Ald. et Rom. expressere, pes hoc v. 2. exciderat: habent enim: μ' ὅς τ' ἰλυπόεντ' ἰεγάζε—. Brubachiana emendatius exhibet, nescio unde, μ' ὅς τ' ἰλλυδζοντά μ' ἰεγά—. Eam sequitur Morell. nisi quod μ' ὅντ' retinuit. Veterem lectionem iterum retraxit Steph. 2. ἰλλυπόεντ' legebatur inde a Stephano, nec aliter Ald. et Rom. cum Crat. Corruperat Brub. et Morell. ἰλλυδζοντα. Emendaverat Schmidius ἰλυπόεντα. ἰλυπόω scribi recte per unum υ, nemo dubitet, cum syllaba per se sit producta: quod post viros doctos ad Callimach. in Cer. 48. Toup. Emendat. in Suidam voc. συραγγιάσαι, (etsi unus locus Etymologi h. v. sufficere poterat) iterum copiose docuit Brunck. ad Æschyl. Prom. 53. ad Analecta tom. iii. pag. 240. ad Apollon. i. 862. Mirum tamen Valckenarium non movisse de loco duplex υ in Theocr. x. 51. ἰλυπόεις ἄγων reperio apud Polyb. tom. iv. pag. 144. Nec vero minus quæri potest de altera syllaba ου, sitne per se longa, an duplici σσ producenda? Apud Apollon. eodem lib. i. 589. ἅμαν' ἰλυπόεντα, at 862. δηρὸν δ' ἂν ἰλύοντα αἰθὶ μίνυνθα, unde conficitur, esse hanc syllabam ancipitem. Apud Pindar. tamen inf. Isthm. ii. 67. υ brevis est syllaba; sed vel sic statuo, novam esse formam ἰλυπόεσσα: ut adeo recte h. l. per duplex σσ scribatur. Locum Pindari expressit Diodor. in Exc. de Virt. et Vit. p. 556. 96. Ἵνα μὴ περὶ τὰς τῶν λιθίνων μυημείων κατασκευὰς σπουδάζωσιν, ἃ καὶ τόπου ἴσα κατέχει καὶ φθορᾶς ἐξίσης συγχάσκει· ἀλλὰ περὶ λόγου καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς, αἳ πάσῃ φύσεσι διὰ τῆς φήμης. ὁ δὲ χρόνος, ὁ πάσαν μαχαίραν σβέννυς, ταύτας ἀθανάτους φυλάττει, καὶ περιβόητος γινόμενος αὐτὰς ταύτας πασῶν κυρίας. Præclarus locus! 5. In libris non legitur nisi 'Ολπάδος ἔν τ' ἀπάτῳ. Desunt versui quinque syllabæ, ut ex antitheticis cognoscere in promptu est. Scholion: ω γλυκεῖά μου φδὴ, περιέον. unde Schmidius supplevit: — ἔν τ' ἀπάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδᾷ,—. Pauw mavult: γλυκεῖα Φάμα vel Μοῖσα. 6. Στοῖχ'. etiam hic populari nostro debebant parere Oxonienses. Nulla forma nota est στοίχω. leg. στοῖχε. et sic jam Commelin. ediderat. 7. In ὅτι ultima producta displicet Pauwio, qui emendat: -λοισ', ὅτι γε A. vel—λοῖσα, ὅτι A. anapæstus pro spondeo, in trochaico. Mingarell.—λοισ', ὅτι δ A. Utrumque cum hiatu; præfero ultimam productam tono.

Παρίου λίθου λευκοτέραν, ita nunc statuis suum hymnum comparat quidem, diversitatem tamen agnoscit in hoc, quod hymnus per omnes terras vulgatur, statua eodem loco manet. ἰλυπόεντα ἀγάλματα sunt ἀείμνηστα. cf. V. L.

Digitized by Google

Νικῇ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον.
Οὔπω γένυς φαΐνεν τέρεινα
Ματέρ' οἰνάνθας ὀπώρᾳν,

A. ά. K. ιά.

Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥ-
ρωας αἰχματὰς φυτευθέντας

9. νικᾷ Æolum ac Dorum more esse debet pro νικᾷ, quod est alienum. Malo esse νίκαν pro ἰσίκαν a νίκαμι. Laudari vidi νικᾷ ex Theocr. vi. f. At et ibi est γίκαν pro ἰσίκαν a νίκαμι. ut ἔχαμι, φίλαμι et alia. Non adeo necesse suspicari, fuisse inter lineam νίκᾳ, cum in versu scriptum esset ἴλαν, quod conveniret cum στέφανον. Reposuit Νεμείοις Schmid. Perpetuus ejus obtrectator, Pauwius mavult: Νεμέοισι. non enim probasse veteres Νέμεον de Nemea Argolidis, quoniam τὸ Νέμεον Locridis erat. Non meminerat vir doctus, toties occurrere Νέμεως apud Pausan. v. c. vi. 3. et alios. In nostro loco Νεμείοις vett. edd. usque ad Steph. qui Νεμέοις edidit. 10. γένυς videtur Scholiastes legisse. Tum φᾶνεν emendat Pauw, pro ἔφυσεν, ἔφυνεν. Mingarell. φάνεν, priore brevi. 11. Emendat Pauw: Ματρὶ' οἰνάνθαν ἐυώρας. nam οἰνάνθη gignit ἐυώρεαν, flos fructum, et οἰνάνθη sunt ἴουλοι, lanugo. v. Notam. Sane οἰνάνθη est flos vitis, proprie agrestis, tum cujuscunque vitis, ut ap. Aristoph. Ran. 1355. οἰνάνθας γάνος ἁμπέλων. v. [Philostrat Imagg. ii. 17. p. 837. Ex Schedis.] Script. Geopon. v. 51. et ib. Nicias. Ammon. h. v. et Valcken. p. 173. flos antecedit ἐυώρεαν, fructum: adeoque hic non esse potest mater omnium s. floris. Enimvero ἐυώρα h. l. declarat tempus, non quidem auctumni, nam is flores non emittit, sed tempus anni justum, quo efflorescit vitis. Transfert poeta ἐυώρεαν ad pubertatem, ἥβην, cum qua progerminat, lanugo, ἴουλος, οἰνάνθη, flos, ex poetarum usu. [nondum ostendit mentum pubertatem, quæ lanuginem gignit. γένυς οὔπω φαίνει τὸν οἰνάνθην, lanuginem, quæ gignitur a pubertate. Ex Schedis.] Simili modo Ὠρέων pro pubertate dixit Isthm. ii. 8. ubi eandem appellat Ἀφροδίτης μυρσινώδεα, cum Veneris usus ab ea procedat; et simplicius pro ea ὥρεα Nem. viii. 1. Nec aliter expediendus locus Chæremonis ex Athen. xiii. p. 608. allatus a Schneidero in Vita Pind. p. 124. Convenit, quod puellæ immaturæ ἔμφυτοι dictæ sunt. 12. Ἐκ δὲ Κ. Διὸς κτλ. Schmidius, ut purum iambicum esset. Sed et in ceteris spondei sunt.

9. νικᾷν στέφανον. Sollenne est νικᾷν ἀγῶνα, δρόμον, πάλην (κατά). Inf. 97. νικᾷν ἁρπτόν.

10. οὔπω γένυς φ. Sensus: erat adhuc imberbis, et tamen Æacidis novum decus addidit. Mutavi itaque interpunctionem post ἐυώρεαν. Ὠρέα nunc est pubertas, ἥβη, cum qua progerminat lanugo, οἰνάνθη. cf. V. L.

12. ἐκ δὲ Κρόνου. per Eudeidem (v. 21.), matrem Pelei et Telamonis, Chironis Κρονίδου filiam: cf. Antonin. lib. 38. Et hinc ἐκ Νηρηΐδων, Thetide et Psamathe, inf. 23.—16. πανδόκοιο, non respectu coloniarum, sed pro urbe in insula. ξείνων ἄρεσσαν Nem. iii. 3.

Digitized by Google

Καὶ ἀπὸ χρυσείων Νηρηΐδων
Αἰακίδας ἐγέραρεν,
Ματρόπολίν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν·
Τάν ποτ' εὐανδρόν τε καὶ ναυ-
σὶ κλυτὰν θέσσαντο, τὰρ βω-
μον πατέρος Ἑλλανίου
Στάντες, πίσναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ
Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ
Καὶ βία Φώκου κρέοντος,

Ε. ά. Κ. ιά.

Ὁ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια

14. χρυσείων. prima et hic corripitur; aut pro anapæsto est spondeus. 15. ἠγέραρεν Ald. Sane aut hoc metrum postulat, aut ἠγέραρεν est pro ἠγείρεσκεν. 18. Dawes Misc. crit. p. 59. præclare sibi emendasse videbatur Ἴσσανθ', ut Pyth. iv. 363. Πισιδάνας Ἴσσανθ' ἱπποβότου πάτρας. Sed aliena prorsus est vis τοῦ ἵζω ab h. l. Non Æacidæ Ἴσσανθ', *condiderunt urbem*, neque conveniunt reliqua; etsi per se non absonum videtur, a θέω (nunc τίθημι) θέσσασθαι ductum accipere pro ποιῆσθαι, *reddere*. Ad Scholiasten nemo attendit, qui ita exponit: ἦν τινα Αἴγιναν αἰτήσαντο ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἱκετηρίαν καὶ ἐνδεῖξαι γενέσθαι τὰ ναυτικά. Est igitur θέσσασθαι a θέσσομαι, h. l. eadem notione acceptum, quæ ab Hesychio notata (θέσσασθαι—ἱκέτευσαι, et sic θέσσεσθαι, θεσσάμενος) et a viris doctis cum ad eum locum, tum ad Callim. in Cer. 48. illustrata est: ἀντίθεσις a Ruhnken. Ep. Crit. p. 287. ut tamen magis h. l. αἰτεῖν, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβεῖν, accipiam, ut Schol. Apollonii exponit lib. i. Arg. v. 824. Itaque θέσσαντο, *precibus consequuti sunt, obtinuerunt*, ut esset Ægina hominibus frequentata. Suppl. ἦμεν ad ἐύανδρον, ut 67. πτίσαις γαμβρόν. Respicit hunc locum Isocrates in Evagora c. 4. 19. πατρὸς Ζ. Ἑ. Schmid. bene et metro convenienter. 20. πίσναν τ' Stephanus distinxit; sane a πίσνημι: ut πίσνα a πετνάω notum ex Hom. Iliad. φ. 7. et θέσσαντο—στάντες, πίσναν τε expedita omnia est oratio. A πίσνημι (quod est id. q. πετνάω) ἱκέτευσα, ἱκέτευσαν, ἱκέτευον, εἰς αἰθέρα ad metri normam: legit jam Schmidius pro ἐς. At Pauw refingere jubet: θέσσαντο, τὰρ β. π. Ἑ. στάντες, πετνάντες αἰθέρι χεῖρας ἁμᾶ, Ἑ. vel πετνάντες τ' αἰθέρι χ. 23. Erat ὁ τᾶς θεοῦ, τὸν—. At τοῦ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψ. antitheticos respiciens dedit Schmid. Stuporem hominis miratur Pauw. Miretur alius quoque meum. Concedam in alio poeta, pro choriambo diiambum

17. τὰν θέσσαντο, sc. εἶναι, γίνεσθαι urbem, ἐύανδρον: precati sunt Jovem, ut esset urbs frequens hominibus. v. V. L. 19. Διὸς Ἑλλανίου. Fabula vel apud Schol. est videnda. Apollod. iii. 12, 6. pag. 253. Not. p. 778.

Digitized by Google

Τίπτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.
Αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν, ἐν δίκᾳ τε
Μὴ κεκινδυνευμένον·
Πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον,
Καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
Δαίμων ἀποινώσαις ἔλασεν. στάσομαι.
Οὔ τοι ἅπασα κερδίων
Φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθεϊ ἀτρεκής.
Καὶ τὸ σιγᾶν, πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπων νοῆσαι.

Σ. β'. Κ. ιά.

Εἰ δ' ὄλβον ἢ χερῶν βίαν
Ἢ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι

ferri posse; at Pindarum video servare typum metri semel probatum diligentissime. Servo igitur θεῶν δν, at improbo τοῦ τᾶς. In prima versus fronte syllaba ista variat: sic inf. 89. 24. Τίπτεν ἐπὶ β. aut Τίπτ' ἐπιῤῥηγμῖνι emendat Pauw, ne trochaicus iambum habeat in secundo loco. Atqui ultima in ἐπὶ sequente ε producitur. 27. εὐκλέαν vett. edd. inde a Rom. donec Steph. emendavit ex Aldo. 28. ἄνδρας γ' Schmid. ut in antitheticis est. 29. ἀπ' Οἰνόνας Schmid. et Benedit. ad ductum Scholiastæ, ex Ægina. ἀποινώσας ubique editum: τὰ ἄποινα pro præmio aut pœna, adeoque ultione. plenior hinc oratio, ἔλασεν ἀποινώνας. 30. ἀτρέα Schmid. ut doricum sit pro ἀτρέϊ, nam α in fine produci debet. [32. respicit Theodor. Hyrtacen. Ep. 55. v. *Notices et Extr. d. Manuscr.* t. vi. p. 19. *Ex Schedis.*] 33. ἀνθρώπων molestam facit junctoram, etsi doctam, πᾶν' ἀνθρώπων. Forte ἀνθρώπῳ cum Aldo. [Locum sic refingit Gilb. Wakefield Silv. Part. iv. p. 104. οὔ τοι ἅπασα κερδίων φαίνουσα πρόσωπον Ἀλάθει' ἀτρεκής. καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπῳ νόημα. Non *semper* melior est *naturalem* ostendens *faciem* veritas; silere smpe est etiam *homini* sapientissima *cogitatio*. *Ex Addendis.*] — 35. Erat σιδηρίταν. deb. esse α, σιδαρίταν, ut Pyth. iv. 438.

25. τὸ μόνος Pelei et Telamonis fratre Phoco necato obliteratum esse vult. Similis locus erat Ol. vii. 43. 49. de Tlepolemo.—Mox 29. Δαίμων ἀποινώνας est *deus ultor*.

30. Vulgare esset, οὐ κερδέων ἐστιν, ἀλλ' Ἀθάναν ἄπασαν (παίστις) ἀτρεκῆ φαίνειν τὸ πρόσωπον. Eadem sententia Ol. i. 84.

34. Si vero Æacidarum laudes canendæ sunt, vincam omnes alios. Comparat saltum, in quo τὸ σκάμμα pro scopo aut mensura est.

Digitized by Google

Πόλεμον δεδόκηται, μακρά μοι
Αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσπά-
στοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὰν ὁρμάν.
Καὶ πέραν πόντοιο πάλλον-
τ' αἰετοί. πρόφρων δὲ κἀπεί-
νοις ἄειδεν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός· ἐν δὲ μέσαις
Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον
Χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων.

Α. β'. Κ. ιά.

Ἀγεῖτο παντοίων νόμων.
Αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν
Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν,
Πηλέα θ'. ὥς τέ νιν ἁδρὰ
Κρηθεὶς Ἱπολύτα δόλῳ πεδᾶσαι

37. Δ' *αἰετόθεν*. Δ' expungam, aut scribam γ'. 38. *ἐλαφρὰν ὁρμὰν* Schmid. metro cavens in ultima voc. *ἐλαφράν*. 41. Erat *ἄειδε*. *ἄειδεν* cum Schmidio legendum esse non dubito: et sequitur v. 45. *ἀγεῖτο*. Tamen Pauw aliter: *ἄειδε 'ν* Π. nisi quod mox *ἄειδ' ἐν* Π. substituit. 42. *ἐν δὲ μέσαις* Schmid. recte ad metrum, et debebant servare Oxonienses, qui dedere *μέσαισ*. Vulgo *ἐν δὲ Μούσαις*, nisi quod Romana Scholiis praefixum habet *ἐν δὲ μέσαις*. unde in marg. Crat. et Brub. venit. 45. *νομῶν divisiones musicas* explicant Oxonienses: debebant obtemperare Schmidio et jam ante Stephano, qui ed. nec. *νόμων* recte edidit. Agitur de *modis* musicis. 49. Vulgo *Κρηθεὶς*. fuit *Κρηθεῖς*, ut in tot aliis apud Pindarum obviis, nec obstat, si dicas, *ε* corripi ante *η*.

39. Vel aquilas velocitate volatus aequabo. *πάλλειν* vel *πάλλεσθαι*. *πάλλειν*, *vibrare*, pro *πηδᾶν*, *σείεσθαι*.

41. Redit ad laudes Pelei, etsi plurali utitur, cum in honorem totius gentis hoc cedat; agit autem de nuptiis cum Thetide: cfr. sup. Pyth. iii. 160. sq. Ipsæ Musæ chorum duxere, cantante lyra Apolline. *ἀγεῖτο* pro *ἦρχε*.

46. Junge *ἀρχόμεναι πρώτιστον* (*πρῶτον ἀπὸ*) *Διὸς* (h. e. *προοιμιαζόμενοι*) *ὕμνησαν Θέτιν*.—*δόλῳ πεδᾶσαι*, *irretire*, *opprimere*, ut vitæ periculum adiret, *πείσαντα ἀκοίταν ξυνᾶνα*, *consortem tori*, *Μαγνήτων σποδὸν*, (*regem* Acastum) *βουλεύμασι πανώλεσι*, *calumniis*, se ab ipso de stupro esse compellatam. conf. Nem. iv. 92.

Digitized by Google

Ἦθελε, ξυνᾶναι Μαγνή-
των σκοπὸν πείσαισ' ἀκοίταν
Ποικίλοις βουλεύμασί
Ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
Ὡς ἄρα νυμφείας ἐπείρᾳ
Κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου

E. β'. K. ιά.

Εὐνᾶς. τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν.
Πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ
Παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ δέ τ' ὀργὰν
Κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι.
Εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν,
Ξεινίου πατρὸς χόλον
Δείσαις. ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ

50. Ἦθελεν ξυνᾶναι M. Aldus. recte, puto, pro ξυνάεσθαι, a ξυνάω, ut ad maritum referatur. [Pyth. iii. 84. *Ex Schedis.*] ξυνῶναι, ultima brevi, cum tamen ex ξυνάονται sit ξυνώνται, ultima longa, mirabantur jam Schmid. et Pauw. (ut pro Νόμφα, Νόμφα φίλη Iliad. γ. 130.) hic quidem suspicatur, Pindarum scripsisse: Ἦθελε, συνάονται γε Μαγνή- id enim licere in trochaico variare. 53. συνάπτειν λόγον Aldus, quod et ipsum bonum; idem v. 55. Ἀκάστου. 54. ὡς ἄρα. In ἄρα prior producitur. 55. ἐν λέκτροις ἰδνᾶς non videt Pauw quemodo copulari possint: idem enim significare et alterum officere alteri; itaque emendat: ἐν δάλπτροις ἰδνᾶς (pro δαλπτηρίοις). Sed ἰδνὰ est *consuetudo, concubitus*, ἐν λέκτροις Ἀκάστου. Nec quicquam in eo insolens. Ol. ix. 68, 9. ἄνηρ ἰδνᾶς — πενθάδων γένος. Adde Pyth. ix. 20. ii. 65. et ἰδναοθῆναι ἐν λέκτροις iii. 44. — 56. τὸ Ϝ ἰ. ἔ. esse scribendum, ut tribrachys pro iambo sit, Pauw contendit. Non assequor virum. 58. Erat τοῦ Ϝ ἰ. —.

54. ὡς ἄρα ἐπείρα (sc. αἰδὼ) ἐν λέκτροις ἰδνᾶς νυμφείοις (*in lecto conjugali*) Ἀκάστου.

58. παρφαμένα cum notione fraudis. vid. ad Pyth. ix. 77. ut παρευρεῖν et alia similia. τοῦ Ϝ [Pelei. *Ex Schedis.*] ἰργὰν ἔκνιζον λόγοι αἰπεινοί, *ejus mentem pupugit*, percussit, *oratio*, [Hippolytes. *Ex Schedis.*] *res periculosa*. [αἰπ. l. χαλεπὸς, l. arduus, periculosus. *Ex Schedis.*]

62. πανάνατον. Jupiter pollicitus ipsi est, se *conciliaturum esse*, πράξειν, συμπράξειν οἱ τινα Νηρηΐδων ἄλοχον. [pro præmio castitatis in Hippolyten. *Ex Schedis.*] — 67. γαμζεὶν h. l. *συγγαμεῖν, affinem*, nam Neptunus Amphitriten conjugem habebat, sororem Thetidis; utraque Nerei et Doridis f.— 68. Αἰγᾶθεν. ad Ægas, insulam ad Bubœam, refert Schol. vid. Strab. viii. p.

Digitized by Google

Ὀρσινεφὴς ἐξ οὐρανοῦ
Ζεὺς, ἀθανάτων βασιλεὺς, ὥς τ' ἐν τάχει
Ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νη-
ρεΐδων πράξειν ἄποιτιν,

Σ. γ'. Κ. ιά.

Γαμβρὸν Ποσειδάωνα πεί-
σαις· ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ πλειτὰν
Θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·
Ἔνθα μιν εὔφρονες ἵλαι
Σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
Καὶ σθένει γυίων ἐρίζον-
τι θρασεῖ. Πότμος δὲ κρίνει
Συγγενὴς ἔργων περὶ
Πάντων. τὺ δ' Αἰγίνᾳ, θεᾶς, Εὐθύμενες,
Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν,

62. Δίσαις est scribendum Æolum more. ὅ δ' ἐφράσθη non bene repetierunt Oxonienses: invexerat Calliergus cum Brubach. et Morellio; sed melius dederat Aldus: ὅ δ' ἰφράσθη, quod Crat. et hinc Steph. cum Schmidio recte receperant, Sic quoque Schol. Elegans est Mingarelli conjectura: ὅ δ' ἰφράσθη. 65. ποντίαν. f. ποντιᾶν—Νηρεΐδων, perpetuo epitheto. χρυσαλακάτων. Vocem vidimus Ol. vi. 165. 69. νίσσεται Ald. eodem jure ac νίσσεται. 70. μὶν—θεὸν, non dubito μὶν fuisse. Movet idem Mingarell. 73, 74. κρίνει. συγγενὴς ἴ. Ald. 75. θεῶ—Νίκας maluit Schmid. sed ambigua hinc oratio existit, ut bene Pauw monet. Mingarell. præclare conj. τὺ δ' Αἰγίνᾳθεν, ὃ Εὐθύμενες. 76. ἐν ἀγκώνεσσι corruptum legisse videtur Schol. ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς

386. Probabilius est, urbem Achaiæ Pindarum respexisse propter sollennia sacra.

71. κάλαμος non est fistula, sed tibia; nam et hæc ex arundine: v. sup. Pyth. xii. 44. Isthmiis deus adveniens excipitur cantu tibiarum, et certamina gymnica in ejus honorem habentur.

73. Munit poeta sibi viam ad sequentia de Euthymene. Vulgo cum superioribus connectitur, usque ad 75. Τὺ δ' Αἰγίνα. *Vis ingenita omnium, quæ aguntur, summam continet*; cf. Nem. iv. 68. φέρτερος, ἀρετὴ, a natura data, adeoque felicitate aliqua obtigit. Eadem εὐδαίμων συγγενὴς Nem. iii. 70. De Euthymene v. ad Isthm. v. pr. De v. 76. Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν cf. ad Isthm. ii. 39. Euthymenes victor fuerat in Ægina in Αἰακείοις.

Digitized by Google

Ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.

A. γ'. K. ιά.

Ἦτοι μεταίξαντα καὶ
Νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κεί-
νου ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας.
Ἀ Νεμέα μὲν ἄρηρεν,
Μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ' Ἀπόλλων.
Ἄλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι
Τε κράτει Νίσου τ' ἐν εὐαγ-
κεῖ λόφῳ. χαίρω δ', ὅτι

Νίσου. nisi ipse corruptus. 78. Ut verba sunt, sensus esset: Pytheas, avunculus tuus ex matre, o Euthymenes, illustrat ejus stirpem: at cujus? et quid *μεταίξαντα*? Pytheas puer porro non erat avunculus Euthymenis, sed ex sorore nepos: v. ad Isthm. v. pr. Schmidius meliores codd. expectat. Benedictus *μεταίξας σι, καί.* Pauw vero scribere jubet: *ἦτοι μεταίξ ἄνεα, κ:* nec addit, quo sensu; puto: *subsequens te, E. æmulans, aperte et confidenter.* Unus Schol. *μετὰ τὰ προειρημένα ὑπό σου* exponit. Alter videtur *Πυθέας* quinto casu accepisse. Varie tentabat Mingarellus: *ἦτοι μεταίξας τὰ καί*—*Πυθέα.* vel *μεταίξαν* ad *ἔθνος.* Lenissima medicina esset, quam in Notis apposui. [o Pythea, lætatur avunculus tuus, cognatum sibi genus nunc eodem pervenisse. *μεταίξαντα* ad *ἔθνος.* Ex *Schedis.*] 79. *Κίσου* corruptum. Schmidius leg. *σεῦ- ο*, et Bened. *σοῦ τὸ* ad ductum Scholiorum. Pauw: *πεῖος*, sc. Pytheas. Fuit, puto, *κλεν-νὸν ἐμ. ἔθνος.* 81. *μὲν* conj. Schmidius. [*ἄρεμεν* Herm. de Dial. Pind. p. xiii. Ex *Schedis.*] 84. Scripsi *κράτει* pro *ἐκράτει.* Vulgo sine sensu *κρατεῖ.*

A v. 78. corruptus locus: v. V. L. qui ut sensum idoneum habeat, sic refingendus esse videtur: *ἦτοι, μεταίξας σι καὶ νῦν ἰὸν μάτρῳ', ἀγάλλει κλεινὸν ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας, Euthymenem suum avunculum æmulatus, illustrat nunc cognatos suos Pytheas.* Ἀ Νεμέα μὲν ἄρεμεν, Μείς τ', ἐπιχώριος ὃν φίλησ' Ἀπόλλων· ita interpungo: *conspirant in hoc victoriæ Nemea et Æginetica. s. vicit et ipse in Nemeis, ut tu.* Apollo *Delphinius*, cui sacra et ludi fiebant apud Æginetas mense Delphinio dicto. *ἄρεμεν*, et pro hoc, *ἄρεμι*, media longa: *προειρήμεσθαι* Schol. h. l. Sic sup. Nem. iii. 112. *Ταλαγγὶ ἄρεμι φίγγος Ἀλανδᾶν ἀνέθην, nexum ea eo est, conjunctum.* Eodem sensu *ἄρεμι* media brevi occurrit apud Tragicos: ut Sophocl. Electr. 148.

84. Debuit esse *εἶσι σι κράτει*, vel *εἶσι τ' ἐκράτει* nam de præterito agitur: *vicit et domi*, in Ægina, *et Megaris ἄλικας pueros ἰλθόντας* ultimum hoc erit: *in certamen prodeuntes*, vel *peregre advenientes.*

85. *Lætor autem, quod omnes Æginetæ studiis certaminum tenentur. μάρναθαι* de certaminibus. Pyth. viii. 61. Nem.

Digitized by Google

Ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
Ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου
Σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβὰν

E. γ'. K. ιά.

Ἐπαύρεσο. χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν
Τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν.
Εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις, ὥστ' ἀείδειν,
Μηκέτι ῥίγει. δίδου
Φωνὰν, ἀνὰ δ' ἱστία πεῖνον
Πρὸς ζυγὸν καρχασίου,
Πύπταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγξαι ἐ-
λεῖν Ἐπιδαύρῳ διπλόαν
Νικῶντ' ἀρετάν· προθύροισιν δ' Αἰακοῦ

86. Cum in *μάρναται* media producta requiratur, pro *μάρηται* dictum habebat Schmid. etsi parum accommodatus subjunctivus ille est b. l. An fuit *μάρναται πέρι πᾶσα πόλις*? 87. *γλυκ. τῇ* M.— *τύχῃ* Schmid. et mox 89. *Καρχάσιον* idem, utrumque temere: hoc quidem de metro male sollicitus. 88. *σὺν τύχᾳ Μενάνδρου*. v. Not. Heinrich olim conj. *σὺν τέχνῃ*. 90. Erat *ἀθλητᾶσιν ἴμεν*. At *ἴμεν* Trochaicum postulat, ut et alterum, quod jam habet Ald. *ἀθλητᾶσιν*. 92. Ne colon Euripideum laboret, ultima in *μηκέτι* producta, Pauw. conj. *Μή σε ῥίγει*, vel *Μηδέ σε ῥίγει*. Prius vix græcum; hoc alterum bene. Sufficit - *ῥι* ad producendum - *σε*. [*ne turberis*. Ex *Schediis*.] 95. *πύπτα σε* Ald. quasi pro *πύπτειν* sit: minus bene. 97. *προθύροισιν δ' Αἰακοῦ* requirere Prosodiacum, Pauw jam monuit, cum esset *προθύροισι*.

i. 38. *περὶ ἑσλοῖσι*, ut Isthm. v. 70. *ἀμφ' ἀέθλοις*. Eadem Nem vii. 14, 15. *ἑσλὰ* sunt *καλὰ*, studia *τῶν καλῶν*. Mox v. 67. ad victorem se convertit. *Ἴσθι*, absolute, ex more, ut Ol. xi. 21. Æschyl. Prometh. 288. Suppl. 468. Alias *ὦ ἴσθι, ὅτι*. Scito te victoriam consequutum esse Menandri aliptæ fortuna, h. e. disciplina.

88. *σὺν τύχᾳ Μενάνδρου*, proprie ejus institutione et disciplina; at et ea cum fortunæ beneficio erat conjuncta; ut supra Nem. iv. 12. propitiis Musis, adjuvantibus, *σὺν Χαρίτων τύχᾳ*.

91. *εἰ δὲ* (*ἐπεὶ*) *Θεμίστιον ἵκοις, ὅστ' ἀείδειν* (*αὐτόν*): *materiæ laudum tibi affatim est*.

92. *δίδου, ἀναδίδου* ex v. seq. *ἀνάστηθι*.

95. *ἑλεῖν πυγμᾶν ἀρετὰν*, ut alias (*πατ'*) *ἀγῶνα*: conf. sup. ad 9. ubi *πυγμᾷ στέφανον. πύπταν καὶ παγκρατίου* pro *πυγμῆς καὶ παγκρατίου*. [Est tamen etiam *ἑλεῖν νίκαν* Od. viii. 67. *ἔδωκε* Pyth. v. 27. Ex *Schediis*.]

Digitized by Google

Ἄνθεα ποιάεντα φέρειν στεφανώματα, σὺν ξανθαῖς Χάρισσιν.

98. Ἄνθι pro ἄνθεα iterum de metro sollicitus Schmidius. vid. Pauw. Malo ἄνθεα esse pro ἄνθη; vel sic scribam. ἄνθεα ποιάεντα per appositionem, στεφανώματα. 99. Cum media in Χάρισι produci nequeat, Schmidius emendat Χάρισσι, Pauwius vel σὺν ξανθαῖσι Χάρισιν, vel σὺν ξανθαῖς Χαρίτεσσι.

98. Eum dedicasse (ex ipsis Æaceis fani Æaci, *Musis propitiis* carminibus ceforte, cf. Ol. ix. 166.) coronam in atrio lebratum.

Digitized by Google

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ϛ'.

ΑΛΚΙΜΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΙΔΙ, ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

ALCIMIDAM victorem ἐν παισὶ declarasse vim divinitus ingenitam, victoria insigni, quam lucta puer abstulit; —15. æmulatum avum Praxidamantem; — 29. nam atavus Socles a gymnastica cessaverat, uti iterum Praxidamantis filius, Alcimidæ pater; ita ut alternis ex ea gente proventus victoriarum prodiisset. — 52. Celebrantur victoriæ tribulium Bassidarum. — 74. Materies laudum ex heroum Æginetarum factis. — 92. Redit ad victorem, et memorat fuisse quintam supra vicesimam victoriam, quam suæ genti adjecit Alcimidas. In fine 108. mentio honorifica aliptæ Melesiæ.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

ΕΝ ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος· ἐκ
Μιᾶς δὲ πνέομεν

1, 2. Versus passim laudati a veteribus. [Schol. ad Euripid. Med. 1224. *Ex Schedis.*]

Fuit *Alcimidas* filius *Theonis*, qui a re athletica abstinuerat; at ejus pater

Digitized by Google

Ματρὸς ἀμφότεροι.
Διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
Δύναμις. ὡς τὸ μὲν οὐδὲν,
Ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἕδος
Μένει οὐρανός. ἀλλά τι προσφέρομεν
Ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἢ-
τοι φύσιν, ἀθανάτοις·
Καί περ ἐφαμερίαν
Οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ

5. ὡς. malim ὅτι. [Sic in textu ab Heynio correctum.] 6. οὐκ χ. Ald. 7. Excitat versus hos Schol. Eurip. Med. 1233. 8. ἴμπαν Schmid. ex Aldo. ἴμπαν pro ἴμπαν etiam recte vulgg. 11, 12. μετὰ νόσους suspectum facile cuivis, nisi meminerit, poetam lyricum posse exquisitiorem formam affectare, ut solet. Pauw emendat l. πανὰ νόσους l. μετὰ νοσεῖς. hoc puto verius, non

Praxidamas nobilis athleta. inf. 32. Is natus a *Socle* vel *Soclide*, obscuro homine, cujus pater Agesimachus itidem pugil: inf. 21. 44.

1. Ἐν ἀνδρῶν, ἢ θεῶν γένος sc. ἐσμὲν, pro ἢ ἀνδρῶν καὶ θεῶν γένος, et ἢ pro τὸ αὐτό. Mox πνέομεν pro ἐσμὲν, ἰσχνόμεθα. [3. μητρός. Οὐρανὸς et Γῆ Hesiod. Theog. 116. 17. *Ex Schodia.*]

4. Διείργει δὲ (*deos et homines*) δύναμις (*natura*) πᾶσα κεκριμένα, (pro κάκεινος, κατὰ τῶν διακεκριμένη. Hesiod. Sc. H. 55. Alcmena peperit Herculem Jovi, Iphiclem Amphitruoni κεκριμένην γενεήν. διακεχωρισμένην.) [ortum habuere illi in cœlo, hi in terra. *Ex Schodia.*] ὡς τὸ μὲν (γένος) οὐδὲν (ἐστί): sequi debebat, τὸ δὲ θεῶν γένος ἐστὶν ἀθάνατον: pro diis ceterum dixit: ὁ δὲ οὐρανὸς χάλκεος μένει θεὸς αἰὲν ἀσφαλής. ἀλλά τι προσφέρομεν ἀθανάτοις pro προσφερόμεθα. similes sumus. Iterum vox in Fragm. p. 60. xvi. occurrit.

10. Junge: καίπερ οὐκ εἰδότες, ἄνευα συμβαν ἴγκαψεν ὁ Πότμος, fatum, (ὅσον) ἔμμι ἐφαμερίων πρὸς (αὐτὸν), ad quam metam perveniamus moriendo. συμβαν, a cursu, meta, linea, ut mors ultima linea rerum. debebat sequi: ἢ ἐφ' ἡμέρᾳ ἢ ἐπὶ νυκτί: hoc invertit: ἐφαμερίαν (ad συμβαν) ἢ μετὰ νύκτας (pro νύκτα). Similis locus est ex parte Ol. ii. 61. sq. Et sententia simili modo protracta Pyth. iv. 454. 5. Vulgare autem est illud: *nos a diis ortos, nos diis cognatos*; v. c. Eurip. Hec. 490. etsi multis modis dictum et acceptum. Nec vero ex Hesiodea Theogonia .126 seqq. hoc ductum puto, quod Scholiastes arbitratus est; (ut nec versum in Ἔργ. 108. ὧν ἡμίθεον γενεὴν θεοὶ θνητοὶ ἐπ' ἀνθρώπους recte se habere censeo; repugnat enim sequentibus; sed leg. οὐχ ἡμίθεον.) sed ex antiquis cosmogonicis ex theogonicis mythis hoc petiit poeta, cum Οὐρανὸς et Γαῖα omnium deorum et hominum progenitores ederentur. Dictum tamen hoc variis modis; et aliis iterum modis a philosophis antiquis; inprimis subnata opinione de anima mundi omnia pervagante. Alier a Terra, magna matre deum hominumque, repetiit Lucret. ii. 589. 598. sq.

Digitized by Google

Νύκτας ἄμμε πότμος ἀν-
τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

A. ά. K. ν/.

Τεκμαίρει καί νιν Ἀλκιμίδας
Τὸ συγγενὲς ἰδεῖν.
Ἄγχι καρτοφόροις
Ἀρούραισιν, αἵ τ' ἀμειβόμεναι
Τόκα μὲν ὧν βίον ἄνδρεσ-

vero ut ipse accipit: *neque post noctu*, sed ut Schol. exponit: *διὰ νυκτός. οἷον ἐν ἡμέρᾳ οἷον ἐν νυκτί.* 12. Interpolavit metrum Schmidius Coli 12 et 13. eaque de causa hic *ἄμμε δὲ πότμος δὲ* refinxit. Sed Colon esse antispasticum dimetrum catalecticum, cujus antispasti in primo pede variant, docet Pauw: Colon autem 13. antispasticum trimetrum brachycatalectum est. 14. *Δὲ καὶ νῦν* metrum vitiabat. Audiendus erat Schmidius, qui *δὲ* ejecit. Idem *καί νιν* scripsit: Pauw probat *καὶ νῦν*. Aldus exhibet *δέ νιν*. 14, 15. Vulgo nulla interpunctio est post *Ἰδεῖν*, at plene interpungitur post *ἔμαψαν* v. 20. Vulgari interpretatione, secundum alterum ex Scholiastis instituta, commoda sententia vix efficitur. Obvium est statuere cum priore Scholiasta, concludi his sententiam superiorem: *cognationem hanc cum diis etiam Alcimidas testatam facit*; [est A. probatio (hujus rei)], ut videamus illam cognationem. *Ex Schedis.*] *τὸ περὶ τοὺς Διοὺς ἀπῖν διὰ τὴν εὐφυΐαν, corporis robur, συγγενές.* Ita *τεκμαίρει* (*ὅστι τινὰ*) *Ἰδεῖν* ex noto græcismo dictum plenius pro *τεκμαίρει*. Jam v. 16. nova erit sententia ordienda: *Ἄγχι καρτοφόροις ἀρούραισιν—ἅλδι τοι Νεμέας* etc. Ita quoque Pauw facere jubet; nec tamen, quod toties in hoc viro ægre feras, addit, qua sententia acceptum velit. *Ἄγχι* dictum erit pro *ἴσως, ἐμοίως*, quod an usus ferat, nescio: *Paritèr atque agri, nunc redit Nemea A.* ut *ἀγχίθεοι* Hom. Od. ε. 35. Phæaces accipiuntur a multis pro *ἀντίθεοι*. Grammaticus in Scholiis mollire voluit: *ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον λεγομένοις ταῖς ἀρούραις*. Forte *ἄγχι* ex glossa venit et fuit *ἴσα καρτοφόροις*. Potest et interpungi post *Ἀλκιμίδας*, et post *τὸ συγγενές*; possunt et aliæ rationes iniri sed nulla satisfacit.

15. Non dubito, post *Ἰδεῖν* sententiam finiri et interpungendum esse: etsi durum esse non nego *τὸ Ἰδεῖν*, exploratum tamen hoc habeo, sensum esse, ut in V. L. dixi: *cognationem cum diis arguit victor divina corporis specie*, adspectu, *τῷ Ἰδεῖν*, aut, ut noster amat, (*κατὰ τὸ*) *Ἰδεῖν*, vel *ὡς* (*τινὰ*) *Ἰδεῖν αὐτόν*. [ut intelligamus, animadvertamus. ut Pyth. x. 116. *Ex Schedis.*] Tum nova sententia continuanda ad v. 29. *Ἄγχι—κατέπαυσεν, ἅλδι τοι N. Ad eundem modum, quo ager alternis quiescit et recreatur, etiam nunc alternis ex hac stirpe post aevum prodit luctator Alcimidas.*

17. sqq. Similis sententia inf. Nem. xi. 50. *ἴδοσαν* pro *ἰδεῖσι*, et *ἔμαψαν*, *μάχεσθαι*. [vires recuperant. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

σιν ἐπηέτανὸν πεδίων ἔδοσαν,
Τόχα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔ-
μαρψαν, ἦλθέ τοι Νεμέας
Ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
Παῖς ἀναγώνιος, ὅς,
Ταύταν μεδέπων Διόθεν
Αἶσαν, νῦν πέφαντ' οὐκ ἄ-
μοιρος ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας,

E. á. K. iá.

Ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαν-
τος ἐὸν πόδα νέμων
Πατροπάτορος ὁμαιμίου.
Κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνι-
κος ἐὼν, Αἰακίδαις
Ἔρνεα πρῶτος ἀπ' Ἀλφεοῦ,
Καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ
Στεφανωσάμενος, Νεμέᾳ δὲ τρὶς,
Ἔπαυσε λάθαν Σωκλείδα,
Ὃς ὑπέρτατος Ἀγησιμάχω
Υἱέων γένετο.

21. —μάρψαν' malit Schmid. Sed variat antispastus. 25, 26. Editum erat:—οὐκ ἄμοι- 26. ρος ἀμφὶ π. Ita alter versus syllaba auctus, alter deficiens. Interpolavit Schmidius: (v. ad v. 12, 13.) Αἶσαν αὖ πίφανν' (Benedictus: ἐπέφανν') οὐκ ἄμοι-ρος ἂν ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας. At Pauw: Αἶσαν νῦν πίφανν' οὐκ ἄ-μοιρος ἀμφὶ π. κ. hoc recte. 34. Νίμεα Ald. 36, 7. Metricus Epodorum duo postrema cola paullo aliter ordinasse videtur. v. Pauw. 36. Ἀγησιμάχῳ Ald. Ἀγησίμαχος. f. ex Ἡγησίμαχος. ὑπέρτατος recte Schol. interpretatur πρεσβύτερος. Perperam accepit etiam Plutarch. pro nobilit. p. 262. Anecd. Wolf. t. iv. ἠρχόντων. 37. Τλῶν al. Τίων metro postulante ex Aldo recepit Schmid.

[25. αἶσαν, institutum, pugilatum, studium, amplexus, Διόθεν, robore a natura dato favente, οὐκ ἄμοιρος, οὐκ ἀτυχής. Ex Schedia.]

27. Praxidamas notus ex eo, quod primus ex victoribus Olympicis statuam dedicavit, victor Olymp. lix. Paus. vi. 18.

Digitized by Google

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι
Πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς
Ἦλθον, οἵ τε πόνων
Ἐγεύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ
Ἕτερον οὔ τινα οἶκον
Ἀπεφάνατο πυγμαχίᾳ πλεόνων
Ταμίαν στεφάνων μυχῷ Ἑλλάδος ἀ-
πάσας. ἔλπομαι μέγα εἰ-

38. Variat in edd. ἐπεὶ οἱ et ἐπεὶ οἱ. priore modo, ut οἱ sit pro τῷ αὐτῷ, acceperunt Scholiastæ, et modo ad Soclidam, modo ad Agesimachum retulerunt: hoc quidem ita, ut ei, præter Soclidam, natu maximum, tres alii filii strenui athletæ fuerint. Pugnat Schmidius pro altera ratione οἱ τρεῖς, ut sint tres illi victores ex hac domo: Alcimidas, Praxidamas, Agesimachus, intervallo inter quemque relicto ignavi parentis: Alcimidæ pater, Theon, si Grammatico ad pr. credendum, Praxidamantis Soclides vel Socles, ut Didymus notat: neuter ἐπαγώνιος. Schmidium sequuntur Benedictus et Pauw: et respicit sane sententia comparationem illam vss. 16. sqq. et est unice vera. 40. τε in δ' τε abundare monet Schol. δ' γε τ'. Schmid. et Pauw: ᾧ τε, ut sit: ἀρετᾶς ἄκρον, ᾧ καὶ Π. l. Probo Schmidium: attamen οἵτε pro simplici οἵ, vel ὅστις, frequenter occurrit. 43, 44. πλεόνων ex ingenio Schmidius restituit, præeunte tamen Schol. πλείους ἀντιποιούμενοι στεφάνους. Vulgo deerat pes, etsi ταμίαν modo ad priorem modo ad posteriorem versum trahebatur. πυγμαχίᾳ Morell.

38. οἱ τρεῖς sunt *trini illi ex ea gente, qui gymnica certamina attigerunt, Agesimachus, Praxidamas, Alcimidas.* v. Var. Lect. Erat autem *Agesimachus* stirpis auctor. v. ad Argument.

45. Sequentia sic corriganda:— Ἴλαιρμαι μέγα εἰπὼν τύχαν ἔνεκα σωτῆρ, δι' ἀπὸ σᾶμ' ἰσᾶς. οἴθων' ἐπὶ τῶνδε, ἄγε, Μοῖσα, οἶκον ἐπέων ἀμπλία. [dirige carmen ἐπὶ τῶνδε τὸν οἶκον, ex qua familia, cujus tribules Bassidæ, fuere victores jam mortui digna poëtis materia. In his e tribu Bassidarum Callias 68. *Ex Schedis.*] Pessime duo diversa junguntur in vulgari lectione. Immo vero: *Videor mihi earum laudem pronuntiasse.* ἅδε pro ὅδε, *veluti.* Pergit v. 48.: *Verum missis aliis ex hac gente, hunc celebra, Musa, Alcimidam:* tum subjicit v. 50.: *majorum enim facta jam alii postea celebrarunt.* σφὸν refer ad οἶκον, iis qui ex ea gente sunt. οἴθωνα οἶκον, *ventum moderari, ut secundus sit;* ut sup. Ol. xiii. 38. πτεροῦντες οἴθονι δαίμονος οἴκῳ. Nam οἰθόνιον proprie, *dirigere, recta via aut regula ducere;* mox est omnino *regere, movere.* Hinc οἰθόνιον πῶμα ap. Tragicos, et νῶτα, (cf. Euripid. Hec. 39.) ergo et οἶκον; et alia metaphora ἄνεμος Pyth. iv. 273. Tum οἶκον ἐφέτην, ut Pyth. iv. 5. φέρῃς οἶκον ὕμνων. Eodem tropo dixit Pyth. i. 88. οἰθόνιον ἅρμα.

Digitized by Google

πὼν τύχεν ἄντα σκοπῶν.
Ὥτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖ-
σ' εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε,
Μοῖσ', οὖρον ἐπέων εὐ-
κλέα. παροιχομένων γὰρ ἀνέρων

A. β'. K. ιγ'.

Ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι τὰ παλά
Σφιν ἔργ' ἐκόμισαν.
Βασσίδαισιν ἅτ' οὐ

46. ἄντα σκοπῶν τυχῶν Schol. et vulgg. inde a Romana, turbato metro, etiam in ceteris. At Aldus, quem Crat. sequitur, —πὼν τυχῶν ἄντα σκοπῶν. Unde Schmidius eleganter: τύχειν ἀ. σ. dorica forma. nisi quis malit suspicari fuisse: —πὼν σκοπῶν ἄντα τυχῶν vel τυχίν. Dubito enim Pindarum ἄντα σκο- pro dactylo extulisse. Et alii apud Schol. scribebant: ἂν τετυχών. Mingarellus inde effingebat τετόχιν, aut potius σκοπῶν ἄντα τυχῶν. De toto loco v. Notam. 47. ὅτι Schol. τὸ ὅτι Δωριπῶς ἀντὶ τοῦ ὅτου φησίν. Pauw: ὅτι pro ἐφ' ᾧτι, quamobrem. et sic Aldus edidit. Reizius Prosod. gr. pag. 29 damnabat ἅτι, et factum volebat ὅτι ex ᾧτι. [Sic et vii. 90. et 137. Ex Schedis.] Apud Schmidium λὶς aliqui: non vero in edd. 48. In εὐθὺν ultima syllaba producta requiritur. Schmidius præclare ad metrum et ad sensum, εὖθυν' ἰὼν τοῦτον, ἄγε, nam εὐθύνων ὄφρον poeta et aliis locis dixit. Ol. xiii. 38. Πινοφῶντες εὐθυνει λαίφεος ὄφρα. Pauwius, Schmidium et hic arrodens, fulcrum inserit εὐθύν γ'. 49, 50. vid. ad v. 12, 13. Erat 49. ιυλία. 50. Παροιχ. At docet metrum, alteri versui -κλία esse attribuendum, ut una syllaba sit -κλῆ. Et ἀνέρων prima longa, ut et apud Homer. et al. forte geminato ν. Schmidius: Μ. οὖ. ι. ἰὼ-κλέ'. Ἀνοιχομένων γ. ἄ. Pauw. Μ. οὖρ. ἰκ. ιυκλέ-α. παροιχομ. γ. ἀνέρ. Mingarell. Μοῖσ', οὖρον cum Aldo. 51. λόγιοι anapæstus pro spondeo vel iambo. Poterat tamen poeta scribere: Ἀοιδοὶ καὶ λόγοι. Dubitat Pauw, an sic scripserit. Mingarellus putabat καὶ omitti posse, ut ἀοιδοὶ λόγιοι sint *fucundi*, ut 75. aut λόγιοι esse pro dissyllabo, aut parendum esse Pauwio; mensuram esse versus pœonici, aut esse Iambicum impurum. Igitur manebimus in hoc, ut nihil moveamus. 52. Erat ἔργα ἐκόμισαν cum hiatu, et laborat metrum, nec debebant reluctari Oxonienses, quin cum Schmidio ἔργα κόμισαν scriberent, vel cum Aldo ἔργ' ἐκόμισαν. Vulgo inde a Romana ἔργα ἐκόμιξον. quod et ipsum tuetur Pauw in penthemimeri iambico, nempe, puto, ut sit: ἔργ' ἐκόμιξαν. 53. Βασσίδαισιν Didymus scribere jubebat apud Schol. fuisse enim Ægimæ gentem Budidarum a Budione aliquo duc-

51. λόγιοι post ἀοιδοὶ erunt *oratores*: nisi mavis *historicos*. cf. Pyth. i. 183. At inf. 75. sunt *poetæ*. ἐκόμισαν, celebrarant. παίζων nude sic positum accipio pro fovere, curare, adeoque carmine tractare.

Digitized by Google

Σπανίζει· παλαίφατος γενεὰ,
Ἴδια ναυστολέοντες
Ἐπιχώμια, Πιερίδων ἀρόταις
Δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον, ἀγε-
ρώχων ἐργμάτων ἔνεκεν.
Καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέᾳ,
Χεῖρας ἰμάντι δεθεὶς
Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ
Ταύτας αἷμα πάτρας χρυσα-
λακάτῳ ποτὲ Καλλίας ἀδὼν

Ε. β'. Κ. ιά.

Ἔργεσι Λατοῦς, παρὰ Κα-
σταλίᾳ τε Χαρίτων
Ἐσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν·

tam. Perperam, si Bassidarum etiam vel gens vel tribus Æginæ fuit, unde oriundus Alcimidas. Hærebant Grammatici in interpunctione. 62, 63. v. ad v. 12, 13. Schmidius: Τάσδε αἷμα π. χρυσα-λακάτας π. Κ. ἀδὼν—Pauw: Ταύτας αἷμα πάτρας χρυ-σαλακάτα π. Κ. ἀ. At Mingarellus, esse antispastum truncatum: πάτρας χρυσα-, ut 86. 63. χρυσαλακάτα—Λατοῦς legebatur; hoc erat pro —άτου ab χρυσαλακάτης. hoc erit ὁ χρ. atqui h. l. est Latona. Recte Schmidius χρυσαλακάτας emendavit: male Pauw refragabatur post Oxonienses. Aut enim sic, aut χρυσαλακάτῳ est scribendum, ab ὁ καὶ ἡ χρυσαλάκατος, quod et placebat Mingarello. [—του Hermann. de Dial. Pind. p. xii. *Ex Schedis.*] Etiam Schol. χρυσηλάκατον δὲ εἶπε τὸν Λητώ. Porro ἄδων Ald. Rom. Crat. Brub. ᾄδων Morell. at ἀδὼν recte ex Schol. emendavit Steph. 64. Post Λατοῦς sustuli interpunctionem; pergit enim de iisdem Pythiis narrare.

55. Tribus, quæ ex suo medio, e suis tribulibus, præbet, χερνιῶ, laudum materiem.

56. Πιερίδων ἀρόταις. Vidimus jam Pyth. vi. 2.

62. χρυσαλακάτῳ — Λατοῦς, ut est scribendum, *aureo sceptro ornatæ*. v. sup. Nem. v. 65. ἀδὼν, *probatus* ab Apolline et Diana, quatenus fuit victor Pythiis.

64. Callias in Pythiis cestu vicit et ibi (παρὰ Καστᾳλίᾳ) certamine finito, adeoque *circa vesperam*, *celebratus est carmine*, *quod*, *pompa ducta*, *victori incedenti accinebat turba*. ἴμαδος Χαρίτων est πόμπος, *pompa cum carmine*. ἴφλεγεν, *resplenduit*, *illustratus est*, ut Isthm. vii. 33. φλέγεται Μοίσαις, *carminibus celebratur*, et Pyth. v. 60. φλέγοντί σε Χάρις.

Digitized by Google

Πόντου τε γήφυρ' ἀκάμαντος ἐν Ἀμφικτυόνων
Ταυροφόνῳ τριετηρίδι
Τίμασε Ποσειδάνιον ἀν' τέμενος· βοτάνα τέ νιν
Ποθ' ἁ λίοντος νικάσαντ' ἔρεψ' ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ' ἀγυγίοις ὄρεσσιν.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι
Νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· ἐπεί σφιν Αἰακίδαι
Ἔπορον ἔξοχον αἶσαν,

67, 68. γήφυρα Κρεοντί-δαν in 'A. vel. γήφυρα Κρεον-τίδαν 'A. legerat Schol. quod, ne ultimam in δαν corripi necesse sit, in Κρεῦν-τον 'A. mutavit Schmidius paullo audacius. Mingarell. Scholiasten legisse putabat: 67. Πόντου γήφυρα Κρεόν- 68. τιον Ἀμφικτιόνων, et esse pro Κρεοντίδαν. Creontis filium fuisse Alcimidam, etiam Schol. ad pr. ex Asclepiade notarat. Mirum est, unde is in locum involaverit: de Callia enim tribali agitur. *Amphictyones* h. l. in Isthmiis, adeoque simpl. pro judicum consessu poni, notabile. Agonothetæ erant Corinthii. Amphictyonum conventum alium ad Calauriam ante Trœzenem observavit Schmidius ex Strab. (viii. pag. 374. A. B.). Pindari locus effugit Vandalium Diss. de Amphictyonib. c. 6. p. 466. Diss. [Nunc v. Ste.-Croix *Gouvern. fédérat.* pag. 122. Agonothetas dictos fuisse Amphictyones. *Ex Schedis.*] 71. Melius scribitur δ', quam δε. 72. Mingarell. conj. πρὸ ἁ λίοντος νικᾶντ' ἰ- 73. ρεψε δασκίοις. vel, νικάσαν- 73. τ' ἴρεφ' ἀσκίοις, ut sit antispastus pentasyllabus ἴρεφ δασκί—. Contra τ' ἴρεφ' ad formam reliquorum colon Schmidius. Versum sic se habuisse credo: τ' ἴρεφ' ἀσκίοις Φλιόντος ὑπὸ 74. Ὠγυγίοις ἴρεσσιν ἄσκιοις per ἀδένδροις exponit Schol. umbrosis montibus. Atqui potuit esse mons nudus arboribus. 75. Forte πλατεῖα αἰλεσθοῦ sic in versu Bacchylidis ap. Plutarch. in Numa pag. 62. D. proverbii loco dictum.

67—71. Fuit et victor Isthmiis. Consessus agonothetarum renuntiavit eum victorem. v. V. L. Isthmus ἐτίμασε sc. νιν, αὐτόν.

71—74. Νέμεαν σέλινον ἐστεφάνωτο αὐτόν. ὠγύγια ἔρη, jam olim nota.

75. λέγειν sunt *poetæ*, (cf. ad v. 51.) et ad eos spectat σφὶν v. 78. Sententia similis inf. Isthm. vi. 31. sq.

[79. αἶσαν. conditionem: quod satis materiæ habent. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Ἀρεταὶς ἀποδυπνύμενοι μεγάλας.
Πίσταται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θα-
λάσσας τηλόθεν ὄνυμ' αὐ-
τῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας,
Μέμνονος οὐκ ἀπονο-
στάσαντος, ἐπᾶλτο. βαρὺ
Δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ', Ἀχιλ-
λεὺς χαμαὶ καββαὶς ἀφ' ἁρμάτων

A. γ'. K. ιγ'.

Φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάρι-
ξεν Ἀόος αἰχμᾷ
Ἔγχεος ζακότοι-

81. Puto ante oculos locum fuisse Thucydidi ii. 41. 82. γ' inseruit Schmidius ex Aldo, qui idem male οὔνομ'. Mingarell. conj. τηλόθ' οὔνομα αὖ, vel τῆλε, hiatu illato. τηλόθεν est *a stirpis inde origine*, vel *a longo inde ævo*. 85. ἴστηλτο alii olim apud Schol. (ut a στέλλω esset, pro ἐστάλτο. Simili modo peccatum apud Homer. Intpp.) sed ἐφᾶλτο, ἰφᾶλτο, ἐπᾶλτο. Porro ἀπονοστήσαντος expectabam. Habet dorismus locum in verbis in αω: ita recte στήσω, στήσομαι: non in εω. Ita est κρεμήσω, non κρεμάσω, ἱδρύσει, χώρησι. Variat φιλέω. ἐφίλησε Pyth. ii. 30. ix. 34. At mox Nem. vii. 129. φιλήσαντα. ὕμνησαν et ὑμνᾶσαι. 86, 7. v. ad v. 12, 13. Schmidius: δέ σφι νεῖκος ἴσδιξ' Ἀχιλ-λέος ἴς, καββὰς (vel καταββὰς) ἀφ' ἁρμάτων. Pauw: Δέ σφι νεῖκος ἴμασε', Ἀχι- (ut sit antispastus truncatus. cf. 62.) λεὺς χ. καταββὰς ἀφ' ἁ. 86. σφι bene Schmid. cum Aldo. Vulgo σφιν, quod tamen in antispasto nil referre censet Pauw. 87. καββὰς nimis reconditum, quam ut a librario profectum videri possit. Vidit et Pauw. qui et conj. χαμᾶζε καββὰς, etsi καταββὰς non minus metrum ferret. 89. Ἀόος legendum cum Schmidio et Pauwio: ut anapæstus pro tribrachy sit. ἁρμᾷ, tamen conjicit alter, ut verus sit tribrachys. Vulgo Ἀοῦς. 90. ζακότοιο. nota vox de iracundo. At Schol. a δίκρανον ὅπλα petunt illustrationem, *binas cuspides habere*. An ζάκρεον legerunt? [Hermann. de Dial. Pind. pag. xvii. βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἴμασε, Καββὰς Ἀχιλεὺς χαμαὶ ἂν ἀφ' ἁρμάτων Φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάριξεν Ἀόος ἁρμᾷ Ἔγχιος ζακότοιο. *Ex Schedis.*]

83. Jam attigerat hanc Nem. iii. 106. add. Isthm. viii. 116.

90. Ἔγχος ζάκοτον, ut ap. Horat. *iracunda Jovis fulmina*, et in fragm. Pind. p. 42. de magnis imbribus ὄμβος ζάκοτον. Doctum est ad h. v. Scholion, a re tamen alienum.

Digitized by Google

ο. καὶ τάνδε μὲν παλαιότεροι
Ὁδὸν ἀμάξιτὸν εὗρον.
Ἕπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν.
Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον
Αἰεὶ κυμάτων λέγεται
Παντὶ μάλιστα δονεῖν
Θυμόν. ἑκόντι δ' ἐγὼ
Νάτᾳ μεθέπων δίδυμον
Ἄχθος, ἄγγελος ἔβαν, πέμ-
πτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο γαρύων

E. γ'. K. ιά.

Εὖχος ἀγώνων ἅπο, τοὺς
Ἐνέποισιν ἱεροὺς,
Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε
Κλειτᾷ γενεᾷ. δύο μὲν
Κρονίου πὰρ τεμένει,

91. καὶ τανύαν μὲν metrum vitiat. Schmidius: καὶ τάνδε μίν. poterat in hoc acquiescere Pauw. Sed ipse contortius: καὶ τανύα μὲν, ut per epexegesin ἀμαξιτὸν ὁδὸν subjungatur ad τανύα. Mingarell. tentat: 90. ἴγχιος ζαπέτου. 91. καὶ τανύαν μὲν οἱ π. vel: 90. ἴγχιος ζαπέτου· 91. ο. τανύαν δέ μιν π. 99, 100. v. ad v. 12, 13. Schmidius: Ἄχθος ἔ. ἴβαν τὸ πέμ-πτον ἐπ' εἶπ. Pauw reliquit versum ut satis sibi constantem. 103. Ἀλκιμίδα τ' ἐ. γ' l. πλειτὰ γενεὰ Schmidius temere.

91. *Jam veteres latam hanc laudum viam ingressi sunt*: scil. Æacidarum.

93. *Incedo et ipse hac via.* ἔχων μελέταν accipio de poetica meditatione, adeoque de ipso carmine pangendo: *quotics hymnum compono.*

94. Nunc a digressione ad victorem redit. Τὸ πὰρ ποδὶ scil. νῶμα, vel ut ποδὸς ναὸς dicatur, vel ut ποὸς sit pro πηδάλιον, ut Odyss. ν. 33. Dictum est ut vulgare: *res quæ est ante pedes*, h. e. proxima. [πὰρ ποδὸς Pyth. iii. 108. x. 97. *Ex Schedis.*] — Tum 95. μάλιστα (κατὰ τῶν) κυμάτων junge.

97. Duplex munus suscepit, alterum Alcimidæ, alterum familiæ laudandæ. μεθέπων, *subiens.* ἄγγελος iterum præco. Erat gentis victoria vigesima quinta.

104—8. δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει, παῖ, σέ τ' ἰσόφυτε, Τιμίδα, πλᾶξεν πρόσθεν ἔν- θε' Ὀλυμπιάδος. *duas victorias Olympicas tibi, o puer, et tibi, o Timida, eripuit sors jacta.* Obscurus locus, nec juvat Schol. cujus sunt verba: πλᾶξεν-

Digitized by Google

Παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν
Κλᾶρος προπεστὼς ἄν-
δρ' Ὀλυμπιάδος. δελφῖνί κεν
Τάχος δ' ἅλμας ἴσον εἴποι-
μι Μελησίαν, χερῶν τε καὶ ἰ-
σχύος ἀνίοχον.

106. Παῖ, σέ τ' diserte Rom. παῖ, σ' ἔτ' Aldus, unde Crat. Brub. παῖδ' ἔτ'. reduxit Romanam lectionem Morell. Steph. [At quomodo repente nunc de Timida? et cur eum, cum adhuc puer esset, sors exclusit? *Ex Schedis.*] Mox annon leg. σέ τ' ἰσόφισε, Τιμίδα? Nunc et Mingarellus idem probavit. Timidas alius seu cognatus, an frater, seu tribulis, cum Alcimida per sortem exclusus lucta in certamine Olympico. An veram rei rationem Scholia exponant, dubito. v. Not.

Ὄντες οὖτοι παῖδων ἀγωνίσασθαι, μεταξὺ γενιάσαντες, ἐξεκρούσθησαν τοῦ ἀγῶνος, quod absurdum est, inter sortitionem enatam esse lanuginem; saltem sic refingenda sunt: πληρωθέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι μεταξὺ, γενιάσαντες ἐξεκρ. Sorte componebantur paria in lucta et in pugilatu ac pancratio: cf. Ol. viii. 90. Pyth. viii. 117. Nem. x. 50. et notus est locus apud Lucianum. v. Faber Agonist. i. 25. Sorte quoque constitutum, qui prior an posterior prodiret. Ita et in certamine musico. v. Antigon. Caryst. 1. et ibi Niclas pag. 3. Inter sortitionem adeo intellectum est, non amplius in puerorum numero eos esse habendos. Nec tamen his expeditam rem videas; quæ enim in hoc culpa *sortis?* et tum, si jam antea inter ephebos habitus et ex puerorum certamine exclusus fuit Alcimidas, quomodo hoc in carmine, quod serius est, lucta ἐν παισὶ vincere potuit? Scilicet, quantum sine historica fide ex verbis efficere licet, videntur Alcimidas et Timidas sorte cum tam robustis et exercitatis luctatoribus comparati fuisse, ut vinci eos necesse esset. Magni enim ad certamen momenti esse debuit, componereturne aliquis cum fortiore an cum minus forti. In fine ἀνίοχον de magistro et alipta dixit. De usu vario vocis v. Jacobs Animadvv. p. 308. [*Melesias* Ol. viii. 71. Nem. iv. 151. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ζ.

ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΙΔΙ, ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ARGUMENTUM.

Sogenem jam nascendo esse pentathlo destinatum, nunc victorem carmine dignum, præmio consentaneo præclare factorum :—16. quo celebritatem illa assequuntur, interdum quoque ipsa re majorem, exemplo Ulyssis.—48. Carmine est celebrata fama Neoptolemi ex Æacidis: ad cujus fata digreditur. —78. Inde ad Æginam, Thearionem, victoris patrem, et ad ipsum victorem redit—117. vota facit ad Jovem Nemeorum præsidem, ejusque filios, Æacum et Herculem, pro puero victore. Sub finem 150. Neoptolemum redit et deprecatur narrata de ejus morte, ne in eum peccasse videatur.

Σ. ά. Κ. ιβ'.

ΕΛΕΙΘΥΙΑ, *πάρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρόνων,*
Παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον,

Sogenes, Thearionis f. Ægineta, pentathlo victor Nem xiv. quam in Ol. lxxix. 2. incidisse, acute conjicit Corsin. Diss. agonist. p. 52, 53. ut prima Nemeas numerari cœperit instauratis Nemeis ludis Ol. lxxii. 4. qui proximi a pugna Marathonia fuerunt. 1. Εἰλειθυια primum corrupte Brub. inde Morell.

1—6. Cur Ilithyiam invocet Pindarus, multa comminiscuntur Grammatici. Aristodemus, Aristarchi discipulus, tradiderat, Thearioni seni ex votis

Digitized by Google

Ἥρας, γενέτειρα τίκτων· ἄνευ σέθεν
Οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
Τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν
Ἀγλαόγυιον Ἥβαν.
Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·
Εἴργει δὲ πότμῳ ζυγὸν
Ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τὶν

Steph. etsi et hoc metrum antispast. ferret. Tum πάρειδε Schmid. at Pauw inverse legi vult: Μοιρᾶν πάρειδε β. 5. ἀδελφεὰν trisyllabum est. Itaque ἀδελφὰν Schmid. λάχομεν. Ald. et hoc concinniorem reddit iambicum ad sensum Mingarelli. 7. ἐπὶ ἴσος vitiose Ald. 8, 9. πότμῳ Ald. Morell. et Paul. Steph. Tum Θ' ἕτερον edd. ἑτέρᾳ Ald. Rom. Crat. At Brub. Morell. Steph. ἕτερα. hoc recepi, cum alterum importunum sit. Interpretatio varie, sed ubique parum commode, instituta locum fecit Schmidii emendationi: εἴργει δὲ πότμῳ ζυγίν Θ' ἕτερον ἕτερα, *alia alium fato suo copulatum arcent et prohibent*: ingeniosæ, etsi non probandæ. Ex Oxonienss. nihil facile proficias. πότμῳ ἑτέρᾳ pro ἑτέρων nemo ferat, et τὸ ζυγὸν nemo dixit, (nisi τὰ ζυγὰ, *transtra* navis) sed ὁ ζυγός. v. Intpp. ad Iliad. ω. 268, 9. et al. Pro Θ' conjiciunt Γ'. Pauw tuetur vulgatam lectionem et sic exponit: *alia* (τὰ ἕτερα) *vero arcent sortis stateram aliam*, in locum alium atque alium propellunt, ut non eodem vergat. Parum diserte. Hoc, puto, voluit:

ad Lucinam factis Sogenem fuisse natum. At enim cogitandum est, poetæ id esse familiare, φυῇ, ἐκ φυῆς, *virtutem venire*, etiam *corporis*. Itaque *Lucina puerum statim nascendo aptum facit ad ἄθλησιν*, dum corpus robustum et agile natura ei contigit. Præclare autem attemperatum est totum phantasma poetæ, quod vulgari oratione sic enuntiatum esset: Ipsis statim natalibus Sogenes sortitus est robur corporis tam insigne, ut nunc puer victor sit in pancratio.

3. ἄνευ σέθεν οὐ, h. σὸν σθ, *tuo numine*. Porro volebat dicere ἄνευ σέθεν οὐκ ἐλάχομεν (pro λαγχάνομεν) ἥβην: nam nisi nascendo validum corpus nacti sumus, pubertatem non attingimus: ornavit hoc, *nascendo seu die seu nocte*: ἢ φάος ἢ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν: prorsus ut Pyth. iv. 455. ἅμας ἢ νύκτας, et de morte Nem. vi. 10—13. Invertit referendo ad οὐ. οὐκ ἐλάχομεν, (οὐ) φάος οὐ δρακέντες εὐφρόναν.

8, 9. εἴργει δὲ πότμῳ ζυγὸν ἕτερον (τὰ) ἕτερα. vid. V. L. Dixerat v. 7. *Non omnes ad eandem sortem nascimur*. ὁ ζυγὸς est aut *de lance* aut *de fuga* accipiendum. Utrique conveniret εἴργων, quatenus vel pondere deprimitur lanx, vel interjecto temone disjunguntur boum paria: prius tamen præferam. Possunt referri hæc ad Ilithyiam, si εἴργους scribas: *tu* nascendi statim sorte *lancem fati alteram deflectis in alteram partem*: ἕτερα, ut est scribendum, h. εἰς τὰ ἕτερα, ἑτέρων: ut altera, seu bonæ s. adversæ fortunæ, depressior sit. Atque hæc placere possunt præ altera ratione, ut πότμῳ ζυγὸς scribatur, isque subjectum sit. Mox σὸν δέ τιν, διὰ σὲ γεγονότ· et 11. ἀείδεται, quia Æginetæ certaminum studiosi sunt adeoque carmina in victores amant.

Digitized by Google

Καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθεὶς
Εὔδοξος ἀείδεται Σω-
γένης μετὰ πενταέθλοις.

Α. ά. Κ. ιβ'.

Πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων
Αἰακιδᾶν. μάλα δ' ἐθέλοντι
Σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν.
Εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
Ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν.

proprie in trutina dissilientibus impari pondere lancibus ζυγὸς ἴσαις ἵέμενος, *lanx altera disjungitur* pondere suo ab altera, h. in alteram partem vergit. Ut itaque pondus, sic h. l. τὸν ζυγὸν πότμου ἴσαιον, *alteram sortis lancem*, (h. alterius sortem) ἵέμεν ἴσαις, *deprimunt, inclinant, diversa:* h. diversa diversorum hominum sunt fata, adeoque οὐχ ἕνωσις ἀναπλόμεν ἐπὶ ἴσα, *non eadem omnes conditione ac sorte vivimus.* Si ζυγὸς scriptum esset, expeditior forte esset ratio: πότμου ζυγὸς ἵέμεν (τὸν) ἴσαιον ἴσαις h. ἐναίσιος, εἰς ἴσαιον μέρος, *fati jugum alium disjungit alio diversis partibus*, fere ut inf. repetit v. 79. sq. nam ad *jugi* notionem ducit ipsa res et ἵέμεν et ἴσα. Ut jugum ἵέμεν jungit, συζυγνύει, sic et διαζυγνύει, disjungit, ut alter comparium diversum, temone medio interjecto, sortiatur locum. Fatum igitur, quod alii aliam assignat sortem, tanquam jugo imposito disjungere mortales dixerit poeta. Θ', si retinendum est, jungo cum δὲ, ut sit: ἵέμεν δέ νιν. Sed deletum et ipse malim. [Forte expeditior est oratio, si ἵέμεν scribitur, ut ad Ilithyiam haec spectent: *tu es illa quae.* nam sequitur τὸν δὲ τὸν —. Sententia est illa frequentata, quam etiam monostichis pluribus expressam habemus ap. Stobaeum Ecl. i. 13. in quibus est: Γνωτὸν τὸ θεῖον εὐτυχῆ καὶ δυστυχῆ ἀνθρώπους. hominis Christiani, quod, si sensum habuit, esse debuit εὐτυχῆ καὶ δυστυχῆ aut simili modo. *Ex Addendis.*] 11. ἔδοξος Ald. cum Schol. 15. In σύμπειρον argutantur Intpp. Est pro ἴμπειρος, ἔμπειρος, ἐν τοῖς ἀγῶσι, adeoque ἀγωνίᾳ. [16. εἰ τύχῃ, quod alias solœcum, pro εἰ τύχοι. ita tamen v. 22. Isthm. iv. 69. v. 17. cf. Northmor. ad Tryphiodor. 298. *Ex Schedis.*] 17. ἐνίβαλεν Schmidius ex Schol. monente metro restituit. vulgo ἔβαλεν. fere ut Ol. xiii. 22. ἐνίβαλεν. Pro ῥοαῖσι alter Schol. πνοαῖς aut legit aut interpretatur. Alter reddit ῥύμαις, recte, si de libatione accepit.

14. ἰθίλοντι (*amant ol πολῖται* ex πόλιν) ἀμφέπειν θυμὸν (ἔχειν) σύμπειρον (εἶναι ἴμπειρον) ἀγωνίᾳ, ἐν ἀγῶσι.

16. τυχεῖν iterum pro εὐτυχεῖν, ut sup. iv. 148. Ol. ii. 93. ἔρδων (praeclara exsequendo, factis) ἐνίβαλεν *aiviav*, praebet argumentum, ὕμνῳ, ῥοαῖσι Μοισῶν, libationibus *Musarum*, carminibus, ut Pyth. v. 134. viii. 81. Isthm. vi. 30. vii. 26. [scil. non libatur Musis; sed a Musis laudes, carmina. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ
Σπότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι.
Ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσο-
πτρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ,
Εἰ Μνημοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
Εὕρῃ τις ἄκοινα μόχθων
Κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

E. ά. K ζ'.

Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον

21. ἰὼ σὺν τρόπῳ languere visum Pauwio: itaque refinxit: ἰν ἴσον τρόπῳ h. ἰσοπτρον ἰσότροπον, aequale ingenio. Enimvero ἰν sic multo magis friget. 23. εὕρῃ τις metrum manifeste requirit, et audire debebant Schmidium Oxonienses: qui retinuere εὕρηταί τις. Mox v. 25. de εὕρῃ accipiendum: secundo vento spirante maturant navigationem. οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον, neque post lucro ponunt, vertitur, quo jure, nescio; nisi voluerunt: ὑπέβαλον κέρδει, subjecerunt lucro, lucri studium potius habentes. Nec melior ratio, nec quicquam ad rem in Scholiis occurrit. Itaque v. Notam.

18. ἀλκαὶ, ut ἄρεται, τὰ κατορθώματα. mox ἔργα.

20. Conspiciuntur præclara facta in carmine, tanquam in speculo; splendor factorum hymno quasi reflectitur. Sententia sæpe frequentata, nunc novo et ingenioso invento ornata, quod non nisi carmine celebrata facta inclarescunt, et quod claritas obtingit tanto major, quo major carminis est claritas. Transtulit hoc idem postea ad se historia: καθόλου δὲ φαίνεται πᾶν τὸ πραχθὲν τοιοῦτον ἀκοῦον ἂν ἡ τοῦ λέγοντος δύναμις παρασκήσῃ, ipse Died. i. 2.

25. Qui sapit, de poetarum carminibus, per quæ factorum gloria et fama servatur, mature cogitat: quemadmodum—. Atqui ex more suo solum comparans ponit: periti nautæ de tempestate multo ante cogitant, quam illa ingruit. μέλλοντα πρεσταῖον ἄνεμον, vel omnino finitum pro infinito posuit, vel, nisi hoc nimis argutum est, cum respectu ejus quod de insula Lipara narrari solet: e cujus fumo, quinam flaturi sint venti, in triduum prædicere incolæ traduntur. v. Plin. iii. 9. 14. Strab. vi. p. 423. C. — Obscurum est: ἴμαθον οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον h. βάλλουσιν videntur contrarium ejus innuere, quod sententia postulat; [nam lucrum est in vento secundo flante. Sed f. dum inhiantes lucro moram faciunt, ut eo uti nequeant ad navigandum idoneo. *Ex Schedis.*] unde conjicias forte: οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον, pro ὑπέβαλον. Est tamen mos poetæ a contrario synonymiam petere: οὐδὲ ἔβαλον, nec negligunt, h. e. et observant, ὑπὸ, σὺν κέρδει, sagaciter. Etsi vel sic ὑπὸ — βάλον verius esse arbitror, inscite mutatum propter κέρδει. — Pergit v. 26. Morimur omnes, nec nostri memoria superstes est nisi per carmina.

Digitized by Google

Ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον.
Ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου
Παρὰ σᾶμα νέονται.
Ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι
Λόγον Ὀδυσσέος, ἢ πάθεν,
Διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ' Ὅμηρον.

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Ἐπεὶ ψευδέεσσίν οἱ, ποταναῖς μαχαναῖς,
Σεμνὸν ἔπεστί τι· σοφία δὲ
Κλέπτει παράγοισα μύθοις. τυφλὸν δ' ἔχει
Ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν
Ἐὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν,
Οὔ κεν ὅπλων χολωθεὶς
Ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
Λευρὸν ξίφος· ὃν κράτι-

27. Ἀφνεός τι Rom. cum seqq. edd. Ejecit τὸ τὶ Schmid. sec. Aldum. 28. σᾶμα Ald. 29. πλέον' Schmidius; sc. λόγον, *majorem famam*, nec adeo male; sed et illud elegans: *equidem suspicor* λόγον γενέσθαι πλέον (*nam* πλέον, *narratum esse amplius quam*) ἢ πάθεν. 30. Ὀδυσσέως Ald. 32. Oxonienses ediderant ποταναῖς γε μ. Laborat versus vulgari lectione. Schmidius ad formam reliquorum refinxit: ἐπεὶ ψευδέεσσίν οἱ ποταναῖς γε μαχαναῖς. quæ respondent utique antitheticis. Contendit Pauw, duplicis iambi locum in medio posse antispastum obtinere: —εσσίν οἱ πο-. [Hermann. ad Orph. pag. 788. ἐπεὶ ψευδεσί οἱ ποταναῖς τι μαχαναῖς. *Ex Schedis.*] 36. ἰὰν et ἰὰν jam olim in libris variavit. v. Schol. Aldus ἰὰν, Rom. 'ἰὰν, unde ἰὰν cum ἰάν in marg. Crat. sed cett. ἰάν. *suam quisque* Pauw exponit. Mihi sic videtur: *si enim posset vulgus veritatem, quæ ad se spectat, perspicere,* non

27, 28. σᾶμα θανάτου. ut alibi δῶμα θανάτου. *ingrediuntur sepulcrum.* Horat. ii. 18. 29. *Æqua tellus pauperi recluditur Regumque pueris.*

32. σημόν τι ἔπεσιν ψευδέεσσίν οἱ, *figmentis* Homeri, ποταναῖς μαχαναῖς, arte, quæ ingenii vi sublimia tentat. Similiter Pyth. viii. 46, 47. ἐμᾷ ποταναὶ ἀμφὶ μαχαναῖς. sublime evolat vis ingenii, et tum ipsum carmen. Est autem μηχανὴ instrumentum, et opus, et ars, et vis. σοφία δὲ—cf. Ol. i. 45. sq. *poeta ingeniosum, ars.*—34. *Ad verum enim perspiciendum vulgus cæcutit.* 35. Quod exemplo Achivorum patet. εἰ γὰρ ἦν, ἐξῆν, δυνατὸν ἦν, τὸν ὅμιλον εἰδέναι τὸ ἀληθὲς καθ' ἑαυτὸν, τὸ καθ' αὑτὸν ὄν.—38. Iterum Nem. viii. 39.

[39. λευρόν. πλάγιον, λαιόν. v. Schol. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

στον, Ἀχιλέος ἄτερ, μάχα
Ξανθῷ Μενέλα δάμαρτα κομίσαι, θοαῖς
Ἐν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυ-
πνόου Ζεφύροιο πομπαὶ

A. β'. K. ιβ'.

Πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
Κῦμ' Ἄϊδα, πίσε δ' ἀδόκητον
Ἐν καὶ δοκέοντα. τιμὰ δὲ γίνεται,
Ὧν θεὸς ἀρὸν αὔξει λόγον, τεθνακότων
Βοᾷ θοῶν. τοὶ γὰρ μέγαν
Ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου

suffragiis suis adjudicasset Achillis arma Ulyssi, et Ajacem iis privatum ad mortem adegisset. Tum *δίμεν* Schmid. potest tamen dactylus pro anapaesto locum tueri. 40. *Ἀχιλλίος* ante Schmid. 41. Interpungebatur post *κομίσαι θοαῖς* in *ναυσί*. 45. *Ἄϊδα* ad metrum bene Oxonienses refinxerunt. vulgo inde ab ed. Rom. *Ἄϊδας*. Ordo autem: *πίσε δ'* (*πίσευε αὐτὰ, τὸ κῦμα, irruit*) *ἐν* (*εἰς* dorice) *ἀδόκητον καὶ* (*εἰς τὸν*) *δοκέοντα*. h. *ἐνίσεται τῷ ἀδ. καὶ δ.* Aldus: *κῦμ' Ἄϊδας πίσ' ἀδόκητον*. nec ipsum male. Schmidius tamen hinc cum Rittershusio legit: *Κῦμ' Ἄϊδας πιδ' ἀδόκητον* (h. *μετὰ ἀ.*) *ἐν* (*εἰς*) *καὶ δοκέοντα*. Pauw suspicatur, lectum olim fuisse: *ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἐρχιτὸν Κῦμ' Ἄϊδας πίσ' ἀ.* ut sit *fluctus adrepens*. Mox et conjicit: *Ἐν κρδοκέοντα* h. *καὶ ἀδοκέοντα*, quod non capio post *ἀδόκητον*. 48. *βοηθόων* erat. Interpungitur inde a Romana, nam Aldus nullam habet distinctionem: ita *βοηθόοι* simpliciter sunt *viri fortes*. Volunt veteres *βοηθόος* esse pro *βοηδρόμος*. v. ad Iliad. *ν*. 477. Nullus tamen dubito, falso a grammaticis hoc tradi, et fuisse *βοᾷ θοὸς*, *celer in pugna*, agilis. Et *βοᾷ θοῶν* h. l. Veteres, Didymo in Scholiis auctore, interpunxerunt: *Τιμὰ*

44. Redit ad superiora v. 27. Sed, ut dixi, *mortis fluctus*, *Κῦμ' Ἄϊδα κατὸν* (*κατόντες*) *ἔρχεται* (*irruit*) *καὶ ἐνίσεται* (*ἐμπίπτει εἰς*) *ἀδόκητον καὶ δοκέοντα*. (*in claros et in obscuros*. Sic apud Atticos scriptores *οἱ δοκοῦντες illustres*, *principes* sunt. Ita et in versu ap. Stobaeum Ecl. i. 3. 22. *κακὸλὸν μὲν δοκέοντ', ἀδόκητον δ' ἐναίρων*. Vulgo, etiam in Scholiis, est *in non opinantem et in expectantem*. ita novo usu *ἀδόκητον* active dictum est. Mingarellus ad *κῦμα* refert: *Incidit fluctus orci inexpectatus etiam in clarum virum.*) *τιμὰ δὲ γίνεται* (*τιμῶνται*), *honor*, nomen ad posteros, *obtingit iis, ὧν θεὸς ἀρεῖον αὔξει λόγον, quorum famam pulcram fovet, celebrat*, numen carmine. Forte *θεὸς* est *ἡ θεὸς*, Musa.

46, 7, 8. Ut nunc interpungitur, et recte, est: *τιμὰ δὲ γίνεται τῶν βοᾷ θοῶν τεθνακότων, ὧν θεὸς ἀρεῖον αὔξει λόγον. virorum fortium honos morti manet superstes, qui carmine celebrantur*. Probat exemplum Neoptolemi. [clarus ille est per poëtarum carmina post mortem. *Ex Schediis.*] 48. *τοὶ γὰρ*, *et sane*.

Digitized by Google

Ἔμολε χθονὸς, ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις
Κεῖται, Πριάμου πόλιν
Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν·
Τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν. ὁ δ' ἀποπλέων
Σκύρου μὲν ἅμαρτεν· ἵκον-
το δ' εἰς Ἔφυραν πλαχθέντες.

Ε. δ. Κ ζ.

Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον
Χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν
Τοῦτό οἱ γέρας. ᾤχετο δὲ πρὸς
Θεὸν, κτέατ' ἀνάγων Τρω-
ΐαθεν ἀπροθινίων.
Ἵνα κρεῶν νιν ὕπερ μάχας

ἢ γίνεται ὃν θεὸς ἀξιοῖ αὔξειν λόγον. Τιθηπόλων βωμῶν τοὶ γὰρ etc. continua oratione usque ad πράθεν. sed male hæc Grammatici interpretantur. Nam per hyperbaton hæc essent dicta, et jungenda: Νεοπτόλεμος, ἐπεὶ πράθεν Πριάμου πόλιν τιθηπόλων βωμῶν, cæsis defensoribus, sc. Hectore et aliis. At durissimum hoc esset hyperbaton. De τοὶ γὰρ dubitat Schmidius: nisi est in Iambico spondeus pro dactylo, qui cetera cola obtinet. 50. ἔμολεν olim lectum fuit, ut ex Schol. apparet; videntur scilicet fuisse, qui jungerent: τοὶ (οἱ) ἔμολεν, et sequitur v. 54. ἵκοντο. Μόλεν Schmid. potius μόλε χθονὸς, quod verum arbitror. Pauwio anapæstus pro iambo est. Mox idem recte ad metrum ἐν Πυθίοισι δὲ δ. Pauw tamen v. 121. suspicatur, Dores primam in δάπεδον produxisse. 51. Πριάμου ex Aldo Schmidius. Alii Πριάμοιο, invito metro. πραθέν Ald. vitiose et mox Σκίρου. 52. In Νεοπτόλεμος una syllaba pronuntiandum Νεο- 53. τᾷ Ald. Scholium explicat: ὑπὲρ ἧς, ἀφ' ἧς. Aldus: ἀπὸ πλέων. 55. πλαγχθέντες alii. πλαχθέντες ex Aldo Schmid. Nec tamen vel sic facile syllaba corripitur. 56. Sic Schmid. ex Aldo dedit. Romana et seqq. Μ. Γ' ἐν β. 57. αὐτὰρ Ald. ἀεὶ sola Crat. φέρειν Rom. Brub. Morell. 59. νείαν' recte. v. Pauw. Schmidius νῆας', votiva dona, immutaverat. Idem: Τρο-ΐαθεν. 60. -ΐαθέν γ' Pauw. Mox erat: Τροϊάδεν, ἀπροθινίων δ' 61. ἵνα κρεῶν, nullo cum sensu. Bene δ' sustulit Schmidius: idem jubet facere Pauw, et clauditur sententia: Ὤιχετο δὲ πρὸς θεὸν, νείαν' ἀνάγων Τρω-ΐαθεν ἀπροθινίων. Ἵνα κ. 61. κρεῶν vitiose Ald.

[55. Ephyra Epiri. v. Schol. et Stephan. Byzant. *Ex Schedis.*]

57. τὸ γένος αὐτοῦ φέρειν, ἔχειν, τὴν βασίλειαν ἀεί.—58. Delphos adiit Neoptolemus dedicandarum manubiarum caussa: (ἐκ) τῶν ἀπροθινίων.

61. Super victimarum carne jurgio orto, ad ipsam aram: Paus. x. 24. p.

Digitized by Google

Ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀπὸ μαχαίρᾳ.

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται.
Ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν.
Ἐχρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ
Αἰακιδᾶν κρεόντων τὸ λοιπὸν ἔμμεναι
Θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον,
Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς
Θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις
Εὐώνυμον. ἐς δίκαν

63. Legebatur: β. περισσὰ δὲ Δ. At δὲ περισσὰ inverse leg, secundum metrum cum Schmid. et Pauwio. 65. δὲ pro γάρ. δέ τι ἴ. Ald. 70. sqq. Disputant grammatici, quæ sint τὰ τρία ἴσια v. 71. Nulla alia esse quam versum 72. non

858. ἀντιτυχόντα. ἀντιταχθέντα. Ceterum potest ambiguum esse, sitne ὑπὲρ μάχας, περὶ (ἴσης), an μάχας (ἴσης) ὑπὲρ περὶ (γενομένης). Ita tamen lenius esset μάχῃ. Incredibilibus modis celebrata et variata fuit fabula ab Epicis (ἐν Νόστοις) et a Tragicis: vid. Exc. xii. ad Æn. iii. conf. Schol. ad h. l. et Fragm. p. 31. Eurip. Andromache extr. 989. 1115. 1147. Orest. 1156. 1687. et Schol. 1654. ad quem cfr. Sturz. Fragm. Pherecyd. p. 226. Strabo ix. pag. 645. qui ἄνδρα v. 62. edit Macbæum; at alii ipsum Orestem μετὰ Δελφῶν, ut Ruhnken. ad Velleï. p. 5. emendat, quod μετ' Ἀδελφῶν legitur in Schol. Lycophr. 1374. [v. Northmor. ad Tryphiodor. 643. *Ex Schedis.*]

63. *Graviter hoc ferebant*, dolebant, *Delphi*. At Neoptolemus persolverat id quod fatale erat.—65. Erat enim fato decretum, ut ex Æacidis aliquis sepultus esset Delphis. Scilicet fuit Pyrrhus inter ἥρωας ἐντιμοτάτους a Delphis habitus: Pausan. x. 23. p. 854. Non longe a templo erat septum cum sepulcro Neoptolemi, καὶ οἱ κατ' ἔτος ἐναγίζουσιν οἱ Δελφοί. ibid. c. 24. pag. 858, 9. Eurip. Andromache 1236, 7. Serius tamen id factum edit Pausan. i. 4. Gallis expulsis. [quod refellitur ex h. l. *Ex Schedis.*] Heroïs honores respexit quoque Polygnotus in tabula ap. Pausan. x. pag. 863. med. etsi obscura sunt verba: Neoptolemum solum, ait, adhuc cædibus sævientem exhibuit pictor, ὅτι ὑπὲρ τοῦ Νεοπτολέμου τὸν τάφον ἡ γεφυρὰ κεῖται ἐμπλέων αὐτῷ γινόμενον.

68. In sequentibus videe nunc interpungendum esse post ἐθέντων v. 70. Tum sententia nova: ἦν δίκαν τρ. *Fatale erat, ut intra septum sacrum sepultus esset unus ex Æacidis, utque ei tanquam heroi sacra fierent.* Feruntur sacra cum pompa, quam ille (cum certaminibus sollennibus) quasi ex tumulo prospicit. (Σημείωσαι ἐθέντων ὄντα.) Bene hic Scholion inter cetera inepta: τρεῖς δὲ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ Νεοπτολέμου παρίζουσι· πρῶτον μὲν, ὅτι τὸ στεφανοῦσθαι αὐτῷ ἀνέθεσαν. δεύτερον, ὅτι πρίσαν ἦν

Τρία ἔπεα διαρκέσσι·
Οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ.
Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐν-
γόνων, θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν,

dubito: sed ne sic quidem intelligo, quomodo ea (*quod verax testis factis præest*) sufficiant *honestam ad causam*, εὐόνυμον ἐς δίκαν, *excusandæ* scil. *cædis Neoptolemi*. Variis modis structura potest tentari et interpunctio. Potes referre v. 70. ad superiora et sic interpungere: ἰχεῖν δὲ — Ἡρωΐναις δὲ πομπαῖς Θεμίσσονον εἰσιὼν λόγον πολυθρύλητον Εὐόνυμον ἐς δίκαν. *ad jus observandum*. h. ut in heroum ἐναγίσμασιν et pompa recte ac juste omnia fiant, nec cuiquam injuria inferatur, quemadmodum ipsi Neoptolemo inter epulas injuria facta mortem intulit: ita εὐόνυμος, quod et clarus et sanctus esse potest, ornat τὴν δίκαν, εὔφημον, ἱερωθῆ. Potest tamen δίκη etiam esse *veritas*, et εὐόνυμον referri ad Θεμίσσονον, ut feci. v. Not. 72. Ψ. μάντις ap. Schmidium alii, scil. ex marg. ed. Rom. et Brub. 73. *Dicam verbo*; *sacris ille certaminibus* (nam ἔργματα sunt ἀγῶνες) *præsidet testis verax et gravis*. Eundem colorem et alias adhibuit, ut συντόμως se dicere velle innueret, v. c. Ol. xiii. 138. et al. 74. θρασύ μοι τόδ', εἰσιὼν etc. interpungere jam Pauw jusserat, sed idem in interpretatione parum felix, ut fere alias. Sententia universe est: *Possem utique, Ægina, tuorum Jovisque nepotum*, h. *Æacidarum, laudes egregie persequi, sed nolo copia tædium facere*. Saltem esset ordo verborum: θρασύ μοι τόδε scil. πάρεστι, *adest mihi, habeo hanc fiduciam*, εἰσιὼν δόδν κυρίαν λόγων φασναῖς ἀρεταῖς εὐκοσθεν, τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐναγόνων. Sed hoc durum. Leniora dedi in Nota: scilicet δόδν λόγων dixit ornate pro λόγους, *laudes*. Ol. i. 177, 8. ἐπίνεμον ἱερὸν δόδν λόγων. *via, qua quis laudes prosequitur*: ut alias *campus, area, spatia laudum*. κυρία, *præcipua* ac propria, unice vera laudum prosequendarum ratio. Mox ἀνάπαυσις non tam est *requies*, quam *modus*, ut quis temperet, modum faciat rei.

καὶ ἐφυλάσσοντο, τῶν Αἰακιδῶν τινα σέβεσθαι ὥσπερ τῷ Ἀπόλλωνι· ἐνάφη γὰρ ὑπὸ τὸν σηκὸν τοῦ ἱεροῦ. ὁ δὲ τρίτος, ὅτι ἐπιστεύετο τὰς τελουμένας θυσίας τοῖς ἥρωσι· λέγεται γάρ, ὅτι μετὰ τὸ θῦσαι (Apollini) ἐναγισμοὺς ἐπετέλουν. *Ut hoc recte factum esse appareat, tria verba sufficiunt: ἔργμασι, certaminibus* (cum pompa fieri solitis), *præsidet testis verax* [agonotheta. *Ex Schedis.*], qui recte de iis *judicare* potest; et is quidem, tanquam heros, clari nominis, memorabilis, εὐόνυμος. *Certamina* autem, de quibus hic agitur, nullo modo accipi possunt de ipsis Pythiis; uti Dioscuri præfuisse dicti Olympiis cum Hercule sup. Ol. iii. 64. sed agones Neoptolemo instituti. Ad sepulcra heroum factos esse ludos, notum est pluribus exemplis, ut Iolaëa.

73. Redit poeta ad Æginam et digressionem excusat.

74. Sententia sic constituenda: *audeo hoc dicere: per facta tua et Jovis progenici suppetere laudum materiem ex tua stirpe*, ut non sit aliunde petenda. — θρασύ μοι τόδε (τὸ θράσος ἐστὶν, ὅσον) εἰσιὼν φασναῖς ἀρεταῖς (διὰ, *per facta præclara*) τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐναγόνων, [heroum Æacidarum. *Ex Schedis.*] δόδν κυρίαν λόγων (εἶναι) εὐκοσθεν. Sunt λόγοι *laudes*, δόδς *via*, qua eo per terras diduntur: adeoque κυρία, *via regia*, lata. v. Nem. vi. 75. 92. εὐκοσθεν, *e gente*, ut jam aliquoties.

Digitized by Google

A. γ. K. ιβ'.

Φαεννᾶις ἀρεταῖς, ὁδὸν κυρίαν λόγων
Οἴκοθεν. ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις
Ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ. κόρον δ' ἔχει
Καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια.
Φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρο-
μεν, βιοτὰν λαχόντες,
Ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι. τυχεῖν δ' ἓν' ἀδύνατον
Εὐδαιμονίαν ἅπα-
σαν ἀνελόμενον. οὐδ' ἔχω
Εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
Ὤρεξε. Θεαρίων, τὶν
Δ' ἐοικότα καιρὸν ὅλβου

76. γὰρ ed. Oxon. exciderat. Versu 77, 78. Homerum respicit Iliad. ν. 636—9. Pro μίλι, μίλῃ Erasmus in Chil. ii. 1. Adag. 50. laudaverat, adverso metro. Idem mox v. 81. ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι. 80. διαφέρομεν, βιοτὰν λαχόντες ὁ μὲν τὰ h. κατὰ τὰ etc. interpunxit Schmid. (post Crat. et Brub. cum Morell). hoc nunc recepi. Alii et Oxon. διαφέρομεν βιοτὰν, λαχ. ὁ μὲν —. Sententiam toties ornavit poeta, v. c. Nem. i. 36. sq. Ol. ix. 158. sq. et hoc ipso carmine v. 7. 81. Τυχεῖν δὲ ἓν ἀδύνατον. εὐδαιμονίαν ἅπα-σαν ἀνελόμενον οὐκ ἔχω εἰπεῖν. τίνι τοῦτο μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὄρεξε. legit et interpungit Romana: et sic fere Crat. Brub. Morell. nisi quod — εἰπεῖν, τίνι etc. Erasmus l. c. male interpunxit post ἅπασαν. Stephanus ad Schol. et Aldinam rediit, in qua τυχεῖν δ' ἓν ἀδύνατον etc. unde ille, ut nunc, δ' ἓν' ἀ. Est autem τυχεῖν (assequi, εὐτυχεῖν) ἀνελόμενον plenius pro τυχεῖν vel ἀνελέσθαι. οὐδ' a Schmidio profectum. Sententiam hanc quoque in ore habet Pindarus frequenter, v. c. Pyth. iii. 153. sqq. vii. 20. sq.

79—84. Transit ad felicitatem patris Thearionis prædicandam, qui et studiis gymnicis clarus eratet prudentia. *Natura omnes, qui vivimus, alius alia sorte utimur.* (Ex iis autem studiis nostra proficiscitur felicitas.) *ut autem unus in omnibus successum habeat, nec fieri potest, nec unquam factum est.*

84. Schol. accipit: τίνι ὄρεξε Μοῖρα τοῦτο ἔμπεδον (εἰς) τέλος. Nisi magis lyricum: τοῦτο τέλος, *hoc felicitatis fastigium.* Sic tamen ἔμπεδον non *constanter, continuo*, sed *per longum tempus*: scil. si modo aliquis fuit, qui consequutus est, non tamen diu retinuit.

86. λωβᾶται καιρὸν ὅλβου accipio dictum pro λωβᾶται ὅλβον, pro ὅλβου καιρὸν h. e. ὅλβου καίριον, *felicitatem, quæ pro ætate, indole et loco viri alicui contingere potest.*

Digitized by Google

E. γ'. K. ζ'.

Δίδωσι. τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ
Σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν.
Ξεῖνός εἰμι, σκοτεινὸν ἀπέχων
Ψόγον. ὕδατος ὥτε
Ῥοὰς, φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
Κλέος ἐτήτυμον, αἰνέσω.
Ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

Σ. δ'. K. ιβ'.

Ἐὰν δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταί μ' ἀνὴρ

87, 88. ἀποβλάπτει Aldus, unde Schmidius dedit: *ἀράμενον οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν obtudit, non destituit, sed multum juvat*, sc. te audacter honesta suscipientem. Sed probabile est, ut Pauw observat, Aldum quoque in suo codice invenisse ἀποβλίπτει, ut ejus interpretamentum habeamus ἀποβλίπτει. utrumque metrum fert in antispasto. Dictum autem mihi videtur ἀποβλίπειν pro ἀστοχεῖν, ἀστοχάζεσθαι, ἀστοχεῖν, *aberrare a consiliorum fine proposito. σύνεσις φρενῶν οὐκ ἀποβλίπει (σε) ἀραμένῳ τόλμαν καλῶν.* 90. ὅτε iterum aiunt dictum pro ὅστε. Emendat Pauw δ' τε, ut modo vi. 47. et sic hic quoque Aldus. ὅτε Rom. unde cett. perperam ὅτε. 94. οὐ ψιόσεταί μι præscriptum Scholiis, lapsu, puto, librarii, pro οὐ ψέξεται. Etsi Scholiasta omnino hic consulendus (affert locum ex Hymnis Pindari) et v. 61. sqq. supra cum inf. 150. sqq. Religioni, aiunt, sibi ducebat poeta, religiosissimus homo, sinistra de heroe dixisse: ut alias veretur in deorum iram incurrere indigna de iis narrando, Ol. i. 82. sq. Pyth. ii. 96. sq. At v. Not.

87. Prudentia adest tibi cum præclararum laudum studio. τὰ καλὰ, ut sæpe, studia, quæ conspicuum reddunt, in his certamina. τόλμαν ἄρασθαι, τολμᾶν τὰ καλὰ, ut Pyth. v. 156.

89. Obtrectant tuis laudibus cives tui; *ego, hospes tuus, ab omni obtrectandi studio alienus, laudabo te, veram laudem in hominem amicum, tanquam aquæ rivos* in agrum, *deducendo; debetur hoc præmium viris bonis.* Placet autem poeta sibi in hoc, quod laudibus proborum favet, maledicit nemini. v. Pyth. ii. 96. sqq. ἀστόχων, *procul habens.*

93. ποτίφορος, consentaneum, debitum; hoc viris bonis præmium.

94-102. Iterum ad Neoptolemum poetam redire aiunt. At sententia hæc, jam in Scholiis repetita, nihil contortius est. Quid? si sic statuas: pergit in eadem oratione, qua cœperat: *nemo me reprehendet.* [s. arguet obtrectationis, seu extraneus seu civis. Illum dixit Acbivum e Sicilia et Italia, si adesset:

Digitized by Google

Ἰονίας ὑπὲρ ἀλὸς οἰκέων·
Καὶ προξενία πέποιθ'· ἔν τε δαμόταις
Ὄμματι δέρκομαι λαμπρὸν, οὐχ ὑπερβαλών,
Βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύ-
σαις. ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων
Πότι χρόνος ἕρποι. μαθὼν δέ τις ἄν ἐρεῖ,
Εἰ πὰρ μέλος ἔρχομαι
Ψέγιον ὄαρον ἐννέπων.
Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες· (ἀπομύω

95. οἰκίων. dissyllabum h. l. 97. ὄμμασι Ald. οὐχ ὑπερβαλὼν Schmid. et Pauw. non λλ. 100. ἵμοι Ald. et 102. ὄναρον.

hunc in δαμόταις. *Ex Schedis.*] ἐγγὺς ἰὼν et Ἰονίας ὑπὲρ ἀλὸς οἰκίων sunt opposita; priore loco omissum οὐ. οὐκ — οὐκ pro οὐδὲ ἐγγὺς ἰὼν, οὐδὲ etc. *nemo nec in propinquis nec in remotis terris habitantium*: pro his memorat Siculos et Italos; accenseri possunt Epirotæ et sic porro. Dices esse obscurum illud, quatenus *reprehensionem* metuat. Scilicet implicuit cum laudandi studio animum alienum ab obtrectatione et maledicentia per totum locum v. 89-102. deprecatur nunc in victoris laudibus tam effusis non modo suspicionem nimii studii et mendacii, verum etiam *invidiam popularium*, quasi cum eorum detrectatione tantas laudes Thearioni impertiat. Ergo: *non hanc laudem Thearioni tribuo in invidiam popularium ejus; καὶ προξενίᾳ πέποιθα* pro, utor: *hospitii jure junctus* cum Æginetis, non possum in suspicionem obtrectandi venire; *et inter populares meos* constat de mea moderatione. Pro hoc: *sereno vultu circumspicio*, ex conscientia veri et recti; *homo moderatus*, οὐχ ὑπερβάλλων, non ultra *modum* evagans, sed μέτριος, *et æquus, et* (v. 100-2.) *neminis laudibus obtrectans*, adeoque bonorum laudibus studens. 99. *Utinam et quod restat vitæ tempus hilariter exigam* inter civium meorum studium mei. *Ipsa re doctus* (h. e. qui me usu novit) — ἐννέπων. δὲ τίπτειν. *ad obtrectandum.*

103-112. [A patre procedit ad filium. *Ex Schedis.*] Sequentia sic constituam disponendo et interpungendo: Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, (ἀπομύω—γλῶσσαν) δὲ ἐξίστημψας—ἱμαντοῖν· (εἰ τόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πιδίχεται) Ἔα μοι. huc usque orationem continuandam esse puto. 104. *Juro me laudes haud ultra modum efferre.* Quod toties jam vidimus: v. Pyth. i. 82. sq. 108. *antequam corpus esset obnoxium soli ardenti.* Illabita ergo certamina pugilatus mane. [neque necesse est ad facilem victoriam ea trahere; sed sunt ornamenta victoriæ ex temporis momento. *Ex Schedis.*] Sequentia autem non uno modo accipi et interpungi possunt: præferam hunc: Ἔα μοι. εἰ τί σφε δὴ ἀερθὶς ἀγίνεγκαν, (ἀναμέζω) οὐ τραχύς εἰμι νικῶντι χάριν ταλαθίμεν· *non sum durus, parcus, ad persolvendum decus*, laudem, *victori.* εἰ τί σφε ἀερθὶς ἀγίνεγκον ἄν (ἀναμέζω), *si paullo altius elatus, elatiore voce, præconium ago.* ut adeo sit sententia: *O Sogenes, qui cito confecto certamine ante medium diem victor fuisti, sine me victori tibi hanc laudem pronuntiare.* τραχὺς est *asper, durus, parcus.*

Digitized by Google

Μὴ, τέρμα προβὰς, ἄκοντ' ὤσ-
τε χαλκοπάραον, ὄρσαι

A. δ'. K. ιβ'.

Θοὰν γλῶσσαν·) ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων
Αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον,
Αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν·
(Εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.)
Ἔα με, νικῶντί γε χάριν
Εἴ τί περ ἂν ἀερδεὶς
Ἀνέραγον. οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.
Εἴρειν στεφάνους, ἐλα-
φρόν. ἀναβάλλεο. Μοῖσά τοι
Κολλᾷ χρυσὸν, ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾷ,
Καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας.

E. δ'. K. ζ'.

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ

106. Jungo Σώγενες—ἰᾷ etc. ἐξέπεμψας Ald. cum Schol. multo durius. Non vero sequentia de *facili* victoria accipienda, sed *cito confecta*: adeo ille Sogenes viribus excellebat et exsuperabat adversarium: etsi intentio virium erat adhibenda. unde *εἰ πόνος ἦν* etc. 108. πρὶν ἁ. Ald. [109. Heynius in textu parentheseos signa delevit: deinde v. 110. post χάριν, et v. 112. post ἀνέραγον posuit commata.] 111. Colon choriambicum laborat. Schmidius: ἔν γ'. Pauw: ἔνα pro ἔνεκα. 113. Interpungebatur: εἴρειν στ. ἰλαφρὸν, ἀναβάλλεο. omitte *nectere*, ut ἰλαφρὸν sit pro ἰλαφρῶς. Crat. et ex eo Brubach. interpunxerat: χάριν (εἴ τί περ—καταθέμεν) εἴρειν στεφάνους. 114. ἀναβάλλεο Schmid. metro illa cavens. 115. ἔν τε χαλκὸν ex Lugd. ed. laudatur: immo vere hec Romana habet, Brub. Morell. et omnes Steph. 116. λείριον Rom. Brub. Morell. sed emendate ex Aldo et Schol. Stephanus.

114. Expecta: nobilius sertum tibi Musa parat. Notabile judicium poetæ in conquirendis ornamentis: *corona ex auro, ebore et coralio*. De hoc v. Schol.

118. sqq. *Enimvero* [o *Musa. Ex Schedis.*] *in Nemea* (Nemeo victore) *Jovis faciendæ est mentio*, a quo Æacus est satus. ἀνυχῇ, *suavitor*, puto: nisi dicas, opponi, vss. 111, 112. adeoque esse, vose remissiore.

Digitized by Google

Πολύφατον ὕμνων θρόον δόνει
Ἀσυχῆ. βασιλῆα δὲ θεῶν
Πρέπει δάπεδον ἀν' τό-
δε γαρυέμεν θεμερᾷ
Οἰ. λέγοντι γὰρ Αἰακόν
Μιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι,

Σ. ί. Κ. ιβ'.

Ἐμᾷ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ,
Ἡράκλεες, σίο δὲ προπρεσῆνα
Μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. εἰ δὲ γεύεται
Ἀνδρὸς ἀνήρ· τί φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι,
Νόῳ φιλήσαντά γ' ἀτενεῖ,

119. Πολυφάτων Aldus. unde Schmidius: πολυφάτων θρόον ὕμνων, proxime ad formam reliquorum colon. Pauw non damnat Aldinam lectionem malit tamen πολύφατόν γ' ὕμνων θρόον. Optime Mingarell. πολυφάτων δόνει ὕμνων θρόον. 121. Schmid. et Pauw emendant utpote in Pherecratio: Δάπεδον πρέπει ἂν τόδε, nisi quod Pauw suspicatur, primam forte Dores in δάπεδον produxisse. δᾶ ex γᾶ. conf. ad v. 50. [Hermann. de Dial. Pind. p. x. γάπεδον. Ex Schedis.] ἂν melius ἀν' scribitur, ἀνὰ δάπεδον τόδε, Æginam. 122. θεμερᾷ haud dubie corruptum, ut Pauw quoque censet, ex θεμέρᾳ, aut potius, quod convenit, θεμείρᾳ. Sic Ol. iii. 18. θεόμορον ἀοιδαί. Pauw Hesychii θεόμορος, σύφορον, huc vocat. Sed θεῖος, θεσπέσιος, toties de carmine occurrit. Schmidius reliquorum colon syllabas aemulatus, εὐθρόᾳ refinxerat. Mingarellus ἰθυρέᾳ. 125. Ἐμᾷ μὲν. Ex chori persona dictum voluerunt veteres Grammatici. Schmidius per πάτραν Thebas intelligit. Neutrum probabile. Puto Τμᾷ scriptum fuisse pro ὁμοτρόφῳ, ut ad Sogenem tanquam Æginetam spectet oratio, ut tamen per tua exponi possit, ut Pyth. vii. 15. viii. 95. Mingarell. conj. ἁμᾷ. Mox Æacum Herculis fratrem et hospitem appellat poeta, tanquam ipse Thebanus, adeoque Herculis, tanquam domestici heros, memor. Pauw emendat τιᾷ μὲν. Tum πολιάρχον prave edd. inde a Romana. Schmidius ex Ald. et Crat. emendavit. 126. προπρεσῆνα

121. ἂν vel ἀν' pro ἀνά. δάπεδον τόδε putes Nemeam esse; at seqq. docent, Æginam. θεμείρᾳ ἐπί, v. V. L. *divina* voce, præclara.

125. ἁμᾷ lego, ad victorem, de Æaco, Æginae heroe. πάτρᾳ l. de tribu l. de patria h. l. Tum alterum e Jove natum subjungit Herculem, προπρεσῆνα, h. πρόθυμον, fratrem et hospitem Æaci. Debuit ergo narratum esse, Herculem devertisse aliquando ad Æacum. Utique ad Telamonem. v. inf. Isthm. vi. 51. sq.

127. εἰ δὲ γεύεται. Praeparat sequentia de Sogene, qui aedes inter duo Herculis fana sitas habebat. γείτων autem deus, cujus sacello vicinas aedes habitat aliquis: vid. sup. ad Pyth. viii. 82.

Digitized by Google

Γείτονι; χάρμα πάντων
Ἐπάξιον. εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι·
Ἐν τίν κ' ἐθέλει, Γίγαν-
τας ὅς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
Ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
Θυμὸν προγόνων εὐκτή-
μονα ζαθέαν ἀγυιάν.

A. έ. K. ιβ'.

Ἐπεὶ, τετραόροισιν ὤθ' ἁρμάτων ζυγοῖς,

alibi non occurrit; videtur tamen a πρών, πρενών, πριὼν recte ducere Portus, ut sit pro πρωπρανὴς, adeoque πρόθυμος. Pauw malit πρωπρὸν, etsi ω synizesin admittit. Mingarell. πρωπρανί- 127. α ξῦνον. Et μὴν vel μὰν pro μίν. 127. διάστασι et olim lectum in libris, ut ex Schol. patet, et a Crat. ac Steph. retractum. Doctior tamen et ad sensum quoque verior altera lectio Ald. et Rom. γιόνεσι, h. ἀστελαύει, quam et veteres in Scholiis agnoverunt interque eos Aristarchus, etsi minus commode interpretatus. Equidem sic accipiam: *Si homo ex homine omnino utilitatem habet, quid dicemus vicino esse vicinum amantem non remissa benevolentia? rem haud dubie omnium jucundissimam.* Nec tamen video, prorsus incommodam exire sententiam sine interrogatione: εἰ δὲ γιόνεσι Ἀνδρὸς ἀνήρ τι, φαῖμέν κε — Γείτονι χάρμα π. i. *cum omnino ab homine homo aliquantum juvetur* (κατά τι): *dicamus*, fateamur, *vicinum vicino esse* etc. [Cf. Schol. B. ad Il. χ. 305. *Ex Schedis.*] 128. ἴμμεναι Schmid. ex Aldo. Cetera edd. ἴμμιν. 133. ἐδάμασας Ald. et Rom. sed ἐδάμασας emendatum statim a Crat. et seqq. editoribus, idque tenendum erat. 135. εὐκτήμονα haud dubie metrum requirit, monentibus quoque Schmid. et Pauw. Sed interpretationem totius loci, quam a v. 131. dant viri docti, non assequor. Mihi sic esse præbet sententia: *Si vero deum eadem animi benevolentia esse credere licet; ἱδίλει κε Σωγένης, ἀμφίπων θυμὸν ἀταλὸν πατρὶ, (amans parentis*, pius in patrem, ut μαλθακὸς pro *benevolus*, mitis, v. c. Nem. iv. f.) ναίειν ἀγυιὰν προγόνων εὐκτήμονα ζαθέαν εὐτυχῶς ἐν τίν, ἐθέλει ἐδάμασας Γίγαντας: *habiturus est Sogenes faustis auspiciis vicum urbis Æginæ eundem tecum*, [apud te in vicinia. *Ex Schedis.*] *o Hercules*: siquidem domum habet inter duo tua templa, vel ædiculas, positam v. 137, 8. Scilicet ἱδίλει ναίειν nota ratione pro φίλλει. ἀμφίπων θυμὸν, *animum instituere, parare, assuefacere*, et hinc simpl. pro ἴσχειν, ut v. 15. hoc eodem carmine. ἀγυιὰν *vicum, regionem urbis eandem* inhabitant Sogenes et Hercules. εὐκτήμονα ἀγυιὰ propter opulentiam ædium et habitatorum. ἐν τίν pro σὺν σοί. 137. ὄφ' iterum h. l. Ald. ut modo v. 90. et vi. 47. vidimus. ὄδεις pro ὄδεισι vereor

131. αὐτὸ, καθ' αὐτὸ — ἔχοι pro εἴη, Σωγένης ἱδίλει (φίλλει) ναίειν εὐτυχῶς. v. V. L. Est autem ἐν τίν pro σὺν σοί, *in tua vicinia.*

137. Cogitandum de quadrigis; medii equi utrinque habent jugales. ἐν τεμένεσι, inter duo Herculis templa Sogenes habitat. *Tu, o Hercules*, 139. *Junonem et Minervam ei propitiam redde.* [πυθ. *exorare, propitium reddere. Ex Schedis.*] Morbos deprecatur, quibus robur subruitur.

Digitized by Google

Ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τε-
οῖς, ἀμφοτέρας ἰὼν χειρός. ὦ μάκαρ,
Τὶν δ' ἐπέοικεν, Ἥραν πόσιν τε πειθέμεν
Κόραν τε γλαυκώπιδα. δύνα-
σαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν
Ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
Εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδο-
σθενέα βίοτον ἁρμόσαις
Ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήρᾳ διαπλέποις
Εὐδαίμον' ἐόντα. παίδων
Δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ

E. é. K. ζ.

Γέρας τό περ νῦν, καὶ ἄρεσιον ὄπιθεν.
Τὸ δ' ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ

ne grammaticorum commentum sit. 138. ἰν τεμένεσσι duplici sibilo recte Schmid. probante Pauwio, et v. 139. χειρὸς pro χερὸς, ne in iambicum trochæus invadat. 144. σφίσιν idem ex Aldo. vulgo σφίν. 145. Sustuli interpunctionem molestam post ἁρμόσαις; nam jung. εἰ γὰρ ἁρμόσαις διαπλέποις, ἐμπλέποις, (similiter ut Pyth. xii. 14.) pro simplici εἴθε περιαμπέχοις. 149. ὄπιθεν Schmid. et præfert quoque Pauw.

141. θαμὰ δόναται. Nam non semper morbos avertunt. Ita excusari θαμὰ potest; interdum et alibi otiosum visum, ut Pyth. iii. 139. Nem. i. 32.

144. εἰ γὰρ pro εἴθε. ἁρμόσαις διαπλέποις ornate pro altero simpliciter posito.—βίοτον ἐμπεδοσθενέα, h. τὸ σθένος, utinam conjunctum esse velis, adesse ἥβᾳ γήρᾳ τε scil. σφῶν, [patris et filii. Ex Schedis.] εὐδαίμονα ἐόντα, σὺν εὐδαιμονίᾳ.

149. γέρας τό περ νῦν sc. ἐν, splendorem, dignitatem, decora ex gentis victoriis.

150. Religione tactus poeta, iterum deprecatur invidiam seu vindictam herois Neoptolemi, ac si flagitiosa de eo narrasset sup. 61. seq. Monstrabant Delphis aram, ad quam cæsus fuerat Neoptolemus; nec longe ab ea erat sella Pindari dicta, cui insedisse ille narrabatur, quoties Delphos adiisset, et ex ea cecinisse carmina in Apollinem: Pausan. x. 24. pag. 858. Non mirum itaque et Neoptolemi nomen in poetæ carmine locum hunc occupasse, et tantam herois religionem poetæ animo insedisse, cum ejus aram et tumulum ante oculos subinde haberet. τὸ ἐμὸν κέας, ut Isthm. v. 23. 25. Enimvero nolo hoc itidem repetere. Inopiam id arguerent inventi: ut si blatero pater liberis suis subinde repetit illud vulga-

Digitized by Google

Ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλ-
κύσαι ἔπεσσι. ταῦτα
Δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν,
Ἀπορία τελέθει, τέκνοι-
σιν ἅτε μαψιλάπας, Διὸς Κόρινθος.

152. *κὰς' ἕπεσσι.* τοιοῦτα refingebat Schmidius ad reliquorum normam; at servatis reliquis verbis *ἑπέσσοι* Pauw scribere jubet, ut Pherecratio numeri constent. *ταὐτὰ* aliqui apud Schmid. sed editi nil variant. [Sophocl. Philoct. 1238. *δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔτι.* Ex Schedis.] 153. *τετράκις σ'* Schmid. 155. *μαψιλάπας* Ald. Rom. et cett. omnes. *μαψιλάπας* Commelin. typorum, arbitror, errore: hoc tamen Schmidius tenuit, ut a *λαπεῖν* ex *λαπεῖν*, *crepare*, ductum videretur. Potest tamen ab *ὀλφῶν*, *ὀλαπὰ*, profectum esse, ut Pauw quoque suspicatur. Est ergo *ὁ μαψολάπας*, et dorice *μαψολάπας*. In Fragm. Sapphus apud Plutarch. de Ira p. 456. legitur *γλῶσσαν μαψολάπαν*. *τέκνοισιν* pro *παισὶν* universe dictum scrupulum mihi facit: sed *ὁ μαψολάπας parens* blatero est, qui cum nihil habeat, *quod liberis* narret, itidem *ἀναπολεῖ*, in ore habet, *τὸν Διὸς* (*υἱὸν*) *Κόρινθον*. *Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον*, inquit Pausan. ii. pr., *ἐδδίνα οὐδὲ ἰσχύοντα τῷ ὀνόματι, πλὴν Καμψίων οὐκ ὀλίγων*. Grammaticorum commentum de Aleta alienum est, alterum de Megarensibus opportunius esse videtur, hos aliquando paruisse Corinthiis, a quibus injuriis vexati defecere. Tum missos Corinthiorum legatos ad Megarenses jactasse Corinthum heroem Jovis f. eumque poenas sumturum denuntiarunt. cf. Schol. Aristoph. Ran. 442. App. ad Proverb. Schott. p. 299. Zenob. iii. 21. [Schol. Platon. ap. Siebenk. Anecd. p. 24. Rahnk. p. 96. Chardon de la Roch. *Mélanges* t. ii. p. 386. Ex Schedis.]

tum: *Corinthus Jovis filius.—κἰνὰς δὲ φάσει, cogitabit, sustinebit. Non ego animum admittam perversis dictis lacerare nomen Neoptolemi.*

155. ἅτε scil. *ἀναπολεῖ τοῖς τέκνοις, παισί.*

Digitized by Google

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ϛ.

ΔΕΙΝΙΔΙ ΜΕΓΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

JUVENES modo faustos modo infaustos in amores incidunt; 1—9. fausti fuere amores Jovis et Æginæ; inde natus Æacus, cujus virtus fuit celeberrima;—21. huic pro Æginetis supplicat poeta, et felicitatem expetit, quanta Cinyræ fuit.—31. A digressione se retrahit, ne invidentium obtrectationi locum faciat; - 37. Invidia etiam Ajacem perdidit, ut solet mala fraus grassari—58. a qua alienum se ostendit;—66. contra se carminibus virtutem ornare, ut nunc Dinidis, tum patrem Megam et Chariadas tribules.

Σ. ά. Κ. ϟ.

ΩΡΑ *πότνια, κάρυξ*
Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,

Δεινίᾳ. ita h. l. Ald. et Rom. cum sett. at inf. v. 26. eandem Δεινίδος, unde melius, meo judicio, etiam hic Δεινίδι rescripsit Schmidius, quam Oxonienses infra Δεινίου. Pater Meges vel Megas, qui jam hoc tempore obierat (v. 75.), victor olim et ipse stadio (v. 26.). Dinidem diaulo stadio vicisse, male ex eodem v. 26. collegerunt aliqui: etiam ex v. 80. Pauw: sed ibi Chariadæ tribules omnino quatuor

1. sq. Bonum sensum non effici video, nisi, relictis Grammaticis, sic statuas: *O Juventa — optabile est, habere amorem propitium, qualis fuit Jovis et*

Digitized by Google

Ἄτε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίζοι-
σα βλεφάροις, τὸν μὲν ἀμέρσις ἀν' ἀγκὰς
Χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δ' ἑτέραις.
Ἀγαπατὰ δὲ, καιροῦ μὴ πλαναθέν-
τα πρὸς ἔργον ἕκαστον,
Τῶν ἀρσιόνων ἐρώ-
των ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

A. ά. K. ϛ'.

Οἷοι καὶ Διὸς Αἰγί-

victores stadio ex suo numero habere narrantur. 2. ἀμέρσιον Ald. commune. 3. καὶ παίδων Schmidio debetur, qui metrum emendavit. Vulgo: παίδων σ'. 4. [Heynius in textu correxit γλεφάρους.] ἀμέρσις Schmidius, perperam, et ἀναγκὰς (ex ἀγκὰς) in ulnis: graviter objurgatus a Pauwio: qui cum aliis ad honestatem et turpitudinem amoris refert. Quidni ad amores faustos et infaustos, cum quis amatam experitur facilem vel crudelem et aversam? Ita et Jovis Æginæque amor exemplum felicis amoris esse poterat; redamabatur amator et desiderio suo potiebatur. Ἀνάγκη posset esse, qua amare cogimur; ita alium Ὥρα amplexu tenet, fovet, blando; alium duro urget ac sævo, quando in superbam amicam incidit: et sic v. 8. ἀρσίονες ἔρωτες sunt felices, secundi. Attamen dura illa ἀνάγκη, et præfero ἀν' ἀγκὰς χερσὶ, ἀνὰ χερσὶν, ἐν χερσὶν. Ὥρα autem non tam pulchritudo, quam pubertas, juvenile decus. 10. τῶν

Ægina, e quo natus fuit Æacus. Interpositum: καιροῦ μὴ πλαναθέντα, h. l. ἀστοχήσαντα, πρὸς ἔργον ἕκαστον, ita ut bono successu in quavis re utaris. καιρὸς, tempus justum, modus justus, res ipsa, quam votis expetis, bonus successus. Ὥρα pubertas proprie; nam Veneris fructum nuntiat; sed cum notione juvenilis decoris, venustatis et illecebrarum amoris adjuncta; (sic lyrici ingenii impetus plura uno eodemque phantasmate complectitur, ut Pyth. viii. 1. in voc. Ἡσυχίαν. Sic Χάρις Ol. xiv. et πάρφασις Nem. viii. 54. obtrectatio invidi cum malevolentia, simulatione et fictis blanditiis. Isthm. v. pr. Θεὸν, de splendore omnis generis.) itaque oculis illa insidet, ut alias Amor, h. e. amoris illecebræ, et alteri duram, alteri mitem sortem destinat, dum aut faciles et secundos amores habet aliquis, aut in amorem infaustum incidit. At ἀνάγκας ab ἀνάγκη locum vix habet; verum est ἀγκὰς ἀν' (ἀνὰ) χερσὶ vel ἀναγκὰς (si modo auctoritas esset alia) χερσὶ βαστάζεις, et a nutrice puerum in ulnis gestante petitum videtur. ἀμέρσαι, ipsa dum est ἥμερος, placida, mitis. Putabam ἔρωτας latius de quibuscunque studiis posse accipi, ut jungeretur cum πρὸς ἔργον ἕκαστον, sed reliqua non conveniunt. Ceterum ad Dinidis pulcritudinem poetam respicere non posse, sed de Ægina nympha cogitasse, in promtu est.

6. καιροῦ, pro eo quod opportunum est, votis nostris consentaneum. Nisi cum Mingarello malis jungere καιροῦ πρὸς ἔργον ἕκαστον ὄντα.

Digitized by Google

νας τε λέπτρον τοιμένες ἀμφεπόλησαν
Κυπρίας δώρων· ἔβλαστεν δ' υἱὸς, Οἰνά-
νας βασιλεὺς, χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος.
Πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν.
'Αξυατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι
Περιναιεταόντων
Ἤθελον κείνου γε πεί-
σεσθαι ἀξίαις ἐπόντες,

Ε. α'. Κ. ια'.

Οἵ τε κραναᾶις ἐν 'Αθά-
ναισιν ἅρμοζον στρατὸν,
Οἵ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.
Ἰκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γουνά-

malit Mingarell. 12. Οἰνά- Ald. vitiose. 17. Legebatur ἔθελ- s. γε τεί- 18. Θίσθ' ἂν ἀξίαις. Iners sic et otiosa vox ἄν; itaque ἀναξίαις legendum esse admodum probabile fieri poterat; est illud ab ἀνάσσειν, reconditum vocabulum: ut conjecerunt viri docti ad Hesych. h. v. et Obs. Misc. tom. vi. p. 397. Ex Scholiis tamen nihil inferas: ἀξίαις recte illa interpretantur: ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ. sane nec ἀξίαις hoc sensu ex trivio sunt. ejecto tamen ἄν versus laborat: cui medeberis, si legas—θίσθαι ἀξίαις, quod mutavit aliquis, cui ἡ ἀξία, pro dignitate regia, erat ignota. Varia tentabat Mingarellus: modo ἄν retrahebat ad πείθεσθαι, ut sit ἀναπείθεσθαι, modo ἀν' ἀξίαις, modo deleto ἄν id, quod ipse posui, — θίσθαι ἀξίαις. 21 Πελοπηΐδαι i- Ald. Rom. Crat. at Brub. et seqq. edd. i- in alterum versum rejecerunt. Brub. tamen in marg. f. Πελοπηϊάδαι, ad metrum: hoc Schmidius arripuit. Est Πελοπιὰς, ἄος: de quo conf. Valcken. ad Theocrit. p. 414. 22. γου- haud dubie leg., metro poscente, cum Schmidio et Pauwio.

11. Ἔρωτες ποιμένες δώρων Κυπρίας, sunt, puto, *Amores gaudiorum Veneris potentes*, ποιμένα πλούτου, *dominum*, vidimus sup. Ol. x. 107. δῶρα Κυπρίας, ut Ol. i. 119. vid. ad Virgil. Æn. iv. 33. Mox 14. λιτάνευον pro ἀξίων.

15. ἄξυατι, *non vocati multi cupierunt ejus ductu uti in rebus gerendis*. De ἀξίαις v. V. L.

20. 'Αθάναισιν. Fuit in his Theseus.

21. Preces ad Æacum heroem facit pro Æginetis φίλων παναχηδὰ (σὺν παναχῇ [cantu, carmine. *Ex Schedis.*]) μίτραν (στέφανον pro *cantu, carmine*, unde Λυδίαν) πανσυιλμίσας, *affabre factum*; simili audacia, qua sup. Nem. iii. 136. πόμα δοίδιμον.

τῶν πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
Ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἄπτομαι, φέρων
Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποι-
κιλμέναν, Δείνιδος δισσῶν σταδίων
Καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
Σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς
Ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος.

Σ. β'. Κ. θ'.

Ὅστερ καὶ Κινύραν ἔ-
βρισε πλούτῳ ποντία ἔν ποτε Κύπρῳ.
Ἱσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε
Πρίν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται.

26. Δεινία legebatur. Δείνιδος Ald. Rom. et hinc rel. v. ad pr. Odes. 27. Μέγα Νίμεον ἕ. vulgo legitur Νεμέων Oxonienses ex marg. Brubachianæ receperant. Schmidius emendabat: Μέγας Νίμεον. utrumque recte dicitur. Pauw tamen malebat Μέγα Νεμεαῖον. et hoc verum. Nam Νίμεος, Νίμεως, Νεμεαῖος dicitur. conf. sup. ad Nem. v. 9. non vero Νεμέως. 30. Ὥστις et Κινύραν Ald. perperam. 31. πλούτου sane edd. Rom. Crat. Brub. hincque Schmid. Durum tamen ὅστις ὄλβος πλούτου. Præstat Aldina et Scholiorum lectio a Stephano repetita: πλούτῳ. 32. Erat vulg. ἀμπνίων 33. τι πρίν τι φ. Colon truncatum una syllaba, quæ in sequente versu redundat. Jam Schmidius verum viderat, nisi quod pro τι malebat γι: ἀμπνίων γι, Πρίν τι φ. 33. Legebatur; πολλὰ γὰρ πολλὰ λέ-

28. [faventibus enim diis victores facti sunt. *Ex Schediis.*] Ad preces modo v. 24. sqq. pro Divia et Mega factas respicit: *felicitatem hanc victorum faventibus diis obtigisse* [Correxit Heynius: *felicitas enim tam constans, ut pater et filius pariter ea fruantur, non nisi faventibus diis obtigit.*], *qualis illa olim Cinyræ*, de qua conf. Pyth. ii. 27. Tum v. 32. continet se, ne in digressionem de eo induci se patiatur. Erant *de Cinyra* multa carmina; nova in fabula vulgo nota fingere difficile: cujus rei experimentum ipse, puto, dedit Ol. i. in fabula de Pelope interpretanda. Reliqua vid. in Var. L. *Consisto pede suspenso, et colligens spiritum antequam pergo. Multa sunt* (de Cinyra) *multis dicta; at nova, quæ inveneris, explorandi dare aliis, periculosa res est. Invidis in deliciis habetur, si quid habeant* in iis novis, *quod vituperent.* ἐς ἔλεγχον (ἐν) βασάνῳ, διὰ βασάνου.

Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ
35 Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος, ὄψον
Δὲ λόγοι φθονεροῖσιν.
Ἄπτεται δ' ἐσλῶν ἀεί,
Χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

34. λειπει. v.—δόμεναι· 35. βασάνῳ ἐς ἔλεγχον ἅπας κίνδυ- 36. νος ὄψον φθονερῶσιν. quæ quis, metro inprimis repugnante, ferat? Schmidius πολλὰ γὰρ πολλοῖς λίλαιται. nam tota vox ad explendum versum retrahenda, monente quoque Schmidio et Pauwio: hic etiam lenius: π. γὰρ πολλῷ λ. ut adeo secundum eos uterque versus sic se habeat: Ἴσταμαι δὴ κοτὲ κεῖθεν, ἀμενίων τι, Περίν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλῷ λίλαιται. Posse se in fabulam de Cinyra excurrere significat: sed *subsisto hic, etsi in cursum prominens*, (Schol. a statu luctæ petebat) *et me contineo: colligo me, antequam aliquid adjiciam. Dicta enim* (de Cinyra) *satis multa sunt sæpe aliis; nova autem proferre* etc. Pauwium non satis assequor. In v. 34. κραι ad superiorem versum spectare vidimus. Mutila quoque sunt extrema. Oxonienses nullo cum fructu, nisi ut hiatum inferrent, dederunt δὴ pro δ'. Schmidius colon sic explevit: Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα σαφῆ δόμεναι et 35, 36. βασάνῳ ἐς ἔλεγχον, πᾶς γε κίνδυνος, ὄψον φθονερῶσιν. Ed. Rom. cum Scholiaste, et hinc Brubach. Morell. Steph. exhibent v. 36. ὄψον δὲ λόγοι φθονερῶσιν. (nisi quod Morell. et Steph. φθονερῶς depravarunt.) quam lectionem miror a Schmidio damnari, a Pauwio autem interpolari: Δέ· νεαρὰ δὲ ἐξευρόντα δόμεν Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος, ὄψον Δὲ λόγῳ (vel λόγῳ) φθονερῶσιν. Igitur ὄψον λόγῳ jungit, βασάνῳ plane ejicit, et in capite Δὲ satis jejune adjungit. Si recte video, ne verbum quidem mutandum, sed cola in bonum ordinem redigenda sunt hunc in modum: 34. Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ 35. Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος· ὄψον 36. Δὲ λόγοι φθονερῶσιν. Ita nihil nec ad metrum nec ad sensum desideres: νεαρὰ est dissyllabum, vel tribrachys pro trochæo. Nec Mingarellum video rationem sequi multum diversam, nisi quod 35.—ὄψον 36. δὲ λόγω φθ. legit; quæ non intelligo. ἐς ἔλεγχον βασάνῳ (elegantius quam βασάνου) plenius pro ἐς βάσανον dictum. πᾶς κίνδυνος, h. κινδυνώδης πάντως ἐστὶ, *periculosum omnino est nova proferre, quæ ab aliis explorari possunt*, ad rerum fidem et veritatem, *et redargui*. Schol. ἐὰν γάρ τι καινουργῶ, ἀντιστήσονται. *Narrationes autem ejusmodi novæ invidis obnoxium sunt*, deliciarum loco, cum in iis inveniant, quod redarguere ac reprehendere possint, contra historiæ fidem ac veritatem dictum, aut parum scite excogitatum etc. Mox v. 37. ἄπτεται δὲ, sc. ὁ φθόνος. Bene Schol. ἀπὸ τῶν φθονούντων ἐπὶ τὸν φθόνον μετάγων τὸν λόγον. Nisi hæc ita constitui possent, facilis esset medicina, ut pro λόγοι legeretur ψόγοι.: sic erit: ὄψον δὲ ψόγος φθονερῶσιν. Ἄπτεται δὲ etc. Ad βάσανος referri vix potest. 37. ἀεὶ Schmid. ex Aldo. Romana et seqq. *alii*. Laudatur hic locus a Schol. Sophocl. Ajac. 154. [in simili sententia. *Ex Schedis*] sed corrupte: Ὄψον δὲ λόγοι φθονεῖς. ἁπτεται δ' ἀεὶ. χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

37. ἄπτεται δὲ, sc. ὁ φθόνος: aut hoc; melior tamen ratio haud supetiam ὁ φθονερός: ex φθονεῖς. Durum petit.

Digitized by Google

A. β'. K. ϛ'.

Κεῖνος καὶ Τελαμῶνος
Δάψεν υἱὸν, φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις.
Ἦ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λάθα κατέχει λυγρῷ ἐν νείκει· μέγιστον
Δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται.
Κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ
Δαναοὶ θεράπευσαν
Χρυσέων δ' Αἴας στερηθεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

E. β'. K. ϛά.

Ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δαίοισιν ἐν θερμῷ χροΐ
Ἕλκεα ῥῆξαν πολεμιζόμενοι

41, 42. Ἦ μιν Benedictus: sed poetæ mos ille proprius, revocare singula facta ad sententias generales. λάθα Ald. νίκᾳ Crat. et hinc margo Brubach. ἐν λυγρῷ γήρᾳ Schol. laudat. λυγρῷ ἐν νίκαις metro postulante rescripsit Schmid. prebante quoque Pauwio. λάθα κατέχει τινὰ docte dictum accipio de eo, qui in judicio vincitur, quatenus ὀλιγωρεῖται, *postponitur*, *contemnitur*, præ altero, victore, qui γήρας accipit, quatenus causam obtinet et rem de qua litigatur. 47. Nolim cum viro docto in Misc. Obss. tom. vi. p. 397. glossam Hesychii satis suspectam inferre: ἰκτάλλουσιν, διαφθάρη. et σκαλήσιν, διαφθείρων. Dignum lyrico, σκαλαίῳ φόνῳ, et suspicor, glossam illam ipsam spectare ad loca, in quibus simile quid adjunctum erat: συμφορᾷ, φθορᾷ. Sed de his viderint viri docti, qui in Glossariis exeutiendis occupati sunt. 48. δαΐ- in fine una syllaba proferendum. Malim adeo δαι. scribere. 50. Ἕλκεα ῥῆξαν. α in ἕλκεα posse produci non credit Pauw, et Schmidii conjecturam amplectitar: ἕλκε' ἔῤῥηξαν.

40. φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις, quod sollennius σφαγείσας, *transfigens*.

41. λάθα opp. γήρας. ergo hoc est νίκη, illud ἃ ἔστα ἐν νίκαις, *in judicio*. Illud γήρας, ut quis caussa superior sit, ἀνέστακεν, tribuitur, adjudicatur, ψεύδει αἰόλῳ, *causæ injustæ*, qua quis vincit fraudulentis commentis.

44. Ita Danai gratificati sunt Ulyssi, eumque caussa superiorem reddiderunt (ἀνεστάκασιν) occultis, injustis, suffragiis.—47. φόνῳ πάλαισεν, succubuit leto, ἔθανε.

48. Atqui in pugna valde dissimilis virtus et dispar robur erat duorum istorum. ῥῆξαν ὑπὸ λόγχῃ pro σόν. — v. 53. debebat sequi τὰ δ' ἐν.

Digitized by Google

Ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ, τὰ μὲν
Ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεακτόνῳ,
Ἄλλων τε μόχθων πολυφθόροισιν ἐν
Ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν
Καὶ πάλαι, αἰμύλων μύθων ὁμόφοι-
τος, δολοφραδὴς, κακοποιὸν ὄνειδος·
Ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται,
Τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν.

Σ. γ'. Κ. δ'.

Εἴη μή ποτέ μοι τοι-
οῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ. ἀλλὰ πελεύθοις
Ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς
Παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω.
Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι
Ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδὼν καὶ

Miror hoc; cum toties ϱ aspiratione sua antecedentem syllabam producat. Sustuli comma post ῥᾷξαν male insertum; jungenda enim sunt: ῥᾷξαν ὑπ' ἀ. λ. h. διὰ λόγχας, σὺν λόγχῃ. [πολεμιζόμενοι. Gilb. Wakefield legit πιλεμιζ. ex Schol. ubi legitur πινούμενοι. reddit *sese quatientes*. (Silv. Part. i. pag. 79.) *Ex Addendis.*] 52. Ἀχιλλεῖ erat. Ἀχιλεῖ scribere metrum jubet, et sic jam Schmid. 53. Cum in πολυφθόροισι vix videatur υ corripi posse, Pauw conj. πολυθρόοισιν. At sunt multa in poetis hujus generis duriora. 55. μύθων aphalma ed. Oxon. 58. ἀντείνει. iambus pro trochæo. Benedictus ad Schmidii dubitationem emendarat: ἀντέχει. Schol. ἀνατείνει, ἐπαίρει, μεγαλύνει, ὑψοῖ. 60, 61. ἦθος ἀπλανεῖς unus ex Schol. memorat. ἐφαπτοῖ μανθάνων ὡς πασὶ κλέα· Ald. vitiose.— 64. ἀδὼν Ald. et Morell. ἀδῶν Rom. Crat. Brub. ἀδὼν emendate Steph. *nec, etiam moriar ita.* φίλος ἀστοῖς Πίνδαρος Anal. Brunck. tom. i. pag. 174.

54. πάρφασις, ἀπάτη, Ol. vii. 120. Pyth. ix. 77. malitia, dolosus animus cum invidentia et malevolentia, erat jam olim inter homines, non nunc demum.

57, 8. τὸ λαμπρὸν, opp. τὸ ἄφαντον, ἢ ἄφαντα, et pro hoc τῶν ἀφάντων κῦδος, etsi σαθρὸν, *putre, infirmum, exile,* ἀνατείνει, ἐπαίρει, ὑψοῖ, cui opp. βιᾶται, *viros claros deprimit, obscurat illustrat,* injuria et malevolentia hominum. cf. Pyth. xi. 45.

64. *Ut vixi, ita moriar, civibus meis probatus.* φίλος ἀστοῖς, ut est quoque Epigr. ap. Brunck. Analect. tom. i. p. 174. Tota Stropha præclara est et

Digitized by Google

Χθονὶ γυῖα καλύψαι-
μ', αἰνέων αἰνητὰ, μομ-
φὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

A. γ'. K. δ'.

Αὔξεται δ' ἀρετὰ, χλω-
ραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρον ἀΐσ-
σει, σοφοῖς ἀνδρῶν ἀεργθεῖσ' ἐν δικαίοις
Τε πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα. χρεῖαι δὲ παντοῖ-
αι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις
Ὑπερώτατα. μαστεύει δὲ καὶ τέρ-

68. Αὔξεται δ' ἀρετὰ] Schmidio debetur, metro metuenti. Fert tamen antispastus communem lectionem, quam et Schol. agnoscunt: Αὔξεται δ' ἀρετά, utramque lectionem olim in libris fuisse suspicatur Pauw. 69. δένδρον ἀϊσ- σει Pauw scribendum esse monet. δένδρεον ἀΐσσει Schmidius dederat. Sed turpe viro docto fuisset, quicquam in optimo Schmidio probasse. Alterutro modo est corrigendum. Idem v. 70. ἀεργθεῖσ' Schmidium scribere debuisse, censet, ad ἀρετά. Accipiendum autem, ἐν σοφοῖς δικαίοις τε ἀνδρῶν pro ἀνδράσι, inter, aut verius, per, διά. Veteres Grammatici variis modis tentant. 71. πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα legendum cum Schmidio, ne choriambicum claudicet in ὑγρὰν αἰθέρα. Notum alterum genus ex Homero. Pauw ὑγρόν γ' αἰθέρα offert: utique deterius.

magnum poetæ ingenium cum magnis sensibus et magno animo conjunctum in eo fuisse declarat; quod interdum aliter se habere experientia docuit.

68. Αὔξεται δέ. Ad seqq. viam parat. Quod toties dixit: *nisi carmine celebrata, facta præclara oblivione sepulta obscurantur. Facta* (ἀρετὰ) *crescunt* sc. fama, celebrantur; ἀεργθεῖσα ἐν σοφοῖς δικαίοις τε ἀνδρῶν (διὰ, *per viros ingeniosos et veri studiosos*) ὡς ὅτι δένδρον ἀΐσσει, ἀναΐσσει, πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα ἱέρσαις χλωραῖς (διὰ)—72. ἀμφὶ πόνοις, *in certaminibus præcipua aliqua ratione indigemus amicis*, qui virtuti laudes debitas circumspiciant.

73. θέσθαι πίστιν ἐν ὄμμασιν, est, fidem, veritatem rei ante oculos ponere, h. e. efficere, ut res vere talis habeatur, qualis est; ita et ἡ πίεψις, si quis magnum bonum consequutus est, quo gaudet, in votis habet, ut illud aliis ante oculos ponatur; id quod et vanitas et laudis cupido et studium bona sua cum aliis communicandi suadet. Itaque dicta v. 73-75. pro eo quod vulgo esset: *qui magnam felicitatem consequutus est* (ut victor) *rebus præclare gestis, in votis habet, eandem felicitatem carmine celebratam videre.* Hoc ad ipsum felicitatis *fructum* et ad jucunditatem translatum in personam mutatam: πίεψις (h. ὁ πεπιάμενος) μαστεύει, πίστιν θέσθαι ἐν ὄμμασι, *in votis habet, ut aliquis sibi fidem felicitatis ante oculos ponat.* Facit autem ei fidem, qui eam declarat, ad vividum repræsentat; id quod facit poeta carmine.

Digitized by Google

ψις ἐν ὅπλοισι δέδηε
Πίστιν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖ-
τις τεὰν ψυχὰν κομίζαι,

E. γ'. K. ια'.

Οὔ μοι δυνατόν. κενεᾶν
Δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος.
Σεῦ δὲ πάτρᾳ Χαριάδαις τε λάβρον
Ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον, ἕ-
κατι ποδῶν εὐωνύμων
Διὶς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ, πρόσφορον
Ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἰείς. ἐπ' ἀοι-
δαῖς δ' ἀνὴρ νώδυνον καί τις κάματον

76. Non prior in ψυχὰν corripitur, sed est spondeus in hac sede, ut v. 67. 79. Si in Χαριάδαις prima longa est, tribus Χαριαδῶν esse debuit. cf. Pauw. τε post Χαριάδαις abundat. Potest legi Σὺ δὲ, πάτρᾳ Χαριάδαις τε. Sed præstat Χαριάδαισι reponere. Punctum sustuli post τέλος. 82. cf. ad pr. ἴδιος. Χαίρω δὲ —. Possunt melius omnia juncta videri, si legas: Σεῦ δὲ πάτρᾳ, Χαριάδαισι, λ. — Διὸς δὲ δυοῖν, χαίρω γε πρ. — λείς. 83. ἐπαοι-δαῖς Schmid. cum Scholiasta: videntur tamen incantationes alienæ esse a loco, in quo de hymnis (κόμπος) agitur.

75. Megas pater jam obierat. 78. χαῦνον, nullus exitus.

79. Ut nunc verba se habent, procedit sententia inde ab ὦ Μέγα hoc modo: *in vitam te revocare non possum, at memoriam tuæ tribus et Chariadarum ex quatuor victoriis gymnicis carmine celebrare possum.* In hac tamen lectione πάτρᾳ Χαριάδαις τε abundat τε. nam *Chariadæ* ipsa *tribus* sunt. Medelam proposui in V. L. Porro λάβρον simpliciter accipio *ingentem, magnum.* Schol. *vocalem* accepit, ἰσχυρὸν μουσικὴν σκόλιν. Sane λάβρος est loquax, ut Ol. ii. 156. et notus λαβραγόρας in Homero. ὑπερεῖσαι λίθον, σκόλιν, sc. δυνατὸν ἐστι, propter quatuor victorias stadio. At illa admodum dura: ἔστι πολλῶν ἰδιωτῶν διὸς δὴ δυοῖν. Scilicet cogitatione complexus πολλῶν ἀνδρῶν ἰδιωτῶν, dicere poterat *bis duas.*

82. *Omnino gaudeo πρόσφορον κόμπον lilis, laudem debitam pronuntians* ἐν ἔργῳ, ἐπὶ νίκῃ, h. e. lubens celebro præclare facta. Et v. 83. de notione celebro præclare facta. Et v. 83. de notione cogitandum est, quam aliquoties frequentavit, Ol. i. 157. 8. ii. 93-95. viii. 9. Nem. v. 87, 88. etc. *victoriam esse laborum et ærumnarum dulce lenimen,* ἀνάπαυσιν, ἀμπνοὰν, ἀναιβὴν, ἄπονα.

83. ἐπ' ἀοιδαῖς est pro δι' ἀοιδῶν. *Multijam certaminum ærumnas* (proprie earum memoriam) *per carmina lenierunt. Nam jam in remota heroum ætate carmina victoribus accini mos fuit.*

Digitized by Google

Θῆκεν. ἦν γε μὰν ἐπιχώμιος ὕμνος
Δὴ πάλαι, καὶ πρὶν γενέσθαι
Τὰν Ἀδράστου τάν τε Καδμείων ἔριν.

Non minus alienum Pauwii acumen referentis ad epodum Odæ. Alias edd. omnes ὑπ' ἀοιδαῖς (pro διὰ ἀοιδῶν). Sententiam et alibi frequentavit: etiam Isthm. viii. pr. 85. ἦγε μὰν Ald.

Digitized by Google

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ϛ'.

ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

CHROMIUM [Agesidami f. v. Nem. i. *Ex Schedis.*] pronuntiat victorem in Pythiis Sicyoniorum, et hinc dignum carmine 1 — 17. deflectit ad Adrastum, qui ea instituerat. — 61. Bona vota pro Ætnæis. — 79. Inter fortes eorum viros est Chromius. — 103. Inde redit ad victoriam, eamque laudibus ornat.

Δυωδεκὰς ά.

ΚΩΜΑΣΟΜΕΝ *παρ' Ἀπόλλωνος Σικυώνοθι, Μοῖσαι,*

Tria quæ sequuntur carmina non ad Nemeonicas scripta esse, et per se patet inspicienti, et notatum est a vetere quoque Grammatico ad pr. hujus hymni; idem adjicit: *διὸ κεχωρισμένως φέρονται.* Erant ergo hymni hi olim, in libris, distincti a ceteris, et in hunc locum venerant forte, quod librarius aliquis suo Nemeorum codici vacante spatio in fine eos attexuerat. Videntur autem, mea opinione, ad *ὑγκώμια* pertinere, quæ Pindarus scripserat. Chromius idem, ad quem Nem. prima scripta, victor quadrigis in Pythiis Sicyone celebrari solitis, a Clisthene

1. E Pythiis Sicyone habitis *κῶμος* victoris ducitur in Siciliam ad urbem Ætnam.

Digitized by Google

Τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν,
Ἔνθ' ἀναπεπταμέναι
Ξείνων νενίκανται θύραι,
Ὄλβιον ἐς Χρομίου
Δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πράσσετε.
Τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἅρμ' ἀναβαίνων,
Ματέρι καὶ διδύμοις
Παίδεσσιν αὐδὰν μανύει,
Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμο-
κλάροις ἐπέπταις.

Δ. β'.

Ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώ-
πων, τετελεσμένον ἐσλὸν

circa Ol. l. 50. institutis. v. Pausan. x. 37. et Schol. ad v. pr. Referebatur tamen eorum origo ad Adrastum: vide v. 20. sqq. Ita *enim* poetæ sibi solebant aditum ad veteres fabulas intexendas parare, et ita factum esse arbitror, ut tam incerta ac varia Iudorum origo tradita sit. 3. *sic* A. edd. vett. Emendavit vir doctus in marg. Brubach. et hinc Schmid. 4, 5. *ἀναπεπταμέναι ξείνων*, *completæ hospitibus* exceptis, Schmidius cum Phil. Melanchthone, parum scite, et adverso metro, nam πλα longum ex *ἀναπεπλημέναι*. et erat *ξείνων νενίκανται* jungendum: *ἥκουσαι ὑπὸ τῶν ξείνων* sc. *πανὶ εἴλουσαι ξένῳ καὶ εὐδίνα ὑπελαύνουσαι* (f. *ἀπελ.*), *admittunt hospites*, adjuncta notione magnæ multitudinis; hactenus hæc paullo audacior forma ferri potest. Pauw tamen non inelegantor emendat *μιμόωνται*. uti portæ, quæ aperiuntur, *mugire*, *βοᾶν*, dicuntur: modo de *μιμόωμαι* constaret, an usu habitum sit. Notum illud Homericum: *Ἀνέῳγαι δὲ πύλαι μύων οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι*. Attamen *νενίκανται* etiam ap. Theocr. xvi. 15. occurrit. 10. *αὐδὰν μανύει*, *hymnum annuntiat Latonæ ejusque liberis*, ex victoria. Nescio quid Schol. spectet: *τῇ τε Λητοῖ τὸ ὑμνᾴζεσθαι δίδωσι*.

5. *θύραι νενίκανται* (*ὑπὸ*) *ξείνων*, ut in illo: *victæ patuere fores*, multitudine ingredientium. *ἀναπεπταμέναι* de hospitalitate; etiam in vulgari oratione. Cic. Verr. iv. 2. *hujus domus—nostris hominibus apertissima maximeque hospitalis.*

10. *αὐδὰν μανύει*, hymnum ordiendum esse significat in honorem Latonæ et liberorum victor currum conscendens.

13. Carmen hoc antiquum est, quod attigerat Nem. iii. 50. et forte idem Pyth. ix. 167. seq. 15. *χαμαί*, *humi abjectum?* nam *χαμαὶ sub terra conditum* esse nequit.

Digitized by Google

Μὴ χαρμὰ σιγᾷ καλύψαι.
Θεσπεσία δ' ἐπέων
Καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος.
Ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν
Φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν ὄρσομεν
Ἰππείων ἄθλων κορυφὰν, ἅτε Φοίβῳ
Θῆκεν Ἄδραστος ἐπ' Ἀ-
σωποῦ ῥείθροις· ὧν ἐγὼ
Μνασθεὶς, ἐπασκήσω κλυταῖς
Ἥρωα τιμαῖς.

Δ. γ'.

Ὃς τότε μὲν βασιλεύων
Κεῖθι, νέαισί θ' ἑορταῖς
Ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις
Ἄρμασί τε γλαφυροῖς
Ἄμφανε κυδαίνων πόλιν.
Φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρη-

17. πρόσφορος καύχας jungi nequit. πρόσφορος, προσφερόμενος θεσπεσίᾳ ἀοιδᾷ ἐπέων καύχας conj. Oxonienses. Sed πρόσφορος recte Schol. ἁρμοδία ἐστιν. ἔστι καύχας erunt καυχώμενα et ἀοιδὰ ἐπέων ornate pro simplici ἔστι. ita ἀοιδὰ θεσπεσία ἐπέων καύχας πρόσφορός ἐστιν, est: rem præclare gestam æquum est carmine celebrare. Fatendum tamen vel sic, orationem esse valde circumductam. Præstat Benedicti emendatio καύχας pro καυχήσεων, ἔργοις, ἐφ' οἷς ἔξεστι καυχᾶσθαι. Habet καύχη formam, quæ est in βλάστη, βλάσεως, ἄνθη, ἄνθεως. cf. Toup. Emendat. in Suidam tom. i. pag. 87. πρόσφορος, debitus, conveniens (ut modo Nem. viii. 82.) scil. τῷ ἐοθλῷ. 19. ὄρσομεν Schmid. idque metrum haud dubie exigit pro ὄρσωμεν. 20. ἀίθλων per synizesin efferendum; cur igitur non scribimus ἀίθλων?

17. *Convenit carmen rebus præclare gestis.* vid. Var. Lect.

18. Ἀλλ' *ἀνίσωμεν, igitur.* 22. ἐπ' Ἀσωποῦ ῥείθροις, Sicyone. 24. Proprie ἐπασκεῖν τιμὰς ἥρωος, *elaborare honores, laudes.*

29. ἀνθφανε πόλιν, ἀμφανῆ ἐποίησεν.

30. Adrastus Talai f. in seditione civium fugatus ab Amphiarao Oiclis f. consanguineo suo Sicyonem venerat, ubi Polybus filiam et regnum ei tradidit. v. Schol. et Herodot. v. 67. sq. 32. ἀρχὴ δή. excideratne adeo regno Argivorum stirpe Talai,

Digitized by Google

ὁν τε Θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν,
Πατρίων οἴκων ἀπό τ' Ἄργεος. ἀρχοὶ
Δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ
Παῖδες, βιασθέντες λύᾳ.
Κρέσσων δὲ παπταύσει δίκαν
Τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

Δ. δ'.

Ἀνδροδάμαν τ' Ἐριφύλαν,
Ὄρνιον ὡς ὅτε πιστὸν,
Δόντες Οἰκλείδᾳ γυναῖκα,
Ξανθοκομᾶν Δαναῶν
Ἦσαν μέγιστοι. καί ποτ' ἐς
. . . . . ἑπταπύλους
Θήβας στρατὸν ἄγαγον ἀνδρῶν, αἰσιᾶν

32. πατρίων Ald. πατρῴων Rom. et seqq. πατρίων Schmidio debetur. Mox v. 34. λύᾳ et λύα, στάσις. v. Hesych. et Etymol. M. h. v. 37. Ἀνδρομάδαν τ' Ald. Rom. Brubach. Morell. Sed emendate ex Schol. Crat. Steph. Schmid. nisi quod sive ab ἀνδροδάμας, αντος, sive ab ὁ ἀνδροδάμας, ου, (v. sup. Nem. iii. 67.) repetitisse videntur. Est vero ab ἀνδρόδαμος, ὁ ἀνδροδάμη. adeoque τ' sejunximus: distinximus etiam reliqua curiosius. 39. Οἰκλείδα sphalma typorum Oxon. edit. 42, 43. Legebantur—καί ποτ' ἐς 42. Ἑπταπύλους Θήβας 43. ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν αἰσιᾶν οὐ ταν' 44. ἐρίζων δίν. Laborant versus, et pes deficit. Schmidius priorem versum mutilum ratus, explevit et refinxit; καί ποτ' Ἑπταπύλους κριτὸν ἐς Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν, αἰσιᾶν Οὐ ταν' ὀ. ὀ. Pauw libros esse expectandos præ se ferens, vitium in solo versu 43. quærit; adeoque locum sic exhibet: καί ποτ' ἐς Ἑπταπύλους Θήβας Ἀνδρῶν ἄγαγον στρατὸν . . . αἰσιᾶν Οὐ ταν' ὀ. ὀ. Ego, quoad situm vitii, nondum popularem meum Schmidium deserendum esse video, etsi vocem, quam supplet, sine codicum auctoritate nolim admittere. Versus tamen ita dispesco, ut proxime ad veram rationem accessisse mihi videar.

35. Adrastus odia mutua composuit et Amphiarao sororem suam, Eriphylen, in matrimonium collocavit. Hoc γνωμικῶς extulit: *At enim vir bonus componit jurgia*: ὁ κρείσσων ἀνὴρ, ὁ ἀγαθός.

39. δόντες sc. Ταλαοῦ παῖδες, Adrastus, Parthenopæus, Pronax, Mecistheus et soror Eriphyle.

43. (ναΐ') ὅδ' ἐρίζων σὺν αἰσιᾶν, *expeditione infausta, etsi Κρ.—πελεύθου. et malis cum ominibus.* Nota hæc, ut et

Οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν. οὐδὲ Κρονίων,
Ἀστεροπὰν ἑλελί-
ξαις, οἴκοθεν μαργουμένους
Στείχειν ἑπώτρυν', ἀλλὰ φεί-
σασθαι κελεύθου.

Δ. ε'.

Φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄταν
Σπεῦδεν ὅμιλος ἱπέσθαι
Χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππεί-
οις τε σὺν ἔντεσιν. Ἰ-
σμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι, γλυκὺν
Νόστον ἐρυσάμενοι,
Λευκανθέα σώμασ' ἐπίαναν καπνόν.
Ἑπτὰ γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογυίους
Φῶτας. ὁ δ' Ἀμφιάρηι
Σχίσεν κεραυνῷ παμβία

44. Οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδὸν versum esse ordiendum, dubitari nequit. 54. Videtur Νόστον ἐρυσάμενοι peccare et sensu et metro. Nam ἐρύειν vel ἐρύεσθαι sensu *trahendi* aptum non est, media brevi. Est ῥύεσθαι media longa, sed est *servare, tueri*. Benedictus suspicabatur fuisse ἑλκεσάμενοι, per se recte, sed nimio recedens a scriptura. ἐρυξάμενοι Pauw emendat, ab ἐρύειν. quod putes haud dubie tenendum. *inhibentes*, ἐπισχόντες. At vide, an præsidium sit in Homerico Od. ψ. 244. Minerva *diem destinuit*, Ἠῶ—βόσαι' ἐφ' Ὠκεανῷ χρυσόθρονον, οἳ δ' ἅμα πᾶσιν ζεύγνυσθ' ἀκύποδας. 55. Λευκανθίαν utraque ed. princeps, et hinc alim. Λευκανθία recte emendatum a Schmid. præeunte Scholiasta, qui etiam σώμασ' prave legisse videtur. 57. Ἀμφιάρηι iterum cum signo diæretico vulgo scriptum, cum sit h. l. quadrisyllabum. Schmidius Ἀμφιαρῆι refinxit, ut sit ab Ἀμφιαρής. Equidem nullus dubito, ι adhæsisse ex majusculo literarum charactere, et exarandum esse Ἀμφιάρῃ ab Ἀμφιάρης. etsi cum Pauwio et ipse miror, hoc maluisse Dores pro Ἀμφιάρεως. Sed et sic sup. Pyth. v. 30. Ἀμφιάρεων occurrebat: librarii an stupore, quis affirmet? mox Nem. x. 92. Παμφάῃ. Mingarellus etsi probavit Ἀμφιάρῃ, conj. tamen Ἀμφιάρᾳ. 58. ἴ σχίσε.

56. septem rogi, cf. Ol. vi. 34. ἐρυσάμενοι νόστον, *inhibentes sibi, sistentes*, adeoque *priusti reditu*.

[55. ἰκάνων. Aliter Æschylus vii. ad Theb. 589. *Ex Schedis.*]

Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα,
Κρύψειν δ' ἅμ' ἵπποις,

Δ. ε'.

Δουρὶ Περικλυμένου πρὶν
Νῶτα τυπέντα μαχατὰν
Θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ
Δαιμονίοισι φόβοις
Φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.
Εἰ δυνατὸν, Κρονίων,
Πεῖραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
Ἐγχέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι ὡς
Πόρσιστα, μοῖραν δ' εὔνομον
Αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰτναίων ὀπάζειν,

Δ. ζ'.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν

69. Abrupta lyrici transitio a v. 66. Vulgo *ἀναβάλλομαι rejicio*, h. prætereo, accipiebant; Pauw *ablego*, nec repeto, nec metuo, quia strenue Phœnices sunt repressi: et sic v. 65. 66. *φεύγοντι καὶ* v. 9. *εἰ δυνατὸν*. Kρ. quo nil jejunius. Sed idem arripit quoque Schmidii emendationem: *ἀναβάλλου, o Jupiter, remove quam longissime*. Nihil mutare consultius. v. Not. *πεῖρα* est *μάχη*. est eadem pugna nautica, de qua sup. Pyth. i. 137. sq. *ἀναβάλλομαι* accipiendum respectu *τοῦ αἰτέω*. illud *deprecatur*, *παραιτοῦται*, *ἀναβάλλεται*, *rejicit*, *removet*; hoc alterum *petit*. Tum preces fere eædem, quales l. c. Pyth. i. 137. sqq. 71. *αἰτέω* est disyllabum.

61, 2, 3. *πρὶν* (*ἀντὶ τοῦ*) *τυπέντα* (*κατὰ τὰ*) *νῶτα δουρὶ Περικλυμένου αἰσχυνθῆμεν* (*κατὰ*) *θυμὸν μαχατάν*. ut 87. *θυμὸν αἰχματὰν* dixit, *fortem*.

66. *εἰ δυνατὸν* ad superiora tractum jejunam orationem facit. Immo vero —*θεῶν*. *Εἰ δυνατὸν, Κρονίων,—ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα, μοῖραν δὲ εὔνομον αἰτέω σε*—. *Si per fata licet*, si fas est, *o Jupiter*, deprecor, *precibus meis removeo*, (h. precor ut tu removeas) *quam longissime bellum hoc cum Pœnis, contra vero* precor, *ut des* etc. Hæreo adhuc in *ταύταν*. An Pœni tum in apparatu belli contra Siculos fuere? hoc mihi probabile fit. Mingarell. *simile* certamen intelligit, quale fuit Amphiarai et Periclymeni, Argivorum et Thebanorum: vix bene.

Digitized by Google

Δ' ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι
Λαόν. ἐντί τοι φίλιπποί
Τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων
Ψυχὰς ἔχοντες ῥέσσονάς
Ἄνδρες. ἄπιστον ἔει-
π'; αἰδὼς γὰρ ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται,
Ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπαστί-
ζων, παρὰ πεζοβόαις,
Ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις,
Ἐχίνας ἀν' κίνδυνον ὀ-
ξείας ἀϋτᾶς,

79. Quæ alias φιλοτιμία est, rerum honestarum et pulchri studium, ea hic αἰδὼς esse debet, quatenus turpitudinem et flagitium fugit quis etiam in eo, ne parcat sumtibus ad res præclare gerendas elargiendis. Jungenda putabam κλέπτεται (κατ' ἐκθλῖψιν) ἃ φέρει δόξαν. non autem αἰδὼς ἃ φέρει δόξαν. Hoc tamen tuetur metrum; et ἃ debet esse pro ᾱ, productum. 80. ᾱ φ. Ald. Veteres quidam videntur accepisse locum: Αἰδὼς γάρ· ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται, ᾱ φέρει δόξαν. *Pudendum est! fraudulenter dolo malo id, quod laudem affert, subtrahitur, obscuratur, occultatur.* 83. ἀν erat. Res ipsa docet, requiri ἀνὰ, quod per ἀν' scribi solet. 84. ἀϋτᾶς primus Morell. emendavit. Ante corrupte αὐτᾶς.

79, 80. *Studium rerum honestarum*, quod gloriam affert, quo gloria paratur, *clam cedit lucri cupiditati.* Vides Αἰδῶ dici pro φιλοτιμία, [ut *Pudor* Horat. i. 24. C. S. 54. *Ex Schedis.*] quæ conjuncta est cum *verecundia et pudore*, ne sumtibus parcere videamur in studiis honestis. κλέπτεται pro σκέπεται ἀνὰ κέρδος, quia ὑπόκρυφα, *clanculum*, fit, ne alii animadvertant, *lucri studio*, h.e. ut ne expensas in eas res faciamus, *vincantur studia honesta.*

80. *Chromio si adstares in prœliis, in discrimine pugnæ animadverteres, quod gloriæ studium eum armat, instruit, ut vim hostilem propulset.* ἵππους ἀνὰ κίνδυνον ἀξείας ἀϋτᾶς, οὕνεκεν καίνα θεὸς, ἡ Αἰδὼς, (φιλοτιμία) ἔστευν αὐτοῦ θ. α.

82 sqq. Idem color Pyth. i. 147. Præcipuam virtutis gloriam consequutus est Chromius in pugna ad Helorum, ad Syracusas in austrum. Facta hæc pugnâ esse debuit paucis annis ante Gelonis principatum primo Geloe, tum Syracusarum, qui ab Ol. lxxii. 2. computari solet. Hippocrates, Geloe tyrannus, aliis vicinis civitatibus subjugatis, bello quoque petitos Syracusanos vicerat, Gelone equitatui præfecto: Herodoto auctore vii. 154. et, in Excerptis libri xx. Diodoro p. 558. tom. ii. Wessel. Factam pugnam ad Helorum fl. e. Timæi libro x. docet Schol. ad h. l. In ea insignis fuit opera Chromii. [Vix tamen hanc cladem Syracusanorum memorare potest: nisi f. Chromius alâ equitum victor fuit. Debet esse prælium cum Carthaginiensibus, ut in Schol. *Ex Schedis.*]

Δ. ή.

Οὔνεκεν ἐν πολέμῳ κεί-
να θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ
Θυμὸν αἰχματὰν, ἀμύνειν
Λοιγὸν Ἐνυαλίου.
Παῦροι δὲ βουλεῦσαι, φόνου
Παρποδίου νεφέλαν
Τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας
Χερσὶ καὶ ψυχᾷ, δυνατοί. λέγεται μὰν
Ἕκτορι μὲν πλέος ἀν-
θῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
Ἀγχοῦ. βαθυκρήμνοισι δ' ἀμ-
φ' ἀκταῖς Ἑλώρου,

Δ. ϛ'.

Ἔνθ' Ἀρείας πόρον ἄνθρω-
ποι καλέοισι, δέδορκε
Παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου
Φέγγος ἐν ἁλικίᾳ
Πρώτᾳ. τὰ δ' ἄλλαις ἀμέραις

91. ποθὶ omnes vett. Primus emendavit ποτὶ Steph. Scholia docere poterant. Interpunxi post ψυχᾷ cum Pauwio et Schol. 97. Ἀρείας πόρον. Ignotus est, quis ille sit. Etiam Schol. incertum esse ait, utrum Ἀρείας, an Ῥώμης, an Ἀρειάστορος sit legendum. Schmid. edidit ἀρειᾶς ab ἀρεᾶς, minorum (Pœnorum, nam fuere in Schol. qui pugnam cum Pœnis factam esse putarent) trajectum. 99. Τοῦθ' Ἀγησιδάμου Mingarell. emend. sed est Doricum Ἀγ.

85. οὕνεκεν est pro ὅτι. Non, ut redditum video, cujus rei caussa. [Hanc notam Heynius delevit.]

86. Æschyl. vii. ad Theb. 411. τὸν Αἰσχύνης θρέντα Τιμῶνα καὶ συγγοῦθ' ὑπὲρ ἔφενας λόγους. Ex Schedis.]

89. Παῦροι δὲ δυνατοί εἰσι βουλεῦσαι, (ὡς) τρέψαι. possunt consilium inire ad—.

[92. pro: quemadmodum—, ita—. Ex Schedis.]

98. διδέρκει, illuxit, irradiavit, ut Olymp. i. 152. Mox φέγγος est πλέος.

101—103. Forte non est: alia alio tempore commemorabo; etsi defendas simili loco Pyth. xiii. 146. verum: alia aliis diebus, alio tempore, partim terra partim mari gesta commemorare possim,

Digitized by Google

Πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ
Χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ, φάσομαι.
Ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεόταται γένανται
Σύν τε δίκᾳ, τελέθει
Πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα.
Ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων
Θαυμαστὸν ὄλβον.

Δ. *l.*

Εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολ-
λοῖς ἐπίδοξον ἄρηται
Κῦδος, οὐκ ἔστ' ἐστὶ πόρσω
Θανατὸν ἔτι σκοπιᾶς
Ἄλλας ἐφάψασθαι τοδοῖν.

106. ἰὼν Ald. Rom. sed emendavit Crat. puto ex Schol. Est iterum ἡ αἰὼν, ut sup. Pyth. v. 8. ἀμέρα ab ἄμερος, ἥμερος, non, ut unus ex Schol. ab ἀμέρα, dies, etsi vel sic magnifica sententia procedit, aliena tamen. ἀμέρᾳ vitiose Ald. 111. οὐκ ἔτ' vitiosum esse in promtu est, et metro monente, et sequente altero ἔτι. Schmid. conj. οὐκ αὖτ'. Pauw. οὐκ ἔτεισι vel οὐκ ἴτεισι. Supra Pyth. x. 42. in simili fere sententia οὔπω erat. Possunt alia substitui. πρόσω Ald. vitiose.

commemoranda habeo. φάσομαι pro φαίην ἄν. [Immo: aliis quoque—non nego, concedo, φημί. Attamen maxime delectant, maxima gloria provenit ex juvenilibus. *Ex Schedis.*] Mox σύν τε δίκᾳ, ut nunc interpungitur: *quæ gesta sunt in juventute et in causa justa.* Mira hæc ἀκρίβεια in laudibus potentium hominum! Fuisse putabam a Pindaro profectum: ἐκ πόνων δὲ, οἳ σὺν νέοισι γίνονται, σύν τε (l. σύν γε) δίκᾳ τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα. *juvat meritoque jucunda fit vita.* Pyth. ix. 170. αἰνεῖν—σὺν θυμῷ σύν τε δίκᾳ. Sentio tamen inesse sic quoque aliquid otiosi; et τε post σὺν revocat me. An fuit σὺν τόχᾳ? *cum successu.* ut Isthm. viii. 149. ἀγὼν σὺν τόχᾳ.

104. σὺν νέοισι pro ἐν, Mingarell. *juvenili audacia.* ergo et σὺν δίκᾳ pro ἐν δίκᾳ, *justis.*

107. Junge ἴστω λαχὼν, pro σὺ λαχὼν. Nota forma passim illustrata, nuper a viro doctiss. Scheidio de Analog. Gr. L. p. 463. *Sciat is, cui vitæ illa jucunditas obtingit, se consequutum esse mirabilem felicitatem divinitus.* Nisi ad Agesidami filium, v. 99. Chromium referre placet. [Certe et 109. εἰ γὰρ ille—. *Ex Schedis.*]

111. οὐκ ἔστιν, οὐ θνατὸν ἐστιν, αἰνὸν θνατὸν (ὄντα) ἰφάψ. De formula loquendi cf. sup. ad Ol. iii. extr.

Digitized by Google

Ἀσυχίαν δὲ φιλεῖ
Μὲν συμπόσιον· νεοθαλὴς δ' αὔξεται
Μαλθακᾷ νιπαφορίᾳ σὺν ἀοιδᾷ.
Θαρσαλέα δὲ παρὰ
Κρηπῖδα φωνὰ γίνεται.
Ἐγκιρνάτω τίς μιν, γλυκὺν
Κώμου προφάταν·

Δ. ιά.

Ἀργυρέαισι δὲ νωμά-
τω φιάλαισι βιατὰν
Ἀμπέλου παῖδ'· ἅς ποθ' ἵπποι
Κτησάμεναι Χρομίῳ
Πέμψαν θεμιπλέκτοις ἅμα
Λατοΐδα στεφάνοις
Ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
Εὔχομαι ταύταν ἀρεταὶν κελαδῆσαι

114. Ἡσυχίᾳ Crat. in marg. ex Schol. ed. Rom. aphalmate. Scriptum esse debuit Ἀσυχίᾳ. 121. νομάτω vett. edd. Emendavit Morell. et Steph. præeuntibus Scholiis. 125. Pro ἀμφὶ, ἅμα cum Schmidio et Pauwio ex Schol. esse legendum, metrum iambicum et sententia suadet.

114, 115. *Ut convivium decet hilaritas, sic victoriam hymnus.* Sententias autem ita attemperavit: *Convivium desiderat jucunditatem*, nam ἡσυχία h. l. synonymum *lætitiæ, hilaritatis; at recens victoria augetur* (victoria pro sensu victoriæ, gaudium ex illa) *jucundo cantu. Fit autem cantus tanto alacrior, si crater apponitur. Hunc igitur statuat aliquis: γλυκὺν κώμου προφάταν, πρεσγυτὴν ὄντα τοῦ ὕμνου*, cum in convivio propinatur ante hymnum exordiendum. Non vero mirum, hymnos in victores non modo in pompa cani solitos, sed repetitos quoque esse inter epulas.

123. In Pythiis Sicyone Ἄθλα φιλλαι ἀργυρεαῖ. conf. Nem. x. 80.

128. Sic nunc reddo: *utinam hanc victoriam* (ἀρετὰν, ut sæpe,) *carmine celebrem σὺν Χάρισι, fautrilus Gratiis* (pro Musis), *καὶ συμπαλφεῖν λόγοις* [*carminis hujus. Ex Schedis.*] *τίναν ὑπὲρ πολλῶν, εἰ utinam consequar victoriam*, h. præstem carmine aliis, laudando ex merito: nam hoc est *ἀκριβῶς ἔγκωμα σοφοῦ Μουσᾶν*, de laudibus justis et ex re et facta petitis, non immodicis nec tenuibus. Hæc jam sæpe vidimus, ut modo Nem. vi. 45. sq. [At συμπαλφεῖν est aliis συμβῶ ut Æschyl. Eumen. 623. 804. Estne *ornare victorem* s. *victoriam laudibus? Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ
Πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
Νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ
Ἄγχιστα Μοισᾶν.

131. *νικᾶν* vett. edd. et olim quoque librorum partem hoc habuisse, Scholia docent: *τιμαλφοῦν τε λόγους (ἀρετὰν) ὑπὲρ πολλῶν νικᾶν.* Verius tamen *νίκαν* cum Crat. et Steph. ac Schmid. Pauwioque legitur, *ὑπὲρ πολλῶν* scil. *ἄλλων* Chromium celebrantium. De futuro Como hæc a v. 128. idem Pauw accipit. quidni de præsenti hoc? *πολλοῦσι* habet locum *οὐ πολλοῖσιν*. *νίκαν* etiam Scholiasta legebant, sed alter *νίκαν ἀκοντίζων* jungit, alter *ἀκοντίζων Μοῖσαν* invenerat: quod nescio an Pindaricum sit. Nec videtur *ἀκοντίζων, βάλλων, ἵκεσθαι, Μοῦσα* ipsa dicenda esse. Sed *σκοπὸς Μουσᾶν* expeditum sensum habet.

Digitized by Google

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ί.

ΘΕΙΑΙΩ ΠΑΙΔΙ ΟΥΛΙΟΥ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Commemorat plures de Argis fabulas, quas tractare possit tanquam παλαιὰ Argivorum κλέα, tandemque in victore subsistit. — 39. Ejus victorias commendat, optatque tandem, ut etiam Olympicam consequatur. — 68. Inde laudes victorum ex ea gente, — 90. in quibus Pamphaes fuit, ad quem Dioscuri deverterunt; quibus memoratis ad fabulam de Dioscuris ipse devertitur.

Σ. α'. Κ. ιά.

ΔΑΝΑΟΥ πόλιν, ἀγλαο-
θώκων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χάριτες,
Ἄργος, Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς, ὑ-
μνεῖτε. φλέγεται δ' ἀρεταῖς

Thiæus, Uliæ f. Argivus, victor Hecatombæis, qui Junoni Argis celebrabantur ludi. 1, 2. ἀγλαο- θρόνων Schol. præfixum habet interpretamentum. Sic εὐθρονος, ὑψίθρονος. pertinet ad dignitatem, genus regium vel divinum, ut ἄνασσα.

4. ἀρεταῖς, argumentis laudum, decoribus.

Digitized by Google

Μυρίαις, ἔργων θρασείων ἔνεκεν.
Μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμ-
φὶ Μεδούσας Γοργόνος.
Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν ἄστη
Ταῖς Ἐπάφου παλάμαις.
Οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονό-
ψαφον ἐν κολεῷ κατασχοῖσα ξίφος.

A. ά. Κ. ιά.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον
Ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν.
Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο, κερανω-
θεῖσα Διὸς βέλεσι,
Μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος.
Καὶ γυναιξὶν καλλικόμοισιν ἀριστεύει. πάλαι
Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν τοῦ-
τον κατέφανε λόγον.

6. τὰ Περσέος metrum choriambicum postulat, Erat Περσέως. At Schmidius reliqua cola æmulatus, etiam τοῦ Π, rescribebat; est tamen syzygia trochaica. 8. Laborat haud dubie metrum. Schmidius: πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατώκισθεν ἐς' ἄστη. Sed ἄστ pro brevi positum vix admittas. Pauw: Αἰγύπτῳ πολὰ ψαισιν ἄστη sc. Argos, quæ et verss. sqq. 17, 18. intelligenda. Fuit, puto, πολλὰ δ' Αἰγύπτιος κατώκισεν ἄστη. 10. παρεπλάχθη Ald. conf. ad Ol. vii. 57. παρεπλάγθη vitium ed. Oxon. 16. Οἰκλείδαν etiam hic intempestive vulgo ante Schmid. 19. Ἀλκμάναν ediderant. At alibi Ἀλκμήναν, ut et in Theocrito. Syllabam in fine deficientem bene explevit Schmidius: τοῦ - τον s. λ. Pauw vel sic vel τόν- δε. *hanc famam, laudem, declaravit.* Erat—μολὼν 20. τὸν κατέφανε λόγον.

6. *μακρὰ, πολλὰ, longam narrationem præbent.*

[9. v. Apollodor. ii. 1. 54. Ex erroribus Io venit in Ægyptum et Epaphum h. Apin gignit: qui ex Memphi, filia Nili, suscipit Libyam et condit Memphin. *Ex Schedis.*]

10. Hypermnestra sola sponsum non jugulando, *μονόψαφον ξίφος ἐν κολεῷ κατασχοῦσα* (h. *μόνη*. Etiam Æschylus Suppl. 378. voce sic utitur.) rectum tenuit. Mox 16. Amphiaraus pugnator *πολέμου νέφος, pugnæ procella.*

[20. *λόγον, ἔπαινον. Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν
Καρτὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ.

Ε. ά. Κ. ιβ'.

Θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύ-
ωνος. ὁ δ' ὅλβῳ φέρτατος
Ἦκεν ἐς κείνου γενεάν.
Ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρέν, οἳ
Ὄψιν ἐειδόμενος
Ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν,
Σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων
Ἡρακλέος· οὗ κατ' Ὄλυμπον
Ἄλοχος Ἥβα Τελείᾳ

23. Θρέψεται δ' Ald. Θρέψε δ' Rom. et seqq. Schmidius interpolavit metrum primorum colorum epodi: et hic v. 23, 24. Θρέψε τὰν δ' αἰχμὰν Ἀ. etc. Quid Oxonienses spectarint in Θρέψεν δὲ, me fugit. Metricum (τὸ ά, ἰσοχρονικὸν δίμετρον ἀνακάλυπτον. τὸ β, Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν.) sequitur Pauw: Θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύ-ωνος· ὁ δ' ὅλβῳ φέρτατος. [v. Hermann. ad Orph. p. 788. sq. Ex Schedis.] 26. Vulgo ἐπεὶ καὶ ἐν. καὶ seusui et metro adversum expunxerat jam Schmidius, probante Pauw. Porro scribas licet χαλκεοῖς. quorsum enim χαλκείοις, ut synizesis fiat? Post γενεὰν sententiam finimus. 27. ἔναρεν. οἱ οἱ Ald. et Rom. Emendavit Ceporinus: ἔναρέν, οἱ, quem sequutus est Stephanus et Oxonienses, codicum lectionem exhiberi sic arbitrati. At Schmidius ad Rittershusii voluntatem ἐναρόντι ex vetere lectione refinxit. Pauw conjicit fuisse olim lectum ἔναρέν τοι pro ἔναρέν γ' οἱ cum fulcro. Præstat cum Mingarello, continuata sententia ad ἔναρεν, τῷ refingere.

21, 22. [sc. τὸ Ἄργος. Ex Schedis.] Ad Argos referendum et ad discordiam inter Talaum et Lynceum, qui Danao socero successerat: quos *composuerunt*, amicitia junxeruut, *Argivi ad justi normam*, (σὺν) δίκᾳ εὐθείᾳ. Dixit καρτὸν φρενῶν, φρένας καρτίμους, εὐμάρτους, pro *mente matura, prudentia*. Ad rem cf. Nem. ix. 35.

23. *Aluit quoque Argus Amphitryonem pugnatorem*. Sic αἰχμὰ inf. Isthm. v. 42.

24. *Jupiter venit in ejus domum; ejus familiæ insevit Herculem*.

31. Interpungi potest: οὗ κατ' Ὄλυμπον ἄλοχος Ἥβα, Τελείᾳ παρὰ πατρὶ βαίνουσ', ἴσως, κάλλιστα θεῶν. *cujus uxor Hebe est, dea pulcherrima, assidens, pariter Junoni*. Ut nunc est, erit παραβαίνουσά ἴσως pro παραβαίνει, πάρεστι. De epitheto Τελείας, *promube*, nunc non laboramus; illustrarunt multi, etiam Ruhnken. ad Timæum p. 224.

Digitized by Google

Παρὰ μάτερι βαίνοι-
σ' ἔστι, καλλίστα θεῶν.

Σ. β'. Κ. ιά.

Βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀνα-
γήσασθ', ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος
Μοῖραν ἐσλῶν. ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀν-
θρώπων βαρὺς ἀντιάσαι.
Ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν,
Καὶ παλαισμάτων λάβε φρον-
τίδ'. ἀγών τοι χάλκεος
Δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ θυσίαν Ἥ-
ρας ἀέθλων τε κρίσιν·
Οὐλία παῖς ἔνθα νεκάσαις δὶς ἔ-
σχεν Θειαῖος εὐφόρων λάθαν πόνων.

40. πάλας ἄθλων Schmid. perperam pro παλαισμάτων. 42. Metrum syllabum desiderat. περὶ τὰν θυσίαν Schmidius. Elegantius Pauw: περὶ βουθυσίαν. 44. Ἀλία et in argumento Ἥλιον Ald. 45. Etiam ἐφρόνων olim lectum ex Schol. patet, h. ἐυφρανσιμῶν. Sed εὐφρόνων exquisitius. *faciles labores*, ubi victoria celeriter obtigit: exponit Pauw. immo omnino *felices*. conf. Nem. vii. 107. sq.—46. Vulgo accip. πάθ' pro περὶ, πρὸς, Ἑλ-.

35. Βραχύ μοι στόμα. Nec potest esse h. l. *facultas poetica*, nec, ut oppositum sit, *dictio grandis et magnifica*, (ut cum Horatio Pindarus *ruit ore profundo*; vel ut *os magna sonaturum*;) sed aut vox aut oratio non sufficit ad omnia exponenda, h. e. *angustum nimis carmen* mihi est ad exponendum, ἀναγήσασθαι, ὅσων διηγήσασθαι, [Ol. ix. 120. *præire, enarrare. Ex Schedis.*] quot *decora, laudes, memorabilia* laudum argumenta (ἐσλὰ) Argos habeat. Idem Isthm. i. 67. hæc ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων ὕμνος.

37. κόρος. *Est quoque invidia* in magnis laudibus *metuenda*. Ambigua est verborum junctura: acquiesco in hunc: ἐστὶ βαρὺς πρὸς τὸ ἀντιάσαι αὐτῷ vel τοῖς ἀντιάσασιν αὐτῷ. Usus infinitivi frequens, ut inf. 90. De voce v. ad Ol. ii. 173.

39. ad se. 40. λάβε φροντίδα h. *meditare*, de carmine, h. cane celebra cantu certamen luctæ, adeoque victoriam.

41. ἀγὼν χάλκειος propter clipeum pro præmio datum in his Ἡραίοις. v. sup. Ol. vii. 152. Pausan. ii. 24. cf. Spanh. ad Callim. l. p. 35. Mox victor periodicus vicit Ἑλλανα συρανὸν, *turbam concertantium*: vide sup. Pyth. xi. 75.

[45. ἐφρόνων. l. propter successum. l. robur reddit victoriam facilem. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

A. β'. K. iά.

Ἐκράτησε δὲ καί ποθ' Ἑλ-
λανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχᾳ τε μολὼν
Καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον
Μοίσαισί τ' ἔδωκ' ἀρόσαι,
Τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχὼν,
Τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις
Ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
Ζεῦ πάτερ, τῶν μὰν ἔραται φρενὶ, σιγᾷ
Οἱ στόμα. πᾶν δὲ τέλος
Ἐν τὶν ἔργων. οὐδ' ἀμόχθῳ καρδία,
Προσφέρων τόλμαν, παραιτεῖται χάριν.

E. β'. K. ιβ'.

Γνώτ' ἀείδω θεῷ τε

49. [malim τ' del. *Μοίσαισιν*. *Ex Schedis.*] 52. *νομῷ* Schmidius cum Didymo rescripsit, *in ditione Adrasti*: nam in ea Nemea fuit. Reliqui *νόμῳ*, quod et Schol. interpretatur, nec male, *ex Adrasti instituto*: qui primus ludos Nemeæ habuit, cum ad Thebas proficisceretur. Pauw cum Mingarello malit: Ἀδραστείῳ *νομῷ*, ut ἐν δαπέδοις Ἀδρ. *νομοῦ* sit. 55. *τῶν μὲν* vulgo adversus metrum. *τῶν γε μὰν* Schol. ad pr. carminis. unde Schmid. *τῶν μὰν* dedit, Pauw. etiam *τῶν μέν γ'*. 57, 58. Utrumque colon male affectum. Schmidius: Γνώτ' *ἀείδω τὸν*

46. *ἐκράτησε δὲ καί ποτε* (*κατὰ*) *τὸν Ἕ. σ., μολόν τε* (*σὸν*) *τύχᾳ.* (*ἐκράτησε*) *καὶ τὸν Ἰ. καὶ* N. *στέφανον, ἔδωκέ τε σαῖς Μούσαισιν ἀρόσαι.* Accipiendum sic *ἀρόσαι* absolute, *ut jam esset ipsis, quo ararent agrum suum, et colerent*, ad proventum laudum, qui inde nasci et efflorescere debebat.—De agro Musarum revoca in animum P. vi. 2. N. vi. 56. *κρατεῖν τὸν στέφανον*, ut *νικᾶν* v. 9. parum tamen placet, cum præcesserit *κρατεῖν στρατόν*. Forte præstat interpungere: *τύχᾳ τε μολὼν καὶ*, etiam, *τὸν—στέφανον Μοίσαισιν ἔδωκ' ἀρόσαι*, Τρὶς μὲν—Τρὶς δὲ etc. *τύχᾳ*. plene Isthm. viii. 149. *σὺν τύχᾳ. fausto eventu, ut victor esset.* Isthm. iv. 52. *ἔστι καὶ ἀφάνατον τύχας, victoriæ.* λαχών. v. ad Nem vi. 106. [ter victor in Isthmiis, ter in Sicyoniis. *Ex Schedis.*]

53-61. Tacitis votis expetit victoriam Olympicam. 54. *Successus omnis certaminum est* ἐν τὶν, *παρὰ σοί.* 55. *σοῦ παραιτεῖται. Grammatici volunt esse αἰτεῖται παρὰ σοῦ.* At Pindarus sit: *premit sua vota; non autem deprecatur, refugit, decus ex* (Olympico) *certamine*

Χῶς τις ἀμιλλᾶται περὶ
Ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς.
Ὕπατον δ' ἔσχεν Πίσα
Ἡρακλέος τεθμόν. ἀδεῖ-
αί γε μὲν ἀμβολάδαν
Ἐν τελεταῖς δὶς Ἀθαναίων μιν ὀμφαὶ
Κώμασαν. γαίᾳ δὲ παυ-
θείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
Ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐά-
νορα λαὸν, ἐν ἀγγέων
Ἑρκεσιν παμποικίλοις.

Σ. γ'. Κ. να'.

Ἕπεται δὲ, Θειαῖε, μα-

Θιᾷ τι τᾷ Θ' ἔστις ἀ. κ. Pauw (v. ad v. 23, 24.): Γνώτ' ἀείδω Θιᾷ τι, καὶ ὅς Τις ἀ. κ. Scilicet Θιᾷ unam facit syllabam. Felicius conjectavit Mingarell. Γνώτ' ἀείδω Θειαίᾳ Χ' ἔστις —. 59. κορυφαῖς Schmid. quem vide, probante Pauwio. Oxonienses repugnant, at parum firmant κορυφαῖς. Dicendum erat, Pindarum amare non modo pluralem numerum, sed insolentiorem quoque casum: ut Ol. xiii. 64. Δηρίσασθαι πολίεσσι περὶ πλήθει παλαῖν. 63. γὰρ pro μὲν prave Ald. 64, 65. Vocibus Γαίᾳ δὲ παυθείσᾳ deficit iota subscriptum in vett. edd. ante Morellium. 67. ἀγγέων pronuntiandum binis syllabis. 69. sq. Locus impeditus. Simplicissimum et sensui accommodatissimum est: τιμὰ εὐάγων ἵππε-

præ ignavia, cum satis animosus sit, πρεσφίρων τόλμαν pro ἔχων (scil. sed pudore ac metu, ne excidat prioribus decoribus ex Pythiis, Isthmiis et Nemeis.) *Novit hæc, quæ dicere volo, cum ipse deus* (immo Thiæus, v. V. L.), *tum ii, qui summa certamina adeunt.* Mox v. 60. ἔσχε pro ἔχει. ὕψιστος ἀγὼν ὁ Ὀλύμπιος, institutus ab Hercule: Ol. iii. 20. et al.

61-68. Panathenæis vicit et præmium hydriam *figulinam* thecæ æreæ *affabre sculptæ* inclusam, oleo ex oleo sacra plenam reportavit [domum, Argos. *Ex Schedis.*]. v. Schol. Portabatur autem vas in pompa victoris. κώμασαν, celebrarunt victorem hymno.

69. Subsisto in hoc: ὦ Θειαῖε, ἵπται (σοι) τιμὰ εὐάγων θαμάκις σὺν Χαρίτεσσι καὶ Τυνδαρίδαις (κατὰ, διὰ) πολύγωνον γένος ματρώων ὑμετέρων. *Thiæe, clara progenies, est tibi gloria ex felici sæpe certamine, faventibus Musis et Dioscuris, per totum genus avunculorum maternorum;* e quibus statim memorantur Thrasyclus et Antias. Mox 76. Argos dicitur inclarnisse νικαφορίαις [quatuor victoriis Isthmiis et Nemeis. *Ex Schedis.*] sc. αὐτῶν, majorum Thiæi maternorum.

Digitized by Google

τρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων
Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ
Σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις.
Ἀξιωθείην κεν, ἐὰν Θρασύκλου
Ἀντία τε ξύγγονος, Ἀρ-
γεῖ μὴ κρύπτειν φάος
Ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἱπ-
ποτρόφον ἄστυ τὸ Πρωί-
τοιο θάλησεν, Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,

καὶ θαμάκις (κατὰ) τὸ γένος πολύγνωτον μητρώων ὑμετέρων. *Victoriarum gloria frequens sequitur (per) nobile genus maternorum tuorum cognatorum.* σὺν Χ. καὶ Τ. *Musis et Dioscuris propitiis.* aut ἕπεται (σοι) *adest tibi*, est tibi. Substituit illud κατὰ etiam Schol. Sane expedita magis foret sententia, si pro γένος legeretur γίγας, appositum εὐάγων τιμά. Possis jungere ὃ Θεαῖε, πολύγνωτον γένος. Sed est durum hyperbaton. At Schmidius statim reponit, ἕπεται—πολυγνώτῳ γένει. Pauw omnes in his cæcutire præfatus, sic ordinat: Ἕπεται—ὑμετέρων, Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ Τυνδαρίδαισι θαμάκις. *Sequitur vero ordine*, post te commemoratum, *o Theæe, maternorum vestrorum genus illustre, honos certaminum vestrus Gratiis et Tyndaridis sæpe.* Ultima quidem non satis assequor, nec ille, quod toties viris criticis accidere solet, interpretatione admodum felix et εὐστοχος. Pauwii lectionem sequitur Mingarellus: ἕπεται, *congruit*, (laudat Ol. xiii. 67. Nem. xi. 56. iii. 49. i. 41. Pyth. iii. 150.) *non dissimile tibi est, o Thiæe, illustre genus maternorum horum majorum.* Versum ante oculos habuit Eustath. cum notaret, μάτρωας Pindarum dixisse γενίας μητρός. pag. 316. 15. 71. εὐάγων. Si ab ἀγὼν ductum est, ut sit ἐν τοῖς ἀγῶσιν εὖ ἀγωνισθείς, dicas: quidni εὐαγὼν scribitur? Scilicet eodem modo, ut ab αἰὼν est ἰώνιος, erit εὐάγων. Jungo autem εὐάγων θαμάκις, sæpe victoriis illustrata gloria. εὐαγῶν, ab εὐαγὴς, *agilis*, Benedictus scripsit. De hac voce v. Musgrav. ad Eurip. Suppl. 634. σὺν Χαρίτεσσι, ut σὺν Διΐ, σὺν Θεοῖς et passim alia: *diis juvantibus, faventibus.* 72. Edebatur: Τυνδαρίδαισι θαμάκις. Colon, quod quivis facile deprehendat, laborat. Τυνδαρίδαισι Oxonienses intulerant ex Aldo: quo consilio aut judicio, equidem non dicam. Τυνδαρίδαις Rom. et cett. edd. recte ad metrum. Sed in capite truncatus quoque versus. Schmidius jam dedit: Σὺν Τυνδαρίδαις θ. quod haud dubie verum erat. Similis junctura v. 89, 90. Sed Pauw et hic obloquitur, et emendat vel Τοῖς Τυνδαρ. vel Χ. θ' ἅμα Καὶ Τυνδ. Mingarell. Χ. τί πως Καὶ Τυνδαρίδαις θ. 73. ἀξιωθείης κεν Bened. refinxit. Sed e poetæ persona, inversione sententiæ facta, dictum: *Equidem, si Thrasycli et Antiæ cognatus essem*, id me consequutum esse putarem, hoc mihi sumerem, arrogarem, *ut fronte explicita incederem; οὐ καταφὴς, ἀλλὰ μετὰ παῤῥησίας.* 74. Erat σύγγονος. ξύγγονος bene Schmidius; sic ει producta. [76. Boeckh. Comment. p. xv. corrig. ἁμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις Πρωίτοιο τόθ' ἱπποτρόφον Ἄστυ θάλησεν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς, καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνθρῶν στεφάνῳ. *Ex Schedis.*] 78. Θάλλησεν Schmid. a θαλλίω, ut Nem. iv. 143., volebat. Sed est θαλίω, θαλίω, prima adeo producta. Pauw *Proeti urbem*

Digitized by Google

Καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις.

Α. γ'. Κ. ιά.

Σικυωνόθε δ' ἀργυρω-
θέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν.
Ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι
Νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις.
Ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν
Ἐξελέγχειν μακροτέρας
Γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς·
Ὅν τε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν
Ὑψίβατοι πόλιες
Καὶ Λύκαιον πὰρ Διὸς θῆκεν, δρόμῳ
Σὺν ποδῶν χερῶν τε νικᾶσαι σθένει.

Ε. γ'. Κ. ιβ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ

Tirynthem esse contendit. Importunum hoc, et videntur omnia ad Argos spectare. 80. Σικυωνόθεν δ' adversus metrum ante Schmid. 86. ἀριθμῆσαι. Supra Ol. vii. 45. erat ἀναρίθμητος. ut etiam ἀριθμητὸς est ap. Theocr. xiv. 48. xvi. 87. Non tamen ausus sum reponere ἀριθμᾶσαι. Ita Pyth. iv. 149. est ἀνάρβατος, etsi θαρσήσας Pyth. iv. 179. et apud ipsum Theocritum frequentatur. At a verbis in αω est sollenne: τιμᾶσαι, νικᾶσαι. 89. πὰρ Διός. supplent παρὰ Διὸς sc. βωμῷ, uti ναῷ, ἱερῷ, omittitur. (Dicas, cur non jungitur: ὃν Λύκαιον Διὸς παρισθίναν. ut mons Jovi sacer certamina ac præmia posuerit: ut Olympia, Pisa, dicitur certamina posuisse. At παρεστάναι, non παρεστῆναι, solet sic adhiberi. Nisi dicas, novatum hoc esse a lyrico.) ὃν (χαλκὸν) καὶ τὸ Λύκαιον ἴθηκε (v. Ol. ix. 143-145.) παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ, (ὥστε) νικᾶσαι (ad contendendum scil. super eo præmio. aut ναῷ χαλκὸν contendas dictum ut Nem. v. 9. νικᾷν στέφανον.) etc. 90. χειρῶν τε Schmid. nil necesse. Tum Pauw jungi jubet: νικᾶσαι δρόμῳ ποδῶν, σὺν χειρῶν τε σθένει. 91, 92. v. ad 23,

80, 81. ἱκτίσαν (ἱκτίσησαν τῷ ἄστυ Πρώτου, Argos redierunt) σὺν φιάλαις ἀργυρέαις, præmio, quod vidimus modo Nem. ix. 121—127. adeoque ipsi ἴσχοντες ἄργυρον (argenteas phialas), unde dixit ἀργυρεοθέντες. Similiter fere Isthm. ii. 13. ἀργυρεοθεῖσαι ἀοιδαί.

84-87. χαλκὸν μ.—δ—. Nam μακροτέρας γὰρ ἀ. σχολᾶς in parenthesi sunt.

89. καὶ ὃν τὸ Λύκαιον (ὄρος, vel ἱερὸν) ἴθηκε τοῖς νικήσασι παρὰ τῷ Διὸς, sc. βωμῷ, σὺν δρόμῳ ποδῶν χειρῶν τε σθένει.

91. Pamphaen puta fuisse e majoribus Thiæi. [Inverse est narratum: fortunam secundam habent in certaminibus: utuntur enim diis faventibus, et quidem,

Digitized by Google

Ξεινίαν παρὰ Παμφάῃ,
Καὶ κασιγνήτου Πολυδεύ-
κεος, οὐ θαῦμα, σφίσιν
Ἐγγενὲς, ἔμμεν ἀεθλη-
ταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ,
Εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας, ἀγώνων
Μοῖραν, Ἑρμᾷ καὶ σὺν Ἡ-
ρακλεῖ, διέποντι θάλειαν·
Μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων
Περικαδόμενοι. καὶ
Μὰν θεῶν πιστὸν γένος.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Μεταμειβόμενοι δ' ἔναλ-
λὰξ, ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ

24. Metrum sic refingit Schmidius: Κάστορες δ' ἱλθόντων ἐπὶ Ξυνοσίαν παρ' Παμφάῃ. Pauw: Κάστορες δ' ἱλθόντος ἐπὶ Ξυνίαν παρ' Παμφάῃ. 92. Παμφάνῃ typogr. error ed. Oxon. 95. ἀθλη- erit et hic. 97. εὐρυχόρου ad metrum emendavit Schmid. probante quoque Pauwio: cum esset εὐρυχώρου. 98. μοῖραν Ald. 99. θάλιαν cum Aldo et Rom. recte scribitur, ut sit μοῖραν θάλιαν (pro θαλιὰν) ἀγώνων. θαλίαν Schmid. At θαλιᾶν Cratand. et hinc Brnb. in marg. ex Schol. puto, in quibus μοῖραν τῆς εὐρυχίας expositum est. Ita sensus impeditus, si Dioscuri sunt ταμίαι ἀγώνων Σπάρτας, et cum Mercurio et Hercule διέποντι μοῖραν θαλιῶν, administrant fortunam epularum. Atqui præsident ipsis Indis cum Mercurio et Hercule. 101. περικαθήμενοι Ald. 103. ἐναλ- vitium Oxon. ed. 104. μὲν παρὰ deest Aldo, et Romanæ παρά. sed recte jam explevit utrumque παρὰ μὲν Ceporinus in Cratandrina.

præter Mercurium et Herculem, Dioscuris, recordatione antiqui hospitii. *Ex Schedis.*]

96. ἐπὶ—*quandoquidem* Dioscuri, *tanquam Spartæ tutela, præsides, fortunam certaminum lætam moderantur*: quod jam dictum vidimus Olymp. iii. 63. sqq. μοῖραν θάλειαν, θαλερὰ, vel læta fortuna, vel clara. Etiam στέφανος θαλερὸς, οἶνος θαλερὸς et al.

101, 2. καὶ μὰν θεῶν πιστὸν γένος. fidem servant [probi et officiorum memores. *Ex Schedis.*] tanquam ex hospitii jure erga priscos suos hospites, et eorum posteros, ut iis propitii sint et studeant, et eorum labores ac victorias adjuvent.

103. Vidimus hoc jam Pyth. xi. fin. [Pollux est e Jove; Castor e Tyndareo, mortalis. *Ex Schedis.*] 106. ἐν γυάλοισι Θ. *in cavo*, in sepulcro ad Therapnas.

Digitized by Google

Διΐ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαί-
ας, ἐν γυάλοις Θεράπνας,
Πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον. ἐπεὶ
Τοῦτον, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμ-
μεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ,
Εἵλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης
Κάστορος ἐν πολέμῳ.
Τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν πως χολω-
θεὶς, ἔτρωσεν χαλκέας, λόγχας αἰχμᾷ.

A. δ'. K. ιά.

Ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυ-

105. τάν δ' Ald. τὰν ὑπὸ Rom. verum dedit etiam Crat. Respicit locum Schol. Iliad. γ. 243. 106. ἐν γυάλοις Θ. metrum prosodiacum requirit: pro γυάλοισι. Rem bene interpr. Schol. alter ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς Θεράπνας, h. *sepulcro*, item inf. 163. 4. cf. Pyth. xi. f. Hinc etiam lucem accipit locus Pyth. v. 130. Battiadæ sepulti: ἄτερθε δὲ περὶ δω- μάτων ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν Βασιλίης ἱερὸν Ἐντί. 112. πως languere visum Pauwio: conjicit, πᾶς χολωθεὶς, parum commode. πως poetæ et alibi est *aliquantum*, alibi *nescio quomodo* vel *forte*. ἀμφὶ βουσὶ ad puellarum raptum trahere volebat Schmidius, quia supra Pyth. iv. 253. μία βοῦς pro femina. Sed vulgarior quidem pugnæ caussa (v. Theocr. Id. xxii. 137. sqq. add. Lycophr. 544. sqq. Schol. Iliad. γ. 243. et Schol. ad h. l.) sunt Leucippi filiæ, Phœbe et Ilaira, Idæ et Lynceo Apharei filiis, desponsæ a Dioscuris raptæ: cujus narrationis fontem Carmina Cypria præbuerunt (v. Schol. ad h. l. et Pausan. iv. 2. et 3. ut adeo hinc quoque manifestum sit, comprehendisse id epos anteriora Iliadis, cf. ad Virgil. t. ii. Exc. 1.). Fuit tamen et alia narrandi ratio, pugnatum esse super armentis. v. Paus. iv. 3. pr. utrumque ap. Apollodor. iii. 10. 2. Iterum aliter ap. Hygin. f. lxxx. 113. λόγχης Ald. ἀκμᾷ trochaicum poscere notat Pauw. 114. πεδαυ- γάζων Ald. quod bene revocavit Schmidius. Æolicum pro μιταυγάζων. Rom. πεὶδ' αὐ- γάζων corrupte: ita tamen Morell. et πεδαυ-γάζων Crat. Brub.

ἀμπιπλάντες πότμον ὁμοῖον, ἔχοντες, *eadem sorte uterque fruentes*: ut πότμον ἀναπλῆσαι ap. Homer. quatenus sortem fatalem aliquis explet, h. e. experitur fatum.

110. Pollux [qui ἀθάνατος erat. *Ex Schedis.*] εἵλετο, *prætulit*, αἰῶνα τοῦτον (μᾶλλον) ἢ πάμπαν etc.

[112. propter prædam, in ejus divisione. At frequentior narratio de Leucippi filiabus, Phœbe et Ilaira, raptis a Dioscuris, cum desponsæ essent Idæ et Lynceo. v. Theocrit. xxii. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

γάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει
Ἡμένως. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων
Πάντων γένετ' ὀξύτατον
Ὄμμα. λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ

et hoc mutavit Steph. in στασα- γάζων. 116. Egregium ad h. l. habemus Scholion antiquum, etsi turbatum. Aristarchus legere jusserat ἥμενον: sequebatur ejus auctoritatem Apollodorus. Contra Didymus defendebat ἀμένως (vel potius ἀμένος, ut et dictis colligo) pro ἀμένως. et hic, non Aristarchus, ad Cyprium carmen provocare potuit. Cyprii carminis verba adscripta sunt hæc:—αὐτὰρ ὁ Λυγκεὺς Τηΰγετον περιβὰς ποσὶν ταχέεσσι ποτεθεῖν. Ἀκρότατον δ' ἀνάβας, διιδίμενος τῶν ἄπωθεν Ταναλίδου Πίλεως· τάχα δ' ἴδετο πύθμενος ἔρως ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴσον δρυὸς ἄμφω κοίλης (leg. Ὀφθαλμοῖσιν ἴσον κοίλης δρυὸς ἀμένω ἄμφω), Κάστορά θ' ἑστῶτα καὶ ἀδελφίδεον Πολυδεύκεα. Νῦξε δ' ἄρ'. Ἀγχίστης ἐλόχα τὸν Ἴδαν φασι—. Corrupta hæc. Forte fuit: Νύξε δ' ἄρ' Ἀγχίστης ἐλόχα τὸν Κάστορα. Κάστωρ ἐλόχα, φασί, etc. Iidem versus sunt, nec minus corrupti, ap. Tzetz. Chil. ii. 710. et Schol. Lycophr. 511. v. Not. ad Apollod. iii. 10. 2. p. 733. Ex edd. utraque princeps ἀμένως exhibet cum Brubach. et Morell. quod erat repetendum. ἥμενον emendatum a Crat. Steph Schmid. [v. Hermann. de Dial. Pind. p. xxii. *Ex Schedis.*] Sane accurrit mox Pollux 123. adeoque videri potest unus Castor insedisse. Dici tamen quoque potest insedisse arboris trunco cum fratre, sed hoc vulnerato ad persequendum Idam et Lynceum procurrisse. Porro δρυὸς στελίχει ἡμένους ad mentem veterum accipiendum erit, *insidentes trunco cavo.*

116. Pulcherrimum hoc episodium tanto plus suavitatis habet, quod paucissima sunt, quæ legentem morari possint. ἥμενον an ἀμένως (forte antiquo more ἀμένος fuit) scribatur, per se nil interest; utroque enim modo res narrari. et vero etiam geri, potuit. Sedebant fratres in insidiis; prospici potuit a Lynceo tantum unus et telo transfigi. Apollodorus pro utroque laudari poterat lib. iii. 11, 2. cf. Notas p. 733. Illa autem, δρυὸς ἐν στελέχει ἥμενον εἶναι, haud dubie a veteribus ita accepta sunt, ut intra cavum truncum in insidiis latentem Castorem aut solum aut cum Polluce Lynceus dispexerit oculis. Ornarunt tamen et in miraculum mutarunt seriores, Lynceum *per truncum* dispexisse sedentes. Pausan. iv. 2. Lynceus, ἐν ᾗ Πίνδαρος οὕτως εἶδε δρῦν, ὡς καὶ διὰ στελέχους δρυὸς δρυῶνος. Schol. ad Plut. Aristoph. 210. (in Fragm. Pind. cxxx.) στασῶν δὲ ἐξωτέρω τῶν, ὡς καὶ δι' ἰλάσεως ἴδῃ Κάστορα, δολοφονήσαντα (*cum vellet occidere*, δολοφονήσοντα) τὸν ἀδελφὸν (scil. Lyncei, Idam), ὡς φησι Πίνδαρος. In v. 120. sine cunctatione erat rescribendum: καὶ μίγα ἴεγον ἰμήσαντ' ἀκίοις: scilicet Apharetis filii, Idas et Lynceus, *accurrentes* ad arborem, Castorem interemerunt, ex v. 112. et iidem invicem *grave malum perpessi sunt, Jovis numine.* Dictum secundum illa διπόν τε πταῖσαι καὶ πάσχειν. v. N. iv. 51, 52. Nam Pollux insequutus eos est 122, 123. tum illi constiterunt et pugnarunt cum Polluce ad Apharetis patris tumulum: unde raptum columnam in Pollucem conjecerunt; at 128. ille Lynceum jacnle trajicit, et fulmine interjecto a Jove Idas ictus cadit.

Digitized by Google

Ἐξικέσθαν, καὶ μάγα ἔρ-
γον ἐμήσαντ' ὠκέως,
Καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητί-
δαι Διός. αὐτίκα γὰρ
Ἦλθε Λήδας παῖς διώκων. τοὶ δ' ἔναν-
τα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρωίῳ.

E. δ'. K. ιβ'.

Ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄ-
γαλμ' Ἄϊδα, ξεστὸν πέτρον,
Ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
κεος· ἀλλ' οὔ νιν φλάσαν,
Οὐδ' ἀνέσχασαν. ἐφορμα-
θεὶς δ' ἄρ', ἄκοντι θοῷ
Ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.

119. ἐξικέσθαν pro ἐξικέσθην, dual. Sequitur tamen ἐμήσαντο. Sed, quod sæpe facit Homerus, variant poetæ numeros dualem et pluralem. 120. Edebatur ἔργον ἐμήσαντ', manifestum sphalma: omnes tamen exhibent editt. nec verum est Aldum ἔργον habere: sic excusum ab uno Morellio; volunt ita μέγα esse μεγάλως. Sed jam Schmid. præclare emendavit: καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ὠ. vocabulo Homerico: Ἔκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα. Qui dubitat, helleboro indiget, inquit Pauw. Etiam Schol. id exponit: καὶ μέγιστον ἔργον κατειργάξαντο. 121. Est Pindaro. Ἀφάρης, ητος, (ut et Apollon. i. 151.) qui aliis Ἀφαρεύς est. Aliter hæc narrat Theocr. xxii. 207. 124. πατρῴῳ erat. πατρωίῳ cum Schmid. et Pauwio scribendum, ne trochaico syllaba desit. 125, 6. ἄγαλμα, quod Oxonienses ediderunt, nusquam video scriptum, sed ἄγαλμ'. Describit cola Schmidius: Ἔνθεν οὖν ἁ. ἄ-γαλμ' Ἄϊδα, ξ. π. Pauw: ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄγαλ. μ' Ἄϊδα, ξ. π. Mingarell. 125.—ἄ. 126. γαλμ' Ἄϊδα. In Scholiis redditum: στήλην ἐκ τῶν κειμένων ἁρπάσαντες. 129. σχάσαν ἰφ- dactylus esse nequit, itaque Pauw emendat: ἀνίσχαξαν. Mingarellus: οὐδὲ ἀνέσχασαν. ἐρμα- vel οὐδ' ἔνσχαξαν, ἰφορμα-. Proximum, puto, vero: οὐδέ τ' ἀνίσχασαν. ἐρμα-. *illum nec contuderunt nec represserunt.* [Gilb. Wakefield em. ἀνίχασσαν, ut sit transitive dictum. (Silv. Part. i. pag. 61.) *Ex Addendis.*]

125. ἄγαλμα Ἄϊδα pro τοῦ τύμβου. Nec vero statuam hic quæres, quæ illa ætate non erat, sed στήλην, mox ξεστὸν πέτρον. ἀλλ' οὔ νιν, *Pollucem* immortalem, e Jove natum. [v. Clavier ad Apollodor. tom. ii. pag. 325. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον
Πλᾶξε ψολόεντα κεραυνόν·
Ἀμᾷ δὲ καίοντ' ἔρημοι.
Χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνδρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

Σ. έ. Κ. ιά.

Ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ
Βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
Καί μιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ
Φρίσσοντ' ἀναπνοὰς πίχεν.

134. Ad metrum Schmid. cum Pauwio ἅμα δί. κίοντ' utraque ed. princ. *jacebant.* male. Utriusque, et Idæ fulmine icti, et Lyncei, corpus crematum est igne fulminis. 135, 136. Schol. accipit: *ἔρις ἡ περὶ τοὺς κρείττονας, κατὰ τῶν κρειττόνων.* Schmidius hypallagen quærit. Pauw idem esse ait *ὁμιλεῖν ἀνθρώποις κρεσσόνων* (quod nemo, puto, græce dicat) et *κρίσσοσιν ἀνθρώπων.* mox tamen locum esse male affectum, et legendum suspicatur: *χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ- ποις, ὁμιλεῖν κρίσσοσιν.* vel *χ. δ' ἐ. ἀνθρώποις, ὁμιλεῖν κρίσσοσιν.* prius tamen præfert. Enimvero bene se habet vulgata, modo verborum ordo paullo curiosius instituatur. v. Not. 140. Laborat colon prosodiacum. Schmidius: *φρίσσοντα πνοὰς ἴσχειν.* Pauw: *φρίσσοντα πίχειν ἀναπνοάς.* ut duæ breves pro prima choriambi longa sint. nec dum piget 'popularis nostri acumen sequi. Benedictus: *φρίσσοντ' ἀναπνοὰς ἴσχειν. ἀναπνοᾶς* soli Oxon. scribunt, nec video, an consilio, ut sit: *σὺν ἄσθματι ἀναπνοᾶς.* Vulgo ubique *ἀναπνοὰς*, ut sit *φρίσσειν ἄσθματι (καν') ἀναπνοάς.* Pauwii elegans est emendatio: *φράσσοντ' ἀναπνοὰς*, (a *φράσσω*, *obstruere, claudere*) *invenit asthmate spiritum sibi intercludentem.* adeoque ad meum sensum metro sic satisfacere potest: *ἄσθματι δὲ φράσσοντα πνοὰς ἴσχειν.* Sequebatur quoque hoc Miugarellus.

132. *ἐπέπληξε τῷ Ἴδᾳ.* fere ut Pyth. iii. 102.

135, 136. Docte hæc dicta sunt. Proprie *ὁμιλεῖν τινι μάχῃ*, *ἐν μάχῃ*, dicimur, et *ἔριδι*, *ἐν ἔριδι.* Ergo vulgari modo dicendum erat, *χαλεπόν ἐστιν ἀνθρώποις, ὁμιλεῖν τοῖς κρείσσοσιν ἔριδι.* Nunc *ἔρις* ipsa, h. *μάχη*, *τῶν κρεισσόνων χαλεπὴ ἐστιν ἀνθρώποις*, (*ὅστις*) *ὁμιλεῖν* (scil. *τοῖς κρείσσοσιν ἔριδι*). Eadem sententia Ol. x. 47. *πῶς δὲ κρεισσόνων ἀντιβίοθ' ἅπτεσθαι.* Paullo ante v. 134. *ἐκαίοντο* (uterque frater, Idas et Lynceus) *ἁμᾶ, ἐρημωθέντες, nemine opem ferente.*

137. *Ταχέως.* Pollux accurrit ad Castorem — eumque reperit extremum spiritum ducentem.

140. *φρίσσοντα ἄσθματι (καν') ἀναπνοὰς*, pro *καν' ἀναπνοὴν*, *horrentem difficultate respirandi.* Forte palpitationem moribundi designavit; etsi jam per se *horrere* mortali frigore, nihil habet quod repugnet, ut sit *φρίσσειν (σὺν) ἄσθματι καν' ἀναπνοήν.*

Digitized by Google

Θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς
Ὄρθιον φώνασε· πάτερ
Κρονίων, τίς δὴ λύσις
Ἔσσεται πενθέων; καί μοι θάνατον σὺν
Τῷδ' ἐπίτειλον, ἄναξ.
Οἴχεται τιμὰ φίλων ταπωμένῳ
Φωτί. παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν,

A. é. K. iá.

Καμάτου μεταλαμβάνειν.
Ὣς ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέν οἱ,
Καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· ἐσσί μοι υἱ-
ός. τόνδε δ' ἔπειτα πόσις,
Σπέρμα θνατὸν, ματρὶ τεᾷ πελάσαις,
Ἔσταξ' ἥρως. ἀλλ' ἄγε τῶν-
δέ τοι ἔμπαν αἵρεσιν
Παρδίδωμ'· εἰ μὲν, θάνατόν τε φυγὼν καὶ

141. δὴ leg. cum Schmid. et Pauw. Mingarell. δ' ἐντέγγων. τέγγων primus Steph. anteriores τέγνων. miscens lacrimas cum suspiriis. 144. καί μοι 9. Schmid. cum Ald. utrumque bene. στυθίων est dissyllabum. 146. φίλῳ malit Pauw (a Scholiaste, puto, inductus), cum de solo fratre agatur. Non meminerat vir doctus, lyricum poetam illud præferre debuisse; inter plures alios modos, quibus poeta vulgares formas evitat, hic est, ut genera ad individua, individua vero ad genera revocet. 149. Erat ἥνιπε. At ἔννεπε verum. v. ad Pyth. ix. 49. [Hermann. ad Orph. pag. 788. conj. Ζεὺς δ' ἤλυθεν ἀντία οἱ. Ex Schedis.] 152. στιλάσαις cum Aldo, Schmid. et Pauw, ut asynartetum integrum sit, pro στιλάσσαις. [153. ἔσταξ'. Orph. Argon. 19. ἐστάξαντο. ad q. l. v. Huschk. in Comment. p. 9. sqq. Ex Schedis.]

141. τέγγων proprie τὰς στοναχὰς (σὺν) δακρύοις, hinc δάκρυα στοναχαῖς: cum vulgari ratione τέγγεσθαι dicatur os, *lacrimis humectari*. 143, 4. τίς δὴ λύσις — *quæ tandem medela est* [Heynius correxit *erit*.] *hujus mali?* h. e. nullane via Castoris a morte liberandi? [æternum luctum mihi intulisti. *Ex Schedis.*]

146. Nam fratre erepto vita mihi agenda erit solitaria et ingloria.

151. τόνδε. Castor e Tyndareo natus. στιλάσαις vel ἑαυτὸν vel τὸ σπέρμα (pro, *prolem*, et hinc ἔσταξεν pro *genuit*) pro vulgari πλησιάζειν. 157. ἱμίλιος subint. μᾶλλον, αἱρεῖ, *præfers*.

Digitized by Google

Γῆρας ἀπεχθόμενον,
Αὐτὸς Οὔλυμπον ἐθέλεις,
Σύν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει·

E. é. K. ιβ'.

Ἔστι σοι τούτων λάχος.
Εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι
Μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς
Ἀποδάσασθαι ἴσον,
Ἥμισυ μέν κε πνέοις γαί-
ας ὑπένερθεν ἐών,
Ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν.
Ὣς ἄρ' αὐδάσαντος, οὐ
Γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν.
Ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλ-

157. Colon mutilum, Scholion: *εἰ βούλει τὸν οὐρανὸν εἶναι σὸν ἐμοὶ* etc. unde Schmid. non male explevit versum: *αὐτὴ Οὔλυμπον παντοῖαι θέλεις.* [Probat Boeckh. Comment. p. xxvii. sed corrig. *θέλεις*, quia *θέλω* non Pindaricum. *Ex Schedis.*] Benedictus propius ad Scholii verba: *αὐτὴ Οὔλυμπον θέλεις εἶναι ἐμοὶ Σόν τε.* Pauw libros vett. expectandos censet. Interim sententiam utique tenemus manibus. 159, 160. Erat *ἴσον σοι μὲν τούτων λάχος.* v. ad v. 23, 24. Cola prorsus ad Schmidii mentem se habent. Pauw: *Ἴσον σοὶ μὲν τοῦτο λάχος· Κασιγνήτου δ' εἰ πέρι.* Mingarell. delet *μὲν* 159. ut sit *ἴσον σοι τούτων λάχος.* Et hoc verum. 161. Oxonienses debebant etiam hic parere Schmidio, qui pro *μάρνασθαι* dedit ex Aldo *μάρνασαι*, id metrum poscit, et Schol. firmat. 162. *ἀποδάσασθαι* tacite a Schmid. receptum. Vulgo *ἀποδάσασθαι.* 165. *χρύσεον* est dissyllabum. 166. *αὐδάσαντος* Ald. et Rom. emendavit Cratandrina. 167. *γνώμᾳ* Ald. Morell. Schmid. postulat quoque metrum. vulgo *γνώμα — θέτο.*

160. *De fratre contendere* est, exigere, et in hoc persistere, ut ei vita continuetur. 162. *τὸ ἴσον ἀποδάσασθαι αὐτῷ.* 163. *vivendum tibi est*—ut adeo poeta rei speciem talem sibi finxerit: non, ut alternis moriantur et in vitam revocentur fratres; sed vitam retinent, *vivunt*, modo in cœlo, modo in sepulcro, tamquam dormientes.

167. *διπλόαν βουλὰν*, ex Homerico *διχθὰ μερμήριξεν.*

168. *ἀνὰ δ' ἔλυσεν* s. Pollux. s. *ὁ Ζεύς.* Alternis nunc uterque diem vivunt. Castor *χαλκιοικίτης, χαλκεοφρονής.*

Digitized by Google

μὸν, ἔπειτα δὲ φωνὰν
Χαλκεομίτρα Κάστορος.

170. χαλκαμίτρα Schmid. ad paritatem ceterorum hujus coli exemplorum: indigne ob id habitus a Pauwio.

Digitized by Google

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ιά.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ,

ΠΡΥΤΑΝΕΙ ΤΕΝΕΔΙΩ,

ΥΙΩ ΑΡΚΕΣΙΛΑ.

ARGUMENTUM.

GRATULATUR poeta viro Tenedio, Aristagoræ, magistratum apud cives suos initum, —12. laudibus eum ornat a patre Arcesilao, a corporis specie, a victoriis, quas in agonibus obtinuerat, petitis; — 42. prædicatur origo gentis a Pisandro, etsi obscuratæ per aliquod tempus; — 50. ferentibus ita vitæ humanæ vicissitudinibus — ad f.

Σ. ά. Κ. ς'.

ΠΑΙ Ῥέας, ἅ τε Πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία
Ζηνὸς ὑψίστου πασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,

Monuit satis vetus quoque interpres, omnino ne ἐπίκιον quidem esse hunc hymnum, sed προσφωνητικὸν viro Tenedio, qui magistratum inibat, πρυτανεύοντι τῆς πατρίδος. Ad παιώνιον Pindari retulerunt carmen Didymus et Dionysius Phaselites. — Strophas et Antistrophas ad novem cola revocavit Mingarellus. 1. ἅ

1. Publica ara, ἑστία, focus, urbium est in prytaneis, et in iis ignis sacer.

Digitized by Google

Εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς Θάλαμον,
Εὖ δ' ἑταίρους, ἀγλαῶ σκάπτω πέλας,
Οἵ σε γεραίροντες ὀρ-
θὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

A. ά. K. ς'.

Πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν,
Πολλὰ δὲ κνίσσᾳ· λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά·
Καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀεννάοις
Ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος
Δωδεκάμηνον περά-
σαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ.

γι emendatum a Schmid. pro vulg. ἄ τι. At ἄ τι est id q. ἄ, ἤ. Idem λελογχυῖ' Ἑστίᾳ perperam. 2. Σύνθετον vocat hunc versum metricus h. asynartetum, ἀπὸ διμέτρου τροχαίου καὶ ἡμίσεος ἴσους. Aldus in duo cola divídit, alterum trochaicum dimetrum hypercatalectum, alterum anapæsticum penthemimeres: Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτᾳ Καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας. nec improbat Pauw, quia novenario colon numero epodorum melius respondet septenarius colon numerus stropharum, quam senarius. 4. ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας Ald. at cum casu secundo, ut in Homero, Rom. Intelligenda autem hasta Vestæ adstantis in prytaneo. 6. φυλάσσοισιν cum ν scriptum, cum Aldo. 8. π. καὶ κ. Schmid. Aldus duobus colis: (v. ad 2.) Πολλὰ δὲ κνίσσᾳ. λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά. 9. In fine laborat metrum prosodiacum. Pauw emendat: αἰνάοις. 11. Δωδεκάμηνον scribendum vel Δυοδεκάμηνον pro δυωδεκ. 11, 12. Accipitur στερέσαι tert. optat. aor. pr. Sic ad solum Aristagoram redit

3. Prytaneum appellat θάλαμον, et συμπρυτανεύοντας, *collegas in magistratu*, ἑταίρους.

4. Tenendum est in Prytaneo esse ignem perennem in ara, et adstare signum deæ, hastam manu tenentis; ad hanc aram sacra a Prytanibus fieri quotidie *libatione*, festis diebus etiam *victimis*, (Vestæ igitur non modo igni æterno et libatione sacrum factum, sed et victimis cfr. Callim. in Cer. 109.) publice pro incolumitate reipublicæ: hinc ὀρθὰν, *incolumem*, φυλάσσουσα Τένεδον. πέλας (κατὰ) σκάπτω, σκήπτρου, *ad hastem, deæ, ante deam, ad signum tuum. Sacris accinit lyra* 8. et epulis his adhibentur omnes prytanes, tum et hospites publice in prytaneo excipiuntur his epulis: 9, 10. καὶ ξενίου Διὸς θέμις est ἡ ξενία, *jus hospitii*.

11. ἀλλὰ—στερέσαι supple δὸς, δίδου, αὐτοὺς στερέσαι τὸ δωδεκάμηνον τέλος etc. *fac eos exigere magistratum annuum cum laude, nulla re contristatos.* τὸ τέλος, magistratus, ut οἱ ὄντες ἐν τέλει. In v. 15. dubitabam, sintne ad patrem verba referenda an ad filium; ut posterius præferam, suadet nexus sequentium.

Digitized by Google

Ε. ά. Κ. γ.

Ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω
Μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
Καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον.
Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων
Μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλων,
Ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀρι-
στεύων ἐπέδειξεν βίαν·
Θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
Καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

Σ. β'. Κ. ς'.

Ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι μὲν αἰνεῖσθαι χρεών,

poeta, exclusis ceteris prytanibus. Etiam Schol. *τὸν ἀτρώτῳ καὶ ἀλάτῳ παρδίᾳ, τουτέστιν ἀκτυπήτῳ καὶ ἀδιαβλήτῳ, τὴν ἰσοτιμίαν ἀρχὴν λαμπόντων.* Potest quoque *πίεσαι* scribi, ut Vestam invocare pergat, ut v. 4. δίξαι. *ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἑστία, πίεσαι* (sc. *αὐτοῖς*, Aristagoræ et Symprytanibus) *φίλος ὤν.* v. Not. At est aliud, quod me tenet suspensum; a poeta vix profectum esse potuit eodem in membro *σὺν δίξῃ* et *σὺν ἀτρώτῳ παρδίᾳ.* In alterutro latet ulcus. Vitium quærere malo in posteriore et refingam *στερά-σιμον ἀτρώτῳ παρδίᾳ.* 12. *παρδίᾳ* Schmid. ex Aldo; ceteræ ex Rom. *παρδίᾳ.* 15. *τε ξύγγονον* Schmid. ut *τα* producatur. 17. *παραμεύσεται* Morell. et Steph. perperam. Mirum, nunc repente, scribi *παραμεύσεται.* solice. v. ad Pyth. iv. 165. *ἄλλον* Morell. Merito casus secundus suspectus est Pauwio in hac syntaxi, adeoque emendat ille *ἄλλως* pro *ἄλλους.* et recte. Sup. Pyth. ii. 93. *καὶ θαλασσαῖον παραμείσεται δελφῖνα.* 21. Hesychii glossam *ἰσπεσάμενος, λαβόμενος*, huc spectare putabant Oxonienses, quoniam *ἰσπίσασθαι γῆν, ταφῆναι*, proxime præcedit, malebantque adeo *ἰσπεσάμενος.* Glossæ Pindaricæ in Hesychio aut nullæ aut raræ sunt; et in nostro loco futurum multo est accommodatius, quod et apud Apollon. i. 691. occurrit: *ἰσπερχόμενόν σον δόμοις εἰς ἤνεα ἤδη Γαίαν ἐφίσσεσθαι.* Modum loquendi copiose illustrant viri docti ad Hesych. l. c. [Nem. viii. 65. *χθονὶ γῆν καλύψαιμι.* Cf. Sturz. Empedocl. p. 480. et Creuzer. Dionys. p. 217. *Ex Schedis.*] Ad sententiam loci cf. Nem. iii. 32. sqq. ix. 109. sqq. 22. Pro *μὲν* necesse est reponere *μίν.* quod etiam Mingarell. viderat.

20. *Is meminerit se mortalem esse*, nec pro mortali conditione posse felicitatem majorem assequi. *μὴ μονώτῳ θεὸς γενέσθαι. περισσύλλων* pro *περισυλλήμενος* h. e.—*ισθαι*, se amictum esse.

22. *αἰνῆσθαι* pro *αἰνῆν ἀνδρὸν.* Viam parat ad Aristagoræ laudes. *ἐν λόγοις* pro *διὰ λόγων. Fas est celebrare hunc bonis laudibus.*

Digitized by Google

Καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν ἀοιδαῖς.
Ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκκαίδεκ' Ἀρισταγόραν
Ἄγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον
Ἐστεφάνωσαν πάλᾳ
Καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

A. β'. K. ς'.

Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
Ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων.
Ναὶ μὰ γὰρ Ὅρκον, ἐμὰν δόξαν, παρὰ Κασταλίᾳ
Καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου,
Κάλλιον ἂν δηριών-
των ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

E. β'. K. θ'.

Πενταετηρίδ' ἑορτὰν
Ἡρακλέος τέθμιον,
Κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις

23. Aldus iterum (v. ad v. 2.) Καὶ μ. δαιδαλθέν- τα μελιζέμεν ἀοιδαῖς. In ultima voce ἀοιδαῖς synizesis facienda: quod adeo scribi solet ᾠδαῖς. Pauw conj. μελίζειν ἀοιδαῖς. 25. νίκαι ante Schmid. scribebatur. 27. μεγαυχεῖ præclare idem emendavit, quod metrum docebat: probat etiam Pauw: pro vulgato μεγαλάυχεῖ. 29. ἔσχον ἐν Π. πειρᾶσθαι Καὶ Ὀ. ἀ. Sic in Aldi codice versus debuerunt esse distincti; etsi in illo fuit hiatus a γονέων v. 28. ad Ναὶ μά. 33. τῶν ἐνιστήσαντ' ἄν τι πάλων corrupte Ald. 36. Κώμασ' ἀνδ. Ald. vitiose. κόμαν ἐν πορφυρέοις Ald. et Rom. ἐν omisit Crat. Brub. cum seqq. edd. Cum syllaba deesset, et in fine ρεοις synizesis esset facienda, Schmidius ἰμαπορφύρεοις reposuit, unde Oxonienses exciderunt mirum suum ἰμαπορφυρέοις. Revocanda erat principum edd. lectio ἐν πορφυρέοις, quam poetæ consuetudo commendat, pro σὺν π.

28. Ἐλπίδες ὀκνηρότεραι sunt cunctatio, metus, ne corporis robur non sufficeret ad adeunda majora certamina: parentes intercesserunt, ne periodicus victor fieret.

32-37. Interpungo: Κάλλιον ἂν δηριών- των ἐνόστησ' ἀντιπάλων, πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον, κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις ἕρκεσιν. Dixit, *redituram eum fuisse victorem* (ἀνὰ vel καθ') ἑορτὰν τέθμιον, *festo sollenni* seu *certamine ab Hercule instituto*. ἐν πορφ. pro σύν. et ἐνόστησι κωμάσας.

Digitized by Google

Ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν
Τὸν μὲν κενεόφρονες αὔχαι
Ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον·
Τὸν δ' αὖ, καταμεμφθέντ' ἄγαν
Ἰσχὺν, οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν,
Χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω, θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Σ. γ'. Κ. ς'.

Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι
Αἷμ' ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβασὺν Ὀρέστᾳ,
Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέων δεῦρ' ἀνάγων·
Καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον
Ἐκ Μελανίπποιο μά-
τρωος. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ

Α. γ'. Κ. ς'.

Ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος.

38. κενεόφρονες ex Scholiasta, pro κενόφρονες, cum Schmidio ad metri legem esse legendum nemo dubitet. 43. λίαν per synizesin efferri putabat Schmidius, quod fieri vix potest. Nisi ultima corripitur a Pindaro, quod nec ipsum probabile, amplector emendationem Pauwii: μάν. 44. Aldus: —Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβασὺν Ὀ. v. ad v. 2. 45. χαλκεντέων Schmid., utpote in Prosodiaco. Pauw nec improbat, nisi dactylicum metrum adoptetur, ut spondeus pro dactylo sit.

38. Ita fieri solet, ut alius spe præclararum rerum excidat, dum vana opinione inflatus majora viribus aggreditur. αὔχαι pro αὐχη, αὐχησις. ἔβαλον pro ἐβάλλω, privat. alium ἀτολμία (θυμὸς ἄτολμος ἰὼν) a præclaris ausis quasi injecta manu retrahit.

43. Aristagoras a Pisandro genus ducebat, Lacedæmonico, Orestæ socio in colonia deducenda in Æolidem Asiæ. Egerat de eo Hellanicus Αἰολικῶν α'. Sub Oreste profectio cœperat: Penthilus, annis lx. post Trojæ excidium, processit usque ad Thraciam, ejus filius attigit Asiam. v. Schol. quod illustrat Sturz. fragm. Hellanici p. 46. cf. Strabo xiii. p. 582.

44. τὸ αἷμα Πεισάνδρου καὶ τὸ ἐκ Μελανίππου κεκραμένον. Maternum genus Aristagoras ducebat a Melanippo Thebano, qui Tydeum vulneravit.

Digitized by Google

Ἐν σχερῷ δ' ἔτ' ὢν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι·
Δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περιόδοις
Ἄνθος εὐώδες φέρειν πλούτῳ ἴσον,
Ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ
Θνατὸν οὕτω σθένος ἄγει

E. γ'. K. θ'.

Μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώ-

50. Aldus (v. ad v. 2.) sic dispescit: *μέλαιναι καρ- πὸν ἔδωκαν ἄρουραι.* Tum *ἐν χερῷ δ'* Ald. et sine iota *ἐκ χερῶ δ'* Rom. Crat. *ἐνσχερῶ δ'* Brubach. iterum *ἐν χερῷ δ'* Morell. et Steph. emendavit tacite Schmid. *ἐνσχερῷ δ'* et recte. v. Pauw ad h. l. et cf. sup. ad Nem. i. 106. et. inf. Isthm. vi. 32. Poterat quoque scribi *ἐνσχερῶ*, ut ap. Homer. *ἐπισχερὼ* legitur. 51. In *περιόδοις* una syllaba exuberat. Schmidius reſinxit *περόδοις*, quod parum placet. vid. sup. Pyth. iii. 94. Pauw incertus erat inter *παρόδοις, περόδοις, προσόδοις.* miror non devenisse ad *ἐτέων περ ὁδοῖς*; ut *ὁδοὶ* pro *περίοδοι*, quod proprium rei vocabulum est, dictæ sint. Aliqui subsistendum est in eo, ut *περίο* duabus brevibus syllabis efferri potuisse credamus. 52. Sustuli interpunctionem post *φέρειν*, etiam Pauwio monente: *ἄνθος εὐώδες ἴσον πλούτῳ*, h. *par copia*, s. *copia pari, eadem.* 54. *σθένος* metro vim facit, quod jam Schmid. vidit. *σθῖνος* an scribi possit, dubito. Irrepsisse interpretamentum] pro vera voce etiam Pauw suspicatur; verum *θνατὸν οὕτω ἰσχὺν ἄγει* parum poeta dignum. Scholiastes: *καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος* etc. Legerat *ἔθνος* pro *σθένος*? ut *βρότειον ἔθνος* Pyth. x. 43. *eadem sorte utuntur homines.* Mingarell. tentabat *γένος ἁβ'*.

48—54. *ἀμφίρροτ'* accipi potest pro *ἀνηφίρροτο. Antiqua virtus revocavit*, iterum produxit *robur corporis, tanquam per vices intermissis temporibus*, quibus illa quievit. At Scholia, et inde alii, per sententiam dictum accipiunt, ut reliqua; ut sit: *at solet antiqua virtus recreare*, iterum proferre, *robur hominum generationibus*, seu temporum inetervallis interpositis. Similem locum vidimus Nem. vi. 16. Ita *ἀρεταὶ ἀρχαῖαι* pro *ἀρετὴ ἀρχαία ἀναφίρει σθένος ἀλλασσομένη* (*ἐναλλὰξ*) *ἐν γενεαῖς ἀνδρῶν, κατὰ γενεάς.* 50. *ἐν σχερῷ*, quod alias *ἐπισχερὼ*, *ἐφεξῆς*, continuo. v. V. L. 51. *ἰθῖλαι, μίλλαι*, solent. 52. *πλούτῳ ἴσον* pro vulgari *σὺν πλούτῳ ἴσῳ*, *proventu pari.* 53. Etiam mortale genus Fatum ita profert, generat.

55. *τὸ δ' ἐκ Διὸς, ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἵκεται* (*οὐ πάρεισι*) *τέκμαρ.* h. *κατὰ τὸ ἐκ Διὸς ὄν, οὐκ ἴσον*] *σαφὲς*, scil. quousque aliquis sua virtute procedere possit; nam de morte vix bene acceperis, etsi eo ducant forte loca Ol. ii. 55. Nem. vi. 10. Pergit: In incertis tamen ad hunc modum eventis molimur ardua multa. *μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν* (pro *μεγαλανορίᾳ ἐπιβαίνομεν, indulgemus magnanimis sensibus*; aliud est, superbe incedere) *ἔργα* (*audacia facta*) *τε πάλλὰ μενοινῶντες* (*molientes.* poterat *μενοινῶμεν*, sed inversum est.) *τὰ γνία γὰρ* (*τὰ σώματα, ἡμῖς*) *δέδεται* (*ἐν*) *ἐλπίδι ἀναδεῖ* (pro *ἐνδέδεται, illigati sumus, tenet nos, innata nobis est, spes audax*), *προμαθίας δ'* (*προμηθίας*) *ἀπόπτονται βοαί*, (quæ alius

Digitized by Google

ποις σαφὲς οὐχ ἕπεται
Τέρμαρ. ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν,
Ἔργα τε πολλὰ μενοι-
νῶντες. δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
Ἐλπίδι γυῖα· τρομα-
θείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί.
Κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρεύμεν.
Ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

57. τέρμα legisse videtur Schol. pro τέρμαρ. Mox μεγαλανορ' ἐμβαίνομεν Aldus, metro vitiato. Convenit usus τοῦ ἐντεῦθεν: ut Nem. iii. 34. Odyss. χ. 424. ϕ. 13. 52.

Bol) *etsi modi, successus, eventus, repetiuntur a nostra prænotione, præsosci non possunt.* Sequitur 62. *præstat itaque, moderata consilia sequi:* χρὴ θαρσεῖν μέτρα πεδίων, b. e. πέδῃ μέτρα, h. ἀγαθά. μ. *at insanum est, nimis ardua appetere.* μανίαι ἰξόντων (μανία ἰξία ἐστὶν) ἐρώτων ἀπροσίκτων (proprie est ἴξις τῶν ἀπροσίκτων, τῶν ἀμηχάνων), h. e. μάταιοι ἰξίαι, valde, periculose. ἐντεῦθεν οἱ ἐρῶντες τῶν ἀπροσίκτων.

ΙΣΘΜΙΑ.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ α'.

ΗΡΟΔΟΤΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Omisso eo ac seposito, quod in manibus habebat, poeta ait, se velle carmen componere Herodoto victori, exemplo Castoris et Iolai—22. in quorum laudes excurrit poeta;—44. esse victorem dignum carmine; et esse æquum, ut id impertiatur ipsi.—76. Memorantur ejus victoriæ—96. et magna victoris felicitas.—ad f.

Σ. ά. Κ. ζ'.

ΜΑΤΕΡ ἐμὰ, τὸ τεὸν, χρύσασπι Θήβα,
Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον

Herodotus Thebanus, Asopodori f. (v. 50.). Orchomenium alii perperam tradiderunt ex v. 51. sed pater videtur Thebis per seditionem ejectus Orchomenum confugisse, unde postea Thebas rediit. 1. χρύσασπις Θ. Ald. adv. metrum.

2. *Etiam occupatione mea potius et gravius habebo.* Occupatus erat poeta hoc tempore, quo hymnum in victorem componere recipiebat, in pæane a

Digitized by Google

Θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι
Δᾶλος, ἐν ᾇ πέχυμαι. τί φίλτερον
Κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς;
Εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς. ἀμφοτέραν τοι χαρίτων
Σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος,

A. ά. K. ζ.

Καὶ τὸν ἀπειρεπόμαν Φοῖβον χορεύων
Ἐν Κέῳ ἀμφιρύτῳ σὺν ποντίοις
Ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ
Δειράδ' ἐπεὶ στεφάνους ἕξ ὥπασε

3. Θάσομαι Schmid. cum Ald. Morell. Steph. At hoc a Θάομαι, dorice Θάημαι, Θάεσθαι, ductum esset, *spectare*, secundum observata virorum doctorum, Kœnii ad Gregor. Corinth. pag. 101. et Valcken. ad Theocrit. p. 351. 367. Unum exemplum supererat Moschi iii. 53. Θάσσι, quod nunc mutatum in Θαεῖ, ut factum quoque erat apud Callimachum. At in iis, quæ a εἴδημι, olim Θάω, Θάεσθαι, ducuntur, ubique η retinent Dores. Erat quoque Θάεσθαι in ed. Rom. Crat. Brub. τημεῦσαι Bened. ut infinitivo pro imperativo modo sit; sed μὴ τημεύσαι et θημεύσω &c. Delat; etsi sic antiquior forma esset, τημεύσω. poterat quoque esse τήμησον, aoristo imperativi medii. 4, 5. Interrogationem primus apposuit Crat. In Romana etiam: ἐν δ' ἁλιερκεῖ τι φ. et in Ald. ἐν abest. male. 5. τοκέων Ald. 6. ἀμφοτέρων τῶν Ald. ἀμφοτέρων τω Rom. hoc mutavit Crat. in vulgarem rationem: ἀμφοτέρων τω. Romanam lectionem revocarunt Oxonienses. Pauw conj. ἀμφοτέρων scriptum fuisse. 9. Κέῳ Ald. 11. Prava veterum critica in h. l. videnda est ap. Schol.; erant etiam qui ἐξώσαι vellent legere. Similem Grammaticorum errorem suspicatur Abresch. in Hesych. ἐξώσαζεν, ἐξέπεμψε. nec tamen absonum, veteres ἐξωσάζειν dixisse. In Pindaro manifesta est sententia; *sextum jam esse ex Thebanis Herodotum, qui ex Isthmicis agonibus victoriam reportaverit.* Quod ἐν ταῖς Ἰσθμιακαῖς ἀναγραφαῖς adscriptum illud non inveniebant, mirari non debebant viri docti, cum absolutos et accuratos victorum catalogos ipsa antiquitas desideraverit.

Ceis in Delo per Θαμοὺς cantando [Plutarch. de Genio Socrat. p. 575. *Ex Schedis.*] ἀνίερευον τιθῆναι, πρεσπίθηναι, πρεσπίσιν.

4. ᾇ ἐγκέχυμαι, ἔχυμαι, *in qua hymno ornanda occupatus sum, studio effuso.*

7. ζεύξω ἀμφοτέρων χαρίτων τέλος, *utrumque hymnum ad finem deducam*, χορεύων, *celebrans*, καὶ τὸν Φοῖβον—καὶ τὸν Ἰσθμὸν h. e. victoriam in Isthmiis. Hic ipse Ἰσθμιὰ ὥπασε—victorias sex, h. e. in Isthmiis sexta vice victor fuit e Thebana gente renuntiatus.

Digitized by Google

Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων,
Καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾇ καὶ τὸν ἀδεί-
μαντον Ἀλκμήνα τέκε

Ε. ά. Κ. ιά.

Παῖδα, θρασεῖαι τόν ποτε Γηρυόνα
Φρίξαν κύνες.
Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων
Τὸ μὲν ἅρματι τεθρίππῳ γέρας,
Ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ
Χερσὶ νωμάσαντ', ἐθέλω
Ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρ-
μόξαι μιν ὕμνῳ.
Κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρη-
λάται Λακεδαίμονι καὶ Θή-
βαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι·

Σ. β'. Κ. ζ'.

Ἔν τ' ἀέθλοισι δίγον πλείστων ἀγώνων

17, 18. Tertium et quartum colon epodorum aliter dispescuit vetus metricus: Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύ- χων τὸ μὲν ἄ. τ. γ. ut utrumque dactylicum sit. Rotundius hoc videbatur Pauwio. 17. Ἡροδότῳ Schmid. qui adeo junxit: τεύχων τὸ γέρας ἅρματι Ἡροδότου. Mingarell. conj. τὸ ἐν ἅρμ. τ. γέρας. Impediti aliquid inesse loco, inprimis propter copulam, facile sentias. Sententia cum interpunctione constitui potest haud uno modo. Potest quoque νωμάσαντι esse et νωμάσαντα. 19. Ἀνία δ' Pauw malebat. 26. ἀγῶνες ἐν ἄθλοις

15. Γηρυόνα κύνες. Non novavit poeta fabulam, sed κύνας pro κύνα dixit. Et Orthus tria capita habebat.

17. Omnibus tentatis sequor hoc: ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ μὲν τεύχων τὸ γέρας ἅρματι τεθρίππῳ, hymnum victoriæ ejus curuli parans, et quidem νωμάσαντί τι ἀνία χειρὶ οἷα ἀλλοτρίαις, regenti currum sua manu, non misso curru cum auriga, ἐθέλω ἐναρμόξαι μὶν ὕμνῳ. Est autem ὕμνος Καστόρειος (pro Κάστορος) ἢ Ἰολάου, non certum carminis genus; sed quale olim in similem victoriam curulem Castoris vel Iolai carmen adhibitum fuit: conf. sup. ad Pyth. ii. 127. xi. 92. Debuerunt autem plura in antiquis carminibus de Castoris et Iolai certaminibus et victoriis memorata esse; quod ex v. 23—44. manifestum fit. Fuit in his ἀγὼν ἵππιος Πελίᾳ.

26. Et in sollennibus ludis non unum modo attigerunt certaminum genus. Disertius effert 30—34.

Digitized by Google

Καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
Καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
Γευόμενοι στεφάνων νικαφόρων.
Λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετὰ
Ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν, ἔν τ' ἀσπιδοδού-
ποισιν ὁπλίταις δρόμοις.

Α. β'. Κ. ζ'.

Οἷά τε χερσὶν, ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,
Καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἵεν;
Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ' ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ

Pauwio accipiuntur, ut Ol. i. 140. *Ἵπποι ἐν στειρῶις* pro *στειρωτοῖ*, sic *certamina cum præmiis, in quibus præmia proponuntur*. Mihi simplicius videbatur *ἄεθλα* et *ἀγῶνας* distinguere ut *ludos* et *certamina* singula varii generis: quadrigarum, stadii etc. *ἀγωνίσματα*, inf. v. 36. *ἔργματα*. 28. *Καὶ λεβήτεσσι, φιάλαισί τε χ.* et v. 29. *σεβόμενοι σν.* Ald. corrupte. 31, 32. *Ἔν τ' ἀσπιδοδρ. ὁπλίτας δρόμους* Ald. [Heynius post *δρόμους* comma posuit: v. 34. post *ἵεν* punctum.] 33. *Οἷς τε* Ald. *ἀκοντίζειν αἰχμαῖς* et *εἶναι δίσκους* insolens visa est structura, nec expedit rem, si cum Oxon. distinguas: *οἷα χερσὶν ἵεν καὶ ἐνόησε δίσκους ἴσ. ἐνόησε* suspectum erat Schmidio, propter ultimam productam; sed est ea ultima in penthemimeri dactylica. Alioqui *ἐνόησαν* in promptu erat. [Hæc quinque verba Heynius delevit.] Enstath. ad Hom. p. 1591. l. 29. secundum Tryphonem laudat ex Pindaro: *λιθίνοις ἐνόησαν δίσκοισιν*. unde *δίσκους ἴσν* divinare obvium est. Ammonius in *δίσκος* habet: *λιθίνοις σον' ἀνὰ δίσκοισι*, quæ haud dubie est depravatio lectionis, quam Tryphon habuit. Vir doctiss. ad Ammon. p. 61. ex illo conjiciebat: *λιθίνοις σον' ἀνὰ δίσκους ἴσν*. His vulgatum haud posthabebo. Aldus: *δίσκουσιν ἴσν*, metro invito. Pauw. emendabat: *Οἷά τε, χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμὰς, Καὶ λιθίνους ἐνόησε δίσκους ἴσν*. Nihil mutandum; eget vulgata tantum interprete. 35. *ἦς* Ald *ἴσ'* primus Morell. adscivit ex Schol. puto: *οὕτω γὰρ ἦν*.

33, 34. Uti dicitur *ἀκοντίζειν αἰχμαῖς* (sc. *ἀκοντίζειν* absolute, et pro *σὺν αἰχμαῖς*), ita *εἶναι* (*σὺν*) *δίσκοις*. Nec tam insolens hoc quam videntur credidisse viri docti. Ipse Homerus Iliad. ξ. 402, 3. *Αἴαντος δὲ σφῶϊν ἀνὴνετο φαίδιμος Ἕκτωρ Ἔγχει*. At *χερσὶν* friget, dices. Immo vero: *οἷά τε* (*ἐν*) *χερσὶ* sc. *λάμπει ἀρετά σφιν*! *in lucta et in pugilatu*: Castor enim in hoc insignis fuit. Sioque Pindarus loquitur: Isthm. v. 11. *χερσὶ παλάσσων*. Pyth. x. 36. *ἦς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ πραπίσας*, et al. *Quantum eminet*, clara est, *eorum virtus cursu, et cum hasta certarent, et disco!* ut continuetur oratio hunc in modum: *οἷά τε λάμπει ἀρετὰ σφιν* (*ἐν*) *χερσὶν, ἐνόησε* (aut forte *ἴσε τε*) *ἴσν ἀκοντίζοντες* (*σὺν*) *αἰχμαῖς καὶ* (*ἐνόησε ἴσν*) *λιθίνοις δίσκοις*.

Digitized by Google

Ἔργματι κεῖτο τέλος. τῶν ἀθρόοις
Ἀνδησάμενοι θαμάκις
Ἔρνεσιν χαίτας ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν
Καὶ παρ' Εὐρώτα πέλας.

Ε. β'. Κ. ιά.

Ἰφικλέος μὲν παῖς, ὁμόδαμος ἐὼν
Σπαρτῶν γένει,
Τυνδαρίδας δ', ἐν Ἀχαιοῖς ὑ-
ψίπεδον Θεράπνας οἱ πέων ἔδος.
Χαίρετ'. ἐγὼ δὲ Ποσειδά-
ωνι Ἰσθμῷ τε ζαθέᾳ
Ὀγχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσιν περι-

36. ἴρματι Ald. Ita olim alii quoque codd. nam occurrit eadem depravatio ap. Ammon. p. 61. nec proficias, si cum viro docto legas ἴρμα τι. Porro eod. v. Ald. ἀθρόους αὐδησάμενοι et mox ῥιῥρισσί τε. 38. ἴφανεν præclare emendatum a Schmidio (pro ἰφάνησαν ἀνδησάμενοι. nam hæc jungenda.) Vulgo ἴφανι et grammatica, et sensu, metro etiam, violato; nam in ἴφανι media longa ex ἴφηνι. 39. Εὐρώτᾳ male Morell. et Steph. metrum vitiabat. 46. ἀϊόνεσσι sine v lectum ante Schmid.

35, 6. ἀλλὰ ἵκετο (ἦν) τέλος, νίκη, ἐφ' ἑκάστῳ ἴργματι, ἀγῶνι. Erant singula quinque genera, quibus quis victor esset, nondum in πένταθλον collecta.

36. Iolaus et Castor sæpe victorias in singulis his certaminibus reportarunt. Pro hoc dicit: alter Thebas, alter Lacedæmonem, victores redierunt.

42. ἐν Ἀχαιοῖς. nam hæc ante Doriensium et Heraclidarum profectionem in Peloponnesum evenerunt.

44. χαίρετε, recte Schol. ἱλήκοιτε, sitis propitii. Retrahit se a digressione et ad victorem redit. Sic jam vidimus finiri carmen Nem. iii. 132. Pyth. ii. 124. Est adeo inter formulas transitus faciendi.

46. Ὀγχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσι pro Onchesto dicta esse volunt. At quorsum hanc celebrat? propter Neptuni lucum, sacra, ludos? At hæc aliena. Littus Onchestium pro lacu Copaïde aut pro regione vicina est dictum. Itaque malo ad Orchomenum revocare, unde oriundus victor fuit. [Immo Onchesti fuere ludi, in quibus fuit H. victor. *Ex Schedis.*] Sollenne autem poetæ in celebrando victore tria hæc conjungere: *ludos, deum, cui illi sacri sunt, et patriam.* Apparet patrem victoris in discordiis civilibus ejectum Thebis exulasse apud Orchomenios; unde tamen aliquando Thebas rediit. περισπίλλων ἀοιδάν, a σπίλλω, κοσμῶ, *concinnans.* 49. ἐν τιμαῖς, *inter* laudes Herodoti. 50. αἶσαν, felicitatem. [Æschyl. Eumen. 694. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

στέλλων ἀοιδάν,
Γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν
Τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν Ἀ-
σωποδώρου πατρὸς αἶσαν,

Σ. γ'. Κ. ζ'.

Ὀρχομενοῖό τε πατρῴαν ἄρουραν·
Ἅ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις
Ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ
Δέξατο συντυχίᾳ. νῦν δ' αὖτις ἀρ-
χαίας ἐπέβασε πότμος
Συγγενὴς εὐαμερίας. ὁ ποιήσαις δὲ, νόῳ
Καὶ προμάθειαν φέρει.

Α. γ'. Κ. ζ'.

Εἰ δ' ἀρετὰ κατὰ κεῖται πᾶσαν ὀργὰν

52. *ναυαγίοις* leg. Schmidius, nam tabulæ seu reliquiæ navis fractæ, quibus quis *ἐρειδόμενος*, *suffultus*, *insidens*, enatat, *τὰ ναυάγια* vulgo appellantur. Sed recte monent Oxon. et Pauw. *ναυαγίας* exquisitiorem esse Pindari ejusdem sensus vocem. 56. *πονήσαις δὲ* omnes vett. usque ad Brubach. 58. [Jung. *πεῖται δαπάναις τε καὶ πόνοις*, proposita est, paratur.. *Ex Schedis.*] Erat *παράκει-*

[55. *ἰνίζασι*. Etiam Sophocl. Œd. Col. 188. *ἵν' ἐν ἱππίοις ἰνίζαίνοντες*. *Ex Schedis.*]

56. Volebat procedere: *et consequutus ille est fortunæ adversæ experimentis prudentiam.* *προμάθειαν* ut Nem. xi. 60. Mutavit hoc in sententiam.

58—62. Nondum locus tam feliciter expeditus est, quam equidem antea putabam: *εἰ δὲ* (*παντὰ*) *πᾶσαν ἐργὰν πεῖται ἀρετᾷ, ἀμφότερον* (*τὸ*) *δαπάνας τε καὶ πόνους*. At quomodo *ἀρετᾷ πεῖσθαι*, h. *προαιρεῖσθαι*, proposita esse potest, quod de præmiis dici solet? *præmia ponuntur* dicuntur *τῇ ἀρετῇ*, et præmia sunt *τὸ ἄκρον πεῖρας* v. 72. Huic quidem difficultati occurri possit, si memineris, poetæ *ἀρετὴν* esse *virtutem certamen, victoriam, honorem ac laudem*; 72. *τὸ πεῖρας, quod si cui propositum est, in quocunque sit studio, cum in sumtibus, tum in ærumnis tolerandis.* tum *εὐφύτευσέ νιν*, scil. *τὸν ἀρετὴν, laudem qui factis consequuti sunt.* Nec tamen Aristarchus omnino male scripsisse videri debet *ἀρετᾷ*: at, si Schol. vera apposuit, minus bene reliqua expedit. Vide an sic ea sibi constent: *εἰ δὲ* (*ὁ ἀγὼνας πόμπος* ex v. 60.) *ἀρετᾷ πεῖται, παντὰ πᾶσαν ἐργὰν, (in omni studio) ἀμφότερον* (*τὸ*) *δαπάνας τε καὶ πόνους· χρὴ, μὴ σὺν φθονερᾶις γνώμαις, φέρειν* (deb. sequi *αὐτὸν*) *τὸν ἀγώνιον πόμπον* (*τοῦ*) *εὐφύτευσέ νιν. Si laudes, quas appetunt, propositæ sunt*

Digitized by Google

Ἀμφότερον δαπάναις τε καὶ πόνοις,
Χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον
Μὴ φθονεραῖσι φέρειν γνώμαις. ἐπεὶ
Κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
Ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν, ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν
Ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

E. γ'. K. ιά.

Μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀνθρώποις γλυκύς,
Μαλοβότᾳ τ' ἀρότᾳ τ' ὀρνιχολόχᾳ τε καὶ οὖν πόντος τρέφει.
Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων
Λιμὸν αἰανῆ τέταται·

σαι. Statuebat Pauwius, *κατασῶσθαι* h. l. esse *propositum esse, prostare*, *προτίθεσθαι*. At præstat *σῶσθαι* eodem sensu; ut sensus sit: *εἰ δὴ κατὰ σῶσιν ἔργων, in quovis studiorum genere, ut aliquis virtutem, h. laudem, consequatur, non nisi labore et sumtu effici potest*: adeoque virtus proposita est laboribus et sumtibus. Est *ἀρετὰ, τὸ ἔχειν εἶναι, præcellere, superare alios*. Veteres hæsere in h. l. Alii *ἀρετᾶ κατέσασαι* legere voluere, mira junctura, de qua v. ad. Ol. xi. 5. Aristarchus autem *ἀρετᾷ* scripsit; alii aliter. v. Schol. 60. Ordo: *Χρὴ μὴ φθονεραῖσι γνώμαις* (h. *μὴ φθονεῶν*) *φέρειν κόμπον ἀγάνορα εὑρόντεσσί νιν* (h. *σοῖς εὑροῦσι τὴν συμάτων ἀρετὴν*) iis qui consecutii sunt hoc, ut excellant aliis. 62. *δόσις* non nisi a Steph. illatum fuit. 65. *ἐφ' ἔργμασιν* vitium Ald. 67. Plutarch. de Pyth. orac. pag. 406. C. laudat interpolate: *ἀρότᾳ τε ἀμπελόργῳ τε*. Sed omnino mutilus est ille locus, et emendatius occurrunt verba de Tranquill. p. 473. A. Erat antea *μηλοβότῳ*. at v. Ol. vii. 116. Exciderat hoc animo Pyth. iii. 47. venerat in mentem Pyth. iv. 263. ix. 114. xii. 4.

virtuti, h. e. omnibus qui virtutem suam exerunt, *fas est, illas liberaliter cumulare in eos, qui eas sibi compararunt*. Ita sententia par redditur locis aliis, ut Ol. v. 35-38. Isthm. vi. 14-17. et v. 28-31. ubi *μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐμαυτοῦ ἐπιδεῖξαι πιερόεντ' ἀνεὶ πόνων*. Contra *ἀστῶν ἀφθόνων ἁμέρα ἐπιδαὴς* sunt. Ol. vi. 10. et *ἀφθονίαν ἐπιδεῖξαι* dixit Nem. iii. 14.

62. *ἀνδρὶ σοφῷ*. Frequentatur sane hæc vox Pindaro eo sensu, ut poeta sit *ὁ σοφός*. Erit itaque *exiguum munus quod a poeta dari potest*. Nec minus tamen *σοφοὶ* sunt intelligentes, periti, qui aliqua in re excellunt. Sic Pyth. ix. 134. *ἐπεὶ σοφοῖς*. iv. 526. Ol. xi. 10.

63. *ἔπος εἰπόντα ἀγαθὸν, laudando, ξυνὸν ὀρθῶσαι καλὸν, decus statuere publicum*, ductum a monumento.

65. *μισθὸς* sc. *σῶσαι* ex 58.

70. *ἕκαστος σπεύδει, ὅστις ἀμύνων γαστρὶ λιμὸν χαλεπόν*. Scilicet *τίνασαι, ἐντίνασαι*, de studio, quod quis intendit, et quo ipse intenditur et intentus est

Digitized by Google

Ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρη-
ται κῦδος ἀρὸν,
Εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕ-
ψιστον δέχεται, πολιατᾶν
Καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον.

Σ. δ'. Κ. ζ'.

Ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν
Γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
Ἁρμάτων ἱππόδρομιον κελαδῆσαι,
Καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων, παῖδας προσει-
πεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν,
Καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσῖνα, καὶ Εὔ-
βοιαν, ἐν γναμπτοῖς δρόμοις·

A. δ'. K. ζ'.

Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
Ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι.
Πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς
Ἡροδότῳ ἔπορεν ἵπποις, ἀφαι-

73. *εν ἀγορηθὶς* peccat in Iambicum; vidit quoque Schmid. sed non veniebat in mentem, quod Pauwium non fugit, junctim legere: *εὐαγορηθὶς*, ab *εὐαγορία*, *εὐαγορίαν*. 77. *ἀμειβομένοις* et v. 81. *τὸ δάματρος* Ald. 86. *Ἡροδότῳ* Rom. Crat. et hoc præfert Schmid. *Ἡροδότῳ* Ald. Brubach. Morell. Steph. hoc

ad aliquam rem, ut sup. Pyth. xi. 82. *ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέτραμαι.*

76. sq. Lucem accipiunt sqq., si videas, laudari nunc *victorias* ab Herodoto *jam ante Isthmiam* reportatas, *easque* designari *per deos*, quibus sacra erant certamina. Itaque *γείτων* Neptunus est haud dubie Onchestius. Tum Iolæa Thebis; certamina Orchomeni, Eleusine et in Eubœa habita, tandemque 83. ludi funebres heroi Protesilao in Thessalia habiti; *συμβάλλομαι*, annumero, iis adjungo.

[77 sq. Jungunt *εὐεργέταν ἁρμάτων*. Immo *ἁρμάτων ἵππια*, victoriæ causa. *Ex Schedis.*]

Digitized by Google

ρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
Ὕμνος. ἦ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐ-
θυμίαν μείζω φέρει.

E. δ'. K. ιά.

Εἴη μιν, εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερ-
θέντ' ἀγλααῖς
Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθό-
θεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις
Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι
Χεῖρα, τιμὰν ἐπταπύλοις
Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει
Πλοῦτον κρυφαῖον,

Oxon. ἴκοριν Ἡροδότῳ ἰν ἴκτινος exponunt; Pauw: ἴκτινος, ut ἅρματι, esse pro instrumento. cf. ad v. 17. Porro: Ἡ. κόριν ἴκτινοισιν ἀφαιρ. Ald. et Rom. Ἡ. ἴμτορειν ἴκτινος ἀφαι-. emendavit ἴκορειν Crat. 88. σισωπαμένον pro σισιωπαμένον edd. principes et sequentes omnes; etsi præstat synizesin σιω facere. cf. Pauw. et sup. Ol. xiii. 130. 91. ἀγλααῖσι vett. edd. emendatum ad metri legem a Morell. et Steph. 92. Ad mentem metrici (vid. ad v. 17, 18.) scribit Pauw: Πιερίδων ἔτι καὶ Πυ- θῶθεν Ὀ. ἰ.

88. ἦ μὰν πολ. non vult poeta fastidium movere recitandis aliis victoriis pluribus. *Sæpe magis gratum est, aliqua sileri, quam copiose enarrari.* Brevitatis studium jam toties commendavit, ut mirum sit, grammaticos non id recordatos esse in h. l. ut Pyth. i. 157. sq. Nem. x. 35—38. σισωπαμένον, pro σεσιωπημένον, unicum habet, quicum comparetur, βώσεσθε apud Apollon. i. 685. pro βιώσεσθε. Alias poterat σεσιγαμένον dicere, ut Ol. ix. 156. πολλάκι φέρει μείζω εὐθυμίαν σιωπᾶσθαί τι, (h. e. brevitas, qua omittuntur nonnulla minus necessaria) ἢ λέγεσθαι αὐτό.

90. Musarum alis aliquis h. l. efferri, evolare, dicitur, propter gloriam. Non necesse est, ut alas ipsæ Musæ habeant, sed carminibus quasi alas addunt alicui, ut is evolet, inclarescat.

96. εἰ δέ τις. Iterum sententiam sæpe jam et mox Isthm. iii. pr. appositam recantat: *cui opes contigerunt cum successu in certaminibus, is bene novit, se non inglorium mori. εἴ τις νέμει, fovet, servat,* ταμιεύει, ἔνδον, in domo. πλοῦτον κρυφαῖον accipio simpl. *reconditum.* tum ἄλλοισι δ' ἀμπέπτων γλῶ, *superbit,* est victor, pro ἀμπέπτει, ἐνίκησεν, *superior factus est aliis;* ductum ἀμπέπτων a lucta: ut Pyth. viii. 117. luctator irruit, adversarium prosternit—ille φράζεται, pro φράζει, novit, οἶδε, τελέων (ἑαυτὸν τελεῖν, reddere animam) ψυχὰν Ἀΐδᾳ σὺν ἄνυθε δέξας. Sic ἐφράσθη observavit, intellexit, Nem. v. 62.

Digitized by Google

Ἄλλοισι δὲ ἐμπίπτων γελᾷ
Ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ
Φρενώσεται δόξας ἄνευθεν.

98. ἀλαοῖσιν Chrysippus legebat in Schol. h. τυφλοῖς, satis illepide. Recte alter: τοῖς δὲ δι' εὐδοξίαν ἀναλίσκουσιν ἀτιμβαίων πανηγύρῃ.

Digitized by Google

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Ad Thrasybulum, Xenocratis victoris filium, missus est hymnus; se id facere, profitetur Pindarus, more veterum poetarum, qui pueros pulcros amarent, et carmina non lucri caussa scriberent, quod vulgo nunc fieri soleat.—19. Victoriam patris esse Isthmiacam, quam ille addidit aliis victoriis—42. omninoque Ænesidami stirpem victoriis et hymnis nobilitatam esse;—50. inprimis Xenocratis virtutes laudibus et carmine hoc esse dignas, quod per Nicasippum mittitur.

Σ. ά. Κ. ή.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε,
Φῶτες, ὅσοι χρυσαμπύκων

Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ. excidérat ἅρματι. Mira Grammaticorum dissidia de eo, in quem carmen scriptum sit. v. Schol. pr. et Schmid. Si ad ipsa poetæ verba attenderis, hæc fere satis constare videbis: *Xenocratem*, Ænesidami f. Theronis fratrem, (v. ad Pyth. vi. pr.) vicisse curru Isthmiis, hymnum vero, ut alii hymni missi fuere, v. c. Pyth. ii. 125., missum esse (per Nicasippum aliquem v. 68.) ad ejus filium, *Thrasybulum*, pulcrum adolescentem, cur adeo veterum poetarum exemplo, qui formosis pueris carmina dicare solebant, se hymnum suum mittere dicit Pindarus. Eidem Xenocrati patri Pythica inscripta est sexta; ad quam vide. et cf. Schol. ad hanc Isthm. ii. pr. 2. φῶτες εἴ a Schmid. est inter-

Digitized by Google

Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἕδαινον
Κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι,
Ῥίμφα παιδείους ἐτόξευ-
ον μελιγάρυας ὕμνους,
Ὅς τις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
Εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίστην ὀπώραν.

Α. ά. Κ. ή'.

Ἁ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοπερδής
Πω τότ' ἦν, οὐδ' ἐργάτις·
Οὐδ' ἐτέρναντο γλυκείαι

polatum, quasi dactylicus trochaicum dedeceret. vulgo ἴσυ. φόντις, ἴσα Schol. φῶντις etiam Schol. Aristoph. Pac. 669. qui h. l. sed corruptum laudat. 3, 4. Metricus cola haec aliter distinxit: ἐς δίφρον Μοισᾶν ἕδαι - νον, πλυτᾷ φ. Pauw ad eundem modum stropharum et antistropharum reliquarum cola constituit. 5, 6. Plutarch. Pyth. orac. p. 405. F. ῥίμφα παιδίους τοξεύει μελιγαρύους ὕμνους habet: memoriter recitans, ut solet. [9—14. recitat Clemens Strom. v. pag. 555. *Ex Schedis.*] 10. πω τότε Rom. et cett. edd. Schmid. τότ' ex Ald. v. ad v. 2. — 11. ἐτέρναντο passiva vi pro ἐτερπέσθησαν insolens videtur. Forte refingendum: Οὐδ' ἐτέρναντο pro ἐτέρπετο, ἐτετέρπετο.

4. Musarum curru vehi poetas jam vidimus Ol. ix. 120. ubi cf. Notam. ἕδαινον συναντόμενοι, pro συνάντουσι, an, quatenus adeunt eum, cui hymnum ferunt? Conjectabam, an possit φόρμιγγι σὺν ἀντόμενοι scribi et accipi. Praestat (σὺν) πλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι, pro simplici ἀντόμενοι, *assumta lyra venientes*, quomodo Ol. ii. 173. οἱ (σὺν) δίκᾳ συναντόμενος scil. τῷ αἴνῳ, *occurrens, adortus*. At Schol. videtur accepisse ἅπτεσθαι τῇ φόρμιγγι, *accedere ad eam tractandam, tractare lyram*: nam τῶν λύρας μετεσχηκότες reddit.

5. [V. Schneider. ad Orph. Argon. 1354. Sed nil expedit. *Ex Schedis.*] In ῥίμφα mihi facit difficultatem, qua notione hic dictum accipiam. Nam ταχίως, aut, ut Hesych. et Suidas, ἰσχυρῶς, συνεχῶς, aut, ut Schol., ῥᾳδίως, nullum est satis accommodatum; non quasi ῥίμφα τοξεύειν non per se dici possit, *celeriter sagittas emittere*; sed quia alienum id nunc est a re, saltem nullam vim habet; nisi quod tela forte possent esse ῥιμφαλία, *velocia tela*: an pro hoc dictum videri debet? παιδίους ὕμνους, εἰς παῖδας. Tum ἴς τις (αὐτῶν), alias εἴ τις.

8. Ephebos declarat per *pubertatem*. Ὀπώρα [ὥρα. *Ex Schedis.*] propr. *pubertas*, tum omnino *Juventus* cum notione *pulcritudinis*. v. sup. ad Nem. v. 11. viii. pr. [conciliat Venerem, propitiam reddit, h. amorem. *Ex Schedis.*]

11. οὐδὲ τέρναντο γλυκεῖαι μελίφθογγοι τοτὲ Τερψιχόρᾳ, ἀργυρωθεῖσαι τρίοντι, μαλθακόφωνοι ἀοιδαί. Habent ἀοιδαὶ tria epitheta: Terpsichore nullum; ergo legamus μελιφθόγγου. Video etiam Mingarellum ita emendare, vel γλυκείας. Vir doctiss. Gurlitt conj. ἀργυρωθείσας,

Digitized by Google

Μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας,
Ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα,
Μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.
Νῦν δ' ἐφίητι, τὸ τ' Ὠργείου φυλάξαι
Ῥῆμα, τᾶς ἀλαθείας ἄγχιστα βαῖνον,

E. á. K. ζ.

Χρήματα, χρήματ', ἀνήρ,
Ὅς φᾶ, κτεάνων δ' ἄμα λειφθεὶς καὶ φίλων.

15. Νῦν δ' ἰφίητι σ' Ὠργ. vulgo enecto metro. Schmidius correxerat Νῦν ἰφίητι δή, σ' Ω. dura collocatione τεῦ δέ. Pauw offert alia: Νῦν δ' ἰφίητί γε σ. vel Νῦν δ' ἰφίητί τω Ἀργείου. Musgrave. Νῦν δ' ἰ. τὸ Ἀ. Debebat saltem τό γ' Ἀ. Mihi visum est satis probabile esse, excidisse τὸ ante σ' Ὠργείου, pro τοῦ Ἀργείου, aut, quod suspicor, fuisse τὸ σ' Ὠργείω pro τὸ τῷ Ἀργείω. Porro supplent: Musa ἰφίητι, h. ἰφίησι. Malo hoc absolute dictum, *nunc res ita ferunt, ita tempora se habent.* Νῦν ἰφίησι sc. τὸ πρᾶγμα, ὁ καιρὸς, ὥσπερ φ. In seqq. interpunctionem mutavi vulgarem, qua interpungebatur post ἀνήρ. Erat enim jejunum: ἀνὴρ ὅς φᾶ. Monuerat quoque Pauw. 16. Ῥῆμ' ἀληθείας Ald. uno pede intercepto. Scribo ἀλαθείας, ut aliis locis. 18. λείφθι Oxon. edit. quasi Æolice scil. Τερψιχόρας. — 13. ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα ἀοιδαί. In vocis sensu laboramus. Videamus, an sic expediri possit: ἀργυροῦν est proprie *argentare*; tum vero *ex argento facere*: unde ἀργυρώματα, *vasa argentea*. Supra Nem. x. 80. erant victores, qui ἀργυρωθέντες σὺν φιάλαις ἐκίων. h. ἔχοντες, φέροντες φιάλας ἀργυρᾶς pro præmiis. Ergo ἀργυροῦσθαι est *argento instructum esse, habere*. Jam porro merces venum expositæ habent πρόσωπον, frontem, partem exteriorem, in qua vel pretium adscriptum est, vel quæ ipsa fronte titulum fert, venalem eam esse numis; dici ergo merces bene possunt ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα, *habentes quasi in fronte titulum hunc, venales eas prostare*. Habent hactenus *argenti notam*, ἔχουσιν ἄργυρον ἐν προσώπῳ, quo ipso *illæ in personas mutantur* lyrice. Nunc *pro mercibus ἀοιδαί, carmina a Musa venalia proponuntur*. Hæret autem *venalitatis notio* in ἄργυρος, ut Pyth. xi. 65. φωνὰ ὑπάργυρος. Apud Sophoclem Antig. 1091. quem locum Schneider. Fragm. Pind. p. 111. excitavit, καταργυρωθῆναι ἀρθύρῳ πιστῷ, *corrumpi*.

15. *Nunc locum habet, memorem esse dicti, proxime ad veritatem accedentis*, quo usus fertur Aristodemus Spartiata, *una cum opibus privatus quoque amicis: heus, heus, homo*, (vulgare esset ὦ ἄνδρες) *numi! numi!* Videndus de hoc homine Schol. qui Alcæi verba apponit:—ὡς γὰρ δή ποτέ φασιν Ἀριστό- δαμον ἐν Σπάρτᾳ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν· (χρήματα) χρήματ' ἀνήρ. πενιχρὸς δ' οὐδεὶς πίλιτ' ἰσθλὸς, Τίμιες οὐδέ. Transtulit in Fragmenta Ursinus. Leguntur quoque apud Diog. Laert. i. 30, 31. ubi secundum Andronem Aristodemus inter eos refertur, ad quos tripus aureus fuit missus. Laudantur illa: χρήματα, χρήματ' ἀνήρ! inter proverbia: etiam ap. Zenob. et Suidam, ut jam ante a Chrysippo ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν.

Digitized by Google

Ἐσσὶ γὰρ ὧν σοφὸς, οὐκ ἀγνῶτ' ἀείδω.
Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν,
Τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμαν
Πέμπειν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

Σ. β'. Κ. ἡ.

Εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων,
Ἀκραγαντίνων φάος.
Ἐν Κρίσᾳ δ' εὐρυσθενὴς εἶ-
δ' Ἀπόλλων μιν, πόρε τ' ἀγλαΐαν
Καὶ τόδι' κλεινᾶις δ' Ἐρεχθει-

ita dici posset pro ἰλιόφθι, sic refinxerat Schmidius, metro male veritus. λιφθεὶς recte tuetur Pauw; colon enim esse asynartetum ex Anapæstico et monometro Iambico, quod promiscue et diiambum et epitritum tertium admittit. 19. ἄγνωτ' pro ἄγνωτα, ἄγνωστα, vett. edd. ad Stephanum, qui ἀγνῶτ' pro ἀγνῶτι, *non ignaro tibi*, ex Schol. repetiit. Unus e Scholiastis quoque distinguit οὐκ ἀγνῶτ'. Ἀείδω Ι. Vulgo male oratio continuatur οὐκ ἀ. ἀ. Ἰσθμίαν. 20. Ad rem jam accedit, sed saltu facto. Nec expeditur oratio, si νίκαν τὰν pro ταύτην acceperis. Saltem pro τὰν legere prodesset τῶν, et interponere δ' hoc modo: Ἰσθμίαν δ' Ἵπποισι νίκαν Μῶν Πινδάρου Π. Pauw emendat: Ἰσθμίᾳ δ' Ἵπποισι νίκαν· Τὸν Μ. *Isthmia est victoria curulis, quam ego celebro, quam X.* Aldus Ἰσθμίοις Ἵπποισι. 22. κόμα Ald. et Rom. 23. ἀνδεῖσθαι ante Schmid. ἀναδῆσθαι Oxon. cum Schmidio ad normam reliquorum colorum. Esset trochaicum. 26. Κᾶν Κρίσᾳ δ' Mingarell. 28. Interpungebatur Scholiis præeuntibus post ἀγλαΐαν, ita ut nullus sensus esset seqq. Jungo: πόρε τ' ἀγλαΐαν καὶ τόδι. h. e. καὶ ἵππους, ἐν Κρίσᾳ, in Pythiis. Nunc manifestum fit, excidisse δ' post κλεινᾶις.

19. *Jam vero tu es poetarum lectione imbutus, cui notus verus sit* Alcmi ap. Scholiast. ut modo dictum. Comparat Horat. l. 1. 53. *O cives, cives, quærenda pecunia primum, Virtus post nummos.* οὐκ ἀγνῶτι σοὶ ἀείδω, *tibi haud ignaro.* Vix assequi licet, quomodo viri docti in hoc inciderint, ut οὐκ ἀγνῶτι ἀείδω ad mercedis exactionem referrent. *Dictum* Argivi repetere se nolle ait, ex vetere isto carmine, Thrasybulo haud ignotum.

20. *Isthmia victoria hac Neptuno debetur.* Sed verba corrupta. v. V. L.

26—28. *Præter Isthmicam etiam Pythicam victoriam consequutus est.* κλεινᾶις δ' Ἐρ. *consequutus victoriam adeoque laudes Erechthidarum claris* (λιπαρᾶς) *Athenis* (h. Atheniensium), οὐκ ἰμάρθη, *celebratus est per deinceps tempus aurigæ Nicomachi*; (διὰ) τὰν χώραν ἅμα. φωνὰς σελίνων (aurigæ), τὰν, pro δι' ἃν, ἧς. Forte τᾷ—ἁνδρὸς ἀνίας.

Digitized by Google

δᾶν χαρίτεσσιν ἀραρὼς
Ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη
Ῥυσίφρον χεῖρα πλαξίππου φωτός,

A. β'. K. ή.

Τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν
Νώμᾳ ἁπάσαις ἀνίαις.
Ὅν τε καὶ κάρυκες ἱερᾶν
Ἀνέγναν, σπονδοφόροι Κρονίδα
Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες
Ηού τι φιλόξενον ἔργον·

33. Νῶμα Schmidii commentum est, quod vulgo lectum, ut metro succurreret, pro νέμει. νωμᾷ Ald. Rom. et seqq. quod Stephanus in νέμα mutavit. Proclive erat emendare Νεῖμε cum Pauwio et Dawesio: modo νέμων χεῖρα ἀνίαις facile dici posset. Nisi dicas, esse pro ἐνίημι, adhibuit, admovit habenis. Esset adeo, manum admovit omnibus habenis, immittendo eas equis concitato cursu ruentibus. Usu sermonis νωμᾷν ἀνίαις χερὶ aliquis dicitur, ut i. 20. Forte retineas vulgatam, vocibus tantum aliter divisis: Νώμ' ἀνάσαις, si longa elidi potest. Porro plene post ἀνίαις distinxi: non ad Nicomachum, sed ad Xenocratem spectant sequentia. Malim tamen etiam sic Τὸν δὲ καὶ κ. 35. σπονδοφόρει Ald. 36. ἀλεῖοι Ald. ἀλεῖοι Rom. retinuerunt quoque Brubach. et Morell. ἀλείου dedit Crat. et hinc Steph. qui utique Scholiasten pro se laudare poterant. Sed Ἀλεῖοι cur ejectum sit, non video; præferendum adeo alteri, si comparentur singula inter se. Elei, οἱ Ζῆνος τὸν Ὀλύμπιον ἀγῶνα, omnino sunt κάρυκες ἱερᾶν et σπονδοφόροι Διὸς Κρονίδα, hospitio iidem juncti cum Xenocrate publice.

32, 33. *Regebat ille* (currum) *omnibus habenis* (h. effusis) *opportuno tempore* (eo temporis articulo, quo concitatiore cursu opus erat, ut alios præverteret ad metam properantes).

34—42. Etiam Olympicam victoriam est adeptus. ἀνέγναν *Xenocratem Elei*, qui agonothetæ sunt, recte videntur accepisse grammatici, ἐγνώρισαν, *recognoverunt*, quia additur, φιλοξένιον ejus jam ante eos esse expertos. παθόντες περί τι φιλόξενον ἔργον h. e. ξένοι αὐτοῦ ὄντες, ξενισθέντες ὑπ' αὐτοῦ. Quod v. 39. *irruit in gremium victoriæ*, ductum est a cursu, cum victor metam attigit, adeoque si deam ibi sedentem finxeris, in gremium ejus prolabitur. Sic Alcibiades sedens in gremio Nemeæ pictus erat: Athen. xii. p. 534. D. Supra Nem. v. 76. in amplexus Victoriæ ruebat victor: Νίκας ἐν ἀγκάλαισι πίπτων. Fuit autem victoria hæc Olympica serior altera Theronis; quam poeta Ol. ii. 87. sine fratre Xenocrate obtinuisse Theronem ait. Etiam, quæ ibidem v. 90. memoratur Isthmiaca victoria, diversa fuit ab hac, quæ in hoc carmine celebratur; nam illam communi nomine obtinuerant Thero et Xenocrates. Sunt hi Αἰνησιδάμου παῖδες 42.

Digitized by Google

Ἀδυπόῳ τέ νιν ἀστάζοντο φανᾷ
Χρυσέας ἐν γούνασιν πιτνῶντα Νίκας

Ε. β'. Κ. ζ'.

Γαῖαν ἀνὰ σφετέραν,
Τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διὸς
Ἄλσος· ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
Παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.
Καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
Οὔτε κώμων, ὦ Θρασύβουλ', ἐρατῶν,
Οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

Σ. γ'. Κ ή.

Οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης
Ἁ κέλευθος γίνεται,
Εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν
Ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων.
Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντί-
σαιμι τοσοῦδ', ὅσον ὀργὰν
Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκείαν

39. χρυσίας Schmid. ad Scholiorum ductum, in quibus legitur: τῶς τιμίας κίσσας τῶς γόνασιν. Vulgo legitur: χρυσίων, et Ald. χρυσίως τ' ἐν γ. πιτνῶντα τ. 42. Potest et Ἀθανάτοις scribi, ut sit Horatianum: *diis miscerі superis*; nec displicet Pauwio. 51. ἀκοντίσ- Ald. 53. Πινοκράτης Schmid. cum Aldo. Vulgo: Πινοκράτης. Eos, qui eum jam tum mortuum esse voluere,

44. *Domus vestra frequentes habet victorias*: pro his memorat κώμους et ἀοιδάς, *pompam victoris* et *cantum*.

47. *Est enim carminum argumentum in promtu, si quis laudet viros claros.* πάγος, τραχεῖα ὕλη, *montana*, — ἐς ἀνδρῶν εὐδόξων sc. ὄντων. Videtur in generalem sententiam mutasse, quod proprie erat: iu domum vestram.

51. *Longe mihi* (laudibus) *jaculandum esset, si attingere vellem fastigium illud virtutis, quo Xenocratis indoles pervenit.* Virtutem per partes declarat. ἐπὶ τοσοῦτο, ἐφ' ὅσον Π. ἰσχὺν ἐργάν γλυκεῖαν ὑπὲρ ἀνθρώπων ἄλλων, h. moderationem animi et humanitatem.

Digitized by Google

Ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,

A. γ'. K. η'.

Ἱπποτροφίας τε νομίζων
Ἐν Πανελλάνων νόμῳ·
Καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυ-
κτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν

vetus Grammaticus refellit. Mingarellus jungebat ὅσον ὑπίσχνει ἀνθράκων (καν') ἐργὰν γλυκεῖαν. 54. Mingarell. conj. ὁμιλῶν. Verum doctius ponitur infinitivus. 55. ἱπποτροφίαις τε Ald. et Rom. sed emendatum ἱπποτροφίας τε statim in Crat. ex Scholiis. νομίζων — νόμῳ Lyricum decere, et Pindaricum esse, nondum mihi persuadeo, (verba singula per se recte dici posse, nemo neget) et amplector Schmidii emendationem νομίζων, Pindaricum voc. de studio, cui quis deditus est, ut sup. Nem. vi. 51, 52. ut νομίζειν, νομιδὴ, de cura omnino dicitur. 57. δαίτας omnes vett. usque ad Morell. qui emendavit δαῖτας, vel metro monente. 58. ξινίοις (a τὰ ξίνια) Ald. Rom. et cett. Primus Steph. ξενίαν dedit, ex Scholiis haud dubie, quæ τὴν φιλόξενον αὐτοῦ τράπεζαν interpretantur, et jam in Rom. ed. ξενίαν præfixum habent. Porro οὐδέ ποτε divisim scripsi; nisi cum Pauwio velis: Κ' οὐδέποτε.

54. Dubitat Schol. sitne αἰδοῖος active an passive dictum: pro *modestus*, an *venerandus*. Præstat ex sollenni Homerico usu accipere: αἰδέσιμος ἦν τοῖς πολίταις ἀνασταφιδόμενος, reverentia dignus habitus. Laborat, puto, interpunctio in seqq. et cum hac sensus. Instituenda illa est sic: αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν, ἱπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ, καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυ-κτο πάσας. *et rei equestris studiosus, more Hellenico, omnia certamina sacra adiit.* Certamina conjuncta sunt cum festis et sacris, sacra autem declarantur per *epulas deorum*. [προσέπτυκτο, προσῆλθε. *Ex Schedis.*]

58. Quæ sequuntur, tumida sunt et inflata; habent tamen quo se defendant. *Vela dare liberalitati* virum munificum et hospitalem facile dixeris. Sic Pyth. i. 175. μὴ κάμνε λίαν δαπάναις· ἐξίει δ', ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ, ἱστίον ἀνιμόεν. Jam Xenocratis *hospitalitas latissime fuit effusa, patuit quasi per omnes terras.* Hoc ita effert: nihil ejus φιλοξενίαν circumscribit; *nunquam ventus compressit vela*, h. nunquam ille remittit in *hospitalitate* (pro qua ἀμφὶ τράπεζαν ξενίαν). [nunquam ejus hospitalitas compressa est. *Ex Schedis.*] οὖρος h. l. omnino *ventus*; sive ut accipias de vento cessante: ut sup. Pyth. iv. 520. sive de adverso vento, qui cogit nautas vela contrahere ac demittere. Pergit nunc in similitudine: *sed latissime ejus φιλοξενία patet; navigat ille usque ad extremos terminos*; nil ejus cursum sistit. Jam *extremos* navigandi fines memorat, *Phasin et Nilum*. Ita terrarum fines aliquando fuisse declaratos, constat quoque ex Herodoto iv. 45. cf. Strab. xi. pag. 761. B. Hinc Eurip. Androm. 651. ἦν χρὴ σ' ἱλαύνειν τήνδ' (ὁδὸν) ὑπὲρ Νείλου ῥοὰς ὑπέρ τι Φᾶσιν. Simili modo et inf. vi. 33, 34. qua terrarum orbis patet, dictum est: καὶ πέραν Νείλοιο

Digitized by Google

Οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστει-
λ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν·
Ἀλλ' ἑτέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν Θερείαις,
Ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀπτάς.

E. γ'. K. ζ.

Μή νυν, ὅτι φθονεραὶ
Θνατῶν φρένας ἀμφιπερίμαρπται ἐλπίδες,
Μήτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρῴαν,
Μηδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεί τοι
Οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμην.

60. -λιν *ἱστίους* Ald. Rom. et cett. Emendavit primus Morell. hinc Steph. 61. Ἀλλ' *ἑτέρα πλέων* l. *ὁ οὖρος* l. *Xenocrates*. v. Not. 62. *Νείλου πρὸς αἰγὰς ἢ ἀντὰς* Schol. *πλέων* excciderat Oxon. ed. operar. incuria. 63. *Μή νυν* Schmid. cum Ald. *μὴ νῦν* Rom. cum cett. 64. De *ἀμφιπερίμαρται* non erat laborandum: est vitium operarum ed. pr. Steph. et earum quæ eam exscripsere, emendatum in ed. sec. Steph. 65. *σιγάσαν* emendavit Schmid. Sed *σιγάτω Thrasybulus*, quandoquidem a v. inde 51. de Xenocrate egerat, et mox Nicasippi nomen excitat poeta. [hoc carmen decantèt: utatur hoc carmine ad laudes patriæ repetendas aliis audientibus. *Ex Schedio.*] 66. Malim *Μήτε*. nam jungenda: *Μή νυν — μήτε — μήτε*. 67. *οὐκ* ἐλινύσοντας Schmid. Pauw ἐλινύσοντας. Recte Bened. ἐλινύσοντας. cf. ad Nem. v. 2.

πλωῖν καὶ δι' Ἑπτερείους. Jam rèliqua, quæ addita sunt, non Xenocratis hospitalitatem temporibus et usibus hospitum accommodatam declarant, sed spectant tantum *ad ornatum verborum*: ad *Phasin Θερείαις*, ad *Nilum ἐν χειμῶνι*. Accipiunt grammatici de *partibus anni*, et substituunt *Θερείαις ὥραις*. Ita nihil esse potest quod magis frigeat: *æstate versus boream, hieme versus meridiem navigari*; quid? quod hieme omnino non navigabant veteres. Substituimus potius *Θερείαις αὔραις* vel *πνοαῖς*, *æstivis, calidis*, adeoque *australibus ventis*: quibus utitur, qui versus Pontum Euxinum navigat; ita ἐν (*σὺν*) *χειμῶνι* erit pro *σὺν χειμερίαις πνοαῖς*, pro *borealibus* accipiendum ventis, qui versus Ægyptum ferunt. Ornatus quidem sic est forte otiosus, nec tamen absurdus. Illud adhuc monendum: *ἀλλ' ἑτέρα* v. 61. potest subjectum esse *ὁ οὖρος*, *ventus* πτερῷ *τὴν ναῦν*: vel ipse Xenocrates *πτερῷ*, *trajicit, navigat*: hoc melius, ut jungatur, *ἑτέρα πλέων*.

63. Ne *ὅτι* nos teneat, nec *ὅτι* scribere malis, est illud declarandum sic, ut causam contineat, cur Thrasybulus patriam virtutem liberrimo animo celebret, *quia aliorum invidia commoveri solet magnæ virtutis laudibus*, adeoque eas premit et obscurat. — 69. ἐλινύω. ἐλιν*ύς*, ut ἐγκλὶς, *propensio animi*. *οὐκ* ἐλινύσοντας, *non tortos, stantes uno loco*; vel, uti statuas: v. ad Nem. v. 2. *sed qui per totum terrorum orbem vagentur*.

Digitized by Google

Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν
Ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἴλθῃς.

69. ξ. l. Αἰνταῖον Crat. perperam, cum de Agrigentino agatur. Ceterum ἀθαῖον pro ἠθαῖον, Dorice, docente Etymol. M. in Ἑταῖρος.

68. Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἴλθῃς. Scriptum ergo est carmen, non, ut alia, ut τῇ πόμπῃ, pompæ a victore ducendæ, inserviat, aut inservire fingatur; sed est ἐπιστολιμαῖον, ut P. il. Tricas hic nectunt Grammatici in ἀπόνειμον. Cum carmen pro epistola mittatur per Nicasippum, quis dubitet, ἀπόνειμον esse redde, ut est ἀπονείμαν, παρέχειν, διδόναι. At Schol. ἀπόνειμον, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. quam contorte! carmen non mittitur, ut prælegatur. Etsi grammaticus hunc significatum docte declaret, afferendo exempla non modo τοῦ ἀπονείμειν, sed et τοῦ ἀναίμειν simili sensu. Itaque in hoc Scholion involavit virorum doctorum studium exquisitæ dictionis: Hemsterh. ad Hesychium, Toup. et Valck. ad Theocr. xviii. 48. 69. Quandoquidem carmen ad Thrasybulum scriptum est, necesse est et hunc versu ultimo declarari per ξεῖνον.

Digitized by Google

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΜΕΛΙΣΣΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΙΠΠΟΙΣ.

ARGUMENTUM.

Præclara facta laudibus sunt ornanda, — 14. uti et nunc Isthmiaca Melissi victoria post aliam Nemeam curulem, — 21. quibus ille æmulatur laudes majorum. [Si unum est carmen iii. et iv. victor Isthm. pancratio fuit, at Nem. curru. *Ex Schedis.*]

Σ. ά. Κ. ί.

Εἰ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις,
Ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις,

Ἴσθμοις. Grammaticis deberi carminum inscriptiones, passim monuimus. Scholion eorum acumen redolet. *σρόσωσαι δὲ τῇ ᾠδῇ Ἴσθμοις, διὰ τὸ μὴ δεδωκέναι τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέλητι ἢ τεθρίππῳ. μόνον δὲ ἱπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι.* (v. 21.) Si vero κέλητι victor erat, Ἴσθμῳ, non Ἴσθμοις, erat scribendum, quod Schmidius quoque monuit. Similiter Ἴσθμοις victor inscriptus Psaumis h. τεθρίππῳ Ol. iv. De quadrigis ἱπποδρομία etiam Pyth. iv. 199.

Suspicatus eram, esse *Carmina iii. et iv. mala divulsa*, et ea spectare ad unam eandemque victoriam Isthmiacam, eamque pancratio. Memoretur

Ἢ σθένει πλούτου, κατέχει
Φρεσὶν αἰανῆ κόρον,
Ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι.
Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται
Ἐκ σέθεν. ζώει δὲ μάσσων
Ὄλβος ὀπιζομένων πλαγίαις

dicta poetæ. Adde quod *σθένος πλούτου* v. 3. proprie ad quadrigarum alendarum studium spectat. Saltem Nemeæ victoriam cærulem consequutum esse Melissum, vss. 18. sqq. manifeste produnt. Debuit ea victoria annum saltem præcedere hanc Isthmiacam, v. Not. Melissus autem Televiadæ f. (iv. 77.) ab aliquo Cleonymo genus paternum, maternum vero a Labdacidis (v. 24. sqq.) ducebat. Attriverat majorum opes calamitas bello accepta: ceciderant enim uno prælio quatuor ex ea domo. iv. 251. sqq. Revixit pristinus gentis splendor in Melisso. Idem in Heracleis, qui *ἀγὼν ἰσνεάφιος* Thebanorum erat, pancratio semel puer, bis virili ætate victor fuerat. v. inf. iv. 194. 407. sq. 1. *ἰσνεχάσαις* Oxonienses novarunt. Vulgo *ἰσνεχάσας*. Erasmus in Chiliad. laudarat *ἰσνεχάσας*. 4. *φρεσὶν* Erasmus ibid. *φρεσὶν* vulgo legitur. Vix tamen dubito, quin *φρεσὶν* legi necesse sit; *α* enim ex *η* Doribus longum esset, et requiritur h. l. brevis. *λαῶ* vitium Rom. et Brubach.

tamen in iii. etiam altera Nemea quadrigis, v. 15. quam putes illustriorem fuisse. Isthmiaca vero iv. 4. et 36. tanquam prima celebratur, nec alterius Nemeæ mentio fit. Unde puto, *melius* me *nunc* ita statuere: *esse carmina diversa, sed male hoc ordine collocata.* Quartum fuit tempore prius: nam in hoc una Isthmiaca victoria celebratur, et tanquam prima periodica, quæ majorum famam sepultam iterum in lucem revocavit: v. 29. sqq. eaque pancratio: v. 75. Quæ aliæ memorantur v. 42. sqq. Athenis, Sicyone, e periodicis certaminibus, ad majores Melissi spectant; et quæ sub finem 117. seqq. trinæ Melissi victoriæ, non erant periodicæ: cujus generis prima ei obtigit victoria Isthmiaca. Jam huic successit intra breve tempus altera Nemea quadrigis: utramque breviore carmine complectitur, quod est in hac collectione tertio loco positum: Εἰ τις ἀνδρῶν. Ita consentire videntur inter se omnia. Breve autem intervallum intercedere potuit inter Isthmiacam et Nemeam, nam v. c. anno tertio Olympiadis habebantur Isthmia verna, anno quarto, ætatis initio, Nemea æstiva. Et altera Isthmia æstiva anno primo, et tum anno secundo Olympiadis Nemea verna. Proximo igitur loco se isti duo agones subsequebantur.

4. *αἰανὴς κόρος*, tetra ὕβρις, jam Pyth. i, 161. ubi vide.

6. *ἀρεταὶ* (*quacunque re aliquis excellit*, seu certaminibus seu victoriis) *obtinguntur beneficio tuo.* Felicitas autem *ζώει* (mox θάλλει), *durat magis, diutius, si quis te metuit*, veretur, *τῶν ὑπεζαμένου* sc. *σου*, adeoque moderate vivit, ὕβριν non sequitur.

8, 9. *τοῖς πλαγίαις φρεσὶν* (opp. *τοῖς ὑπεζαμένοις τοῦ Διὸς*) *οὐχ ὁμῶς* (ὁ Ὄλβος) *ἁμᾶται* (πάρεστιν, παραμένει) *ἄνανδρα χρέων.*

Digitized by Google

Δὲ φρένεσσιν οὐχ ὁμῶς πάν-
τα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

A. ά. K. ί.

Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα.
Χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν·
Χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς
Χαρίτεσσι βαστάσαι.
Ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ
Μοῖρα, πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
Ἥτορ· ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ
Δεξαμένῳ στεφάνους· τὰ δὲ κοί-
λᾳ λέοντος ἐν βαθυστέρ-
νου νάπᾳ κάρυξε Θήβαν

E. ά. K. ιά.

Ἱπποδρομίᾳ κρατέων.

11. ἐυκλεῶν ante Schmid. sed Pindaro est ἐυκλὴς, ἐος. Versu 11, 12. continuant sententiam veteres Grammatici, sicque editum inde a Rom. ut ἄκουτα sit per appositionem adjectum: χρὴ ὑμνῆσαι τὸν ἐσλὸν, (ἅ ἐστιν l. ἵνα ᾖ) ἄκουτα εὐκλέων ἔργων. Immutavit Schmidius et interpunxit cum Aldo. 12. ὑμοῦσαι edebatur: cum alibi η servetur in hac voce a Pindaro. 14. χαρίτεσσι vitiose Rom. et Brubach. χαρίτεσσι Ald. Crat. et al. recte, quippe in Ionico anaclomeno. Schmidius, a Pauwio objurgatus, χαρίτεσσιν. 15. ἀέθλων dissyllabum. 17. Interpunximus, ut vides:—ἥτορ· ἐν β.—στεφάνους· τὰ δὲ etc. Pro more suo Pindarus immutavit communem orationis structuram, quæ erat: τὰ μὲν ἐν βάσσαις Ἰσθμοῦ ἴδιξατο στεφάνους· τὰ δὲ ἐν Νεμέᾳ ἐπήνεξε Θήβη, ἱππηδρομίᾳ κρατέων, h. ἅρματι νικῶν. Pauw et ipsum se irretiri passus emendat: ἥτορ· ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ Δεξάμενος στεφάνους τάδε, (nunc, τόνδε τὸν χρόνον) εὐ-λᾳ λέοντος etc. Mingarell. στεφάνους· ἔστι δὲ 19. καὶ λέοντος. vel ἐν βάσσαις γὰρ Ἰ. 18. Δεξ. στεφ. ἔστι δὲ 19. τᾷ δὲ λ. Non videbant viri docti, esse usum Pindaricum omitti τὰ μὲν ante τὰ δέ: contra alibi τὰ μὲν et altero loco simpliciter δὲ poni, ut Pyth. vi. 70.

11. *Præclaris factoribus sunt*, debentur, *sua præmia.*

12.—τὸν ἐσλόν. Sententiam vidimus Nem. iii. 50.—13. *Fas est, etiam victorem extollere blandis*, dulcibus, *hymnis.*

15. Contigit ei duplex victoria, Isthmica et Nemea. (τὰ μὲν) ἐν βάσσαισιν aq.

Digitized by Google

Ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν
Σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
Ἴστε μὰν Κλεωνύμου
Δόξαν παλαιὰν ἅρμασι.
Καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισι
Σύννομοι πλούτου, διέστιχον τετραορίαν πόνοις.
Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις
Ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν. ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

26. ματρόθε metrum postulat: et sic Schmid. recte edidit. μαμρόθεν ed. Brubach. non correctio, sed error. 27. πλούτου διέστιχον pro ἵστιχον διὰ πλούτου, Schol. explicat: διὰ πλούτου ἤρχοντο, ἐστέναι, πλοῦτον ἐκτῶντο. At praestare nunc video id, quod alter Grammaticus habet, qui jungit σύννομοι ἁρμάτου ταῖς Δ. pro συγγενεῖς Λαβδακίδαις, qui insignes erant opibus, πλούτῳ. Jam sententia requirit: *divitias eos impendisse in quadrigas alendas.* hoc est στείχειν, *versari*, ἐν πόνοις τετραορίων, *in certaminibus curulibus.* Sed Pauw totum locum sollicitat: πλούτῳ διέστιχον τετραορίων πόνοις, *divitiis suis perambulaverunt quadrigarum labores.*

22, 3. *Majorum gloriam gentilem* paterni generis *haud dedecorat.*

24. Ἴστε μὰν, *nostis vero*, pro vulgari: *Quis nescit?* (iv) ἅρμασιν studiis et victoriis curulibus paratam. διὰ, ἐξ.

26. καὶ ματρόθε (ejus majores ex v. 22.) cum essent, σύννομοι πλούτου Λαβδακίδαις, *e gente Labdacidarum, qui opibus valebant*, διέστιχον (iv) τετραορίᾳ πόνοις, *certaminibus quadrigarum addicti fuere.* στείχειν, *incedere*, pro *vivere, vitam transigere*, aliquoties vidimus, ut Nem. i. 38. 98. ἔρχεσθαι Pyth. v. 17. nunc etiam de genere vitae et studio. Pro vulgari: *maternum genus ducebant a Labdacidis, qui divitiis elari erant*, συγγενεῖς Δαβδακιδῶν πλουσίων, dixit: *communes sibi habebant opes Labdacidarum:* σύννομοι πλούτου Λαβδακίδαις. Inde v. 29. innuit: ab aliquo inde tempore neminem fuisse ex ea gente, qui equos aleret: v. iv. 23. seq. Αἰὼν δὲ (σὺν) κ.— ἐξάλλαξεν pro ἐξαλλάσσει. *Nam mortales casibus fortunae* obnoxii sunt. Reddit hoc per contrarium: *soli dii a fortunae casibus intacti sunt.*

Digitized by Google

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Ϛ'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΜΕΛΙΣΣΩ.

ARGUMENTUM.

Laudes majorum Melissi; — 24. fatum gentis adversum ex clade in prælio accepta. — 28. Sed obscurata hinc fama nunc in Melisso iterum elucescit victoriam Isthmiacam adepto. — 41. Clari etiam majores certaminibus; verum nulla iis obtigit victoria e periodicis. — 57. Etiam fortes viri possunt vinci a deterioribus; quod Ajacis exemplum docet, qui Ulysse inferior fuit; — 62. Idem tamen famam immortalem Homeri carmine consequutus est. — 72. Gloria carminis etiam Melisso debetur victori pancratio, etsi statura non adeo procera; similis in hoc Herculi, qui tamen Antæum vicit. — 93. Inde digressio de Hercule et de inferiis a Thebanis quotannis ei ferri solitis.

Σ. ά. Κ. ί'.

ΕΣΤΙ μοι θεῶν ἔκατι
Μυρία παντᾶ κέλευθος,

Supple in titulo carminis: παγκρατίῳ. inf. 75. Mallem sequi Aldinum exemplar, quo continuatur hoc carmen eodem tenore cum antecedente, scriptum eidem

1. θεῶν ἕκατι, *deorum beneficio et favore in tuam gentem,* ἔχω δρεπὰς πολλὰς ἐς ἰανίους σεο. ut sæpe, v. c. Nem. vi. 75. et inf. Isthm. vi. 31.

Digitized by Google

Ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν
Γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις,
Ὑμετέρας ἀρεταὶς ὕμνῳ διώκειν·
Αἶσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ
Σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος. Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.

A. ά. K. ί.

Τοὶ μὲν ὧν Θήβαισι τιμάεντες ἀρχᾶθεν λέγονται
Πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων

victori, Melisso, et eodem prorsus metro: nam quod colo nono nonnullarum, stropharum et antistropharum, nec omnium, duo epitriti secundi occurrunt pro duobus ditrochæis, metrum non variat. Sed istam rationem evertit, non modo, quod prima strophe sic videtur paullo importunius repetere sententiam ex sup. Odæ epodo, sed multo magis hoc, quod inf. v. 75. manifeste de victoria ex pancratio, tanquam de summa argumenti, agitur: nec illud sive in præterita rejici, sive pro prædictione rei futuræ accipi potest. Diversa itaque est victoria hæc Isthmiaca ab illa altera, de qua superius carmen agit. Sane, an curulis victoria superiore carmine celebrata sit, ad liquidem perduci nequit. Etenim si quis inficietur, et vss. 19—21. quidem de victoria curuli Nemeæa agi dicat, vss. autem 17, 18. Isthmiacam laudari indefinite, nihil est, quod opponi possit. Sed jam sup. ad Carmen iii. pr. suspicatus sum, hanc quartam Odam priore loco collocandam esse ante tertiam. 1. τῶν θεῶν ἵεμαι Schmidius, versus antitheticos respiciens, non genus metri trochaicum. 3. εὐμαχανίαν recte Ald. cæteri εὐμηχανίαν. 4. Vulgg. ἔφανες. ἔφανες ἰν Ἰ. Schmid. saltem ἔφανας Ἰ. haud dubie requiritur, monente quoque Pauwio, cui Ionicus est anaclomenus, varians cum pæone tertio. Aldus diversam habet lectionem v. 4, 5. γὰρ ἔφανες ἀρετάς. εὐφρεσύναισι κλυταῖς ὕμνων διώκειν. hic alter recte, prior versus male se habet. Pauw in libris fuisse conj. γὰρ ἔφανες ἃς' ἀρετάς. 9. Primus pes modo epitritus secundus, modo ditrochæus. 11. θήβησιν Ald. 13. ἀμφικτιόνων legebatur ante Schmid. [Defendit Ste-Croix *des Gouvern. fédérat.* p. 119. esse

6. θάλλοντες ἀεὶ διέρχονται τὸ βίου θνατὸν τέλος pro τὸν βίον. pro simplici, *florent*.

8. A loco communi orditur memorationem fortunæ adversæ, quæ aliquando ingruerat. ἀλλοῖος οὖρος nunc est adversus; ἰσαΐσσων, ἰμπνέουσα ii. 59.

Digitized by Google

Κελαδεννᾶς τ' ὀρφανοὶ
Ὕριος. ὅσσα δ' ἐπ' ἀνδρώπους ἄηται
Μαρτύρια φθιμένων ξωῶν τε φωτῶν
Ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαυ-
σαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαις
Δ', ἐσχάταισιν οἴκοθεν στά-
λαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείας,

Ε. ά. Κ. ιά.

Καὶ μηκέτι μακροτέραν
Σπεύδειν ἀρετάν.

Amphictyones Onchesti v. 33. *Ex Schedis.*] Meliora decere poterat Schol. πρεπόντως πεφύκασι τοῖς πεμπομένοις. 14. κελαδεινᾶς solus Bened. edidit. 16. ζωῶν in Oxon. exciderat ante τε φωτῶν. 17. ἐπίψαυσαν Ald. 18. ἀνορέαις δ' ἐσχάτοισιν malit jungere Pauw. Ita fere Ald. et Rom. ἀνορέας δ' ἐσχάτους, οἴκοθεν. Bene Schol. locum explicat: nisi quod male στήλαις pro στυλῶν dictum aît. ἅπτεσθαι est h. l. necti, *jungi*, non *tangere*. alias ἐφάπτεσθαι, ut ap. Homer. Sententiam illustrant loca Ol. iii. 77. sq. Nem. iii. 35. sq. 20. Ἡρακλείας Schmid. cum Aldo. Ceteri :—ίας, inciso metro. 21. Dura oratio. Schmidius σπεύδειν pro σπεύδει dictum accipit. Pauw. ἐστὶν intelligit, mox conjicit: Καὶ μή σ' ἔτι μ. Hoc est consuere verba, non contexere. Schol. καὶ πρεπόντως ταύτας ταῖς ἀρεταῖς μὴ ζητῶν μείζονα. in quem fere sensum Schmidius acceperat. Nuper doctiss. Jacobs ingeniose conjecit Exercitation. pag. 105. μαίνῃ δ' ἔτι μακροτέραν σπεύδων ἀρετάν.

[14. κελαδινὰ ὄδμις l. insolentia strepens, l. moveas κίλαδον, turbas. *Ex Schedis.*]

15—22. *Quotquot sunt* (ὅσσα, φάσεις) *laudum præconia, ea fecerunt sua ab omni parte.* (τόσων) ἐπίψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος, h. e. στελίους. *et virtute* (*quod ad fortitudinem attinet*, ἀνορέαις δέ, ἀνορίᾳ) *gentilibus* (οἰκοθεν) *decoribus summum fastigium attigerunt, ita ut ultra virtute aut gloria procedi nequeat.* Hæc lyrice extulit: ἄφικοντο, ἐφάπτονται, στήλαις Ἡρακλείας. *pervenerunt ad.* καὶ μηκέτι (ἴσ, ἴξῃ) μακροτέραν (ἴσι) ἀρετὰν σπεύδειν (σπεύδ, vel σπεύδῃς). *ut ii nequirent appetere majus decus, majorem gloriam.* Inciderant in eam opinionem, ut interpungerem aliter et jungerem: ἐπίψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος, ἀνορέαις δ',—ἅπτονθ' Ἡρακλείας, καὶ, (ὡς) μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετὰν, ἱστορέῳ σ' ὑφάνων χαλκέᾳ τ' Ἄρει ἄδυ. *attigerunt Herculeas columnas*, h. e. summum fastigium, *ne longiores laudes persequar* (h. e. longiore enarratione), *certamina equestria et studia militaria sunt sectati.* Non minus durum tamen et hoc: itaque antiqua præfero, quæ etiam leniri possunt, si pro καὶ legas: ὡς μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν. [Neq hoc ne-

Digitized by Google

Ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
Χαλκίῳ τ' Ἄρει ἄδον.
Ἀλλ' ἀμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ
Τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο
Τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμω-
σεν μάκαιραν ἑστίαν.
Νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον
Ποικίλων μηνῶν ζόφον
Χθὼν ἅτε φοινικίοισιν ἄνθησαν ῥόδοις

Σ. β'. Κ. ι.

Δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινη-
τὴρ δὲ γᾶς, Ὀγχηστὸν οἰκέων
Καὶ γέφυραν ποντιάδα
Πρὸ Κορίνθου τειχέων,
Τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον,
Ἐκ λεχέων ἀνάγει Φάμαν παλαιὰν
Εὐκλέων ἔργων. ἐν ὕπνῳ

24. ἄδον emendavit Steph. Eodem Scholion spectat ἤρεισαν, leg. ἄρισαν. Antea ubique legebatur ᾆδον. 25. γὰρ τ' ἐν Schmid. propter antithoticos. 31. ἅτε a Romana illatum iambum jugulat. Schmidius edidit ὥστε, Aldus ᾗτε, voluit ᾗτε, quod teneri poterat. cf. ad Nem. vi. 47. vii. 90. Pauw emendat ᾗτε. Porro φοινικίοισιν ἄνθησαν ῥόδοις post Morell. a Schmid. restitutum est; ante edebatur ab Aldo φοινικίοισιν ἄνθος ῥόδοις, a Calliergo φοινικίοις ἄνθος ῥόδοις, et in Crat. (e Schol. puto) in marg. Brubach. et Steph. φοινικίοις ἄνθησαν ῥόδοις. Pauw emendat ἄνθησεν, quia ἐστία præcessit. 38. εὐκλεῶν ante Schmid. cf. modo ad iii. 11.

cesse. καὶ est *etiam*, et suppl. ἀγ καὶ φθίνα.—ut majorem gloriam assequi haud liceret, οὐ δύνασθαι ἁλεῖν. *Ex Schedis.*]

32. Victoria hac Isthmiaca vetus gentis gloria reviviscit. 36. ὕμνον, *vinum*. Φάμα, ut Κλέος, in *personam* mutata, *obdormiit, evigilat, hilari vultu videt*; cum hoc conjunxit *juventæ nitorem* ac pulchritudinem: χρῶτα λάμπει, *fulget juvenili decore*, quæ obdormierat *vetula*, παλαιά. Audacius hæc extulit, quam Isthm. vii. 23, 24. ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ ἐοῦσι χάρις, et P. ix. 181. αὔτις ἐγεῖραι παλαιὰν δόξαν προγόνων. cf. Schneid. in Vita Pind. p. 133. Præclare conjuncta notio Luciferi mane quasi denuo effulgentis.

Digitized by Google

Γὰρ πέσεν. ἀλλ' ἀνεγειρομένα
Χρῶτα λάμπει, Ἀωσφόρος θα-
ητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις.

A. β'. K. ι.

Ἄτε κ' εἴν γουνοῖς Ἀθανᾶν
Ἄρμα παρύξαισα νικᾷν,
Ἔν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις
Σικυῶνος, ὥπασε
Τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' ἀοιδᾶν.
Οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπεῖχον
Καμπύλον δίφρον· Πανελλά-
νεσσι δ' ἐριζόμενοι, δαπάνᾳ
Χαῖρον ἵππων. τῶν ἀπειρά-

39. ἐπαγειρομένα Ald. 40. ἀωσφόρος Morell. et Steph. novarunt: præfert quoque Pauw, ut λάμπει i dactylus sit. In ἀωσφ. contrahendæ ἀω. 42. κεῖν γουνοῖς Ald. et 43. παρύξαισα. hoc recte; nam ubique πάρυξ et πάρυξις etc. 45. Post ὥπασε distinguunt Schol. et vett. edd. Morell. Crat. Steph. Schmid. 50. τῶν ἀπειράντων. τὰ ἀπείρητα, quæ quis non est expertus. h. e. si quis omnino non accessit certamina. At Schol. active οἱ ἀπείρητοι: ut sit τῶν μὴ πειραμένων ἀγῶνος. τῶν μὴ παθόντων ἑαυτοὺς εἰς ἀγῶνας περιοδικούς.

42. Est eadem illa Φάμα παλαιά. Ea ὥπασε v. 46. φύλλα ἀοιδᾶν τῶν τότε ἐόντων τοιάδε, paria carmina. φύλλα ἀοιδᾶν pro hymnis: ut ὕμνων ἄνθος Ol. vi. 180. etsi hoc pro ἄωτον esse potest. Verum φύλλα etiam accipi possunt pro στέφανος, ut φύλλα ἀοιδᾶν Nem. i. 25. jam autem *hymni* στέφουσι. Et στεφανοῦσαι carmine dixit Ol. i. 163. Interea manet durum aliquid, inprimis in τοιάδε. Si cum τῶν τότε ἐόντων jungas, erit, *pariter* ac nunc tibi hymnus canitur. In ver. 43, 44. Gloria illa antiqua, Φάμη, ἅτε καὶ παρύξασα νικᾷν sc. αὐτοὺς (καθ') ἅρμα, ut πυκᾷν ἑρμα Ol. iv. 34, 35. xiii. 42. αὐτοὺς vero elicies ex sequenti τῶν τότε ἐόντων, [τοιάδε scil. ut Athenis, etiam eurulem victoram. οἱ τότε ὄντες. Ex Schedis.]

47-55. *Frequentarunt quoque* agones periodicos; *etsi nullas victorias repertarunt.* Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι aut sic accipitur, ut illi sint, *qui in idem certamen se demittunt*, ut Pyth. xi. 75. ἤλιγξαν Ἕλλανίδα στεφανὸν ἀνάγων. et Ἕλλανα στεφανὸν sic dixit Nem. x. 46. aut est ἐν Πανελλάνεσσι.—50, 51. et ii inde gloriam consequuti sunt; pro hoc dixit generaliter: *ex iis enim, quæ quis non experitur, per se omnino nulla esse potest memoratio; est tamen etiam obscura fama victoriæ eorum, qui in certaminis quidem descendunt, necdum tamen victorias consequuti sunt periodicis certaminibus.* τύχᾳ est victoria: v. ad Nem. x. 47.

Digitized by Google

των γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί.

E. β'. K. ιά.

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
Καὶ μαρναμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.
Τῶνδε γὰρ δίδοῖ τέλος.
Καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
Ἔσφαλλε τέχνα καταμάρψαι-
σ'. ἵστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν
Φοίνιον, τὰν ὀψία

55. Ut nunc legitur, accipiendum esset: *τῶνδε γὰρ (τῶν μαρναμένων, certaminibus publicis, non, prœliis) τέλος δίδοῖ* sc. *ἡ τύχη, exitum enim certantium, seu certaminis, dat fortuna. τῶν τε γὰρ καὶ τῶν* Ald. quod etiam in Schol. occurrit. *τῶν τε* etiam Rom. Brubach. Morell. Steph. *τῶνδε* ex Crat. repetiit Schmidius. Pauw emendat: *τῶνδε γὰρ διχοῖ τέλος*, nova voce *διχόω*, a *δίχα, anceps est.* non video, quid inde lucretur. Si versus vitium habet, latet in *τέλος* perperam iterato. v. Notam. [56. respicit Aristides in Plat. ii. tom. ii. p. 260. Jebb. nisi locus fuit in Pindaro de Palamede ab Ulysse victo. *Ex Schedis.*] 57. *καταμάρψαι* corrupte legerat Schol. et accipere necesse habuit pro *καταμαρφθῆναι*, et *τίχνᾳ* pro *τέχνα.*

55. *τῶνδε γὰρ δίδοῖ τέλος.* Schol. videri potest legisse *τῶν τε γὰρ καὶ τῶν δίδοῖ* sc. *ἡ τύχη τὸ τέλος.* [et recte. Ipsa Fortuna reddit eventum certaminis incertum. *Ex Schedis.*] Nam habet: *πολλάκις γὰρ τούτων τε πρὸ κείνων ἡ τύχη δίδωσι τὴν νίκην καὶ ἧττον.* Et alter: *ἄλλα γὰρ ἄλλως ἡ τύχη δίδωσι.* At enim poetæ sententia hæc esse debuit: *celebritas eorum, qui in certamina, etiam periodica, se demittunt, nulla obtingere potest, nisi victoriam consequuti fuerint.* Haud dubie *τέλος* corruptum; repetitum ex v. anteced. Lego *κλέος. δίδοῖ γὰρ* (sc. *τοῦτο, τὸ ἰκέσθαι ἐπὶ τέλος ἄκρον*) *τὸ κλέος τῶνδε. unum hoc, victoriam si adipiscuntur, certantium laudem et gloriam continet;* alioqui nulla memoratio ad posteritatem fit certantium. Esset clarior oratio, si dictum esset, *τοῦτο γὰρ* (sc. *τὸ ἰκέσθαι τέλος ἄκρον, victoria*) *δίδοῖ κλέος.*

57. *ἔσφαλλε*, pro *σφάλλει*, a lucta petitum.

58. *Quis nescit, Ajacem a deteriore victum esse in certamine armorum?* conf. Nem. vii. 37. sq. Scholia ad h. l. vix æquo animo feras. Etiam h. v. sanatione indigere arbitror. Quomodo enim feras *Ajacem suam ἀλκὴν στρεταμόντα suo ense?* [Immo *ταμὼν* pro *ταμόμενος, cædens se ipsum. Ex Schedis.*] Ut saltem aliqua ratione succurratur, pro *ταμὼν* probandum erit *καμὼν*, hac sententia: *τὰν (ἣν ἀλκὴν φοίνιον*, pro, *ἣν φόνον) μομφὰν ἔχει*, h. e. *facit probrum*, ut sit opprobrium, *παίδεσσιν Ἑλλάνων, καμὼν (deficiens, interemtus) περὶ ᾧ φασγάνῳ, ensi suo succumbens.* Prior autem,

Digitized by Google

60 Ἐν νυκτὶ τεμὼν περὶ ᾧ
Φασγάνῳ, μορφὰν ἔσχε
Παίδεσσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τρῴανδ' ἵκαν.

Σ. γ'. Κ. ι.

Ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτῷ
65 Πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν
Κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν

60. Dura haud dubie oratio in τεμών: sed ἄλλως Αἴαντος puta dictum esse pro ipso Ajace, corpore Ajacis, quod ille confodit ense; ita erit: τὸν τεμόν, ἦν, quod suum robur, h. se, postquam ille confecit ense, h. se transfixo. περὶ ᾧ φ. nihil novi. v. Schmid. Sic περιπίπτειν etiam in vulgari oratione. ἴσχε μορφὴν noto graecismo pro ποιεῖ, περιποιεῖ. Melanchthon creditur legisse ταμών. [Gilb. Wakefield ita refingit: τὸν ὑψίφ' ὃν ποτὶ πυρὸν (a πτίρω) περὶ ᾧ φασγάνῳ μορφὴν χέε παίδεσσιν Ἑλλάνων. (Silv. Part. iii. p. 153.) *Ex Addendis.*] 61. μορφὴν aphalma Ald. 62. Τρῴανδ'. iota subscriptum primum in Morell. Steph. non, ut Dores pro Τροίανδε, quod Pauw arbitratur, ita dixerint, sed pro Τρωΐανδε, sc. χώραν, γῆν, cf. Nem. iv. 40. Ita etiam vetere charactere exarabatur; itaque Eustath. ad Iliad. α. p. 65. m. ex h. l. laudat Τρωΐαν. 64.— ἀν δι' postulat trochaicum metrum, pro—ἀν δι'. monuit Pauw. *Homerus tamen utique eum, Ajacem, celebravit inter homines.* Non audiendi Scholiastae. Loca Homeri congessit Schmidius.

ἴσχε μὲν Αἴαντος ἄλλως, τὰς—μορφὰν ἴσχω, per graecismum dicta, pro ἴσχε, ἣν μορφὴν ἴσχει ὁ Αἴαντος φόνος ἄλλως, h. ὁ Αἴας, φονεύσας ἑαυτόν. Sententia adeo totius loci: *notum autem est, quantum opprobrium faciat Graecis Ajax suo gladio interemtus*, sc. quia iniquis eorum suffragiis fortior ille deteriorem sibi praelatum videns, mortem sibi conscivit. μορφὴν ἴσχειν pro ποιεῖν. Gottleber ad Epitaph. pag. 93. hos versus a Pericle expressos conjectabat; ut etiam mox p. 100. alterum locum, qui sequitur v. 68. sqq. (sc. in Thucyd. ii. 41. ubi v. Bauer. et 43.)

63. Veteres dubitarunt, sintne de Ulysse haec accipienda. Sententiarum tamen nexus satis docet, *de Ajace* agi: qui ab Homero propter eximiam virtutem celebratus est, etsi invidia olim Archivorum et obtrectatione posthabitus. Multis tentatis verborum ordinem et sententiam constituo sic: τετίμακεν αὐτὸν δι' ἀνθρώπων pro ἐν, *nam.* ἀρθώσας ἔφρασεν h. ἄρθωσεν καὶ ἔφρασεν. Scilicet ἀρθοῦν est *exaltare, efferre, celebrare*: cf. ad Ol. iii. 5. πᾶσαν ἀρετὰν, *summam*, ἀρθώσας κατὰ ῥάβδον Συρακοσίων ἰσθμόν. κατ' ἴσας, ἐν ἴσῳ, pro his ῥάβδον ἰσθμὸν dixit, h. e. κατὰ ῥάβδους, σχοίνους, ἰσθμὸν, ἔφρασεν τοῖς λοιποῖς, auctor fuit posteris, ἀθλεῖν, h. e. *ludos, ludare docuit eos*, h. e. illam virtutem posseos argumentum facere. De ceteris v. V. L.

Digitized by Google

Θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀϋτέειν.
Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει,
Εἴ τις εὖ εἴπῃ τι· καὶ πάγ-
70 καρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόν-
τον βέβαμεν ἐργμάτων ἀ-
ντὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεί.

A. γ'. K. ι'.

Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν,

67. Memorabilis locus est, etsi difficilis ad constituendum sensum poetæ; quandoquidem verba impedita sunt et variis modis possunt jungi. Quod *primum* occurrit, ut *ipse Homerus* sit, qui *κατὰ ῥάβδον ἔφασεν*, quasi ille *decantaverit carmina cum ῥάβδῳ, sceptro*: (fuit utique *σκῆπτρον insigne dignitatis*, adeoque *vatum*, et *δαιδῶν*) quod seu ita traditum, seu ex hoc aut similibus locis creditum, non convenit cum grammatica verborum ratione: quorsum enim *ἐπίων* referas? et ipsum hoc *κατὰ ῥάβδον* quomodo dictum est? Aiunt, *ad* sceptrum; quid est: *ad sceptrum canere?* an pro *σὺν ῥάβδῳ*? *μετὰ ῥάβδου*? Callimacheum notum est (Fragm. 138.) *σὺν ἐπὶ ῥάβδῳ μῶδον ὑφαινόμενον* (vertunt: *carmen super virgam contextum;* quid hoc est? Saltem erit *ἐπὶ* de conditione: carmen conditum *eo consilio, ita,* ut cum sceptro recitetur illud.) Quodsi *de rhapsodis* dicta accipias, ut grammatici *κατὰ ῥάβδον* explicant *κατὰ ῥαψῳδίαν*: etsi non intelligo, quomodo hoc ita dici possit: manet eadem difficultas juncturæ: *κατὰ ῥάβδον ἐπίων* S. Itaque Pauw, qui cum aliorum injuria hoc unum præstitit, debebat interpretatione hoc declarare. Licet forte verba sic ordinare: *ἴφασεν τοῖς λοιποῖς* (*posteris*) *ἀϋτέειν* (illam *ἀϋτὴν*, *δαῖδων*, *δὴ*) *Θεσπεσίων ἐπίων κατὰ ῥάβδον*. *ut celebrent seriores Ajacis virtutem per carmina* (Homeri) *sceptro adhibito,* quod rhapsodis tribui solet. Relictis his aliis est modus, quem veteres tentarunt: ut *ῥάβδος* sit dictum pro *στίχος*, adeoque *κατὰ Θεσπεσίων ἐπίων ῥάβδον*, pro *ῥάβδους*, sit *κατὰ στίχους ἐπίων*, h. *ἐν στίχοις, στιχηδὸν, versibus.* Quantum nunc constat, a Menæchmo ista acceptio profecta est in Schol. ad Nem. ii. pr. Usus quidem voc. *ῥάβδος* exempla non habemus; analogiam tamen, puto, habet ex eo, quod *virgæ*, *ῥάβδοι*, sunt striæ, lineæ productæ, adeoque et esse possunt *στίχοι*, versus. Ad emendationem si confugeris, ad manum est Benedicti inventum, quod ipse Pindarus suppeditat Nem. ii. pr. *κατὰ μανιῶν — ἐπίων: carminibus suis contextis Ajacis virtutem celebratam declaravit alii poetis, ut eam carminum argumentum facerent.* Admittit autem versus in hoc loco et brevem et longam syllabam. Exposui hæc copiosius, ut hoc quoque exempla constaret, non ad liquidum perduci posse omnia in priscis poetis, adeoque nec pro imperio posse pronuntiari. 68. *ἴφασεν* Ald.

68. *τοῦτο γὰρ ἕρπει, progreditur, durat, est, æternum manet, τὸ εἰς τι pro τί, ut ἔστι τοῦτο εὖ εἴπῃ τι, quicquid carminis aliquis celebraverit.* Mox 71. *ἀϋτὴς* et 74. *αὐγὰς* spectant ad *splendorem, gloriam* et *laudem.*

73. *Utinam habeam Musas propitias, dum.*

Digitized by Google

Κεῖνον ἄψαι πυρσὸν ὕμνων
Καὶ Μελίσσῳ παγκρατίου,
Στεφάνωμ' ἐπάξιον,
Ἕρνει Τελεσιάδα. τόλμᾳ γὰρ εἰκὼς
Θυμὸν ἐριζεμεναῖν θηρῶν λεόντων
Ἐν πόνῳ· μῆτιν δ' ἀλώπηξ,
Αἰετοῦ ἅτ' ἀναπτηναμένα
Ῥόμβον ἴσχει. χρὴ δὲ πᾶν ἕρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

E. γ'. K. ιά.

Οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν ἔλαχεν·
Ἀλλ' ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι,

76. v. ad princ. Carminis. 77. Olim quidam post Ἕρνει interpunxerunt, ut sequeretur: Τελεσιάδᾳ γὰρ εἰκώς. sed quid tum Ἕρνει fieret, non addiderunt. Structura est: (κατὰ γὰρ τὸν) Θυμὸν ἐν πόνῳ εἰκὼς τόλμᾳ λεόντων etc. 78. Θηρῶν aiunt esse Æolicum pro θηρσῶν. Immo vero est vitium, ex proximo ἐριζεμεναῖν natum. Simile vitium jam aliquoties notavimus: est quoque sublatum in Eurip. Hel. 384. θηρᾶν, venari, intulit Steph. inductus, suspicor, ab uno Scholiastarum; alter videtur θηρᾷ legisse: εἰκὼς ἂν τόλμᾳ, τὸν τῶν λεόντων Θυμὸν ἐν τοῖς πόνοις θηρᾷ. 82. Laudat versum Plutarch. de aud. poet. pr. Verum ex tali locorum memoratione nil discas, nisi forte criticam varias lectio adjuvat.

77. Prædicat in victore audacem in certamine, animum et calliditatem. Alterum leonis, alterum vulpis indole insignit. ἐν πόνῳ (in certamine, pancratio) (κατὰ) Θυμὸν εἰκὼς (ἐστὶ) τόλμᾳ λεόντων, par est audaciæ leonum, h. leonibus, ἐριζεμεναῖν θηρῶν. Est autem duplex epitheton: leones feroces rugientes. ἀλώπηξ δὲ (ἐστι κατὰ τὴν) μῆτιν, ἅτε ἀναπτηναμένα, ὀφείλα, quasi mortua esset) ἴσχυι ῥόμβον (θρηνῶν) αἰετοῦ, adsolantem enim aquilam unguibus compre-hendit.

81. Non jungenda sunt τὸν ἐχθρὸν ἕρδοντα πᾶν, ut facere video, sed fas adversarium superare tentando omnia, πᾶσαν ἀναπτυσσοντα μηχανήν.—ἀμαυρῶσαι, obscurare, pro ἀντᾶν, ut Hesiod. Ἔργ. 325. ῥᾳδίη δέ μιν ἀμαυρῶσει θεός. Contra victoria illustrat.

83. φόσιν, φυὴν, staturam Orionis. 85. ὀνοτὸς, ὀνητὸς, adspectu. At 86. terribilis ipso congressu.

Digitized by Google

Συμπεσεῖν δ' αἰχμᾷ βαρύς.
Καί τοι ποτ' Ἀνταίου δόμους
Θηξᾶν ἀπὸ Καδμηϊᾶν, μορ-
φὰν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος,
Προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνὴρ
Τὰν πυροφόρον Λιβύαν,
Κρανίοις, ὅθ' ξένων
Ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι,

Σ. δ'. Κ. ί.

Υἱὸς Ἀλκμήνας. ὃς Οὔλυμ-
πόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας
Καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς
Ἁλὸς ἐξευρὼν σθέναρ,
Ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἀμερώσαις.

86. αἰχμᾷ Schol. κατὰ τοὺς ἀγῶνας. Alienum hoc, cum de corporis viribus et ἀγῶσιν agatur. Pauw ἀκμᾷ *vigore corporis*, substituit; haud dubie vere. [Gilb. Wakefield substituit ἀκᾷ. ut Horat. *cuspide pugnax*. (Silv. Part. i. p. 83.) *Ex Addendis.*] 88. Καδμηϊᾶν Schmid. probante Pauw: nec nil puto referre ad metrum. Καδμειᾶν omnes vett. usque ad Morell. Steph. qui Καδμηΐδων dederunt. 95. γαίας τε πάσας, καὶ—ἁλὸς σθέναρ junxit etiam Schol. πάσης τῆς γῆς καὶ πολυΐδροῦς θαλάσσης ἀνερευνήσας καὶ κατειληφὼς τὸ τέλος. accepit igitur σθέναρ pro τέλος; est enim *vola, cavum manus*, hinc σύθμην, et τέλος. Melius dices: σθέναρ γαίας esse ornate pro γαῖαν, ut ἁλὸς σθέναρ pro ἅλα, *superficiem maris* pro mari. Etiam alter Schol. τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης. ut πλάπα ἁλὸς et *aequor maris* dixere poetae. Schmidius γαίας πάσας *terras omnes* interpretari malebat. 96. βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλὸς σθέναρ. Putes maluisse poetam, ne nudum esset σθέναρ, adjungere βαθύκρημνον. Est autem hoc pro simplici βαθύ. ἐξευρὼν plus est quam ἐπιλθών. cf. Nem. iii. 42. sq. 98. ναυτιλίαισι bene Schmid. tertio casu, *ut navigari posset*. πορθμοὺς Schmid. ut Lat. *freta* pro mari. Sed fretum Herculeum inprimis respicitur. cf. Pauw. [ἠμερῶν esset *a latrociniis vindicare*. an de belluis? *Ex Schedis.*]

93. ὅθα σχέθοι (μιν) ἐρέφοντα ναὸν Π. κρανίοις ξένων. Spectat ad morem hominis affigendi crania advenarum parieti templi.

95. Qui, *postquam omnem terram et maris profundum aequor adierat, et mare navigationi aperuerat*, ut adiri illud posset, *in Olympum abiit.*

Digitized by Google

Νῦν δὲ παρ' Αἰγιόχῳ κάλλιστον ὄλβον
'Αμφίτρων ναίσι, τετίμα-
ται τε πρὸς ἀθανάτων φίλος, Ἥ-
βαν τ' ὀπυίσι, χρυσέων οἴ-
κων ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἥρας.

A. δ'. K. l.

Τῷ μὲν 'Αλεκτρᾶν ὕπερθεν
Δαῖτα τορσύνοντες ἀστοὶ
Καὶ νεόδματα στεφανώ-
ματα βωμῶν, αὔξομεν
Ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων,
Τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντὶς υἱούς,
Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν
Φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς

108. χαλκοαρᾶν. χαλκοάρης vix aliter quam ex ἄρω, ἁρμοσμένος τῷ χαλκῷ, pro χαλκόαρος, formatum esse potest: (cf. ad Pyth. v. 47. ubi χειράρης pro χειρόρης.) Ita vero esset armatus, fortis. Sic et occurrit, inf. v. 51. Verumtamen videtur simpliciter vis et notio requiri: ferro cæsorum; an hanc χαλκοάρης habuit? Conjicit Pauw. esse vocem χαλκόαρος, ab ἀρά, ferro devotus: quod parum satisfacit. An χαλκοάρης est cui admovetur ferrum? Versum excitat Schol. Lycophr. 662. ubi Barocc. ms. legit χαλκοιρᾶν, quod deberet esse χαλκοίρων, ab ἴρω, mecum, concito in me, aut potius χαλκοίρων, (uti est χαλκοιρίνης) nam brevis syllaba requiritur. 109. Μεγάρα vitiose inde a Romana: restituit Schmidius ex Alde; et ai τέκε lectum usque ad Morell. qui metro paruit. [Heynius in textu correxit τέκε.] Tandem Κρεοντὶς Schmid. propter antitheticos. 111. φλὸξ τις ἀντιλαβὴ Ald. 112. Plutarch. de princip. frigide p. 949. A. interpolate laudat et

99. ἴλεον ἀμφίτρων, fovens, habens.

104. Ex Schol. tantum hæc teneri possunt: In Herculis honorem ἐνάγιζον, inferias tulerunt, Thebani liberis ex Megara. Locus erat extra portam Electridem, ad quam habitaverat Amphitruo et Hercules, et ad quam fanum eorum erat cum liberorum sepulcro. Inferiæ habebantur sub vesperam ex more, et altero die erat ἀγὼν ἱππάδων γυμνικὸς. δαῖτα appellat sacrum. Inferiæ autem hæ factæ victimis cæsis. αὔξομεν pro facimus: ut jam dixi, interdum esse αὔξειν pro ἔχειν vel ποιεῖν, quoties res magna vel copiosa est.

108. χαλκοαρᾶν. quod esse debet ferro cæsus, χαλκόαρος, forte sic expedias, ut sit, qui ferrum sibi aptat, ὁ ἄρων τὸν χαλκὸν, seu facit, ut ferrum sibi, suo jugulo, aptetur. [ἑαυτῷ. Cf. Fragm. clxvi. pag. 152. Ex Schedis.]

111. φλὸξ est sacri facti. 115. σήμερον videtur dies definitus esse.

Digitized by Google

Παννυχίζει, αἰθέρα κνι-
σᾶντι λαμπάζουσα καπνῷ·

Ε. δ'. Κ. ιά.

Καὶ δεύτερον ἆμαρ ἑτεί-
ων τέρμ' ἀέθλων
Γίνεται, ἰσχύος ἔργον.
Ἔνθα λευκωλεῖς κάρα
Μύρτοις ὅδ' ἀνὴρ διπλόαν
Νίκαν ἀνεφάνατο, παίδων
Τὴν τρίταν πρόσθεν, πυθερμα-
τῆρος οἰακοστρόφου
Γνώμᾳ πεπιθὼν πολυβού-
λῳ. σὺν Ὀρσίᾳ δέ νιν
Κωμάζομαι, τερπνὰν ἀποστάζων χάριν.

argutatur: καὶ γὰρ ὁ παντὸς ἄριστος ἰατὴν εἶδος, καὶ ὁ παντὸ Πίνδαρον ἄριστος κύσσ' ἀναβαπτίζουσα παντῷ λιγυὶς καὶ ἀναθυμίασις. 115. .ων τέρμ' ἀέθλων cum Schmidio ex metri lege legere cunctari non debebant Oxonienses. Vulgo ἀέθλων τέρμα. 117. λευκωλὶς conj. Schmidius, non videns, spondeum hac regione recte admitti. At Pauwium mireris ad v. 76. hic de canis Melissi cogitare, qui pancratio vicisse, Orsea aliptæ et magistro, narratur. Num v. 120, πυθερμαθῆρος aliptam esse dubitari non debebat. Nem. vi. 110. ἀνίεχον aliptam dixerat. Myrtorum pallorem exprimit præclare poeta in λευκωλὶς pro στεφανωθὶς. Erat autem corona in hoc epitaphio agonæ præmium myrtea. 118. Μύρτοις ὅδ' ἀνὴρ, h. *in virili ætate*, interpungit Schmidius, probante quoque Pauwio; 122, 3. πολυβού-λω revocarunt Oxon. ut editum fuit usque ad Morell. et Steph. qui πολυβού-λῳ, melius utique, ne γνώμᾳ nude incedat. Ὀρσίᾳ Schmid. 124. ἱστάζων Ald. quod præfero. ἀποστάζων emendat Abresch. Obss. misc. nov. t. i. p. 89.

117. λευκωλὶς κάρα μύρτοις pro στεφανωθὶς, *alba myrto*. Statius Achill. i. 11. *nec mea nunc primis albescunt tempora vittis*. 112. γνώμᾳ πεπιθὼν, *parens, disciplina usus* Orsea. — 124. χάριν, *hymnum*.

Digitized by Google

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ά.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

ARGUMENTUM.

Gloriæ et famæ illustris caussa, quam per Thiam designat, homines magna quævis suscipiunt, etiam in certaminibus. — 20. Transit ad victorem; excurrit inde in heroum Æginetarum commemorationem, — 59. et desinit in pugna Salaminia — 67. subjunctis nonnullis de victore.

Σ. ά. Κ. ή.

ΜΑΤΕΡ Ἀλίου πολυώνυμε, Θεία,
Σέο γ' ἕνατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν

Phylacides, Lamponis f. natu minimus (vi. 9.), Cleonici nepos (v. 71.), adeoque Pythei frater, cui, cum et ipse Nemeis pancratio vicisset, Nemea v. inscripta est. Sed et Phylacides Nemeis pancratio vicerat, inf. v. 22. idem bis victor fuerat pancratio Isthmiis v. 21. ut adeo hic hymnus in secundam victoriam Isth-

2. *Propter te, o Thia, homine, aurum multum præclare* (h. e. propter splendo- *præferunt aliis rebus* (περίσσευσι, *censent te* rem sive auri, tanquam metalli, seu,

Digitized by Google

Χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων,
Καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
Νᾶες ἐν πόντῳ, καὶ ἐν ἅρμασιν ἵπποι,
Διὰ τεὰν, ὦ 'νασσα, τιμὰν,
Ὠκυδινάτοις ἐν ἀμίλ-
λαισι θαυμασταὶ πέλονται·

A. ά. K. ή.

Ἔν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν

miacam factus sit. Oden sequentem sextam ante hanc quintam scriptam esse recte Grammatici contendunt. v. ad pr. Odæ. Ceterum illa gens inter Æginetas admodum clara pancratii studiis esse debuit. Avunculus Pytheæ et Phylacidæ erat maternus Euthymenes, qui plures pugilatu victorias consequutus erat. Nem. v. 75. sq. Isthm. vi. 85. 89. sq. unde patet, unam ejus Isthmiam fuisse victoriam: forte et Nemeis unam (nam v. 89. τὰς δ'). Etiam Themistius ex ea gente, avus, ut Schol. ad Nem. v. 91. tradit, maternus, variis agonibus pancratio victor fuit. v. Nem. v. 91. sqq. Isthm. vi. 95.—1. ἀελίου omnes vett. quod ad metrum primus recte emendavit Morellius ἀλίου. Ceterum splendidum hoc carminis exordium et τηλαυγὲς πρόσωπον turpiter fœdarunt veteres et recentiores interpretes, ad Pindari avaritiam omnia revocantes, præter unum Pauwium, qui tamen interpretando parum satisfacit. Disputandi locus hic non est; dicam quod ipse sentio. De Thia fabula esse debuit ex theogoniis prisca aliqua, tanquam de dea, *a qua omnis splendor et lux proficiscitur*: quippe quæ ex Hyperione Solem, Lunam et Auroram peperit. v. Hesiod. Theog. 371. sqq. Apollod. i. 1. 3. Ejus deæ beneficio omnibus rebus splendor suus venit: etiam *auro, item victoriis ex præliis navalibus, certaminibus curulibus et gymnicis*. Hæc autem erant illa, quibus Æginetas inter Græcos insignes exhibuit poeta. Idem in Nem. iii. sqq. fecit. Naumachiam aliquando Græcis fuisse institutam, nunc ignoratur: nec verba v. 4. eo, arbitror, ducunt, ut eam fuisse eum Pauwio statuamus: sed splendor est et gloria Æginetarum ex re nautica et navalibus præliis, inprimis nupera ad Salaminem pugna. cf. inf. 60. sqq. 6. ὄνασσα Ald. ὦ 'νασα Rom. emendate ὦ 'νασσα Crat. ὦ 'νασσα Brubach. et rell. Non emam talia renuncio; vera tamen est Cratandrina scriptura. 8. θαυμασταὶ Ald. Rom. Morell. θαυμαστοὶ illatum a Crat. Steph. minus bene. 9. ἐν δ' Benedictus reprehensus a Pauwio. Spectat adhuc ad διὰ τιὰν τιμὰν (h. σοῦ ἕνεκα, ut v. 2.) itaque post ἄλλων v. 3. majorem distinctionem sustuli. Jung. καὶ—καὶ γὰρ—ἔν τ'.

quod verius puto; propter splendorem vitæ, quem illud conciliat.—4. *quin etiam per decus tuum* (nunc est tropice dictus splendor famæ, gloriæ) *pugnæ mari terraque admirationem aciunt*.—9. *et per te in certaminibus, quisquis victorias consequutus est, assequitur laudem dulcem.* ἐν τ' ἀ. respondet τῷ καὶ—καὶ γὰρ vss. 2. et 4. ἕνεκα pro πρόσσω.

Digitized by Google

Κλέος ἔπραξεν, ὅν τιν' ἀθρόοι στέφανοι
Χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἴδειραν
Ἢ ταχυτᾶτι ποδῶν.
Κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον
Μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλ-
πνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ·

Ε. ά. Κ. ιά.

Εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ.
Μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
Εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο παλῶν.
Θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.
Τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετὰ,
Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν,

13. διὰ δαίμονα ex Rom. ed. alii. Schmidius ex Ald. repetivit, probante Pauwio, διὰ δαίμονας. Pindarus in tali sententia non plurali, sed singulari utitur; nec dubito fuisse διὰ δαίμονος. 14. δέω vett. edd. sed emendatum a Morellio. 15. Aldus recte exhibebat ἅλπιστον. Sed Rom. ed. intulit ἄλπιστον, quasi pro ἀέλπιστον, et in marg. γρ. ἀνέλπιστον, quod ex Schol. sumtum etiam apud Apostol. Proverb. iii. 30. occurrit; arripuit hoc Crat. renuente metro et sensu; Stephanus autem, relicto Morellio, ἄλπιστον. Recte eum itaque deseruit Schmidius, et ex Aldo repetiit, quod Brubach. quoque et Morell. sequuti erant, ἅλπιστον, cujus Scholion bonum est: τουτέστι τὸν ἥδιστον καὶ περιπόθητον. De voce v. ad Pyth. viii. 120. 21. θάλλω' Ald. saltem θαλῶ'. Nam amare videtur Pindarus θαλίαν ex θαλία.

13. κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν. Pindaricum est διὰ δαίμονος. *Cernitur virtus, dijudicatur*, adeoque *judicium fit* eam excellere, h. e. ut excellant homines viribus (in certamine), *divino munere* contingit.

14—20. *Duo sunt quæ vitam jucundissimam continent*: *si quis res feliciter gerat, successumque habeat, et si laudem inde consequatur*. Sententia toties variata et ornata. v. Pyth. x. 33—46. μὴ μάτευε θεὸς γενέσθαι. cf. ad Ol. iii. 77. ζωᾶς ἄωτον τὸν ἅλπιστον, *jucundissimam vitam*. ἅλπω. ἅλπιστος. ἄλπιστος. v. V. L. τὸν ἅλεφ pro διὰ ἅλεα. cf. Ol. v. 54. εὖ πάσχων, *præclare res gerens*. v. ad Pyth. iii. 185. Nem. i. 46. Pyth. 191. sq.

21-23. Phylacides Isthmiacam, idem cum fratre Pythea duas Nemeas victorias erat consequutus. ἀμφοῖν, τὸν Πυθέᾳ καὶ ἐμοὶ, ἀνδάνοντι, *servatur memoria ejus victoriæ*, ut Ol. xiii. 49., clara habetur.

Digitized by Google

Πυθίᾳ τε, παγκρατίου. τὸ δ' ἐμὸν
Οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν
Κέαρ ὕμνων γεύεται.
Σὺν χάρισιν δ' ἕμολον
Λάμπωνος υἱοῖς

Σ. β'. Κ. ή.

Τάνδ' ἐς εὔνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται
Θεοδότων ἔργων κέλευθον ἀν' ἁδαράν·
Μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἑοικότ' ἀοιδᾷ
Κιρνάμεν ἀντὶ πόνων.
Καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
Λόγον ἐκέρδαναν· κλέονται

23. Πυθίᾳ. Pugnat Schmidius, esse vocandi casum. Equidem vel sic Πυθίᾳ pro Πυθίων dictum acciperem. Sed non minus exquisita, eademque simul expeditior ratio est, ut Πυθίᾳ scribatur: Τὴν Πυθίᾳ τε. Hoc Pauw quoque probat, et sic Ald. Morell. Steph. cum Schol. 25. γεύεται malit Mingarellus. 28. Pauw (ad v. 44.) conj. εἰ δὲ τέτραπται Θεοδότων ἔργων κέλευθος ἀν' ἁδαρὰ, etc. et Mingarell. vel, τέτραφθε. At v. Not. 30. Pauwius, qui Μὴ φθόνει nil habere ait, quo referatur, Μὴ φθονεῖ reponit, sc. πόλις εὔνομος, ad quam et εἰ δὲ τέτραπται spectet. At dictum Μὴ φθόνει indefinite, *o quisquis es, noli invidere*. sic Nem. vii. 111. Ita ms. Scholiasta sic accipit, ut se alloquatur, uti toties in exordio laudum facit: o anime mi, μὴ φθόνει πεφάμεν etc. Expunxi comma post τὸν ἑοικότ'. Sententia est eadem, quæ supra Isthm. i. 58. 60, 61. 33. ἐκέρδαναν

23. sq. In eo erat, ut digressionem faceret; verum revocat se: *Sane hymnos non tracto, quin in laudes Æacidarum excurram.* (Sane hic ejus mos: Nem. iii. iv. v. vi. vii. viii. Ol. viii. Inf. vi. 27. 8.) *Nunc tamen victoris eousus hymnum recepi.* [Immo vero: *Et alias proclivis sum ad laudes Æacidarum, et nunc Ægineta est victor, ut tanto magis eos celebrem*, quod fit v. 44. *Ex Schedis.*] 27. ἕμολον pro μολῶν, ἔρχομαι, σὺν χ., σὺν ὕμνῳ.

28. εἰ δὲ—Eadem sententia sup. i. 60. sq. τέτραπται sc. ἡ πόλις, *cum Ægina, h. Æginetæ, incedant, ἀνὰ καδαρὰν πίλιαθον*, puto, *regiam, patentem*, 30. *nemo ei recuset hymno impertire erumnosis factis debitam laudem.* πεφάμεν, ut jam al. hymnum per dulcem potionem declaratum vidimus.

32. *Nam etiam prisci heroes bellica virtute clari laudem per carmina consequuti sunt, alii quidem aliis ex gentibus, ex Æginetis autem Æacidæ.*—36. μαλίστας δὲ σοφιστὰῖς, *argumentum carminis poetis præbuerunt*, πρόσθαλεν, στιζόμενοι ἐν μὲν Αἰακλῶν Σ. debebat sequi: ἐν δὲ Θήβαις Ἰόλαος sc. στιζόμενος; hoc mutavit γέρας ἴσχει. utrumque de honoribus divinis seu heroum, quibus affecti sunt.

Digitized by Google

Δ' ἔν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐ-
λῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς

A. β'. K. ϛ.

Μυρίον χρόνον· μελίσταν δὲ σοφισταῖς
Διὸς ἔπατι πρόσβαλον, σεσιζόμενοι
Ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φασυναῖς
Οἰνείδαι πρατεροί·
Ἐν δὲ Θήβαις ἱπποσόας Ἰόλαος
Γέρας ἔσχε· Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει·
Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυδεύ-
κεός τ' ἐπ' Εὐρώτα ῥεέθροις.

E. β'. K. ιά.

Ἀλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαὶ
Αἰακοῦ παίδων τε. τοὶ καὶ σὺν μάχαις
Διὶς πόλιν Τρώων πράθον, ἐσκόμενοι
Ἡρακλῆϊ πρότερον,
Καὶ σὺν Ἀτρείδαις. Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν.
Λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον,
Καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον

vum Schmid. ut medium *a* producatur, vulgo ἰκίζδανον. 34. φορμίγγεσσιν vett. edd. usque ad Morell. qui metri curam habuit et primus—σσιν scripsit. 37. Erat πρόσβαλλον. πρόσβαλον in tertio coli trochaica loco Schmid. recte ad metrum, et debebant ei obtemperare Oxon. Ad σεσιζόμενοι Scholiastes: τοῖς δὲ σοφοῖς ἀνδρισάμενοι παρίσχοντο τὴν τῶν ἰγνωρίων φρονῖδα, h. e. ἀνδραγαθοῦντες. Interpungebatur πρόσβαλλον σεσιζόμενοι. ἐν μὲν—39. Οἰνεῖδαι ante Schmidium, simili vitio ac iv. 18. Καδμεῖαν, ubi Pauwius suspicabatur, Dores ita loqui, et h. l. similiter Οἰνεῖδαι fuisse. 43. -σιν Doricum reponit Pauw.

44. μεγαλήτορες ὀργαὶ, *virtus, magnanima mens.*—45. σὺν μάχαις pro ἐν μάχαις, διὰ μαχῶν. 48. ἔλα νῦν. pro vulgari: *Possem nunc commemorare — Age nunc mihi currum iuvum, o Musa, per campum.* Meminimus δίφρου Μουσᾶν sup. ii. 3.

Digitized by Google

Μέμνονα χαλκοάραν·
Τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
Τρῶσεν ἐῷ δορὶ Κα-
ϊκου παρ' ὄχθαις.

Σ. γ'. Κ. ϛ'.

Τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν
Διαπρεπέα νᾶσον. τετείχισται δὲ πάλαι
Πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
Πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς
Γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
Κελαδῆσαι· καὶ νῦν ἐν ἄρει
Μαρτυρήσαι κεν πόλις Αἰ-
αντος, ὀρθωθεῖσα ναύταις

52. τὶς γὰρ l. vulgo lectum ante Schmid. qui metrum sanavit per τίς ἄρ' l. Cratander ediderat: τίς δ' ἄρ', ex Schol. puto. 55. Αἰγίναν. videtur mediam corripere, si antitheticos compares. Quod hoc quidem loco necesse non est statuere; at v. inf. Isthm. viii. 36. 122. πρόφρων, quod Portus interpretatur, (v. Schmid.) non ex scripto aliquo codice petitum, sed sphalma est ed. Commel. natum ex attrito charactere τοῦ ϱ in Steph. pr. 56. διαπρεπία. in una syllaba. τετείχισται. Mingarell. supplebat ὡς, ut subjectum sit Ægina. Equidem continuo orationem usque ad v. 65. seqq. *Jamdudum cumulus præclarorum facinorum Æginetis eductus est altissimus; multa etiam habeo carmina in promtu* etc. τοξεύματα, *laudes.* 59. περὶ κείνων, scil. de Æginetis v. 55., recte Schmid. cum Cratandr. et Ald. κεῖνον invexit Romana. 60. Κελαδῆμεν recte emendat Schmidius, Pauwio nec renitente, ut respondeat antitheticis. Ἄρει male ante Schmid.

51. χαλκοάραν, *ære cæsum*, ut modo iv. 108. vidimus.

55. ἐκεῖνον (ἔστιφον) ὧν πάτραν—etsi de uno Achille accipiendum.

56. Subtumidior oratio. τετείχισται, *exstructa est*, πάλαι, πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς (πύργος ὑψηλὸς ἀρετῶν, ὥστε) ἀναβαίνειν (τισὶ δεῖν αὐτὸν), *ut ascensu opus sit. Maximas dudum laudum suarum copias sibi paraverunt.* [Ut murus educitur saxis, ut altus sit: ita Ægina circumvallata est laudibus s. factis præclaris, ut adscensu illa sint ardua. ὑψηλαῖς ἀναβαίνουσι l. πρὸς τὸ ἀναβαίνειν. *Ex Schedis.*]

58. πολλὰ μὲν—respondet 65. ἀλλ' ὅμως. γλῶσσα ἀρτιεπὴς, *diserta.* 60. Salamis servata bello Persico ab Æginetis: (nam hi sunt ναῦται 62. ὑπὲρ ναυστῶν. Vulgari oratione: ὑπὲρ τῶν Αἰγινητῶν.) qui in pugna Salaminia τὰ ἀριστεῖα tulere. v. Herodot. et Ephorus in Schol.

Digitized by Google

Α. γ'. Κ. ϛ'.

Ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμὶς, Διὸς ὄμβρῳ,
Ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλεπᾷ στρατιᾷ φόνῳ.
Ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ.
Ζεὺς τάδε καὶ τὰ νέμει,
Ζεὺς, ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
Μέλιτι καὶ τοιαίδε τιμαὶ
Καλλίνικον χάρμ' ἀγαπά-
ζοντι. μαρνάσθω τις ἔρδων

Ε. γ'. Κ. ιά.

Ἀμφ' ἀέθλοισιν, γενεὰν Κλεονίκου
Ἐκμαθών. οὔ τοι τετύφλωται μακρὸς
Μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι
Ἐλπίδων, ἔκυσ' ὄπιν.

65. κατέβρεχε Ald. 66. τάδε καὶ τὰ Mingarell. victorias et in bello et in certaminibus. vid. Notam. 68. τοιαῖδε male ed. Rom. cum al. præter Ald. Crat. et Schmid. Sed sensum non videntur assequi Intpp. qui, si rectum videa, hic est: Habebat res Æginetarum bello præclare gestas, quas celebrare poterat. Sed eas seponit, omittit, κατέβρεχε, *mergit, opprimit* silentio. Interea καὶ τοιαῖδε τιμαὶ (*victoriæ* etiam *hæ* b. etiam hoc 'honorum genus ex agonibus) ἀγαπάζοντι καλλίνικον χάρμα ἐρατεινῷ μέλιτι, *non minus amant hymnos epinicios dulces.* χάρμα ἐν μέλιτι pro μελιτόεν, ut ἵππος ἐν ἅρμασι, ἀγῶνες ἐν δίφροις, ἵππος ἐν πυκτοῖς. Monuit quoque Pauw. 74. ἔκυσ' Ald. Morell. ἔκυξ Rom. Brub. cum Schol. utrumque metrum respuit, et recte Crat. ἔκυσ', quod Steph. Schmid. Oxon. sequuntur,

65. *Nec tamen temere gloriandum de his: nam beneficio divino debentur.* — 66. τάδε καὶ τὰ, τὰ φανέντα καὶ τὰ ἀγαθὰ h. l. vid. sup. Pyth. vii. fin.

67. *Verum hæc quoque decora, quæ e certaminibus provenimus, poscunt hymnum.* χάρμα καλλίνικον ἐν μέλιτι, h. e. μελιτόεν. v. V. L.

70. *Certet mihi aliquis*, b. e. *nemo, qui gentem Cleonici noverit, contendat facile cum eo de numero victoriarum. Nec enim certaminum, quæ illi subierunt, materia oblivione deleta est, neque impensæ in eas factæ obliteratæ sunt hominum memoria.* ἀμφ' ἀέθλοισιν, pro victoriis. Etsi et hoc laudi esse debuit, si quis multa certamina obierat. 73. μόχθος ἀνδρῶν pro αἰνῶν, τῶν ἐν γενεᾷ Κλεονίκου. et μόχθος certamina respicit, ut πόνος.

73, 4. οὐδ', ὁπόσαι δαπάναι ἐλπίδων, ἔκυσ' ὄπιν. Sane, ut in V. L. exposui, σέβειν habet hanc vim, ut sit pungere

Αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις
Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι·
Χερσὶ δεξιὸν, νόῳ ἀντίπαλον.
Λάμβανέ οἱ στέφανον·
Φέρε δ' εὔμαλλον μίτραν·

ex iisdem Scholiis: ubi tamen Aristarchus ἔκνισα, alii ἔκνισε pro ἔκνισαν, scil. δαπάναι, accipiebant: neutrum commodo sensu. Nec felicius recentiores intpp. οὐδ' ἔκνισεν ὅσιν, ὁσόσαι δ. i. sc. ἐγένοντο, *neque, quanti sumtus spei fuerint, molestia affecit curam eorum.* Pauw emendat ἔκνισ' ὅσις, sed sensum multo minus expedit: *neque, sumtus, quos fecerunt ingentes spebus suis, abrasit aut vellicavit vindicta,* ὅσις, *inimicorum odium, lingua maledica.* Hoc vix quisquam aut percipiet satis aut probabit. Sententia, si totum teneas, sic procedere debet a v. 70. Contendat mihi nunc aliquis in certaminibus cum Cleonici stirpe, ubi audiverit, quantum studium illi in re athletica posuerint. Nec vero utique labor virorum per tam longum tempus insumtus oblitteratus est, *nec dum memoria excidit, quantæ impensæ ab iis factæ sint ad consequenda vota sua,* sc. victorias in certaminibus. Ex sententiarum contexto igitur κνίζειν ὅσιν debet esse, *curam, qua observamus, recordamur aliquid, atterere, imminuere, extinguere:* quod a vulgari usu recedit. v. Not. [ἔκνισ' pro ἐξένισε. Est ductum a νίζειν, νίπτειν· ἔνισεν, ἐξένισεν. *eluere, delere, memoriam, curam. Ex Schedis.*] Venit in ultimis Pytheæ memoria in animum: 75. *laudo Pytheam quoque* etc. Tam abrupti orationis, inprimis laudum, transitus lyrico satis frequentes, et ad aliptas aliquoties occurrunt, ut de Orsea fine Odæ sup. et de Melesia N. vi. 108. iv. 158. sqq. 76 Mingarell. accipiebat (ὦ) Φυλακίδα, vel σὺν Φυλακίδᾳ. 79. φέρε δ'. malim σ'.

fricare, excitare, θυμὸν, μνήμην, ergo et ὅσιν. [Immo est a νίζειν. *Ex Schedis.*] Sic *amor,* seu *studium* κνίζει φρένας Pyrh. x. 94. κνίζεις κόρος Pyth. viii. 44. *dolor* Ol. vi. 75. *jucunditas* et *gaudium* Isthm. vi. 74. Alio modo *dicta excitant indignationem,* κνίζουσιν ὀργὴν, Nem. v. 59. Est igitur usui consentaneum, ut etiam h. l. sit: *memoriam refricat, animum memorem vellicat,* animis inhæret adhuc. Ita tamen dura est oratio; et obstat οὐδ', quod esse deberet ἠδ' affirmative. Si itaque οὐδ' servatur: οὐδ' ἔκνισ' ὅσιν alio sensu est accipiendum: *non erasit memoriam ex animo,* non obliteratum est, ὅσαι δαπάναι ἐγένοντο ἐλπίδων, *quæ factæ sint impensæ in vota,* h. e. in victorias speratas. Esset adeo κνίζειν h. l. ἀποκνίζειν, ἀποκνᾶν, *abradere, delere, expungere.* Mingarellus, hoc omisso, tentabat alterum; οὐδ' ὁσάσαι δαπάνας l. δαπάνᾳ. ἐλπίδων, *votorum,* pro certaminibus.

75. Αἰνέω καὶ—*Complector hymno meo quoque Pytheam alipten,* inter, *præ aliis pugilibus.* Erat is frater natu major.—εὐθυπορῆσαι. Iterum pro participio εὐθυπορήσαντα. Et nescio an præstet, εὐθυπορῆσαι, χερσὶ δεξιὸν, νόῳ ἀ. jungere: ut sit δεξιὸν (ὥστε) εὐθυπορῆσαι.—77. νόῳ ἀντίπαλον vel firmo et constante animo acriter pugnantem, vel prudenter et circumspecte. Nisi malis ἀντίπαλον accipere *parem, æqualem,* aliis *sollertia.* 78. o Phylacida, communica victoriæ laudem cum fratre.

Digitized by Google

80 Καὶ πτερόεντα νέον
Σύμπεμψον ὕμνον.

80. νέῳ qui legat, Aldus est. Sed ad νέον vid. Ol. ix. 73 - 75. Mingarellus ὅμνον νέον intelligebat *Nemeam quintam*, missam una cum hac. Ita illa scripta esset in solum Pytheam; quod colligit ex Isthm. vi. 5. quæ in utrumque scripta sit.

Digitized by Google

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ϛ'.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ,

(ΕΝ ΠΑΙΣΙ.)

ARGUMENTUM.

Laudes victoris cum gratulatione et bonis votis.—28. Excurrit poeta in fabulas de Telamone ejusque filio Ajace, pro quo Hercules preces fecerat cum bonis auguriis.—82. Victoriæ cognatorum et tribulium—ad f.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

ΘΑΛΛΟΝΤΟΣ ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου,
Δεύτερον κρατῆρα μοισαίων μελέων

Perperam Grammatici et hic tria nomina præscripserunt, Φυλακίδᾳ, Πυθίᾳ, Εὐθυμένει μάντεωϊ. ut et alibi, v. c. Ol. viii. Carmen celebrat Phylacidam victorem pancratio Isthmiis. Exspatiatur deinde poeta, ut solet, in laudes cognatorum. Tempore præcedere debuit hæc ode quintam, ut jam ab Intpp. observatum est, quandoquidem v. 7. unam tantum Isthmiam victoriam memorat: si post quintam Oden scripta esset sexta, debuisset hæc victoria esse altera. 2. μοισίων (ex μουσιῶν pro vulg. μουσικῶν) Bened. et Pauw legendum esse monuerant.

1. Iterum hymnum cum potione comparat. *Ut in convivio, quod cum max-*

ime celebratur, Θάλλοντος, ἁνμάζοντες.

Κιρνάμεν Λάμπωνος εὐά-
ϑλου γενεᾶς ὕπερ. ἐν Νεμέᾳ
Μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ, τὶν, ἄωτον
Δεξάμενοι στεφάνων·
Νῦν αὖτ' ἐν Ἰσϑμῷ, δεσπότᾳ
Νηρεΐδεσσί τε πεντή-
κοντα, παίδων ὁπλοτάτου
Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον
Σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμ-
πίῳ Αἴγιναν κατα-
στένδειν μελιφϑόγγοις ἀοιδαῖς.

A. ά. K. ιγ'.

Εἰ γάρ τις ἀνϑρώπων δαπάνᾳ τε χαρεὶς
Καὶ πόνῳ πράσσει ϑεοδμάτους ἀρετὰς,

Grammatici veteres *μουσικῶν ὑγκωμίων* interpretantur. Vulgata erat lectio: *μουσίων*. Schmidius perperam *Μουσέων* emendavit. Parum aberat, quin *κρατῆρα Μουσῶν* reponerem haud timide. Nam sic jam scriptum vidimus Nem. viii. 80. inf. Isthm. viii. 134. *Μουσῶν ἄκμα. λίϑου Μουσῶν.* 5. *τὶν* ne producti necesse sit, Schmid. conj. *τίν*, ut binæ breves pro una longa sint. Pauw *τίν γ'*. 7. *ἐν Ἰσϑμοῦ* Ald. Rom. emendavit Crat. 8. *Νηρεΐδεσσι* Schmid. ex Ald. et Cratandr. pro quo al. *Νηρεΐδεσι*, adversante metro. 10. *τρίτον* Schmid. qui male descripsit metrum colli, quod trimetrum trochaicum est, ut Pauw. cf. v. 23. 47. 69. 84. 97. quibus in versibus cum in prima et tertia sede interdum tribrachys pro trochæo sit, tribrachyn ubique inferre volsit Schmidius. [12. *Αἴγιναν πάτρα* Boeckh. Comment. pag. xv. *Ex Schedis.*]

5. *πρῶτον* sc. *κρατῆρα, miscuimus tibi, o Jupiter, propter Nemeam victoriam*: scil. in honorem Jovis hymnus sum modulatus. Potest esse Carmen Nem. v. scriptum; etsi etiam Phylacides Nemeis vicerat, ut Isthm. v. 22. memoratur, et carmen in eum scriptum esse potuit. *δεξάμενοι.* poeta decus Pytheæ sibi communicat.

7. *Nunc poculum misceo* (hymnum condo) *Neptuno et Nereidibus propter Isthmiacam Phylacidæ victoriam.* 10. *Utinam obtingat etiam celebrare victoriam Olympicam.* Comparat tertium carmen cum libatione Jovi Servatori sub convivii finem fieri solita. Dicuntur autem pocula *dis misceri*, quatenus iis *libatur.*

14. Eadem sententia, quæ sup. v. 17. seq. i. 58. seq. et sæpe antea fuit lecta.

Digitized by Google

Σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει
Δόξαν ἐπήρατον· ἐσχατιαῖς
Ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλετ' ἄγκυ-
ραν θεότιμος ἐών.
Τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται
Ἀντιάσαις αἰδᾶν γῆ-
ράς τε δέξασθαι πολιὸν
Ὁ Κλεονίκου παῖς. ἐγὼ δ' ὑψίδρομον
Κλῶθὼ κασιγνήτας τε προσεν-
νέπω ἕσπεσθαι κλυταῖς
Ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

Ε. α'. Κ. ιά.

Ὕμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι,

16. Argutantur et h. l. Intpp. *σύν τε — φυτεύει, συμφυτεύει*, est *ἰσιφύει, στερεοῖ*, ut toties apud Pindarum. cf. Nem. iv. 96. 17. *ἐσχατιαῖς* invexit Romana. *ἐσχατιαῖς* primus Morell. dedit. ex Schol. puto. Aldus *ἐσχατιὰς* edidit, nec ipsum male. 23. *ὑψίδρομον αἶ* Schmid. ex prava de metro concepta opinione. v. ad 10. — 25. *κλυταῖς* a Schmidio restitutum erat; Oxonienses revocaverant vulgatum *κλυταῖσιν*, quod metrum haud admittit. In capite quoque colon peccabat: *νίπω σπέσθαι*, Ionicus debet esse *υυ - -*. Schmidius: *Κ. π. τε προσενίπω, σπέσθαι κλυταῖς*. Pauw laxum hoc et ingratum pronuntians emendat: *προσεν- νίπω ἕπεσθαι κλυταῖς*, aut, si idioma in *προσεν-νίπω* restituendum sit, *προσεν-* vel *προσε-νίπω*. Sequor prius, quod statim hærenti ad metrum in animum) venit. 26. In *Μοίρας* tricantur Intpp. Pauwius quoque exponit: *sequi* ut *Parcas*. Sed verborum ordo faciendus erat hic: *ἐγὼ δὲ προσενίπω* (invoco) *Κλωθὼ κασιγνήτας τε Μοίρας, (ὅσαι αἱνὰς) ἕπεσθαι ἰφιτμαῖς κλυταῖς φίλου ἀνδρὸς, ut obtemperent precibus*, (nam *ἰφιτμαὶ* sunt *εὐχαὶ*) exaudiant Lamponem hoc unum in votis habentem, ut summum honorum ex agonibus fastigium consequatur, *ἕπεσθαι* pro *adesse*, frequens Pindaro; et *Μοῖρα ἕσπεται* etiam Pyth. x. 26. *μοῖραι* pro ipsis hominum fatis poetæ dici posse non puto; sed tum *μοῖρα* sollenne est. Alioqui jungi possent: *Invoco Clotho et sorores, ὅσαι τὰς μοίρας* (fortuna Lamponis) *σπέσθαι*, vel *ἕπεσθαι, ἰφιτμαῖς, ejus votis respondeat*. Sensum bene reddidit Schol. [28. f. *ἵμμιν*. *Ex Schedis*.]

18. *βάλλετ'* l. *βάλλεται* l. *βάλλεται*.

20. *Lampon in hisce studiis consenescere cupit*. *ἀντιάσαις* potest et ad sequens referri, *δέξασθαι ἀντιάσαις* h. *ἀντιάζειν καὶ δέχεσθαι ἐν σταιῆσι ἐργαῖς*. et *ἀντιάσαις σταιῆσι ἐργαῖς* jungi potest: *his studiis utens, in iis versans*. [*excipere senectutem et mortem*. *Ex Schedis*.]

24. *Κλωθὼ κασιγνήτας τε, Μοίρας — ἕπεσθαι ἰφιτμαῖς*, exaudire preces.

27, 28. *Esse mihi legem immutabilem*.

Digitized by Google

Τίθμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον εἶναι,
Τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον
Ῥαινέμεν εὐλογίαις.
Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν
Τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι,
Καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν,
Καὶ δι' Ὑπερβορέους. οὐδ' ἔστιν οὕτω
Βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις,
Ἄτις οὐ Ηηλέος ἀΐει κλέος
Ἥρωος, εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν·

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Οὐδ' ἄτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα
Καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
Ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι
Πρόφρονα σύμμαχον ἐν Τροίαν,

29. ἐπιστείχοντι legit Benedictus sine caussa idonea. 32. ἐν σχερῷ recte scriptum statim in Rom. Aldus: ἐν χερῷ. v. sup. ad Nem. i. 106. Bene Schol. Ὡσὶ μιγάλαι (nam ἑκατόμπεδοι ex πέδον pro ποῦς, centum pedes latæ, Il. ψ. 164.) καὶ κατὰ τὸ ἐξῆς φέρουσαι, per totum terrarum orbem, v. 33, 34. 33. πίρα invexit Romana. πέραν Cratandrinam tantum habere, perperam prodit Schmidius; sed ita Ald. tum Steph. altera cum omnibus edd. quæ inde fluxerunt. Fuit Porphyrii liber περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν. ut ap. Suidam lectum. Non potuit hic locus satis materiæ suppeditare; et debuere esse alia loca in carminibus perditis. 36. Πηλίως Ald. Πηλίως Romana induxit; ad idem redit utrumque, est enim synizesis facienda. Argutatur Pauw, ne Schmidius usquam sapere videatur.

De re vid. ad Isthm. v. 24. sq. *laudare Æacidas, quoticscunque hanc insulam attingo*, mentionem ejus facio. L. Ἔμμι δ'.

31. Latissime fama rerum ab Æacidis gestarum sparsa est per orbem terrarum. Similis locus Nem. vi. 75. sq. πίλιυθαι, quibus factorum clarorum gloria diditur: ut sup. iv. 2. ἑκατόμπεδον simplic. *latæ*. ἐν σχερῷ, *continuo tractu*, de viis continuis. πίσμανται pro sunt. καὶ πέραν N. καὶ—usque ad extremum Austrum et Septentrionem, ut sup. ii. 61, 62. Similiter Euripid. Androm. 650. 1.—35. παλίγγλωσσος, τὴν γλῶσσαν ἀλλάσσουσ. πόλις pro populo. 36. ἀΐει, ut ἀκούει, novit, ex auditu tenet.

Digitized by Google

Ἥρωσι μόχθον, Λαομεδοντία-
ν ὑπὲρ ἀμπλακίαν,
Ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
Εἶλε δὲ Περγαμίαν, πέ-
φνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων
Τ' ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρεϊ ἴσον,
Φλέγραισιν εὑρὼν, Ἀλκυονῆ,
Σφετέρας δ' οὐ φείσατο
Χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

A. β'. K. ιγ'.

Ἡρακλέης. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων
Ἐς πλόον κάρυξε πάντων δαινυμένων.

42. ἐς Τροίαν ἥ- editi ante Schmid. jugulato metro. Idem ἐς Τροΐαν, ut ipsum dactylum haberet. 42. μόχθων Steph. intulit et σύμμαχον junxit. Sed Troja est ἥρωσι μόχθος. Mox vel synizesis facienda in Λαο, vel legendum, quod Schmid. conjicit et Pauw præfert, Λαμεδοντί-. 45. εἶλεν δὲ ante Schmid. 47. οὔρεϊ tribrachys pro trochæo, vel scrib. οὔρει, ac potius ὄρεϊ. v. ad 10. 49. Parva mutatione liberari possit sententia: εἶλε—πέφνε δὲ—τ' ἔθνεα· καὶ τὸν βουβόταν—εὑρὼν Ἀλκυονῆ, Σφετέρας οὐ φείσατο νευρᾶς Ἡρακλέης. 52. κήρυσσε Ald. possit sic jungi: κήρυσσε καλέων, ἴσυχε καλῶν, sed metrum repugnat. κήρυσε Rom. emendate κήρυξεν Crat. etsi debuit κάρυξε a Pindaro efferri. Exponi potest varie: vel καλέων ἐκάρυξε simpl. pro ἐκάλει, vel κάρυξε simpliciter dictum est pro ἔφη. Tum πάντων suspectum, etiam Pauwio, qui conjecit, quod et nobis in mentem veniebat: κήρυξεν ἀστῶν δαινυμένων. Ex Schol. apparet, jam olim Aristarchum cum aliis hæsisse in hoc loco, quem inter splendidissima Pindari refero. Herculem intellige se

42. μόχθον sc. οὖσαν. ἀμπλακία h. l. fraus.

45. εἶλε δὲ Hercules. σὺν κείνῳ Telamone ex 39. πατρός. Meropes Coi Nem. iv. 42. ubi et 44. Alcyoneus. v. Apollodor. Not. pag. 71. 49. ὃν ἔπεφνε σὺν ὅσσῳ.

48. Præstat post Ἀλκυονῆ minorem interpunctionem ponere pro majore, quæ olim erat, et continuare sententiam usque ad Ἡρακλέης. 49. οὐ φείσατο νευρᾶς τόξων, adhibuit arcum et eum trajecit sagitta.

51. Ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων ἐς πλόον, κάρυξε πάντων δαινυμένων. Sed tum, cum Telamonem vocabat ille (Hercules) ad societatem navigationis, dixit inter omnes qui convivantes aderant, in medio convivantium. Sequentia sunt in parenthesi; et redit ad ea, quæ κάρυξε, dixit, v. 60. ὁ δ'—αὔδασε. Venerat in insulam Æginam Hercules, ut ad expeditionem in Laomedontem invitaret Telamonem: χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον 39. profectus Tirynthe, ubi copias collegerat, ut e v. 40. apparet.

Digitized by Google

Τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος
Στάντα κελήσατο νεκταρέαις
Σπονδαῖσιν ἄρξαι καρτεραίχμαν
Ἀμφιτρυωνιάδαν,
Ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος
Οἰνοδόκον φιάλαν χρυ-
σῷ πεφρικυῖαν Τελαμών.
Ὁ δ' ἀνατείνας οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους
Αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· εἴ

conferre ad Telamonem, ut ad navigationem secum suscipiendam eum invitet. Ingressus domum Telamonem invenit epulas celebrantem: (ut fere fit in heroum vita. Sic Telemachus Nestorem Odyss. γ. 32. sqq. et Menelaum Od. δ. 3. sqq. offendit) adstat repente heros leonis spoliis indutus. Pro veteris vitæ more, ex Homero satis noto, statim Telamon offert hospiti, antequam cum ceteris accumberet, pateram vino plenam, ut libationem faciat (vide v. c. Od. γ. 41. sqq.) et bibat, tumque ipse accumbat mensæ. Libando heros facit vota ad Jovem patrem, ut Telamoni, qui adhuc domum habebat prole vacuam, eaque de caussa navigationis societatem detrectare poterat, filius nascatur. Hac narratione utitur poeta, ut simul de Ajacis virtute judicium et existimationem faciat. Esse eam ex Μεγάλαις Ἠοίαις Hesiodi petitam, Scholiastes auctor est. Occurrit quoque ap. Apollod. iii. 11, 7. Tzetz. ad Lycophr. 455. et Schol. Sophocl. Argum. Ajac. 849. Paullo aliter fabula fuit tractata ab aliis, ut jam natum Ajacem leoninis exuviis involutum manu sustulerit et preces fecerit Hercules: (v. Lycophron v. 455. sqq. Schol. ad Iliad. ψ. 821. repetit Philostr. Heroic. xi. 1.) quod argumentum nobilis in Hortis Vaticanis signi ex marmore, quod Commodum cum puero manui insidente vulgo edebant, esse Winkelmannus Monument. inedit. tom. i. pag. XCIX. conjectabat: idemque numis expressum Juliæ Domnæ et Anthemii. Venia esto, in tam longo per salebrosos criticæ anfractus cursu semel nos ad amœniora viridia de via deflexisse. 54. κελήσατο Ald. quod vel metrum refellit. 60. ὁ δ' ἀνατείνας pro ἄνα—, metro exigente, Schmid. 61. τοιοῦτόν τι ἔπος invexerat Rom. τοιοῦτόν τ' metro quidem consentaneum, sed copula importune adnexa, ex Aldo repetiit Schmidius. τοιοῦτό τι ἔπος Mingarellus; posse enim iambicum in tertia sede habere dactylum pro spondeo. Sustuli insertum male τ'. forte fuit quoque τοιοῦτο ἔπος, cum hoc olim per digamma pronuntiatum fuerit.

53. Præclare seqq. narrata propter ἐνάργειαν. 55. σπονδαῖσιν ἄρξαι. exquisitius ἄρξαι absolute σὺν σπονδαῖς, pro vulgari ἄρξαι σπονδῶν. Mox φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν int. *auream asperam signis*, anaglyphis. Mirum in hoc hæsisse Aristarchum in Schol. Sequentia a v. 60. puta poculo in manus sumto inter libandum ab Hercule stante pronuntiari. 61. Fecit has preces. 63. Ἁμῷ θέλων, *propitius*.

Digitized by Google

Ποτ' ἐμὰν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Θυμῷ θέλων ἀρὰν ἄπουσαι,

E. β'. K. ιά.

Νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις
Λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας
Ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἀμὸν,
Μοιρίδιον τελέσαι·
Τὸν μὲν ἄῤῥηκτον φυὰν,
Ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται
Θηρὸς, ὃν πάμπρωτον ἀέθλων
Κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ· θυμὸς δ' ἐπέσθω.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν θεὸς
Ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν.
Ἀδεῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιξεν χάρις,

Σ. γ'. K. ιγ'.

Εἶπέν τε φωνάσαις ἅτε μάντις ἀνὴρ·

63. *ιύχὰν* conj. Schmidius primam in *ἀρὰν* brevem esse videns in loco, quem Antithetici longa syllaba explent. Est tamen colon Iambicum. 64. *θεσπεσίαν* Rom. Brub. 66. *ξεῖνον ἀμὸν*, sc. *γενησόμενον τὸν παῖδα*, nondum concoquo: etsi vîdeo esse quod in altera veteris Grammatici ratione non minus desideres: *καὶ λίσσομαί σε τὸν ἐμὸν φίλον Τελαμῶνα ἐυτυχῆ τελέσαι.* Malim usquam legi: *Ἀνδρὶ τῷδε, ξείνῳ ἀμῷ*, quod corrumpi potuit inter cetera quarto casu posita. Mox probem etiam: *τὰν μὲν—φυάν.* ut sit; *ἄῤῥηκτον μὲν (κατὰ) τὰν φυὰν, ὥσπερ* etc. *Θυμὸς δ' ἐπέσθω, animi virtus et fortitudo par esto corporis robori.* 69. Argutatur Pauw. *ὥσπερ τόδε δέρμ', ὃ με νῦν περιπλανᾶται.* Quod poeta posuit, exquisitioris artis et vere lyricum est. Pro *με νῦν* Ald. et Rom. cum Brubach. corrupte *μέμνε.* In Crat. Ceporinus emendavit *μέμνεν*, hoc Morell. sequitur. *με νῦν* præclara est Stephani emendatio. 74. *αἰ δεῖα* Ald. *αἰδεῖα* Rom. Brub. emendatum in Crat. *χαρὰ* pro *χάρις* videtur legisse Schol. saltem ex interpretamento. *χάρις* est *voluptas.* 75. *φωνήσαις.* at alibi *φώνασι, φωνάσας.*

64. *λίσσομαί σε τελέσαι ἀνδρὶ τῷδε παῖδα μοιρίδιον, dare ei prolem a fato impetratam. ξεῖνον ἀμὸν*, v. V. L. et 68. haud dubie *τὰν μὲν—φυάν.*—69. *ὥσπερ—*. Ornata fabula ab aliis. v. Lycophr. 455. sq. Forte jam tum spem prolis ex uxore suscipiendæ habebat.

Digitized by Google

Ἔσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών.
Καί νιν ὄρνιχος φανέντος
Κέκλευ ἐπώνυμον εὐρυβίαν
Αἴαντα, λαῶν ἐν πόνοις ἔπ-
παγλον Ἐνυαλίου.
Ὣς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα
Ἕζετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πά-
σας ἀγήσασθαι ἀρετάς.
Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, Μοῖσα, ταμίας
Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει
Τε. τὸν Ἀργείων τρόπον,
Εἰρήσεταί που κ' ἐν βραχίστοις.

A. γ'. K. ιγ'.

Ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου
Τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,

78. Κίνλισ' pro κίνλισο manifeste turbat sententiarum et verborum ordinem. Legendum cum Melanchthone et Pauwio κίνλιν vel κίνλιε. Ad Telamonem conversus loquitur Hercules. Infantiam grammaticæ vides in etymologia nominis Αἴαντος ab αἰτεῖς. aliud exemplum in Iamo v. Ol. vi. 93. sq. 81. ταῖσα pro ἄρα conj. Schmidius: recte monet Pauw, in ἄρα primam esse ancipitis usus. 83. ἀγήσασθ' Ald. metrum trochaicum vel sic laborat in prima sede: nam α in ἀγήσασθαι ex ἠγήσασθαι longum est. Vidit et Schmidius. Pauw emendat: -σας διαγήσασθ' ἁ. (ex Schol.) vel -σας τοὶ ἀγήσασθ' vel -σας ἀφαγήσασθ' ἁ. Mingarell. probat -σας τοὶ vel -σας ἀναγήσασθ' ἁ. 84. Et hoc colon trochaicum ægrotat. Schmid. Φυλακίδᾳ γάρ τ' ἦλθον, Μοῖσα, ταμίας. Pauw: Φ. γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, τ. Leniore utique medicina Φ. γὰρ ἦλθον, Μοῖσα Benedict. et Mingarell. 87. πα pro πον Ald. nec deterius, judice quoque Pauw. κ' ἐν debet esse pro καὶ ἐν. poterat scribi κἀν βρ. 88. ἀπὸ παγκρατίου. Sequitur ἀπ' Ἰσθμοῦ. Noli conjicere ἐπὶ παγκρ. Nam non ita dicitur; sed νίκα ἐξ, ἀπὸ, π. Nem. ii. 30.

78. Jung. ἐπώνυμον ἔρνιχος φανέντος— (κατὰ) λαῶν (alias ἀνδρῶν. Hesiod. Sc. H. 330. φέρεται λαῶν.) ἔπαγλον ἐν πόνοις Ἐνυαλίου.

86. τὸν Ἀργεῖον τρόπον. Aiunt, pro Laconibus. Atqui et Argivi hac laude floruere. v. Schol. qui e Sophoclis Ὀδυσσ. μαινομ. Μῆδος γὰρ Ἀργολικοὶ στρατήμασιν βραχέσ.

89. (τὰς μὲν) τρεῖς. 91. vel carminum argumenta præbuere suis factis, vel carminibus vere celebrati fuere. — 92.

Digitized by Google

Ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μά-
τρωες. ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς φάος οἵ-
αν μοῖραν ὕμνων; τὰν Ψαλυχι-
δᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
Ἄρδοντι καλλίστᾳ δρόσῳ.
Τόν τε Θεμιστίου ὀρθώ-
σαντες οἶκον, τάνδε πόλιν
Θεοφιλῆ ναίουσι. Λάμπων δὲ, μελέταν
Ἔργοις ὀπάζων, Ἡσιόδου
Μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,
Υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ,

Ε. γ'. Κ. ιά'.

Ξυνὸν ἄστει κόσμον ἐῷ προσάγων.
Καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται·
Μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων,
Μέτρα δὲ καὶ κατέχων.
Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν.

91. Schmidius et Pauwius *μά τρωες* emendant: nam de uno modo Euthymene agitur. Nisi *-τρωες* per synizesin est efferendum, et poeta doctius loquendi genus, pluralem pro singulari, sequutus est. *ἀνὰ δ' ἄγαγον* etiam Schmid. pro *ἄν δ'*. 92. Pro *Ψαλυχια- δᾶν* Schmidius ad formam antitheticorum: male ob id habitus a Pauwio; *λυχι*, ait, pro una longa posita videri possunt. 101. *ἄστυ* binis syllabis Schmid. pro *—ῐ̄*. Probat quoque Pauw; uti mox v. 102. *ξίνων*, pro *ῐ́*, utrumque metro exigente. 104. *κατίχων*, obscure: vi oppositi suppl. *ἔργῳ καὶ πράξει*.

Psalychidas tribules illustrarunt multis hymnis, scil. quos poetæ condiderant in Lamponis filiorum victorias.

95. *Etiam Themistii, avi materni* (v. ad v. pr.) *stirpem illustrant sua gloria*: quæ in eos redundat.

98. Hesiodi dictum erat: *μελέτη τοι ἔργον ὀφέλλει*. Lampon igitur *τιμᾷ*, *probat, laudat, id, continuo ipse se pugilatu exercens*, (*ὀπάζων μελέταν ἔργοις*) *et filios adhortans*, *φράζων*, *recitans*, *repetens dictum*.

104. *μέτρα κατίχων* videtur esse *tenaciter, perseveranter tuendo*, moderationem, æquitatem, servando. Non male Schmidius conj. subesse et in his aliud Hesiodeum: *μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον*.

105. *Γλῶσσα*—l. cum Schol. *οὐδὲν προπετὲς φθέγγεται*. l. consentit oratio cum animi sensu.

Digitized by Google

Φαίης κέ νιν ἄνδρ' ἐν ἀεθλητᾶσιν ἔμμεν
Ναξίαν πέτρας ἐν ἄλλαις,
Χαλκοδάμαν ἀκόναν. πίσω σφε Δίρκας
Ἀγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
Χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέ-
τειλαν παρ' εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις.

106. ἐν ἀεθλητᾶσιν legi metrum jubet p. ἀθλη—. sicque Schmid. et Pauw. νὸν ἄνδρα vix sanum. v. Not. 108. Erat σ' interpositum, χαλκοδάμασσ' ἀκόναν. Jungenda tamen sunt Ναξίαν χαλκοδάμαν ἀκόναν. Similis lapsus sup. Nem. ix. 37. ubi ἀνδροδάμα Ἐριφύλα. Porro πίσω γε Etymol. M. in Πίσα. sed σφὶ, αὐτοὺς, *carmine Thebano irrigaba.* Mingarellus suspicabatur fuisse scriptum πίσα, h. e. ἐπότισα, *irrigavi.* Nam carmen jam est finitum. 111. παρ' εὐτειχέσιν legendum, cum ν, ut Pauw queque monuit. εὐτειχίοις Ald.

106. *Dicat aliquis, eum virum esse idem inter athletas, quod est cos inter lapides;* eodem loco — quo — puto, quatenus acuit, alit, accendit aliorum studia. Non satisfaciunt Scholia in explicando νὸν ἄνδρα. Bene quidem memini usum crebriorem τοῦ μὲν et τὸν in Pindaro risum movisse Aristophani Avib. 931. et posse forte per appositionem dictum esse νὸν, τὸν ἄνδρα. Ferri tamen hoc in lyrico vix potest, cui otiosis vocabulis uti minime licet. Nec uti licet v. c. simili exemplo in Argonaut. Orph. 729. ὃν δὲ Καλλίχορόν μιν ἐπώνυμον οἱ καλέουσι. Est enim probabilius verba esse contaminata in hoc et illo. Si νὴ verum est, ἄνδρα est intrusum. Si ἄνδρα tenes, τὸν ἄνδρα scribam: φαίης κε τὸν ἄνδ' ἐν ἀεθλητᾶσιν ἔμμεν Ναξίαν—χαλκοδάμαν ἀκόναν. *acuentem alios ad studium pugilatus.* Vix tamen probabile sic νιν irrepsisse. Immo vero fuit: φαίης κέ νιν ἀνδρέων ἀθλητᾶσιν ἔμμεν N.

108. πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ erit novum inventum, si est, ego illis potandam *præbebo aquam e fonte Musarum:* pro, *eos celebrabo.* Forte tamen est idem illud, quod jam aliquoties vidimus, sive *a libatione petitum:* βαίνειν εὐλογίαις sup. v. 30. κατασσύτοισιν ἀοιδαῖς v. 13, 14. sive *ab irrigandis agris,* ut sup. v. 94. ἄρδειν Χαρίτων δρόσῳ. conf. Nem. vii. 90. sq. adeoque simili exemplo πίσω (ἀπὸ τοῦ) ὕδωρ Δίρκας σφε, (tres illos, patrem cum duobus filiis,) est *irrigare,* ut ποτίζειν. ῥοὰς Μουσῶν dixerat N. vii. 17. Suaviter autem carmen Thebis factum comparat cum fonte Musis sacro, Dirce, ante Thebas.

Digitized by Google

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗ ΘΗΒΑΙΩ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

ARGUMENTUM.

Vetustis Thebarum laudibus memoratis, subsistit in Strepsiadæ victoria Isthmiaca—27. tum in avunculo, qui in pugna occubuerat—53. redit inde ad victorem, e cujus successu voluptatem ipse capiens præsenti felicitate frui se velle asseverat.

Σ. ά. Κ. ή.

ΤΙΝΙ τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα,
Καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεὸν
Εὔφρανας; ἦ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
Ἄντειλας Διόνυσον; ἦ

Strepsiades Thebanus ex matre Diotimi filia avunculum habebat cognominem, qui in pugna occubuerat. v. inf. 34. sqq. et Not. ad 41.

1. Mirum vero, poetam, Corinnæ moniti oblitum, iterum, et multo magis quam Nem. x. non manu, sed ὕλῃ τῷ θυλάκῳ fabulas sevisse: v. Plutarch. de glor. Ath. p. 348. Fragm. Pind. pag. 44, 45. ὦ μάκαιρα Θήβη, *diva,*

Digitized by Google

Χρυσῷ μεσονύκτιον
Νίφοντα δεξαμένα
Τὸν φέρτατον θεῶν,

A. ά. K. ή.

Ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις
Σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς;
Ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;
Ἢ ὅτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
Ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς
Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς
Ἄμπεμψας ὀρφανὸν

E. ά. K. ή.

Μυρίων ἑτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον;
Ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν ἀνίκ' ὀρθῷ

11. Non respondet versus, quem Asynartetum prodit metricus, gemellis reliquorum colon. Schmidius refinxit v. 10. Ἡρακλείοισι γο- 11. ναῖς; ἢ σὺν' ἀμφὶ Τειρεσίαο βουλαῖς; Benedictus: ἢ ἀμφὶ Τειρεσίᾳ πυκναῖσι βουλαῖς. Oxonienses ὅτ' tantum omisso colon restitui putabant: quod non assequor. Pauw trajectione facta: ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς restituit. Præstat sic ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς. Est ἢ ὅτ' una syllaba efferendum. 12. ὅτ' ejecit Schmid. Ita Benedictus quoque et Oxonienses versui consulendum censent. Sed ἢ ὅτ' in utroque versu in unam syllabam coalescit. Pauw mavult pro binis brevibus numerare. 17. Retinuerunt Oxonienses Schmidianam lectionem ad similium colon formam factam. Μυρίων ἑταίρων εἰς Ἄ. ἵ. ubique legitur, Pauw ait, recte in antispastico. 18. Laborat metrum. Vulgo ἀνίκ' ἀ.

dea. [5. ἢ (μάλιστα εὐφρανὲς) δεξαμένα —, ἀνίκα —. *Ex Schedis.*] In v. 6, 7. *aureus imber*, cum quo ad Alcmenam venit, fidem facit, fabulam non aliunde esse natam, quam quod a vetere poeta adventus Jovis hoc ostento erat ornatus. Inde et natales Minervæ simili prodigio ornati Ol. vii. 64. 89. nec Jupiter primo aliter ad Danaen forte accessisse narratus, nisi aureo cum imbre, ut numen testatum fieret. Hoc postea poetæ aliis modis inverterunt.

9. σταθεὶς ἐν θυρέτροις, *ingressus ædes*, ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς. h. ἐπὶ τὴν γονὴν, γένεσιν, Ἡρακλέους. 11. ἢ (μάλιστα εὐφρανὲς θυμὸν τόν τότε) ὅτ' (εὐφρανὲς αὐτὸν) ἀμφὶ Τειρεσίαο βουλαῖς pro διὰ βουλὰν. βουλαὶ autem pro μαντεῖαι. v. ad Isthm. viii. 68. Mox 13. permutat cum casu secundo: Σπαρτῶν (ὕμνα) pro ἀμφὶ Σπαρτοῖς.

18. Ægidæ, qui e Thebanis fuere,

Digitized by Google

Ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ
Λακεδαιμονίων, ἕλον δ' Ἀμύκλας
Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι,
Μαντεύμασι Πυθίοις;
Ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὖδει
Χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

Σ. β'. Κ. ή.

Ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον
Κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν.

Aldus: οὔτεκα ὁ. Rom. οὔνεκ' ὁ. Cratandr. ἀνίκ' ὁ. ex Scholiasta, in quo est ὅτε. Ut metro subveniret, refinxit ἀνίκα ἐρᾷ Schmidius turpi cum hiatu. Excidit puto particula, cum esset ἀνίκ' ἄρ' ἐρᾷ. 21. Aldus corrupte: Αἰδεῖδαι, et olim nonnulli indocte Ἀργεῖδαι scripserant: v. Scholia, in quibus plura falso et inepte tradita Intpp. transversos egerunt. Αἰγιμίδαι novavit Schmidius, male, si quid usquam. Nam de Ægimio (de quo v. Pyth. i. 124. v. 96.) hic non agitur, sed de Ægidis, qui Heraclidas in Peloponnesum redeuntes sequuti sunt, cum hi Ægidas in partes vocare a deo jussi (hinc μαντεύμασι Πυθίοις v. 22.) in itinere per Bœotiam facto in sacrificantium cœtum incidissent, audivissentque Ægidas esse, quæ Thebanorum tribus erat. vid. sup. ad Pyth. v. 99. ibique Schol. ex Ephoro. Amyclis consederant Ægidæ. Potuit vel sic Spartæ tribus haberi Ægidarum, quam Herodot. iv. 149. memorat, ubi tamen a seriore quodam Ægeo, Theræ nepote, Œolyci filio, nomen accepisse traditur. conf. Pausan. iii. 15. pag. 245. 23. ἀλλὰ γὰρ jungo. Alii aliter. 25. ὅ, τι primum Cratandrina pro ὅτι emendavit. 25, 26. Ut vulgo hæc accipi video: ὅ τι μὴ ἐξίκηται σοφίας ἄωτον ἄκρον, *ejus rei, quæ non ad sapientiæ summum florem*

Heraclidis ad Peloponnesum occupandam proficiscentibus comites se adjunxerant, iisque in Laconica in ditionem redigenda operam præstiterant. v. sup. ad Pyth. v. 99. ibique Schol. ex Ephoro. Itaque Ægidæ ἀποικίαν Δωρίδα Λακεδαιμονίων ἵσασαν (nunc deæ Thebæ tribuitur, adeoque ἵστασας) ἐν σφυρῷ, ἐπ' ἀσφαλοῦς, *in tuto constituerant*: ut jam Lacedæmone Heraclidæ certas sedes haberent.

20. Ἕλον δ' Ἀμύκλας proprie est accipiendum: *expugnarunt Amyclas*; nam vere id factum. v. Exc. ad Virgil. Æn. x. 564. Agrum Amyclæum Philonomo assignatum fuisse, præter Strabonem ex Ephoro tradiderat quoque Nicolaus Damasc. Exc. p. 445. Volebat pergere poeta: *enimvero hujus rei obscura est memoria, quia carmine non celebrata est.* Mutavit hoc in sententiam: Ἀλλὰ γὰρ παλαιὰ χάρις, *decus, fama.* ut sup. Isthm. iv. 37. De v. 25, 26. verborum junctura recte, puto, statuo: ἀμνάμονές εἰσι βροτοὶ (ἐκείνου) ὅ τι μὴ (τὸ) ἄωτον ἄκρον σοφίας (*præclara aliqua ars poetæ*) ἐξίκηται ζυγὲν (ζυγῖν, *assequuta fuerit, ut innectat carminibus*) κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖς, pro ἐνζεῦξαι ἔπεσιν. ζεῦξαι μέλος ἔργμασιν dixerat Nem. i. 10. et ζεῦξαι σέλας Χαρίτων Isthm. i. 7. Ergo et ζυγὲν pro ζυγῖν τι ἔπεσιν, et pro hoc ἐπέων ῥοαῖς.

Digitized by Google

Κώμαζ' ἔπειτ' ἄρ' ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
Καὶ Στρεψιάδᾳ. φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
Νίκαν παγκρατίου, σθένει
Τ' ἔκπαγλος, ἰδεῖν τε μορ-
φάεις· ἄγει τ' ἀρετὰν
Οὐκ αἴσχιον φυᾶς.

Α. β'. Κ. ϛ.

Φλέγεται δ' ἰοδοστρύχοισι Μοίσαις,
Μάτρωϊ δ' ὁρανύρᾳ δέδωκε κοινὸν θάλος,

pervenerit, ζυγὸν πλεκταῖς ἑτέραν ῥοπὴν, inclitis carminum fluxibus copulata, ut ζυγὸν participium sit: dura est oratio et sententia vix expedita. Accipiendum ζυγὸν est pro ζυγεῖν, et sensus est, quem in Nota apposui. *Obliterantur prisca decora* (παλαιὰ εὖδυ χάρις,) nisi carmine celebrata fuerint. Ita videtur quoque accepisse verba usus inter Schol. Δυνήμενος δὲ καὶ οἱ ἐνθρωπι γίνονται τοῦτον, ἴσως ἂν μὲ τὴν τῆς σοφίας ἄκρον ἀνάθημα ἑτεραυλάζῃ καὶ ἑταίροις ἑτιζιάζῃ. 26. ῥοπαῖς ita notis ab Oxon. excusum. Sed ἑτέραν ῥοπὴν verum est. Sic Nem. vii. 17. Μοισᾶν ῥοπαί. ζυγὸν an ζύγιν pingas, nil interest. 27. ἔπειτ' ἐν Δ. invexit editio Romana depravatum: quod et Schol. in suo repererat. Schmidius ex Aldina restituit ἔπειτ' ἄρ' Δ. Potuisse depravationem nasci ex scriptura ἔπειτεν suspicatur Pauw. [ἔπειτεν Boeckh. Comment. pag. xiv. *Ex Schedis.*] 31. μορ- φάεις' Rom. cum Schol. Brubach. et Morell. Emendarunt Crat. Steph. φυᾶς recte de corporis specie accipit Pauw. cf. Ol. viii. 24, 25. Nem. iii. 32, 33. 33. ἰοδοστρύχοισι præclara est Schmidii emendatio, quam metrum postulat. Vulgo ubique legitur Scholion: ἰοπλοκάμοισι. 34. Πάτρωϊ δ' Schmid. ut brevem syllabam haberet, quam metrum nec desiderat. v. Pauw ad v. 2. Θάλος suspec-

27. κώμαζε. Vix commode ad Theben potest referri; multo minus ad Musam, quæ non est memorata. Saltem se alioqui videri potest, ut solet pro κωμάσω.—31. Grammatica ratio hæc esse videtur: οὐκ αἴσχιον (nec minus, nec deterius) φυᾶς (quam corporis speciem) ἄγει (ἴσχει) ἀρετὰν (virtutem animi). Sane nunc sententia æquipollet, si idem dixeris: ἀρετὰν οὐκ αἰσχίονα φυᾶς, aut si ipse ἀρετὰν esset οὐκ αἰσχίων φυᾶς, animi pulcritudine æque commendabilis quam corporis.

33, 34. *Illustratur jam carminibus, et avi materni memoriam illustrat.* Hanc sententiam v. 33, 34. inesse necesse est; verum in altero versu laboramus. Debet esse junctura: Strepsiades θάλος κοινὸν θάλος μάτρωϊ ἰαμενάμῳ. Schol. τῷ μάτρωϊ νῦν τῆς νίκης εὐδοξίαν καὶ ἀθανασίαν περιέχοντα. Bene; modo esset κοινὸν κλέος, aut si docuisset τὸ θάλος ita dici pro *gloria, decus*. Si itaque τὸ θάλος nunc pro *flore*, adeoque pro *decore, ornamento* dictum esse debet, nove ita dictum erit. Nam alioqui non occurrit dictum nisi de *fronde, ramo*. Supra i. 94. ἔρνος victor tenet manu. Potest etiam esse *corona frondea*: hanc victor communicat avo: θάλος κοινὸν, h.

Digitized by Google

35 Χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξε·
Τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκεισται.
Ἴστω γὰρ σαφὲς, ὅς τις ἐν

tum habeo: est enim tenue, nec satis ad sensum idoneum. Forte δίδορκε fuit: *decus et splendor ex hujus Strepsiadæ ornamentis redit ad nomen et memoriam avunculi cognominis*, (Strepsiades etiam ille dictus) qui pugna cecidit: Nem. iii. f. τὸν ἀπὸ Νιμέας δίδορκεν φάος, *tibi lucet, affulget decus ex Nemea victoria*. Nem. ix. 98. δίδορκε παιδὶ Ἀ. φίγγος. v. Notam. Ceterum ante Schmid. omnes distinguebant: κοινὸν θάλος χάλκασπις. ᾧ π. 35. π. μὲν ἄρ' ἔμιξε Ald. 36. Τιμᾷ δὲ inter veteres aliqui legerunt ap. Schol. τῇ δὲ τιμῇ τοῖς ἀγαθοῖς ἰσοῦται. Dubitatur, ἀγαθοῖς sitne ex οἱ ἀγαθοὶ, an ex τὰ ἀγαθά. præstare hoc alterum; sic enim accommodatius esse ἀντίκεισται, judicabant Pauwius et Mingarellus: *fortibus factis proposita est gloria*. 37. sq. Dolendum est, tam præclarum, qui sequitur, locum corruptelis esse contaminatum. Jungenda primum ἴστω γὰρ σαφὲς (pro σαφῶς)—γενεᾷ μ. π. αὔξων. Pauw propter concursum participiorum malebat αὔξειν. perperam. Nam alterum, per participium, est doctius. v. Not. v. 38, 39. νιφάδα et χάλαζα αἵματος de pugna, ut sup. Isthm. v. 63, 64. ubi etiam χαλαζάεις φόνος. Tum 39, 40. πρὸ φ. πρ. Schmid. perperam: nam ἀμύνεται (*propulsat*) τίς τι πρός τινος, *ab*. At colon 41. manifeste corruptum. ἀμύνων turpiter insedit locum vocabuli, quod vim habebat similem. Schmid. λοιγὸν ἐξελάων conjiciebat, non satis feliciter. Schol. habet: ἐναντίον φέρων ὅλεθρον τοῖς πολεμίοις. Eandem sententiam expresserat Nem. ix. 91. Pauw totum locum sic constituit: ὅς τις ἐν ταύτᾳ νιφάδι χαλάζᾳ αἵματος πρὸ φίλας Πάτρας ἀμύνεται, Λοιγὸν ἄρ' ἀμύνων (vel Λοιγὸν ἐξαμύνων) ἐναντίᾳ στρατῷ Ἀστῶν, γ. Sunt quæ placeant: plura displiceant. Mendum alieno loco quærere videtur. Pro ἀμύνων v. 41. requiritur voc. quatuor syllabarum, quod sensum habeat: *vicissim inferens perniciem* hostili exercitui: v. c. ἀντινάων, ἀντ' ἄγων, pro ἀντία, ἀντίον. Eo ducit Schol. ἐναντίον φέρων ὅλεθρον τοῖς πολεμίοις. Tum ἀστῶν omnes male jungere video cum superioribus; immo vero: αὔξων γενεᾷ μέγιστον κλέος ἀπὸ ἀστῶν, ζώων τε καὶ θανόν. Etiam Schol. μέγιστον παρὰ τῶν ἀστῶν κλέος, *bonam*

e. redundat victoris gloria in avum. Hoc Catone si contenti sumus, carebimus proposita emendatione δίδορκε, inprimis cum hæc lectio, quod etiam Schneider sensisse videtur, aliam quoque mutationem requireret, φάος pro θάλος. Alias τὸ θάλος de *propagine, progenie* dicitur: verum et hoc alienum ab h. l. Mox 35. ᾧ πότμον Ἄρης ἔμιξε, παρέσχε, ἐπῆγε. 36. *Viris fortibus gloria in conspectu posita est*.

37. ἴστω αὔξων. hæc perpetua junctura, pro ἴστω ἐμοὶ αὔξειν. Nem. ix. 107. ἴστω λαχών. Ol. vi. 12. ἴστω ἴχων. Simile μιμνάσθω περιστέλλων N. xi. 20. et alia. Alibi est sine regimine, ut Nem. v. 87. αὔξειν autem iterum pro ἴχειν de re magna ac præclara. Male autem Schol. de bello Peloponnesio cogitat. Respicit enim poeta antiquiorem pugnam; Marathonia intelligi nequit, nec magis Scolion nobile Ἰὼ Πὰν Ἀρκαδίας in Fragm. pag. 19. et ap. Brunck. Anal. tom. i. pag. 156. nam ei pugnæ Thebani non interfuere, uti nec ceteris prœliis cum Persis; quippe ipsi μηδίζοντες. Verum in nostro loco de bellis mutuis inter

Digitized by Google

Ταύτᾳ νεφέλᾳ χάλα-
ζαν αἵματος πρὸς φίλας
Πάτρας ἀμύνεται,

Ε. β'. Κ. η'.

Λοιγὸν ἀμύναν ἐναντίᾳ, στρατῷ,
Ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων
Ζώων τ' ἄπο καὶ θανών.
Τὺ δὲ, Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν
Αἰνείων Μελέαγρον, αἰ-
νείων δὲ καὶ Ἕκτορα
Ἀμφιάραόν τε, εὐαν-
δὲ ἀπέπνευσας ἀλικίαν

Σ. γ'. Κ. η'.

Προμάχων ἀν' ὅμιλον, ἔνθ' ἄριστοι
Ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἰσχάταις ἐλπίσιν.
Ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν. ἀλλὰ νῦν μοι
Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν
Ἐκ χειμῶνος. ἀείσομαι
Χαίταν στεφάνοισιν ἀρ-
μόζων. ὁ δ' ἀθανάτων

existimationem, quæ a civibus venit. Pro ἀπὸ, quod erat, vett. edd. præter Crat. et Steph. melius scribunt ἄπο. 45. Αἰνείων hic et v. seq. Schmid. ad metrum pro vulg. αἰνίων. cf. Pauw ad v. 69. 49. ἔρεσσεν Ald. 50. ἔχον malebat Schmid. propter antitheticos. Sed ferri debet ἔσχον in Iambici princ. In fine Ald. ἰσχάτων ἐν' ἐλπίδι corrupte. 52. Γαίαχος Ald. cf. ad Ol. xiii. 114. 55. ἀρ. μόναις legit Schmid. ut primam coli brevem haberet; est tamen prima in

Athenienses et Bœotos cogitandum esse videtur, de quibus Herodotus agit lib. v. 77. sqq.

44. Convertit se ad eundem illum πάτρως, qui in pugna occubuerat. αἰνείων, æmulatus.

50. ἔσχον, ἀνέσχον, sustinuerunt, ἰσχάτων ἐλπίσιν, in extremo discrimine.

51. ἔτλαν, ἔτλην, ipse Pindarus magnum luctum ex ejus morte suscepit.— 52. εὐδίαν, ex victoria nepotis.

55-68. Non facile ex sententiarum

Digitized by Google

Μὴ θρασσέτω φθόνος,

Α. γ'. Κ. ἡ.

Ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων
Ἕκαλος ἔπειμι, γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
Αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·

Iambico. Etsi Schol. quoque ἁρμόσας habet. 56. μὴ θρασσέτω. v. Not. 57. ἐφάμερος Ald. sed recte τερπνὸν ἐφάμερον, *jucunda quæ se de die in diem offerunt*, pro vitæ conditione. Scholiastes: τὸ ἐν τῷ βίῳ τερπνὸν τοῦτο ἀεὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν διώκων καὶ θηρεύων.

vinculum enodare. Τὸ τερπνὸν ἐφάμερον aut est *felicitas hujus diei, præsens.* (τὸ τερπνὸν ἐστὶ ταύτης τῆς ἡμέρας γιγνημένον: uti Nem. vi. 10. ἐφαμερίαν τάθμαν, *terminus vitæ, quem μιᾷ' ἡμέραν attingimus aut μετὰ νύκτας.*) aut τὸ ἐφάμερον τερπνὸν, *res lætæ quæ in singulos dies obveniunt.* Hom. Od. φ. 85. νήπιοι ἀγρειῶται, ἐφημέρια φρονέοντες. Philem. Fragm. pag. 322. τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφήμερα φρονεῖ. Ἀθανάτων φθόνος est *Nemesis*, quæ nimis elata et evecta ultra communem modum tanquam ex invidentia evertit. μὴ θρασσέτω, *ne evertat.* vid. paullo post. Jam structura institui potest haud uno modo; sermonis tamen rationi convenientissime sic: μὴ θρασσέτω φθόνος ἀθανάτων (pro *conservet*) (ἐς) γῆρας, ἔς τι τὸν μόρσιμον αἰῶνα, ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων ἵκαλος ἵπτιμαι. ut διώκων ἵπτιμαι sit ornate pro διώκω τὸ τερπνόν. Ita sensus: *Nemesis ne evertito*, adeoque *incolumem servato ad senectutem et mortem, fructum voluptatis præsentem, quem amplector*, quo fruor. [ἵ ἵπτιμαι sc. carmine, celebro in præsenti. *Ex Schedis.*] Superest quæstio de nexu sententiarum cum sequentibus, quæ sic procedunt: 59, 60. *etsi in diversa fortuna constituti, morimur tamen omnes*, 60, 61. sqq. *et immortalitatem appetere velle stolidum esset.* Sequitur adeo, in sorte mortali mortalem acquiescere debere: quam cum declarent duo, fortunæ inconstantia et mors; ad hanc potissimum poeta animum convertisse videri debet. *Servet mihi deus jucunda, quibus fruor, usque ad mortem; nam immortalem vitam appetere velle stolidum esset.* 56. θρασσέτω, alter Schol. ταρασσέτω, cum Suida et al. alter συνθραύετω. hic utique doctius. Est enim a θράω (unde θραύω) θράσσω, Attic. θράττω. v. Timæum Lex. Platon. in ἐνθράττειν, cum præstantiss. Interpr. Noster Ol. vi. 164. μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον simili modo dixerat: *ne evertat*, adeoque *utinam sit incolumis ac perpetua felicitas.* 60. δαίμων ἄϊσος, alias ἄνισος, *fortuna*, quæ utimur, *inæqualitas.* τὰ μακρὰ, τὰ μακρότερα, λίαν μακρὰ, quam ut quis ea assequi possit, (opp. βραχὺς, qui ea assequi nequit) dixit respectu τοῦ ἐφαμέρου τερπνοῦ v. 57. *ea, quæ sunt supra sortem humanam, felicitas perfecta et absoluta*, hoc idem est τὸ γλυκὺ πᾶν δίκαν, *felicitas quam nefas est appetere*, v. 68. Ea εἴ τις παπταίνοι, τὰ ὑπὲρ ἑαυτὸν, βραχὺς ἐστιν (ὡς) ἐξαισθαι (ἐς τὴν) χαλκόστιβον θεῶν ἕδραν, *imbecillus est*, pro, est imbecillior, *quam ut immortalis fieri possit.* 64. De Peguso cf. Ol. xiii. 130. Iliad. ξ. 155. Schol. et laudd. ad Hygin. f. 57. Hesiod. ϑ. 284. Alludit Horat. iv. 11. 26. sq.—67, 68. *Si quis felicitatem, quæ in ejus sortem haud cadit, prave appetit,*

Digitized by Google

Δαίμων δ' ἄϊσος. τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
Παπταίνει, βραχὺς ἐξικέ-
σθαι χαλκόπεδον θεῶν
Ἕδραν· ὅ τε πτερόεις
Ἐρῥιψε Πάγασος

E. γ'. K. ή.

Δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς
Ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
Ζηνός. τὸ δὲ πὰρ δίκαν
Γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
Ἄμμιν δ', ὦ χρυσέα κόμα
Θάλλων, πόρε, Λοξία,
Τεαῖσιν ἁμίλλαισιν εὐαν-
θέα καὶ Πυθοῖ στέφανον.

60. Δαίμων ἄϊσος vulgo legebatur. At δαίμων δ' ἄϊσος legendum esse cum Benedicto, post Pauwium nullus dubito. Jubet metrum, ducitque eo sententia et Scholion. Sed interpretationem nec Schmidii et Benedicti nec Pauwii probare possum. Longum esset singula persequi. v. Not. 61. sq. Sententiam hanc jam alibi ornavit, Ol. v. f. Pyth. x. 42. sqq. Nem. ix. 109-13. Isthm. v. 17, 18. Eandem Horatius imitatione expressit: *Immortalia ne spares* etc. *Coelum ipsum petimus stultitia*, et al. βραδὺς conj. Schmidius; sed βραχὺς, μακρὰς, a Schol. bene expositum ἀσθενής. Vulgare esset: ἀσθενέστερός ἐστιν, ἢ ὡς etc. 63. ἔτι Rom. intulit; idque sequitur Schmid. esse dicens: *postquam, quandoquidem.* ἐπεὶ Ald. et Crat. cum Schol. Diremi ἔ τι. sed verum puto ἐ πὶ π. 65. εὐρανοὺς Ald. 68. Laudat Plutarch. aud. poet. 4. 71. σαῖς una syllaba efferendum. Quidni igitur scribimus σαῖσιν? Mingarell. σαῖς in. 72. Colon epionicum est mutilum. Schmidius Πυθοῖ scribebat; Pauw paulo elegantius Πυθῶι.

cum acerbus exitus manet. h. e. si quis conditionem, ut Bellerophon, quam in hominem non cadit, appetit, malum is sibi arcessit. τὸ γλυκὺ πὰρ δίκαν est h. l. cupiditas, appetitio τοῦ γλυκέος stolida. [sine modo ac lege. *Ex Schedis.*] Vides me in loco, de quo nihil licet cum certa fide pronuntiare, modesti interpretis more apposuisse, quæ ex sermonis indole, Pindari more et sententiarum nexu assequutus eram.

Digitized by Google

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ή.

ΚΛΕΑΝΔΡΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

(ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.)

ARGUMENTUM.

CALAMITATE belli Persici liberatos hymnis applicare jubet animum in victoris honorem.—33. Consentaneum esse, ut Thebanus Æginetæ victori gratuletur victoriam, propter communem utriusque gentis originem.—45. Unde in fabulas Æacidarum excurrit, et subsistit in nuptiis Thetidis et Pelei—104. et in Achillis laudibus. — 133. Redit ad victorem, et primo ejus patruelem, et ipsum pugilem victorem, laudat—142. tum Cleandrum.

Διαίρεσις ά. Κ. *κβ'.*

ΚΛΕΑΝΔΡΩ *τις ἁλικίᾳ τε λύτρον*
Εὔδοξον, ὦ νέοι, καμάτων,

Cleander, Ægineta, Telesarchi f. (v. 3.), cum aliis victoriis nobilis, inprimisque Nemea, tum Isthmiaca, quam poeta celebrat, proxime a bello Persico et Xerxis

1—12. Ordinem verborum constitue sic: *ὦ νέοι, ἰὼν τις ἀγυιᾶτων παρὰ πρό-* *θυρον ἀγλαὸν πατρὸς Τελεσάρχου, Κλεάνδρῳ ἁλικίᾳ τε λύτρον εὔδοξον καμάτων,*

Digitized by Google

Πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου
Παρὰ πρόθυρον, ἰὼν ἀγειρέτω
Κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας
Ἄποινα καὶ Νεμέᾳ
Ἀέθλων ὅτι κράτος
Ἔξενρε. τῷ καὶ ἐγὼ,
Καίπερ ἀχνύμενος
Θυμὸν, αἰτέομαι
Χρυσέαν καλέσαι
Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων

copiis deletis: quo vss. 9. sqq. respici tradunt veteres Grammatici. Pancratio vicisse manifestum fit ex v. 145, 6. ad exemplum patruelis Nicoclis, qui et ipse pancratio Isthmia vicerat (v. 134. sq.). Abjudicat carmen Pindaro Dawes Miscell. crit. pag. 55. Sed v. ad calc. Odæ. 1. Κλειόνδῳ et ἁλικίᾳ Rom. Crat. Brub. Κλεάνδῳ Ald. et utrumque dativum Morell. restituit; idem ὦ νίκα primus distinxit; antea edebatur: ὠνίκα, quasi ab ὠνία esset. Admodum contaminatum est mendis ultimum hoc carmen, deficientibus quoque ad v. 26. Scholiis. 4. συναγειρέτω Schmid. syllabas colorum respiciens, non metrum Iambicum. Benedictus: ἀγειρέτω, quoniam Sebol. ἀγειρέτω τὸν ὄρκον. [Heynius in textu comma post πρόθυρον delevit, posuit post ἰών.] 6. Prava erat, si Aldum excipias, omnium edd. et interpretum præter Benedictum interpunctio jam a veteribus recepta—καὶ Νεμέᾳ Ἀέθλων ὅτι κ. τ. λ. Etiam Pauw monuit.

ὅτι ἐξεῦρεν ἄκουά τι Ἰσθμίας νίκας καὶ πράτος ἀέθλων (ἐν) Νεμέᾳ. *Ductor pompa victori: cui et ego hymnum ut condam, poscitur.* Jam sententiæ ornatæ sunt: *Juvenes, cogat aliquis pompam ad ædes victoris.* Male interpungitur v. 4. πυρὰ πρόθυρον ἰὼν, ἀγειρέτω. Immo ἰὼν ἀγειρέτω τὶς κῶμον παρὰ πρόθυρον ἀγλαὸν Τελ. Pompa enim victorem deducit domum. Dicitur κῶμος λύσεως πανόνων, idem quod mox ἄκοινον, *præmium, compensatio.* Sic Pyth. v. 142. λυσάμενον ἀκοινᾶν. Nem. v. 68. μίχθεν ἀκοινᾷ. Nem. x. 45. πόνων λάθαν. Ducenda pompa in honorem victoris Cleandri. Κλειόνδῳ ἁλικίᾳ τι forte pro *robore juvenili*: est enim victor pancratio in certamine Isthmiaco et Nemeo. ἄκουα Ἰσθμιάδος νίκας, debebat sequi: καὶ Νεμέας: hoc extulit, καὶ ὅτι πράτος ἐξεῦρε ἀέθλων Νεμέᾳ. Junctura autem, ut nunc video, est: ὅτι ἐξεῦρεν ἄκουα Ἰσθμιάδος νίκας, καὶ πράτος ἀέθλων (ἐν) Νεμέᾳ. Tum τῷ, *in cujus honorem* poscitur a me, ut Musam invocem. αἰτέομαι, ut Horat. *Poscimur, si quid.*

12-25. *Magnis malis bellicis liberati, luctu abjecto celebremus victorias ex certaminibus reportatas.* Extulit hæc poeta per varias inversiones. Primum subint. φυλάξωμεν, βλέπωμεν, ὦ Ζεῦ, ζώνας μὴ ἐμπέσωμεν, quæ nota ellipsis est et a multis illustrata, etiam a Valcken. ad Theocrit. i. 112. ἐμπεσεῖν ἐφαπὰς στεφάνων est dictum pro altero, *parcamus novas victorias et hymnos*; ne scilicet incidant

Digitized by Google

Δὲ πενθέων λυθέντες,
Μή τ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν
Στεφάνων, μή τε κάδεα θεράπευε. παυσάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν
Γλυκύ τι δαμωσόμεθα
Καὶ μετὰ πόνον· ἐπειδὴ
Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
Γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεὸς,

Δ. β'. Κ. κβ'.

Ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθων. ἀλλ' ἐμοὶ δεῖμα μὲν παροιχόμενον
Καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν.

13. πενθίων dissyllabum. 18. δαμωσώμεθα Ald. adverso metro. 21. Τοῦ Ταντάλου Schmid. propter antitheticos. Sed metrum est Iambicum. Τε Ταντάλου Ald. [23. ἀλλά μοι Boeckh. Comment. p. xv. *Ex Schedis.*] 24, 25. Erat δεῖμα μὲν παροιχομένων. Ita laborat verborum structura; nam deficit subjectum idoneum. Sane quidem ad ἔπαυσε substituit Schol. νίκη vel simile quid, alii θεὸς repetunt ex v. 22. ita saltem δεῖμα—καρτερὰν τ' ἔπαυσε μέριμναν copulandum erit; alii τὸ δεῖμα subjectum faciunt; sed ut commodus sensus exeat, cum Benedicto et Pauwio δεῖμα μὲν παροιχόμενον legendum est: *metus præteritus* (h. sublatus) *gravem levavit sollicitudinem.* Ita facere præstat; nec enim melius succedit, si μέριμναν de carminum pangendorum studio accipias, quod superiorum diseriminum metus infregit.

Græci in obscuritatem, ἀδηλίαν. De modo loquendi conf. Muncker. ad Hygin. p. 115.—Nunc debebat sequi, μήτε κάδεα θεραπεύωμεν, *ne foveamus luctum, ne indulgeamus mœrori.*—Nova inde inversio, pro, *sed deposito luctu dulce carmen condamus;* dixit: γλυκύ τι δαμωσόμεθα. ἄπρηκτα κακὰ, *luctus inutilis,* ἀνωφέλητος λύπη, ut bene Schol. Idem tamen reliqua minus feliciter expedit. —v. 23. ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθων h. *ingentem, arduum.* Schol. ἀνυπομόνητον. (Sane τολμᾷν exponi potest per τλᾶν, *tolerare.* τόλμα τάδε Eurip. Hec. 326 333. Sed is a loco alienus significatus.) Scilicet ἄτολμον, *quod quis aggredi non audet.* 24. *Verum cum metu malorum dispulso abiit cura.* Pro δείματος παροιχομένου, μέριμνα ἐπαύσατο, dixit, δεῖμα παροιχόμενον ἔπαυσε μέριμναν. δεῖμα, quod antea μόχθος, πόνος.

Digitized by Google

Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρσιον αἰεὶ
Χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰὼν
Ἐπ' ἀνδράσι πρέμαται,
Ἑλίσσων βιότου τόρον.
Ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς
Σύν γ' εὐθυδικίᾳ
Καὶ τά. Χρὴ δ' ἀγαθὰν
Ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.
Χρὴ δ' ἐν ἑπταπύλοι-
σι Θήβαις τραφέντα
Αἰγίνᾳ χαρίτων ἄωτον
Προνέμειν· πατρὸς οὕ-
νεκα δίδυμαι γένον-

26. Colon in fine laborat. Schmidius: ἀρσῖόν ἐστ' ἀεί. Pauw: ἀρσῖόν γ' ἀεί, vel ἀρσῖόν ἐστ' ἀεί. Saltem ἀεὶ praestare cum Mingarello dicam, ut gemelli empeo claudantur. 29. βίου metrum requirit: quod reposuit Schmid. probante Pauwio. 32, 34. Duplex hoc χρὴ molestum est meo sensu. Priore loco vitiose Aldus: καὶ ταῦτ' χρὴ δ' ἀ. Potest substitui δεῖ δ' ἀγαθάν. In seqq. colis metra turbant vett. edd. 34. ἐν excideral ed. Crat. 36. Αἰγίνᾳ media brevi mirationem facit. v. ad calcem carminis. 37, 8. Melanchthon distinguebat post πατρὸς οὕνεκα, hocque cum superioribus jungebat.

26. [Scholion ad v. 26 - 37. e Cod. Monac. v. in *Museum d. Alterth. Wiss.* 1. B. pag. 573. Nonnisi vulgaria habet. *Ex Schedis.*] τὸ δὲ πρὸ ποδός. conf. Nem. vi. 94. *melius est in re praesenti animum continere*, adeoque laetis, quae se offerunt, frui, *in incerta hac rerum humanarum conditione*: hoc sic extulit: ἐπιπρέμαται ἀνδράσιν αἰὼν δόλιος ἑλίσσων βιότου τόρον. *urget, instat, incumbit, hominibus Tempus insidiose volvendo vitae cursum*, (petitum a flumine) h. caecos, incertos casus adducendo. *Occulto evo* Horat. i. 12. 45. Αἰὼν tanquam persona, de *tempore*.

30. Concinit locus praeclarus in Periclis oratione apud Thucyd. ii. 62. καὶ γνῶναι (δεῖ,) εὐθυδικίαν μὲν, ἣν ἀντιλαμβανόμενοι αὐτῆς διατέτραμμαι, ῥᾳδίως ταῦτα ἀναλήψεσθαι, ἄλλων δὲ ἐγκαιόσεσι καὶ τὰ περισπερμίσει φιλῶν ἁμαυσῶσθαι etc.

32, 33. cf. Fragm. Pind. pag. 61. xx. e Platone.

34. *Mihi vero etiam tanquam Thebano fas est carmine celebrare victorem Aeginetam propter utriusque gentis cognationem*: quae mythice ducitur ab Aeaci filiabus, altera *Thebe*, altera *Aegina*, utraque a Jove amata, et pro parente ac praeside altera Thebarum, altera Aeginae constituta. De his cf. sup. ad Nem. iii. pr. Ol. vi. 143. sq. v. Herodot. v. 80. Pausan. ii. 5, v. 22.

Digitized by Google

το θύγατερες Ἀσωπίδων
Θ' ὁπλόσταται, Ζηνί θ' ἅ-
δον βασιλῆϊ. ὁ τὰν μὲν
Παρὰ καλλιρόῳ
Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ὤ-
κισσεν ἀγεμόνα·

Δ. γ'. Κ. κβ'.

Σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν
Κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες
Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ πα-
τρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων· ὁ καὶ
Δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραι-
νε. τοῦ μὲν ἀντίθεοι
Ἀρίστευον υἱέες
Υἱέων τ' ἀρηΐφιλοι
Παῖδες ἀνορέᾳ
Χάλκεον στονόεν-
τ' ἀμφέπειν ὅμαδον·

39. θύγατερες Schmid. pro θυγατέρες. Contendit Pauw et alterum a metro admitti. 40. Θ' ante ὁπλόσταται importunum est: aut delendum, aut cum γένοντο copulandum. γένοντό τι ἄδον τι Ζηνί. quod tamen durum. In fine coli metrum postulat syllabam; Ζηνί τι ἄ- Schmid. et Pauw effingunt; at cum hiatu. Fuit puto Ζηνὶ δέ θ' ἄδον. Nam digamma in hac voce non agnoscit Pindarus. 41 βασιλῆϊ omnes edd. βασιλεῖ qui legat, non invenio. βασιλῖ Schmid. metri lege. Mox ἅ, ταν Aldus. ὅταν Rom. Emendavit Crat. 48. ἔς καὶ Brub. Morell. Steph. adverso metro. 52. Τίων Schmid. alioqui synizesin in υἱῶν admittebat.

[39. duæ, et natu minores, filiæ. *Ex Schedis.*]

45. σὲ δέ, Ægina. in *Œnopiam*, antiquo nomine insulam Æginam: cf. Nem. iv. 75. Pausan. ii. 5. De amore Æginæ v. Ovid. Met. et Statius Theb. vii. 315. sq. κοιμᾶτο, παρεκοιμᾶτο.

48, 49. Attingit fabulam mihi ignotam; debuit aliquando Æacus arbiter sedere inter deos litigantes.

55. Æaci filii et nepotes ἀρίστευον (ἐν τῷ) ἀμφέπειν (σὺν) ἀνορέᾳ ὅμαδον χάλκεον στονόεντα.

Digitized by Google

Σώφρονές τ' ἐγένον-
το πινυτοί τε θυμόν.
Ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναν-
τ' ἀγοραὶ, Ζεὺς ὅτ' ἀμ-
φὶ Θέτιος ἀγλαὸς
Τ' ἐρίσας Ποσειδᾶν γάμῳ,
Ἄλοχον εὐειδέα θέ-
λων ἑκάτερος ἐὰν ἔμ-
μεν. ἔρως γὰρ ἔχεν.
Ἀλλ' οὔ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐ-
νὰν θεῶν τραπίδες,

Δ. δ'. Κ. κβ'.

Ἐπεὶ θεσφάτων ἤκουσαν. εἶπε
Δ' εὔβουλος ἐν μέσοισι Θέμις·

62, 63. θίλον- θ' Schmidius pro ἰθίλοντο, ut verbum absolutum haberet: quod sententia desiderat. At inauditum est ἰθίλομαι. Lyricum decere duriorem rationem per participia ἐρίσας (ἄν) (deb. ἐρίσαις) Pauw censet cum Oxoniens. Equidem haud vereor legere ἔρισαν; nisi Ποσειδᾶν pro vocativo habeas, ut scribas ἔρισας, et tu, o Neptune, contendisti. 63, 4. ἔμ- μεναι male Crat. c. Aldo. 64. ἴσχεν erat. ἶχεν haud dubie cum Schmidio legendum, ut anapaestum habeamus; monet etiam Pauw. 67. -σαν ἄκου- Molossus pro Choriambo: quod ferri vix potest, Pauwio quoque judice; emendat ille: θεσφάτων ἀκόσαν. ab ἀκοάω, nova forma pro ἀκούω. Cur non Schmidium audiebat multo elegantius emendantem: θεσφάτων ἰούσαις? θεσφάτων δ' ἔσσαν Minga-

58. *Hæc*, has laudes ac virtutes Æacidarum, *recordati sunt dii*, (deorum cœtus) *cum de Thetidis nuptiis certamen inter eos esset, quæ dejecerunt Peleo*: ut v. 84. videbimus. conf. Apollon. iv. 791. sqq. Schol. Lycophr. 178. sq.—In 61. substitue ἔρισαν. cf. V. L.

65. ἄμβροτοι θεῶν τραπίδες sunt ipsi illi duo dii, Jupiter et Neptunus; ii destiterunt a consilio ducendi Thetidem.

67. Θέμις εὔβουλος fatidica; ut jam vidimus βουλὰς, *consilia*, pro *vaticiniis* dici: Isthm. vii. 11. πινυταῖς Τιμοσθένους βουλαῖς. Unde et εὔβουλος Nereus Pyth. iii. 162. et Themis jam Ol. xiii. 12. ἔστι δὲ, pro γὰρ, *vaticinata est*. ἔπαινεν, ὅτι πεπρωμένον ἦν, τὸν πανείσιον Διὸς υἱοῦ γόνον, ἄναντα φέρτερον πατρός. Ad rem v. Æschyl. Prometh. 930. et Schütz. pag. 156. Prometheo tribuitur apud Quintum v. 338.—73. ἐς δικάζει, pro κανόνα. fere ut Apollo fides Nem. v. 44.—75. παραμυθησάμενον (δ') Διὶ δ' Διὸς ἀδελφεῷ, pro ἀδελφῷ, Neptuno. Mox 77. ex oratione obliqua fit recta.

Digitized by Google

Εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρ-
τερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν
Ποντίαν θεὸν, ὃς κεραυνοῦ
Τε κρέσσον ἄλλο βέλος
Διώξει χερὶ τριό-
δοντός τ' ἀμαιμακέτου,
Διὶ μισγομέναν
Ἢ Διὸς παρ' ἀδελ-
φοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν
Παύσατε. βροτέων
Δὲ λεχέων τυχοῦσα
Υἱὸν εἰσιδέτω θανόντ' ἐν
Πολέμῳ, Ἄρεϊ
Χέρας ἐναλίγκιον
Στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν.
Τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλέϊ θεύ-

rell. conjecit. [Hermann. de Dial. Pind. pag. ix. ἐστὶ θεσφάτων ἔπ' ἄκουσαν. Ex *Schedis.*] 70. Deficiente syllaba ut antitheticis responderet versus, γόνον ἄρ' ἄνακτα inservit Schmid. γόνον γ' ἄνακτα Pauw, utpote in Iambico. τατέρος Mingarell. ut tertius pes iambici sit dactylus. 73. χειρὶ cum Schmidio haud dubie scribendum pro χειρί. 75. Ζηνὶ refinxit Schmid. propter antitheticos. Antispastum hic a pyrrhichio incipere ait Pauw. 76. παρ'. scil. jungenda: ἢ Διὶ παραμισγομέναν ἢ Διὸς ἀδελφοῖσιν. (pro uno ἀδελφῷ, Neptuno.) Esset tamen lenius παρ. ἢ Διός παρ ἀδελφοῖσιν. Assentitur quoque Mingarellus. Præclare mox oratio Thetidis obliqua in rectam transit. 79. λειχέων dissyllabum. Nisi malis antispastum esse pentesyllabum. τυχοῦσα. deb. τυχεῖσα. 82. χεῖρας erat. χέρας ad metrum cum Schmidio legere etiam Pauw jubet. 84. Πηλεῖ θεά- Ald. Πηλεῖ θεό- Rom. Crat. Brubach. quod nec improbandum censet Pauw, ut dactylus pro tribrachy sit in metro trochaico. Πηλεῖ θεό- Morell. Steph. Ita θεὸ una syllaba pronuntiandum. Optime Πηλεῖ θεύ- μοιραν Schmidius, adstipulante quoque Pauwio.

78. sq. Habeto virum mortalem, e quo susceptura est, fatali necessitate, filium patre præstantiorem; at ille non immortalis erit; quin præmatura morte occumbet.

84. Usu loquendi sic constituenda esse videntur: (κατὰ) τὸ μὲν ἐμὸν, κατ' ἐμὲ, mea sententia, (δεῖ) ὀκάσαι. — 86. φασὶ, τὸ σιδήριον Ἡφαίστου τρίφιλον αὐτὸν τὸν ἰσχυρότατον, h. e. αὐτὸν εἶναι ἰσχυρότατον.

Digitized by Google

μοιρον ὀπάσαι γάμου Αἰ-
ακίδᾳ γέρας, ὅν
Τε εὐσεβέστατόν φασ' Ἰαωλ-
κοῦ τράφειν πεδίον.

Δ. έ. Κ. κβ'.

Ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺς
Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι·
Μηδὲ Νηρέως ζυγάτηρ νει-

85. Colon antispasticum aegrotat. Schmidius ad reliquorum numeros: ἔσται. ut sit: *meum votum jam destinavit Peleo has nuptias.* Scilicet τὸ ἐμὸν accepit πόμπα, vel φρόνημα. Bened. Τὸ μὲν ἐμόν, (*quod ad me attinet, equidem*)—ἔσται. Sed bene se habet vulgata: *Mea quidem sententia est, Peleo conciliare,* ut Peleo procemur has nuptias: ut πάσαι γε loco tribrachyos sit. Pauwius transponit:—μοῖραν γάμου ἔπᾶσαι Αἰ-. 87. Versus vitio laborat haud uno: primo σε sè—hiatu; tum φάσ' correpte, cum syllaba producta sit. Pro σε, *sed* Schmid. Pauw vel φὰν emendare jubet, vel, quod ipse mavult, Τί φασιν εὐσεβέστατον Ἰαλ-. Sive Ἰωλκὸς scribas, sive Ἰαω- una syllaba pronuntiet, idem est; sic sup. Pyth. iv. 137. Nem. iii. 58. 88. τραφεῖν emendatio est Oxoniensium, a Benedicto mutuata, ut sit πεδίον Ἰ. pro urbe Iolco, quam *evertit* Peleus, secundum Nem. iv. 88. sed ibi v. 90. πρόσπαλον plane alio sensu positum. Constans lectio est τράφειν, eaque ad sensum bona: *quem alit Iolci solum,* sc. mons Pelius in vicinia urbis situs. τραφεῖν, quod Oxonienses laudant, nusquam occurrit; τράφω est Æolicum, i. e. antiquum, pro τρέφω. Alias licet τράφειν vel τραφὶν scribere, pro τραφεῖν. 89. ἄφθιτον—Χείρωνος conj. Benedictus, nisi sit antrum ἄφθιτον propter incorruptam Chironis disciplinam, *purum, intemeratum.* Ita et Pauw cum aliis. Durum vero. Mihi sic videtur: aut antri naturam saxis montium excisi intelligit: quis enim non sentiat, antrum esse ἄφθιτον διὰ τὸ στερεὸν, a soliditate nativa: aut ἄφθιτος dictum est, ut θεσπέσιος, ἀθάνατος, θεῖος, simpliciter in laudem, pro *eximius, praeclarus;* ita antrum Chironis σεμνὸν dixit poeta Pyth. ix. 50. et iv. 410. ἄφθιτον στεφανῶσαι de aureo vellere dixerat. At prior interpretatio facile firmatur usu Homerico, qui quae *aurea,* adeoque ἄφθαρτα, sunt, appellat ἄφθιτα, ut sceptrum Agamemnonis β'. 46. ἴτυες χρυσείη radiorum rotae Ε. 724. θρόνοι Ω. 236. ex aere δέμας ἄφθιτον Σ. 370. et δέμνια χρύσια ἄφθιτα *alii* Iliad. ν. 22. 91. Scribendum μηδὲ cum Morell. Steph. Mox in δεχαμενίδεσσιν

89. ἀγγελίαι ἴδωσιν, pro ἴτωσαν, *perferatur statim nuntius ad Chironem.* 91. *Neque Thetis iterum esto causa dissidii inter deos, et hac nocte statim nubat Peleo.* νύκτα νυμφίον sunt *sententiae diversae dissidentium inter se.* Pro quacunque nocte laudat, ut poeta, noctem *sublustrem* luna dimidiata. ἐν δεχαμενίδι ἑσπέρᾳ.—96. χαλκὸν παρθενίας. Vix cogitavit poeta de zona. Verum χαλκὸς est δεσμός. Si virginitas *solvitur,* potest etiam *vinculum,* nexus, ἅρμα, δεσμὸς, recte ei tribui.—99. Jupiter et Neptunus ἐρίσσουσιν.

Digitized by Google

κέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω
Ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσσι
Δὲ ἑσπέραις ἐρατὸν
Λύοι κεν χαλινὸν ὑ-
φ' ἥρωι παρθενίας.
Ὡς φατο Κρονίδαις
Ἐννέποισα θεά.
Τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
Νεῦσαν ἀθανάτοι-
σιν. ἐπέων δὲ καρπὸς
Οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ συν-
αλέγειν καὶ γάμον
Θέτιος ἄνακτα. καὶ
Νέαν ἀνέδειξαν σοφῶν
Στόματ' ἀπείροισιν ἀρε-
τὰν Ἀχιλέος· ὁ καὶ Μύ-

ἰσπίραις male urgent plenilunium Intpp. Ornat poeta noctem; nihil amplius. 92. Reprehendit Galen. tom. iii. Opp. pag. 38. extr. ed. Basil. Pindari ἀκιανοῦ πίταλα pro fontibus, quod in deperdito carmine lectum esse debuit: ad hunc versum non spectat. πίταλα h. l. dicta sunt ut φύλλα, ψῆφοι, pro sententiis vel suffragiis. 94. δὶ ἰσπίραις. Nisi poeta per digamma extulit, fuit δί θ' ἰσπίραις. 99. βλιφάροις Schmid. nec apparet, cur repente Dorismum damnaverit, jam ex supp. notum. 105. Mutilum colon; multo etiam magis apud Ald. νέαν διέξαν. Schmid. pulcre explet: Νεαρὰν ἴδειξαν. Pauw, etsi damnare nequit, tamen præfert trajecta voce: ἀνέδειξαν νέαν σοφῶν. 106. ἀπείροισιν ad metrum Schmid. et Pauw, cum esset ἀπείροις. Etiam Aldus στόματ' πείροισιν. 107. Ἀχιλίος, pro Ἀχιλλέος, ad metrum Schmid. et Pauw emendarunt.

101. ἰσίων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθιτο. pro vulgari: *nec verba carucre eventu.* καρπὸς ἰσίων, *verborum effectus*, ut floris fructus est. οὐ κατέφθιτο, *non decidit*, adeoque vigorem et vim habet. Schneider. in Vita Pind. p. 129. docte comparat Æschyl. vii. ad Theb. 625. εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου. Et Eumenid. 717. μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι (τοὺς ἐμοὺς χρησμούς.)

102-8. ἄνακτα, *Peleum.* Narrant quoque Peleum una cum diis curasse properasse nuptias; Peleo nuptias Thetidis probatas esse.—105, 6. Pro vulgari: natus quoque est ex eo conjugio Achilles, dicta sunt: *et poetarum carmina juvenilem Achillis virtutem declararunt ignaris*, h. iis qui nondum audiverant.—107. ὃς καὶ, ὃς καὶ, *inter alia.*—De *Telepho* jam v. 52. memoraverat.

Digitized by Google

σιον ἀμπελόεν
Αἵμαξε Τηλέφου μέλεσι ῥαί-
νων φόνῳ πεδίον·

Δ. ς'. Κ. κβ'.

Γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον,
Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τροΐας
Ἶνας ἐκταμὼν δορὶ, ταί μιν
Ῥύοντό ποτε μάχας ἐναριμβρότου
Ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, Μέμνονός τε βίαν
Ὑπέρθυμον Ἑκτορά
Τ' ἄλλους τ' ἀριστέας· οἷς
Δῶμα Περσεφόνας

111. Ἀτρειδαισι vulgg. quod nullo modo defendi potest. Ἀτρεΐδαισι vel Ἀτρεί-δαισι Benedictus jam conjecerat. Nec ab Ἀτρεὺς aliud ducitur. cf. Eustath. p. 13. 112. Τροΐας Schmid. nam brevis requiritur, pro Τρωΐας. Post Τροΐας interpungit Crat. 114. Editum erat ῥύοντό ποτ' ἐν μ. Iterum ejecit ἐν, quod jam sustulerat Schmidius, ut colon parilibus adaptaret. cohf. Pauw. Τρῶας, seu Τρῆας, Ἶνας, *nervi et robora belli*, ii, ad quos summa belli redibat, Memnon, Hector et reliqui ἀριστῆς. Sed ῥύοντο suspectum est; vertunt: *avertebant eum*. Ab ἐρύοντο ductum esse non potest; si quidem ε sic in principio abesse non posset. Debet ἐρύοντο, ῥύοντο, ductum esse a ῥύομαι, *servo, tueor*. Hoc tamen priorem habet longam. Attamen ea etiam in versus Iambici capite recte locum obtinet. ῥύοντο, *retardarunt, obstiterunt*. Supra nos tenebat similli positum sensu ἐρυσάμενος νόστον γλυκὺν, Nem. ix. 54. 115, 116. κορύσσον-τα Ald. Rom. sed emendavit Crat.

111. γεφύρωσε νόστον, *effecit reditum* Atridis: ut Troja capta redire possent. Similis vocis usus est in eo, quod, quæ transiri et permeari possunt, γεγεφυρῶσθαι dicuntur, Hesych. γεφύρωσε, διαζευκτὴν ἐποίησε τὴν ὁδὸν, et Polyb. γεφυρῶν τὴν διάβασιν. Sententia ipsa frequentata est poetis inde ab Homero Iliad. ω. 243. ῥηΐτερον γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔπειθε πίσυν στιβαρώσασ' ἐναρίμου. et Horat. ii. 4. 12. — *ademtus Hector tradidit fessis leviora tolli Pergama Graiis.* — 113-118. ἐκταμὼν δορὶ Τρωΐας Ἶνας, (*nervos, vires, Trojanorum*, h. e. προμάχους) Μέμνονός τε βίαν, ὑπέρθυμον Ἑκτορά τε, ἄλλους τε ἀριστέας, ταί (refertur ad Ἶνας) μιν ῥύοντο (*sustinuerunt, repulerunt*) κορύσσοντα ἔργον μάχας ἐναριμβρότου ἐν πεδίῳ, *instruentem pugnam in campo*, pugnantem in acie. nam κορύσσειν, *armare*, tum, *instruere, parare moderari*. ut ap. Homerum κορύσσειν πόλεμον, et βίον sup. Pyth. viii. 106. — 121. οὖρος Αἰακιδᾶν, h. ἀρχὸς, ut ap. Homer. οὖρος Ἀχαιῶν. 123. *suam gentem illustravit.*

Digitized by Google

Μανύαν Ἀχιλεὺς,
Οὖρος Αἰακιδᾶν,
Αἴγιναν σφετέραν
Τε ῥίζαν πρόφαινε.
Τὸν μὲν οὔτε θανόντ' ἀοιδαὶ
Ἔλιπόν γ'· ἀλλά οἱ
Παρά τε πυρὰν τάφον
Θ' Ἑλικώνιαι παρθένοι
Ἔσταν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύ-
φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν
Ἄρα δ' ἀθανάτοις,
Ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕ-
μνοις θεᾶν διδόμεν.

Δ. ζ. Κ. κβ'.

Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυταί τε

120. Ἀχιλλὺς iterum invexerat Rom. Ἀχιλεὺς cum Aldo Schmidius restituit. 122. Αἴγινας media brevi. v. ad finem Carminis. 123. περίξαν omnes vett. Emendavit Morell. 125. Erat ἐλίπετ'. Si semper λείπεσθαί τινος dicitur, et λείπειν τινὰ, utique ἔλιπόν γ' legendum, ut sup. Olymp. vii. 109. λίπον γ' legendum erat cum Ald. et aliis, emendante quoque sic Dawesio Misc. crit. pag. 51. [Heynius in textu γ' delevit.] 128, 129. Sensus sic satis constat: sed cola laborant. Aldus versum 128. finit: τολύ- 129. φαμον ἔχευαν. Πε- 130. ξ' Ἄρα δ' ἀθανάτοις, et Romana: πε- λύφαμον ἔχευαν. Ἔδοξεν Ἄρα δ' ἀθανάτοις. Emendat itaque Schmidius: ἔσταν, ἐπὶ θρῆνον λύ- φαμον ἔχευαν. Ἔδοξεν etc. pro ἔσταν tamen malit ἔσαν. Pauw vero: ἔσαν, ἐπὶ θρήνου τι πολύ- φαμον ἔχευαν, Ἔδοξεν etc. Lenior, puto, medicinia est: Σταν ἐπὶ θρῆνός τι πολυ- φαμον ἔχευαν Ἔδοξεν etc. Σταν pro ἔσταν, ἔστησαν, notum est. Incidit quoque in hoc Mingarellus. 131. Aldus corrupte ἐς λόγον γε. 133. Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον. Acceperam: *id quod etiam in praesenti rationem et locum habet*, in hoc Nicocle non minus valet, qui,

124. sq. v. Homer. Od. ω. 58. — 129. *et probarunt, justum esse judicarunt, dii, tradere carminibus virum praeclarum etiam post mortem.* διδόναι ὕμνους, ut *tradere Musis* ap. Horat.

133. *Id quod etiamnum rationem habet, et facere consentaneum est; et* (propterea) *recedit Musarum currus* (ut sup. Isthm. ii. S. h. carmen progreditur) *ad memoriam* patruelis *Nicoclis celebrandam, qui et ipse post multas victorias in certaminibus vicinarum urbium Isthmiacum victoriam consequutus est.* vid. V. L. 140, 141. *invicta manu eos versans, exagitans, tanquam pugil.*

Digitized by Google

Μοισαῖον ἄρμα Νικοκλέους
Μνᾶμα πυγμάχου πελαδῆσαι·
Γεραραί τέ μιν, ὅς Ἴσθμιον ἂν ἀπὸ
Δωρίων ἔλαχεν σελίναν·
Ἐπεὶ περικτίονας
Ἐνίκασε δήποτε
Καὶκεῖνος ἄνδρας ἀφύ-
κτῳ χερὶ κλονέων.
Τὸν μὲν οὐ κατελέγ-
χει κριτοῦ γενεὰ
Πατραδελφεοῦ. ἀ-
λίκων τῷ τις ἀβρὸν
Ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ
Πλεκέτω μυρσίνας
Στέφανον. ἐπεί νιν Ἀλ-

etsi jam fato functus, laudandus mihi est. Nam mortuum jam fuisse declarat μνᾶμα. Schmidius acceperat: δι' ἃ ὁ Ἀχιλλεὺς φέρει λόγον (reportat laudem, celebratur) καὶ νῦν. 136. Genuinum Pindari textum sine libris hic expectare non licet. Schmidius refinxit: Γέραρέ τέ μιν ὃς Ἴσθμιον αὖ ἀπὸ, et subintelligit Ἴσθμιον στέφανον. Benedictus: γεραρεί τέ μιν, ὃς Ἰσθμιόνικος ὢν Δ. quæ pedestria sunt. Pauw tandem nova voce procusa: Γεράσαί τέ μίν γ', ὃς Ἴσθμιον ἔξ' ἀπὸ, ut Ἴσθμιον στέφανον vel γέρας subintelligatur. Mingarell. γέραρέ τέ μιν, ὅστ' Ἴσθμιον ἂν στάδιον vel δέπεδον. Sic tamen Δωρίων σελίνων sine regimine relinquitur. Equidem conjiciebam: γέραρέ τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἔνθεμεν 137. Δωρίων ἔλαχεν σελίνων: quæ jam memoraverat sup. Isthm. ii. 22. Nem. v. 69. [c. genit. ut Ol. xiv. 1. *Ex Schedis.*] 137. ἔλαχεν metrum postulat. Erat ἔλαχε. 138. Ejecimus turpe mendum Oxoniensium περικτίονας, quod jam Schmidius sustulerat. vid. sup. Isthm. iv. 13. Nem. xi. 24. 140, 141. ἀφύ-κτοι Ald. Rom. emendavit primus Ceporinus in Crat. quod et in marg. Brubach. ubi simul vir doctus conj. ἀφῦσαι, perperam. 143. γενεὰν Ald. cum Rom. Emendavit Ceporinus in Crat. Possis conjicere fuisse: τὸν μὲν οὐ πατρίλυγκι κριτὰ γενεὰ πατραδελφεόν. Ita κριτὰ γενεὰ, ut κριτὸν γένος Pyth. iv. 89. Temere tamen. Nam est inversio Pindarica. et pro his iisdem et hoc quod legimus. Corrupte quoque v. 152. στέχει Aldina.

142. *Hunc avunculum suum præclarum progenies*, h. e. nepos ejus e fratre, *Cleander, haud dedecorat.* οὐ πατρίλυγκι. Pyth. viii. 50. Isthm. iii. 23.— 144. *Itaque æqualium aliquis* —pro vulgari, *nectatur ergo ipsi corona.* 148. Ludi Megarensium, quos jam vidimus Nem. v. 84. σὺν στέχῳ, cum

καθέου τ' ἀγὰν σὺν τύχᾳ
Ἐν Ἐλευθερίᾳ τε νεό-
τας πρὶν ἵδεκτο. τὸν αἰνεῖν
Ἀγαθῷ παρέχει.
Ἦεαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χει-
μᾶ καλῶν δάμασεν.

In bibliotheca Medicea bini sunt codices cum Montefalconio tum Bandinio in Catalogo Codd. Gr. Bibl. Medic. tom. ii. pag. 201. Cod. xli. et pag. 210. Cod. lii. commemorati, qui soli inter ceteros ibi asservatos Nemea et Isthmia complectuntur, alter etiam Scholia pleniora usque ad hujus Odæ versum 137. producta. In iis sub finem subjiciuntur "decem alii versus instar alterius carminis, quorum "primus est: Κλινὸς (saltem κλινὸς scribendum erat) Λιμνᾶσι λόγος. ultimus: Μισεῖν "ἀγαθὸν σ' ἀίδηλον." Vellem apposuisset vir cl. decem hos versus integros, ut de eorum auctoritate tuto pronuntiare liceret. Ad extremam Oden utique nullo modo spectant, quæ et ipsa in suspicionem adduci potest, an Pindarica sit; et Pindaro abjudicavit eam Dawesius Miscell. crit. pag. 52. quod in ea Λόγιος bis correpta v. 36. 122. occurrit, quæ quatuordecim in locis et apud alios poetas produci soleat. Hoc uno puncto confectam rem equidem pronuntiare vix ausim, inprimis cum tota ratio et ipsa labefactari possit, quandoquidem in utroque versu Λόγιος quoque mediam productam habere potest. Exemplum aliud in contrariam partem habemus sup. Isthm. v. 55. sed et ibi pro producta haberi potest syllaba.

fausto eventu h. e. victorem. v. ad Nem. x. 47. νίκης sunt νίκα κομάζοντες, ut v. 2. — 151. παρέχω, πάρεστι, *suppetit, in promtu est, satis materiæ adest,* [v. Herodot. iii. c. 142. *Ex Schedis.*] ἀγαθῷ h. l. *ingenuo viro,* opponitur invidus. Alidi παρέχων transitive: παρέχοντι ἵππους Pyth. ii. 124.

153. ὑπὸ χειμᾷ, *in latebris,* in otio obscuro *non perdidit, non consumsit juventutem inexpertam studiorum honestorum.* Ut alibi Ol. xi. 18. ἀντίρροπον καλῶν, δαμᾷν dictum ut sup. Pyth. iv. 331. πίσσαν. Nam quæ domantur, v. c. aqua, molliuntur, consumuntur, diffluunt.

ΤΕΛΟΣ.

Digitized by Google

LONDINI, IMPRESSIT N. BLISS.

Digitized by Google

Digitized by Google

THIS BOOK IS DUE ON THE LAST DATE STAMPED BELOW

AN INITIAL FINE OF 25 CENTS WILL BE ASSESSED FOR FAILURE TO RETURN THIS BOOK ON THE DATE DUE. THE PENALTY WILL INCREASE TO 50 CENTS ON THE FOURTH DAY AND TO $1.00 ON THE SEVENTH DAY OVERDUE.

JUL 21 1933

LD 21-50m-1,'33

Digitized by Google

U. C. BERKELEY LIBRARIES
C046206934
YB 40824

Digitized by Google

Digitized by Google